

Giới thiệu Ân Tứ

Ân Tứ là câu chuyện kể về cuộc sống của hai người anh em. . . như trong Triệu Thị Quý Nữ

Luôn có một loại gấp gờ đã định trước sẽ khiến ta suốt đời lưu luyến

Năm nó năm tuổi kia, lần đầu gấp gờ thiếu niên Trình Hàn Lang, từ nay về sau nó có tên, có sinh nhật.

Truyện từ nay về sau, Trình Hàn Lang trở thành thác nước vũng vàng trong sinh mệnh của nó.

Trong lúc nó mơ màng ở giữa thác nước đã dần dần bị chìm vào trong sâu thẳm. . .

Sẽ luôn có người quên đi một Trình Hàn Lang đẹp đẽ, phong độ tuấn tú ngôn tình, ôn nhu lịch lãm.

Chỉ vì người thiếu niên sau lưng hắn kia, quá mức sáng rực chói mắt như trăng sao.

Một đoạn tình yêu thâm kín như hạt bụi, dè dặt cẩn thận như vậy, không thể nói ra chân tướng. . .

Bạn đang đọc truyện *Ân Tứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Giao thừa năm 2008, đường phố Bắc Kinh nơi nơi giăng đèn kết hoa. Trình Hàn Lang lái xe qua hết con phố này đến con phố khác, không có đích đến mà chỉ chậm chậm đi về phía trước, di động để phía trên càng không ngừng rung rung, hắn vẫn như không nhìn tới tiếp tục chạy. Không biết là do một mối hay là thói quen, hắn ngừng xe dưới một tòa nhà, ngẩng đầu nhìn cửa sổ ở tầng 5, ánh sáng hắt ra làm tim hắn nhảy mạnh một chút, không có nhìn lầm, chính là ở gian phòng kia. Hắn giống như điên mà rút chìa khóa, xuống xe, đóng cửa xe, sau đó vọt đến tòa nhà lớn, vào thang máy. Trái tim vẫn còn đập thình thịch.

Thang máy từ từ đi lên, Trình Hàn Lang phát hiện chính mình không thể khắc chế tình tự của bản thân, vài giây này so với nửa năm qua còn dày vò hắn hơn. Cửa thang máy mở ra, hắn đi đến gian phòng kia, tay đưa lên đến cửa lại buông xuống, hắn sợ mình gõ cửa sẽ là tuyên án chính mình rằng đây chỉ là lỗi giác của hắn, hoặc là bỗng nhiên có một người ra mở cửa sau đó hắn đang trong vui sướng mà tình dục phát hiện ra đây chỉ là một giấc mơ, người ở đây đã sớm rời khỏi, chỉ còn lại một căn phòng trống rỗng.

“Hàn Lang, anh cũng đến đây à.” Cửa bị mở ra, tâm tình của Trình Hàn Lang từ đỉnh núi té xuống đáy cốc. Ngô Ngọc đứng trước cửa, cầm theo túi đang muốn rời đi.

“Em như thế nào lại có chìa khóa nơi này?”

“Anh cho em a, từ rất lâu trước kia rồi! Anh không nhớ rõ sao?”

“Đúng vậy, anh đã cho em, là anh đưa cho em, là anh đưa cho em.” Trình Hàn Lang lặp đi lặp lại một cách bình thường như đang tự giễu mình.

“Lần trước anh nói anh muốn thu dọn nơi này một chút, nhìn anh vội như vậy, em tới đây giúp anh thu dọn một chút!”

“Nga, cảm ơn em, Ngô Ngọc.” Trình Hàn Lang cứ vậy nói xong lời cảm ơn, Ngô Ngọc lại cảm thấy hắn có một chút không yên lòng.

“Tốt lắm, đi thôi! Chúng ta đi ra ngoài ăn, em có ý ra khỏi nhà cùng anh đi ăn, sợ anh cô đơn. Mẹ em mắng thẳng em là xem thường sói (anh Lang ý)”. Ngô Ngọc kéo tay Trình Hàn Lang vừa nói vừa đi xuống lầu, Trình Hàn Lang quay đầu lại, cuối cùng liếc mắt về cái cửa phòng kia một cái, cùng Ngô Ngọc vào thang máy.

“Anh bỗng nhiên muốn ăn tặc tương diện(1)” Ở trên đường đi khách sạn Trình Hàn Lang bỗng nhiên ngừng đầu nói với Ngô Ngọc một câu như vậy.

“Anh nghĩ như thế nào mà lại muốn ăn món này? Nhà ai mà đêm 30 lại ăn cái đó a? Bất quá nếu anh thực đặc biệt tưởng nhớ nó thì chúng ta liền đi. Cùng anh ăn cái gì em cũng đều nguyện ý.” Ngô Ngọc nói.

Trình Hàn Lang lắc đầu, cười nói: “Anh vừa nói như vậy, em liền cho là thật sao a?” Ngô Ngọc vừa nghe thì cố gắng nâng khóe miệng lên, thoát nhìn có điểm bất mãn nho nhỏ.

Không phải đứng người làm là không làm ra được tặc tương diện có hương vị như trước, trước kia ăn đến chán ngấy, hiện tại lại muốn ăn. Tựa như có

một tên nhóc, trước kia cứ ở bên cạnh bạn lui tới, bạn cảm thấy phiền, cảm thấy chán. Cảm thấy nó vĩnh viễn cũng sẽ không đi ra khỏi tầm mắt của bạn. Mặc kệ bạn vẫn không coi trọng như thế nào, vẫn thương tổn như thế nào nó đều như làm việc nghĩa không chùn bước mà ở lại bên cạnh bạn, cho nên bạn bắt đầu thành thói quen, bắt đầu nhận định nó luôn ở tại nơi không cách xa bạn. Rồi có một ngày nó đi khỏi nơi đó – căn nhà trống rỗng, bạn mới có thể phát hiện ra chính bạn lại sợ hãi như vậy, bất lực như vậy. Vì thế bạn bắt đầu liều mạng sửa đổi thói quen trong cuộc sống của chính mình, luôn nghĩ vấn đề nằm ở thói quen mà thôi, cuối cùng chống đỡ được một hồi lâu thì thất bại.

Sau lại dần dần hiểu được, cũng hiểu được hết. Đáng tiếc hết thấy đều đã quá muộn. Đây một phần yêu đã lén lút cắm rễ nảy mầm trong lòng bạn. Chính là thời điểm cây còn xanh vì bị bạn bỏ qua mà yên lặng chết đi, cho nên không có ra một trái ngọt nào cho bạn vui mừng. Nó tuy rằng đã hư thối, chính là nó vẫn chôn mình ở chỗ bùn đất ấy, trừ thế nào cũng không trừ sạch sẽ được.

“Hàn Lang, hôm nay buổi tối đến nhà của em đi!” Ngô Ngọc hôn trụ miệng Trình Hàn Lang, Trình Hàn Lang qua loa đáp lại một chút, Ngô Ngọc biết hân đồng ý, mỉm cười ngọt ngào. Buổi tối Ngô Ngọc đang nằm ngủ trên ngực Trình Hàn Lang, trên mặt treo đầy hạnh phúc cùng thỏa mãn, Trình Hàn Lang nhẹ nhàng đem đầu của cô chuyển qua trên gối đầu bên cạnh, đứng dậy đi về phía trước cửa sổ, bên ngoài giờ phút này phi thường náo nhiệt. Trình Hàn Lang nhìn pháo bông tràn ra giữa không trung, như phụ họa cùng chúng mà rút một điều rồi lại một điều thuốc.

Thành Thành, năm 2008 đến rồi, hiện tại Bắc Kinh mỗi ngày đổi một bộ dạng, em còn không trở về nhìn xem sao?

Chú thích:

(1) Tạc tượng điện: một món mì xào đặc trưng của Bắc Kinh, mì được cho vào xào với nước sốt đặc trưng

Quyển 1 – Tình yêu lớn dần

“A... A.....”

“Thật không hay ho rồi!” Trình Hàn Lang cởi giày trượt patin, đi qua phía thẳng bé vừa rồi bị chính mình đụng văng ra ngoài vài mét. Đầu gối đứa bé bị ma sát mà trầy da, lại bị chà trên mặt đất một đoạn xa. Máu đã bắt đầu muốn trào ra bên ngoài.

“Làm ra vẻ khôn khéo cho tao coi à. Đi a, cũng chưa có khóc! Mày nói mày không về nhà đi đứng ở chỗ này làm gì? Đây là muốn tìm chỗ mà đâm vào sao?”

Thằng bé đứng bật lên rồi chạy thật nhanh, động tác rất là lưu loát, một chút cũng không giống như bị trọng thương. Nó đi đến bên người Trình Hàn Lang, ôm chân Trình Hàn Lang cọ loạn một trận. Ngẩng đầu mở miệng ra định hỏi giải quyết thế nào, trong ánh mắt lóe ra vẻ tội nghiệp, trong tay gắt gao cầm một tờ tiền toàn hảo, lớn nhất là một đồng(1).

“Ra là một nhóc ăn xin! Cứ đứng đây đâm vào người khác đi! Vậy bớt việc.” Trình Hàn Lang lấy trong bóp ra một tờ tiền giá trị lớn, hung hăng vỗ lên người thằng bé.

“Cầm, buông tay! Nghe thấy không?” Đứa nhỏ một tay liền đem tờ tiền nhét nhanh vào túi, tay kia thì còn nắm quần Trình Hàn Lang. Trình Hàn Lang dùng sức đẩy, nhưng đẩy không ra. Còn làm dính máu đầy quần.

Trình Hàn Lang nóng nảy, một cước đá văng đứa nhỏ “Giày trượt patin của tao bị đâm hỏng tao còn chưa bắt đền đâu!” Nói xong quay đầu đi về hướng nhà mình. Vẫn đang nghĩ muốn quay đầu lại mắng hai câu. Thấy đứa nhỏ kia sốt ruột từng bước từng bước nhặt lên từng đồng tiền kim loại bị lấn ra đến tận đây bỏ vào túi quần, ghen lắm lắm mà nhìn xuống.

Năm đó Trình Hàn Lang 12 tuổi, đúng mừng một. Nhiều năm sau hẳn hồi tưởng lại một màn này, cũng chỉ nhớ rõ đứa nhỏ nhặt tiền kim loại khi đó là một bộ dáng sợ người khác cướp đi tiền của nó.

“Mẹ! Con về rồi, cơm ăn được chưa?” Trình Hàn Lang một bên đôi dép lê một bên hướng nhà bếp hô to.

“Nhanh, đem túi sách cất trước đi, rửa tay rồi ra đây là có ngay!” Nói xong cô liền bung thức ăn lên trên bàn. Trình Hàn Lang rửa tay lung tung rồi vọt ngay ra tới bàn ăn.

“Chân của con như thế nào mà biến thành như vậy? Đưa mẹ xem xem. Sao lại nhiều máu như vậy a?” Mẹ Trình chạy nhanh tới.

“Không phải của con, đừng nói nữa. Con hôm nay đặc biệt không hay ho gì. Ba mua cho con giày trượt patin kia con còn chưa cảm thấy hết mới mẻ liền bị đâm hỏng mất! Còn đâm phải vào người một tên ăn xin, máu này là của tên ăn xin kia.” Trình Hàn Lang một bên vừa bới cơm vừa nói.

“Con chính là một tên bại gia tử(2), từ nhỏ đã như vậy, mỗi lần mua đồ chơi mới về còn đều mờ một lần trước, sau đó giả bộ trả về. Xong rồi đồ đạc tám chín phần đều một đi không trở lại. Lát nữa cơm nước xong nhanh đi thay quần đi!”

“Đó là con có một loại tâm lý thăm dò, mẹ, mẹ không hiểu. Trẻ con như vậy mới có tiềm chất.” Trình Hàn Lang nghiêm trang nói. (ừ, tiềm chất phá của :v)

“Con nói vậy cũng nói được a, đừng nói nữa, nhanh ăn đi! Ném thử cái này một chút.” Sau đó mẹ con hai người lặng lẽ ăn cơm. Bên ngoài trời còn chưa tối hẳn, nắng chiều có thể chiếu vào phần lớn phòng bếp. Đây là một chỗ rất tốt ở Bắc Kinh, phòng này lấy ánh sáng cũng rất tốt. Chính là vẫn có điểm quanh quẩn. Có thể nguyên nhân là do phòng ở lớn đi!

“Mẹ, ba con khi nào thì trở về?” Trình Hàn Lang thật cẩn thận hỏi. Nhìn đến hắc tuyến trên mặt mẹ mình, hần ý thức được chính mình hỏi sai vấn đề rồi,

mẹ Trình không có trả lời vấn đề của hắn, đứng dậy rời đi.

“Mẹ, mẹ đi đâu? Mẹ không ăn sao?” Trình Hàn Lang thấy mẹ mình xoay người đi mà trong bóng dáng còn có một tia bối rối.

“Mẹ nghe thấy có người gõ cửa, mẹ đi nhìn xem.”

“Nga!” Trình Hàn Lang tiếp tục cúi đầu ăn cơm. Mỗi lần hỏi đến đề tài này, hắn cảm giác mẹ mình liền một mực lảng tránh. Hắn cho rằng mình đã không còn nhỏ. Có chút vấn đề có thể mở rộng lòng trao đổi với ba mẹ. Ở trong ấn tượng của hắn, ba mẹ tựa như một nhân vật thần bí, tác dụng duy nhất chính là ngẫu nhiên mang đến niềm vui bất ngờ cho hắn. Về phần “thần bí”, chính là xuất quỷ nhập thần, thỉnh thoảng mẹ hắn có thể ở nhà tùy tiện bày biện ra biến hóa rất nhỏ gì đấy để cho hắn biết ba mẹ đã tới, sau đó cái gì cũng chưa nói đã bước đi. Về phần “niềm vui bất ngờ”, đơn giản chính là ba mẹ có thể sau một khoảng thời gian ở ngoài lại đưa cho hắn một món đồ công nghệ cao. Sau đó nói: “Đây là món đồ chơi ba mua từ nước ngoài cho con. Ba đối với con rất tốt đúng không?” Như vậy liền thỏa mãn cho một đứa nhỏ có tâm lý muốn được sủng bái trước mặt đồng bạn.

Nhớ rõ có một lần hắn cả gan hỏi mẹ nó: “Mẹ, mẹ xem trọng ba con chỗ nào?”

“Con không hiểu đâu, ba con có bộ dạng trẻ trung rất hợp ý mẹ. Có thể thời điểm đó mẹ đặc biệt thích ông ấy, ba con thật làm cho người ta có một loại cảm giác luôn mới mẻ.”

“Có thể không mới mẻ sao? Ông ấy một năm rồi cũng không thấy mặt đâu. Hỏi thử xem là ai chán được a?”

“Sau khi kết hôn mới biết được, không phải chỉ dựa vào mấy thứ cảm giác mới mẻ này mà sống qua ngày được. Ngày ngày bình thường thanh thần trôi qua mới đáng quý a, mẹ và con nói này làm gì? Con lại không hiểu.”.....

Suy nghĩ nửa ngày Trình Hàn Lang mới phát hiện mẹ hắn còn không có quay lại phòng bếp. Hắn buông bát, đi đến phía cửa nhà. Mới vừa đi đến, phát hiện một thằng bé đứng ở cửa, gương mặt nhìn có điểm quen quen.

“Sao mày lại theo tao đến đây?” Trình Hàn Lang hỏi. Giờ phút này mẹ Trình Hàn Lang ngo ngắc nhìn thằng bé kia. Thằng bé liền đứng ở cửa, cúi đầu. Máu trên đầu gối còn rỉ ra ngoài. Bàn tay bé nhỏ bần hê hê dùng sức nắm túi tiền.

“Đi, vào nhà lấy bình thuốc Vân Nam màu trắng lại đây, nhân tiện lấy băng gạc đến luôn.”

“Mẹ, mẹ để ý đến nó làm gì? Nó chính là tên ăn xin thói đâm vào con.” Trình Hàn Lang sốt ruột nói.

“Con không quan tâm nó là ai, vậy con có thấy nó là một đứa nhỏ không? Nhỏ như vậy như thế nào có chút lòng dạ sâu xa nào? Chạy đi lấy nhanh đi!” Trình Hàn Lang không tình nguyện đi lấy thuốc.

“Mẹ như thế nào cho nó vào được? Bần lắm a. Mẹ không sợ nó mang ruồi bọ vào nhà chúng ta sao.” Nhìn thấy nhóc ăn xin ngồi ở trên sô pha, Trình Hàn Lang còn phát bực hơn nữa. Mẹ nó cũng không trả lời nó điều gì, chân của thằng bé đã được rửa qua, phía trên da bị trầy một mảng rất lớn. Phần thịt hồng phấn bên trong cũng lộ ra. Vừa thoa thuốc lên thằng bé liền đau đến nhe răng.

“Đau sao?” Mẹ Trình Hàn Lang nhẹ nhàng xoa, thằng bé không nói chuyện cũng không lắc đầu.

“Mẹ tao hỏi mày lại không nói! Bị cầm điếc sao?”

“Con thấy thằng bé không vừa mắt thì đi ra ăn cơm tiếp đi, còn không thì tự đến phòng con chơi đi, một lát thoa thuốc xong mẹ đưa thằng bé về.”

“Gi? Mẹ còn muốn đưa nó trở về, một tên ăn xin còn phiền mẹ như vậy sao?”

“Hàn Lang con nhìn kỹ xem, đứa nhỏ này bộ dáng rất giống cậu nhỏ của con a.” Mẹ Trình hưng phấn quay đầu chỉ vào đứa nhỏ, Trình Hàn Lang không nói gì, giận dữ quay về phòng mình. Hắn cũng không thể nói cái gì nữa, cậu nhỏ của hắn đã trở thành tâm bệnh của mẹ hắn. Hắn chưa từng gặp qua cậu nhỏ, nghe nói là lúc mẹ hắn dẫn cậu nhỏ đi chơi thì bị lạc. Sau đó thì không tìm được. Thời điểm bị lạc cậu hắn mới 6 tuổi. Sau này nhìn thấy ai lớn lên giống cậu ấy mẹ hắn liền sẽ đem việc này từ trong đầu nhảy ra mà trừng phạt chính mình. Cho dù mẹ hắn đau lòng nhưng mà con người rồi cũng sẽ lớn lên a! Lúc cậu bị lạc là 6 tuổi, hiện tại ngay cả mẹ hắn cũng có đứa con 12 tuổi rồi, như thế nào mà còn nhìn chăm chăm một đứa nhỏ 5,6 tuổi a?

“Hắn là đi rồi đi?” Trình Hàn Lang đi ra khỏi phòng ngủ, mẹ Trình còn chưa trở về, hắn ngả đầu định nằm lên ghế sô pha, trong giây lát nhớ tới vừa rồi nhóc ăn xin kia ngồi đây, vì thế liền giống như bị điện giật mà nhảy dựng lên. Rầu rĩ ngồi lên lên sô pha. Không biết vì cái gì mà tâm tình tự nhiên trở nên lo lắng, hắn theo thói quen lấy kẹo qua su trong bóp ra, chậm rãi nhai, hắn thường xuyên dùng phương pháp này giết thời gian khi nhàm chán.

Buổi tối trời đã khuya mẹ Trình mới trở về, bộ dáng thoát nhìn như một chết đi được. Trình Hàn Lang nhìn thấy mẹ hắn ở cửa đổi dép lê, không để ý gì mà hỏi: “Mẹ đem nó đi đâu vậy? Đi lâu đến cả nửa ngày như vậy. Ăn xin còn có chỗ ở cố định sao?”

“Viện phúc lợi.” Mẹ Trình nói, “Đứa bé nhỏ như vậy không ai quản sao được? Lão nhân gia quản sự trong viện còn tưởng mẹ bỏ rơi đứa nhỏ, nói gì cũng không nhận, bắt mẹ đưa ra một đồng lớn giấy chứng nhận, may mắn còn gặp được một người quen, nếu không không chừng còn không biết bị giữ tới bao giờ!”

“Nga!” Trình Hàn Lang đưa mẹ Trình một ly nước, hai mẹ con câu có câu không trò chuyện, bầu trời bên ngoài tối dần, không gian tối tăm không nhìn thấy một vì sao xinh đẹp nào, thành thị đã bắt đầu tiến vào trong một mảnh yên tĩnh.

Chú thích:

(1) Tiền Trung Quốc là RMB hay gọi là Nhân dân tệ ý, thì 1 RMB hay 1 Nhân dân tệ hay gọi là 1 đồng hoặc 1 khối, 100 hào = 1 khối.

(2) Bại gia tử: đứa con làm gia đình thất bại aka phá gia chi tử :v

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Buổi chiều tan học ngày hôm sau Trình Hàn Lang cùng đi với Ngô Chấn, tới trước nhà Ngô Chấn, Trình Hàn Lang phát tay tạm biệt cậu ta, quay đầu đi về hướng đông, vừa đi vừa nhàm chán nhìn xung quanh. Bỗng nhiên, Trình Hàn Lang dừng bước. Hắn lập tức đi qua chỗ kia, vẫn là vị trí ngày hôm qua, vẫn là cái tên nhóc ăn xin kia, đang quỳ ở đó với một bác gái, miệng không biết nói cái gì, chỗ hôm qua mẹ Trình Hàn Lang bằng bó cho nó đã sớm rách tươm, băng gạc đã muốn cùng màu với bùn đất luôn rồi. Bác gái trái kiềng phải kiềng, tìm ra 2 hào tiền, trực tiếp ném cho nhóc ăn xin kia, nhóc ăn xin thờ dài nói lời cảm tạ.

“Mẹ tao không phải đem mày đến viện phúc lợi rồi sao? Mày như thế nào lại chạy đến nơi này?” Trình Hàn Lang chất vấn thằng bé. Đứa nhỏ cũng không có trả lời nó, cũng không có nhìn Trình Hàn Lang luôn, một mực gầy gầy mấy đồng trên tay.

“Hỏi mày còn không nói, mày nói thật ra coi a!” Trình Hàn Lang đẩy đứa nhỏ một chút, đứa nhỏ lui về phía sau vài bước, vẫn là không nói chuyện, cũng không ngừng đầu nhìn Trình Hàn Lang luôn.

“Được rồi! Tao cũng không cần mày phản ứng!” Trình Hàn Lang tức giận đi khỏi chỗ đó, một bên còn nhìn không được mà nằng: “Đúng là trời sinh cái số ăn xin!” Nhóc ăn xin nhìn hắn đi xa, mới nâng đầu lên nhìn về hướng Trình Hàn Lang đi, sau đó khép kiềng đi về phía trước. (ô ô hảo thương bé con kc124)

Về đến nhà, Trình Hàn Lang nói với mẹ Trình: “Ngày hôm qua mẹ có lòng đưa cái tên ăn xin thôi kia đến viện phúc lợi, hôm nay nó lại tự mình chạy về chỗ đó, mẹ quản nó làm gì cho dư thừa, cái loại người này đúng là, cho dù đáng thương mấy vẫn thật đáng giận.”

Sắc mặt mẹ Trình thay đổi, hỏi Trình Hàn Lang: “Thật sự như vậy? Con nhìn thấy thằng bé ở đâu? Con có xem kỹ chưa?”

Trình Hàn Lang nói: “Băng gạc còn trên đầu gối mà!”

Mẹ Trình vừa nghe là sự thật, trong lòng cảm thấy thật khó chịu, tình cảnh ngày hôm qua ở nhà thoa thuốc cho đứa nhỏ lại hiện lên trước mắt cô, vốn khi thoa thuốc rất đau thằng bé cũng không dám lên tiếng, một mực ngồi đó hít sâu nhịn đau, không chừng bây giờ vết thương còn trở nên nghiêm trọng hơn. Mẹ Trình thở dài một hơi, nhớ tới khi còn nhỏ em trai mình ở phía sau kêu “chị nhỏ ơi, chị nhỏ ơi”, sau đó ngoảnh đầu lại đã không còn, trong lòng nặng trĩu như đổ một khối chì.

Tiếng đập cửa lại vang lên, trong lòng Trình Hàn Lang liền căng thẳng, có một loại dự cảm không tốt a. Bình thường người lớn đến đều sẽ nhấn chuông cửa, chỉ có con nít mới gõ cửa. Hắn chậm rãi đi qua nhìn vào lỗ mắt mèo trên cửa. Quả nhiên, lại gây thêm chuyện cho hắn, nhóc ăn xin kia lại ngồi xồm trước cửa nhà hắn, vẫn là cái tư thế ngày hôm qua, bộ dáng ra vẻ đáng thương. Trình Hàn Lang không nói hai lời, một tay giữ cửa một tay trực tiếp đánh ầm một cái lên cánh cửa, thế nhưng còn dám tới!

Mẹ Trình từ nhà bếp đi ra phát hiện sắc mặt Trình Hàn Lang không tốt, “Vừa rồi là ai a?” mẹ Trình hỏi.

“Gõ nhầm cửa!” Trình Hàn Lang có chút không kiên nhẫn, mẹ Trình nhìn biểu tình Trình Hàn Lang có chút kỳ quái, nhưng mà đồ ăn còn đang nấu nên không hỏi lại cái gì. Tiếp tục trở về phòng bếp nấu cơm.

Chỉ chốc lát sau, tiếng đập cửa lại vang lên. Mẹ Trình xào rau phát ra âm thanh rất lớn, cũng không nghe thấy tiếng gõ cửa lần nữa. Trình Hàn Lang đeo tai nghe không để ý tới thằng bé, chờ hắn nghe xong một bài hát tháo tai nghe ra, tiếng đập cửa kia vẫn còn đó. Hắn nổi giận dùng dùng chạy đến cửa, mở cửa ra xách cổ áo đứa bé lên, một phen nhấc nó lên, trực tiếp đi tới thang máy, lôi kéo một đường dài xuống tới dưới lầu liền vất cậu bé trên mặt đất, nằng một câu “Cút!”, cũng không quay đầu lại nhìn mà trực tiếp lên lầu.

Buổi tối Trình Hàn Lang một bên vừa ăn cơm vừa xem TV, TV đang chiếu trực tiếp trận đấu bóng rổ, Trình Hàn Lang thật hận không thể chui vào TV mà xem, thế cho nên có người gõ cửa hắn cũng không có nghe được, lần này mẹ Trình đi ra mở cửa, cô mới nhìn thấy đứa nhỏ ngày hôm qua gặp lại tìm đến đây, tựa hồ còn chật vật hơn một chút so với ngày hôm qua, trên đầu gối bị thương đã không nhìn ra hình dạng gì, đều bị bùn đất bám đến tuyền rồi.

Mẹ Trình trong lòng căng thẳng, vẫn là đem thằng bé vào trong phòng, cô sợ Trình Hàn Lang lại nổi nóng, liền đem thằng bé đến phòng vệ sinh rửa chân trước, sau đó phát hiện vết thương ngày hôm qua đã muốn sinh mủ. mẹ Trình tay run run giúp thằng bé thoa thuốc, thằng bé vẫn nhìn Trình Hàn Lang trên bàn cơm bên kia, mẹ Trình thở dài một hơi, đi đến cái bàn bới một chén cơm, gấp đồ ăn vào rồi đưa cho thằng bé, đứa nhỏ bắt được một bát cơm lập tức lang thôn hổ yết (aka ăn rất nhiều rất nhanh) ăn, cầm đũa còn có chút không tốt, mẹ Trình lại cầm đến cho thằng bé một cái muỗng, ngồi bên cạnh nhìn thằng bé ăn.

Đến lúc quảng cáo, Trình Hàn Lang xoa xoa miệng, lúc này mới phát hiện mẹ không ở bên cạnh, hắn liền trực tiếp đi về hướng phòng ngủ. Đi ngang nhà vệ sinh thấy cửa mở toang, cho nên nhìn thấy tình cảnh bên trong nhìn rõ mồn một. Trình Hàn Lang đẩy mạnh cửa ra, dọa mẹ Trình cùng đứa nhỏ nhảy dựng lên. Đứa nhỏ lập tức xấu hổ tay run run mà đem bát thả lại trong tay mẹ Trình, dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn về phía Trình Hàn Lang.

“Tao không phải đem mày ném xuống lầu dưới rồi sao? Mày như thế nào lại đến nữa hả?” Trình Hàn Lang rống lên một tiếng, vừa muốn tiến lên túm đứa nhỏ, thằng bé liền liều mạng trốn về phía sau.

Mẹ Trình ngăn tay hắn lại hỏi: “Vừa rồi thằng bé gõ cửa như vậy, mẹ hỏi con như thế nào lại không nói cho mẹ biết?”

Trình Hàn Lang không nói gì, lại nhìn cái bát trong tay mẹ Trình, “Mẹ, mẹ thoa thuốc cho nó con không ý kiến, nhưng mẹ cần gì cho nó ăn ở đây a? Mẹ có biết được nó có bệnh hay không có bệnh không a?” Nói xong liền đem bát muống trong tay cô, trực tiếp vất vào thùng rác.

Mẹ Trình thẳng tắp theo dõi hắn, Trình Hàn Lang không chút nào sợ hãi nhìn lại, chờ mẹ Trình chỉ trích nó. nhưng mà mẹ Trình lại cái gì cũng không nói, trực tiếp dẫn đứa nhỏ đi ra ngoài, trong mắt rõ ràng là chứa đầy thất vọng. Trình Hàn Lang không rõ rốt cuộc mình làm sai cái gì, không thêm nghĩ nữa, trận đầu bóng rỏ lại sắp bắt đầu rồi, như thế nào thì như đi, nghĩ như vậy Trình Hàn Lang bỏ chạy đến nhà bếp tiếp tục xem bóng rổ.

Nhóc ăn xin ăn com xong, mẹ Trình còn làm đồ ăn cho thằng bé mang về. Trình Hàn Lang lần này ngay cả hỏi cũng đều lười hỏi, coi như người này cho tới bây giờ chưa có đến lần nào, đi đi liền xong việc.

Sáng hôm sau, Trình Hàn Lang mới vừa xuống lầu, liền thấy một người giống như nhóc ăn xin nằm ngủ trên ghế dài ở dưới lầu, thân thể cuộn lại một đoàn, còn đắp một cái chăn rách. Trình Hàn Lang lúc đi ngang qua bên người người đó lại nhìn thoáng qua lần nữa, chính là nó. Nghĩ thầm, tốc độ thật là mau, đêm qua hắn với mẹ mới đem nó vào việc phúc lợi, đảo mắt liền thấy nó lại đến đây, ít ra nhóc diễn trò này trí nhớ còn rất tốt, mỗi lần đều có thể tìm trở về.

Trình Hàn Lang đi lướt qua bên người thằng bé, trực tiếp đi thẳng đến trường.

Kết quả liên tiếp vài ngày, nhóc ăn xin buổi tối đều ở trước cửa nhà hắn, ban ngày đi ăn xin, buổi tối liền ngủ ở lầu dưới nhà hắn, luôn luôn có một ít người chỉ trỏ, nhiều lắm cũng là cho thằng bé mấy đồng. Không ai giống mẹ Trình mỗi buổi tối đều thoa thuốc cho thằng bé, có khi còn dặn dò vài câu, lúc nó gần đi còn có thể lấy tiền trong túi cho nó. Ánh mắt mẹ Trình nhìn thằng bé càng ngày càng ôn nhu, thật sự xem nó như người thân mà đối đãi, Trình Hàn Lang thấy thế đều thầm ngưỡng mộ mẹ mình ngốc.

Rốt cuộc có một ngày, mẹ Trình trời còn chưa sáng liền đến chỗ làm sớm, mới vừa xuống lầu liền phát hiện nhóc ăn xin ngủ ở ghế dài, mới biết được thằng bé vẫn chưa ở lại viện phúc lợi, thậm chí ngay cả chỗ để ở cũng đều không có, tìm mẹ Trình giống như bị người ta đâm một dao, lúc đi làm trong lòng đều một mực nghĩ đến chuyện này, ngầm hạ quyết định làm cho đứa bé này ở lại nhà mình. Chính là Trình Hàn Lang bên kia sẽ khó khăn một chút, chỉ cần thuyết phục được hắn, hắn là sẽ không có vấn đề gì.

Kết quả buổi tối ngày hôm đó mẹ Trình đợi đã lâu cũng không thấy đứa nhỏ đến, nghe lầm vài thứ, tưởng tiếng đập cửa, bỏ chạy tới mở cửa, kết quả đều không có một ai.

Mấy ngày nay thoa thuốc cho nó cũng thành thói quen, cũng thích xem bộ dáng đứa nhỏ ngoan ngoãn không khóc không nháo, có đôi khi cảm thấy nó là đứa em thất lạc của mình, ngay cả ánh mắt, thần thái đều giống. Tưởng tượng như vậy liền càng thêm đứng ngồi không yên, Trình Hàn Lang thấy mẹ hắn bộ dáng mắt hồng mắt vía, hừ lạnh một tiếng, khẳng định là lại bởi vì nhóc ăn xin kia. Nhiều ngày như vậy hắn cũng đã dần có thói quen chuyện đứa nhỏ thường xuyên xuất hiện là thật, về phần thái độ của mẹ hắn, hắn cũng liền làm như không thấy. Chỉ cần không phiền đến hắn, hắn sẽ coi như người này không tồn tại.

“Nó tối nay không tới, mẹ cho là nó chỉ biết đến mẹ, không chạy đi gõ cửa nhà người khác à.” Trình Hàn Lang khinh thường nói.

Lỗi tai mẹ Trình đều hướng về cửa phòng nghe ngóng, căn bản không rảnh bận tâm Trình Hàn Lang nói gì đó. “Giống như đến rồi! Lần này mẹ thật sự nghe được nó.” Mẹ Trình cảm giác như mình nghe được tiếng đập cửa rất nhỏ, chạy nhanh đi mở cửa.

Vừa mở cửa ra, đứa nhỏ liền theo cánh cửa mở ra mà gục xuống đất, toàn thân đều là đất, sắc mặt trắng bệch, trên đầu còn đầy mồ hôi. Mẹ Trình ôm thằng bé chạy nhanh vào trong phòng, đặt lên trên giường, đứa nhỏ nằm không được, ở trên giường lăn lộn, chỉ chốc lát sau khăn trải giường đều bẩn hết, Trình Hàn Lang lại muốn mở miệng mắng, nhưng mà nhìn nhóc ăn xin liều mạng gắng gượng dậy, mẹ hắn thì dường như đang gặp chuyện gì nên đành thôi. Mẹ Trình gọi điện thoại kêu bác sĩ tới, sau đó chậm rãi trấn an đứa nhỏ, chờ bác sĩ tới.

Khi bác sĩ vào phòng thấy đứa nhỏ bần hê hê nằm trên giường, cảm thấy kinh ngạc, nhưng chính ông cũng chỉ là bác sĩ, hỏi nhiều thì không tốt, nên liền bắt đầu xem bệnh cho đứa nhỏ.

“Là viêm tràng dạ dày, giai đoạn mới phát tác. Phải truyền dịch!”

Bác sĩ nói với mẹ Trình, mẹ Trình gật gật đầu, bác sĩ trước tiêm thuốc giảm đau cho đứa nhỏ, rồi trở về lấy thuốc, đợi cho bác sĩ vừa đi, mẹ Trình liền giúp đứa nhỏ tắm giặt sạch sẽ, mặc quần áo rồi nằm vào trong chăn. Đồ đứa nhỏ mặc chính là quần áo của Trình Hàn Lang lúc trước, mặc vào có điểm rộng, Trình Hàn Lang ở bên cạnh nhìn thấy, âm thầm trào phúng nói quần áo này đều bị đập hư rồi.

Bác sĩ vội vã quay lại truyền dịch xong liền về, trước khi đi còn nói với mẹ Trình mấy ngày tiếp theo còn phải truyền thêm 2 bình nữa. Mẹ Trình gật gật đầu, tiễn bác sĩ đến cửa. Sau đó trở về phòng, đứa nhỏ đang ngủ kia hắn là như bị tra tấn suốt một ngày, đã muốn hoảng loạn, mẹ Trình nhìn thằng bé hồi lâu, thở dài thật sâu, giúp thằng bé đắp chăn ngay ngắn rồi đi ra ngoài.

Chương 3

“Cái gì? Mẹ muốn nhận nuôi nó. Mẹ, mẹ không có đùa với con chứ?”

Đúng như mẹ Trình nghĩ, Trình Hàn Lang nói sao cũng không đồng ý với đề nghị này. Ánh mắt của hắn trừng mẹ Trình, tức giận đến thở hổn hển nói: “Mấy ngày nay cho nó ở đây con đã đủ không vừa ý rồi! Muốn một tên ăn xin trở thành người nhà của chúng ta, mẹ có nói gì con cũng không đồng ý. Mẹ, ai lớn lên giống em trai của mẹ, mẹ đều muốn đem từng người về tới nhà sao?”

Mẹ Trình nhìn Trình Hàn Lang tức giận đến không còn dáng vẻ thường ngày, đợi thật lâu sau mới chậm rãi nói: “Hàn Lang, kỳ thực mẹ đã sớm muốn tìm cho con một người bạn, dù là không nhận nuôi nó, mẹ cũng có thể sẽ tìm cho con một em trai hoặc em gái từ nơi khác. Nhận nuôi một đứa nhỏ là chuyện mẹ đã tính tìm cách làm từ trước rồi.”

Trình Hàn Lang không hiểu hỏi: “Vì sao? Con lúc nhỏ mẹ chưa từng cho con kết bạn, hiện tại nghĩ tới, mẹ nhất thời mới nhớ ra à? Hơn nữa, con đã lớn như vậy, có hay không có bạn thì sao à?”

Mẹ Trình bình tĩnh nhã nhặn nói với hắn: “Hàn Lang, dù sao để con làm con một thì cũng không có tốt, có một người cùng con chia sẻ cũng có thể cho con học được cách cùng người khác chung sống. Con từ nhỏ ít gần ba con, càng miễn bàn đến việc ông ấy dạy con. Chính con thoát nhìn cao lớn như vậy không khác gì người bình thường, nhưng thật ra ở phương diện mà chỉ có người làm cha mới có khả năng giúp con cái phát triển, con không có được tiếp thu ít nhiều cũng sẽ có một chút khiếm khuyết.”

Nhìn Trình Hàn Lang không có thay đổi sắc mặt chút nào, mẹ Trình thở dài, lại nói tiếp: “Hơn nữa... mẹ cũng không có khả năng ở cùng con cả đời, có một người anh em dù sao cũng có thể chăm sóc lẫn nhau, gia đình bên nội con nhìn thấy ba con không khác gì thấy thổ phỉ, đã sớm cắt đứt quan hệ. Mẹ sợ con sau này không có chỗ dựa, một mình lẻ loi, không có gì có thể thay thế tình thân được.”

“Mẹ, một mình con vô cùng tốt, nhiều người thì nhiều trói buộc. Hơn nữa, chẳng phải còn có mẹ sao?” Trình Hàn Lang nói xong, mẹ Trình không có trả lời, Trình Hàn Lang phát hiện ánh mắt mẹ Trình có chút hồng lên, một loại dự cảm xấu hiện lên trong lòng, hắn luôn nghĩ trong lòng mẹ hắn có việc gạt hắn, cụ thể là cái gì thì hắn lại không thể chắc chắn được, cũng bởi vì như vậy mới càng cảm thấy khó chịu.

Mẹ Trình thừa lúc Trình Hàn Lang không chú ý lấy tay lau khóe mắt một chút, hỏi tiếp: “Con muốn như thế nào mới đồng ý?”

Vừa hỏi như vậy Trình Hàn Lang trái lại không biết trả lời như thế nào, suy nghĩ hồi lâu cũng không nói ra câu nào.

Mẹ Trình đứng dậy, nói với Trình Hàn Lang: “Những gì muốn nói mẹ đã nói hết, chính con tự suy nghĩ thật kỹ đi!”, sau đó đi về phía phòng ngủ.

Trình Hàn Lang ngồi một mình trên ghế sa lon một chút, nghiêm túc một chút suy nghĩ vấn đề này. Nhận con nuôi hắn cũng không có ý kiến gì nhiều, thế nhưng ít ra cũng phải nhận một đứa nhỏ ra hình ra dáng a! Nhận như thế nào đi nữa cũng tốt hơn một đứa ăn xin chứ! Suy nghĩ thật lâu, Trình Hàn Lang trong đầu toàn là ăn xin thì như thế nào kiếm ăn ở hai bên trái phải cái thùng rác, một năm cũng không có tám, còn giả bộ tàn tật để gạt người. Người như thế ở đâu đường xó chợ có nhiều lắm. Không được, mình không có cách nào khác tiếp thu cái này được, mình phải cùng mẹ nói rõ một chút. Nghĩ như vậy, Trình Hàn Lang liền hướng phòng ngủ mà đi đến.

Vừa định bước vào phòng, hắn cũng cảm giác bầu không khí bên trong rất không thích hợp, hình như có tiếng khóc bị đè nén, hắn nhìn trộm vào trong qua khe cửa, mẹ Trình của hắn gối đầu lên tấm chăn trên người đứa nhỏ, từ thân thể đang run kia có thể thấy được đích thật là cô ấy đang khóc. Trình Hàn Lang đứng ở cửa, trong lòng nghĩ vị tạp trần (aka trong lòng có nhiều cảm xúc, bối rối), cảm giác không dễ chịu gì.

Hắn biết mẹ Trình không có khả năng chỉ vì đứa nhỏ này mà khóc, khẳng định là cũng có những nguyên nhân khác, chỉ là hắn căn bản không thể cùng nàng chia sẻ, thậm chí ngay cả... ít nhất là... nói rõ cũng không. Sợ rằng hôm nay mình mà cự tuyệt lời đề nghị này sẽ châm ngòi kíp nổ này mất! Mặc kệ thế nào, hay là cứ nhận nó, mặc dù mình không có khả năng triệt để chữa khỏi tâm bệnh của mẹ, nhưng có thể làm nhiều hơn một chút thì làm một chút đi!

Ra quyết định muốn hết cả một ngày, Trình Hàn Lang liền đi tìm mẹ Trình, hắn sợ nếu không đi lát nữa sẽ lại hối hận.

“Mẹ...” Trình Hàn Lang gõ cửa một cái, mẹ Trình xoay lưng về phía hắn không có xoay người lại, “Có việc gì không?”

“Cái kia... Mẹ nếu thật thích đứa bé này mẹ cứ nhận nuôi đi! Con cũng nhắm mắt mờ mắt không quan tâm, không phải chỉ là nhiều thêm một người thôi sao? Cũng không có gì là không được.” Trình Hàn Lang đứng ở cửa cười cười nói.

“Thật sao? Con không phải là thấy khó chịu với nó sao? Nó sau này ở nhà chúng ta đợi con cam tâm tình nguyện sao?”

“Con khó chịu thì có biện pháp gì, mẹ không phải là thích lắm sao? Để nó thử ở nhà chúng ta một chút xem sao đi! Sau này thật sự chịu không nổi sẽ nói sau. Được không?”

Mẹ Trình vừa nghe lời này liền xoay đầu lại, tuy rằng mắt còn chút hồng hồng, nhưng trên mặt rõ ràng hiện lên biểu tình nhu hòa. Mẹ Trình giúp đỡ nhỏ chỉnh chỉnh lại một chút, rồi đi về phía Trình Hàn Lang.

“Con trai ngoan!” mẹ Trình sờ sờ đầu Trình Hàn Lang, vốn đang định sẽ nói chuyện rõ ràng với hắn, nếu thật sự không được sẽ dùng biện pháp cứng rắn hơn. Không ngờ Trình Hàn Lang đã tự mình nghĩ thông suốt, điều này làm trong lòng mẹ Trình rất vui mừng.

Buổi tối mẹ Trình giúp Thành Thành tắm xong thì bế ra ngoài, đem để trên ghế sa lon, nắm bàn tay nhỏ bé của nó nói:

“Mẹ ngày mai sẽ làm thủ tục, bắt đầu từ bây giờ con gọi là Trình Thành, nhũ danh (aka tên gọi ở nhà, biệt danh người thân hay gọi) là Thành Thành, đến đây, đây là anh trai con Trình Hàn Lang! Con gọi đi!” mẹ Trình đem Thành Thành ôm ở trên đùi, chỉ vào Trình Hàn Lang rồi nói với Thành Thành. Thành Thành nhìn Trình Hàn Lang, Trình Hàn Lang quảng lại ánh mắt hung tợn, Thành Thành vội vàng cúi đầu, quay mặt xuống sàn nhà gọi một tiếng: “Anh!” Âm thanh nhỏ đến nỗi hầu như không nghe được.

“Hừ! Có gì mới lạ a!” Trình Hàn Lang hừ lạnh một tiếng, đi về phía phòng ngủ của mình.

“Từ nay về sau con giống như anh con cùng nhau ngủ, ngủ trên giường lớn ở trong phòng,” mẹ Trình chỉ một ngón tay về phía phòng ngủ của Trình Hàn Lang, Trình Hàn Lang vừa nghe thấy, lập tức dừng bước, xoay người lại lên tiếng kháng nghị: “Đề nó ngủ cùng con? Giường một mình con ngủ còn thấy không đủ rộng đó a! Không phải có một phòng trống sao? Ngủ đó đi! Đừng gây xáo giường của con.”

“Phòng đó ngay cả giường cũng không có, con bảo em ngủ như thế nào?”

“Thích ngủ thế nào thì ngủ! Trước đây nó ngủ hai bên trái phải cái thùng rác cũng ngủ rất ngon đó thôi! Sàn nhà đã là tiện nghi cho nó.”

“Được được được! Con trai ngoan! Anh con không muốn, mẹ muốn, sau này mỗi ngày ngủ với mẹ.” mẹ Trình an ủi Thành Thành vẫn đang cúi đầu.

Trình Hàn Lang vừa nghe liền ghen tị muốn chết, hắn từ nhỏ chưa ngủ cạnh mẹ mình được vài lần, làm sao để nhóc ăn xin lượm được tiện nghi như vậy. Vì vậy lại tức đến thở hổn hển nói: “Mày muốn ngủ thế nào thì ngủ, tao mặc kệ, nói chung đừng nghĩ đến việc ngủ trong phòng mẹ tao, tao mà thấy liền đem mày từ tầng năm ném xuống. Cho mày triệt để từ giả số phận nghèo khổ.”

Buổi tối Trình Hàn Lang tắm rửa xong chuẩn bị lên giường đi ngủ, Thành Thành đã ngủ trên giường từ sớm, Trình Hàn Lang nhìn đáng vẻ ngủ như chuyện đương nhiên của nó liền phát bực, cởi quần áo rồi dùng sức chen lấn Thành Thành một chút.

“Đi đi, đi qua bên kia đi, nhỏ xíu như vậy mà chiếm nhiều chỗ quá.” Thành Thành thoáng cái liền tỉnh, khăn trương đi qua đi lại hai bên trái phải, cuối cùng vẫn là đi đến nằm ở mép giường Trình Hàn Lang mới yên tâm mà nằm xuống.

“Nói cho mày biết, mày chính là một tên ăn xin, ngủ thế nào thì cũng vậy!” Trình Hàn Lang lại mắng một câu trong lòng mới có điểm yên ổn. Xoay người đưa lưng về phía Thành Thành chuẩn bị ngủ.

Lòng ngực bé nhỏ của Thành Thành lên xuống liên tục, hô hấp có chút gấp, rõ ràng là vừa bị hù dọa mà giật mình tỉnh giấc. Trình Hàn Lang cũng không quan tâm, tắt đèn đi ngủ.

Trình Hàn Lang nhắm mắt lại, có thể nghe tiếng hít thở rõ ràng ở bên cạnh, trong đầu hắn lại nhớ lại chuyện ban ngày, cảm giác cứ như là nằm mơ, một tên ăn xin cứ như vậy mà cùng hắn ngủ trên một cái giường, hơn nữa nó còn trở thành em trai của hắn. Chính hắn còn đồng ý, hắn thật sự hi vọng đây là một giấc mơ, buổi sáng tỉnh lại sẽ không nhìn thấy bóng dáng của nhóc ăn xin kia nữa.

Buổi tối Trình Hàn Lang dường như nghe được tiếng động gì đó, hắn trở mình, tiếp tục ngủ. Sáng ngày thứ hai hắn rơi giường, lúc mở mắt ra liền nhanh chóng nhìn hai bên trái phải, chỉ có mình hắn ngủ trên giường, trong giây phút đó hắn thật vui mừng, chẳng lẽ thật sự là một giấc mơ? Chờ lúc hắn đứng lên mặt quần áo bỗng nhiên phát hiện trên mặt đất còn có một người, không biết là nhóc ăn xin này rơi xuống đất lúc nào. Bị chặn bực lại nằm ngủ trên mặt đất, bực chặt chặt chẽ chẽ, chỉ lộ ra mỗi cái đầu. Áo tương của Trình Hàn Lang vào giờ khắc này liền tan biến, nên đối mặt vẫn là phải đối mặt.

“Đáng đời!” Cúi đầu mắng Thành Thành nằm dưới đất một cái, Trình Hàn Lang không để ý nó nữa, trực tiếp mặc quần áo tử tế, đánh răng súc miệng chuẩn bị đi học.

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

“Này! Này! Nói mày đó, Trình Hàn Lang! Nghĩ gì vậy? Nhìn mày từ sáng giờ tới trưa vẫn ngơ ngơ ngẩn ngẩn, mày đang thích ai a?”

“Ngô Chấn, mày thật là có năng lực đoán mò. Trên mặt tao có cái biểu tình liên quan đến mối tình đầu sao?” Trình Hàn Lang vừa nói vừa đem sách dựng đứng lên. Chính mình thì ở đằng sau cuốn sách thờ dài.

“Mẹ tao nói: Nữ khi bắt đầu thích chưng diện, nam khi bắt đầu ngậy người nhất định gặp chuyện không may, bắt quá nhìn biểu tình của mày đúng là không giống mới tình đầu, ngược lại giống như là hiểu ra sự đời. Ha ha ... Mày nói tao nghe coi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Thầy giáo ở phía trên cao giọng lên một chút, hai người vội vã ngừng đầu lên. Đây là một loại ám hiệu cao cấp, học sinh cả lớp đều biết rõ trong lòng. Chỉ một lát sau, đầu của thầy liền chuyển hướng về bảng đen, hai người càng cúi thấp đầu xuống.

“Tao không biết nên nói cho mày không nữa, nói ra thì mất mặt.”

Ngô Chấn thoáng cái liền bu đầu lại: “Tao đây càng phải nghe, tao thích nhất là mấy chuyện mất mặt.”

“Cút sang một bên!” Trình Hàn Lang bỗng chốc đẩy ngã cuốn sách, dọa Ngô Chấn giật cả mình. Thấy biểu hiện trên mặt Trình Hàn Lang rõ ràng là không được làm phiền, vẫn là không chọc hấn thì tốt hơn.

Buổi trưa tan học Trình Hàn Lang không có chờ Ngô Chấn, cầm túi sách liền tự sai bước đi. Ngô Chấn chạy chậm chậm đi theo, nghĩ thầm rốt cuộc là ngày hôm qua ai chọc vị lão gia này a!

“Hàn Lang, ngày hôm nay tan học tao làm xong bài tập rồi qua nha mày chơi nha! Lần trước còn chưa có đánh xong trò chơi kia ni!” Ngô Chấn tìm cách lôi kéo để hóa giải không khí khẩn trương này một chút. Cậu không ngờ một câu này đã châm ngòi nổ, cho một quả bom lớn.

“Tao cho mày biết, sau này đừng có chạy đến nhà tao nữa! Đứa nào tới tao sẽ nổi nóng với đứa đó!” Trình Hàn Lang rít gào như một con sư tử phát điên. Ngô Chấn sợ đến lùi về sau vài bước. Nói xong câu đó liền dùng bụng bò đi, để Ngô Chấn đang từ từ hoàn hồn lại.

Về đến cửa nhà, Trình Hàn Lang nhấn chuông cửa, mở cửa là Thành Thành. Hắn hất túi sách một cái rồi đi về hướng phòng mình.

“Anh!” Thanh âm rất nhỏ thế nhưng hắn nghe được, là nhóc ăn xin! Hắn không quay đầu lại, tiếp tục đi về phòng. Đến trước cửa liền đóng ầm một tiếng. Về đến phòng rồi, Trình Hàn Lang cảm giác cả người không được tự nhiên, cụ thể vì sao chính bản thân cũng không hiểu. Hắn không thích chia sẻ đồ đạc của mình với người khác. Khi còn bé cũng tưởng tượng qua mình sẽ có một em trai hoặc là em gái. Sau đó họ sẽ như món đồ chơi mặc cho hắn chơi, mặc cho hắn giáo huấn, cho dù là giáo huấn hắn cũng không nghĩ đến lượt một tên ăn xin.

“Con trai! Ăn cơm thôi. Thành Thành, đi gọi anh con đi!” Tiếng nói từ nhà bếp truyền tới.

“Không cần nó gọi, tự con sẽ ra tới.” Trình Hàn Lang từ trong phòng đi ra ngoài, trực tiếp ngồi vào bàn rồi bắt đầu cầm đầu ăn.

“Con sao lại không rửa tay a? Đi rửa tay trước đi, rửa xong rồi hẵng ăn. Thành Thành nhỏ hơn con còn biết rửa tay ngay trước khi ăn.” mẹ Trình nói xong hướng về Thành Thành lộ ra một nụ cười hiền lành không gì sánh được, cái nụ cười này liền chọc giận Trình Hàn Lang.

“Nó rửa tay? Nó lúc ăn xin còn không phải trực tiếp ăn mấy thứ này nọ rơi trên đất sao? Giờ còn ra về cái rửa a.” lời này vừa ra khỏi miệng, Trình Hàn Lang cảm giác được miệng mẹ nó đang run rẩy, nhưng cuối cùng cũng không có nói lại cái gì, trực tiếp ôm Thành Thành ngồi lên ghế.

Trình Hàn Lang rất rõ ràng, mẹ Trình lúc tức giận nhất đều không phải sẽ chửi mắng người khác, mà là sẽ trầm mặt không nói.

Thành Thành nhìn chằm chằm vào bàn tay nhỏ bé của mình. mẹ Trình đưa cho nó một cái muỗng, lúc nó cầm vẫn nhìn nhìn mẹ Trình. “Mẹ ơi, con... con rửa sạch rồi. Con chưa từng nhặt đồ này nọ ăn.”

“Ồ, ăn đi! Mẹ không chê người đâu.” Trình Hàn Lang nghe một tiếng “mẹ” trong lòng cùng tủi thân. Nhưng vừa nhìn biểu tình kia của mẹ hắn hắn biết lúc này không phải thời cơ tốt nhất để oán trách, ngược lại không thể làm gì khác hơn là ngồi xuống ăn.

“Mẹ, con giúp mẹ rửa chén.” Ăn cơm xong Trình Hàn Lang liền đứng lên thu dọn chén đĩa.

“Không cần, con cứ vào phòng làm bài tập đi! Để khỏi dơ tay con.”

“Mẹ, mẹ vì một tên ăn xin mà cứ nổi nóng với con như vậy? Nó có cái gì tốt?”

“Vậy con nói xem nó có cái gì không tốt? Con không cho nó chạm vào, nó liền tới gần cũng không dám, sợ chúng ta ghét nó, cứ mãi đứng đó nhìn tới cũng không dám cầm. Mỗi lần thấy ánh mắt lấy lòng này của nó, trong lòng mẹ đều phát hoảng. Một đứa bé nhỏ như vậy mỗi ngày phải nhìn sắc mặt người khác mà sống. Con như vậy coi cũng được sao? Tất cả bởi vì nó là một người ăn xin? Cậu con khi đó cũng là 6 tuổi. Khi đó nhà ai mà không có một đám trẻ con (ý của mẹ Trình ở đây là lúc cô và em còn nhỏ thì TQ chưa thi hành chính sách một con nên nhà nào cũng đông con ý), ai hiềm lạ gì cậu con a! Ai sẽ thu dưỡng cậu con a? Nó bắt quá cũng chỉ có thể đi ăn xin mà sống. Con cũng không còn nhỏ nữa, một chút lòng bao dung cũng không có sao?”

“Mẹ, mẹ đừng dùng loại ánh mắt này nhìn con, con cũng cần phải làm quen. Mẹ đột nhiên đi tìm cho con một đứa em trai, con làm sao thoát cái liên đem nó trở thành người thân được? Hơn nữa, mẹ cũng không cần đến mức để nó cả ngày nhắm mắt cho con xem ni! Trong lòng con có thể cân bằng sao?”

“Mẹ biết suy nghĩ của con, con chính là ích kỷ, cái gì cũng đều vì một mình con. Cứ như vậy khẳng định một thời một khắc cũng không tiếp nhận được. Biết nghĩ đến người khác là điều con có thể. Điều kiện tiên quyết là con phải có tâm. Nếu như trong lòng con vẫn luôn có mâu thuẫn, ai cũng không nói cho con hiểu được.”

Sau khi cùng mẹ nói chuyện xong, Trình Hàn Lang cảm giác như là tự mình đắm đầu vào ngõ cụt. Lúc này nếu như mình vẫn cố nói lại, không chừng mẹ hắn sẽ càng coi thường hắn. Bởi vì đi học nửa ngày đến trưa về hắn đều ở nhà nên phải tính như thế nào để hắn không thua thiệt mà cũng không chọc tới mẹ hắn.

“Thành Thành, mẹ nói cho con biết cái này, ngày hôm nay mẹ đã nhập hộ khẩu cho con, sinh nhật của con là chính là ngày 7 tháng 7. Đó là một ngày lành, là ngày Nguru Lang Chúc Nữ gặp nhau nha.”

“Nguru Lang là ai?”

“Đây là một câu chuyện thần thoại cổ xưa, hôm nào mẹ sẽ kể cho con nghe. Giờ đã trễ lắm rồi, con nên đi ngủ với anh đi nha.”

“Mẹ ơi, anh không thích con bởi vì con làm hư giày trượt của anh sao ạ?”

“Ai nói anh con không thích con, người với người đôi lúc phương thức yêu thích kẻ khác không giống nhau thôi, con chưa hiểu được, sau này con trưởng thành liền sẽ hiểu. Anh con rất thích con. Chính anh con nói mẹ nhận con đó.” Thành Thành nghe xong lời này liền tránh khỏi tay mẹ chạy vù vào phòng Trình Hàn Lang.

“Anh, anh đối với em thật tốt!” Đột nhiên đối mặt với một khuôn mặt tươi cười ngọt ngào, Trình Hàn Lang có điểm không biết phải làm sao. Hắn do dự một chút. Hay là trước tiên đóng cửa lại. Xoay người một cái lập tức thay đổi biểu tình:

“Mày đứng ở đó, đừng có nhúc nhích. Hiện tại tao nói cái gì mày đều phải nghe cho rõ ràng. Bằng không mày cứ tiếp tục đi ăn xin đi là vừa!”

“Dạ.” Thành Thành đứng thẳng tắp, dáng người gầy ốm đứng như vậy cứ như một cây côn. Về mặt rất là nghiêm túc.

“Thứ nhất, chỉ khi nào có mẹ mới có thể kêu tao là anh, bình thường kêu tao là lão đại, tao và mày không có quan hệ họ hàng gì hết; thứ hai, tao chỉ gọi mày là Thành Thành trước mặt mẹ, những lúc khác vẫn gọi mày là “nhóc ăn xin”, nhưng những việc này...mày cũng không được nói cho mẹ tao biết; thứ ba, tao kêu mày làm gì thì mày phải làm cái đó, không được làm trái mệnh lệnh của tao. Hiểu không?” (voãi cả lão đại, nghe ngu thì thôi kc101)

“Hiểu ạ.” Thành Thành nhỏ giọng trả lời.

“Được rồi, ngủ đi. Đi qua bên kia nằm đi, cách tao xa một chút!”

Bạn đang đọc truyện *Án Tỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Trên sân một đám trẻ con đang chơi bóng rổ, khán đài bên cạnh có một ít nữ sinh đang ngồi. Thường thường có một hai tiếng ủng hộ và hoan hô vang lên.. ít nhất.. có không ít nữ sinh là “lòng mang tà niệm”. Thật ra đây vẫn là độ tuổi sạch sẽ trong sáng, có đôi khi lý do thích nhau cũng rất đơn giản dễ hiểu.

“Trịnh San Đồng, cậu thật không cảm thấy Trình Hàn Lang lớp bọn mình đặc biệt có khí chất quý tộc sao? Mình chưa từng thấy cậu ấy mặc trang phục bình dân trước mặt mọi người. Hơn nữa đồ của cậu ấy cho tới bây giờ chưa có cái nào bện tới hai lần mà.”

“Đó là cậu ta có thói khoe khoang, ai nói có tiền thì nhất định sẽ có khí chất?” Trịnh San Đồng dùng ánh mắt cười nhạt rõ ràng nhìn về phía Ti Dương. Ánh mắt của cô đảo qua sân bóng rổ, dừng lại trên người Trình Hàn Lang, hắn ở trên sân bóng rổ dẫn bóng, xoay người, ném rổ. Cùng với một tiếng “Chuẩn!” trên mặt hắn lộ ra nụ cười sáng lạn. Trên mặt Trịnh San Đồng có điểm nóng rần lên.

“Cho cậu, nước!” Ti Dương có điểm không được tự nhiên mà đưa nước cho Trình Hàn Lang, tim đập rộn lên, càng cảm thấy sợ rằng sẽ bị cự tuyệt hơn. Xung quanh vang lên một trận âm thanh ồn ào, lúc đó nhìn động tác chờ đợi này của cô bé mọi người đều hiểu là chuyện gì đang xảy ra.

“Cám ơn cậu, Ti Dương! Ha ha...” Ngô Chấn một hơi lấy nước, rồi ầm ầm uống luôn. Uống xong xoa miệng một cái liền túm Trình Hàn Lang đem đi. Ti Dương vừa tức vừa buồn, nhưng nói cho cùng là Trình Hàn Lang cũng đã biểu hiện quá rõ ràng rồi, đành phải thôi.

“Cám ơn mày, Ngô Chấn.” Hai người trên đường về nhà lại bắt đầu kẻ vai sát cánh.

“Tao với mày là gì a? Tao biết ánh mắt mày cao (aka chánh cún tb027), về điểm này thì mày mặt hàng trong lớp tụi mình khẳng định không có đứa nào lọt vào mắt mày được.”

Ngô Chấn còn đang hưng phấn mà nói, Trình Hàn Lang thì trong đầu vẫn còn đang nghĩ chuyện khác.

“Ngô Chấn, tao có một đứa em trai.” Trình Hàn Lang cúi đầu dùng sức đá bay cục đá ven đường.

“Già? Mẹ mày khi nào sinh ra một đứa nữa vậy?” Ngô Chấn trợn to hai mắt.

“Cũng không phải sinh, là nhận nuôi.”

“Vì sao lại nhận nuôi thêm một đứa? Mày hai bữa trước bực bội chuyện này có đúng hay không?”

“Tao cũng không biết vì sao. Dù sao trong lòng tao rất không thoải mái. Mẹ tao rất che chở cái thằng nhãi con kia! Mỗi ngày vì nó mà quở trách tao.”

“Thật hay giả vậy? Cũng không phải do mẹ mày mang thai sinh ra mà đúng không? Đã không phải ruột thịt sao còn phân cao thấp à? Nhà có hai con đúng là không tốt đẹp gì. Tao với em gái tao mỗi ngày đều đánh nhau. Mẹ tao mỗi lần tao đụng tới nó là lại khóc, giờ lấy nước mắt làm vũ khí luôn à! Tao ở trong nhà một chút địa vị cũng không có. Bởi vậy cho nên tao đồng cảm sâu sắc với mày người anh em à.”

Trình Hàn Lang vốn muốn nói nó chính là một tên ăn xin, bắt quạ nhìn Ngô Chấn một chút, vẫn là không nói ra khỏi miệng, nói ra không biết sẽ bị cậu ta cười thành cái dạng gì. Ngô Chấn nói muốn đi xem người làm Trình Hàn Lang thành đứa con thất sủng, Trình Hàn Lang không có từ chối.

“Lão đại!” Thành Thành chạy tới mở cửa.

“Đây là thằng em trai mà mày nói hả, miệng còn gọi mày là lão đại à? Có chút ý tứ nha!” Ngô Chấn mở toang cánh cửa liền nhìn thấy Thành Thành.

“Chắc là mẹ tao giờ còn chưa về, thứ sáu tại mình tan học sớm, mẹ tao còn chưa có tan ca.” Trình Hàn Lang không yên tâm lắm, lại đi kiểm tra hết các phòng một phen, xác thực xem có an toàn không. Lại bắt đầu kiểm tra đồ đạc của mình có bị nhóc ăn xin đụng tới không, hiện tại chính là cơ hội tốt để giáo huấn nó. Kết quả ở trong phòng ngủ tìm nửa ngày cũng không phát hiện gì, cuối cùng thất bại mà trở về phòng khách.

” Ê nhóc... Thành Thành mày qua đây.” Trình Hàn Lang ý thức được Ngô Chấn đang ở đây, không thể không đem mấy chữ ăn xin này nọ lược bớt.

“Lão đại, anh gọi sai rồi. Anh phải gọi em là “nhóc ăn xin” bởi vì mẹ không có ở nhà...” Thành Thành đi tới nghiêm trang nói, bị Trình Hàn Lang bịt miệng. Ngô Chấn lại gần dùng sức mà nhìn chăm chăm Thành Thành. (kc113)

“Tuyệt đối không giống mày à! Thằng nhỏ này có thể còn dễ nhìn hơn mày. Hơi gầy chút.” Trình Hàn Lang trừng mắt Ngô Chấn liền bật dậy ngậm miệng lại. Ngô Chấn nhào người lên không biết là nói nhỏ vào tai Trình Hàn Lang gì đó, Trình Hàn Lang liền giật mình.

Buổi tối mẹ Trình trở về nhà nấu cơm, Thành Thành ở bên cạnh chạy tới chạy lui, tay thì khuấy loạn lên một trận trong chậu rửa rau. Sau đó liền ở bên cạnh nhìn chăm chăm tay mẹ nó mỗi lần nhấc lên hạ xuống mà cắt đồ ăn.

“Sao lại nhìn nghiêm túc như vậy à, Thành Thành?” mẹ Trình nhìn cái đầu nhỏ nhỏ của Thành Thành.

“Con mỗi ngày phải trông chừng con dao này, mẹ lúc nào cũng phải cắt cắt, lỡ cắt vào tay thì sao?” (kc38)

“Đứa nhỏ ngốc, mẹ đã cắt bao nhiêu năm rồi. Nhắm mắt lại cắt cũng không cắt vào tay đâu. Con đứng ở chỗ này nhìn mẹ, còn làm mẹ phiền thêm. Con vào phòng chơi với anh đi nha!” Thành Thành nghe vậy mới từ nhà bếp chạy về phòng ngủ.

Nó nhẹ nhàng từ cửa đi vào, phát hiện Trình Hàn Lang chính là đang nằm úp trên bàn làm cái gì đó. “Anh, anh là đang làm bài tập sao.”

Nó đột nhiên xuất hiện dọa Trình Hàn Lang giật cả mình. Trình Hàn Lang quay nhìn nó như không có chuyện gì xảy ra. Tâm tình thoáng cái không khống chế được, hần vron chân quay người Thành Thành lại đá một cước, Thành Thành thoáng cái liền ngã ngồi trên đất. Ngay cả nói cũng không dám nói, trong ánh mắt lại lần đầu tiên lộ ra vẻ kinh hoàng như vậy. Còn bị ngã sấp xuống đau đớn.

“Tao cho mày biết, đừng cho là tao và mày nói chuyện mấy câu là đã đem mày xem như người trong cái nhà này. Không có việc gì thì đừng lảng vảng bên cạnh để tao thấy. Nhìn thấy mày liền phiền!” Nói xong cũng quay đầu tiếp tục làm bài tập. Thành Thành cố sức bò dậy từ dưới đất. Vỗ vỗ đất trên người rồi vội vàng khập khểnh đi ra ngoài. (Thiệt muốn ngược anh Lang thật chứ kc30)

Buổi tối lúc ngủ, Thành Thành cẩn thận từng li từng tí bò lên giường, dùng ánh mắt nhìn trộm Trình Hàn Lang vài cái. Trình Hàn Lang làm bộ không phát hiện, trực tiếp tắt đèn đi ngủ.

Nửa đêm vì điều hòa mở hơi lớn, cảm giác hơi lạnh một chút, Trình Hàn Lang vô ý thức cuộn đi chăn của Thành Thành. Thành Thành rất nhanh liền bị lạnh mà tỉnh lại, thân thể cuộn thành một đoàn. Nhưng nó không dám đến gần Trình Hàn Lang chút nào, những lời Trình Hàn Lang nói ban ngày nó tỉnh tưởng ghi tạc trong đầu. Nó không thể làm gì hơn là nhắm mắt lại chịu đựng. Chờ Trình Hàn Lang đem chăn bỏ bớt ra. Chờ một cái liền chờ đến sáng.

Sáng sớm Trình Hàn Lang tỉnh lại trong chăn nệm ẩm áp, nghĩ thầm ngày hôm nay không có tiết, có thể ngủ thêm một lát mà, thật là thoải mái, hần ngáp một cái rồi liếc mắt nhìn Thành Thành ở bên cạnh, kỳ quái, bình thường sáng sớm như này nó đã tỉnh lại vui vẻ nhảy loạn cả lên rồi mà, ngày hôm nay sao lại như cá chết vẫn không chịu nhúc nhích. Không biết có phải ngày hôm qua bị mình đá không chịu không?

Trình Hàn Lang nhìn qua, lúc này mới phát hiện nhóc ăn xin không có đắp cái gì, nhìn lại trên người mình một chút, rõ ràng là đang đắp hai cái chăn.

“Mày cái thằng nhóc này cứ cố chịu lạnh...” Trình Hàn Lang một bên cảm thán một bên tò mò lật người nó lại xem. Vừa lại gần một chút liền dễ dàng cảm giác được hô hấp của nó rất không thông thuận, hai gò má ửng hồng. Trên người rất nóng, còn có chút bầm tím. Sờ lại cái trán của nó, lại sờ sờ trán mình, cảm giác nhiệt độ chênh lệch rất nhiều.

“Sẽ không phải phát sốt chứ? Trước đây ngủ dưới lầu đều không phải không bị gì sao? Xem ra nhóc này là không thể nuông chiều mà. Mày nói coi mày như thế nào mà ngu vậy, lạnh không biết đắp chăn, phát sốt như vậy cũng xứng đáng.” Trình Hàn Lang oán giận thì oán giận, trong lòng vẫn là có chút sốt ruột.

“Mẹ..Được rồi, mẹ đi làm rồi! Nhóc ăn xin, đừng ngủ nữa, dậy nhanh lên coi.” Trình Hàn Lang cố sức vỗ nó. Vạn nhất nó bất tỉnh thì lại phiền toái. Mẹ về nhà khẳng định lại đem việc này đổ lên người mình! Chẳng nhẽ muốn mình mang thằng nhóc ăn xin này đi bệnh viện sao? Cũng quá tiện nghi cho nó rồi!

Đang nghĩ ngợi, Thành Thành cố sức mở mắt ra, trong đầu một mảnh mờ mịt, thế nhưng nó vẫn có thể cảm giác được thân ảnh của Trình Hàn Lang đang đong đưa trước mặt nó, thân thể bắt đầu nhanh chóng lùi lại, Trình Hàn Lang cảm giác được nó né tránh hẳn trong lòng không rõ là tư vị gì. Suy nghĩ hồi lâu vẫn là giùng giàng mặc quần áo vào, ôm nó đi xuống một phòng khám nhỏ ở lầu dưới.

“Sốt cao 39 độ 7. Sao để sốt cao như vậy mới đem tới? Phải truyền dịch!”

“Bác sĩ, ông chích một mũi trước đi! Đừng để chuyển biến xấu hơn là được. Chuyện truyền dịch để buổi tối mẹ con về rồi hẵng nói sau.”

“Cũng được!” Bác sĩ đi vào chuẩn bị thuốc. Thành Thành đang một mực mê man ngủ. “Con để thằng bé nằm úp sấp trên người con, để nó xuống, đừng làm nó động dậy.” Lúc kéo quần xuống Trình Hàn Lang thấy trên cái mông của Thành Thành rõ ràng có một mảng xanh tím, nhớ lại một đá của mình ngày hôm qua. Hiện tại xem ra đích thật là có hơi nặng tay một chút, nhưng lúc đó tính tình nóng nảy lên lại không để ý.

Trong toàn bộ quá trình chích thuốc Thành Thành một chút động tĩnh cũng không có. Trong lòng Trình Hàn Lang lại nhiều lần xoắn xýt. Hiện tại xem ra mình tích cực như vậy cũng không có ý nghĩa. Hành vi của mình như vậy cũng thật ấu trĩ. Nhìn một đứa nhỏ 6 tuổi bệnh rồi tỉnh rồi mù trước mặt mình, hẳn đột nhiên nghĩ trong chuyện này cũng không có cái gì vui vẻ cả.

Bạn đang đọc truyện *Án Tỉ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

“Trình Hàn Lang, Trình Hàn Lang, nhanh tới mở cửa coi!” Trình Hàn Lang mới sáng sớm còn chưa tỉnh ngủ chợt nghe tiếng kêu ồn ào ở bên ngoài, hẳn đang mặc áo ngủ liền chạy ra ngoài, vừa mở cửa Trình Hàn Lang liền gặp người tại chỗ.

“Tụi bay tới đây làm chi mà nhiều vậy?” Đứng ngoài cửa gần như là nam sinh của cả lớp, Trình Hàn Lang bị cảnh tượng này hù dọa.

“Mày quên kế hoạch của hai đứa mình rồi à, mày xem tụi tao đến là để hỗ trợ mày nè. Nhìn đi! Bạn thân anh em gì của tao đều cho mày mượn, Đại Dũng, Tiểu Trương Tử...” Ngô Chấn hưng phấn mà nói. Trình Hàn Lang sờ đầu một cái, nhớ lại kế hoạch ngày hôm kia của hắn và Ngô Chấn. Giả bộ để Ngô Chấn gọi mấy bạn học cùng đến nhà chơi và cùng chơi với Thành Thành, sau đó tìm cơ hội mà khi dễ nó, để cho Trình Hàn Lang hả giận. Trình Hàn Lang quay đầu lại nhìn Thành Thành vẫn còn đang trong phòng ngủ, do dự một chút rồi vẫn là cho đám người kia vào nhà.

“Nhãi con đâu? Tao đặc biệt thích trêu chọc nó.” Ngô Chấn vừa vào nhà liền tìm lung tung khắp nơi, cuối cùng đi về phía phòng ngủ.

“Mau tới, mau tới. Nó ngủ ở đây nè!” Ngô Chấn từ trong phòng hô to, một đám người chen chúc mà vào. Trong lòng Trình Hàn Lang có điểm không vui, nhưng mà, giờ đôi ý chẳng phải thật quá mất mặt hay sao? Hắn không có đi vào, không muốn tham dự vào trò chơi nhỏ này. Thậm chí ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn. Thế nhưng ở bên ngoài ngồi không được, đứng cũng không xong. Trong lòng thấp thỏm không yên, dù sao cũng lo lắng đám người này có chừng mực một chút không.

“Bóp mũi nó, đừng cho nó thở. Đây! Duỗi thẳng chân ra!” Hình như là tiếng của Đại Dũng.

“Mặt nó sao lại đỏ vậy a? Muốn nhéo nó hai cái mà ngay cả chút thịt cũng không có.”

“Hình như nó tỉnh, thằng nhóc nhỏ, coi màu mắt kêu to không! Đại Hồ mày chặn chân nó lại, chọc lét nó, ha ha... Chơi vui lắm không, em trai nhỏ?” (Mấy cái thằng trẻ trâu này kc73)

Trình Hàn Lang ở bên ngoài không biết là chính mình sinh ra ảo giác hay là thật sự nghe được. Một tiếng khóc xen lẫn ho khan. Nó còn đang bệnh, làm như vậy có điểm không thích hợp. Tìm cho mình một cái lý do như thế, Trình Hàn Lang cũng đi vào phòng ngủ.

“Ngô Chấn, mang Đại Dũng với tụi nó đi về đi! Mẹ tao chút nữa về tới giờ.” Trình Hàn Lang nói một câu làm trong phòng thoáng cái liền yên tĩnh lại, Ngô Chấn quay đầu, trên mặt mang vẻ còn chưa thỏa mãn. “Giờ này mới tới đây a? Còn chưa bắt đầu mà!”

“Còn lại để tao giúp mày làm, mày yên tâm về đi!” Trình Hàn Lang vừa nói câu này ra, Ngô Chấn và đám bạn học kia cũng không nói gì được nữa. Trình Hàn Lang tiến bọn họ tới cửa, nói với Ngô Chấn một câu cảm ơn liền đuổi bọn họ đi.

Trở lại phòng ngủ. Chăn của Thành Thành đã bị lôi ra, mặt nghẹn đến đỏ bừng. Đang ra sức mà lau nước mũi. Trên mặt không hề có dấu hiệu là đã khóc,

Trình Hàn Lang phát hiện mình rõ ràng đã quá coi thường nhóc ăn xin, con người bình thường sống cảnh màn trời chiếu đất quả nhiên lực chịu đựng rất ngoan cường. Hắn đi tới muốn giúp Thành Thành đắp chăn lên. Thành Thành lập tức chui cả người vào trong chăn. Trình Hàn Lang nhớ lại một đá của đêm ngày hôm kia và những gì vừa cam đoan với anh em hồi nãy. Hắn ngồi ở bên giường một hồi, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, liền vỗ cái chăn của Thành Thành mà hỏi.

“Nhóc ăn xin, tao hỏi mày, ngày đó sao mày theo tao về đến nhà?”

“Bởi vì em thích giày trượt của anh. Khụ... Khụ...” Câu trả lời rất nhỏ từ trong chăn buồn buồn truyền tới.

“Tao đem giày trượt cho không mày mày đi đi!”

“Không... Em không đi!” Thành Thành vội vàng đem đầu nhỏ chui ra.

“Tại sao? Không phải mày vì đôi giày trượt này mà tới sao?”

“Bởi vì... Bởi vì làm hư giày trượt.” Thành Thành vội vàng tiếp lời, tự cho là tránh được việc bị đuổi mà thở phào một cái. Nhìn biểu hiện của Thành Thành làm Trình Hàn Lang cảm thấy muốn cười. Kỳ thực nhóc ăn xin này ngoại trừ xuất thân là một người ăn xin, ngoài ra cũng không có cái gì không tốt. Hơn nữa không có thông minh gì. Tùy tiện khi dễ chưa gì đã phản ứng, lúc nào không hài lòng đem làm chỗ trút giận cũng không tệ. Trình Hàn Lang cuối cùng đã có cái nhìn mới.

Một tháng trôi qua, Trình Hàn Lang đã dần dần thích ứng cuộc sống có nhiều hơn một người. Thành Thành cũng quen hơn. Không hề ngại Trình Hàn Lang như lúc mới bắt đầu. Trình Hàn Lang vẫn là không cho phép nó gọi bằng anh lúc không có ai. Bất quá lúc gọi nó là nhóc ăn xin nó cũng vui vẻ hơn hờ mà chạy tới, Trình Hàn Lang kêu nó làm cái gì nó làm đó, trước đây muốn gì phải tự mình làm, bây giờ cần gì đều để Thành Thành làm hộ. Được cái là Thành Thành vậy mà làm không biết mệt, mỗi lần Trình Hàn Lang kêu nó làm chuyện gì nó đều đặc biệt hưng phấn mà đi làm, như là tràn đầy nhiệt tình đi làm nhiệm vụ trọng đại nhất. Một mình ở trong phòng chạy tới chạy lui.

“Mẹ, sáng sớm mai 6 giờ rưỡi gọi con dậy. Đừng quên, ngày mai là ngày con trực nhật” Trình Hàn Lang ở phòng ngủ hướng về phòng khách mà kêu to.

“Mẹ ơi, sáng sớm mai 6 giờ rưỡi cũng gọi con dậy nha.” Thành Thành cũng giương cái miệng nhỏ nhắn ra sức kêu.

“Con dậy sớm như vậy để làm chi? Anh con đến trường còn con làm cái gì nè?” mẹ Trình cười cười đi tới bên giường vuốt đầu Thành Thành.

“Con cũng đến trường a.” Thành Thành nghiêm trang nói.

“Mày đến cái mông ấy! Mày có trường học mà đến sao? Hơn nữa, trường học nào thu người ngốc như mày?” Trình Hàn Lang miễn cưỡng chen vào mà nói.

“Thật hả mẹ?” Thành Thành thất vọng nhìn mẹ Trình. Mẹ Trình lúc này mới nhớ tới Thành Thành đã sắp hơn 6 tuổi rồi, sớm nên đi học rồi. Vẫn luôn quên mất chuyện này. Ngày mai đi trường học báo danh trước cho Thành Thành. Bằng không sang năm mới đi học sẽ bị trễ một năm. Nhất định theo không kịp. Cô cười thoải mái với Thành Thành: “Thành Thành không có ngốc, ngày mai mẹ tìm trường cho con nha, sau đó con có thể đi học rồi.”

“Thật ă? Con cũng cần cái túi sách hộp bút. Còn có, đúng. Còn có con cũng có thể chơi cầu trượt. Ngày mai con phải dậy thật sớm, phải đến trường đúng giờ a.” Thành Thành hưng phấn mở to mắt. Ở trong chăn vùng tay múa chân, cực kỳ cao hứng.

“Đừng có gấp, Thành Thành, chờ mẹ nói với người ta xong rồi sẽ dẫn con đi. Ngày mai mẹ dẫn con đi mua túi sách, đồ dùng học tập và mấy thứ khác trước, tối hôm nay con ngủ thật ngon là được rồi, đừng có quấy rầy đến anh, anh con ngày mai còn phải đến trường nha.”

“Rồi, nhanh yên tĩnh một chút đi! Có được đi học thôi mà cũng làm ầm ĩ như thế. Chờ mày đi học rồi mày biết.” Trình Hàn Lang ở bên cạnh có chút nhịn không được,

Thành Thành ngoan ngoãn ngậm miệng lại. Thế nhưng trong lòng vẫn là rất kích động. Nó nhớ kỹ trước đây đứng ở bên cạnh nhìn mấy đứa nhỏ kia chơi ghế xoay cũng bị đuổi đi. Lần này nó cũng có thể cùng người khác chơi với nhau rồi. Chỉ cần nghĩ tới nó lại vô cùng phấn khởi. Vì vậy Thành Thành liên lén lén lút lút núp ở trong chăn mà cười.

Trình Hàn Lang hiển nhiên không có cái loại tình cảm mãnh liệt này như nó, một tháng ở chung, Trình Hàn Lang phát hiện thái độ của mình đối với nhóc ăn xin đã lệch ra khỏi quỹ đạo dự đoán lúc đầu. Hắn ngoại trừ ở bên ngoài lợi dụng và khi dễ nó, hình như trong lòng cũng có nhiều hơn một chút chủ động quan tâm tới mà hắn không muốn chút nào, con người quả thật là có loài vật dễ có cảm tình, Trình Hàn Lang cảm thán ở trong lòng.

Suy nghĩ một chút, Trình Hàn Lang vươn tay, nhanh chóng hướng sau ót Thành Thành búng một cái, lập tức liền nghe một tiếng vang thanh thúy, Thành Thành bị búng liên lại càng hoảng sợ, đứng lên tìm lung tung khắp nơi (ánh đánh lên, ồm ồm hôn tường ai búng ồm ồm :v). Trình Hàn Lang bật cười ha ha. Thành Thành hiểu ra một chút, lăm lăm một câu “Lão đại thái!” (kc113) Trình Hàn Lang vừa nghe lập tức xoay người chặn nó lại, “Phản rồi!” Trình Hàn Lang đè tay nó lại, búng 10 cái liên tục trên trán nó, Thành Thành vội vã cầu xin tha thứ. Thẳng đến khi tay của Trình Hàn Lang đã tê rần lên, hắn mới thỏa mãn mà thu tay về, xoay người tiếp tục ngủ.

Kỳ thật nếu cứ như vậy, cũng không có gì không tốt, Trình Hàn Lang âm thầm nghĩ trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

“Anh, anh xem. Đây là túi sách mẹ mua cho em, nhìn thật tốt! Có thật nhiều ngăn nè! Còn có hộp bút, hai tầng luôn. Anh xem, cục gồm nhỏ hình nắm a. Thật nhiều thật nhiều.” Thành Thành vừa về tới nhà liền chờ không được mà đem mấy thứ này toàn bộ bày ra trên bàn, giới thiệu với Trình Hàn Lang từng cái từng cái một. Trình Hàn Lang hiển nhiên là một chút cũng không để ý tới, mấy thứ hần ném đi nhiều rồi, nó còn làm như bảo vật vô giá nhìn bất mệt. Nhóc ăn xin chính là tầm nhìn nông cạn.

“Đẹp đẹp.” Trình Hàn Lang đầu cũng không chuyển mà nói, tiếp tục nhìn chăm chăm vào máy tính của hần. Trong tin nhắn QQ có một cái do Trịnh San Đồng gửi, viết một câu “Cậu nghĩ Ti Dương như thế nào? Minh với Ti Dương, cậu quan tâm ai hơn?”. Buồn chán, Trình Hàn Lang vát cho một cái nhếch mép. Đóng lại trang trò chuyện. Cầm lấy thuốc nhỏ mắt nhỏ hai giọt, nhắm mắt lại nghỉ ngơi, bên tai còn truyền đến tiếng cười của Thành Thành trong phòng.

Thật không biết một nhóc ăn xin sao mà còn có thể sống vui vẻ được như thế a. Còn nhóc chính là không lo không nghĩ a! Hần nhớ có một tấm hình lúc nhóc ngồi trên cổ của ba hần. Sau lại gần như không còn có tiếp xúc thân mật nữa. Hai tháng rồi không có gặp ba, không biết lần này ông lại đem bảo bối gì tới. Nhưng mà... những thứ này đối với hần thêm mỗi một năm tăng lên lực hấp dẫn lại càng ngày càng giảm đi. Hần cũng không biết chính mình bây giờ là muốn cái gì, được rồi, không biết ba hần nhìn thấy nhóc ăn xin sẽ có phản ứng gì, Trình Hàn Lang nghĩ, hần là ba hần còn chưa biết đâu.

Mấy ngày sau mẹ Trình liền mang theo Thành Thành đi báo danh, lúc đầu Thành Thành có một chút sợ, thấy cô giáo liền trốn phía sau chân mẹ Trình của nó. May mà cô giáo ở lớp rất ôn nhu, rất có kiên nhẫn đem Thành Thành gọi ra, mẹ Trình lúc này mới nhẹ lòng mà đi.

Sau đó các học sinh chơi cái gì cũng đều mang nó theo, Thành Thành cũng liền chậm rãi hoạt bát hẳn lên. Về đến nhà là nó rất nghiêm túc nghiêm túc ngồi trên bàn nhỏ của mình làm bài tập, Trình Hàn Lang thấy bộ dáng nó hăng say trầm tư suy nghĩ mà liền nhin không được tưởng tượng. Nghĩ thầm rằng ai không biết còn tưởng đây là thần đồng đang làm nghiên cứu đó! Kết quả cầm lấy vở xem chính là một đoạn của một bài hát thiếu nhi. Thành Thành từ ngày đó trở đi mỗi ngày đều đem hộp bút lau một lần, lúc cầm bút đều rất thận trọng, mỗi một cây bút đều dài như nhau, gọt xong liền để đầu ra đầu, đuôi ra đuôi xếp ngay ngắn trong hộp bút.

“Thành Thành, ngày mai mẹ được nghỉ, mẹ mang con và anh con đi dạo phố mua một ít quần áo. Mẹ sẽ mua cho con một bộ thật xinh đẹp, được không?”

“Không, mẹ, con không cần!” Thành Thành kiên quyết cự tuyệt, biểu tình trên mặt rất là kiên định.

“Vi sao?” mẹ Trình có chút buồn bực, “Hai ngày trước con không phải nói với mẹ con thích bộ quần áo nào đó của Tiểu Phi lớp con sao? Mẹ mua cho con một bộ còn xinh đẹp hơn của bạn ấy. Đồ của con ít quá, hơn nữa, mặc thật xinh đẹp sẽ khiến thầy cô yêu mến a!”

“Mẹ, mẹ nói sai rồi. Cô con nói, quần áo này nọ, không nên so sánh với học tập. Ăn mặc cho dù đẹp cũng vô ích, mấu chốt là học tập thu được những gì. Con mặc đồ xinh đẹp cô sẽ chê con không học được gì.” Thành Thành nói thật nghiêm trang, nghe một đứa nhỏ nói những lời không hợp với lứa tuổi của nó, mẹ Trình không khỏi muốn bật cười.

Trình Hàn Lang từ trong phòng đi ra, nghe được câu nói vừa rồi, đi tới trước mặt Thành Thành chỉ vào đầu của nó nói: “Nhìn cái biểu tình ngu ngốc của mày kia, mày nếu như chê quần áo đẹp kia tao cắt cho mày hai cái lỗ hổng trên quần, đem cái mông mày khoe ra luôn. Biết chưa?”

Thành Thành liền lắc đầu lia lịa, Trình Hàn Lang nói xong còn muốn đi tuột quần Thành Thành, Thành Thành sợ đến nỗi chạy loạn khắp nơi. Trình Hàn Lang chỉ là làm mấy động tác giả, dậm chân mấy cái, căn bản không có muốn rượt theo nó, một mình nó ở trong phòng chạy quanh, làm cho nó thở hồng hộc. Cuối cùng chạy về bên người Trình Hàn Lang. Ngạc nhiên mà nói:

“Anh, anh thật trâu bò, anh trâu bò nhất trên thế giới này, anh vẫn là đuổi kịp em. Em phải chạy nhanh hơn nữa a!” Trình Hàn Lang một hơi bế nó lên đem đầu nó hướng xuống dưới, nó sợ đến mức a a kêu loạn lên. (Này mình không chém nha, tác giả thật sự ghi là trâu bò a, có điều tỷ ấy chỉ ghi ngu thôi, trâu hay bò gì cũng là nó, để trâu bò luôn cho thuần Việt :v)

Cuối cùng mẹ Trình mua cho Thành Thành tới hai bộ quần áo, Thành Thành ôm vào trong ngực một hồi vui vẻ một hồi lại nhủ mày. “Mẹ ơi, mẹ nói xem cô có chê con không?”

“Sẽ không, cô con cũng thích những đứa nhỏ dễ thương mà.” mẹ Trình sờ sờ đầu Thành Thành.

“Đúng, là như vậy.” Thành Thành gật đầu, “Cô giáo lớp con cũng thiên vị Trần Lộ Lộ, mọi người đều nói nhóc là đứa con gái đẹp nhất lớp con. Mẹ nói xem con mặc đồ mẹ mới mua có thể so với Trần Lộ Lộ còn đẹp mắt hơn không?”

“Ngốc, con trai với con gái làm sao mà so a?” mẹ Trình bật cười.

“Vậy Tiểu Phi thì sao ạ? Nó là con trai a.”

“Con so với bạn ấy đẹp hơn nhiều.”

“Hơn là bao nhiêu ạ? Có gấp một trăm lần không?” Thành Thành đem ngón tay ra đếm.

“Cố, hon một nghìn lần luôn.” Thành Thành vừa nghe lời này liền ngạc nhiên tròn to hai mắt “Một nghìn lần, vậy thì nhìn đẹp biết bao a! Mua được cái này thật là đáng giá!” Thành Thành nói xong liền chạy đi soi gương. (Thiệt chết cười với em, bé Thành ham hư vinh)

Mẹ Trình nhìn dáng vẻ hồn nhiên đáng yêu của nó, nghĩ rằng làm mẹ của một đứa bé như vậy thật sự rất hạnh phúc. Thật hy vọng nó vĩnh viễn không trưởng thành, giống như Trình Hàn Lang năm đó, hỏi một chút vấn đề ấu trĩ, lừa gạt nó một chút hù dọa nó một chút nó sẽ ngoan ngoãn nghe lời. Thời điểm đó trẻ con không có suy nghĩ nhiều, tất cả tư duy đều rất đơn giản, chính mình trước mặt nó bất kể làm cái gì đều rất yên tâm, rất kiên định. Bây giờ Trình Hàn Lang mỗi một ngày một lớn lên, có suy nghĩ của riêng mình, người làm mẹ như cô trái lại bắt đầu có một tia sợ hãi. Rất nhiều chuyện sợ là sẽ không giấu diếm được nữa!

Trong lớp học...

"Nhìn kia, minh tinh!" Học sinh trong lớp đều hướng ra ngoài mà nhìn. Có mấy nữ sinh mặt đều dán hết lên cửa kính. Trước cổng trường một chiếc xe cao cấp có rèm che dừng lại, từ trong xe một người đàn ông trẻ tuổi bước ra, bởi vì đeo kính râm nên nhìn không rõ dáng vẻ của anh ta, anh ta vuốt thẳng lại nếp áo đi tới cửa lớp học, gõ lên cửa kiếng một cái.

“Xin lỗi, quấy rầy một chút, thưa thầy, tôi là phụ huynh của Trình Hàn Lang. Bởi vì thời gian có hạn, bây giờ chỉ có thể gọi nó ra gặp một chút.” Thầy giáo nhìn người đàn ông này một chút, không khỏi có chút kinh ngạc, nhìn anh ta như thế nào cũng chỉ hơn 20 tuổi, nhưng nhìn biểu tình thành khẩn kia cũng không có gì không yên lòng, để Trình Hàn Lang đi ra ngoài gặp ba của hắn. Trình Hàn Lang chân trước vừa bước một bước ra khỏi lớp, trong lớp liền sôi trào. Tiếng nghị luận bên tai không dứt, thầy giáo phải gõ bàn nhiều lần để ngăn chặn trận gây rối này của đám học sinh.

“Ba, ba tìm con có việc gì sao?” Trình Hàn Lang nhìn người cha càng ngày nhìn càng trẻ tuổi đứng trước mặt mình không biết tại sao có chút phiền chán. Cảm giác của mình với ông càng như vậy, khoảng cách giữa mẹ và ông nhất định càng ngày càng xa hơn.

“Con của ba càng ngày càng đẹp trai, nhìn rất có phong độ của ba con năm đó nha.” Ba lấy mắt kiếng xuống, hé lộ ra một khuôn mặt không mang theo chút dấu vết nào của năm tháng. Điều này làm cho hắn nhớ tới có một lần ba hắn về nhà, uống say tí bĩ liền chui lên giường. Cả người nằm dài trên giường, khi đó có một cô giáo đến gia sư cho hắn môn toán, đang giảng đến tí lệ vàng (một tí lệ toán học hay được dùng trong hội họa, mn tò mò có thể tra wiki a, giờ mới có 12 tuổi ko biết lúc ảnh học ảnh nhiều tuổi, nhiệm màu thì thôi kc102). Để hình dung cái đẹp của tí lệ này, cô giáo liền chỉ vào ba Trình Hàn Lang đang ngủ đến không có chút hình tượng nào nói: “Đường nét thân thể của anh con chính là tí lệ vàng hoàn mỹ nhất.”

Đúng vậy, ông ấy như thế nào lại làm ba của mình nhỉ? Cứ như một hoa hoa công tử (aka công tử đào hoa, ăn chơi) hơn 20 tuổi chưa kết hôn. Mặc dù ông cũng có một điểm xấu, chính là nghèo một chút. Chỉ cần ông có thể để cho mình cảm giác được một chút hơi ấm của người cha, hẳn cũng nguyện ý yêu thương ông.

“Ba, ba đến thăm mẹ chưa?”

“Các bạn học của con đứng ở cửa sổ nhìn lên con kìa!” Ba của Trình Hàn Lang nở nụ cười một chút, châm một điếu thuốc.

“Ba, ba thật là có tài nói tránh! Ba còn muốn tránh tới khi nào? Ba có biết mẹ con cả ngày ở nhà...”

“Con thực sự không giống con ba, một điểm cũng không giống. Ba thật sợ tương lai ba cho con thứ tốt con cũng không biết dùng như thế nào.” Lời nói của Trình Hàn Lang bị cắt đứt vô tình, bất quá hắn cũng không nhất thiết phải nói cho xong. Hắn biết rằng trước mặt người đàn ông này nói nhiều hay ít cũng không làm nên chuyện gì.

“Ba đi đây, lần này cũng có mang một vài thứ cho con, bất quá chúng ta rất nhanh sẽ lại gặp lại, tạm biệt, con trai!” Mở cửa xe, đóng cửa sổ xe. Nổ máy, sau đó ngênh ngang mà đi. Bên người Trình Hàn Lang tràn đầy mùi thuốc lá. Nếu như không nghe thấy mùi này hẳn cũng không hề cảm giác được người này đã từng tới. Một lần chờ đợi, lại một lần mất mát. Hắn đã quen với cái loại định luật này của tình cảm rồi. Hắn cũng thường tự hỏi mình: Mình đến tốt cùng là chờ cái gì? Nếu như khi còn bé là chờ đồ chơi, như vậy hiện tại thì sao?

Bạn đang đọc truyện *Ân Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

“Tan học chờ mình, mình có cái này cho cậu, được không?” Trình Hàn Lang mở một tờ giấy của bàn trước chuyển tới, ký tên là Ti Dương. Hân vội lại bỏ vào trong học bản rồi lại nghe giảng bài. Ngẩng đầu, vừa lúc thấy Ti Dương ở phía trước quay đầu xuống cười với hân, hân không đáp lại bằng biểu tình gì, trong lòng tự dưng cảm thấy lo lắng.

Sau khi tan học, Trình Hàn Lang ở trước cửa trường học chờ Ngô Chấn, Ti Dương đi tới. Trên mặt mang biểu tình vui sướng.

“Cậu chờ thật à! Mình cứ nghĩ cậu về rồi.” Trình Hàn Lang không có trả lời câu nói đùa của cô.

“Người hôm nọ là ba cậu thật à? Thật đẹp trai! So với cậu còn đẹp trai hơn.” Ti Dương nhìn nét mặt của Trình Hàn Lang mà cười, cô mong muốn thấy được dáng vẻ nổi trợn lòi đờng của Trình Hàn Lang, nhưng mà hấn ngoại trừ “Ồ” một tiếng cũng không có phản ứng gì. Ti Dương cảm thấy rất xấu hổ, đúng lúc này xa xa truyền tới âm thanh ồn ào của đám nữ sinh, còn có tiếng cười mờ ám. Ti Dương rất là ngượng ngùng hướng các cô vẫy tay, cũng xịch qua bên cạnh Trình Hàn Lang. Tùy ý hưởng thụ xung quanh truyền tới những ánh mắt nghi ngờ.

“Hàn Lang! Đi chưa? A, Ti Dương, cậu cũng ở đây à!” Ngô Chấn từ đằng xa chạy tới, lôi kéo Trình Hàn Lang đi.

“Đợi chút đi, Ngô Chấn, cậu đi trước đi, Hàn Lang... và mình có chuyện cần nói.” Ti Dương cười cười với Ngô Chấn mà hạ lệnh đuổi khách.

“Hàn Lang? Hàn Lang? Ai u, gọi thân thiết như vậy rồi à, người anh em mày như thế nào chưa từng đề cập chuyện này với tao à? Có phải mày không vậy, tiểu Trình từ (kiểu anh em thân thiết gọi trêu nhau ý, nếu dịch ra thì là thằng nhóc họ Trình).” Ngô Chấn khiêu khích mà cho Trình Hàn Lang một quyền vào ngực, Trình Hàn Lang bắt lại tay cậu ta rồi phản kích, hai người huyên náo đến bất diệc nhạc hồ (aka niềm vui có vẻ sẽ không bao giờ dứt, ý chỉ mức độ làm một chuyện gì đó hăng say đến quên trời quên đất, vô cùng nhập tâm đến nỗi tưởng là không bao giờ dừng luôn, Sài ty thích dùng cụm từ này nên mình để vậy luôn không dịch nha), hoàn toàn nặc kệ Ti Dương đứng phoi nằng ở một bên. Ti Dương trong lòng mắng to Ngô Chấn đáng ghét. Bỗng nhiên Ngô Chấn xoay người một cái, chạy đi xa lắc, Trình Hàn Lang nổi khùng lên đuổi theo, Ti Dương nhìn bóng lưng bọn họ xa dần, cảm con cá nhỏ bằng thủy tinh hung hăng nhét vào trong cặp.

“Cô ta có theo không?” Trình Hàn Lang nhìn xung quanh ở đằng sau.

“Không có, mệt chết tao.” Ngô Chấn thờ phỉ phò từng ngụm lớn, Trình Hàn Lang khoác vai cậu đi về nhà.

“Ba mày hôm đó đến tìm mày chi vậy? Nói thiệt đi, tao nhìn thấy lạ lắm, căn bản là không nhìn ra. Bất quá ông cũng cho mày không ít thể diện, mày có biết từ hôm đó về sau nữ sinh lớp mình không có việc gì cũng nói đi nói lại, nói vô cùng hăng say, giống như là bàn về mình tinh ở Hồng Kông á.”

“Ha ha... Qua nhà tao ăn đi, mày lâu rồi không tới, mẹ tao cũng nhớ mày.” Trình Hàn Lang không muốn tiếp tục đề tài vừa rồi.

“Đi, tiện thể nhìn thằng nhóc kia luôn.” Hai người vừa đi vừa trò chuyện.

“Mẹ, con về rồi.” Chạy tới mở cửa chính là Thành Thành, nó mỗi ngày đều tan học sớm hơn Trình Hàn Lang. Trình Hàn Lang vừa gõ cửa nó liền đến cất giày xong đưa dép cho hấn. Sau đó cầm túi sách của hấn, cười ha hả đem về phòng cất.

Thành Thành lúc đi ra lại mới chú ý tới Ngô Chấn, bỗng nhiên nhớ tới chuyện lần trước Ngô Chấn đem rất nhiều bạn học tới nhà. Trong lòng liền sợ hãi, muốn lên lên lút lút mà trốn vào phòng, nó liếc mắt một cái đã bị Ngô Chấn nhìn thấu. Ngô Chấn cười hi hi đi tới bắt nó lại, bóp hai vai nó muốn giữ nó đứng yên, Thành Thành dùng sức giãy ra ngoài. Trong lòng liền ghi nhận Ngô Chấn thật hư hỏng.

“Đi a! Coi có dừng cảm hơn không.” Ngô Chấn muốn nó chịu thua, đem tay nó vặn ngược về sau lưng, Thành Thành đau đến mặt mũi trắng bệch, lại không dám kêu. Mắt nhìn thẳng về phía Trình Hàn Lang bên kia, rõ ràng là muốn cầu cứu. Trình Hàn Lang bị ánh mắt kia nhìn tới trong lòng không chịu được, bảo Ngô Chấn buông lỏng tay. Thành Thành liền chạy nhanh về nhà bếp.

“Ngô Chấn đến à, đi hôm qua mới nhắc tới con nay con đã tới rồi. Con với Hàn Lang ở trong phòng chơi trước đi, cơm có liền đây!” mẹ Trình cười nói đi ra.

“Cảm ơn dì ạ, dĩ cứ từ từ làm, bọn con cũng không gấp ạ.” Ngô Chấn gãi đầu cười cười.

“Vớ dĩ mà còn cảm ơn cái gì, đây không phải cũng là nhà con sao?” Ngô Chấn cười rồi gật đầu, Thành Thành từ trong nhà bếp lộ ra nửa cái đầu nhỏ, thấy Ngô Chấn lập tức rụt trở lại.

Ngô Chấn và Trình Hàn Lang đi vào phòng chơi game, chém giết đến bất diệc nhạc hồ. Ngô Chấn dùng sức một cái, pin trong tay cầm bị văng ra. Trực tiếp lăn xuống dưới gầm giường, thật mất hứng, Ngô Chấn ngồi xổm xuống dưới giường nhìn, có một cục pin nằm ở tận trong cùng. Cậu đem mặt ngẩng lên, bên trong đó nói gì thì nói cũng là sờ không tới.

“Nhà mày có cục pin mới không?” Ngô Chấn hỏi.

“Không có, cái mày dùng là 2 cục cuối cùng rồi, quên mua!”

“Vậy làm sao bây giờ? Mày chờ tao chui xuống giường lấy ra.” Ngô Chấn nói sẽ chui xuống gầm giường lấy.

“Khỏi đi, không cần tới mày, hướng hồ người mày to vậy sao chui lọt, bộ không có sẵn sức lao động sao? Mày chờ đó, Thành Thành, đến đây, lão đại có nhiệm vụ quan trọng giao cho mày nè.” Trình Hàn Lang chạy tới cửa hồ to, chỉ chốc lát sau, Thành Thành thật hưng phấn vọt tới.

Trình Hàn Lang dẫn nó tới bên giường, “Nghe, dưới gầm giường có 1 cục pin, giống như cục này, mày bỏ vào trong kiếm đem ra, nhanh lên đó. Tối nay tao cho mày chỗ ngủ rộng hơn một chút!” Thành Thành nghe xong lập tức bò vào, ở bên trong mò mẫm một trận mới tìm được. Dưới gầm giường đã lâu không có ai để ý dọn dẹp, toàn là bụi, chờ Thành Thành bò ra ngoài trên người dính đầy đất, còn có một chút mạng nhện.

“Đừng phui ở đây, đi qua nhà vệ sinh. Bẩn kinh người! Nghe không?” Thành Thành ngoan ngoãn đi vào nhà vệ sinh, Ngô Chấn nhìn toàn bộ quá trình này

đều không chớp mắt. “Mày gọi đây là vì nó mà trong nhà mày không có một chút địa vị? Mày vừa nói cho thằng em một chút chỗ nó liền vui sướng như vậy và hình như là, mày bình thường đều ngược đãi người nhà như vậy à?”

“Ai ngược đãi nó mày? Nó vui lòng, mày không phát hiện sai nó làm mấy chuyện này coi rất được sao?”

“Trình Hàn Lang, mày thì sung túc rồi, đừng nói tao nhờ được nhờ em tao làm giùm tao chút chuyện, nó có thể gọi tao một tiếng anh tao cũng mừng rồi.”

“Lại đây mấy đứa ơi, ăn cơm nè!” mẹ Trình bung từng món ăn lên, bốn người ngồi chung một chỗ vừa ăn cơm vừa nói chuyện phiếm. Trình Hàn Lang gấp cho Thành Thành một miếng sườn. Lúc đó hắn cũng không nghĩ gì nhiều, thuận tay thì gấp. Thành Thành cười đến là đặc biệt vui sướng. Trình Hàn Lang thấy trên đầu nó còn còn dính một sợi bông vải, vậy mà còn ở đây nhìn Trình Hàn Lang mà háng háng gặm sườn, trong lòng có cảm giác có lỗi.

“Đi Trình, chú Trình thật là đẹp trai. Hôm bữa chú ấy đến trường bọn con toàn bộ lớp con đều bùng nổ... Á!” Trình Hàn Lang ở dưới bàn đập cho Ngô Chấn một đập, Ngô Chấn tự biết có khả năng chính mình vừa nói chuyện gì không nên nói rồi, liền cố gắng ngồi đó nhe răng nhếch miệng cười cho qua. Trình Hàn Lang thấy trên mặt mẹ hắn không có biểu tình gì, hắn biết đây chỉ là mẹ cố ý che giấu. Sau đó Ngô Chấn lại nói đùa mấy câu bầu không khí mới hòa hoãn lại, bữa cơm này người ăn trong lòng đều có tâm tư, chỉ có Thành Thành một mình ăn bất diệc nhạc hồ.

“Mẹ. ngày hôm nay Ngô Chấn... Mẹ đừng suy nghĩ nhiều.” Trình Hàn Lang buổi tối đi qua phòng ngủ của mẹ hắn.

“Không sao đâu, ba con cũng tới tìm mẹ. Hai ngày nữa chúng ta cả nhà cùng nhau ăn bữa cơm.” Trình Hàn Lang mở to hai mắt không tin được, hắn nhớ kỹ cảnh tượng này xảy ra đã cực kỳ lâu trước kia. mẹ Trình cười sớ sớ đầu hắn. “Con ở bên cạnh mẹ đã lớn lên rất nhiều rồi, rất nhiều chuyện đã xảy ra cũng đã phai nhạt, con không cần lo lắng cho mẹ, hiện tại lòng mẹ đều đặt cả vào con, chỉ cần con khỏe mạnh là mẹ vui rồi.”

Lời của mẹ làm lòng Trình Hàn Lang ổn định không ít, trở lại phòng mình Thành Thành đã lăn ra ngủ rồi, bởi vì thói quen nên nó vẫn bám chặt vào mép giường mà ngủ. Trình Hàn Lang nhẹ nhàng đem nó dúi vào trong, nằm xuống ngủ thì nghe tiếng nó hít thở đều đều, Trình Hàn Lang cảm giác trong lòng mình rất ổn định, chỉ chốc lát sau cũng đi vào mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Ngày hôm sau tới trường, Ti Dương thấy Trình Hàn Lang đi ngang qua thì bất mãn liếc mắt trừng hắn, Ngô Chấn ở bên cạnh cứ hi hi cười ngây ngô. Trình Hàn Lang quay đầu cẩn thận nhìn chằm chằm Ngô Chấn, Ngô Chấn bị hắn nhìn như thế lập tức cười hết nấc, “Mày nhìn gì vậy?”

“Mày thích Ti Dương à?” Trình Hàn Lang trêu ghẹo mà nói.

“Nhỏ đó á? Không có não lại còn đánh đá. Hơn nữa, nhỏ không phải mỗi ngày đều chạy theo đeo đuổi mày sao? Tao có kém cỏi thế nào đi chăng nữa cũng không nhạt đồ thừa của mày.” Ngô Chấn một bộ dáng cả lờ phất phơ.

“Cái gì gọi là đồ thừa của tao? Tao cũng không có hường thụ qua. Tao đã sớm nhìn ra, mỗi lần thấy Ti Dương thẳng nhóc mày nhất định sẽ xuất hiện, so với bom hẹn giờ còn đúng giờ hơn.” Ngô Chấn lú lười, nói không nên lời.

“Mày yên tâm, nhỏ chẳng qua là cảm thấy mới mẻ, tao bảo đảm mày vừa ra tay cô lập tức sẽ đầu hàng, mấy chuyện này bây giờ cũng chả khác ngày xưa là mấy.”

“Được a, Trình Hàn Lang, không nhìn ra nha, mày còn là một cao thủ tình trường nữa! Nói, đã trải qua cái gì rồi? Còn dùng thực tiễn đã được kiểm nghiệm ra làm chân lý nữa.” Ngô Chấn dùng tay chỉ vào đầu Trình Hàn Lang.

“Không có, đây là mẹ tao nói cho tao biết.” (Voài mấy ông tướng nghe lời mẹ kinh :v) Xa xa Ti Dương nhìn trộm qua bên này vài cái, Ngô Chấn thoáng cái cả người trở nên không tự nhiên. Mặc dù biết là không phải nhìn mình, thế nhưng làm thế nào trong đầu cũng không nhịn được ảo tưởng. Trình Hàn Lang vỗ vai cậu, cười nói tao tới giúp mày, nói xong liền ngoắc Ti Dương lại. Ti Dương vừa thấy Trình Hàn Lang gọi cô bé, ngay cả đường cũng đi không xong. Ngô Chấn nhìn đáng vẻ cô bé cao hứng trong lòng lại lên men một trận.

“Tôi có chuyện muốn nói với cậu.” Trình Hàn Lang nhìn qua hướng Ngô Chấn vừa nhìn, thấy Ngô Chấn đang khản trương một trận.

“Mình cũng có chuyện muốn nói với cậu. Vậy cậu nói trước đi.”

“Tôi thay Ngô Chấn biểu lộ với cậu, mong cậu hãy chấp nhận cậu ấy.” Ngô Chấn đứng bên cạnh thiếu chút nữa học máu, nhất thời mặt nóng như lửa đốt. Cậu không nghĩ tới Trình Hàn Lang ấy thế mà nói trắng ra, ngay cả chuẩn bị tâm lý cũng không để cho cậu chuẩn bị. Đây không phải là làm cậu khó xử tại chỗ sao! Ti Dương vừa nghe lời này nhất thời tức giận đến nói không nên lời, đây rõ ràng là Trình Hàn Lang cự tuyệt cô bé. Sau đó còn đem cô bé giao cho người khác. Ngô Chấn thấy phản ứng của cô bé lòng thoáng cái liền lạnh. Ba người đứng đó nhìn nhau, xấu hổ không gì bằng.

“Được rồi, Ti Dương, cậu không phải còn việc muốn nói với tôi sao?” Trình Hàn Lang phá vỡ cục diện bế tắc trước.

“Không có.” Nước mắt Ti Dương thoáng cái liền chảy xuống, đứng đó khóc thút thít. Đúng lúc này, xa xa chạy tới một chiếc xe hơi. Trình Hàn Lang nhận ra là ba hần, hần đi tới, ba Trình Hàn Lang quay cửa sổ xe xuống.

“Con trai, lên xe.” Trình Hàn Lang nhìn Ti Dương và Ngô Chấn cách đó không xa một chút, đưa một ám hiệu cổ vũ về phía Ngô Chấn, sau đó liền trực tiếp lên xe.

“Ba đặt chỗ ở nhà hàng, mẹ con đã đến, ba đến đón con qua luôn.”

“Con biết, mẹ con đi một mình sao? Thành Thành đâu?”

“Mẹ con nhận con nuôi sao? Không biết, nó tới hay không cũng không quan trọng, dù gì cũng không phải người nhà chúng ta.”

Người nhà chúng ta? Trình Hàn Lang nghĩ từ trong miệng ông nói ra cái chữ “nhà” này thật châm biếm không gì bằng. Tuy là hần cũng không có xem nó như em trai mà đối xử, nhưng nghe ba hần nói không quan hệ gì trong lòng cảm thấy thật khó chịu, bức bối, cho dù nó là một người từ ngoài vào đi chăng nữa, đối với Trình Hàn Lang mà nói cũng đã thành một phần cuộc sống của hần, ít nhất là sớm chiều ở chung, mà người trước mắt là cha ruột của mình thì như thế nào?

Đến nhà hàng rồi, đây cũng là nhà hàng xa hoa nhất Bắc Kinh, Trình Hàn Lang và ba hần được cô nhân viên phục vụ dẫn đến căn phòng đã đặt, mở cửa thấy mẹ Trình ngồi ở ngoài, Thành Thành ngồi một mình trên bàn nghịch cái cốc nhỏ in hình con ngựa. Thấy họ đi tới, ánh mắt mẹ Trình chỉ dừng trên người ba của Trình Hàn Lang chốc lát, lại pha chút phức tạp. Sau quay lại nhìn Trình Hàn Lang. “Đến đây, Hàn Lang, lại đây ngồi đi, con và em ngồi chung một chỗ.”

Trình Hàn Lang đi tới, Thành Thành cảm tay hần đưa một trận, con dùng bàn tay nhỏ bé vỗ vỗ lên chỗ ngồi của Trình Hàn Lang. “Anh, anh mau ngồi a!” Thành Thành nóng nảy sợ bị chiếm chỗ ngồi, Trình Hàn Lang ngồi xuống, Thành Thành nhìn chân của mình và chân của Trình Hàn Lang ở gần một chỗ một to một nhỏ, một dài một ngắn cảm thấy rất thú vị. “Anh, anh xem, nhìn thật hay!” Trình Hàn Lang thấy nó vô tâm vô phế (aka không tìm không phổi, ý chỉ người không để ý chuyện gì xảy ra xung quanh mình), đáng về góc nghịch thì liền ước ao. Còn bé thì thật tốt, cái gì cũng không hiểu.

“Hàn Lang, lần này chúng ta cùng nhau ăn cơm chính là muốn nói với con một việc.” Trên mặt mẹ Trình liền lộ ra nét hối lỗi.

“Con biết, hai người là muốn ly hôn đúng không?” Trình Hàn Lang mặt ngoài rất bình tĩnh, trong lòng lại như sóng cuộn biển trào. Hần đã sớm đoán được ngày hôm nay gặp mặt nhất định là vì chuyện này, cho nên cũng có chuẩn bị tâm lý chắc chắn.

“Quả nhiên là con ba, không có một phen nước mắt một phen nước mũi.” Trình Thế nhìn Trình Hàn Lang nở nụ cười một chút.

“Trình Thế, anh cũng tự coi lại bản thân mình đi, thằng bé dựa vào cái gì mà cho anh một phen nước mắt một phen nước mũi.” Mẹ Trình khoe miệng nâng lên một nụ cười khô, Trình Thế nhìn cô một cái, trên mặt anh ta không có một biểu tình gì, cũng không phản bác. Giống như là người phụ nữ này đối với anh ta không có quan hệ gì lớn lao.

Trình Hàn Lang biết ngày này sớm muộn gì cũng phải đến, nhưng khi chính tai nghe được, khi tận mắt chứng kiến trong lòng vẫn là có chút quá sức chịu đựng. Hần đúng là không cần phải khóc, nhưng cũng chỉ có chính hần mới cảm nhận được khoảnh khắc kia hần có bao nhiêu hi vọng rằng sẽ có người ngăn chuyện này lại. Dù cho cái gia đình này chỉ là danh nghĩa, dù cho ly hôn cũng chỉ là một hình thức. Nhưng một khi đã thật sự ra quyết định rồi thì cũng chẳng còn ý nghĩa gì là hoàn chỉnh nữa.

“Đến, con trai, cùng ba cạn một ly. Ba lúc lớn bằng con đều ở trên bàn rượu kính rượu cả một đám người. Thấy chai rượu này không? Cả Bắc Kinh cũng chỉ có một vài người từng uống thôi. Ba đặc biệt đặt nó cho con.” (kính rượu là uống trước 1 ly để mời người ta ý, ý ông là ông uống dừ lắm mới mời nổi cả bàn ý mà) Mẹ Trình lập tức đứng lên, ngăn Trình Thế cầm lấy cái ly trên tay của Trình Hàn Lang, Trình Hàn Lang nhìn Trình Thế một chút, lại nhìn mẹ Trình một chút, vẫn là nhận lấy ly rượu này.

“Được rồi, con nghĩ khó có ngày nào được như hôm nay cùng nên cạn một ly, lần trước chúng ta cả nhà đoàn tụ chính là ngày đưa tang của bà nội. Cũng đã 4 năm trôi qua rồi, đúng là thật tốt nên chúc mừng một chút.” Trình Hàn Lang rót đầy ly cho mình, rồi liền nhắc ly lên uống.

Đúng lúc này Thành Thành bỗng nhiên xoay người lại, cổ sức giật cái ly của Trình Hàn Lang, một ly rượu đầy cứ như vậy đổ hết lên đùi Trình Hàn Lang. Hần còn chưa kịp phản ứng, Trình Thế trở tay liền cho Thành Thành một bạt tai. Một tiếng “chát” làm cho cả căn phòng yên tĩnh vô cùng, mọi người ngưng lại mọi động tác.

Người đầu tiên có phản ứng là mẹ Trình, cô đem Thành Thành vừa mới bị đánh ôm vào trong ngực, mặt Thành Thành rất nhanh đã sưng tấy lên, hai bên trái phải nhìn rất không cân xứng. Mẹ Trình đau lòng xoa mặt của Thành Thành. Cả người cô vì tức giận mà run rẩy kịch liệt, Thành Thành ở trong lòng mẹ Trình cũng không ngoan ngoãn, ánh mắt hốt hoảng tìm kiếm, muốn tìm một chỗ bên trong để chui vào.

“Nhỏ thì liền không có mắt quan sát như vậy à! Đồ của con tao mà cũng dám cướp, dạy dỗ một chút cũng là cho nó khai thông tư tưởng, cho hết trách nhiệm của người cha này. Cho nó từ nhỏ phải biết rõ ràng cái gì là của nó, cái gì không phải của nó.” Trình Thế nhàn nhàn hút thuốc, không mấy may cảm thấy có vấn đề gì.

Trình Hàn Lang đứng lên, đi thẳng đến trước mặt mẹ Trình, đem Thành Thành ôm lấy, lần đầu tiên dịu dàng dỗ dành nó, vỗ vỗ lưng nó, Thành Thành dần dần ngưng hoảng loạn. Trình Hàn Lang ngẩng đầu: “Ba, ánh mắt của ba cũng chỉ thấy được những điều này thôi sao?”

“Đúng vậy, thì sao nào? Hàn Lang, con còn quá nhỏ. Cho nên con không quen ba như thế, một ngày nào đó con cũng sẽ trở thành người mà ngày hôm

nay con khinh thường.”

“Con sẽ không! Bởi vì con là do mẹ con nuôi lớn.”

“Không đâu, con nhất định sẽ như vậy! Bởi vì con là con ba, còn người đều có gốc rễ mà, cho dù là được nuôi dưỡng tốt thế nào, cũng không thể thay đổi hay bóp méo sự thật.” Trình Hàn Lang ôm Thành Thành đi ra ngoài, mẹ Trình cuối cùng cũng liếc mắt nhìn Trình Thế một cái, cũng cầm túi đi ra ngoài, Trình Thế lẳng lặng ở một chỗ hút thuốc nhìn bóng lưng của họ. Cầm lấy bình rượu còn dư một nửa, một hơi uống cạn sạch. Cầm điện thoại di động lên, gọi một số điện thoại.

“Lệ Trung Tín, tôi mệt mỏi, nhanh tới đón tôi.”

“Trình Thế...” Câu nói kế tiếp Thành Thành không có nghe, chờ Lệ Trung Tín đến nơi thì Trình Thế đã nằm úp sấp trên ghế mà ngủ. Lệ Trung Tín không có đánh thức anh ta, trực tiếp lôi cánh tay của anh ta lên vai rồi công ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Án Tỉ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Trình Hàn Lang ôm Thành Thành về đến nhà, định đem nó thả xuống, Thành Thành ôm lấy cổ Trình Hàn Lang dùng sức dính lấy không chịu xuống, Trình Hàn Lang bắt đầu đi, không thể làm gì khác hơn là đeo theo nó đi khắp nơi.

“Mày rốt cuộc lúc nào mới chịu xuống a?”

“Chờ mặt em không sưng nữa anh hãy thả em xuống.” Trình Hàn Lang vừa nghe liền trực tiếp đem Thành Thành lôi xuống, ném lên trên giường. Thành Thành nằm trên chiếc giường mềm mại ha ha cười.

“Mày đừng ở đó lên mặt phồng mũi, vừa rồi tao là thấy mày đáng thương mới tiện tay giúp, chờ mặt mày không sưng nữa hả, chờ mặt mày không sưng nữa tao mới thả mày xuống thì hai cái tay tao liệt luôn rồi.” Thành Thành vừa nghe xong lại cười càng vui vẻ hơn, Trình Hàn Lang nhìn nó một lúc lâu, Thành Thành so với lúc vừa tới vừa mập vừa trắng hơn. Nếu như không nhìn nó bằng con mắt chủ quan, thực sự là một đứa nhỏ rất xinh đẹp, nhất là khi cười lên khoe mắt cong cong, làm cho người ta thấy thật dễ thương ngay thơ. Hắn không rõ vì sao hôm nay Thành Thành lại giật cái ly kia của hắn, nhưng hắn có thể khẳng định tuyệt đối không phải là cái lý do của ba mình đưa ra. “Mày nếu như chưa trưởng thành thì thật tốt, trưởng thành rồi lại không đáng yêu.” Trình Hàn Lang vuốt mặt của Thành Thành mà lầm bầm. Ai ngờ Thành Thành cũng không có ngủ, nghe Trình Hàn Lang nói thì bỗng nhiên mở mắt, dọa Trình Hàn Lang giật cả mình. Thành Thành nghịch ngợm nở nụ cười. Trình Hàn Lang bắt nó lại chột lét, Thành Thành lăn lộn ở trên giường. Đợi Trình Hàn Lang dừng lại thì Thành Thành đã thờ hông học, nó cười thần bí với Trình Hàn Lang. “Em biết có một loại phương pháp có thể làm em không trưởng thành, anh muốn nghe không? Lão đại.” Trình Hàn Lang khinh thường gạt đầu, hắn thật ra không phải là tin tưởng Thành Thành có thể nghĩ ra biện pháp gì hay ho, chỉ là nghĩ muốn chọc ghẹo nó một chút. “Chính là em ngày hôm nay ăn cơm, ngày mai không ăn. Ngày mốt lại ăn, ngày kia lại không ăn... Như vậy không phải sẽ lớn lên chậm sao?”

“À.” Trình Hàn Lang làm ra bộ mặt bình tĩnh hiểu ra, “Thì ra là như vậy, vậy lúc mày đi ăn xin đều không phải đều bữa đói bữa no sao? Mày luôn luôn ăn không đủ no nên lớn lên chậm như vậy, vậy mày bây giờ trên thực tế đã hơn 60 tuổi rồi hả? Ra là một lão già hói đầu a.”

“Không phải, không phải, em mới không phải là lão già hói đầu đâu!” Thành Thành quơ quơ quả đầu nhỏ của nó mạnh mẽ kháng nghị. Trình Hàn Lang cười bỏ ra, mắt vẫn nhìn lên trần nhà.

Cảnh tượng lúc sáng lần thứ hai hiện lên trong đầu hắn, những lời trước khi đi Trình Thế đã nói vẫn cứ vang vọng bên tai, mình sẽ còn tiếp tục mất đi cái gì sao? Ngày hôm nay mất đi một gia đình, như vậy ngày mai thì sao? Ngày hôm nay người cha bên mình bỏ đi, có thể hay không sẽ có một ngày giống như vậy mẹ của mình cũng sẽ rời đi?

Trình Hàn Lang cảm giác mình rơi vào giữa một loại trạng thái sợ hãi không tên. Trong bóng tối hắn muốn nắm lấy một thứ gì đó, nhưng hình như cái gì cũng không chạm tới được, cuối cùng hắn xoay người, ôm lấy Thành Thành. Trong lòng bị một cảm giác thật trọn vẹn khiến hắn dần dần hô hấp vững vàng lại.

Ngày mới lại bắt đầu theo một quỹ đạo bình thường, không ngoài dự đoán của Trình Hàn Lang, cũng không bao lâu, Ti Dương và Ngô Chấn liền bắt đầu liếc mắt đưa tình. Trình Hàn Lang rõ ràng cảm nhận được sự thay đổi của Ngô Chấn, có đôi khi cùng hắn tán dóc thì cậu ta nói câu trước không liên quan gì đến câu sau, thời điểm này người rõ ràng nhiều hơn. Thường hay tự mình cười khúc khích, thần kinh người đang yêu đều rối loạn như vậy sao?

Một ngày họ Ngô Chấn mờ mờ ám ám chạy đến trước mặt Trình Hàn Lang, từ trong lòng ngực móc ra một cái đĩa CD. Đưa cho Trình Hàn Lang, còn cho hắn một ánh mắt vô cùng gian xảo. Trình Hàn Lang lập tức hiểu đây là cái gì, hắn đem đĩa CD mang về nhà. Bỏ đĩa vào đầu đĩa, Trình Hàn Lang lần đầu tiên nhìn thấy hai người làm tình trên màn hình, tiếng rên rỉ khoa trương bên trong làm hắn tự dưng khản trương, hắn vận nhỏ âm thanh một chút một chút. Toàn bộ quá trình này đối với một nam sinh đang thời kỳ trưởng thành lần đầu xem đến mà nói vừa là một loại kích thích vừa là một loại dẫn dắt.

Buổi tối lúc đi ngủ trong đầu hắn toàn là mấy cảnh trong bộ phim kia, nhất thời cả người khô nóng, hơi thở cũng hỗn loạn cả lên. Bỗng nhiên Thành Thành

xoay người một cái chạm vào cánh tay của hắn, xúc cảm non nớt trơn tuột của làn da trẻ con làm hắn sinh ra ảo giác, thân thể con gái cũng là nhẵn bóng như thế sao? Hắn tỉnh tề vuốt ve. Chờ Thành Thành hừ một tiếng hắn mới đột nhiên ý thức được chính mình đang làm gì. Hắn lại đang đem em trai mình tưởng tượng thành một người phụ nữ phóng túng.

Lần đầu lột xác thành thanh niên đối với một đứa trẻ mà nói chắc chắn là vừa khấn trương vừa chòng chất nghi hoặc, hắn lại không thể cùng Thành Thành trò chuyện, ở trong mắt hắn, nó chỉ một thằng nhóc một cọng lông cũng chưa dài, khi dễ cho vui còn tạm được, căn bản không thể có tiếng nói chung.

Loại giai đoạn khấn trương này chính là chỉ duy trì không được một tuần, không bao lâu liền đã tập thành thói quen. Con trai ở phương diện này thì ngộ tính rất cao và rất có năng lực thích ứng. Đoạn thời gian đó, trong lớp điên cuồng chuyển tay nhau những đoạn phim dạy làm tình và tạp chí về tình dục, một quyển sách gần như có thể được chuyển từ đầu lớp đến cuối lớp, mỗi một động vật giống đực đều không bỏ qua nó, trong khi một đám nữ sinh đáng thương vô tình bị đụng chạm đều dịu dàng nói không sao đâu, thì một đám sắc lang cứ như vậy được sinh ra. Trọng tâm của mấy câu chuyện trà dư tửu hậu (khi uống trà hay sau khi uống rượu người ta hay nói chuyện phiếm nên dùng câu trà dư tửu hậu chỉ mấy chuyện linh tinh người ta tán dóc) của bọn chúng hầu như đều là mấy chuyện thô tục. Một đám con trai tụ vào soi mói một đứa con gái mới lớn. Sau đó trong một góc nào đó phát ra một trận cười thô bỉ.

“Thành Thành, anh kể cho mày nghe một truyện cười màu vàng.” (aka chuyện cười 18+) Trình Hàn Lang nâng tay lên, mặt hướng về Thành Thành.

“Đạ, truyện cười màu vàng là gì ạ?” Thành Thành từ trong chăn chui ra ngoài, chỉ lộ ra mũi cái đầu nhỏ, vẻ mặt hiếu kỳ.

“À... Cái này là... truyện cười dễ nghe nhất. Thôi quên đi, không nói.” Trình Hàn Lang thấy Thành Thành đáng vẻ ngây thơ đột nhiên cảm thấy nhụt chí.

“Kể a, kể a! Lão đại, anh kể cho em a!” Thành Thành dùng sức lôi chân của Trình Hàn Lang. Trình Hàn Lang suy nghĩ một chút, chọn một cái đơn giản nhất, lành mạnh nhất mà nói.

“Được, kể cho mày. Một ngày nọ một đứa bé nhìn thấy ba của nó đang tắm, phát hiện cái kia của ba nó.” Thuận tay捏 nơi nào đó của Thành Thành một cái, Thành Thành a a kêu loạn. “Lớn hơn nó rất nhiều, rất to. Nó không hiểu vì sao. Nó hỏi ba nó, ba nó nói: Con trai, chờ con trưởng thành, hiểu chuyện rồi, có năng lực rồi, cái kia của con cũng sẽ thành lớn như vậy. Thằng bé nghe xong liền nghiêm túc nhớ kỹ lại. Có một ngày khác nó và ba nó cùng tắm. Nó đột nhiên nhớ tới một việc, liền nói với ba nó: Ba ơi, hôm nay ông chủ Trương ở cơ quan của mẹ đến nhà chúng ta, con phát hiện ông ấy so với ba còn hiểu chuyện hơn, còn có năng lực hơn.”

“Ha ha...” Thành Thành bung cái miệng nhỏ nhắn mà cười vui sướng, một bên cười một bên nói: “Em bé không biết xấu hổ, nhìn trộm ba của nó.”

Trình Hàn Lang thô phào một cái, nghiêng người đưa lưng về phía Thành Thành. Đúng là đàn gậy tai trâu mà!

Ngày hôm sau khi mẹ Trình đang làm cơm, Thành Thành chạy một hơi vào nhà bếp.

“Mẹ ơi, mẹ ơi, một hồi chúng ta ăn cơm xong rồi mẹ kể truyện cười màu vàng cho con nghe nha, giống như hôm qua anh kể cho con nghe ý, truyện cười dễ nghe nhất ý.”

“Trình Hàn Lang!!!” Mẹ Trình để dao xuống, vô cùng khí thế tiến đến cửa phòng Trình Hàn Lang: “Con suốt ngày học bậy bạ cái gì nì? Học lung tung còn dạy em con. Xem ra mẹ phải cho con một bài học mới được. Cơm nước xong đến phòng mẹ ngay!”

Trình Hàn Lang vô duyên vô cớ bị chửi. Hắn cúi đầu trừng mắt nhìn Thành Thành: “Nhóc ăn xin, mày nói với mẹ cái gì vậy?”

“Chưa nói gì a! Em chỉ nói mẹ kể cho em nghe truyện cười màu vàng a!” Thành Thành vẻ mặt vô tội nói. Trình Hàn Lang vừa nghe sắc mặt liền thay đổi,捏 hai cái lỗ tai của Thành Thành: “Này thì nói lung tung, này thì nói bậy.”

“A...a...đau quá!” Thành Thành bị đau nhảy dựng cả lên.

“Trình Hàn Lang, con làm gì đó?” Mẹ Trình từ phòng bếp nhìn ra, Trình Hàn Lang lúc này mới buông tay, cho Thành Thành một biểu tình lát nữa sẽ lại giáo huấn mày.

Ăn cơm xong Trình Hàn Lang bị mẹ Trình kêu lên phòng mắng tròn 2 tiếng đồng hồ, hơn nữa đồ của hắn đều bị mẹ Trình soát lại một lần. Sau đó mấy ngày mẹ Trình giống như đề phòng ăn cướp mà nhìn chăm chăm Trình Hàn Lang, khiến hắn cảm thấy cả người như bị camera quay lén, làm gì cũng phải thật thận trọng.

Thành Thành đương nhiên không có tránh được “báo ứng”, cả ngày bị Trình Hàn Lang mắng, Trình Hàn Lang lúc cao hứng thì đối với Thành Thành kêu tới gọi đi, lúc mất hứng thì lên quyền xuống cước. Ngay cả khi ngủ bị Trình Hàn Lang đè không thờ nổi cũng không dám lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Mấy ngày nay đến trường Trình Hàn Lang phát hiện Ngô Chấn cứ luôn không thích lên tiếng, bình thường nhóc khi hăng hái này đâu có như vậy, không nghe thấy cậu ta pi pi pô pô lảm nhảm bên tai, Trình Hàn Lang thấy cả người không được tự nhiên. Lúc tan học hấn hỏi trên Ngô Chấn: “Mày với Ti Dương giận đối nhau à?”

“Không phải, mày nghĩ tao cần thiết vì nhỏ mà phải vậy sao?” Ngô Chấn trả lời.

“Tao nghĩ không cần thiết, nhưng mà mày cứ như vậy hoài à!”

“Lần này thật sự không phải là do nhỏ.” Ngô Chấn dừng một chút, nói tiếp: “Em gái tao qua bên ngoại tao đi học, ở Thượng Hải. Sau này chắc phải một năm mới gặp một lần.”

“Vậy chẳng phải vừa vặn hoàn thành tâm nguyện của mày sao? Mày không phải mỗi ngày đều cùng nó ằm ỉ sao? Hiện tại nó đi rồi, cuộc sống uất ức của mày không phải được kết thúc rồi à?”

“Nói vậy cũng không sai, nhưng tao cũng không biết nói chuyện này sao nữa, mấy ngày nay luôn cảm thấy giống như thiếu cái gì. Mày nói coi tao có đúng là trời sinh số hèn không à?”

Trình Hàn Lang lập tức gạt đầu, Ngô Chấn cho hấn một đấm, lại bị Trình Hàn Lang chụp lại.

Ngô Chấn quấy mặt sang chỗ khác ừ ừ mà nói: “Tao nói thật đó! Trước đây luôn chê nó ằm ỉ, giờ nó không còn ở đây nữa, tao ngay cả muốn ằm ỉ cũng không có chỗ mà ằm ỉ. Mày không biết đâu, hôm đó nó vừa đi vừa khóc, tao biết nó là không nỡ xa mẹ tao, nhưng mà trong lòng tao cũng lo lắng lắm à!”

“Tao hiểu mày mà, bình thường mày về nhà phần lớn thời gian đều là em mày với mày ở chung một chỗ, hiện tại nó đi rồi, mày đương nhiên sẽ cảm thấy không quen, từ từ thích ứng là được rồi.” Trình Hàn Lang thoải mái nói với Ngô Chấn.

“Hi vọng là vậy, không nói tới nó nữa, Trình Hàn Lang, tao nghĩ tao với Ti Dương bây giờ ở chung một chỗ không có thú vị gì hết, lúc mới bắt đầu còn cảm thấy nhỏ cái gì cũng tốt, giờ làm gì cũng không hứng thú nổi, nhỏ tham ăn dễ sợ, còn độ bà tám thì tao chịu không nổi luôn. Mày nói coi chuyện này là sao nì?”

“Bình thường thôi, thích thú thứ gì, chính là như vậy đó, nếu như vẫn luôn có thể duy trì nhiệt tình như lúc đầu, vậy thì không gọi là yêu. Yêu thích gì đó không phải là sự sáng khoái nhất thời thôi sao? Thoải mái rồi thì sẽ biến thành trống rỗng thôi!” Trình Hàn Lang nói. (Oat dờ hoi=)

“Trình Hàn Lang, tao phát hiện mày rất có tiềm năng ở phương diện này nha, không nói thêm vài lần nữa thì thiệt là lãng phí quá, này là ai dạy mày à?” Ngô Chấn tò mò hỏi.

“Ba tao!” Trình Hàn Lang quay đầu, mở sách ra đọc lướt lung tung, chuẩn bị một chút cho tiết đầu. (chỗ này như là Sài tỷ nhầm ý, kiểu bà lúc đầu viết 2 thằng nói chuyện lúc tan học mà quên mất lại tưởng 2 ông tướng tranh thủ tám đầu giờ ý mà, tôn trọng nguyên tác nên mình để luôn, thôi cứ mắt nhắm mắt mở coi như anh Hàn ảnh thanh niên nghiêm túc học bài để chuẩn bị cho tiết đầu ngày mai trên đường zia vậy)

Thành tích của Trình Hàn Lang cũng không tệ, hơn nữa còn rất ổn định, điều này làm cho mẹ Trình rất yên tâm. Kỳ thực Trình Hàn Lang không thích nói đến chuyện tình cảm cũng không phải bởi vì chỉ lo học, chẳng qua là từ nhỏ chứng kiến cuộc hôn nhân thất bại của cha mẹ ít nhiều có chỗ bị ảnh hưởng, đặc biệt là ở vấn đề tình yêu. Hấn không có khả năng tiếp thu hành vi vô trách nhiệm của ba hấn, nhưng cũng không muốn sa vào chuyện như vậy. Ở trong mắt hấn, tình cảm bắt quả chỉ là một thứ để tiêu khiển, nếu như tương lai có điểm có ích cho hấn, thì hấn bằng lòng dùng tiền mua, nếu như làm trở ngại tiền đồ của hấn, thì tự nhiên hấn sẽ nhìn mà không chạm (gốc là kính nhi viễn chi, ý là kính trọng nhưng ko gần gũi cũng đồng nghĩa với việc chỉ nhìn thôi chứ không tới gần, cỡ anh Hàn thời sừu nhi thì mình nghĩ ý ông là cản đường ông là ông ko bao h rớ tới nên mình để vậy cho hợp vs thái độ của ông a). Hấn hoàn toàn hành động theo cảm giác, yêu đương cũng vậy, không nhất thiết vì giai đoạn dậy thì sinh lý phát triển mà nhất định phải tìm một ai đó đến thỏa mãn bản thân, trừ khi một ngày nào đó có một người thực sự khiến hấn có cảm giác. Nếu không hấn sẽ không chủ động bỏ thời gian ra mà lãng phí cho cái việc này.

“Hàn Lang, mẹ phải đi ra ngoài vài ngày, con trông Thành Thành nha!” mẹ Trình từ trong phòng đi ra, kéo chiếc va li trong tay, trang điểm, diện quần áo cũng cẩn thận tí m. Trình Hàn Lang không nhớ nổi bao lâu rồi mẹ hấn không có đánh phấn, hôm nay chuẩn bị một chút, cảm thấy vẫn thật xinh đẹp.

“Mẹ gần đây sao hay đi ra ngoài thế? Công việc ở cơ quan của mẹ bận rộn vậy sao?”

Trên mặt mẹ Trình lộ ra một chút vẻ khó xử, kỳ thực Trình Hàn Lang cũng hiểu, nếu như lớn như vậy mà chút chuyện này cũng nhìn không ra thì sống quá uổng phí rồi. Hấn không phản đối mẹ hấn tìm người khác, dù sao chính mắt hấn đã nhìn mẹ hấn sống như vậy nhiều năm rồi, hấn cũng mong muốn mẹ hấn có thể tìm được một nơi nương tựa, buộc mẹ hấn vì hấn mà cả đời cô đơn cũng không khỏi quá ích kỷ đi.

“Mẹ, mẹ hôm nay thật xinh đẹp à!” Thành Thành từ trong phòng ngủ lao ra, chạy đến trước mặt mẹ Trình ra sức mà nhìn, mẹ Trình một hơi ôm lấy nó, Thành Thành vội vàng hôn một cái lên mặt cô, mẹ Trình cười nói: “Thành Thành thật sự lớn mau quá, mẹ sắp ôm không nổi rồi.”

“Đừng có đem nước miếng của mày cọ lên mặt mẹ, làm hư hết lớp trang điểm!” Trình Hàn Lang đem Thành Thành trong tay mẹ Trình kéo xuống, quay đầu nói với mẹ Trình:

“Mẹ, mẹ đi nhanh đi, đừng để trễ giờ. Đừng làm người ta chờ không nổi!” mặt mẹ Trình lập tức đỏ lên, Trình Hàn Lang càng xác định suy đoán của mình.

Mẹ Trình trước khi đi cúi đầu xuống nói với Thành Thành: “Đợi đến ngày sinh nhật của con, mẹ sẽ trở lại.”, sau đó nhìn Trình Hàn Lang một chút, hơi mất tự nhiên nói: “Hàn Lang, cảm ơn con hiếu cho mẹ!”. Sau đó liền kéo hành lý đi ra cửa.

“Được rồi, mẹ, con có thể hỏi một chút về người đó không?” Trình Hàn Lang ở trên lầu hướng về phía bóng lưng mẹ hần hô lên. Mẹ Trình ngẩng đầu lên, nói: “Chiết Giang Hằng Châu!”. Sau đó liền lên xe.

Hằng Châu, thực sự rất xa, nếu như mẹ qua bên đó sống cùng ông ấy, không phải mình sẽ cùng số phận với Ngô Chấn sao? Không đúng, so với Ngô Chấn còn thảm hơn, Ngô Chấn chẳng qua là không nhìn thấy em gái cậu ta, hần là cả cái bóng người thân cũng không chạm được. Nghĩ đến đã thấy đáng sợ, mẹ mình hần không có tàn nhẫn vậy đâu phải không? Trình Hàn Lang ở trong lòng tính toán xem khả năng đó lớn bao nhiêu.

Thành Thành bên cạnh một mực đếm ngón tay xem sinh nhật mình còn mấy ngày nữa tới, sau đó lại chạy đến chỗ tắm lịch xác định một chút, hưng phấn mà quay lại nói với Trình Hàn Lang: “Lão đại, cũng chỉ có 7 ngày!”

Trình Hàn Lang cốc đầu nó một cái, “Có 7 ngày, 7 ngày chúng ta ăn cái gì, lần trước chúng ta ăn thức ăn nhanh mấy lần, cũng là mày đòi ăn mấy thứ linh tinh cho lắm vào, tao ăn đến đau dạ dày.”

“Em có thể làm cho anh a, em xem mẹ nấu cơm, em cũng nấu được.” Thành Thành nói với Trình Hàn Lang.

“Mày hả? Mày có đủ chiều cao sao?”

“Có a!” Thành Thành chạy đến nhà bếp, dùng sức đem nồi đặt lên bếp ga, đứng ở đó so sánh, vừa cao đến mép nồi. Trình Hàn Lang nhìn về phía Thành Thành ra sức mà cười, Thành Thành bấu môi đi qua đi lại hai bên Trình Hàn Lang, trên khuôn mặt bé nhỏ tràn đầy thất vọng. Trình Hàn Lang không để ý tới nó, trở lại phòng ngủ lên mạng chơi game, Thành Thành ngồi chơi một mình ở bên cạnh.

Trình Hàn Lang rất ít chơi cùng với nó, nó chỉ có một mình ở một góc làm thầy giáo, trước mặt bày rất nhiều thứ lung tung, như cái gạt tàn thuốc, cái bao tay, chén trà và vân vân, đều bày thành một hàng thẳng. Đây là đề làm học sinh của nó, bởi vì trong nhà không có bé gái, nên cũng không có mấy đồ chơi nhồi bông. Đồ chơi của Trình Hàn Lang khi còn bé nó lại không dám đụng vào. Cho nên chỉ có thể đem vài thứ để ở đó. Tự mình đứng ở đó, vẻ mặt rất là nghiêm túc, có bài bản hẳn hoi. Lúc đầu nói rất là nhỏ, sau lại thấy Trình Hàn Lang bên kia căn bản không để ý tới nó, nó cũng liền tăng âm lượng, tình cảm mãnh liệt dào dạt mà nói:

“Các bạn học sinh lớp chúng ta thực sự là không nghe lời, uống phí tâm lòng phụ huynh lo lắng vì các em. Vu Tiểu Đồng, nhất là em đó! Em còn đang vui cái gì, một chút cầu tiến cũng không có.” Thành Thành chỉ vào cái gạt tàn thuốc ở đầu chỉ tiếc rên sất không thành thép (ý là nghiêm khắc để người ta tốt hơn) mà nói.

Trình Hàn Lang đem máy cắt vào tủ, nằm dài trên ghế nhắm mắt nghỉ ngơi, bên cạnh là Thành Thành đồng đặc nói, Trình Hàn Lang mở mắt ra, nhìn đáng vẻ của nó mà có chút dở khóc dở cười, tỉ mỉ nghe thử, phát hiện nó nói mấy lời rất hợp lý, có thể đều là mấy lời bình thường thầy cô nói với tụi nó. Hần lại trong lúc vô tình mà nhớ hết, sau đó hần đi ra khỏi phòng một chút rồi quay lại. Có mấy câu là của nó nghĩ ra, nghe ra rõ ràng là kém hơn lời của một giáo viên, đa số là trách móc một số bạn học, có vẻ là mấy đứa nhỏ ăn hiếp nó, tính cách như nó không có khả năng phản kháng trước mặt người ta, chỉ có thể ở sau lưng phát tiết một chút xiu xiu.

Nghe nghe một lúc, Trình Hàn Lang liền ngủ mất không hay biết gì, chờ khi hần tỉnh lại Thành Thành đã không còn ở trong phòng. Trong nhà bếp phát ra tiếng leng keng loạn cả lên. Trình Hàn Lang nghĩ thầm không xong rồi, ngay lập tức chạy đến nhà bếp.

Quả nhiên, Thành Thành đang len lén làm cơm, trong nhà bếp một đống hỗn độn, nó đứng trên một cái ghế nhỏ, may mắn là không có gì nguy hiểm, nếu như tùy tiện cắt vào tay hay làm thoát hơi ga thì hậu quả thiệt là không tưởng tượng nổi, Trình Hàn Lang nghĩ đến mà toát mồ hôi đầy lưng.

Thành Thành đang đứng đó vụng về vớt mì ra, có hai chén tương ở hai bên trái phải của nó. Làm rất là nghiêm túc cho nên không phát hiện ra Trình Hàn Lang ở ngoài cửa, Trình Hàn Lang nhìn đáng vẻ của nó thật sự là vất vả lắm liền kêu một tiếng: “Thành Thành!” Câu kế tiếp còn chưa nói, Thành Thành như kẻ trộm bị bắt tại chỗ mà hốt hoảng dọn dẹp. Trên mặt ngoại trừ vẻ chột dạ còn quệt đầy tương.

“Ha ha...” Trình Hàn Lang nghĩ thật sự là thú vị liền bật cười, Thành Thành không biết hần cười cái gì cũng ngây ngô cười theo.

Trình Hàn Lang hỏi nó: “Mì ở đâu ra vậy?”

Thành Thành nói: “Mẹ mỗi lần làm mì, đều làm thêm một chút bỏ vào trong tủ lạnh, lần sau còn có thể ăn thêm một bữa. Em mới lấy ra nấu. Lần sau em sẽ tự làm cho anh ăn.”

Trình Hàn Lang nói: “Bỏ đi mày! Mày cũng kiên cường ghê ha! Mì mày làm coi bộ cũng không tệ lắm.” Mặc dù ngoài miệng nói vậy, trong lòng hần vẫn là rất cảm động.

Lần đó Trình Hàn Lang đặc biệt nhân từ một hôm, đem một chén mì với tương ăn hết, mì nấu hơi quá tay chút, dưa leo cắt vừa thô vừa dày, nhưng mà một đứa nhỏ 8 tuổi dám cầm dao mà còn có thể làm được như vậy đã là một kỳ tích. Cho nên Trình Hàn Lang còn khen ngợi Thành Thành chút chút, cũng hứa hôm nào đó dẫn nó đi ra ngoài chơi một lần.

Bạn đang đọc truyện *Án Tư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở WwW.EbookFull.Net.

Chương 12

Sinh nhật Thành Thành sắp đến Trình Hàn Lang muốn mua cho Thành Thành một món quà, kết quả một chút kinh nghiệm cũng không có, thế là đi đại vào một cửa hàng trang sức. Vừa bước vào thì thấy toàn đồ trang sức của con gái, còn có một quầy hàng mỹ nghệ nhỏ. Hắn quay đầu định đi ra, từ cửa kính nhìn qua thì thấy một con búp bê nhỏ, quần áo tả tơi, nhìn y như một tên ăn mày nhỏ. Ông chủ nói đó là tượng Tể Công. Trình Hàn Lang đột nhiên thấy rất giống Thành Thành, liền mua về. Sau này nó có học sinh rồi, không cần phải tìm đồ để lên bàn nữa.

“Nhóc ăn xin, cho mày một món quà.” Trình Hàn Lang đem Tể Công be bé giấu phía sau mà nói với Thành Thành.

“Cái gì a? Lão đại, lão đại, mau cho em xem đi.” Thành Thành sốt ruột đi qua chỗ Trình Hàn Lang nhìn, Trình Hàn Lang càng không ngừng lui ra sau, cùng Thành Thành đẩy tới đẩy lui, nhất định không để cho nó nhìn, nước mắt Thành Thành đều sắp chảy ra tới nơi (chời ơi sao mà tui thấy dễ thương dữ vậy nè chời). Trình Hàn Lang thấy vậy, không chọc ghẹo nó nữa, đem Tể Công be bé đưa ra, cười nói: “Nhóc ăn xin, đây là quà sinh nhật của mày, nhóc ăn xin nhỏ! Từ nay về sau nó sẽ là con trai mày nha.”

Thành Thành rõ ràng là vô cùng vui mừng, lật qua lật lại mà nhìn, “Là con của hai đứa mình sao?” (phụt...oa hahahaha) Thành Thành hưng phấn hỏi.

“Cái gì mà hai đứa mình! Ai có con với mày a?” Trình Hàn Lang nói.

Thành Thành không để ý hắn nói cái gì, một mình ở đó tự mình sờ tới sờ lui, nó phát hiện trên đầu bé Tể Công có một cái nút, liền nhấn xuống. “Giày cũng thủng, mũ cũng thủng, cả sa trên người cũng thủng...” (một đoạn nhạc trong phim Tể Công ý, đoạn đầu ông xuất hiện trong phim có hát ý)

Thành Thành hưng phấn mà nhảy dựng lên: “Lão đại, anh mau nghe xem! Nhóc ăn xin nhỏ còn biết ca hát nè!”

Nói xong liền nhấn hết lần đến lần khác, cứ như nghe hoài không đủ, Trình Hàn Lang nghe đến muốn nổ đầu, chạy về phòng trốn nó, trong lòng hối hận lúc đó vì sao không nhìn kỹ một chút mà mua luôn. Bởi vì Thành Thành cứ một mực nhấn mãi, một lát sau bé Tể Công hết pin, ản thế nào cũng không kêu.

Thành Thành nôn nóng chạy khắp nơi tìm Trình Hàn Lang, về mặt cầu xin nói: “Lão đại, thôi rồi, nhóc ăn xin nhỏ chết rồi, sẽ không nói chuyện được nữa.”

Trình Hàn Lang nghe xong đặc biệt cao hứng, rốt cục cũng hết pin rồi, hắn không thể nói cho Thành Thành này chỉ là hết pin, thay pin là vẫn dùng được. Cho nên nói với nó: “Nhóc ăn xin nhỏ không chết, nó nhất định là cầm rồi. Ai kêu mày cứ bắt nó nói mãi?”

Thành Thành vẫn không bằng lòng, một mực hỏi hết cái này đến cái kia, đều là mấy cái tư tưởng người lớn không hiểu nổi, làm Trình Hàn Lang đau cả đầu, cuối cùng lừa nó là chỉ cần kiên trì dạy nhóc ăn xin nhỏ, nó sẽ lại nói chuyện được.

Ngày mai là sinh nhật Thành Thành, mẹ hắn vẫn chưa về! Trình Hàn Lang cầm điện thoại lên, bấm số di động của mẹ hắn, điện thoại tắt máy. Ban ngày mà tắt cái gì a? Lại gọi thêm vài lần, vẫn là không có ai nghe máy.

Quên đi, dù sao mẹ bảo ngày mai sẽ trở về thì nhất định sẽ về. Kết quả buổi tối mẹ Trình điện thoại tới, nói có việc không về được, Trình Hàn Lang cảm giác bên kia rất ảm ỉ, không biết đây là tín hiệu cho chuyện không hay gì, giọng mẹ hắn có chút lo lắng, nói vài câu thì ngắt máy, Trình Hàn Lang cảm thấy hình như là bên kia xảy ra vấn đề gì.

Thành Thành đã chạy tới hỏi Trình Hàn Lang: “Lão đại, sinh nhật em mẹ không có về sao?”

Trình Hàn Lang sờ sờ đầu nó, an ủi: “Không có việc gì đâu, tao làm sinh nhật cho mày.” Thành Thành gạt đầu một cái, trên mặt không che giấu được vẻ thất vọng.

Thế nhưng ngày hôm sau khi nó thấy bánh sinh nhật trên bàn, tất cả thất vọng ngày hôm qua đều ném lên chín tầng mây, ở bên cạnh loang quanh một hồi lâu, một bên nghĩ bánh đẹp, một bên lại nghĩ muốn ăn. Nó còn không quên cho bé Tể Công một cái ghế, để nó ngồi trên đó. Trình Hàn Lang thấp nển cho nó, bảo nó cầu nguyện.

Thành Thành nhắm mắt lại, nắm hai bàn tay nhỏ bé lại, lớn tiếng nói: “Mình mong muốn lão đại không gọi mình là nhóc ăn xin nữa.”

Trình Hàn Lang sững sốt. Cái biệt danh này là gọi để bài xích nó lúc nó vừa đến nhà, sau lại gọi quen miệng cũng liền không đổi, không nghĩ tới vậy mà nó lại để ý như vậy. Còn đặt ở trong lòng, đem trở thành một tâm nguyện trong lòng mà cầu nguyện.

“Còn gì nữa không? Còn gì khác không tao giúp mày hoàn thành?” Trình Hàn Lang tiếp tục hỏi.

“Đã hết rồi.” Thành Thành sốt ruột muốn cắt bánh gato. Trình Hàn Lang thấy nó bộ dáng gấp gáp như khi con mau chóng cắt một miếng lớn đem để trong đĩa. Nhìn nó ăn lại tiếp tục hỏi nó: “Mày vì sao không muốn tao gọi là nhóc ăn xin a?”

“Nghe không hay!” Thành Thành trả lời.

“Là vì nghe không hay hả?” Trình Hàn Lang tiếp tục hỏi.

“Không biết, em cũng không thích gọi anh là lão đại, em thích gọi anh là anh cơ. Kêu là anh thì anh lúc nào cũng là anh của em, kêu là lão đại thì chỉ có khi mẹ ở nhà anh mới là anh em.”

Trình Hàn Lang không nói, hần hiểu ý của Thành Thành, mặc dù Thành Thành không thể miêu tả rõ loại cảm giác này của nó, nhưng hần hiểu Thành Thành là muốn biểu đạt cái gì, hần đã đồng ý với Thành Thành.

Thành Thành tươi cười đưa cho hần một miếng bánh kem, nói: “Anh, anh ăn đi, miếng này có bông hoa ở trên em để dành cho anh nè!” Trình Hàn Lang nhận lấy, vui vẻ ăn.

Khi sinh nhật Thành Thành đã trôi qua đến ngày thứ ba, mẹ Trình mới gấp gấp trở về, nhìn cũng sa sút hơn lúc đi rất nhiều, Trình Hàn Lang lấy hết dũng khí hỏi mẹ Trình rốt cuộc xảy ra chuyện gì, mẹ Trình lời đã ra đến khoe miệng lại không có mở miệng nói ra. Trình Hàn Lang biết chỉ cần là mẹ hần không muốn nói ra, tốt nhất là đừng nên hỏi đến, cũng không nhắc lại chuyện mấy ngày nay, mẹ Trình cũng sẽ coi như chưa từng phát sinh chuyện gì mà chăm sóc bọn hần.

“Mẹ, mẹ xem, đây là nhóc ăn xin nhỏ anh tặng sinh nhật con nè, nhưng mà cảm rồi, nếu không nó còn có thể hát cho mẹ nghe đó!” Thành Thành lắc lắc cái đầu nhỏ mà nói với mẹ Trình.

“Cái gì cảm? Hết pin hả? Đưa mẹ xem nào!” mẹ Trình cầm lấy kéo khóa xuống, lộ ra thiết bị phát âm bên trong, kết quả thấy cục pin đã có chút biến dạng rồi. Mẹ Trình lấy hai cục pin mới trong ngăn kéo ra rồi đi tới, lắp vào, đưa cho Thành Thành. Thành Thành nhún lên đầu nhóc ăn xin một cái, nhóc ăn xin lại vui sướng mà ca hát. (h nó không là nhóc ăn xin nữa nên thăng tiểu Tế Công từ nhóc ăn xin nhỏ lên làm nhóc ăn xin luôn mới ghê :v)

Thành Thành phải cầm nhóc ăn xin đi tìm Trình Hàn Lang, rất là cao hứng ăn một cái, mặt Trình Hàn Lang cũng tái đi luôn. Thành Thành vừa nhìn sắc mặt không được tốt của Trình Hàn Lang, cho là hần lo lắng. Thế là liền ăn thêm một lần nữa, nói với Trình Hàn Lang: “Không có việc gì đâu, anh, anh xem, nó sẽ không cảm nữa, không cần lo lắng. Nhóc ăn xin nhỏ anh tặng em còn sống mà.”

Nói xong lại ăn một lần nữa, còn đem để kể bên tai Trình Hàn Lang mà ăn. Đầu Trình Hàn Lang chỉ toàn tiếng ông ông, lại muốn mở miệng mắng, nhưng thấy đáng về thành công hiếm thấy của Thành Thành, không nhẫn tâm làm nó mất hứng. Hần suy nghĩ một chút, liền nói với nó: “Em biết sao nhóc ăn xin nhỏ sống lại không?”

Thành Thành lắc đầu.

“Bởi vì anh vừa truyền pháp lực cho nó. Mà truyền pháp lực rất là thống khổ, anh mỗi lần truyền là sẽ thụ thương một lần, sau đó bị cảm, nóng rần lên, nghiêm trọng hơn còn có thể chảy máu. Mà mỗi lần nó hát nó ca là anh sẽ phí đi một điểm pháp lực, lần trước em cứ ăn nó, tay anh cũng bị chảy máu, em xem, đây là sẹo nè.” Trình Hàn Lang đem chỗ cánh tay mấy hôm trước bị thương cho nó xem. (chém gió kinh hồn :v)

Thành Thành dùng bàn tay nhỏ bé sờ sờ vết thương của hần, nhìn nhóc ăn xin một chút, đem nó để lên đầu giường, nói với Trình Hàn Lang: “Sau này em chỉ sờ sờ nó thôi, chỉ dạy học cho nó thôi, không ăn nó nữa đâu.”

Trình Hàn Lang lúc này mới thở ra một hơi, trong lòng lại thấy buồn cười, từ khi Thành Thành đến nhà, cũng đã gần hai năm rồi, Trình Hàn Lang hầu như chuyện lớn chuyện nhỏ gì cũng có thể lừa liền lừa, có thể gạt liền gạt. Mà Thành Thành hình như không biết là nó bị lừa suốt hai năm. Thậm chí một kiểu lừa cũng có thể lừa hai lần. Trình Hàn Lang có đôi khi cũng cảm thấy mấy lời nói dối này toàn là mình thuận miệng thì nói, có khi mình cũng chẳng nhớ rõ.

Buổi tối mẹ Trình đi tới phòng ngủ Trình Hàn Lang dọn dẹp, không cẩn thận đụng trúng nút của nhóc ăn xin, nhóc ăn xin lập tức hát lên, Thành Thành đang ở trong nhà vệ sinh liền hoảng loạn chạy ra, tới trước mặt Trình Hàn Lang kéo cánh tay của hần ra cẩn thận xem xét, nhìn xem vết thương có chuyển biến xấu không.

Trình Hàn Lang thấy Thành Thành không mặc quần cũng không nói, cảnh xuân lộ hết ra ngoài, nhìn không được liền xoa cái mông của Thành Thành một cái, cảm xúc trong giây lát rất là tốt, rất là co giãn, không để ý Thành Thành giãy dụa, đem kéo nó lên đùi, xoay cái mông của Thành Thành lại vừa nhìn vừa nhéo, Thành Thành vừa đau vừa ngứa, liền tục cầu xin tha thứ, đem quần túm lên, Trình Hàn Lang trực tiếp cởi quần nó luôn, khiêng nó vô phòng tắm, chỉ chốc lát sau trong phòng tắm liền truyền ra một trận cười vui.

Bạn đang đọc truyện *Án Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Trình Hàn Lang phát hiện gần đây số lần mẹ ngây người càng ngày càng nhiều, so với vẻ mặt tràn đầy cảnh xuân tươi mới lần trước, dạo này có thể nói phủ kín mây đen, có khi cười lên cũng rất miễn cưỡng.

Hần biết lần trước mẹ đi công tác nhất định đã xảy ra chuyện gì, bằng không sẽ không khác thường như vậy, hơn nữa gần đây điện thoại di động của mẹ hần cứ reo liên tục, nhưng lại không thấy cô nghe máy, có đôi khi người ta vừa gọi tới, cô vừa nhìn qua liền trực tiếp ngắt máy.

Thực sự không cưỡng lại lòng hiếu kỳ được, Trình Hàn Lang bắt đầu hết sức chú ý một số hành động thường ngày của mẹ hần, còn thừa dịp cô không để ý lục xem lại tin nhắn cũ của cô, nhưng không thu hoạch được gì, mẹ hần hình như là cố ý giấu diếm những thứ này.

Tối hôm đó Trình Hàn Lang xuống giường đi vệ sinh, nửa đêm lại nghe thấy tiếng động trong phòng mẹ, hần dấn tai lên cửa, định cố gắng nghe xem bên trong đang xảy ra chuyện gì, hần nghe được tiếng mẹ mình nói chuyện, còn kèm theo tiếng khóc òe ỏ, lúc sau tiếng khóc càng ngày càng lớn, vừa khóc vừa nói xen thêm vài lời mà hần nghe không rõ.

Hần đứng đó nghe tiếng khóc của mẹ hần bên trong mà tim đau thắt lại, hần không biết thì ra mẹ mình sống đau khổ như vậy, thậm chí một người ở bên cạnh cũng không có. Hơn nửa đêm hần mặc một bộ quần áo mỏng đứng ở cửa như hóa đá không nhúc nhích, cũng đã quên chuyện đi WC.

Bỗng nhiên cửa bị mở ra, mẹ Trình đang chuẩn bị đi nhà vệ sinh sửa sang lại bộ dạng vừa khóc lóc rồi bởi của mình, giây phút mở cửa thấy Trình Hàn Lang một mình đứng đó liền làm cô ngỡ ngàng của người, hai mẹ con cứ đứng như vậy nhìn nhau, Trình Hàn Lang đột nhiên cảm thấy mình rất bối rối, xoay người vọt vào nhà vệ sinh, rửa mặt để ổn định tâm tình một chút, lúc đi ta lại phát hiện mẹ Trình đang đứng ở ngoài.

Trình Hàn Lang đi đến phía trước, đỡ vai mẹ hần nói: “Mẹ, nếu như mẹ thật sự thương con thì mẹ nói cho con biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, con đã lớn rồi, con cũng muốn chia sẻ với mẹ một chút.”

mẹ Trình ngẩng đầu nhìn hần, đúng vậy, đã lớn rồi. Còn cao hơn mình tới nửa cái đầu, Trình Hàn Lang cẩn thận từng chút đưa cô ra ngồi trên ghế sa lon. Mẹ Trình sững sờ một hồi, bắt đầu chậm rãi nói, thanh âm có chút khàn khàn.

“Con cũng đã biết, vậy chúng ta nói thẳng hết đi. Người đàn ông kia tên là Cùng Chí, làm việc ở Hàng Châu, là bạn học cấp ba của mẹ, khi đó ba con học ở trường cấp ba bên cạnh, mẹ đã sớm nhìn trúng ba con, nhưng Cùng Chí vẫn thích mẹ. Mẹ khi đó ngại anh ấy quá bình thường, cũng không có chí hướng cao xa, cũng vẫn không xem trọng anh ấy.

Mẹ cũng không biết anh ấy và ba con biết nhau thế nào, lẽ ra bọn họ là hai loại người hoàn toàn bất đồng, không có điểm chung nào, còn rất tương phản, khi đó mẹ là thông qua Cùng Chí quen biết ba con, sau lại cũng bởi vì mẹ, bọn họ đánh nhau một trận, Trình Thế ra tay đặc biệt ác độc, thế nên hiện tại chân Cùng Chí vẫn còn khắp khiếm một chút.

Mẹ khi đó rất tin tưởng, không hề nghi ngờ gì cho rằng Trình Thế là yêu mẹ, bằng không sẽ không làm như vậy, ai biết được từ lúc yêu đương đến lúc kết hôn, mẹ đều không mấy may cảm giác được tình cảm của anh ta với mẹ, mẹ bắt đầu cho rằng đây chỉ là do tính cách của anh, nhưng mà nhiều năm trôi qua như vậy mẹ cuối cùng đã biết rốt cuộc anh ta căn bản không có yêu mẹ, tất nhiên cũng sẽ không vì mẹ mà đánh nhau, có thể là lúc đó bọn họ gây gổ vì quá đối lập mà thôi.”

Trình Hàn Lang đưa cho mẹ một ly nước, mẹ Trình uống hai ngụm, nói tiếp.

“Sau đó Cùng Chí đi Hàng Châu, nhiều năm như vậy cũng không có liên hệ với mẹ, nhưng có mấy lần mẹ gặp khó khăn đều là anh ấy giúp mẹ, sắp 40 tuổi rồi cũng chưa hề kết hôn, mẹ biết anh ấy một khi để ý người nào, vật gì thì một khi nhận định sẽ không dễ dàng thay đổi. Mẹ cũng là phụ nữ, có một người đối với mẹ như vậy mẹ không thể thờ ơ được, nhưng lúc đó con còn nhỏ, mẹ sợ con không chịu nổi nên vẫn chưa cho anh ấy một câu trả lời chắc chắn, mẹ còn ôm một chút hy vọng với ba con, vẫn nghĩ dù không có tình yêu, chỉ cần để cho mẹ một nhà đầy đủ là đủ rồi. Thế nhưng...ai...Mẹ không muốn ở trước mặt con nói ba con ra sao thế nào, dù sao cũng là ba của con.”

Trình Hàn Lang ngẩng đầu nói: “Mẹ, không sao đâu, mẹ cứ nói đi, trong lòng con cũng biết gần hết rồi, hôm nay mẹ có gì không thoải mái đều nói ra hết đi.”

“Sau này mẹ quyết định ly hôn với ba con, Cùng Chí vô cùng vui mừng. Lúc mẹ đi tìm anh ấy, anh ấy muốn mẹ ở lại lâu thêm vài hôm. Mẹ không an tâm về mấy đứa, lúc nào gặp cũng nhiều lần nói muốn quay về, chân của anh ấy không được tiện, mẹ hy vọng có thể luôn bên cạnh chiếu cố anh ấy, hơn nữa người ta đã đợi mẹ nhiều năm như vậy, đợi thêm nữa thật sự có lẽ không đợi được nữa. Mẹ biết anh ấy muốn kết hôn cùng mẹ, sau đó đến đó ở, nhưng mỗi lần nghĩ về con lòng mẹ đau như dao cắt. Mẹ thật lòng không nỡ a!”

“Vậy tại sao không đưa chú ấy đến Bắc Kinh, con cũng không phản đối chú ấy đến nhà chúng ta ở.”

“Mẹ cũng có nghĩ tới, nhưng mà ba mẹ anh ấy đều lớn tuổi rồi, đều cần người chăm sóc, anh ấy lại làm việc cố định ở bên đó, bây giờ đến đây thì phải bắt đầu lại từ đầu, anh ấy không trẻ tuổi như mấy đứa a!”

“Mẹ chính là khó chịu vì chuyện này sao?”

“Lần trước mẹ đến nhà anh ấy, đến rồi mới phát hiện anh ấy vẫn nằm trong bệnh viện, bị người ta chặn đường, đánh bị thương rất nặng, hơn nữa thân thể anh ấy vốn không khỏe, nằm trong bệnh viện ngay cả một tiếng cũng không nói, anh ấy vẫn luôn không nói cho mẹ chuyện này, nếu như mẹ không đề cập tới có thể anh ấy sẽ không nói với mẹ cho dù anh ấy khỏe lại, anh ấy nói anh thật sự không biết mình còn chống đỡ được mấy ngày, anh ấy chờ đợi đến giây phút này đã quá khó khăn rồi. Mẹ liền khóc rồi quay về. Sau đó mẹ ngay cả điện thoại của anh ấy cũng không dám nhận, mẹ sợ mẹ sẽ không khống chế được chính...”

Nói đến đây, nước mắt mẹ Trình lại bắt đầu không kiềm được mà chảy xuống, Trình Hàn Lang đưa khăn tay cho mẹ Trình, hần đã hiểu rõ cuộc chuyện gì đã xảy ra, cẩn thận vỗ vỗ sau lưng mẹ Trình.

“Mẹ lúc trước để Thành Thành bước vào cuộc sống của chúng ta không phải là để nó ở bên cạnh con sao? Lúc đó con đã có dự cảm, biết mẹ không thể luôn bên cạnh con. Chỉ là không rõ vì sao mẹ vẫn luôn không rời đi.”

“Nó còn nhỏ, con cũng chưa lớn, ở trong mắt mẹ, các con luôn luôn là những đứa nhỏ, sẽ có nhiều thứ cần người khác chăm sóc.”

Mẹ Trình nói xong câu đó, hai người cũng không lên tiếng nữa, trong phòng dần yên ắng xuống, Trình Hàn Lang lặng lẽ nhìn chằm chằm mỗi một món

đồ trong phòng, đều sạch sẽ như vậy, đều ngăn nắp gọn gàng nằm tại một chỗ nhất định, không biết một mình mẹ mỗi ngày có bao nhiêu thời gian là chăm lo cho cái nhà này, hơn nữa chăm một cái đã chăm đến 15 năm. Trình Hàn Lang nghiêng đầu qua chỗ khác, rồi hướng về mẹ Trình cố làm ra một bộ dáng tươi cười.

“Mẹ, mẹ vĩnh viễn không rời đi tụi con sẽ vĩnh viễn cần người chiếu cố, độc lập tự chủ của mỗi người đều là chậm rãi tự rèn luyện ra, con đã trưởng thành, phải vì mẹ làm chút chuyện, hưởng hồ việc này đối với con mà nói căn bản không khó khăn gì, con sớm đã muốn tìm cho mẹ một người bạn già mà.”

mẹ Trình nhìn Trình Hàn Lang không tin nổi, Trình Hàn Lang gật đầu với bà, mẹ Trình vui mừng vuốt tóc hân.

“Con thật là trưởng thành rồi, 2 năm trước con ngay cả một đứa bé nhỏ như hạt đậu cũng làm khó dễ, mẹ thật không nghĩ rằng tới giờ con lại có khả năng tiếp nhận nhiều như vậy. Kỳ thật mẹ cũng nghĩ tới việc mang con đến Hàng Châu, thế nhưng anh ấy ở bên đó không thể cho con những điều kiện tốt như ba con, mẹ sợ con chịu ủy khuất. Mà con ở đây đã quen rồi, cũng không dễ gì đến một hoàn cảnh mới, một gia đình mới. Hơn nữa ba con cũng ở đây, tuy rằng trách nhiệm gì cũng đã hết rồi, nhưng con dù sao con cũng là con của ông ta, chuyện gì cần phải bảo bọc con thì sẽ bảo bọc. Con nghĩ sao?”

“Con sẽ không rời khỏi ngôi nhà này, lớn như vậy rồi mà còn theo mẹ tái giá thì con cũng thật quá không có tiền đồ rồi, mẹ yên tâm đi! Cũng không phải vĩnh biệt, nghỉ đông và nghỉ hè con và Thành Thành có thể đến thăm mẹ, mẹ bình thường rảnh rỗi cũng có thể trở về. Con sớm muộn gì cũng phải xa mẹ để sống cuộc sống của mình, mẹ cứ để lòng mình thoải mái đi!”

“Con về ngủ trước đi, có gì ngày mai chúng ta nói tiếp, con ngày mai còn phải đi học nì! Con yên tâm, mẹ đã ổn rồi.”

Trình Hàn Lang đi về phía phòng mình, mẹ Trình bỗng nhiên gọi hân lại: “Hàn Lang.” Trình Hàn Lang dừng bước.

“Cám ơn con.” mẹ Trình nói với hân. Trình Hàn Lang gật đầu, đi vào phòng.

Một khắc đặt đầu lên gối kia, Trình Hàn Lang nghĩ nước mắt của mình sẽ lập tức chảy ra, thế nhưng hân nén trở lại. Tất cả rộng rãi, thông cảm ban nãy tan biến hoàn toàn, chỉ còn sót lại đau lòng và bất lực.

Thật sự phải đi? Minh liền đáp ứng thoải mái như vậy? Minh vì sao lại muốn đáp ứng? Minh chỉ còn lại một người thân chân chính, 14 năm qua cũng chỉ có một người mẹ này, trước kia đi chỉ một lúc, vài ngày thôi lại có thể trở về, mà từ nay về sau, dù chỉ ở lại một tháng cuối cùng cũng phải rời đi, bởi vì bà đã không còn thuộc về nơi này, bà sẽ có một gia đình mới.

Trình Hàn Lang nỗ lực khắc chế mình, thân thể cuộn thành một đoàn như một con tôm, nhắm mắt lại cứ như vậy cho đến khi bình minh lên.

Bạn đang đọc truyện *Án Tỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Sáng thứ hai Trình Hàn Lang vừa rời giường, đôi mắt khóc hồi lâu không thích ứng được sung lên thật lớn, hân soi gương một cái trong đầu liền lập tức hiện lên khung cảnh đêm hôm qua nói chuyện với mẹ.

Mẹ Trình đã đi làm, Trình Hàn Lang lòng căng thẳng, chạy đến phòng mẹ hân. Phát hiện bên trong không có dấu hiệu thu dọn hành lý. Lúc này mới yên tâm lại, xem ra mẹ không có ý định đi ngay, hân gắng đầu nhìn xung quanh một chút, còn chút nữa mới đến giờ đi học. Quay về giường mình tiếp tục nằm, đầu rất đau, cứ như bị ai đánh vài quyền lên đó, có thể là do ngày hôm qua ngủ không ngon.

Thành Thành ở bên cạnh dường như sắp tỉnh, càng không ngừng xoay người, ngáp. Chỉ một lát sau, cổ sức mở mắt ra, nó nhìn trái nhìn phải, thấy Trình Hàn Lang nằm bên cạnh mở to mắt đờ ra nhìn lên trần nhà.

“Anh, anh nằm đây nhìn cái gì a?”

Thành Thành bò qua hai bên người Trình Hàn Lang, nhìn theo ánh mắt Trình Hàn Lang, Trình Hàn Lang không có chú ý nó nói cái gì, cũng không có trả lời.

Thành Thành cười nằm úp sấp lên trên người của hân, nghịch cúc áo của hân, nếu như bình thường, hân chắc đã sớm đem Thành Thành đuổi xuống, có lẽ sẽ lộn người nó lộn qua lộn lại, thế nhưng hôm nay lại không nhúc nhích mặc cho nó nằm.

Thành Thành chơi một hồi, lập tức ngước lên nhìn trên mặt Trình Hàn Lang, muốn nhìn xem hân có vẻ mặt tức giận hay không, kết quả nó phát hiện ra hân không có biểu cảm gì, chỉ là mắt phình lên, như là có nhiều thịt hơn vậy.

Thành Thành biết đây là bị sưng lên, vội vàng đi tìm nhóc ăn xin, dùng sức đánh lên người nó. Một bên đánh một bên nói: “Mày ở sau lưng tao lại hát đúng không?”

Không ngờ đánh trúng lên đầu nhóc ăn xin, nhóc ăn xin lại bắt đầu hát ầm lên, Thành Thành dùng vẻ mặt cầu xin mà chặn miệng nó, kết quả cũng không

được gì. Vì vậy nó oán hận buông nhóc ăn xin xuống, chạy đến phòng ngủ mẹ Trình tìm thuốc giảm sưng trong tủ. Sau đó chạy đến bên giường giúp Trình Hàn Lang lau sạch, bàn tay bé nhỏ chấm một ít thuốc mỡ, rồi chấm lên trên mí mắt Trình Hàn Lang, chậm rãi xoa, một bên xoa một bên nhỏ giọng lầm bầm.

“Em không dùng sức đâu, từ từ, sẽ hết đau ngay!”

Trình Hàn Lang nhắm mắt lại, cảm thấy những lời này, những động tác này đều rất quen thuộc, cỡ lẽ là lúc mình nhỏ mẹ cũng đã từng nói như vậy đi!

Hắn dùng sức nắm lấy tay Thành Thành, rất sợ sẽ tuột mất, vững vàng mà nắm lấy, bàn tay bé nhỏ của Thành Thành rất mềm, rất nhỏ, Trình Hàn Lang đem toàn bộ bàn tay bé nhỏ của nó nắm chặt lấy, đợi hắn nhận ra lòng bàn tay của mình đã đầy mồ hôi, hắn mở mắt ra, Thành Thành đang mím chặt cái miệng nhỏ nhắn nhìn hắn.

“Anh, anh không vui hả?” Thành Thành đem mặt dán lên cánh tay Trình Hàn Lang, khuôn mặt nhỏ nhắn và mái tóc mềm mại cọ lên tay hắn.

Trình Hàn Lang cảm thấy hơi ngứa, vô lực hỏi: “Em có thể nhìn ra lúc nào anh vui vẻ, lúc nào không vui à?”

“Có thể a! Bởi vì anh chỉ có lúc không vui mới không mắng em.”

Giọng của Thành Thành là đang kể lại một việc bình thường, mà lại cảm thấy không có một tia oán giận nào. Dường như việc bị mắng hay không bị mắng, cùng với việc anh trai vui hay không vui, không có gì khác biệt cả.

Tìm Trình Hàn Lang như bị vật gì chạm vào, hắn cho tới bây giờ không hề chú ý bình thường mình biểu hiện tâm trạng thế nào, cũng không quá chú ý mình đối đãi Thành Thành như thế nào. Tất cả đều là hắn làm theo tâm tình, nghĩ sao thì làm vậy, không ngờ hôm nay lại nghe Thành Thành nói một câu có ý tứ như vậy.

Hắn lấy lại tinh thần mà ngồi dậy, đầu vẫn còn đau ơ ơ, hắn hướng về phía Thành Thành nghiêm trang hỏi:

“Giả sử sau này anh mỗi ngày đều vui vẻ, em sẽ rời bỏ anh mà đi sao?” Thành Thành lắc đầu.

Trình Hàn Lang lại hỏi: “Giả sử sau này anh mỗi ngày đều không vui thì sao? Em sẽ bỏ anh mà đi sao?” Thành Thành vẫn lắc đầu.

Tâm tình Trình Hàn Lang tốt hơn nhiều, mặc dù hắn biết Thành Thành còn nhỏ như vậy sẽ không hiểu nhiều ý hắn nói, thế nhưng hắn có thể khẳng định đứa bé này sẽ không giống những người thân trước kia bỏ hắn đi, muốn rời khỏi cũng nhất định là hắn rời đi trước.

Trình Hàn Lang rốt cuộc hiểu rõ lúc trước mẹ hắn không ngại vất vả giữ Thành Thành ở lại, đến lúc bắt lực nhất, bên cạnh chỉ cần một người ở cùng với người cũng là rất tốt.

Đến trường học rồi, còn có Ngô Chấn cùng xuống tinh thần với hắn, cậu ta và Ti Dương chính thức chia tay.

Kỳ thực đây căn bản không tính là một mối tình. Chỉ là một đám nhóc vị thành niên cùng nhau ồn ào thôi. Thế nhưng dù sao cũng từng có cảm giác, mấy ngày qua cũng là chân chân thật thật mà cùng nhau trải qua. Một ngày nọ ra quyết định sau đó có khi cũng chẳng làm bạn được. Ngô Chấn lúc này mới phát giác đoạn thời gian này cũng không phải là đùa giỡn, cảm tình giữa lúc này lại từ từ hiện rõ. Cãi nhau cũng tốt, gần gũi cũng tốt, hôm nay nhớ lại đều thấy là một loại đau nhức, dù sao đây cũng là mối tình đầu của mình, để lại kỷ niệm đẹp một chút.

Trình Hàn Lang lại càng bày ra bộ mặt như người chết rồi, cho tới trưa cũng không nói câu nào.

Trịnh San Đồng lúc đi học lên nhìn trộm hắn vài lần, sợ người khác phát hiện lại vội vàng quay đầu đi.

Cô là dạng con gái kín đáo, ở trong mắt cô, con trai theo đuổi con gái mới là bình thường, con gái theo đuổi ngược lại thì chính là mất giá. Cho nên cô vẫn luôn âm thầm liên lạc với Trình Hàn Lang, mong rằng Trình Hàn Lang có thể chủ động theo đuổi cô, kết quả đợi hai năm cũng chưa từng thấy hắn có động tĩnh gì, cô càng không thể để việc này truyền ra ngoài, thậm chí có lúc nữ sinh trong lớp cùng nhau nói đến Trình Hàn Lang cô cũng làm ra vẻ chẳng hề háng hái gì, chỉ sợ người khác biết cô thích Trình Hàn Lang.

Hai người cùng nhau ngồi một chỗ như hai người anh em cùng gặp hoạn nạn, ai cũng không sao thoải mái được. Đến cuối cùng, Ngô Chấn ôm vai Trình Hàn Lang, dùng cảm nói: “Người anh em, chúng ta đi uống rượu đi! Hôm nay thứ sáu, tan học sớm, kêu bọn Đại Dũng luôn, chúng ta không say không về.”

Trình Hàn Lang cười so với khóc còn khó coi hơn, đáp lại một câu: “Được!”

Cả đám bạn học đi đến tiệm rượu gần nhất, kết quả nói gì người đón tiếp ở cửa cũng không cho bọn họ vào, nói là chưa đủ tuổi vị thành niên thì không được vào. Trong đám có mấy đứa nhìn thấy khung cảnh xa hoa trụy lạc bên trong, đã sớm không chờ đợi được, cứ quần quít lấy người đón tiếp để anh ta mất nhắm mắt mở cho.

Trình Hàn Lang có điểm không nhịn được, muốn rời khỏi, đúng lúc này, một người từ bên trong đi ra gọi Trình Hàn Lang lại, hỏi ba hắn là Trình Thế sao, Trình Hàn Lang gật đầu. Người nọ lập tức liền dẫn bọn họ đến một bàn. Sau đó bùng lên rất nhiều bia, nói là do quản lý đưa.

Trình Hàn Lang không có tâm tình để suy nghĩ nhiều, cứ ngồi ở đó quát lên một trận điên cuồng. Nhân viên không dám bùng rượu khác lên, chỉ lấy ít bia.

Sau đó bao tử Trình Hàn Lang chịu không nổi nữa, hắn liền chạy tới nhà vệ sinh nôn, nôn xong trở lại hát, hát không được bao lâu lại nôn.

Một đám bạn học bên cạnh đều là lần đầu đến quán bar, đều thấy mới mẻ cực độ, vừa hát vừa nhảy. Cũng không ai quản Trình Hàn Lang ngồi trong góc uống rượu. Rượu bia uống càng nhiều thì càng làm cho ý thức con người càng không rõ ràng. Huống chi là Trình Hàn Lang lần đầu uống rượu. Một lát sau, hắn liền nằm thẳng ra ghế salon mà ngủ.

Trong朦胧 lung hazy cảm giác có người lay hắn, hình như là Ngô Chấn, cũng có thể là người không quen biết. Chờ lúc hắn mở mắt ra lại thì liền thấy khuôn mặt của mẹ Trình.

“Con thế nào lại...” Trình Hàn Lang cuống quýt muốn ngồi dậy, hắn thực sự không có ý định không say không về, nghỉ vui vẻ mau mau rồi trở về nhà, không nghĩ tới là... Hắn quay đầu nhìn đồng hồ, đã 11 giờ đêm, Thành Thành đang ngủ bên cạnh, hắn ngượng ngùng nhìn mẹ Trình.

Mẹ Trình cũng không mở lời răn dạy hắn, chỉ là nói với hắn: “Mẹ chuẩn bị chờ con thi lên cấp ba xong thì tái hôn, bây giờ mẹ rất lo lắng. Con cố gắng ở đây học tập, những thứ khác không cần lo lắng.”

Trình Hàn Lang kinh ngạc hỏi: “Thực sự sao?”

Mẹ Trình gật đầu, lòng Trình Hàn Lang bỗng nhiên trở nên rõ ràng. Mẹ Trình nhìn hắn ngủ lại rồi mới rời phòng.

Kỳ thực mẹ Trình vốn cũng định hai ngày nữa thu xếp xong tất cả liền qua bên kia, nhưng hôm nay lúc bạn của Trình Thế đưa Trình Hàn Lang về nhà, mẹ Trình nhìn thấy dáng vẻ chật vật của hắn, đột nhiên lại thay đổi quyết định.

Mẹ Trình biết rất rõ, Trình Hàn Lang thoát nhìn có vẻ trưởng thành hơn so với những đứa trẻ cùng tuổi, thật ra cũng vẫn chỉ là một đứa nhỏ mới lớn, có thể vì không có cha yêu thương khiến tính cách của hắn được bọc bởi một lớp áo giáp thoát nhìn rất cứng rắn, kỳ thực không cẩn thận liền có thể bị đâm trúng.

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Chiết Giang, Hàng Châu.

“Con trai cậu uống rượu, uống ở quán của thằng nhóc Tiểu Đông!” Lê Trung Tín nói với người đang ngồi trên ghế salon hút thuốc.

“Ồ!” Trình Thế miễn cưỡng đáp lại một câu.

Lê Trung Tín đem cái gạt tàn thuốc đẩy qua trước mặt Trình Thế: “Đừng có làm loạn, chỗ này không phải quán rượu.” Trình Thế liền ồ một tiếng, đem tàn thuốc đập vào cái gạt tàn.

“Cậu biết tại sao nó đi uống rượu không?” Lê Trung Tín cười hỏi.

“Không biết, hình như anh còn hiểu con tôi hơn tôi.” Trình Thế trả lời.

“Ha ha...Không phải tôi hiểu nó, là tài xế của thằng nhóc Tiểu Đông lúc đưa con trai mấy người về nghe được, chắc là mẹ nó phải đi, sau này nó chỉ sống một mình.” Lê Trung Tín nói.

Trình Thế rút cuộc cũng có phản ứng, tay cầm điếu thuốc run một cái.

Lê Trung Tín rất ghét phản ứng của cậu ta bây giờ, ở trong mắt anh, Trình Thế chắc chắn là một người vô tâm vô phách (aka không tim không phổi = vô tình lãnh đạm, không để ý gì chuyện xung quanh mình), đây cũng là lý do lúc đầu anh để cậu ta đi theo mình. Nhưng Trình Thế hết lần này tới lần khác tự mình đến nơi này náo loạn, lần qua lần lại nhiều năm như vậy còn không chơi đủ. Người cũng đánh không biết bao nhiêu lần, hiện tại Cùng Chí cũng đã thay đổi hoàn toàn từ lâu, Trình Thế vẫn không chịu buông tha.

“Có phải hai ngày trước tôi nên trực tiếp đánh chết hắn?” Trình Thế hỏi Lê Trung Tín.

“Cậu buông được sao? Đánh chết rồi sau này lấy đâu cho cậu đánh?” Lê Trung Tín cười trả lời.

“Vậy không phải như nói hai người bọn họ gương vỡ lại lành là do tôi giúp mà thành?”

Lê Trung Tín gật đầu, Trình Thế đem tàn thuốc ấn mạnh xuống một cái, quay sang vung một quyền vào mặt Lê Trung Tín.

Lê Trung Tín không nghĩ tới cậu ta nổi bão nhanh như vậy, không kịp né đi, khóe miệng lập tức xanh đen một mảng, anh nắm cổ Trình Thế trực tiếp ném

xuống đất, Trình Thế không rên lên một tiếng, nhìn chăm chăm vào anh, Lê Trung Tín đem cậu ta đè xuống đất, trực tiếp cởi sạch sẽ.

Trình Thế bắt đầu giãy dụa, Lê Trung Tín cầm một sợi dây đến đem Trình Thế trói lại như heo chờ làm thịt.

“Mẹ nó, dùng nhiều sức vậy làm gì, lần nào cũng vậy.” Trình Thế chửi ầm lên.

Lê Trung Tín đắc ý nhìn cậu ta: “Cậu nói thử xem? Làm gì cũng không phải chỉ mình tôi làm, cậu không phải cũng làm như vậy nhiều năm rồi à? Tôi nói rồi, cậu làm một lần, tôi sẽ dùng biện pháp giống như thế chinh cậu một lần.”

Lê Trung Tín đem Trình Thế bọc lại khiêng vào trong xe, tay chân bận bịu vẫn ung dung nhìn chăm chăm cậu ta, Trình Thế quay mặt sang chỗ khác, không để ý tới anh.

“Lái xe!”

Lê Trung Tín ra lệnh cho tài xế, xe chậm rãi chạy đi, Trình Thế cảm thấy tay chân bị trói đến tê dại, muốn hoạt động một chút.

Lê Trung Tín lớn tiếng quát: “Cậu cứ động đậy nữa tôi liền trực tiếp đem cậu ném ra cửa sổ!”

Trình Thế trong lòng tức giận không thôi, thế nhưng không có biện pháp phản kháng, từ ngày biết đến Lê Trung Tín, cũng biết anh ta cái gì cũng làm ra được.

Lê Trung Tín hài lòng nhìn chăm chăm gương mặt giận mà không dám nói gì của Trình Thế, chỉ có lúc như vậy, Trình Thế hình như mới có thể nghe lời một chút, bắt đầu từ khi nào, mình thích chậm rãi dày vò cái người trước mặt này nhỉ? Là từ lúc Trình Thế thích giãy vò một người đàn ông khác sao?

Trình Thế, cậu đã bước vào con đường này, cũng đừng nghĩ tới chút chút méo mó kiếm được một chút gì (chút chút là tiếng chuột => ý là lén lút, lộn xộn á), ở chỗ này, không hề có sở hữu, thứ muốn có hay thứ đã có trước kia, đều không thể có. Từ ngày biết đến Trình Thế, Lê Trung Tín đã nói như vậy với Trình Thế.

Thủ đô Bắc Kinh.

Sáng sớm, Trình Hàn Lang thần thanh khí爽 (aka tinh thần thoải mái sáng khoái) mà đi tới trường học, cũng có tinh thần như hần còn có Ngô Chấn, Ngô Chấn cười hỏi Trình Hàn Lang: “Sao mày vui vẻ vậy?” Trình Hàn Lang không nói gì.

Trình Hàn Lang hỏi ngược lại Ngô Chấn: “Chứ sao mày vui vậy?”, Ngô Chấn hé miệng cười, toàn thân Trình Hàn Lang lập tức nổi hết da gà lên.

“Được rồi được rồi. Mày vẫn là đừng nói nữa!”

Ngô Chấn tiếp tục ngồi tại chỗ cười khúc khích, chỉ thấy các bạn học đi hai bên trái phải đều sợ hãi. Đến lúc lên lớp nghe thầy cô giảng bài cậu ta vẫn cứ ngồi đó say sưa một mình, Trình Hàn Lang trực tiếp dứt khoát nghỉ ngơi cậu ta là quá mức thương tâm nên mới bày ra cái trạng thái ngu dại này.

Buổi tối, mẹ Trình đi đón Thành Thành, đứng ở cổng trường chờ nó đi ra, lúc Thành Thành và một đám trẻ con đứng xếp hàng tạm biệt thầy cô thì nó nhìn thấy mẹ Trình, mắt nhìn chăm chăm về phía cô, lúc được cho về thì liền như một chiếc máy bay phi cơ nhỏ vọt tới, trên mặt còn dính một ít đất, lớn tiếng kêu mẹ Trình. Mẹ Trình đem Thành Thành đang nhào tới ôm vào, cầm tay nó dắt về nhà.

“Trên mặt con làm sao lại dính đất a?” mẹ Trình hỏi Thành Thành.

“À, hi hi, ... Tại lúc tụi con giỡn với nhau, chơi cũng vui lắm, con đụng vào các bạn, té hoài luôn! Nhưng mà không có đau a.” Thành Thành hưng phấn nói.

Mẹ Trình lấy khăn tay trong túi ra, xoa xoa lên mặt Thành Thành, ngồi xổm người xuống nói với Thành Thành: “Mẹ có ít lời muốn nói với con, con về nhà thì không được nói với anh, nhưng mà con nhất định phải nhớ kỹ được không?”

Thành Thành rất nghiêm túc mà gật đầu một cái, “Dạ, con nhất định không nói!”

“Đến tháng 7 mẹ sẽ đi Hàng Châu kết hôn với chú kia rồi, đến lúc đó trong nhà cũng chỉ còn lại con và anh, tuy rằng con so với anh thì nhỏ hơn rất nhiều, thế nhưng mẹ vẫn là mong muốn con có thể chăm sóc anh con. Nó từ nhỏ đã là một đứa nhỏ chưa từng chịu khổ, tuy rằng luôn bắt nạt con, nhưng nó không kiên cường nhiều như con. Mẹ biết con sẽ không tranh giành gì với anh con, mẹ cũng không phải nghi ngờ gì con. Chỉ là con còn nhỏ, có một số việc con chưa hiểu được. Chờ đến khi con trưởng thành con sẽ hiểu, con phải thật tốt với anh con, nhớ kỹ là lúc đầu anh đã cho con ở lại. Con phải cảm kích nó, báo đáp nó, có thể mẹ nói như vậy có phần ích kỷ, thế nhưng con nhất định phải nhớ kỹ, hiểu lời mẹ.”

“Mẹ ơi, sao mẹ phải đi?” Thành Thành không hiểu nên hỏi cô.

“Bởi vì mẹ muốn cùng người mẹ yêu ở chung một chỗ.” mẹ Trình trả lời, Thành Thành lại hỏi:

“Vậy mẹ không thương con với anh sao?”

“Mẹ thương, nhưng không giống yêu, chỉ với người yêu của mình với có thể vĩnh viễn sống chung một chỗ.”

Thành Thành cái hiểu cái không mà gật đầu, đáp ứng điều mẹ nó yêu cầu.

Trên đường về Thành Thành vẫn suy nghĩ cái gì mới gọi là người yêu, nó và Trình Hàn Lang có thể coi như vậy không, nếu không được coi như vậy, thì sẽ không có ai vĩnh viễn sống chung với nó, đến lúc đó có phải chính là sẽ không có chỗ ở không. (Tui đang cảm động và suy tư thì ừ nhận được cười với thằng bé, thương thằng nhỏ hết sức hà :v)

Về đến nhà, Trình Hàn Lang vẫn chưa về, mẹ Trình về phòng thu dọn vài thứ. Tuy rằng đợi đến lúc Trình Hàn Lang thi cấp ba còn một tháng, thế nhưng có rất nhiều chuyện phải chuẩn bị trước, dù sao kết hôn cũng là chuyện lớn, sẽ cùng người khác sống chung một chỗ, những thứ ở đây có thể không mang đi thì không nên mang đi, nhưng có vài thứ cô vẫn mong muốn mang theo bên người... ít nhất... có thể lưu lại những kỷ niệm.

Mẹ Trình mở ngăn kéo ra, bên trong giấy chứng nhận của hai người để chính chính tề tề: một là kết hôn, một là ly hôn. Còn có một tấm ảnh cưới đã vàng. Trình Thế trong đó vẫn là thần sắc như vậy, mặc dù bây giờ anh ta cũng không có già hơn trong tấm hình, thế nhưng những năm tháng của người kia đã không có cách để trở lại như cũ.

Mẹ Trình dùng tay nhẹ nhàng vuốt lên góc bìa của tấm hình, nhẹ nhàng nhìn người trong hình nói: “Khi đó anh chắc là có yêu em đi! Nếu không anh làm sao mà cười vui vẻ như vậy a?”

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Một tháng rất nhanh liền trôi qua, mặc dù Trình Hàn Lang muốn đem một ngày biến thành hai ngày mà dùng.

Trong khoảng thời gian này hần gần như đem trạng thái hiểu chuyện nhất mấy năm gần đây biểu hiện ra trước mặt mẹ Trình. Thành Thành càng ngày càng hay nhìn mẹ Trình làm cơm, nghĩ sau đó mình cũng có thể làm ra bữa cơm ăn ngon y như vậy.

Tới gần ngày cưới hai ngày, điện thoại không ngừng reo, đều là của Cùng Chí bên kia gọi qua, thương lượng một số việc. Hai bên đều đồng ý tổ chức đơn giản, không muốn phô trương quá mức, hơn nữa Cùng Chí còn có bệnh trong người, không tiện chạy tới chạy lui quá nhiều. Vốn là những chuyện này mẹ Trình nên có mặt để dễ tổ chức, thế nhưng vì ngại Trình Hàn Lang chuẩn bị thi cấp 3, chỉ còn lại một chút thời gian này cô muốn có thể ở bên cạnh con mình. Cùng Chí bên kia cũng rất là thông cảm.

Mẹ Trình không nghĩ tới ngay trong những ngày bận rộn nhất này Thành Thành sẽ đến tìm cô, hơn nữa còn có về tiểu tụy, bọn họ sẽ vô cùng đơn giản ở một nhà hàng nào đó gặp nhau.

Câu đầu tiên Trình Thế nói là: “Cô có thể đừng tìm hần ta kết hôn không?” Mẹ Trình lúc đó cảm thấy rất buồn cười, cô cảm thấy cả đời này mình cũng sẽ không thể nghe được Trình Thế nhẹ giọng thuyết phục như thế, không nghĩ tới cô hầu như không nhớ chính cô cùng người kia từng có lúc bên nhau, vậy mà người kia lại tự nhắc tới hiển nhiên như từng có!

“Tại sao?” mẹ Trình hỏi rất bình tĩnh.

“Không tại sao cả, cô chỉ cần đừng kết hôn với hần, tôi có thể cố gắng bồi thường mẹ con cô một chút. Tôi có thể về nhà ăn cơm, thậm chí có thể ở nhà mấy hôm.” Trình Thế trả lời. (Tui ừ biết nói gì vs anh 2 này)

Mẹ Trình nghĩ những lời này giống như một cái tát vào mặt mình, hơn nữa tát xong còn chờ mình cảm ơn người ta đã lưu dấu vân tay trên mặt mình, sau đó có thể lưu lại làm kỷ niệm.

“Trình Thế, anh cho rằng tôi chờ đợi nhiều năm như vậy là vì vài bữa cơm sao? Anh không biết anh ấy đối với tôi tốt bao nhiêu, chân anh ấy đã thương tật rồi vẫn nói muốn xách đồ giúp tôi, anh ấy nói nếu như mỗi lúc tôi khó khăn anh ấy có thể bên cạnh tôi, thì anh ấy cam tâm tình nguyện bên tôi cả đời...”

“Con mẹ nó cô im miệng cho tôi! Con mẹ nó cô cho là mình đáng giá mấy đồng tiền? Nói cho cô biết, không được là hần, cô cùng ai yêu đương, cô cùng 7,8 lão già bên nhau tôi cũng không quản!”

Trình Thế giận dữ rống lên một trận cắt đứt lời nói của mẹ Trình, mặc dù cô biết Trình Thế không để ý chuyện gì, nhưng cũng lại rất ít khi nhìn thấy anh ta phát hỏa, mẹ Trình cảm thấy anh ta hiện tại tựa như... một con sư tử phát điên, gần như không còn là con người.

Toàn bộ khách hàng bên cạnh đều nhìn về đây, toàn bộ nhà hàng yên tĩnh đến một âm thanh cũng không có. Mẹ Trình không tiếp tục ở lại nơi đó, cầm túi đi ra ngoài. Cô vốn là còn một chút lo lắng, muốn quay đầu lại xem anh ta có sao không, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, người đó là ai vậy a! Mình có phải có vấn đề không? Không cần tự mình đa tình, để cho người khác thêm cười nhạo.

Mẹ Trình đi rồi, Trình Thế gọi bồi bàn lại, gọi một chai rượu mạnh kinh khủng, uống ừng ực như uống nước. Những người khách bên cạnh đều trừng lớn mắt, có mấy cô gái ăn xong rồi còn không đi, ngồi ở đó nhìn đến nguyền. Tình cờ gặp được một người lớn lên vừa đẹp trai lại vừa có cá tính quyết đoán như anh ta đâu có dễ phải không?

Chỉ một lát sau, Trình Thế liền cảm thấy chóng mặt, anh ta cầm điện thoại lên, gọi cho Lê Trung Tín. Sau đó Lê Trung Tín hòa tốc chạy tới, nâng Trình Thế đang ngủ lên đi ra ngoài, cái đám con gái ở lại xem náo nhiệt kia lại có phúc thấy thêm cảnh này.

Mẹ Trình cuối cùng đã kết hôn vào tháng bảy, ngày đó Trình Hàn Lang rất cục đã gặp được Cùng Chí, nói về bên ngoài, chú ấy so với ba mình quả thật kém một bậc. Cùng Chí mặc dù là từ nơi khác đến phương nam ở, nhưng lại như một người phương nam chân chân chính chính, vóc người cũng không thấp bé, thể nhưng rất ốm, mặt mày cũng hơi gầy gò, hơn nữa trên mặt không có tí vết gì, cả người đều toát lên lên một loại cảm giác yếu đuối.

Không biết người như vậy làm thế nào cho mẹ một cảm giác an toàn, Trình Hàn Lang nghĩ trong lòng, bất quá ấn tượng của hắn đối với Cùng Chí cũng không tệ lắm. Tuy rằng điều kiện gia đình hai bên không giống nhau, thể nhưng nhìn ra được chú ấy vẫn rất yêu thương mẹ mình, chuyện gì cũng không để mẹ mình làm, luôn để mẹ thoải mái thư thả, không giống ba mình, tích chữ như vàng, nói ra thì toàn là tổn thương người khác.

“Lớn lên thật giống Trình Thế, trưởng thành nhất định cũng có không ít con gái thích.”

Đây là câu nói đầu tiên của Cùng Chí và Trình Hàn Lang khi gặp mặt, Trình Hàn Lang cười kêu một tiếng chú, cũng coi như lễ phép.

Kỳ thật hắn cảm giác mình còn rất lúng túng trong cuộc hôn lễ này, cho nên hắn cũng không nhét mình vào một chỗ cùng người khác, cùng Thành Thành an tĩnh ngồi trên ghế trong một căn phòng nhỏ. Nghe tiếng chúc mừng ở phía ngoài, nhìn thức ăn phương nam hoàn toàn xa lạ với mình đang bày trước mặt, Trình Hàn Lang cảm thấy ngọt ngát, khó chịu. Hắn hận không thể lập tức chạy về nhà, tuy là trong nhà lúc này không hề có bóng dáng của mẹ, thể nhưng cũng tốt hơn là làm người dư thừa ở một nơi xa lạ.

Khi trở về trên máy bay chỉ còn lại hai người Trình Hàn Lang và Thành Thành, mẹ Trình tiễn họ đến khi không thể tiễn thêm được nữa mới lau nước mắt quay đi.

Ở trên máy bay, Thành Thành bởi vì say máy bay đã biến từ hưng phấn thành ngơ ngác ngác ngồi trên ghế, Trình Hàn Lang một hồi đem nó ôm lên trên đùi mình, ôm nó như ôm một món bảo bối, Thành Thành mơ mơ màng màng nói chút gì đó, Trình Hàn Lang cũng không có nghe rõ.

Đến nhà mới đem nó thả lên giường cho nó uống chút thuốc, vỗ về nó ngủ. Trình Hàn Lang nhìn nó thật lâu, cuối cùng hôn lên mặt nó một cái, nhỏ giọng nói: “Em phải thật tốt, nếu không trong nhà chỉ còn lại một mình anh.” Sau đó lẳng lặng đi ra ngoài.

Trình Hàn Lang đi tới phòng mẹ hắn, bên trong vẫn như vậy chưa từng thay đổi, nhưng Trình Hàn Lang biết là không còn vài thứ.

Hắn thấy hình cả nhà chụp chung ở đầu giường, khi đó hắn mới có 4 tuổi, lúc đó trong mắt mẹ Trình đều là ý cười, ba của mình trước sau vẫn là vẻ mặt lười biếng, mình thì để một cái đầu trọc bóng lưỡng, rất giống một cái bóng đèn. Thời điểm khó quên như vậy nhưng hắn thật sự không nhớ.

Trình Hàn Lang cười khổ một tiếng, buông ảnh chụp xuống, cầm lên một cái ly nhựa bên cạnh.

Đó là cái ly khi hắn còn bé mỗi ngày ở nhà rót cho mẹ một ít nước nóng, khi đó mình tan học về sớm, thấy mẹ uống nước lạnh luôn bị đau bao tử. Vì vậy hắn mỗi ngày sẽ rót cho mẹ một ít nước nóng, đợi lúc mẹ trở lại là vừa lúc có thể uống nước ấm. Sau này nhà có máy nước nóng lạnh, cũng không cần cái chén này nữa, thể nhưng mẹ Trình vẫn còn giữ lại.

Trong phòng còn rất nhiều thứ, thậm chí trên chăn còn vương độ ẩm của mẹ Trình lưu lại, Trình Hàn Lang ôm nó, cảm thấy mùi này rõ ràng mang theo khi tức của mẹ.

“Anh ơi, anh ơi!”

Trình Hàn Lang nghe Thành Thành đang gọi hắn, buông chần ra đi về phòng của mình, Thành Thành đã tỉnh, ngồi ở trên giường một mực cào mặt. Mỗi lần nó vừa rời giường cảm thấy không mở mắt nổi sẽ dùng sức cào mặt, cho đến khi trên mặt hiện lên rất nhiều dấu đỏ mới dừng. Trình Hàn Lang không biết cái thói quen này của nó là như thế nào mà dưỡng ra, Thành Thành thấy hắn đến, lập tức giang hai cánh tay ra.

“Làm gì?” Trình Hàn Lang không chút nào ôn nhu hỏi.

“Không có gì.” Thành Thành mau chóng buông hai tay xuống, sau đó tựa như nhớ ra cái gì đó liền hỏi Trình Hàn Lang: “Anh, hồi này em cảm giác có người hôn em, là anh hả?”

“Gi! Anh hôn? Em tốt vậy sao? Chưa kể vừa dơ vừa thú, anh không có bị bệnh tự ngược.”

Thành Thành vừa nghe thì liền ngừ người mình, không có nghe mùi gì thú, lập tức bất mãn la lên: “Em không có thú, anh nói mò ni! Ngày mai Vu Tiểu Đồng đến sẽ bắt anh!”

Trình Hàn Lang tò mò hỏi: “Vu Tiểu Đồng là ai? Bình thường nghe em giảng bài cứ nhắc tới nó. Hơn nữa cứ có chuyện gì cứ nhắc tới nó.”

Thành Thành nói: “Vu Tiểu Đồng là anh hùng của lớp em, bình thường lúc bọn em chơi đùa không có ai cùng chịu chung một nhóm với em, tụi nó toàn bắt em làm tên trộm nhỏ, nói là vì em không bắt được ăn trộm, chỉ có Vu Tiểu Đồng chịu cùng nhóm với em, cậu ấy nói lúc nào đó sẽ cho em làm cảnh sát.”

“Thật không? Hôm nào dẫn nó về nhà cho anh xem một chút, chủ nhân nào mà không có mắt như thế ni?”

Trình Hàn Lang thật tò mò vị anh hùng trong mắt Thành Thành là dạng gì, Thành Thành cao hứng gật đầu. Đúng lúc này, Trình Hàn Lang nghe tiếng

chuông cử, Thành Thành cười nói: “Em đi mở.”

Vừa mới mở cửa ra, Thành Thành liền thấy Trình Thế đứng bên ngoài. Trình Thế đối với nó còn một chút ấn tượng, Thành Thành hiển nhiên là sẽ không quên Trình Thế, cho nên hốt hoảng chạy tới phía sau Trình Hàn Lang.

Trình Hàn Lang đi tới, kêu một tiếng ba, liền nhanh chóng mở rộng cửa mời Trình Thế vào.

“Mẹ con ở bên đó?” Trình Thế ngồi một hồi đột nhiên hỏi.

Trình Hàn Lang gật đầu, sau đó Trình Thế không nói gì nữa, vẫn ngồi trên ghế sa lon, ánh mắt có điểm trống rỗng. Trình Hàn Lang rót một ly nước để trước mặt anh ta.

Trình Thế cùng cái nhà này quả nhiên không hòa hợp một chút nào, cụ thể không hòa hợp thế nào, Trình Hàn Lang cũng không biết nói sao. Rõ ràng nhà là nhà mình mua, giờ đến nhà mình cũng như làm khách. Trình Hàn Lang cũng muốn nói chút gì đó với Trình Thế, nhưng lại cảm thấy mình không nói nên lời được câu nào, bởi vì một điểm về người này mình cũng không hiểu.

Cuối cùng điện thoại Trình Thế đổ chuông, sắc mặt anh ta ngưng trọng đi ra ngoài, Trình Hàn Lang vẫn tiễn anh ta tới cửa, đứng trên lầu nhìn anh ta ở dưới mặt đất đang vội vàng vàng đi ra xa, sau đó lái xe đi mất. Trình Hàn Lang nghĩ ba hần ngày hôm nay có một chút không giống Trình Thế, ngược lại giống như là một người chồng không may bị đội nón xanh. (aka bị phản bội, vợ đi ngoại tình; hần là ông bị đội nón xanh...)

“Anh không phải là bị thương sao? Chỗ nào?” Trình Thế vừa về tới chỗ Lê Trung Tín liền quay qua lớn tiếng gào thét với người chủ nhà hoàn hảo không thương tổn.

Quản lý quán bar đứng bên cạnh sững sờ một chút, thầm nghĩ Trình Thế này hần là địa vị cũng không nhỏ. Ông ta nào biết anh ta bắt quả chỉ là Lê Trung Tín trả thù lao cho ăn ngon mặc đẹp, cơ bản là mặc kệ chuyện lớn dòn dập. Lê Trung Tín để chặn miệng những người bên cạnh, liền miễn cưỡng giao cho anh ta một vị trí “Lão Tứ”, bình thường để anh ta kinh doanh một ít chỗ ăn chơi loại nhỏ, hoặc là phụ trách một ít giao dịch đơn giản. Đa số đều là chuyện râu ria. Bất quá Lê Trung Tín cam tâm tình nguyện, cũng không ai dám nói cái gì.

“Lê tổng, tôi đi trước, ngài bận rộn a! Đến lúc đó có chuyện gì tôi sẽ báo lại với ngài sau!” Lê Trung Tín gật đầu, quản lý quán bar lại liếc mắt nhìn Trình Thế, sau đó trực tiếp đi luôn.

“Tôi hỏi anh nói coi!” Trình Thế tiếp tục làm âm lên, Lê Trung Tín ở cạnh theo dõi anh ta như đang xem náo nhiệt.

Trình Thế nhớ tới chính mình vừa vội vàng vàng chạy tới, mặt mình còn đỏ sốt ruột một chút, đến đây lại thấy người ta vui vẻ đùa bỡn mình. Lòng thầm mắng mình ngốc, anh ta quyết định làm ra thái độ thật khác thường. Lần này anh ta không có âm ỉ nữa. Anh ta cũng biết giờ ồn ào lên cũng không có ý nghĩa gì, còn bị cột vào giường của Lê Trung Tín, sau đó bản thân lại phải ở nhà ngẩn ngơ.

Lê Trung Tín ghét nhất thái độ này của Trình Thế, nếu như cậu ta làm âm ỉ, anh còn biết làm sao chinh cậu ta. Chỉ cần một khi cậu ta bày cái bộ dạng muốn chết không cần sống này, Lê Trung Tín liền cảm thấy không khí chung quanh đều trở nên trầm trọng.

Anh đi đến bên giường, đá nhẹ lên cái chân thò ra khỏi giường của Trình Thế. “Đứng lên!” Lê Trung Tín có một chút không nhịn được, “Giường của tôi chỉ có tôi ngủ trên đó. Ngay cả một người phụ nữ tôi cũng chưa để chạm vào, ngay cả ngồi cũng chưa ai ngồi qua, ai cho phép cậu nằm?”

Trình Thế vừa nghe vậy liền ngồi dậy, đứng lên muốn đi xuống dưới. Lê Trung Tín một tay ngăn cản anh ta lại, Trình Thế lại bướng bỉnh cứ muốn đi xuống. Lê Trung Tín điên cuồng đem anh ta đè lên giường, đem bộ âu phục kẻ cả quần đều kéo xuống.

Trình Thế dùng ánh mắt nguy hiểm nhìn anh, cắn răng nói: “Lê Trung Tín anh đừng đùa quá trớn, tôi không có sở thích này.”

Lê Trung Tín không để ý lời của anh ta, đợi Trình Thế toàn thân trần trụi trực mà nằm trước mặt Lê Trung Tín, Trình Thế mới cảm giác được Lê Trung Tín cũng không phải đùa.

Rốt cuộc Trình Thế cũng thôi không giãy dụa, như một cái tượng gỗ mặc cho Lê Trung Tín định đoạt, đau đớn kịch liệt khiến anh ta căn bản không cảm giác được khoái cảm gì. Đến khi Lê Trung Tín bắn ra, Trình Thế cho rằng cuối cùng cũng kết thúc rồi. Ai ngờ Lê Trung Tín vẫn cứ tiếp tục vỗ về chơi đùa Trình Thế, thậm chí là khẩu giao. Điều này làm cho Trình Thế có một chút hoảng loạn, cũng có một chút không thể tin được, anh ta muốn ngăn cản Lê Trung Tín, nhưng chính mình toàn thân cao thấp không khống chế được, chỉ còn lại tiếng rên rỉ dè dèn.

Cuối cùng khi Trình Thế phóng ra thứ kia trong nháy mắt, anh ta chỉ thất thần một lát, nhìn gương mặt Lê Trung Tín gần trong gang tấc, Trình Thế cảm thấy mình muốn âm ỉ, muốn đánh nhau, muốn chọc cho gương mặt này cuối cùng hiện lên sắc thái biểu cảm nào đó, dù cho chỉ là tức giận. Bởi vì nếu như vậy, anh ta ít nhất sẽ thấy được một tia dấu hiệu: có một chút này nọ, không phải chỉ là vật chất, cũng có đánh giá một chút sức sống.

Bạn đang đọc truyện *Án Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 17

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Kỳ nghỉ hè đó Thành Thành thật sự đem Vu Tiểu Đồng dẫn về, lúc đầu Trình Hàn Lang còn tưởng rằng người này thế nào cũng là một thằng nhóc tương đối khỏe mạnh, không ngờ tới nhà lại là một bé gái thứ thiệt, còn thắt bím đuôi sam nhỏ nữa. Bất quá Vu Tiểu Đồng so với Thành Thành cao hơn một đoạn, lớn lên cũng so với Thành Thành khỏe mạnh hơn. Nói lớn nói nhỏ ngữ tốc rất nhanh, một điểm nhút nhát của mấy cô bé cũng không có, Thành Thành làm sai một việc cô bé liền đứng bên cạnh chống nạnh nói tới nói lui, Trình Hàn Lang nghĩ sao tưởng nó y như một cô nhóc có chồng! Nhưng mà lớn lên cũng rất xinh xắn hoạt bát, cũng rất khiến người khác yêu thích.

Trình Hàn Lang nghĩ đứa nhỏ biết ăn nói như vậy rất thích hợp làm bạn với Thành Thành, có thể bổ sung ưu điểm a!

Nghỉ hè Thành Thành bình thường sẽ cùng Vu Tiểu Đồng ở trong phòng chơi làm thầy cô, đương nhiên, hai đứa đều là mấy đứa nhỏ đang lớn bình thường sẽ ồn ào mâu thuẫn với nhau, thông thường đều là Thành Thành cúi đầu nhận sai, Vu Tiểu Đồng mỗi lần như vậy đều là một bộ dáng có lý không sợ ai.

Có một lần cô bé nhìn thấy nhóc ăn xin ở đầu giường, muốn cầm lên chơi, nói cái gì Thành Thành cũng không để cho cô bé chạm vào. Hai đứa liền rùm beng một trận, lần này Thành Thành thế nào cũng không chịu nhượng bộ, cuối cùng Vu Tiểu Đồng nói không bao giờ... chơi với nó nữa. Sau đó đã lâu cũng không thấy đến, Thành Thành không thể làm gì khác hơn là ôm nhóc ăn xin giảng bài cho một mình nó nghe. Vu Tiểu Đồng đi rồi, nhóc ăn xin là người bạn duy nhất của nó. (con bé thiệt tình, tín vật định tình của thằng nhỏ mà cứ dành :v và em nó là điển hình cho cái sự trọng sắc khinh bạn :v)

Trình Hàn Lang cả một mùa hè cùng với bọn nc, Đại Dũng chơi cùng một chỗ, cấp hai nc và Trình Hàn Lang không học chung trường, ba hán sắp xếp đem hán đến... một trường cấp ba trọng điểm khác. Tuy rằng cũng ở Bắc Kinh, nhưng bởi vì cách nhau rất xa, sau này gặp mặt cũng không phải dễ. Điều này làm cho tĩ rất quý trọng những lúc gặp nc trong kì nghỉ hè.

Đau khổ vì mẹ Trình không ở bên cạnh cũng theo thời gian mà nhạt đi rất nhiều, Trình Hàn Lang bắt đầu học được độc lập thực sự.

Chóp mắt Trình Hàn Lang đã vào lớp mười, độ khó của chương trình học bắt đầu gia tăng, thời gian hoạt động cũng trở nên ít đi. Lúc học lớp mười Trình Hàn Lang còn có thể thành thành thật thật học tập, đến lúc lên lớp mười một lại bắt đầu trở nên không an phận, thời kỳ tuổi trẻ phản nghịch của con người vốn là không dễ khống chế, hơn nữa bên cạnh hán căn bản không có ai để đốc thúc hán, quản chế hán. Hán hầu như muốn là chuyện gì thì sẽ không hề có kỳ gì mà đi làm.

Lúc này mẹ Trình tuy cũng trở về vài lần, thế nhưng Trình Hàn Lang ở trước mặt mẹ vẫn luôn biểu hiện bình thường, mẹ Trình cũng yên lòng mà quay về bên kia.

Lớp mười một Trình Hàn Lang gia nhập hội học sinh, dựa vào thành tích cao, nhân duyên lại tốt liền có ưu thế làm tới hội trưởng hội học sinh. Có lẽ là do cha mẹ cho giեն tốt, Trình Hàn Lang học rất nhẹ nhàng, có đôi khi người khác trầm tư suy nghĩ cũng giải không những con số lý hóa nhưng hán liếc mắt nhìn là có thể có ý tưởng giải.

Hai năm qua hán lớn lên rất nhanh, thoáng cái đã cao vọt lên một mét tám mươi mấy, đã hoàn toàn biến thành một chàng trai cao lớn. Khuôn mặt bắt đầu trở nên góc cạnh rõ ràng, di truyền toàn bộ nét đặc thù của Trình Thế, anh tuấn tài giỏi. Trên người cũng hiện ra những đường cong cơ thể ưu mỹ, sôi nổi trên sân bóng rổ, cả người có vẻ tràn đầy khí khái.

Nhưng mà hán cũng bị nhà trường nhớ thương không ít lần, có chuyện gì thì tụ tập ẩu đã đánh nhau, hơn nữa hầu như lần nào cũng đều có hán tham dự. Người khác đánh nhau là một loại phương thức xử lý mâu thuẫn, hán đánh nhau hoàn toàn là để rèn luyện thân thủ của mình.

Những thứ này hoàn toàn phù hợp với khiếu thẩm mỹ của nữ sinh lúc đó, trong mắt các cô Trình Hàn Lang tựa như một nhân vật cấp quốc bảo, những ánh mắt ám muội hầu như mỗi ngày đều bắn về phía hán. Chỉ cần hán và một nữ sinh nào đó nói nói hoặc là chung đường một lần, ngày hôm sau tin đồn liền ùn ùn mà kéo đến. Có nữ sinh còn vì có tin đồn với Trình Hàn Lang mà thấy vinh quang.

Cũng là năm lớp mười một ấy, Trình Hàn Lang biết Đỗ Công.

Hai người quen biết có điểm máu me, trước đây Trình Hàn Lang và Đỗ Công cũng không phải cùng trường cấp hai, cho nên hai bên cũng không quen biết nhau. Nhưng sau đó lên cấp ba, hai bên đều đối với đối phương có nghe qua, nhưng cảm thấy hoàn toàn là người xa lạ.

Đỗ Công là loại người cao lớn thô kệch điển hình, mày rậm mắt to, vai rất rộng, thanh âm nói chuyện cũng lớn, chỉ là nhìn tướng tá kia, vẻ mặt kia liền không ai dám trêu chọc, một ít vụ đánh nhau trong trường thật ra rất ít khi y tham gia, thế nhưng y ở bên ngoài quen biết với một bang hồ bằng cầu hữu. Cho nên người trong trường cũng ít ai có can đảm động vào y. (hồ bằng cầu hữu: chỉ đám bạn bè xấu, đôi khi cũng dùng nói vui về bạn bè thân thiết)

Hôm đó trời mưa lớn, Trình Hàn Lang buổi trưa không về nhà, ở lại trường học ăn cơm trưa. Khi đó trong trường có một đám học sinh nội trú, Đỗ Công chính là một trong số đó.

Trình Hàn Lang đem cơm đến chỗ ngồi ăn cơm chung của học sinh ăn, Đỗ Công cũng mới vừa đem bát để lên phía đối diện, Trình Hàn Lang đầu cũng không ngẩng lên đã nói: “Chỗ này có người!”

Đỗ Công giống như không nghe thấy trực tiếp ngồi xuống, liền ăn từng ngụm lớn từng ngụm lớn.

Trình Hàn Lang ngẩng đầu thấy là dc, vẫn lạnh lùng như cũ nói một câu: “Nơi này có người!”

Đỗ Công vỗ bàn một cái liền đứng lên, lớn tiếng chửi: “Con mẹ nó trên bàn viết tên mày à? Giờ ai thích tới thì tới, tao một bước cũng không đi! Mẹ nó đưa nào lại ở chỗ này đánh rắm, sớm lẫn xa một chút, bớt ảnh hưởng tao ăn uống!”

Nói xong ngồi xuống tiếp tục ăn, vừa gấp một sợi mì, bát đã không thấy tăm hơi, cả tô mì đều ụp lên trên đầu, nước nóng theo mặt chảy xuống gáy.

Chờ lúc các học sinh khác đến, hai người đã nằm trên mặt đất xoay đoanh thành một đoàn, không nhìn rõ ai với ai. Bên cạnh bát đĩa rơi rớt đầy đất. Xung quanh không ít người đến vây xem, đợi đến khi giáo viên chủ nhiệm tới mới đem hai người tách ra được. Khóe miệng Trình Hàn Lang đều chảy máu, Đỗ Công cũng không một mình chiếm được tiện nghi lớn như vậy, một bên má trái sưng lên rất lớn.

Sau đó hai người cũng bị ghi lỗi, Đỗ Công còn bị mời phụ huynh. Chức hội trưởng hội học sinh của Trình Hàn Lang tạm thời bị thu hồi, cứ như thể hai người nhận biết đối phương.

Sự kiện đó Đỗ Công vẫn cảm thấy nuốt không trôi cục tức này, nhưng ở trong trường cũng không gây chuyện, toàn bộ là vì sợ cha mẹ quở trách. Lần này ở nhà mấy ngày đều không thấy dễ chịu, ở trong trường thì lại bị mọi người chỉ trích. Y bị những chuyện này làm cho uất ức, liền đi tìm mấy người anh em ở ngoài trường thương lượng muốn đem Trình Hàn Lang ra xử lý.

Ban đầu mấy người này dễ dàng đáp ứng, Đỗ Công cũng không muốn có sự cố gì, mấy người này ở phương diện đánh nhau đều rất nghiêm túc, đều giống nhau ở chỗ bất kể đối phương là ai, đụng tới thằng nào liền đánh. Ai ngờ chọn địa điểm tốt rồi, một người đầu lĩnh trong đó lại nói cho hắn biết, người này trăm triệu lần không thể đụng được, nếu như thực sự đánh, phòng chừng mấy người chúng ta chết cũng không biết tại sao mình chết. (con của phu nhân lão đại xã hội đen không ai dám đụng)))))))))))))

Đỗ Công vừa nghe liền phát hỏa, nói: “Nó không phải chỉ là một đứa học sinh sao? Tại bay không đánh một mình tao đi tìm người!”

Đầu lĩnh nói: “Mày vẫn là yên tĩnh hai ba ngày đi! Thằng nhóc kia là con của Trình Thế, nếu như mày không biết trình thế, mày hẳn cũng nghe nói qua về Lê Trung Tín rồi đi! Lê Trung Tín giết qua bao nhiêu người, đem súng trực tiếp giết người trên đường cũng không có ngồi tù, mày nói coi có phải có bản lĩnh lắm không? Thế nhưng người ở trên đường cũng biết, Lê Trung Tín rất nghe một người, đó chính là Trình Thế. Chúng ta ở Bắc Kinh đông một góc tây một chỗ đánh qua một chút đã ghiền thì thôi. Anh ta cũng không để ý một thằng nhóc con như mày. nhưng nếu mày muốn làm người ta chú ý đến mày, mày chính là chán sống rồi, hay là mày suy nghĩ một chút làm thế nào khiến Trình Hàn Lang đem việc này quên đi đi!”

Đỗ Công nghe xong những lời này lửa trong lòng đã bị sợ hãi dập tắt rất nhiều, nói không thể là không thể nào, dù sao vẫn chỉ là một đứa nhỏ.

Mấy ngày kế tiếp Đỗ Công một mực nghĩ nếu như việc này thực sự chọc đến Trình Thế ở nơi nào đó, sinh mệnh trẻ tuổi của mình cứ như vậy kết thúc sao? Mới sống đến bây giờ a! (cái ông nội ngổ hết sức :v)

Kết quả kinh hồn bạt vía vài ngày, Trình Hàn Lang bên kia lại không có động tĩnh gì. Sau lại nghe bạn học nói Trình Hàn Lang và ba hắn quan hệ cũng không tốt lắm, hẳn chưa bao giờ dựa vào ba hắn làm cái gì. Tăng đá trong ngực Đỗ Công lúc này mới coi như buông xuống, y nghĩ Trình Hàn Lang ở phương diện này thật đáng để hắn tán thưởng.

Vì hai người không cùng một lớp, bình thường rất ít khi cùng nhau xuất hiện, đụng mặt cũng làm như không thấy. Chuyện này dần dần cũng liền bị hai bên quên mất.

Trường cấp ba của Trình Hàn Lang cách trường tiểu học của Thành Thành rất gần, đôi khi hắn tan học sớm cũng sẽ đón Thành Thành cùng nhau về.

Thành Thành và Vu Tiểu Đồng lại huê nhau rồi, Trình Hàn Lang bình thường hay thấy hai đứa nó chơi cùng một chỗ, nhưng Trình Hàn Lang chưa từng nghĩ đến cái từ thanh mãi trúc mã trên người hai đứa nó. Bởi vì Vu Tiểu Đồng vẫn luôn có vẻ mạnh mẽ hơn Thành Thành rất nhiều. Mới học lớp năm đã cao 1m6, mà Thành Thành so với cô bé còn chênh lệch hơn lúc trước. Thành Thành đứng bên người cô bé liền như một cọng giá.

Thành Thành hai năm qua hầu như như không có trưởng thành gì, cao hơn một chút, lớn hơn một chút, nhưng tư tưởng vẫn ấu trĩ như khi còn bé. Cái tiến bộ duy nhất chính là có thể làm vài món ăn đơn giản. (lớp năm lớn để sợ luôn mà nói con ng ta ấu trĩ như khi còn bé ==)

Trình Hàn Lang lên cấp ba có rất nhiều việc hầu như không có thời gian chơi cùng Thành Thành, hơn nữa hắn nghĩ tư tưởng của hai người chênh lệch càng lúc càng lớn. Mặc dù chính mình đã đáp ứng Thành Thành sẽ dẫn nó ra ngoài chơi vài lần, nhưng đều vì đủ loại nguyên nhân mà thoái thác.

Bình thường thời gian trao đổi duy nhất của hai người chính là lúc ăn và lúc ngủ. Thời gian còn lại Trình Hàn Lang đều ở đâu đó làm chuyện của mình.

Bạn đang đọc truyện *Án Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Chắc các Fan Thượng Ân đã biết tin phần 2 sẽ không được sản xuất rồi nhì, và tình hình của Du - Châu cũng khá khó khăn hiện nay.

Mỗi quốc gia sẽ có 1 chính sách văn hóa riêng, chúng ta hãy là 1 fan chân chính, dù có không bằng lòng hay tức giận cũng nên dùng những lời lẽ lịch sự và văn minh nhé.

Ad xin gửi đến các bHôm đó Trình Hàn Lang trước khi đến trường đã nói trước với Thành Thành, nói mình buổi trưa tan học có việc cần làm, không cho Thành Thành chờ hẳn.

Vì vậy Thành Thành sau khi tan học liền nói với Vu Tiểu Đồng: “Vu Tiểu Đồng, hôm nay hai đứa mình về chung được không?”

Kết quả Vu Tiểu Đồng lại nói anh họ mình tới, cả nhà muốn cùng nhau ra ngoài ăn, sau khi tan học anh họ của cô bé sẽ tới đón cô.

Thành Thành thu dọn cặp sách xong, đem tất cả sách đều nhét vào cặp, kỳ thực mỗi lần làm bài tập rất ít, căn bản không dùng tới nhiều sách như vậy, có đôi khi không có bài tập Thành Thành cũng sẽ như mọi khi đem tất cả sách mang về nhà. Bởi vì bình thường lúc nó giảng bài ở nhà chính là không biết sẽ nói cái gì, có đôi khi nhớ tới sẽ lấy ra một quyển. Nó đối với cái trò chơi này đã từ bất chước để tiêu khiển lúc đầu biến thành một loại nhu cầu, mỗi ngày không nói trong lòng sẽ khó chịu. (kiểu thằng bé học bán trú thì sách vở để hết trên trường, cần mang gì về làm bt thì mang thôi, mà em thích chơi nên em mang về hết ý)

Thành Thành rất là muốn làm thầy giáo, nó nghĩ đem những gì chính mình biết chỉ bảo cho người khác là một chuyện rất tự hào. Hơn nữa còn có rất nhiều người nghe nó nói chuyện. Thế nhưng Trình Hàn Lang lại đối với chuyện này chẳng thêm đề ý, hẳn cho rằng làm giáo viên là không ồm chí lớn, nam nhân phải có sự nghiệp của mình, cần phải xông xáo đi lên, không nên giới hạn bản thân ở một chỗ nào đó.

Thành Thành vác lên một cái cặp sách lớn rất không cân xứng với mình, trên đường có một người đi tới. Nó thấy ở xa xa Vu Tiểu Đồng cùng anh họ đang nắm tay cô bé không rõ là đi hướng nào. Nó nhớ lại Trình Hàn Lang tuy rằng có tới đón nó, nhưng là cho tới giờ chưa từng nắm tay nó, cũng không có cười ôn nhu như vậy, Thành Thành có chút xiu xiu ghen tị. Vì vậy nó không nhìn hướng đó nữa, tự mình rẽ vào đường nhỏ về nhà.

Con đường này tương đối yên tĩnh, bởi vì internet, phòng game mọc lên tương đối nhiều. Đại đa số mọi người đều tập trung trong đó. Thành Thành một mình đi trên đường có vẻ đặc biệt yếu ớt, thế nên không lâu sau đã bị một đám người chặn lại.

Thành Thành ngẩng đầu, thấy trước mặt mình không biết vì sao lại có thật là nhiều người, vì vậy liền rẽ sang bên trái, kết quả đám người đó cũng rẽ về phía bên trái nó, nó đi qua bên phải, đám người kia liền chặn qua bên phải.

Thành Thành biết mình nhất định là gặp phải người xấu, nhất thời hoảng loạn mà hô to: “Anh ơi! Anh ơi! Cứu mạng...”

Đám người kia đều là một đám nhỏ vị thành niên, lớn nhất xem ra cũng chỉ có 15 tuổi. Bọn họ bình thường thích cướp một ít tiền của mấy đứa trẻ con, đủ tiền lên mạng là được. Hơn nữa trẻ con thường nhất gan, hù dọa hai cái sẽ lấy tiền ra ngay, sau cũng dễ quên đi là ai cướp của nó.

Một người trong đám thiếu niên cười nói: “Tao đúng là có năng lực a! Nhìn từ xa đã nói thằng nhỏ này có tiền, mày nhìn coi quần áo nó mặc đều là hàng hiệu.” Nói xong cũng bắt Thành Thành đem tiền của mình móc ra.

Thành Thành vội vàng đem tất cả tiền trong túi giao ra, còn lật túi ra đưa cho bọn họ nhìn để chứng minh mình đã hết tiền rồi. Sau đó liền vội vã muốn đi, đám thiếu niên này mới nhìn 2 đồng 5 hào tiền, liền mặt nhăn mày nhíu, nói cái gì cũng không để cho nó đi. (1 đồng ~ 3k4 Vnd => 2 đồng 5 hào ~ 7k :v)

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thành Thành nôn nóng nhăn thành một nắm, mắt hoảng loạn nhìn về bốn phía. Kết quả một người cũng không thấy. Một thiếu niên rất lùn trong đám đem cặp sách của Thành Thành giật xuống, mở khóa ra, đem đồ đạc bên trong đồ ra toàn bộ. Kết quả ngoại trừ một ít sách vở cũng không thấy cái gì, tức giận đem cặp sách ném xuống đất rồi đập mấy đập lên, Thành Thành đau lòng kéo cặp lại, lại bị giày đinh đập lên mu bàn tay, liền kêu thảm thiết.

Một thiếu niên nói: “Hay là thôi đi, nhìn cái kiểu nó sợ như vậy nó mà co tiền đã sớm lấy ra rồi.”

Không ngờ một người trong đám người đó nhìn thấy dây chuyền trên cổ Thành Thành. Hẳn biết những đứa nhỏ nhà có tiền này cha mẹ đều thích cho đứa nhỏ đeo trên cổ một vật có giá trị để trừ tà hoặc cầu phước gì đó, hai bên trái phải mỗi bên một người liền đè Thành Thành xuống, một người cố gắng tóm lấy, sống chết muốn đem dây chuyền giật ra.

Cái này là một sợi dây đỏ xỏ qua một khối ngọc, là lúc mẹ Trình kết hôn đưa cho Thành Thành và Trình Hàn Lang, của hai người là một đôi.

Mẹ Trình cười nói ngày nào đó mấy đứa già rồi không đứa nào nhận ra đứa nào cũng phải nhận ra khối ngọc này, mỗi khối ngọc này là đại biểu cho tình anh em, thiếu một cái cũng không được.

Thành Thành liều mạng cũng không thể để cho bọn họ lấy đi, kết quả bị siết đến không thở được.

Vừa lúc đó, bỗng nhiên có một người nhảy xuống từ trên bức tường bên cạnh, vừa vịn dụng vào người một người trong đám thiếu niên đó, dụng một cái người đó liền lao đảo.

Cái người nhảy xuống này chính là Đỗ Công. Y là học sinh nội trú, trường học thực hiện chương trình dạy học khép kín toàn bộ, bình thường trường học không cho phép học sinh nội trú ra ngoài một mình. Mỗi lần y đều nhảy tường ra ngoài, hơn nữa y đặc biệt thích nhảy qua cái tường này, bởi vì nhảy ra ngoài là thấy tiệm internet ngay, nên bớt được thật nhiều quãng đường đi.

Y không nghĩ tới hôm nay lại đụng phải chuyện như thế. Đỗ Công liếc mắt liền nhìn ra cái đám nhóc này đang cướp đồ của đứa bé, loại chuyện này nhìn thấy cũng không có gì kỳ quái. Y vốn không có tấm lòng hăng hái làm việc nghĩa kia, ai ngờ người thiếu niên mới bị hắn đụng vào kia ý vào bên này nhiều

người, hơn nữa đang không vui, liền quay qua Đỗ Công chửi ầm lên, đều là mấy câu lưu manh, chẳng biết học từ đâu.

Đỗ Công không phải là một người có tính tình tốt, người kia lời còn chưa nói hết y đã dùng một tay đem hán ném ra ngoài, mấy người bên cạnh đều tròn mắt nhìn. Đỗ Công sớm nhìn ra bọn họ không đồng lòng, đám vị thành niên gây chuyện này đa số đều là ai cần thì xúm lại cùng cướp, cũng không có “đồng bọn hợp tác” cố định, cho bên bên này vừa đánh nhau căn bản không có ai xông lên.

Đỗ Công lại đi đến phía sau lưng tên nhóc ở bên cạnh Thành Thành đập cho một cước, người nọ thoáng cái liền quy trên mặt đất. Đợi đến lúc hán nhìn lại bốn phía, đám người kia đã lập tức sớm giải tán rồi.

Đỗ Công phun một ngụm nước bọt, khinh thường nói: “Lông còn chưa đủ dài mà đi học người cướp giật.”

Thành Thành ở bên cạnh nhặt sách, trên cổ có vết đỏ rõ ràng. Đỗ Công không có ý định nhìn tới nó, liền trực tiếp muốn đi đến tiệm internet.

Kết quả Thành Thành chạy tới, đem bỏ vào trong tay y một trái táo xanh. Lôi kéo góc áo của y nói: “Cảm ơn anh, đại ca ca. Táo xanh trong cặp bọn họ không có lục tới, những trái này đều cho anh ăn, em giữ lại hai trái thôi. Được không? Anh là người tốt, em phải báo đáp anh.” Nói xong cũng liền tiếp tục đi tới ngồi chồm hóm nhặt sách. (táo xanh là táo ta á)

Đỗ Công cầm táo cảm thấy có chút vui vẻ. Chưa từng nghĩ tới cứu người lại là một việc có cảm giác tốt đẹp như vậy. Y đi tới, Thành Thành ngưng nhặt sách, ngẩng đầu cười với y, lộ ra hàm răng nhỏ trắng sáng ngay ngắn. Đỗ Công nghĩ đứa bé này thật đúng là không ai nhìn không thích. Nếu không nhìn một thân quần áo nó mặc, còn tưởng rằng là một cô bé, vừa trắng vừa thanh tú, như một con búp bê. Đặc biệt là cặp mắt to vui vẻ kia, nhìn có vẻ vô cùng có linh khí.

Y cảm giác ngày hôm nay mình không uống công bận rộn, chính là cảm thấy có chút đã ghiền.

“Hay là anh đưa em trở về đi! Lỡ như dọc đường có người cướp em nữa thì làm sao bây giờ?” thật ra là Đỗ Công đang tìm cớ. Y cảm thấy mình giống như bị trúng ta, đột nhiên cảm thấy internet còn lâu mới vui bằng chơi với đứa nhỏ này.

Thành Thành thật vui vẻ đáp ứng, nó cũng học theo Vu Tiểu Đồng nắm tay Đỗ Công, Đỗ Công không có cự tuyệt hành vi ngây thơ của nó, ngược lại còn thích thú.

Y là con một, bình thường họ hàng có dẫn đến nhà một cậu em họ nhỏ, một cô em họ nhỏ. Y không nói được hai câu liền thấy phiền, y căn bản là bản thân không có một chút tính nhẫn nại trong người, nhưng y cho rằng hôm nay y gặp đứa bé này lại đặc biệt hấp dẫn y.

Thành Thành một điểm phòng bị trong lòng cũng không có, ở trên đường vẫn liên tục nói, còn đem táo xanh mà mình giữ lại cho hai người sột soạt lấy ra, sột soạt nhai, còn thúc giục Đỗ Công cũng nhai cho nó xem.

Đỗ Công cầm lấy một trái bỏ vào trong miệng nhai, Thành Thành cười nói: “Tiếng không có to như em nhai, hắc hắc...”

Đỗ Công nở nụ cười, cảm thấy rất có hứng thú, cha mẹ đứa bé này thật có phúc khí.

Thành Thành ở trên đường một mực nói về anh của mình, nói hán thích ăn cái gì, nói hán có bản lĩnh cỡ nào, giống như Tề thiên đại thánh Tôn Ngộ Không, còn nói đối với mình thật có bao nhiêu là tốt.

Đỗ Công vừa nghe liền nghĩ anh của đứa bé này chắc cũng là một người tốt, nếu không cũng sẽ không khiến nó ở trên đường cứ nói không ngưng được miệng, khiến cho y cũng có lòng hiếu kỳ, muốn biết anh của nó là thần thánh phương nào.

ạn MV mới nhất 慢慢走 (Bước chậm chậm) do Hứa Ngụy Châu trình bày. Cùng 1 bài hát nhưng 2 MV khác nhau, MV chất lượng cao nên dung lượng khá nặng. Các bạn download về xem nhé.

Chúc các bạn xem MV vui vẻ và chúc cho Du - Châu ngày càng phát triển trên con đường sự nghiệp của 2 bạn áy.

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Thành Thành mang theo Đỗ Công tới một khu nhà cao ốc cao cấp, đứng dưới lầu chỉ vào tầng năm nói: “Nơi này chính là nhà em, anh của em cũng đã về rồi. Anh cũng lên đi!”

Đỗ Công cảm thấy không có hay lắm, giống như là mình có ý đi đòi phần thưởng nên mới đi vậy. Vì vậy liền tục xua tay.

Mặt Thành Thành lập tức liền hiện lên hờn dỗi, nó lôi kéo tay Đỗ Công liên tục lầu bầu: “Anh đến một chút có được không? Nếu không em về trễ anh em sẽ mắng người đó, em sợ em nói với anh anh không tin. Anh chứng minh cho em một chút được không a? Đến phòng em em cho anh hai quả táo nữa.” Đỗ

Công không khỏi cảm thấy buồn cười, nhưng nhìn thấy vẻ mặt Thành Thành nghiêm túc cũng không giống như trêu chọc y. Luôn cảm thấy cự tuyệt trước mặt đứa bé này giống như là phạm tội, Đỗ Công thực sự chịu không nổi nó cứ khẳng khẳng không nhẽo, liền theo nó đi lên.

Ra mở cửa vừa vặn là Trình Hàn Lang, hẳn đúng là về nhà sớm hơn Thành Thành, ở nhà chờ nó nửa ngày. Chiều theo bình thường Thành Thành đã sớm nên trở về, Trình Hàn Lang có chút sốt ruột, gọi một cuộc điện thoại đến nhà Tiểu Đồng, kết quả cô bé lại bảo hôm nay không có đi cùng Thành Thành, điều này càng làm cho Trình Hàn Lang lo lắng hơn.

Nếu như Thành Thành còn không trở về, Trình Hàn Lang có thể sẽ đi ra ngoài tìm. Vừa nghe tiếng chuông cửa vang lên, trong lòng cuối cùng cũng thả lỏng được, đang nghĩ sau khi mở cửa trước tiên phải mắng cho nó một trận.

Kết quả cửa vừa mở ra khẩu hình của Trình Hàn Lang từ chuẩn bị mắng chửi khi phát ra tiếng lại biến thành vô cùng kinh ngạc. Lúc đầu hẳn cho rằng Đỗ Công tới nhà báo thù, cuối cùng lại phát hiện y lại vẫn đang nắm tay của Thành Thành, chưa kịp phản ứng, nếu Thành Thành không kêu hẳn một tiếng, hẳn còn chưa nghĩ tới để cho hai người vào cửa!

Đỗ Công cũng là vạn phần xấu hổ, không nghĩ tới lại đến đúng cửa nhà hắn.

“Anh trai em là Trình Hàn Lang, hẳn vậy mà lại là anh trai em?” Đỗ Công không thể tin được hỏi Thành Thành, Thành Thành kiêu ngạo gật đầu. (về trễ chả tết mông h ở đó mà tự hào :v)

Trình Hàn Lang từ trong tủ lạnh lấy ra hai chai nước uống, ném cho Đỗ Công. Nếu người đã đến, không cần biết là nguyên nhân gì, vẫn là phải tiếp đãi, hơn nữa nhìn hình dạng Đỗ Công không giống như là tới để gây chuyện.

Trình Hàn Lang cười nói: “Có thể hòa chưa?”

Đỗ Công gật đầu cười ha ha hai tiếng.

“Anh, em cho anh biết một chuyện rất nghiêm trọng.” Thành Thành đi tới trước người Trình Hàn Lang, chuẩn bị đem chuyện bất ngờ gặp phải kể lại cho Trình Hàn Lang nghe.

“Thành Thành, trước khi em chưa nói cho anh việc cũng đã rất nghiêm trọng rồi!” Trình Hàn Lang hung hăng trừng mắt liếc nó, Thành Thành lập tức rụt lại về sau một cái.

Những chuyện này cũng làm cho Đỗ Công để ý tới, thì ra đứa bé này gọi là Thành Thành. Y cảm giác mình hẳn là nên nói một tiếng, liền mở miệng nói: “Tao nói cho!”

Trình Hàn Lang lúc này mới nhớ tới Đỗ Công còn ngồi ở bên cạnh, đúng lúc hắn cũng muốn nghe một chút y và Thành Thành là như thế nào lại đi chung, liền cho Đỗ Công một ánh mắt rằng hẳn chuẩn bị lắng nghe.

Đỗ Công đem chuyện mình là như thế nào gặp Thành Thành, lúc đó Thành Thành là như thế nào bị người khi dễ, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, từ đầu đến đuôi kể ra hết một lần. Chẳng qua là thường theo thói quen nói chuyện thô tục, thỉnh thoảng chuyện nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh mà nói tới nói lui lại nói thành lung tung lộn xộn, hầu như không có gì ăn khớp, nhớ tới chi tiết nào thì nói chi tiết đó, nhưng mà lại không có nói chuyện mình cứu Thành Thành thế nào.

Trình Hàn Lang miễn cưỡng cũng nghe hiểu được, chính là lúc đó Thành Thành bị một đám vị thành niên chặn cướp, cho nên mới về trễ như thế.

Thành Thành vội vàng chen vào một câu: “Lúc đó anh này cứu em ngay lúc rất căng thẳng, nếu không có anh giúp em, bọn họ liền đem dây chuyền nhỏ của em cướp đi rồi.” Nói xong trong lòng vẫn còn sợ hãi sờ sờ cổ của mình, xem dây chuyền còn ở đó hay không.

Trình Hàn Lang không nghĩ tới Đỗ Công thoát nhìn ngang ngược bá đạo, thì ra cũng có lòng tốt như thế. Xem ra bây giờ cũng nên thay đổi góc nhìn về ấn tượng trước đây của mình với y.

“Này cũng may là nhờ có mày. Không nghĩ tới mày còn là người hiệp cốt nhu tràng.” (aka tốt bụng nghĩa hiệp)

Đỗ Công vừa nghe người khác nói mấy lời khen ngợi ngược lại cảm thấy cả người không được tự nhiên, y cũng không hiểu ý nghĩa của hiệp cốt nhu tràng, nhưng biết Trình Hàn Lang là đang khen y, cuối cùng liền cười ha ha hai tiếng đáp lại.

“Buổi trưa hôm nay mày ở lại đây ăn đi! Cha mẹ tao cũng không ở đây, tao mua một chút thức ăn nhanh về, lại để cho Thành Thành tự đi nấu cháo, chúng ta liền gom đủ hai miệng ăn đi!” Trình Hàn Lang nói với Đỗ Công.

“Nó nhỏ như vậy lại đi nấu cháo?” Đỗ Công không tin hỏi lại, y cho rằng Thành Thành chắc là đứa nhỏ được cha mẹ nâng niu trong lòng bàn tay mà thương yêu.

“Nấu cháo tính cái gì? Em còn làm được nhiều thứ ăn ngon lắm cơ! Nhưng hôm nay về trễ, hôm nào anh ghé lại em sẽ làm cho anh. Được không?” Thành Thành nói với Đỗ Công.

Đỗ Công vẫn là không tin, y thủy chung cho rằng đứa bé này lớn lên trắng mịn như vậy cùng nỗi niềm xoong chảo căn bản là không chạm nhau được. Trình Hàn Lang giục Thành Thành nhanh đi, Đỗ Công mới thấy được đây không phải là đùa giỡn.

Trình Hàn Lang đem thức ăn nhanh mình mua về mở ra, bày ra trước mặt Đỗ Công, muốn y ăn trước, Đỗ Công nói: “Ăn luôn không đợi em mầy hả?”

“Nó phải nấu một hồi nữa, chúng ta ăn trước, nó ăn không được bao nhiêu. Chừa cho nó một chút là được.”

Đỗ Công trong lòng nhin không được, liền nói với Trình Hàn Lang: “Không phải là có nhiều đồ ăn như này sao? Mầy còn muốn nó nấu cháo cái gì a? Nó là đứa nhỏ mới lớn được một chút như vậy, bị chuyện lớn như vậy dọa sợ mầy lại còn nỡ để cho nó làm việc!”

“Không có việc gì, con nít thì không thể nuông chiều, yên tâm, tâm lý của nó có năng lực chịu đựng mạnh mẽ lắm!” Trình Hàn Lang nói xong tự mình bắt đầu ngồi dậy ăn trước.

Đỗ Công làm thế nào cũng không động đũa được, thì ra Thành Thành ngoài miệng vẫn nhắc tới anh trai thật tốt lại chính là kiểu tốt như này, nghĩ tới đứa nhỏ kia một mình ở trong nhà bếp có thể đang bận bịu mầy mò, trong lòng liền lo lắng không yên.

Trình Hàn Lang nhìn y không có ăn, mắt vẫn nhìn về phía nhà bếp, trong lòng cũng tự hiểu đại khái. Liền hô một câu: “Thành Thành, đừng nấu nữa, đi ra ăn cơm đi!”

Thành Thành ôm một cái nồi cơm điện đi ra, bên trong là gạo đã được vo rồi. Vừa nghe Trình Hàn Lang nói không ăn, còn có một chút thất vọng, nhưng vẫn là ngoan ngoãn đem nồi cơm điện để lại nhà bếp đi ra ăn cơm.

Lúc rửa tay, Thành Thành thấy tay mình bị đập đến tróc da, rửa xong liền đáng thương mà đưa tới trước mặt Trình Hàn Lang, nói là lúc mình và người ta tranh giành cặp sách bị những người đó đập lên.

Trình Hàn Lang thấy trên bàn tay nhỏ bé trắng trẻo mềm mại của Thành Thành đột nhiên có một chỗ hồng lên, liền nhẹ nhàng mà sờ sờ, còn sưng lên một chút, không khỏi có một chút đau lòng. Thế nhưng bản thân hắn không thích biểu đạt, hơn nữa còn có người ngoài ở đây, liền trả lời một câu: “Sao lại thiếu đầu óc như thế? Đem tay của mình đến cho người ta đập dưới chân.”

Thành Thành vừa nghe liền muôn phần ủy khuất, Đỗ Công nhìn thấy cũng muốn xoa xoa cho nó. Đỗ Công nghĩ thầm Trình Hàn Lang này trong lòng thật quá cứng rắn, y là người ngoài nhìn thấy còn thương tiếc.

Lúc ăn cơm Thành Thành còn gấp cho y một ít đồ ăn, nhiệt tình bất chuyện lúc y ăn, Đỗ Công ăn mà trong lòng càng thêm vui sướng.

Đỗ Công cơm nước xong xuôi ở lại nhà Trình Hàn Lang ngốc một hồi rồi cùng Trình Hàn Lang đi đến trường học, dọc đường đi vừa nói vừa cười, tựa như chưa từng có cái gì ngăn cách.

Buổi tối Trình Hàn Lang về đến nhà mang về cho Thành Thành một lọ thuốc mỡ nhỏ. Tắm rửa xong liền thoa lên tay Thành Thành một chút, một chút ủy khuất trưa nay của Thành Thành liền lập tức không thấy tăm hơi. Nó nằm trên giường cao hứng nghĩ: anh trai cũng rất tốt với mình, cái anh hồi trưa đối với mình cũng tốt, còn có Vu Tiểu Đồng, cô giáo Trương, được rồi, còn có mẹ nữa... Suy nghĩ một chút liền vui vẻ ngủ thiếp đi.

Trình Hàn Lang không có tốc độ ngủ nhanh như nó, chuyện lúc sáng như đem chuyện xưa quay về trong đầu hắn, hắn tưởng tượng nếu như buổi trưa nay Thành Thành không có trở về thì làm sao bây giờ, một giả thiết vô tình khiến hắn lại bắt đầu đi vào một loại trạng thái sợ hãi.

Mỗi khi đêm đến, đối mặt với bóng tối loại năng lực chống đỡ trong tâm lý của hắn sẽ hạ xuống. Mặc dù đã qua 2 năm, hắn cho là mình cũng đủ cứng rắn, cũng đủ để hắn đối mặt với mọi chuyện xảy ra. Thế nhưng chỉ cần trong đêm tĩnh lặng, khi trời tối đi, hắn cảm giác mình sẽ lại rơi vào một loại trạng thái tâm hồn mê man, loại trạng thái này sẽ không theo tâm lý trưởng thành mà tự nhiên biến mất, ngược lại sẽ càng ngày càng nghiêm trọng.

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Kể từ sau ngày hôm đó, Trình Hàn Lang và Đỗ Công liền rất nhanh cùng nhau lẫn lộn, bắt đầu kẻ vai sát cánh ở trong trường học, cực kỳ thân thiết.

Có lúc Đỗ Công thường xuyên chạy ra ngoài đến nhà Trình Hàn Lang chơi, Thành Thành rất là hoan nghênh, bởi vì Đỗ Công tới nhà sẽ náo nhiệt hơn một chút, hơn nữa mỗi lần Đỗ Công tới cũng sẽ cùng chơi với nó, chưa bao giờ không có thời gian giống như Trình Hàn Lang.

Kỳ thực Đỗ Công tới nhà Trình Hàn Lang hơn phân nửa vẫn là vì nhìn Thành Thành. Cái này Trình Hàn Lang cũng biết, hắn biết rõ chính mình khẳng định không có lực hấp dẫn lớn như vậy khiến y mỗi ngày đều chạy tới đây. Chỉ là không rõ tên Đỗ Công này rốt cuộc vì sao lại thích Thành Thành như thế, cho dù Thành Thành cùng y chơi một số trò chơi siêu cấp ấu trĩ, y cũng vui vẻ tình nguyện phụng bồi.

Có đôi khi nhìn Thành Thành và Đỗ Công ở cùng một chỗ hòa hợp như vậy, trong lòng Trình Hàn Lang nhiều ít cũng sẽ có một chút khó chịu, rõ ràng là em trai của mình, bây giờ đối với người khác còn thân hơn so với người anh trai như hắn này. Vì vậy hắn cũng thường cố ý phá một chút, lấy cớ là để Thành Thành học hành nhiều thứ hạn chế nó và Đỗ Công lúc nào cũng cùng một chỗ.

Kỳ thực Thành Thành đối với Đỗ Công thật ra thua xa Trình Hàn Lang, chỉ là Trình Hàn Lang đem một chút việc nhỏ Thành Thành làm cho hắn mỗi ngày trở thành một loại việc tất nhiên, một loại thói quen, mà trong những nỗ lực ấy của nó, cũng vì hắn nhận được quá nhiều, liền không hề khiến hắn để tâm, hắn chỉ quan tâm chút phương diện hắn không có, mà người khác lại đang được hưởng thụ.

“Tao phát hiện em mày chơi làm giáo viên đến tầu hỏa nhập ma rồi. Tao tới một lần thắng bé lại chơi một lần, không muốn cho tao làm học sinh của nó. Hơn nữa tao cái gì cũng không thể hiểu được. Mày nói thắng bé không phải là chơi 1 năm cũng không chán chứ?” Một hôm ở trong sân tập chơi bóng xong Đỗ Công ngồi dưới đất nói với Trình Hàn Lang.

“Hay!” Trình Hàn Lang quay sang lớn tiếng khen một cú ghi điểm trên sân bóng rổ cách đó không xa, sau đó nói với Đỗ Công: “Nó không phải chơi một năm! Nó từ lúc đi học đã chơi mấy năm rồi! Nó là thích làm giáo viên, trưởng thành cũng muốn làm.”

“Làm giáo viên tốt a! Người thấp đèn a! Bây giờ làm giáo viên cũng kiếm được nhiều tiền a! Kiếm thêm được khoản thu nhập từ việc học thêm cũng không tồi.”

“Tốt cái gì? Một người đàn ông cả ngày làm ồ ở trường học có tiền đồ gì? Bây giờ giáo viên không phải là người thấp đèn nữa, là công cụ chuyên đốt thuốc trên lớp, hơi không để ý liền đốt khô tiền của học sinh.” Trình Hàn Lang ngoài miệng đang nói, mắt lại vẫn nhìn chăm chú vào sân bóng rổ.

“Mày nói cũng đúng, nhưng mà người ta ít ra cũng có mục tiêu a! Chứ như tao nè, con mẹ nó từ sáng đến tối ăn uống lẩn lộn chờ trời tối chờ tới chết. Thi đại học, thi cái trứng chứ thi!” Đỗ Công nói xong còn thờ dài một hơi.

Trình Hàn Lang đứng lên, phui phui đất trên người, nói với Đỗ Công: “Đi thôi!” Hai người liền đi về hướng trường học.

Trong trường học khắp nơi đều rất yên tĩnh, từ lúc lên cấp ba, bầu không khí tất cả mọi nơi đều trở nên tương đối áp lực, tương đối khô khan. Đi vào lớp học, có rất nhiều người ngẩng đầu nhìn, sau đó liền sẽ phát hiện động tác của rất nhiều người đều có chứa cảm giác cứng nhắc nhất định. Làm cho mới bước vào một bước đã muốn đi thẳng ra ngoài.

Buổi trưa Trình Hàn Lang về đến nhà, Thành Thành đang ở trong nhà bếp làm cơm, máy giặt bên cạnh cũng đang bận rộn mà làm việc. Trình Hàn Lang đem cặp sách để xuống, đi đến nhà bếp xem Thành Thành đang làm cái gì.

“Hôm nay anh Đỗ không tới nhà ăn cơm ạ?” Thành Thành ngẩng đầu nhìn Trình Hàn Lang hỏi.

Trình Hàn Lang gật đầu, Thành Thành đem một lọ cá tuyết đóng hộp mới mua bỏ lại trong tủ lạnh.

Trình Hàn Lang thấy thế trong lòng đặc biệt bức bối, liền hỏi: “Em bỏ lại như thế làm gì? Em mua cho một mình nó ăn sao, anh thì không thể ăn sao?”

Thành Thành nói: “Lần trước em mua về không phải anh nói anh người không được cái mùi này sao? Sau em lại định ném đi, anh Đỗ nói lãng phí quá, anh thích ăn, nên để lại ăn.”

Trình Hàn Lang hừ một tiếng, đi vào trong phòng. Thành Thành một mình ở lại nhà bếp tiếp tục bận bịu.

“Anh, nếu không thì như này đi, anh đem cái hộp này mang đến trường cho anh đi. Đỡ cho anh tự chạy đến lúc về lại bị phạt.”

Thành Thành không có chú ý tới gương mặt đã sắp không nhận được của Trình Hàn Lang, lấy hộp trong tủ lạnh ra chuẩn bị tốt.

“Em muốn đưa thì tự đưa đi, anh mới mặc kệ cái chuyện rách nát này của em!” Trình Hàn Lang không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt.

“Không phải chuyện rách nát a! Anh là người bạn tốt nhất của anh mà!” Thành Thành nhỏ giọng lầm bầm, nhìn trộm Trình Hàn Lang mấy cái. Cuối cùng vẫn là không có dũng khí đi trêu chọc hắn nữa, lại đem hộp cất vào trong tủ lạnh.

Trình Hàn Lang chú ý tới ánh mắt của nó, cái loại sợ hãi này khiến hắn cảm thấy tức giận. Dựa vào cái gì ở trước mặt Đỗ Công liền cười nói vui vẻ như vậy, đến mình thì liền sợ y như con gà con như vậy! Trình Hàn Lang miễn cưỡng mới ngăn được lửa giận, buồn bực ở đó ăn cơm.

Thành Thành vốn là buổi tối có sinh nhật của một người bạn học mời đến chơi, muốn hỏi ý kiến của Trình Hàn Lang một chút, nhưng nhìn đến sắc mặt của anh trai liền biết vẫn là không đi thì tốt hơn.

Buổi chiều tan học, Vu Tiểu Đồng gọi Thành Thành lại: “Trình Thành, sinh nhật Vương Khôn là tối hôm nay. Cậu đã nói với anh cậu chưa? Đến lúc đó về trễ gọi anh tới đón cậu.”

Thành Thành lắc đầu, xin lỗi nói: “Hay là thôi đi! Minh... Cậu giúp mình nói với Vương Khôn mình không tới được, đây là quà mình tặng cậu ấy, thay mình chúc cậu ấy sinh nhật vui vẻ.” Thành Thành đem một cái hộp đưa cho Vu Tiểu Đồng.

Vu Tiểu Đồng nóng nảy hỏi: “Vì sao a? Không phải đã nói là cả lớp cùng đi sao!”

Thành Thành cũng nghĩ mình làm như vậy là không tốt, nó còn chưa có hỏi qua ý kiến của anh trai, chưa có sự đồng ý của anh đâu! Vì vậy nó nói với Vu Tiểu Đồng: “Cậu chờ mình một chút!” Nói xong cũng chạy đi về hướng một buồng điện thoại gần trường.

“Xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy...” Thành Thành nhìn đồng hồ đeo tay một cái, hắn là giờ này anh còn chưa có tan học đâu! Lúc đi học anh không có mở máy. Vậy phải làm sao bây giờ?

Đúng lúc này, bạn học của mình đứng bên đường cái đối diện cơ bản đều đã đến đông đủ, tất cả đều nhìn về phía bên này. Vương Khôn lớn tiếng gọi: “Trình Thành! Mau, còn thiếu cậu thôi. Chúng ta lên xe thôi.”

Thành Thành do dự mà đi về phía đối diện, Vương Khôn liên tục kéo tay Thành Thành: “Nhanh lên một chút, cậu với Vu Tiểu Đồng cùng ngồi trên này đi.” Thành Thành bị đẩy thẳng lên xe.

Vu Tiểu Đồng hỏi nó: “Thế nào? Cậu rốt cuộc có chuyện gì a?”

Thành Thành trả lời với cô bé: “Là tại mình không có nói sớm với anh mình, mình sợ ảnh tức giận lại không để ý tới mình.”

Vu Tiểu Đồng nghe thế lại bắt đầu quở trách nó: “Anh cậu ngay cả chuyện này cũng tức giận với cậu? Mình không có thích ảnh, hung hung dữ dữ, làm gì cũng phải nghe ảnh, cậu lại không thể có chủ kiến của mình sao?”

Thành Thành vừa nghe xong liền mất hứng, lớn tiếng kháng nghị: “Anh mình mới không có như vậy đâu! Chỉ là mình ngày hôm nay đã quên nói với ảnh sợ ảnh sẽ sốt ruột.”

“Cậu yên tâm, một lát nữa cậu lại gọi điện cho ảnh nói cho ảnh một tiếng không phải được rồi sao! Lần nói nói đến anh của cậu cậu liền không vui.” Vu Tiểu Đồng bắt mắt nói.

“Đó là tại vì cậu luôn nói bậy về anh mình. Cậu nếu không nói, mình mới sẽ không như vậy đâu!” Thành Thành thấy Vu Tiểu Đồng không thêm nói chuyện với mình, cho rằng cô bé tức giận, đem sô cô la trong cặp ra cho cô bé.

Vu Tiểu Đồng vừa nhìn thấy lập tức giật lấy, cô bé mới không dễ dàng tức giận như vậy nì! Chẳng qua là cảm thấy Thành Thành quá hiền lành, nhìn thấy trong lòng cũng khó chịu. Ở nhà như thế, ở trong lớp cũng vậy, có đôi khi bạn học trong lớp tùy tiện cầm đồ của nó, nó cũng rất tốt bụng đem cho người khác, người khác đối với nó rộng to gọi lớn nó đều chịu đựng, thậm chí có bạn học lớp mình còn nghĩ nó ngốc.

Những việc này trong mắt Thành Thành đều không là gì, nhưng Vu Tiểu Đồng lại thấy là khi dễ. Có đôi khi cô bé cũng hiểu là Thành Thành rất uất ức, cô bé không thích người như vậy, nhưng chính là cô bé muốn chơi cùng với Thành Thành, nhìn nó bị người khác khi dễ cô bé liền muốn giúp nó. Có lẽ ở trong mắt cô bé, sự thành thật của Thành Thành càng có thể hấp dẫn cô bé hơn đi!

Bạn đang đọc truyện *Án Tỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Nhà Vương Khôn rất lớn, một chút cũng không giống căn nhà nhỏ của Thành Thành, mẹ của Vương Khôn vẫn ở cửa chờ bọn nhỏ, cô cười rộ lên rất thân thiện, khiến Thành Thành nhìn thấy cũng nhớ tới mẹ Trình.

“Ước nguyện! Ước nguyện!” Trong phòng phi thường náo nhiệt, một đám bé con vây quanh Vương Khôn hát chúc mừng sinh nhật, đội Vương Khôn thổi nến xong, mẹ Vương Khôn cắt cho mỗi người một khối bánh ga tô. Thành Thành cầm trong tay, lại ăn không trôi. Nó trước sau nhìn chăm chăm vào điện thoại nhà Vương Khôn, nó muốn mượn điện thoại nhà cậu bé để gọi điện thoại. Thế nhưng lúc này tất cả mọi người đều vây quanh Vương Khôn, chính nó cũng không dám đi ra ngoài hỏi chuyện mượn điện thoại. “Cậu thế nào không ăn a? Ăn không hết a?” Vu Tiểu Đồng từ đằng xa đi tới, nhìn chăm chăm bánh ga tô mà Thành Thành không hề động vào hỏi.

“A, đứng, cho cậu ăn, Vu Tiểu Đồng cậu ăn giúp mình đi!” Thành Thành đem bánh ga tô đưa cho Vu Tiểu Đồng.

“Được! Cậu đã cầu mình như thế, mình liền thay cậu ăn.” Vu Tiểu Đồng nói xong không nói hai lời liền tiếp nhận bánh ga tô trong tay Thành Thành chạy qua một bên ăn. Thành Thành nhìn thấy người chung quanh ở đây đều tự chơi, cũng không có ai chú ý tới nó, nó liền đi về phía điện thoại.

“A! Mình nghĩ ra rồi, ở đây còn có một khối bánh ga tô lớn, chúng ta mở quà xem đi, quà của ai kém cỏi nhất, chúng ta liền đem bánh ga tô bôi lên mặt người đó có được hay không.” Không biết là ai ở trong phòng hô một câu, lập tức có thật là nhiều người kêu được, đương nhiên cũng có một bộ phận bé gái có điểm không vui, sợ cuối cùng bánh ga tô sẽ bôi đầy lên trên mặt mình, thế nhưng đành thiếu số phục tùng đa số. Vương Khôn liền bắt đầu nghiêm túc chọn ra.

Thành Thành vừa mới đi nửa đường phải trở lại trong đám người một lần nữa, cùng bạn học vây quanh Vương Khôn, bản thân nó thấp, còn đứng ở một hàng phía ngoài cùng, căn bản không thấy rõ đồ vật bên trong là cái gì, chỉ nghe thấy một hồi “Oa!”, một hồi “Ô!”. Bỗng nhiên trong đám người truyền đến một trận cười to vang. Thành Thành không biết bên trong xảy ra chuyện gì, lại bị điểm danh.

“Trình Thành ở đâu?” Bên trong một vị bạn học cười cực kỳ vui mừng đang gọi, tất cả mọi người hướng về phía bên này nhìn tới, Thành Thành vẫn không rõ chuyện gì xảy ra đã bị đẩy lên cái bàn chính giữa, trên bàn đang bày ra các món quà bị mở, một trong số đó chính là của mình.

“Trình Thành cậu thật là đáng yêu, cậu như thế nào tặng một món quà có ý nghĩa như thế.” Vương Khôn nói xong câu đó, tất cả mọi người cười ngay tại

chỗ.

Trên bàn đa số là mấy món đồ chơi, hoặc là các loại tập vở đồ vật xinh đẹp. Có một vật ở trên bàn có vẻ đặc biệt khác lạ, đó chính là một bức tranh mà Thành Thành tự mình tìm đồ rồi dán rờn rã hết nửa ngày. Đoạn thời gian trước nó thấy trong một quyển sách thủ công cho trẻ em có một số bức tranh làm bằng các loại vải rất đẹp. Nó liền đơn giản chọn ra một loại để làm. Chính là đem một chút hạt bắp, hạt cao lương, hạt hướng dương các loại dính lên vải, sau đó khâu thành một bức tranh.

Để làm món quà này, Thành Thành mất hết mấy tấm vải. Lúc bắt đầu làm thế nào cũng không dính tốt, rốt cuộc cuối cùng cũng làm được, nó liền cẩn thận từng li từng tí bỏ vào trong một cái hộp. Sợ nhựa cao su khô mấy thứ ở trên đó sẽ rớt ra, lúc ra cửa nó còn kiểm tra lại một lần, phát hiện dính rất chắc nó mới yên tâm.

Chỉ là những đứa trẻ ở đây không có một chút chú ý hạt gạo dính trên vải có bao nhiêu chắc, cũng không thấy được phía trên những thứ đó xếp thành hình con ngựa rất ngay ngắn, hiển nhiên là bỏ ra rất nhiều tâm tư. Bọn nó thấy một mảnh vải này phản ứng đầu tiên chính là cười, sau đó liền thấy may mắn món quà tệ nhất không phải là của mình.

Thành Thành hiển nhiên còn chưa ý thức được quà của mình trong mắt người khác là thô tục buồn cười như vậy, nó cho là mình tốn tâm tư làm, Vương Khôn nhất định sẽ thích. Cho nên khi nó cầm quà của mình không hiểu gì nên nhìn trái nhìn phải, người bên cạnh lại cười nó.

“Bôi bánh ga tô! Bôi bánh ga tô!” Người chung quanh lại bắt đầu ồn ào, Vương Khôn nghĩ không muốn xuống tay với khuôn mặt nhỏ nhắn sạch sẽ của Thành Thành, nên cầm bánh ga tô đứng ngốc tại chỗ.

Bên cạnh có một cậu bé nghịch ngợm thực sự không đợi được nữa, đem tay Vương Khôn đẩy lên rồi nhún đầu Thành Thành đập xuống, Thành Thành liền trốn cũng không kịp trốn đã bị bôi bánh ga tô đầy đầu. Toàn bộ gương mặt đều dính chỉ trừ đôi mắt ngơ ngác xoay qua xoay lại.

“Nga!!” Mọi người hoan hô lên, có người còn cố tình tiếp tục bôi loạn lên trên mặt Thành Thành, Thành Thành gấp gáp chạy qua hai bên trái phải. Phía sau một đám rất nhiều bé trai đuổi theo, Vu Tiểu Đồng cũng lại nhìn không quen, liền ở bên cạnh giúp nó che chắn cản người, một đám người âm ỉ quên trời quên đất. Thẳng đến khi Thành Thành nhào tới trong lòng một người, những bước chân phía sau mới dừng lại.

“Xin lỗi cô, con không phải cố ý muốn đem bánh ga tô quệt lên trên người cô. Con...” Thành Thành hoảng loạn nhìn mẹ Vương Khôn.

Mẹ Vương Khôn không chỉ không tức giận, còn vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của Thành Thành nở nụ cười: “Bé con nhà ai vậy a? Lớn lên thế nào mà mặt đều là bơ a?”

Những lời này vừa nói ra khỏi miệng, đám nhỏ kia vừa mới khấn trương lại bật cười.

“Cô ơi, con có thể mượn điện thoại của cô dùng một chút không? Con muốn gọi điện thoại cho anh con.” Thành Thành có chút nhút nhát hỏi, rất sợ sẽ bị cự tuyệt.

Mẹ Vương cười nói: “Đương nhiên là có thể!” Nói xong cũng dẫn Thành Thành đi gọi điện thoại.

Thành Thành gọi điện cho Trình Hàn Lang, vẫn còn tắt máy. Gọi điện thoại nhà, reo nửa ngày lại không có người nghe. Thành Thành gọi một lần lại một lần, càng ngày càng sợ.

Mẹ Vương nhìn bộ dáng kia của nó, liền kéo nó lại nói: “Không sao đâu, con ở đây chơi đi! Một lát thật sự không ai tới đón cô đưa con về được không?” Thành Thành gật đầu.

Mẹ Vương trước đem Thành Thành dẫn đến nhà vệ sinh, rửa sạch hết bơ trên mặt, trên đầu nó.

“Thật là một đứa nhỏ đáng yêu.” Mẹ Vương nhìn Thành Thành nói, động tác cô giúp Thành Thành rửa mặt rất dịu dàng, Thành Thành cảm thấy đặc biệt thoải mái, liền tạm thời quên đi buồn rầu mới vừa rồi.

Đợi đến khi những bạn học kia của Thành Thành đều lục đục đi về, Thành Thành liền đứng ngồi không yên, nó nhìn đồng hồ đeo tay một cái, đã 9 giờ tối. Mẹ Vương ở cửa tiễn bạn học của Vương Khôn, Thành Thành liền đi theo cô nói muốn gọi điện thoại lại, mẹ Vương cười gật đầu.

Thành Thành nhanh chóng gọi điện thoại về nhà, vẫn là không có người nghe. Rơi vào đường cùng rốt cuộc nó nhớ tới nó còn biết số điện thoại của anh Đỗ, đợi đến lúc nhận được điện thoại, giọng Đỗ Công ở bên kia đều khàn hết.

“Em rốt cuộc đi đâu? Anh và anh em đi tìm em đã 3 tiếng đồng hồ, anh của em ngay cả cơm cũng chưa ăn, rất là lo lắng, em ở đâu? Anh đến đón em.”

Thành Thành vội vàng hỏi mẹ Vương, mẹ Vương nói địa chỉ cận kề rồi, chỉ chốc lát sau, Đỗ Công liền chạy tới, y là trốn từ trong trường ra, vừa nghe Trình Hàn Lang hỏi mình có thấy Thành Thành không y liền không ở trong trường được, lập tức chụp tường mà leo ra, y sợ chuyện như lần đầu tiên mình gặp Thành Thành lại xảy ra. Nên cái gì cũng không màng, tìm hết phố phường, gọi khắp các con đường, cuối cùng giọng nói cũng khàn đi.

“Anh Đỗ, xin lỗi! Anh em có đúng hay không đặc biệt tức giận khác thường? Em gọi điện thoại cho anh, nhưng không có ai nghe.”

Đỗ Công vốn cũng rất tức giận, nhưng thấy bộ dạng tóc tai ủ rũ của Thành Thành tức giận gì cũng không phát ra được, liền thoải mái nói với nó: “Không sao đâu, anh cố gắng nói với anh em một chút, cậu ta sẽ không tức giận, cậu ta vẫn ở bên ngoài tìm em, trong nhà không có ai nên mới không có nhận điện thoại. Đến lúc đó tốt nhất em tự nhận lỗi với cậu ta là được.”

Đỗ Công ở trên xe gọi điện cho Trình Hàn Lang, là dùng tạm một cái điện thoại di động khác, thời điểm mấu chốt di động của y lại hết pin. “Này! Nó ở chỗ tao đó! Mày về đến nhà đừng âm ỉ a!” Đỗ Công nghe Trình Hàn Lang nói, lại nhìn Thành Thành một chút, tìm Thành Thành liền đập thình thịch.

Cuối cùng Đỗ Công cúp điện thoại, nhéo mặt Thành Thành một chút: “Ai bảo em không nghe lời?” Về mặt Thành Thành buồn phiền hối hận, vùng chân mày bé nhỏ nhíu lại, Đỗ Công cho là mình nhéo nó đau, lại đưa tay xoa xoa mặt cho nó.

Trình Hàn Lang lê bước chân nặng nề đi vào trong, hắn không nghĩ tới Thành Thành vậy mà gọi Đỗ Công tới đón nó cũng không gọi mình tới, khi vừa nghe Thành Thành ở bên người Đỗ Công thấp thỏm trong lòng Trình Hàn Lang rồi cuộc cũng buông xuống được, nhưng lửa giận trong ngực chẳng những không có biến mất trái lại tăng lên gấp bội. Hắn chưa bao giờ chật vật như ngày hôm nay, chạy hết các con đường, ngay cả những góc nhỏ thậm chí những chỗ rất dơ hắn cũng đi vào tìm. Tìm đến trường học thấy tất cả trẻ con đều đi hết, hắn lại đi chỗ khác tìm 2 tiếng mấy, đem những địa phương hắn cho rằng Thành Thành có thể đi đều lần tìm, cuối cùng hắn thậm chí tuyệt vọng cho rằng Thành Thành nhất định là bị người khác mang đi rồi.

Hắn không nghĩ tới bản thân Thành Thành có can đảm không chào hỏi mà trực tiếp ra khỏi nhà, lại còn trẻ như thế vẫn chưa quay về, vừa nghe Đỗ Công nói mới phát hiện mình quả nhiên là đánh giá thấp nó. Nó không chỉ có can đảm không chào hỏi, còn quang minh chính đại gọi Đỗ Công tới đón nó. Một mình còn một mình rã rời, cuối cùng công lao lại thuộc về người khác.

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Trình Hàn Lang về nhà trước, hắn vừa mở cửa thấy trong phòng còn tối, chứng tỏ Thành Thành vẫn chưa có trở về. Lại còn đi xa như vậy, Trình Hàn Lang nghĩ thầm

Hắn đi tới máy nước uống phía trước, đem một ly nước ừng ực uống vào, toàn thân một mình rã rời khiến hai chân hắn có điểm nhũn ra, hắn trực tiếp ngồi lên cái ghế sofa gần mình nhất. Đại não vẫn còn trong tình trạng khẩn trương cao độ. Nghe tiếng gõ cửa, hắn đột nhiên đứng lên đi mở cửa.

Đứng ở cửa cúi gục đầu ngoại trừ Thành Thành thì còn ai? Trình Hàn Lang không nói hai lời, nắm lấy cánh tay của nó liền hung hăng lôi vào. Trùng mắt nhìn vào mắt Thành Thành hỏi: “Mày đi đâu?”

Thành Thành không dám nói ra, cũng không dám ngẩng đầu nhìn Trình Hàn Lang.

Trình Hàn Lang lại lớn tiếng hỏi một câu: “Tao hỏi mày, con mẹ nó mày đi đâu?”

Đỗ Công đứng bên cạnh nhìn không được nữa, lôi Trình Hàn Lang đang nắm tay Thành Thành ra, từ từ khuyên bảo.

“Nó đi sinh nhật bạn học, đi gấp không cùng mày nói được, sau đó lại không liên lạc được với mày. Cũng không thể hoàn toàn trách nó, điện thoại của mày toàn tắt máy...” Đỗ Công trêu đùa một chút, muốn làm dịu bầu không khí một chút.

Trình Hàn Lang căn bản không để ý y. Vẫn trùng mắt nhìn Thành Thành hỏi: “Tao hỏi mày nói coi! Mày đi đâu? Nói cho cậu ta cũng không nói cho tao đúng không? Được lắm, tao đây để mày há miệng ra nói.” Nói xong tay liền giơ lên.

Đỗ Công vừa nhìn thấy vội vàng ngăn lại, Trình Hàn Lang mắng to một tiếng “Cút.”, Đỗ Công cũng gấp gấp, quay qua quát hắn: “Làm lớn chuyện cái rắm a! Không phải đã về rồi sao? Chính mày không phải cũng lo lắng sao? Đánh xong rồi chính mày cũng thấy đau đúng không?”

“Tao lo lắng nó?” Trình Hàn Lang liếc mắt nhìn Thành Thành, “Nó thích đi đâu thì đi, tao không phải thiếu một người làm cơm, giặt quần áo đâu! Chỉ một lần này thôi. Lần sau tìm tao cũng không tìm!”

Thành Thành vừa nghe lời này sắc mặt lập tức liền thay đổi, ôm cánh tay Trình Hàn Lang nói: “Anh, em biết sai rồi, xin anh mà, anh đừng nói như vậy. Anh đừng mặc kệ em, nếu anh muốn đánh anh cứ tùy tiện đánh, em...”, nó lôi tay Trình Hàn Lang cầu xin tha thứ, Trình Hàn Lang đem nó hất ra.

Đỗ Công lúc đó liền nóng nảy, quay qua nắm một cái lên mặt Trình Hàn Lang, Trình Hàn Lang một mực cùng Thành Thành phân cao thấp, căn bản không có phòng bị, một nắm này liền khiến má trái Trình Hàn Lang lập tức ứ máu.

Thành Thành ở bên cạnh thoáng cái liền khóc lên, cũng không biết sợ là cái gì, nó hướng Đỗ Công quát lên: “Anh Đỗ sao anh lại muốn đánh anh em? Anh đánh anh bị thương rồi... Sau này em không chơi với anh nữa.” Khóc xong còn dùng sức đánh xuống người Đỗ Công một chút, cuối cùng cũng báo thù được cho anh nó, bất quá đối với Đỗ Công mà nói, này không khác gì gãi ngứa.

Thành Thành sau khi đánh xong lại nhìn Trình Hàn Lang cầu xin tha thứ, Trình Hàn Lang nhìn ra được nó là đang vì Đỗ Công cầu tình, không muốn trận tranh đấu này tiếp tục.

“Xin lỗi... Tao cũng không biết chuyện lại như thế, ra tay không phải! Hàn Lang, không có sao chứ?” Đỗ Công muốn tiến lên nhìn mặt Trình Hàn Lang,

Thành Thành sợ y sẽ lại ra tay, chắn trước mặt Trình Hàn Lang. Đỗ Công thấy Thành Thành ném ánh mắt oán hận bắn tới, cảm giác tim của mình như bị người ta hung hăng đặt dưới chân tùy ý mà đạp lên.

“Không có việc gì! Tao có chút mệt mỏi, Đỗ Công mày về đi, mày yên tâm, Thành Thành của mày tao sẽ không động vào. Về trễ trường đóng cửa đó.” Trình Hàn Lang mang theo gương mặt ửng oai chán chường nói với Đỗ Công, sau đó mặt không đổi đi về phòng ngủ, bóng lưng có vẻ vô cùng tiêu tụy. Thành Thành lảo đảo theo vào, để lại Đỗ Công một mình đứng ở cửa.

Gió từ ngoài cửa sổ hành lang thổi tới, có một chút lạnh, Đỗ Công cảm thấy thân thể mình run run. Y nhìn cánh cửa phòng ngủ của Trình Hàn Lang đang đóng, tỉ mỉ nghe một hồi phát hiện không có tiếng động đánh người nào. Hiểu rõ chính mình đứng đây có chút dư thừa, y xoay người, đi xuống dưới lầu.

Đèn đường bên ngoài đều đã tắt, ký túc xá trong trường đã sớm đóng cửa đi! Một mình Đỗ Công lang thang trên đường, y móc móc túi tiền, chỉ còn lại 8 đồng tiền. Tiền ăn trên người đều dùng phạm vào lúc đi tìm Thành Thành hôm nay. Y cảm thấy mình như này rất buồn cười, cũng tốt, vẫn đủ đi tiệm internet ngồi ngốc một đêm, Đỗ Công tự giễu nói với bản thân. Sau đó bước nhanh hơn, đi về hướng tiệm internet.

Trình Hàn Lang trực tiếp cầm quần áo đi vào phòng tắm, Thành Thành nói với hắn mấy lời hắn cũng không muốn phản ứng lại. Đợi tắm xong từ trong phòng tắm đi ra, Thành Thành vẫn đứng tại chỗ bảo trì tư thế như lúc hắn đi vào phòng tắm, vẫn đáng thương hể hể mà nhìn về Trình Hàn Lang, Trình Hàn Lang không để ý tới nó, trực tiếp chui vào trong chăn ngủ, còn tắt luôn đèn, trong phòng một mảnh đen tối.

Thành Thành không hề động dậy, hình dáng trong bóng đêm hiện lên rõ ràng, thu hút ánh mắt của Trình Hàn Lang, trong đầu Trình Hàn Lang tất cả đều là biểu hiện thất thường của Đỗ Công vừa rồi, biểu hiện này khiến hắn có một loại cảm giác gần như tuyệt vọng, bởi vì sao mà cảm thấy tuyệt vọng, hắn cũng không biết được từ đâu. Hắn luôn cảm giác mình có một ít thứ giấu trong lòng không thể nào phát tiết. Vật này có thể chi phối tâm tình của hắn.

“Bật đèn!” Qua gần 1 giờ mấy, Trình Hàn Lang rốt cuộc không nhịn được nữa, nói với Thành Thành đang đứng trên mặt đất.

Chân Thành Thành đều có chút đau mỏi, thế nhưng nó nghe được Trình Hàn Lang mở miệng nói với nó, cái gì cũng không để ý chạy nhanh đến chỗ công tắc mở đèn lớn, đèn lớn vừa mở, trong phòng lập tức liền sáng, cảm giác có chút chói mắt.

Thành Thành còn chưa có xoay người lại, lại cảm thấy móng mình bị đá một cước. Nó lao đảo thiếu chút nữa ngã nhào trên đất, Trình Hàn Lang chụp nó lại kéo lên, quay cái móng Thành Thành qua lại đá thêm một cước. Lần này nó thoáng cái liền té lăn trên mặt đất, Trình Hàn Lang kéo nó lên, ném lên trên giường một cái, trực tiếp đem một cái gối đệm phía dưới rồi kéo quần Thành Thành xuống vung tay về phía cái móng tiếp tục đánh lên, hắn vẫn còn sót lại một ít lý trí, biết đánh chỗ khác có thể sẽ đánh bị thương.

Lúc đầu nhìn Thành Thành không có phản ứng gì quá lớn, Trình Hàn Lang nghĩ thiếu độ mạnh. Liên gia tăng độ mạnh, hơn nữa tần suất càng lúc càng nhanh. Thành Thành rốt cuộc nức nở mà khóc ra thành tiếng, không nhúc nhích nằm lý ở trên giường, tay nắm thật chặt khăn trải giường, nước mắt như hạt châu đứt đoạn rơi xuống. Mặc cho Trình Hàn Lang đánh từng cái từng cái, không ngừng nói nhận lỗi.

“Anh ơi... Em biết sai rồi, anh cứ như vậy mà ghét em sao... ô...” Thẳng đến khi Trình Hàn Lang cảm thấy tay của mình đều đã tê rần, hắn mới dừng lại, cũng không liếc mắt nhìn Thành Thành, sắc mặt tối tăm mà ngồi xuống.

Thành Thành bò đến bên người Trình Hàn Lang, khóc nói: “Anh, anh đánh rồi... liền nguoi giận đi! Đừng đuổi em đi, em không đi...”

Trình Hàn Lang thấy Thành Thành khóc ướt khuôn mặt nhỏ nhắn, lại nhìn về phía cái móng sưng đỏ, lòng có chút hối hận, nhưng nhìn lại không biểu hiện ra ngoài.

Trong lòng Thành Thành vô cùng ủy khuất, cũng không phải cảm thấy mình không đáng bị đánh, chỉ là người đánh nó là người nó muốn có được thương yêu từ người đó nhất, mỗi một cái đánh lên người nó đều đau xót hơn người khác đánh vài lần. Kết quả càng nghĩ nước mắt càng nhiều, liền lung tung xoa đi. Trình Hàn Lang cũng bị sự dè dặt ban đầu của nó làm cho đau xót.

Nếu như hắn nhớ không lầm, từ lúc Thành Thành vào nhà đã 5 năm rồi, hắn không thấy Thành Thành khóc lấy một tiếng. Tuy rằng đứa bé trước mắt này thoát nhìn có vẻ mềm yếu, có vẻ nhút nhát, thế nhưng sức chịu đựng trong lòng rất mạnh. Có thể là lúc nhỏ khổ sở gì cũng đều ném qua, rất nhiều thương tổn trong mắt nó đều không là gì, nhưng ngày hôm nay chính mình lại cứng rắn ép nó đến khóc.

Hắn bắt đầu hận chính mình xúc động đối với một đứa bé ham chơi mà vẫn chăm chỉ như vậy. Hắn cho rằng nếu nói nghiêm phạt Thành Thành là làm cho hết trách nhiệm của một người anh, chẳng thà nói là hắn muốn phát tiết những điều trong lòng mình một lần. Bất kể là cái gì, đối với Thành Thành mà nói, cũng không tránh khỏi quá nặng tay.

Trình Hàn Lang cúi đầu nhìn Thành Thành một chút, mới phát hiện nó đã khóc đến thiếp đi. Trên mặt ngoại trừ mang theo ủy khuất, nhiều hơn chính là bất lực.

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Ngày thứ hai Trình Hàn Lang tỉnh dậy, người bên giường đã đi rồi, hắn nhìn đồng hồ đeo tay một cái, mới 6 giờ. Trời còn có một chút tối, trên bàn bên cạnh lại lộ ra một tờ giấy. Trên đó viết rất rõ ràng là: “Anh, em đi học lúc 5h45 rồi.” Trình Hàn Lang không biết vì sao nó dậy sớm như thế để đi học. Bên cạnh còn có sữa tươi lấy trong tủ lạnh ra, đã hâm nóng.

Lúc Trình Hàn Lang rửa mặt phát hiện nửa bên mặt trái của mình đã xanh đậm hơn, hơn nữa tay cũng có chút sưng lên, đúng là lực tác động lẫn nhau a! Hắn nhớ đem qua phát sinh một chuỗi chuyện, cũng không biết Đỗ Công có quay về trường học không. Qua một đêm, tuy rằng vết thương vẫn còn đang trên mặt, Trình Hàn Lang cảm thấy mình đối với Đỗ Công không có ghen ghét gì. Dù sao đều là anh em, bình thường ắt không thể thiếu cãi nhau ầm ĩ.

Vừa tới trường, Trình Hàn Lang lại nghe Đỗ Công bị đuổi khỏi ký túc xá 1 tuần, bởi vì tối hôm qua một đêm không về. Trình Hàn Lang mới nghĩ có thể là đêm qua ký túc xá đã đóng cửa nên Đỗ Công không có chỗ đi, lại không thể quay lại tìm mình, cảm thấy cách làm của mình ngày hôm qua quả thật có hơi quá.

Lúc hắn đi tìm Đỗ Công thấy Đỗ Công đang cùng một nam sinh ăn điểm tâm, không biết đang nói cái gì, quơ tay múa chân, thoạt nhìn một chút hình dáng buồn phiền cũng không có.

Đỗ Công từ thật xa đã nhìn thấy Trình Hàn Lang đi về phía này, trên mặt còn mang theo vết thương, trong lòng thấy bồn chồn, lại ngại trực tiếp mở miệng nói chuyện với hắn. Sợ làm trò trước mặt nhiều người như vậy không có chỗ mà chui, chỉ có thể làm bộ như không sao tiếp tục ăn điểm tâm.

“Mày là muốn được thả quá rồi sao, đêm qua ngủ ngoài đường hả? Có phải quen rồi ngủ một tuần cũng không quan tâm không?” Trình Hàn Lang ngồi đối diện nói với y.

Đỗ Công thấy Trình Hàn Lang chủ động tới nói chuyện với mình lo lắng trong lòng tức khắc liền hóa giải. Ngẩng đầu nhìn Trình Hàn Lang ngược ngừng cười, Trình Hàn Lang thấy sắc mặt y cũng không khá lắm, biết y nhất định là không nghỉ ngơi tốt, lúc này có tinh thần như vậy chắc cũng là giả vờ.

“Không có việc gì, ngủ đâu mà chẳng vậy, vậy cũng vừa thuận tiện, tao đỡ phải mỗi ngày leo tường chạy ra ngoài.”

“Mày có chỗ ở gần trường sao? Mày không thể mỗi ngày đều về nhà đi? Hơn nữa, việc này mày còn mặt mũi để người nhà biết?” Trình Hàn Lang hỏi Đỗ Công.

“Không có việc gì, mày đừng bận tâm, tao tìm được chỗ này.” Đỗ Công uống một ngụm canh lớn.

“Con mẹ nó mày không phải vừa nãy còn nói với tao mày ngay cả chỗ dung thân cũng không có sao? Cậu ta vừa tới mày lại thay đổi sáng khoái như vậy? Mày là thấy một người nói một kiểu khác hả?” Nam sinh bên cạnh bỗng nhiên chen vào một câu, Đỗ Công cực kỳ thấy mất mặt, muốn chửi cậu ta luôn.

Trình Hàn Lang bỗng nhiên nói: “Không bằng mày qua nhà tao đi?”

Đỗ Công cảm thấy trong lòng của mình lộp bộp một chút, chuyện ngày hôm qua vẫn còn nhảy lên trong đầu, y lập tức lắc đầu: “Qua làm gì? Mày yên tâm, tao tìm được chỗ.”

“Mày còn lảm lời tranh cãi với tao cái gì? Vốn nhà tao có nhiều phòng trống như vậy, để đó cũng không dùng, mày cũng không phải mới qua một lần, trước đây mỗi ngày ở lý không đi, giờ mày mới biết ngại.” Đỗ Công vẫn là không có gật đầu.

Trình Hàn Lang thấy bộ dáng do dự của y thoáng cái đã nóng lên. Nói rằng: “Muốn ở còn không ở, còn chờ tao xin mày! Mày có giỏi sau này mày đừng tới nữa.” Nói xong quay người bỏ đi, Đỗ Công buông bát đuổi theo.

“Tao ở, ai nói tao không ở, tiện nghi lớn như vậy ai lại không chiếm a?” Trình Hàn Lang hừ một tiếng, Đỗ Công lại cùng hắn cười cười nói đi lên lớp như không có cái gì phát sinh.

Buổi trưa Trình Hàn Lang và Đỗ Công cùng đi đón Thành Thành, Thành Thành từ cửa trường học đi tới, bước đi có một chút khập khểnh, lúc đầu nó không phát hiện Trình Hàn Lang, sau lại thấy hắn bước đi lập tức thay đổi tốt hơn, chạy bước nhỏ qua. Trình Hàn Lang cảm thấy một tia co rút đau đớn trong lòng, muốn đi tới ôm nó, lúc này Đỗ Công đã đi trước, ngồi xổm xuống nhìn Thành Thành.

“Vật nhỏ, còn tức giận sao? Ghét anh đánh anh em một chút?” Đỗ Công nheo mắt Thành Thành một chút.

“Không tức giận, anh Đỗ đã không đánh anh em nữa rồi.” Thành Thành nghiêm túc nói.

Đỗ Công vui vẻ đem Thành Thành ôm lên, Thành Thành dùng dằng muốn xuống, nói mình đã là người lớn, không thể để cho người ta tùy tiện ôm, bằng không bạn học thấy sẽ cười nó. Đỗ Công nói: “Ai cười anh giúp em đánh nó.”

Lời vừa dứt Vu Tiểu Đồng liền từ bên này đi qua, Thành Thành vội vàng đem mặt giấu vào trong lòng Đỗ Công. Bất quá vẫn là bị Vu Tiểu Đồng đơn giản nhận ra. Vu Tiểu Đồng lớn tiếng kêu: “Trình Thành, cậu đừng có núp. Mới thấy cậu rồi.” Thành Thành đem đầu chui ra ngoài, làm một cái mặt quỷ với Vu Tiểu Đồng đang ở đối diện dùng ngón trỏ chạm vào hai má, làm ra động tác thẹn thùng xấu hổ. Mặt Thành Thành một chút liền đỏ, càng muốn đòi đi xuống, Vu Tiểu Đồng cười chạy ra xa.

Trên đường Thành Thành vẫn nhìn về phía Trình Hàn Lang, nhưng cũng không dám nói chuyện. Trình Hàn Lang đối với cử chỉ thân mật của hai người bọn họ cũng vẫn là coi thường, tự mình đi đường của mình, có lúc còn chào hỏi người trên đường một tiếng. Hắn biết Thành Thành vẫn đang nhìn mình, nhưng chính mình lại không chịu quay qua liếc mắt nhìn tới, Đỗ Công bế một hồi vẫn là đem nó buông xuống, nắm tay dắt Thành Thành đi. Ba người đi trên đường, Trình Hàn Lang cảm thấy mình ngược lại như là người ngoài.

“Thành Thành, anh muốn ở nhà của em một tuần. Như vậy là anh có thể mỗi ngày được ăn cơm em làm rồi.” Đỗ Công nói với Thành Thành.

“Thật ă?” Thành Thành vui vẻ hỏi, Đỗ Công gật đầu.

Trình Hàn Lang ở bên cạnh ăn cơm của mình, một chữ cũng không nói. Kỳ thực trong lòng thấy bộ dáng Thành Thành hoan nghênh Đỗ Công vẫn là cảm thấy khó chịu, Thành Thành vẫn không có chủ động nói với Trình Hàn Lang một câu, tuy rằng là lúc Trình Hàn Lang vào tới trước cửa nhà nó giúp hắn cất giày, lúc ăn cơm giúp hắn bới cơm, nhưng ở trong mắt Trình Hàn Lang những việc này đều xem như là việc làm tự nhiên của Thành Thành theo thói quen, hắn cho rằng Thành Thành đối với chuyện mình đánh nó ngày hôm qua vẫn còn sợ hãi trong lòng.

Buổi tối lúc đi ngủ Thành Thành vẫn là cùng Trình Hàn Lang ngủ chung một phòng, Đỗ Công ngủ trong một căn phòng khác. Trình Hàn Lang tắm xong nằm trên giường, Thành Thành vẫn còn ở trong phòng tắm bận bịu.

Bỗng nhiên, Đỗ Công mặc mỗi cái quần lót chạy đến phòng Trình Hàn Lang, ngồi ở bên giường nói với Trình Hàn Lang: “Có phải ngày hôm qua tao đi mày lại đánh Thành Thành đúng không?”

Trình Hàn Lang nhìn y, thành thật nói: “Đúng vậy? Nó méc mày?”

“Cái gì a! Vừa nãy nó tắm không có đóng cửa, tao nhìn thấy, từng lần đỏ trên mông. Mày thật là độc ác, đứa nhỏ tốt như vậy mày cũng xuống tay được.” Trong lời nói của Đỗ Công tràn đầy yêu thương.

Trong lòng Trình Hàn Lang lại có chút khó chịu, nghĩ thầm chuyện nhà người ta mày dựa vào cái gì mà quản a? Tuy là mày là bạn thân nhất của tao, thế nhưng mày tốt với Thành Thành cũng có thể có một mức độ thôi được không? Còn hơn quyền lợi của tao là người thân duy nhất của Thành Thành.

“Là em trai tao, tao muốn đánh liền đánh, mày chưa nghe qua huynh trưởng như cha sao? Tao cần phải đánh nó. Hơn nữa, đó cũng là tự nó đáng bị đánh, không đánh nó không nhớ được. Tao có gì không đành lòng?”

Trình Hàn Lang phản bác lời nói của Đỗ Công, đúng lúc này Thành Thành vừa vặn tắm rửa xong, đứng ngay ở cửa, nghe được đoạn đối thoại vừa rồi. Không nói gì, cúi đầu đi tới bên giường, cởi quần áo xong liền chui vào trong chăn ngủ.

Đỗ Công vỗ vỗ chăn của nó, nhỏ giọng nói: “Bé Thành Thành, ngủ thật ngon nha, anh đi về phòng đây.”

Qua một lúc sau, Trình Hàn Lang tắt đèn, trở người mấy lần, vẫn là không ngủ được, hắn mở đèn, đi về phía phòng khác. Mở ngăn kéo, bên trong có cao trị thương, hắn lấy ra lại đi tới bên giường, cẩn thận sờ Thành Thành ở bên dưới tấm chăn đang đắp lên, sờ quần lót của nó, lộ ra cái mông bị thương buồn thiu. Trình Hàn Lang không nghĩ tới chính mình tùy tiện đánh vài cái liền đem Thành Thành đánh thành như vậy, hắn dùng ngón trỏ chấm một ít thuốc, nhẹ nhàng thoa lên mông Thành Thành, một bên thoa một bên cẩn thận xoa.

Thành Thành hình như nức nở một tiếng, Trình Hàn Lang lập tức dừng lại động tác, chỉ chốc lát sau, Thành Thành lại an tĩnh. Trình Hàn Lang đem thuốc thả lại trong ngăn kéo ở phòng khách, chuẩn bị tiếp tục đi ngủ. Đúng lúc này, hắn thấy ở dưới gối đầu bị lệch của mình có một tờ giấy. Trên đó viết một ít lời, là Thành Thành viết ngày hôm nay, đến bây giờ hắn mới phát hiện.

“Anh ơi, xin lỗi, là em khiến mặt của anh bị đánh sưng lên, em có mua một hộp thuốc mỡ. Nếu như anh không tức giận nữa, thì dùng một chút được không?”

Trình Hàn Lang nhất thời cảm thấy rất hổ thẹn, hắn rút cuộc biết sáng sớm Thành Thành dậy sớm như thế để làm gì, hắn cũng rút cuộc biết vì sao ngày hôm nay Thành Thành vẫn dùng ánh mắt chờ đợi nhìn mình, sau đó lại có vẻ cô đơn. Hắn cầm lấy hộp thuốc mỡ đặt ở bên cạnh cái đèn trên bàn, thoa lên trên mặt mình rất nhiều, cho đến khi cảm giác hộp thuốc mỡ kia ít đi rõ ràng mới thôi.

“Thành Thành, xin lỗi, kỳ thực anh cũng không đành lòng đánh em!” Trình Hàn Lang nói với Thành Thành đang ngủ một câu nói cuối cùng trước khi quay người tắt đèn.

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Sáng ngày thứ hai Trình Hàn Lang rời giường đã nhìn thấy Thành Thành đang tự mình cầm hộp thuốc mỡ hắn đã dùng hôm qua ở nơi nào đó cười ngốc nghếch, Trình Hàn Lang vừa chợt quay đầu, Thành Thành vội vàng đem thuốc mỡ nhét xuống dưới người, mở to mắt tròn nhìn Trình Hàn Lang. Trình Hàn Lang nở nụ cười, đem nó từ trong chăn kéo qua, vuốt tằm lưng bé nhỏ nhẵn bóng và cái mông nhỏ tròn vo của nó, cái miệng nhỏ nhắn của Thành Thành nhanh chóng mím lại thành một đường ở trong lòng Trình Hàn Lang, thì thầm kêu một tiếng anh ơi.

“Đồ ngốc! Tui thân rồi? Không phải là em làm sai sao?” Trình Hàn Lang néo cái mông của nó một cái, bị đụng trúng chỗ đau, Thành Thành kêu a một tiếng, cuống quýt gạt đầu.

“Còn đau phải không?” Trình Hàn Lang hỏi.

Thành Thành ngẩng đầu, đáng thương mà dạ một tiếng.

Trình Hàn Lang lại dùng sức nhéo một chút. Hỏi tiếp: “Còn đau phải không?”

Lần này Thành Thành cũng không dám nói đau nữa, không ngừng lắc đầu.

Trình Hàn Lang nở nụ cười, lấy tay nhẹ nhàng xoa cái mông của Thành Thành nói: “Lần sau nếu như em còn dám làm như vậy, anh liền đem em treo lên cột đèn cầm dây lưng quất em, rồi lại lấy nước ớt đổ lên. Sau đó mới gọi anh Đỗ của em tới, đến lúc đó không ai có thể cứu được em.”

“Anh Đỗ của em mới không muốn đánh em đâu, anh nói người anh thích nhất chính là em.” Thành Thành vẻ mặt kiêu ngạo mà nói, không may may cảm thấy tâm tình xấu xa của Trình Hàn Lang lại bắt đầu nổi lên.

“Được, cậu ta tốt sau này em qua với cậu ta đi, đi qua nhà họ ở, em còn không cần phải làm việc nhà, cũng không có người đánh em, đi đi đi.” nói xong liền đem Thành Thành đẩy ra ngoài.

Thành Thành khẩn trương ôm lấy cánh tay Trình Hàn Lang, sốt ruột cầu xin tha thứ, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn đều nghẹn đến đỏ lên: “Anh ơi em không đi đâu, cầu xin anh đừng đuổi em đi mà, sau này tất cả em đều nghe anh nói. Nếu không anh lại đánh mông em đi, cũng đừng đuổi em đi được không?” Thành Thành nói xong lại đem tay của Trình Hàn Lang để lên trên cái mông của mình, một bộ dáng chuẩn bị anh dừng hi sinh.

“Không phải là anh Đỗ của em thích em sao? Anh vừa không thích em, lại còn thẳng tay đánh em em còn lưu lại đây để làm gì?” Trình Hàn Lang cố ý hỏi.

“Vây cũng không đi, không đi đâu!” Thành Thành vừa nhõng nhẽo vừa ăn vạ, dính thật chặt vào trên người Trình Hàn Lang, càng không ngừng cọ tới cọ lui, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn bóng quay qua quay lại trong ngực Trình Hàn Lang, cái miệng bé nhỏ trong lúc vô ý còn lướt qua hai điểm trước ngực Trình Hàn Lang. Khiến hân cả người vừa ngứa vừa nóng. Trình Hàn Lang vội vã đem nó lôi ra, nói nó đừng có càn quấy nữa. Thành Thành thấy Trình Hàn Lang không còn tức giận nữa, lúc này mới ngoan ngoãn nằm xuống.

“Anh, râu của anh dài ra rồi nè! Chích em tê tê. Ha ha...” Thành Thành sờ sờ bên mép Trình Hàn Lang. Trình Hàn Lang cắn cái tay nhỏ bé của nó một cái, Thành Thành vội vàng rút trở về, đề lên gần miệng thổi thổi.

“Đó là bởi vì anh đã lớn rồi, nếu như lớn đến như vậy còn không có râu mới là không bình thường.” Trình Hàn Lang dùng sức nhìn Thành Thành, thờ dài: “Nếu như em vĩnh viễn nhỏ như vậy thật tốt, em nói coi em mà mọc râu dài ra thì là cái đáng gì? Anh thật không dám tưởng tượng luôn.”

“Em không muốn mọc râu dài, mọc râu dài không có đẹp.” Thành Thành nói.

“Không mọc râu sao gọi là đàn ông được?” Trình Hàn Lang suy nghĩ một chút, Thành Thành vậy mà cũng đã 11 tuổi rồi, chiếu theo chính hân cái tuổi này cũng có thể dậy thì một chút rồi, huống chi bây giờ con nít đều dậy thì sớm. Nghĩ vậy, hân bắt đầu chuyển động đôi mắt mang ý xấu, bàn tay đưa về phía dưới Thành Thành, bắt lấy vật nhỏ của Thành Thành một phát, ti mi sờ sờ, hình như không có gì thay đổi, lại dùng tay ước lượng một chút, hình như hơi dài ra một chút.

Thành Thành bị hân mò có chút khó chịu, mặt đỏ rần, nhỏ giọng hỏi: “Anh, anh đang làm gì a? Người ta nói sờ chỗ đó của người khác là lưu manh.”

“Ai lưu manh em a? Một tên nhóc chưa đủ lông như em có cái gì cho anh sờ. Anh chính là thăm dò thăm dò tình trạng trưởng thành của em.” Thành Thành hiểu được ý của Trình Hàn Lang, bình thường lúc đi vệ sinh ở trong trường cũng có bạn học trong lớp ở đó thảo luận qua. Cho tới bây giờ nó cũng không dám tham dự cái đề tài này. Bất quá cũng có lúc bị người khác nhìn chằm chằm. Nghĩ đến đây đã cảm thấy xấu hổ.

“Không dậy nổi sao? Hai anh em còn ở trong chăn thân thiết như thế?” Đỗ Công đã mặc quần áo tử tế đứng ở cửa.

Trình Hàn Lang xoay người lập tức mặc quần áo đang hoảng đi ra khỏi phòng. Đỗ Công đi tới, hướng về phía Thành Thành còn đang nằm trong chăn nói: “Thật ước được như em, không cần phải dậy sớm mỗi ngày như thế, đến tháng 4 bọn anh lại phải càng phải dậy sớm rồi.”

“Anh Đỗ, anh ngủ tiếp một chút đi a! Đến muộn không phải là thầy cô cũng không phạt đúng sao?” Thành Thành cười nói.

“Nếu như là phạt đứng anh còn cam tâm tình nguyện a! Máu chó là tinh thần sẽ bị giày vò a!” Đỗ Công nói xong Thành Thành vẫn là một bộ dáng tò mò, Đỗ Công nhìn thấy vẻ mặt của nó thật sự rất là đáng yêu, liền luồn vào trong chăn sờ trộm một cái, dù gì cũng đều là con trai.

“Thật tron bóng a, sờ qua con gái cũng không có được như vậy.” Đỗ Công có chút cảm giác chưa thỏa mãn, Trình Hàn Lang đứng ở cửa gọi y, y mới lưu luyến rồi đi.

Mấy ngày kế tiếp ba người ở chung cũng coi như hòa hợp, Đỗ Công có đôi khi sẽ ở trong nhà bếp nhìn Thành Thành làm cơm, hoặc là tới phụ một tay, y luôn cảm thấy Trình Hàn Lang thật hạnh phúc.

Có một lần trong bữa cơm Đỗ Công hỏi Trình Hàn Lang: “Sao mày không tìm bạn gái a? Mày một chút cũng không nghĩ tới sao?”

Trình Hàn Lang nói: “Nghĩ tới a! Nhưng không có người chịu theo tao a!”

“Không ai theo mày? Tao thật muốn đập mày, mỗi ngày có không biết bao nhiêu đứa con gái lòi kéo tao để làm quen với mày a! Mày sớm đi tìm một người đi! Thành Thành của chúng ta cũng muốn có một người chị dâu đúng không?” Đỗ Công hướng về phía Thành Thành nháy mắt.

“Em không muốn.” Thành Thành rất thành thực mà trả lời.

Đỗ Công thật không còn mặt mũi gì, Trình Hàn Lang đang ăn cơm liền bật cười. Sau đó nói với Đỗ Công: “Mày cũng không phải một thân một mình sao? Có bản lĩnh thay tao sốt ruột sao không tự mình tìm một người đi?”

“Tao trước đây từng có a! Cũng không dài, được vài ngày thì tan rôi, mày định ở vậy một mình luôn hả?”

“Gấp cái gì, lên đại học rồi nói, đến lúc đó phạm vi lựa chọn rộng một chút. Không chỉ có thể xem xét, khi đó làm gì cũng có chỗ thuận lợi!” Trình Hàn Lang cho Đỗ Công một ánh mắt, Đỗ Công lập tức hiểu ý, hai người cười ha ha đứng lên.

Thành Thành cũng ha ha cười theo, Trình Hàn Lang vỗ đầu nó một chút: “Em cười cái gì? Em biết bọn anh nói cái gì không?”

“Không biết a! Là cái gì?” Thành Thành hỏi.

“Không biết thì em vui vẻ theo cái gì? Không thích hợp thiếu nhi!” Đỗ Công cười nói.

Thành Thành cũng không hỏi nữa, ngoan ngoãn ngồi ở đó ăn cơm.

Một tuần rất nhanh liền trôi qua, Đỗ Công còn chưa có ở đủ, y vậy mà đi tìm giáo viên nói: “Cô ơi cô phạt em hai tháng nữa đi!” (lầy :v) Giáo viên nghe xong liền quay qua mắng cho Đỗ Công một trận, đồng thời còn tăng thêm một điều, sau này sẽ giám sát nghiêm ngặt việc Đỗ Công ra khỏi trường học một mình, cảm giác như là thẳng cho đến khi thi đại học cũng không thể ra ngoài trường một lần. Đỗ Công tức giận đến văn phòng hùng hùng hổ hổ chửi mắng mấy ngày.

Sau đó ở bên chỗ cái tường ngày nào cũng có người coi chừng, không biết là ai mật báo, cái này làm Đỗ Công kìm nén cũng sắp hỏng người luôn. Trình Hàn Lang thấy y như vậy liền muốn cười, cả ngày lấy chuyện này chọc tức Đỗ Công, nói cái gì mà Thành Thành làm cơm ăn ngon lắm, tiệm nét gần đây lại giảm giá rồi, bao cả đêm chỉ có 6 đồng thôi.

Buổi tối Đỗ Công nằm ở trên giường lăn qua lộn lại không ngủ được, tính kỹ đã hơn 20 ngày rồi không được ra ngoài, nhiều ngày như vậy trong đầu y nghĩ đến nhiều nhất chính là Thành Thành, nhớ lúc nó nghịch ngợm gây sự, nhớ lúc nó bị úy khuất lại bêu cái miệng nhỏ nhắn ra, nhớ lúc nó bị đánh chính mình len lén bôi thuốc cho nó, còn nhớ lúc ôm nó trên người nó toàn là mùi sữa, da dẻ trơn bóng.

“Ai, mày nói coi tao sao cứ nhớ một đứa bé nì?” Đỗ Công nhỏ giọng nói với người ở giường đối diện.

“Bệnh luyến đồng! Bé gái nhà ai thăm như vậy a?” Người nọ cho rằng Đỗ Công đang nói đùa.

“Nga!” Đỗ Công không trả lời, nhưng thật ra đang cẩn thận suy nghĩ những lời người kia nói, bệnh luyến đồng? Lần đầu tiên y nghe nói đến, bất quá nếu như mình thực sự là thích nhỏ một chút, vậy cũng phải là bé gái a! Đỗ Công không nghĩ ra được, lúc đầu y cho là mình chẳng qua là cảm thấy Thành Thành đáng yêu, muốn làm một người anh lớn chăm sóc nó, thế nhưng thật sự không cần phải nhớ nhưng da diết a!

Việc này ngàn vạn lần không thể để cho Trình Hàn Lang biết, nếu như nó biết mình có ý xấu với em trai nó, còn không chém mình sao? Đỗ Công thân dài vai rộng nằm ở trên giường suy nghĩ vấn đề rất tế nhị, tuy rằng thật sự là làm y bối rối rất lâu, thế nhưng một lát sau cái người vô tâm vô phé này vẫn là ngáy khò khò ngủ mất.

Bạn đang đọc truyện *Án Tư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Vào khoảng tháng sáu, mẹ Trình lại trở về. Trước đó không có báo trước, cho nên lúc Thành Thành mở cửa bị bất ngờ đến giật cả mình, tiếp đó liền nhảy lên ôm lấy mẹ Trình, càng không ngừng kêu “Mẹ ơi, mẹ ơi.”

Mẹ Trình cười xoa đầu nó nói: “Sao một chút cũng không có lớn thêm a, thế nhưng mà càng ngày càng đẹp trai rồi.” Cùng Chí đã đến cửa, lần này hai người cùng đi. Đúng lúc Cùng Chí đến Bắc Kinh làm một chút chuyện, mẹ Trình nói cô cũng muốn đến coi sóc Trình Hàn Lang, cùng hân vọt qua kì thi đại học.

“Anh con đâu? Còn chưa có về sao?” mẹ Trình mang theo đồ đạc nặng nề đi vào, phát hiện Trình Hàn Lang không ở nhà.

“Ảnh phải khuya mới trở về, gần đây bọn họ có thiệt nhiều chuyện phải làm. Anh ấy rất là mệt mỏi.” Thành Thành ngồi ở bên cạnh mẹ Trình nói.

“À! Vậy con có nghe lời anh con không nè?”

Thành Thành nhanh chóng gật đầu: “Con có nghe lời!”

Mẹ Trình nở nụ cười, quay đầu nhìn căn nhà, trên cơ bản không có thay đổi gì quá lớn, Cùng Chí ở bên cạnh hỏi cô có mệt hay không, mẹ Trình nói vừa về tới nhà mệt mỏi gì cũng đều không thấy. Đây là lần đầu tiên Cùng Chí tới nhà Trình Hàn Lang, cũng là nhà của vợ mình cùng Trình Thế.

Anh đứng lên, đi xung quanh nhìn một chút, phát hiện một cái hộp ở bên cạnh ti vi, kiểu dáng phong cách rất châu Âu, đặc biệt nổi bật trong căn phòng, thoáng cái liền hấp dẫn anh. Anh rất tò mò, hỏi mẹ Trình có thể mở ra nhìn được không, mẹ Trình nói anh muốn xem thì cứ xem đi, đó là đồ của Trình Thế để lại.

Cùng Chí mở cái hộp kia ra, bên trong là một chiếc đồng hồ đeo tay, kim đồng hồ đã ngừng chạy. Không biết là dừng ở năm nào tháng nào, anh nhớ rõ, đây là anh trích một phần tiền lương tháng đầu tiên mua cho Trình Thế, kiểu dáng này ở thời điểm đó cũng coi như đặc biệt, giá cả hiện tại đã giảm đi rất nhiều rồi, rõ ràng là một đoạn tình cảm rất tốt, vì sao lại đến nông nổi trở mặt thành thù. Ngẫm lại mình đã có đến 3 năm không thấy qua cậu ta, chắc là vẫn phong lưu không kém năm xưa đi!

“Mẹ, mẹ về sao không báo cho con một tiếng a? Con đi đón mẹ là được rồi.” Tiếng nói chuyện cắt đứt dòng suy nghĩ của Cùng Chí, Trình Hàn Lang đã trở về, mẹ Trình vội vàng kéo hần qua nhìn, tuy rằng mấy tháng trước đã về một lần, nhưng là con của mình vài ngày không gặp cũng cảm thấy chỗ nào cũng thay đổi.

“Gây rồi? Là ăn không ngon hay là học tập quá mệt mỏi a? Mau để mẹ nhìn một chút.”

Mẹ Trình vẫn như ngày Trình Hàn Lang còn bé mà vuốt ve ngắm nhìn hần, khiến cho hần vô cùng xấu hổ. Liên tục nói: “Mẹ, con đã lớn như vậy rồi. Mẹ đừng chỗ nào cũng sờ mà.”

Một câu nói chọc cho Cùng Chí cũng muốn cười, Trình Hàn Lang đưa mắt nhìn Cùng Chí, lễ phép nói: “Dạ chào chú!” Cùng Chí cười đáp lễ, dáng vẻ rất giản dị dễ gần.

“Tối hôm nay cả nhà chúng ta đi ra ngoài ăn đi? Hiện tại Bắc Kinh có nhà hàng nào mới mở ngon không?” mẹ Trình hỏi Trình Hàn Lang.

“Có, ở trên đường An Lập mới mở một cái, không biết thế nào, đi ăn thử đi ạ!” Trình Hàn Lang đề nghị.

“Được! Được! Được!” mẹ Trình còn chưa có trả lời, Thành Thành đã khua tay nhảy cẫng lên. Trình Hàn Lang dùng sức cốc đầu nó một cái, Thành Thành lập tức ngưng lộn xộn, úy khuất nhìn mẹ Trình.

Mẹ Trình vội vàng xoa xoa cho nó, cười đùa dỗ nó, làm bộ tức giận nói với Trình Hàn Lang: “Con lại bắt nạt Thành Thành của chúng ta thử xem?” Thành Thành vênh váo mà làm một cái mặt quỷ với Trình Hàn Lang, Trình Hàn Lang trừng nó một cái, không để ý tới nó nữa.

Thu dọn xong mọi thứ, bốn người liền đi đến nhà hàng. Quy mô nhà hàng mới mở này khá lớn, trang trí cũng không tệ, hần là chất lượng thức ăn trong đó cũng không kém.

Lúc đi qua đại sảnh đến quầy phục vụ để đặt phòng, mẹ Trình gặp được một người, sắc mặt hơi chút thay đổi, Cùng Chí cũng nhìn thấy. Thực sự rất trùng hợp, lại đụng phải Trình Thế ở đây. Mẹ Trình quay đầu, định không nhìn đến. Cùng Chí muốn đi qua chào hỏi, bị cô ngăn cản, ý bảo không nên tự mình đến trêu chọc anh ta.

“Ba!” Trình Hàn Lang từ xa kêu một tiếng.

Trình Thế nhìn về phía bên này, phát hiện ra bọn họ. Sững sốt một chút, vẫn là đi tới đó. Đi theo bên người anh ta chính là Lê Trung Tín, một cảm giác rất áp bức người khác, ngược lại làm nổi bật lên Trình Thế có vẻ vẫn khá bình thản.

“Rất trùng hợp a! Con trai, đã lâu không gặp, con cũng không đi tìm ba, ba cũng rất nhớ con.” Thành Thành cười vỗ vai Trình Hàn Lang, cũng không có nhìn đến mẹ Trình và Cùng Chí bên cạnh.

“Trình Thế, đã lâu không gặp! Cậu... có khỏe không?” Cùng Chí rất hữu nghị chào hỏi với Trình Thế.

Trình Thế quay đầu nhìn anh một cái, có chút nghi ngờ nói: “Cậu...À, tôi nhớ rồi, cậu tên là Cùng Chí gì đó đúng không?” (ông lại make color =.)

Cùng Chí sững sốt một chút, nghĩ một chút có thể chính mình thay đổi quá nhiều, hơn nữa cũng đã nhiều năm như vậy, cậu ta nhìn không ra được cũng là bình thường, liền có chút lúng túng gật đầu cười.

“Chúc cả nhà mọi người ăn vui vẻ, tôi không quấy rầy nữa, tôi còn có việc, đi trước một bước. Con trai, càng lớn càng đẹp trai a!” Trình Thế hướng Trình Hàn Lang vẫy tay một cái, đi theo Lê Trung Tín.

Trình Hàn Lang nhìn mẹ Trình một chút, không biết vì sao trong lòng không khỏi có chút ghen. Đặc biệt là khi nghe được một câu nói xa lạ, dù cho ông ấy không có trách nhiệm như thế nào đi nữa, đối với Trình Hàn Lang mà nói, ông ấy vẫn là ba hần, máu chảy trên người hần chính là máu của ông ấy, đây là sự thực thế nào cũng không thay đổi được. Thế nhưng hần rất ngạc nhiên ba hần ngày hôm nay cũng không có phản ứng gì, lúc đầu hần còn lo lắng bầu không khí sẽ căng thẳng, không nghĩ tới Trình Thế ngoại trừ bỏ qua mẹ Trình những thứ khác bên ngoài đều tốt, giống như hết thảy chuyện này cũng không có một chút quan hệ cùng ông ấy.

Ba năm qua Trình Hàn Lang thường xuyên thấy ba hần. Hần cảm thấy ba hần thay đổi, cụ thể thay đổi cái gì, hần cũng không nói được, vừa rồi mới nhìn thấy ánh mắt Lê Trung Tín nhìn ba hần cảm thấy rất kỳ quái. Lúc họ xoay người Lê Trung Tín khoác vai Trình Thế, tuy rằng cái này ngày thường nhìn rất bình thường, thế nhưng trong lúc này lại cảm thấy có một chút mùi vị không nói nên lời, có lẽ là tự mình suy nghĩ nhiều đi! (Ờ thay đổi, ông lấy chồng goy :v)

Một bữa cơm ăn xong cũng coi như vui vẻ, Trình Hàn Lang còn uống không ít rượu, bất quá mẹ Trình cũng không có ngăn cản gì, dù sao hần đã không còn là đứa nhỏ 5 năm trước nữa rồi. Mẹ Trình tin tưởng tự hần có nguyên tắc của bản thân mình. Thành Thành ngồi ở trên bàn toàn tâm toàn ý mà ăn, có đôi khi phát hiện một món ăn thật ngon cũng sẽ nhìn kỹ một chút xem nó là dùng nguyên liệu gì làm ra. Trình Hàn Lang thảnh thơi cũng sẽ theo thói quen gắp một ít đồ ăn cho Thành Thành, mẹ Trình nhìn hai anh em hần quan hệ tốt đẹp như vậy trong lòng thật sự rất vui vẻ.

Mẹ Trình vốn định chờ Trình Hàn Lang thi đại học xong mới đi, kết quả ở Hàng Châu xảy ra một số chuyện, công việc của Cùng Chí chưa xong cũng liền phải chạy trở về, Trình Hàn Lang cảm thấy chắc là việc rất gấp, bảo mẹ Trình về cùng với chú.

Mẹ Trình không lay chuyển được Trình Hàn Lang, không thể làm gì khác hơn là nói xin lỗi với Trình Hàn Lang: “Mẹ thật xin lỗi con, ngày quan trọng như vậy lại không ở cùng con. Con trai con nhất định phải thi cho thật giỏi. Mẹ tin tưởng con.” Trình Hàn Lang nói không có việc gì, liền tiễn mẹ Trình quay trở về.

Ngày đó thi đại học, bên ngoài trường thi đầy áp người, Trình Hàn Lang bị phân đến một trường học khác thi, cách trường mình có xa một chút, cho nên hần cũng không có ngồi cùng ai. Cảm thấy cuộc thi cũng coi như thuận lợi, đề khá khó, bất quá đối với Trình Hàn Lang mà nói cũng không có cái gì. Lúc ra khỏi phòng thi hần thở dài một hơi, rốt cục đã thi xong rồi. Tuy rằng không thấy cấp ba có một mối gì cho cam, nhưng ít ra lên đại học có thể làm việc mình muốn nhiều hơn rất nhiều.

Bên ngoài trường thi hiện tại đang chen lấn, một số phụ huynh cũng ở bên ngoài chờ con, biểu tình kia so với người đi thi còn khấn trương hơn. Trên tay cũng cầm một vài thứ, đoán chừng là sáng sớm sau khi con cái ăn xong, có thể thấy là họ vẫn không có rời đi chút nào. Trình Hàn Lang biết mình trong chốc lát cũng không thể chen ra, liền tìm một chỗ mát mẻ ngồi.

Đúng lúc này, Trình Hàn Lang thấy ở xa xa Thành Thành đang chạy tới đây, gạt hết cả mình, hần ngoài nghi là mình nhìn lầm rồi. Chờ lúc Thành Thành đi đến nơi mới phát hiện ra thật sự là nó.

“Anh, em tới đón anh!” Thành Thành đầu đầy mồ hôi, bên ngoài khí trời rất nóng, xem ra nó đã tới thật lâu rồi, toàn bộ quần áo đều ướt đầm. Trình Hàn Lang nhìn đoàn người ngăn ở bên ngoài, buồn bực không biết Thành Thành là vào bằng cách nào.

“Em vào bằng cách nào? Không phải cửa bây giờ còn bị chặn sao!”

“En chui qua hàng rào ở bên kia vào, chỉ có em có thể chui qua, tại vì khe hở rất nhỏ.” Thành Thành hưng phấn mà nói.

“Em tới đây làm gì? Hôm nay không phải là phải đi học sao?” Mặt của Trình Hàn Lang lập tức trở nên âm trầm.

“Em... Không phải thi đại học phải có người theo chăm sóc mới thi được sao? Em không phải cố ý trốn học đâu, em xin thầy cô cho nghỉ rồi, nói là em đau bụng.” Thành Thành nhìn thấy mặt của Trình Hàn Lang, càng nói âm thanh càng nhỏ dần, đầu cũng thấp xuống theo.

“Được rồi, không ra làm sao. Lần sau nhớ kỹ đừng có tùy tiện trốn học a! Nếu không về nhà em cứ chờ bị đánh đi!” Thành Thành lúc này mới ngẩng đầu lên, Trình Hàn Lang giúp nó lau mồ hôi, ngoài miệng mặc dù không biểu hiện gì, thế nhưng trong lòng vẫn là một hồi cảm động, hần cũng không nghĩ tới sẽ có người tới bồi hần thi, trời nóng như vậy mà Thành Thành có thể một mình chui qua tới, cũng có thể là phải cùng người khác chen lấn một lúc rất lâu, cũng không biết nó là làm sao mà qua được. Nghĩ tới thân hình Thành Thành nhỏ bé như vậy ra sức chen qua biển người, trong lòng của Trình Hàn Lang lại nổi lên một tình cảm ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Trường đại học Trình Hàn Lang đăng ký đều nằm ở Bắc Kinh, như vậy về nhà cũng dễ dàng. Thành Thành mặc dù làm gì cũng chỉ có một mình, thế nhưng Trình Hàn Lang cũng hiểu được nó vẫn không thể tự sinh hoạt một mình, bản thân mình tuy rằng bình thường đều là Thành Thành chăm sóc cho, thế nhưng xét cho cùng nó vẫn chỉ là một đứa bé, suy nghĩ lại còn rất ngây thơ, còn cần người quản, quan trọng hơn là Trình Hàn Lang không biết bản thân mình rời khỏi Thành Thành rồi có thể sinh hoạt hay không.

Cuối cùng Trình Hàn Lang được Đại học Kinh doanh Quốc tế tuyển chọn, hần cũng coi như thỏa mãn với kết quả này, mẹ Trình nghe được tin này càng vui vẻ. Lần trước cô trở về là bởi vì bệnh tình nguy kịch của cha Cùng Chí, hiện tại bệnh tình trên cơ bản đã ổn định, thế nhưng ông không thể tự mình sinh hoạt, cần phải có người chăm sóc. Trình Hàn Lang bảo mẹ Trình yên tâm, chính hần có thể lo liệu tốt tất cả mọi chuyện, để cho cô an tâm ở bên kia làm cho tròn hiếu đạo của người vợ. Mẹ Trình cảm thấy Trình Hàn Lang thật là trưởng thành, so với đứa nhỏ kiêu ngạo, bốc đồng năm nào thật là như hai

người khác nhau.

Đỗ Công được một học viện ở Bắc Kinh tuyển chọn, mặc dù đại học loại hai, nhưng đối với bản thân y mà nói đây đã là kết quả rất thỏa mãn rồi, cái chính là rốt cuộc được tự do rồi.

Từ sau khi người anh em ở giường đối diện nói y có bệnh luyến đồng, Đỗ Công lên mạng tra một ít tư liệu về phương diện này, khi Đỗ Công biết bệnh luyến đồng đại khái chính là một loại tính cách biến thái tìm kiếm sự thỏa mãn từ đối tượng là trẻ em, quả thật Đỗ Công bị dọa đến giật mình. Bất quá y cũng yên tâm. Tình cảm của y đối với Thành Thành còn xa mới bay lên đến mức độ tội ác như vậy. Nhiều lắm cũng là thỉnh thoảng bóp vài cái, còn những lúc khác y tự nhận chính mình đối với Thành Thành vẫn là thương yêu đơn thuần.

Qua mùa hè này Thành Thành sẽ lên lớp sáu, lập tức sẽ từ một học sinh tiểu học lột xác trở thành một học sinh trung học. Trường trung học nó được vào là một trường trung học rất tốt ở Bắc Kinh, chính là có hơi xa nhà một chút. Trình Hàn Lang xin cho nó trọ ở trường, Thành Thành đương nhiên không muốn tách ra khỏi Trình Hàn Lang mà vào trường học ở, hết cứng rắn rồi nhõng nhẽo với Trình Hàn Lang, phương pháp gì cũng dùng hết, nhưng cũng không thể khiến Trình Hàn Lang thay đổi sắc mặt tí nào. Cuối cùng vẫn là ngoan ngoãn phục tùng theo an bài của tổ chức.

“Anh, có phải là anh đã sớm không muốn em đứng không? Cho nên để em đi ở trọ trong trường, như vậy anh sẽ không nhìn thấy em nữa.” Thành Thành hôm đó mặt mày kiên nhẫn hỏi.

“Không phải vậy, là bởi vì anh mới vừa lên đại học công việc tương đối nhiều, có thể cũng tiện về nhà, em ở nhà một mình anh sẽ lo lắng.” Trình Hàn Lang coi như có kiên nhẫn trả lời.

“Không phải, anh chính là không muốn nhìn thấy em nữa, anh vẫn luôn thấy em phiền.” Thành Thành bĩu cái miệng bé nhỏ kháng nghị.

“Trường đó xa nhà như vậy em không trọ lại ở trường sau này đi học thế nào a? Lẽ nào em muốn hôm nào cũng dậy sớm như vậy đi taxi hay là đập xe đạp đi sao?” Trình Hàn Lang nói. (xe buýt đâu anh 2 :v)

“Anh chính là cố ý tìm cho em một cái trường xa một chút, sau đó khó khăn quá em nhất định phải trọ ở trường, anh liền đem em đây đi.” Thành Thành vẫn chưa cam tâm, một lòng khư khư nhận định suy nghĩ của mình.

Tính nhẫn nại của Trình Hàn Lang lập tức bị dùng sạch, đã nói rất nhiều rồi, Thành Thành vẫn không chịu bỏ qua. Cuối cùng hấn rất cục bạo phát ra: “Anh chính là thấy em phiền đó, muốn đem em đuổi đi như vậy đó được không? Em muốn đi cũng phải đi, không muốn đi cũng phải đi. Coi bộ gần đây anh nề mặt em nhiều quá rồi phải không? Càng ngày càng nhiều chuyện.”

Thành Thành lúc này rất cục yên tĩnh, mang vẻ mặt bị tổn thương mà chạy đến nhà bếp dính dính đang đang nấu cơm, tạp dề nhỏ nó tự mua cho mình nó cũng không có đeo, khiến cho cả người đều đầy bột. Một bên làm một bên nói làm bầm ở trong nhà bếp, bản thân cũng không biết mình lâu bâu cái gì.

Mỗi lần tâm tình Thành Thành không tốt sẽ lại đi cán mì sợi, sau khi cán xong rồi thì phải đi làm nước sốt. Thứ nhất là bởi vì cán mì sợi rất mất thời gian, thứ hai là bởi vì nó có thể làm ra hương vị khác biệt, mùi vị nước sốt cũng khác biệt. Có đôi khi bùng lên một tô mì sợi, sau đó lại mang lên một chén nước sốt đủ màu sắc, Thành Thành sẽ liên cảm thấy rất có thành tựu, phần lớn buồn lo cũng sẽ bị loại tâm tình này lấn át.

Cho nên đồ trong tủ lạnh nhà Trình Hàn Lang đều là những nguyên liệu như này, đưa nhỏ nhà khác đi siêu thị mua đồ trong xe đẩy đều là một ít đồ ăn vặt, sô cô la, đồ chơi, v...v... duy chỉ có Thành Thành đi siêu thị toàn là mua một ít gia vị, rau dưa, đồ dùng trong nhà. Mấy thứ này Trình Hàn Lang đều lười đi mua, Thành Thành mỗi lần đến quầy tính tiền, mấy cô gái ở đó đều cho rằng chắc là bên cạnh phải có mẹ hay ai đó đi cùng, thấy một đứa bé con như thế đi mua một đồng lớn những loại đồ vật này họ đều vô cùng kinh ngạc, kết quả cuối cùng còn thấy đứa nhỏ này vậy mà tự mình xách túi nhỏ túi lớn mang đi.

Trình Hàn Lang đi theo vào nhà bếp, thấy Thành Thành lại đang cố ý đem đồ vật làm ra âm thanh rất lớn để phát tiết bất mãn trong lòng. “Em làm cái gì vậy? Lại làm mì sợi? Anh không muốn ăn!” Trình Hàn Lang đứng dựa ở cửa nhìn nó.

“Em không phải là làm cho anh ăn, anh không ăn em ăn, sau này em đi rồi anh muốn ăn cũng không có ăn đâu! Hừ!” Thành Thành cầm một cục bột hung hăng ném vào trong tô nhào nặn.

“Ui! Trình Thành đại nhân của chúng ta tức giận rồi, có thể nói cho tiểu nhân biết ngài là vì cái gì mà tức giận hay không a?” Trình Hàn Lang cố ý chọc giận nó.

“Đại nhân tức giận là bởi vì tiểu nhân nhất định bắt đại nhân trọ ở trường, đại nhân không muốn ờ!” Thành Thành quay lưng nói với Trình Hàn Lang. (thiệt cái tình hà))))))))))))

“Cho em trọ ở trường là vì tốt cho em, suốt ngày đợi ở nhà cũng sắp biết thành con dâu nuôi từ bé rồi, em nhìn coi em suốt ngày đều đang làm cái gì? Ngoại trừ làm cơm hay giặt quần áo còn gì không, đây là chuyện mà một người đàn ông cần phải làm sao?” (con dâu nuôi từ bé thiệt chứ gì nữa :v, may là không như cô dâu 8 tuổi, ngày nào cũng bị Anadi tỷ ty tra tấn nên tìm Thành Thành an ủi :v)

Thành Thành xoay người lại, biểu tình trên mặt rất là ủy khuất: “Đúng, ở trong mắt anh em chính là cái gì cũng không tốt, cho nên anh mới không muốn nhìn thấy em nữa, muốn ở xa em. Đừng không?”

“Được được được! Vẫn là đừng nói nữa, ngài cứ lẩn qua lẩn quẩn cái việc này, ta cùng ngài không có tiếng nói chung. Thật không nghe lời...” Trình Hàn Lang một bên lắc đầu một bên đi ra ngoài, để lại một mình Thành Thành ở trong nhà bếp âm thầm thương tâm.

“Anh, em thật sự không phải cố tình muốn cho anh thêm phiền phức, em thật sự rất là không muốn rời xa anh, trọ ở trường thì không thấy được anh.” Lúc ăn cơm Thành Thành cố sức mà nói ra, trên mặt đều là biểu tình thương tâm.

Trình Hàn Lang ý thức được lời nói vừa nãy của mình có thể có hơi chút quá đáng. Thành Thành từ khi đến ngôi nhà này chưa từng bao giờ cãi lời hấn cái gì, giống như một bé nọ lệ trung thành, có thể là lần này thực sự rất không muốn, cho nên mới phải động cái là thể hiện ra bướng bỉnh một chút.

“Cái đồ ngốc em! Ở trọ cũng có thể về nhà a! Trước ở thử một năm xem xem một chút đi! Đến khi anh học năm thứ hai đại học có thời gian rảnh rồi một chút, anh lại đem em nhận về.” Trình Hàn Lang an ủi.

“Thật à? Thật tốt quá!” Thành Thành hoan hô lên, ngồi ở trên ghế uốn tới ẹo lui.

Trình Hàn Lang nhìn nó thì dở khóc dở cười, dùng sức nhéo lên mặt nó một cái, Thành Thành còn cười hi hi. Trình Hàn Lang ngờ ngác nhìn nó, đứa nhỏ như vậy thấy thế nào cũng không giống học sinh cấp hai, nhìn từ bề ngoài thì vẫn như đứa nhỏ còn để đầu ba vớ, nhìn từ tuổi tâm lý thì trên cơ bản là nhiều năm như vậy cũng không tiến bộ gì hơn. Không biết lên đến trung học sẽ bị người khác bắt nạt như thế nào, Trình Hàn Lang vừa nghĩ vừa âm thầm thay nó lo lắng.

Đỗ Công suốt mùa hè thường xuyên đến nhà Trình Hàn Lang ké cơm, có khi ở một lúc mấy ngày không về, hơn nữa từ lúc mình bị người khác nói một lần, làm cái gì cũng có chút cảm giác có tật giật mình, có đôi khi đối diện với ánh mắt nhìn mình chăm chăm của Trình Hàn Lang, không hiểu sao liền khẩn trương.

Có một lần Đỗ Công vậy mà lớn tiếng nói: “Tao không có bệnh luyến đồng gì đâu.” Đây khiến cho Trình Hàn Lang thật không hiểu ra làm sao, hẳn biết Đỗ Công thích Thành Thành, nhưng là không có nghĩ tới chỗ đó a! Đỗ Công vừa nói như vậy ngược lại có chút ý tứ “giấu đầu lòi đuôi”. Làm cho Trình Hàn Lang không có việc gì làm lại nhìn chòng chọc hai người bọn họ, hại Đỗ Công mỗi ngày đều ở trước mặt Thành Thành lâu bầu: “Em nhanh lớn lên một chút đi, trưởng thành rồi người ta sẽ không nói gì anh.” (Ông hok có nói đâu, ông đập cho trận thôi à :v)

Trình Hàn Lang khai giảng sớm hơn so với Đỗ Công, khai giảng xong liền phải đi học quân sự một tháng. Một tháng này cái gì cũng bị quản rất nghiêm, đặc biệt là vô cùng hạn chế phương diện hậu cần, cho nên Thành Thành một tháng này không có được nhìn thấy Trình Hàn Lang, vài ngày sau nó cũng đi học. Một ít thủ tục nhập học đều là Đỗ Công làm giúp cho.

Thành Thành mỗi tối sau khi học xong đều len lén gửi tin nhắn cho hắn, thật ra chỉ đơn giản là “Anh ơi, em rất nhớ anh a!”, “Anh ơi, chừng nào thì anh về nhà a?” Lúc đầu Trình Hàn Lang cũng rất là kiên nhẫn trả lời với nó, thế nhưng sau đó thật sự là không có thời gian, không có tinh lực, thế là thỉnh thoảng mới trả lời một lần, làm cho một tháng này của Thành Thành càng thêm gian nan.

Vào ngày thứ hai sau khi khai giảng Đỗ Công thật hưng phấn mà gọi điện thoại cho Trình Hàn Lang, nói: “Mày có đoán được không, tao vậy mà chung lớp với Trịnh San Đồng, thật mẹ nó trùng hợp. Nhỏ này mà đem đồng phục còi ra chắc cũng nhân mô cầu dạng, Trịnh San Đồng vừa tới tụi lớp tao liền có đứa nói nhỏ là hoa khôi trong khoa, tao vừa lúc có thể gần quan được ban lộc. Ha ha...” (nhân mô cầu dạng: nhìn thì như thế nhưng thật ra không phải vậy). Ở đây là ám chỉ nhìn thì hiền mà còi đồ chắc hồng có hiền. Tuy là tui ko có thích bánh bèo này cơ mà ông Đỗ ông lấy vừa thôi ông ==)

Trình Hàn Lang sau khi để điện thoại xuống thì suy nghĩ một chút, Trịnh San Đồng, hình như đã lâu rồi không có cùng cô ấy liên lạc qua, cô ấy lại đang học cùng lớp đại học với Đỗ Công, thật đúng là có duyên. Nghĩ vậy, Trình Hàn Lang cũng không khỏi vì người anh em này mà lo lắng, tuy rằng Đỗ Công cũng không phải là thua thiệt ai cái gì, thế nhưng cái đầu to kia hầu như cũng chả có cái gì trong đó, nói không chừng ngày nào đó bị người ta lừa gạt rồi còn tới chỗ người ta chúc phúc a!

Trường đại học của Đỗ Công rất gần trường trung học của Thành Thành, có một lần y đi thăm Thành Thành, lúc Thành Thành chạy ra nhiệt tình muốn đốt chết y luôn, xem ra là thằng bé ở trong trường ghen quá rồi. Thấy Đỗ Công liền nói liên tiếp không dứt, đơn giản là nói về mấy người trong ký túc xá của nó, trong lớp kiểu người gì cũng có, nhà ăn trong trường làm đồ ăn không ngon như nó làm các loại. Đỗ Công nhìn Thành Thành không dùng được cái miệng nhỏ liền thoáng, nghiêm túc hỏi:

“Em nhớ anh không?” Nói những lời này rồi chính Đỗ Công cũng có chút khẩn trương.

“Dạ, nhớ! Có nhớ vài lần, cũng nhớ anh của em nữa, anh của em cứ mãi không về, anh Đỗ, anh có thể mang em đi tìm anh của em không?” Thành Thành mang vẻ mặt mong đợi mà hỏi.

Đỗ Công không biết vì sao, trong lòng có chút chua, thì là em trai người ta nhớ anh trai cũng là bình thường. Y suy nghĩ một chút, nói với Thành Thành: “Không thể a! Anh em còn đang học quân sự, không cho gặp người.”

Kỳ thực chính Đỗ Công cũng không biết, trường của y bình thường thì có thể đi ra ngoài, lần này tới tìm Thành Thành cũng là đang trong kỳ học quân sự, bản thân y căn bản không đem mấy thứ này để vào mắt, bất quá không biết Trình Hàn Lang thì thế nào. Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn ừ ừ, trong lòng Đỗ Công rất là khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Nghĩ kỹ một chút nhiều năm như vậy bản thân mình thật sự nợ nó, người anh này phảng phất chỉ là phân biệt ở tuổi tác lớn nhỏ, chứ không có phát huy công dụng gì thật sự. Lúc nhỏ vẫn cho rằng thụ nhận nó với nó mà nói đã là ân huệ lớn lao, lớn lên rồi cũng không nghĩ Thành Thành đã vì mình mà bỏ ra bao nhiêu. Cho đến khi rời xa mới có thể sâu sắc cảm nhận được hóa ra tất cả mọi thứ đều không phải Trình Hàn Lang hẳn đáng có, mà là ông trời ban ân cho hắn.

Thành Thành lần đầu tới sân trường trung học mọi cảm giác đều không đồng nhất, vừa hưng phấn lại vừa lạc lõng. Hưng phấn là chính mình rốt cuộc cũng thành một học sinh trung học rồi, lạc lõng chính là giáo viên nơi này nhìn không hề ôn hòa như những người trước đây, mỗi một vị giáo viên đều chia vào hế ra một khuôn mặt nghiêm túc, khiến người ta vô cùng sợ hãi.

Chủ nhiệm lớp năm nhất để các bạn học sinh tự giới thiệu, không biết là tác dụng tâm lý hay là cái gì, Thành Thành ngẩng đầu một cái đã cảm thấy giáo viên đang nhìn nó chằm chằm. Hết lần này đến lượt khác những bạn ngồi trước nó đã lên hết rồi, cho nên hết người thứ ba liền đến phiên nó, Thành Thành ở dưới càng không ngừng nắm chặt tay, trong đầu loạn thành một đoàn lộn, không nghĩ ra được cái gì. (TQ ko gọi số lớp như mình mà ở mỗi cấp sẽ tính theo năm học ở cấp đó, như thành thành là sơ trung năm 1 = năm đầu tiên của cấp 2 = lớp 6)

“Trình Thành, ai là Trình Thành?” Chủ nhiệm ở phía trên đã có chút bất mãn vì Thành Thành chậm chạp.

“Là... là... em...” Thành Thành chậm rãi bước lên bục giảng, dùng sức ngẩng đầu, nâng tay lên. “À... Xin chào mọi người... Minh... là Trình... Thành... Thành.” nói xong câu này thì tiếp theo lại không nghĩ ra nên nói cái gì, nó mang vẻ mặt quẩn bách mà đứng ở nơi đó, có chút khiếp đảm mà nhìn giáo viên, giáo viên lại nhún mày.

Ở dưới bắt đầu có người xì xào bàn tán, có một học sinh lớn gan cố ý hướng về phía trên bục giảng la lên: “Cậu còn là nam sinh không hay là nữ sinh a?” Lời của cậu ta lập tức đưa tới một trận cười.

Mặt Thành Thành thoáng cái liền xấu hổ đến đỏ bừng, nó lắp bắp hướng về phía giáo sư nói: “Em là... nam... sinh...”, sau đó quay đầu về phía mọi người với ánh mắt xin mọi người hãy tin tưởng mình. (thương ơi là thương mà)

Lần này bạn học phía dưới càng cười vui vẻ hơn, Thành Thành cho rằng mọi người là cười nó lớn lên không giống con trai, kỳ thực mọi người là cười nó sao lại nghe lời như thế chứ.

Cuối cùng do chiều cao của Thành Thành quá thấp, so với nữ sinh còn thấp hơn, cho nên nó chỉ có thể ngồi cùng bàn với một bạn nữ sinh. Kết quả vừa mới ngồi xuống, phía sau lại bắt đầu có nam sinh ồn ào. Thành Thành cũng không có hiểu nổi vì sao bọn họ lại ồn ào.

Bởi vì bản thân nó rất ít tiếp xúc với con gái – Vu Tiểu Đồng là một ngoại lệ, bởi vì Thành Thành chưa bao giờ coi cô bé là con gái, hơn nữa lại vừa có người ồn ào, cho nên trong lòng nó càng không hiểu nổi. Bản thân con gái lại tương đối nhất gan, hai người này buồn bực cho tới trưa ngày cả một câu cũng chưa hề nói với nhau.

Buổi trưa trở lại kỳ tức xá, vừa nhìn vào trong phòng đã có rất nhiều người, có thật nhiều người ở phòng khác cũng qua tới nơi này. Thành Thành thấy có một bạn học đang đem bé té công nó mang theo ra nghịch, cậu ta nhún một cái, toàn bộ mọi người trong phòng liền cười theo.

Thành Thành tức giận tiến lên, đoạt lại bảo bối của nó, trừng mắt với mấy người kia nói: “Các cậu sau này không được lộn xộn với nhóc ăn xin nhỏ của mình!” Sau đó lại hướng mọi người chung quanh nói: “Các cậu cũng vậy, ai đụng đến mình liền đánh người đó.” (đã bảo đừng có ai đụng vào tín vật định tình của thằng bé mà ٧)

Mới vừa nói xong, người bên cạnh lại cười, một nam sinh thân cao hơn Thành Thành một cái đầu nói: “Chỉ bằng cậu cũng đòi đánh người? Lớn lên so với bé thú cưng nhà mình cũng chẳng khác là bao, nữ sinh lớp chúng ta còn cao khỏe hơn cậu, ha ha...”

Người chung quanh lại cùng nhau cười, mặt Thành Thành đỏ như trái dương mai, nhìn bên này rồi lại nhìn bên kia, một mình ôm tượng nhỏ hình dáng thật là đáng thương. (trái dương mai bạn nào ở ngoài bắc gần biên giới TQ chắc biết nè, hồi trước mình có ăn ở ngoài đó 1 lần, nhìn đẹp mà cũng ngon lắm, hình ở dưới nha :3)

Một nam sinh nhỏ con trong đó nhìn không được, ngăn mọi người lại nói: “Chúng ta vẫn là đừng chọc cậu ấy nữa, một hồi tức giận thật đó. Cậu tên gì vậy? Đi học không có chú ý nghe, cậu ở đây làm quen với tụi này một chút. Hồi nãy cậu không tới, tụi này đều biết nhau cả rồi. Cậu đừng để ý, tất cả mọi người nói đùa với cậu thôi!”

Thành Thành đối với nam sinh trước mắt rất có cảm tình, liền khẽ mỉm cười một cái, nói: “Minh là Trình Thành, chữ Trình phía trước là trong công trình, chữ Thành phía sau là trong thành tựu.”

Nam sinh có vóc dáng nhỏ lễ phép nói: “Minh là Cố Hâm. Minh ở giường trên cậu, sau này có việc cứ tìm mình.” Thành Thành gật đầu.

“Minh là Lưu Tư Bác Viễn, ngủ ở giường bên trái cậu.” Người vừa nghịch bé té công của Thành Thành nói, Thành Thành cũng hòa thuận cùng cậu cười cười.

“Minh là ở phòng bên cạnh, mình là Đinh Lực, đừng có cười a! Cười cái gì?” Đinh Lực đẩy mấy người ồn ào hai bên một chút, sau đó hướng Thành

Thành cười đùa tí tưng.

Sau đó còn có mấy người giới thiệu chính mình với Thành Thành, tất cả Thành Thành đều lưu ý nhớ kỹ. Những người này sau này đều phải cùng Thành Thành ở một chỗ, nhìn thấy bọn họ đều đã đánh thành một đoàn, Thành Thành không khỏi có chút lạc lõng.

“Điện thoại di động của cậu nhìn cũng rất tốt, vừa nảy tui này có tìm giá coi một lúc rồi. Ai mua cho cậu vậy?” Cố Hâm tiến lên trước hỏi Thành Thành, Thành Thành cầm điện thoại di động qua, lật qua lật lại mà nhìn, nhỏ giọng nói: “Anh mình mua.”

“Oa! Cậu còn có anh hả, thật tốt! Có anh quá tốt luôn, còn có người mua đồ cho, thật ước ao được như cậu a!” Cố Hâm vỗ vỗ vai Thành Thành.

“Ừ.” Thành Thành nở nụ cười một chút, trong lòng rất phiền muộn, từ nhỏ tới bây giờ lớn lên chưa bao giờ cảm thấy mình có nhiều tâm tình như vậy, trước đây thương tâm, phiền não tất cả đều là bởi vì một số việc nhỏ gây ra, không quá mấy tiếng thì lại ổn thỏa, hiện tại hình như rất lâu rồi vẫn vô duyên vô cớ mà khổ sở. Lẽ nào người trưởng thành đều như vậy sao?

Tiết học thứ hai buổi chiều ra chơi rốt cuộc có một chuyện xảy ra khiến Thành Thành vui vẻ, đó chính là Vu Tiểu Đồng cũng học ở trường này, hơn nữa còn cách nó có một lớp, Điều này làm cho trong lòng Thành Thành có cảm giác vững vàng không ít.

Buổi tối nó gửi tin nhắn nói cho Trình Hàn Lang: “Anh, ngày hôm nay em thật cao hứng, bởi vì em thấy được Vu Tiểu Đồng á, cậu ấy lại cùng em học chung một trường.” Nó một bên gửi tin một bên nghĩ đến biểu tình của Trình Hàn Lang khi thấy tin nhắn.

Kết quả đợi thật lâu cũng không thấy tin tức hồi âm của Trình Hàn Lang, Thành Thành không hay không biết ngủ mất. Nửa đêm nó tỉnh lại cuống quýt cầm điện thoại di động lên, sợ chính mình đã quên trả lời, cuối cùng cũng không có tin nhắn mới, Thành Thành lại một lần nữa thất vọng để điện thoại di động xuống.

Hôm đó Trình Hàn Lang về nhà vừa hay là ngày thứ sáu, Thành Thành cũng được nghỉ về nhà, Thành Thành về tới nhà trước, nó đem túi xách của mình để xuống. Lấy ra một ít quần áo bỏ vào trong máy giặt, sau đó chạy đến xem trong tủ lạnh còn cái gì ăn không.

Đúng lúc này, trước mắt Thành Thành tối sầm, một đôi bàn tay che lại ánh mắt của nó. Nó lại càng bắt đầu hoảng sợ, sau đó sờ sờ đôi tay kia, đột ngột xoay lại nhảy lên trên người Trình Hàn Lang, cao hứng đến nỗi cũng không biết biểu đạt thế nào cho hết. Phảng phất con người trước mắt này như không phải là chân thật, đứng ở một bên nhìn Trình Hàn Lang từ trên xuống dưới, e sợ mình nhìn lầm rồi.

“Cũng lên tới trung học rồi sao còn nhảy nhảy chui chui như thế hả?” Trình Hàn Lang nhéo mũi Thành Thành một chút.

“Anh, em còn tưởng sẽ không được gặp lại anh nữa, anh cũng không có tin tức hồi âm cho em, cũng không có để ý em.” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Thành Thành tràn đầy ủy khuất.

“Anh cũng không phải không có việc gì đi? Hơn nữa, em cũng phải có chuyện của mình, không thể mỗi ngày cứ chờ anh liên hệ em a!”

Trình Hàn Lang nói xong mới đi vào trong phòng đem đồ đặc cất đi, kỳ thực hẳn cũng đã sớm muốn trở về, trong trường học cơm còn không ngon như Thành Thành làm, một ít tiệm ăn ngon ở ngoài lại cách trường học khá xa, làm gì cũng không tiện, vẫn là quay về nhà mình là tốt.

Trình Hàn Lang đem một bộ quần áo lấy ra, muốn trước tiên đi tắm rửa ngâm mình cho khỏe. Cầm quần áo để thay và khăn tắm đi vào trong phòng tắm lại thấy Thành Thành vẫn không nhúc nhích nhìn mình chằm chằm, Trình Hàn Lang nhìn lại trên người mình, “Trên người anh có cái gì sao? Đáng giá cho em nhìn như vậy?”

Thành Thành nhanh chóng lắc đầu, ngượng ngùng hỏi: “Anh, hôm nay anh sẽ không đi nữa chứ?”

“Em ngốc quá! Ngày mai là lễ Quốc khánh, đây là kỳ nghỉ dài hạn, phải nghỉ tới 7 ngày nì, anh đây liền ngoan ngoãn kiên nhẫn ở nhà 7 ngày với em.” Trình Hàn Lang vừa nói vừa đi vào phòng tắm, sau đó khép cửa lại. (Quốc khánh TQ là ngày 1/10)

Trình Hàn Lang vừa muốn coi đồ, chợt nghe bên ngoài vang lên một câu “Thật tốt quá!”, hẳn lúc đầu, “Phản ứng vẫn là chậm như vậy!”

Chờ Trình Hàn Lang tắm xong đi ra, cơm đã gần chín rồi. Thành Thành còn đang ở trong nhà bếp lục đục, Trình Hàn Lang ngồi trên ghế sofa nghỉ ngơi. Ngẫu nhiên hơi nghiêng đầu phát hiện ra thấy đồ đặc này nọ của Thành Thành đều để trên ghế sofa chưa đem vào phòng, hẳn lấy túi xách, đổ ra đồ vật bên trong tùy ý xem.

Trong túi Thành Thành có một chút đồ ăn, đều là mì ăn liền các loại, còn có một chút bánh quy thông thường. Trình Hàn Lang nhíu mày, nó sao lại ăn những thứ này a? Bình thường mình cũng cho nó không ít tiền a!

Hắn lại mở túi ra xem, khóa rất chắc, bên trong vậy mà đem bé tẻ công mình tặng cho nó để vào, cũng đã nhiều năm rồi đi! Vẫn còn bảo quản được y như mới, quần áo bé tẻ công mặc cũng có phai màu một chút rồi.

Lại thấy bên trong rơi ra một tấm hình của Trình Hàn Lang, Thành Thành sợ Trình Hàn Lang phát hiện không thấy hình chụp của mình đâu liền tìm một tấm chụp rất nhiều người. Trình Hàn Lang mới nhớ tới mình và nó cùng sống với nhau đã 6 năm vậy mà thậm chí một tấm ảnh chụp chung cũng không có, trước đây Thành Thành hình như có đề cập qua, mình lại như thế nào không để ý liền đem việc này quên đi mất.

Trình Hàn Lang lặng lẽ buông mấy thứ này xuống, trong lòng có chút hổ thẹn. Nó cũng là mới về nhà đi! Đồ đặc còn chưa kịp thu dọn đã vội vàng hầu hạ mình.

Nghĩ kỹ một chút nhiều năm như vậy bản thân mình thật sự nợ nó, người anh này phảng phất chỉ là phân biệt ở tuổi tác lớn nhỏ, chứ không có phát huy công dụng gì thật sự. Lúc nhỏ vẫn cho rằng thu nhận nó với nó mà nói đã là ân huệ lớn lớn, lớn lên rồi cũng không nghĩ Thành Thành đã vì mình mà bỏ ra bao nhiêu. Cho đến khi rời xa mới có thể sâu sắc cảm nhận được hóa ra tất cả mọi thứ đều không phải Trình Hàn Lang hẳn đáng có, mà là ông trời ban ân cho hắn.

“Thành Thành, anh... có phải là đặc biệt không tốt không?” Trình Hàn Lang lúc ăn cơm rất nghiêm túc hỏi Thành Thành.

“Không phải đâu a! Anh là tốt nhất luôn, bạn học em tụi nó đều ao ước được có anh trai như em.” Thành Thành cười nói, vẫn đắm chìm trong niềm vui được nhìn thấy Trình Hàn Lang.

“Anh không đùa giỡn với em, anh còn muốn em mỗi ngày phải làm cơm, có đôi khi quần áo cũng muốn em giặt, còn động một chút là la mắng. Anh nghĩ anh đây làm một người anh thật thất bại. Nếu không thì anh không làm anh em nữa được không? Như vậy trong lòng anh cũng dễ chịu một chút.” Trình Hàn Lang có chút chán nản nói.

“Nhưng cũng là anh muốn em ở lại nhà anh, bằng không em còn không có chỗ đi a! Anh giỏi như vậy, là tấm gương của em đó, vừa nghĩ tới anh em lại muốn học tập thật giỏi, mới sẽ không bị anh xem thường. Hơn nữa em biết anh muốn em là muốn tốt cho em.” Thành Thành rất nghiêm túc nói, Trình Hàn Lang càng nghe lại càng khó chịu.

“Thành Thành, ngày mười tháng một anh mang em đi ra ngoài chơi nha! Tiện thể anh mang em đi chụp ảnh, làm ảnh gia đình.”

Thành Thành vừa nghe thế mắt liền sáng rỡ, nhưng nó có chút không hiểu hỏi: “Hai người chúng ta làm sao có thể chụp ảnh gia đình nì? Ảnh gia đình không phải là phải có ba người sao?”

Trong lòng Trình Hàn Lang lại thấy buồn cười, đã lên cấp hai rồi còn cho rằng chỉ có ba mẹ và đứa con mới chụp được ảnh gia đình nì! Hắn nhin cười, gấp một chút đồ ăn vào trong bát Thành Thành, sau đó nói với nó: “Hiện tại trong nhà chúng ta chẳng phải chỉ có anh và một bé ngọc sao?”

“Hừ! Em mới không có ngọc, ở trong lớp em là lớp phó học tập đó.” Thành Thành một bên phản kháng một bên vụng trộm vui vẻ, Trình Hàn Lang nhìn thấy trong mắt của nó không phải ngọc ngém thì là cái gì?

Thành Thành ăn rất vội vàng, muốn lập tức đi chuẩn bị. Trình Hàn Lang nhìn thấu suy nghĩ của nó, vừa ho khan một cái định bảo nó Thành Thành chậm một chút. Trình Hàn Lang đem nó đặt lại trên ghế, dùng sức vỗ một cái sau lưng nó, Thành Thành nghẹn một lúc lâu mới bình thường lại.

“Em xem em đi, gấp cái gì a? Còn cả một đêm nì, còn không đủ cho em chuẩn bị sao.” Trình Hàn Lang đen mặt lại nhìn Thành Thành.

“Em... không, nhưng mà không được, anh, anh không phải sẽ không mang em đi chứ?” Thành Thành gằn như là cầu khẩn nhìn Trình Hàn Lang.

Trình Hàn Lang vừa nhìn thấy ánh mắt của nó cũng hết giận hơn phân nửa, sắc mặt lập tức nhu hòa rất nhiều, hắn sờ sờ đầu Thành Thành nói, “Nếu như em ăn cơm thật ngoan anh liền dẫn em đi!”

“Dạ! Em sẽ ăn thật ngoan...” Thành Thành vừa nghe lời này lập tức lại ngồi xuống ăn.

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Sáng ngày hôm sau, Trình Hàn Lang và Thành Thành chuẩn bị đồ đạc xong xuôi, chuẩn bị xuất phát. Trình Hàn Lang hỏi Thành Thành muốn đi đâu, Thành Thành lắc đầu nói không biết, Trình Hàn Lang suy nghĩ một chút, tuy rằng Thành Thành đã lên cấp hai, thế nhưng tâm tư vẫn còn là một đứa bé, vậy dẫn nó đi công viên trò chơi đi! Rất nhiều nơi vui chơi khác đều hạn chế trẻ em đi vào.

Thành Thành nghe xong rất vui vẻ, Trình Hàn Lang liền quyết định dẫn nó đi công viên trò chơi, hai người vô cùng hưng phấn lên đường.

Kỳ nghỉ 1/10 vốn là nhiều người ra ngoài, hơn nữa Bắc Kinh lại là một thành phố du lịch trọng điểm, khắp nơi đều là tình cảnh người người tấp nập. Trình Hàn Lang chỉ có thể luôn luôn nắm lấy tay Thành Thành, sợ nó lạc mất trên đường.

Trình Hàn Lang lúc đầu mua là vé thường, nhưng nhìn thế trận kia thì nhất thời không thể chờ hơn được nữa, chính mình thật vất vả mới mang Thành Thành đi ra ngoài chơi được một lát không muốn để cho nó mất hứng! Hắn liền bỏ ra một khoản tiền rất lớn mua hai tấm vé vip, có thể hưởng thụ một ít đãi ngộ đặc biệt, ví dụ như vào chơi sớm.

Lần đầu tiên thấy người khác chơi tàu lượn Thành Thành sợ đến hồn cũng sắp bay mất, mắt mờ thật to, còn lời Trình Hàn Lang muốn chạy, Trình Hàn Lang mắt sáng rực lên một chút, “Được, chơi cái này trước!”. Hắn sống chết níu tay Thành Thành đem nó lôi trở lại, nói cái gì cũng muốn mang Thành Thành chơi một lát.

Trình Hàn Lang ngồi bên cạnh Thành Thành cảm giác được tay nó đang run run, hần còn có ý bỏ qua luôn, đến lúc tàu chạy Thành Thành lại càng muốn túm lấy tay hần, từ chậm đến nhanh, quỹ đạo càng ngày càng xoay chuyển. Người bên cạnh đều kêu to lên, có khi là bởi vì sợ, có khi là bởi vì kích thích.

Thành Thành vẫn không túm được tay của Trình Hàn Lang sợ đến mức kêu ra một tiếng “Anh”, người khác đều là phát ra tiếng “A—”, chỉ có một mình Thành Thành gọi ra là “Anh”, lỗ tai Trình Hàn Lang nghe vào rất rõ ràng, hần đột nhiên cảm thấy mũi mình ê ẩm, không biết là gió quá lớn hay là cái gì.

Bên tai âm thanh ông ông vang dội, đã lâu không chơi những trò trẻ con ưa thích này Trình Hàn Lang cảm thấy mình lại trở về khi còn bé, thời điểm đó mẹ còn trẻ, cười rộ lên nhìn đẹp lắm. Vốn cho là bà đã mang đi tất cả mọi thứ của Trình Hàn Lang, nhưng một tiếng “Anh” bên tai khiến hần rõ ràng sáng suốt mình là chân thật tồn tại. Hần rốt cục có lòng tốt nắm lấy tay Thành Thành, tàu đã chậm rãi ngừng.

“Sợ sao? Chơi nữa không?” Trình Hàn Lang nhìn Thành Thành hỏi.

“Chơi, em muốn chơi nữa, em không sợ!” Thành Thành lớn tiếng nói.

“Được!” Trình Hàn Lang lại mang Thành Thành đi chơi một lần nữa, Thành Thành vẫn là run a run, bất quá Trình Hàn Lang thích nghe Thành Thành gọi ra tiếng anh lúc này, bức thiết như vậy, còn có một loại xung động xuất phát từ bản năng, làm dâng lên cảm giác mình là được người khác cần đến tha thiết.

Trình Hàn Lang nghe tới nghiện rồi, ngồi một lần rồi lại một lần, đến khi cảm thấy tiếng của Thành Thành cũng khàn rồi hần mới bỏ qua. Sau đó bọn họ còn đi vòng quay ngựa gỗ, tàu bay, rồi lại đến nhà ma, đi chèo thuyền, đến tối lại ngồi trong bánh xe đu quay chọc trời ngắm nhìn toàn cảnh Bắc Kinh vào đêm.

Lúc hai người lên xe đã khuya lắm rồi, Thành Thành còn chưa có chơi đã, Trình Hàn Lang bảo ngày mai lại dẫn em đi. Thành Thành cười ngáp một cái, xem ra hôm nay đã làm tên quỷ nhỏ này mệt muốn chết rồi.

Buổi tối lúc về đến nhà Thành Thành đang nằm ngủ trong xe, Trình Hàn Lang không nhẫn tâm đánh thức nó, nhẹ nhàng mà đem nó từ trong xe bế ra, quá trễ rồi, thang máy trong hành lang đã đóng. Trình Hàn Lang ôm Thành Thành từng bậc từng bậc mà leo lên năm tầng lầu, đến cửa nhà cũng có chút thở hổn hển, tuy là Thành Thành cũng không nặng, nhưng bế lâu như vậy vẫn là có chút mất sức.

Trình Hàn Lang một tay ôm nó, một tay lấy chìa khóa ra. Đúng lúc này, Thành Thành tỉnh, mở mắt vẫn có một chút không phản ứng kịp, Trình Hàn Lang ghé vào bên tai nó nhỏ giọng nói: “Chúng ta về nhà rồi!” Thành Thành gạt đầu, bĩu bĩu môi, nói lảm bảm hai tiếng, lại đem đầu vùi vào trong ngực Trình Hàn Lang mà ngủ.

Trình Hàn Lang đem nó ôm vào trong nhà, chuẩn bị đến phòng tắm đi tắm. Hần ra rất nhiều mồ hôi, tắm sạch sẽ một chút, hần nhìn Thành Thành nằm ngủ trên ghế sofa một chút, dứt khoát giúp nó tắm sạch luôn đi! Ngày hôm nay hầu hạ nó một lúc, Trình Hàn Lang nghĩ. Cũng không biết từ lúc nào mình và Thành Thành không tắm chung nữa, lúc mới đầu lúc đó vẫn là cùng tắm ni!

Trình Hàn Lang pha xong nước, đi tới bên người Thành Thành trước tiên giúp nó đem y phục cởi ra, Thành Thành không biết đang mơ cái gì, chân đạp một cái. Trình Hàn Lang nở nụ cười một chút, cuối cùng đem quần lót nhỏ của nó cởi ra.

Trình Hàn Lang đem Thành Thành trần như nhộng ôm đến phòng tắm, toàn thân Thành Thành không tìm được một chỗ tí vết, đều là trơn bóng nhẵn nhụi. Có chút cảm giác không hề nhám tay. Khiến cho Trình Hàn Lang ôm đi đều thấy là một loại hưởng thụ. Trình Hàn Lang đem nó để vào trong bồn tắm, nước ấm hần là vừa đủ, Thành Thành không có phản ứng khó chịu nào, Trình Hàn Lang tranh thủ cẩn thận giúp nó kì cọ, sợ đánh thức nó.

Đang lúc kỳ cọ giữa hai chân, Trình Hàn Lang phát hiện nó ở đây đã mọc ra lông mao mảnh nhỏ mềm mại. Không nhìn kỹ sẽ không phát hiện được. Thì ra đã dậy thì rồi, Trình Hàn Lang nở nụ cười một chút, trách không được không cùng mình tắm nữa ni!

Trình Hàn Lang thuận tay tắm sạch bảo bối của Thành Thành một chút, Thành Thành nức nở một tiếng, Trình Hàn Lang nghĩ đến chẳng lẽ nó có phản ứng rồi? Lại chà xát hai cái, Thành Thành rên rĩ tỉnh lại, đôi mắt nhỏ mông lung nhìn Trình Hàn Lang, nước ấm hun đến hồng hào. Trình Hàn Lang nhìn ánh mắt tỉnh ngủ của Thành Thành, đột nhiên nghĩ có chút lúng túng, tìm đập thỉnh thịch, bất quá trên mặt hần cũng không có biểu hiện gì ra ngoài.

Thành Thành sau đó triệt để tỉnh lại, phát hiện mình và Trình Hàn Lang đều cả người trần như nhộng ngồi trong bồn tắm, tay của Trình Hàn Lang còn đặt ở chỗ nào đó của mình, lại nhìn một chút phía dưới cơ bản đã phát triển thành thực của Trình Hàn Lang, lập tức mặt đỏ tới tận mang tai. Nó chưa từng nhìn thấy hạ thể nam nhân phát triển thành thực là dạng hình dáng gì, nam nhân lớn hơn nó mà bản thân thân mật tiếp xúc chỉ có Trình Hàn Lang, hôm nay thấy thân thể xa lạ kia của người ta lại như một thiếu nữ có một chút cảm giác sợ hãi.

Trình Hàn Lang nhìn ra nó không được tự nhiên cái gì, liền nắm chặt bảo bối của Thành Thành một chút, trêu ghẹo nói: “Nhìn cái gì? Em sau này không phải cũng sẽ trưởng thành thành cái dạng này sao?”

“A... Mau thả ra, đau quá! Em không có thấy a!...” Mặt Thành Thành đều đỏ bừng lên, hơn nữa nước tắm ấm áp, cả người từ đầu đến chân đều hồng hồng, như một con heo con bị nướng chín.

Trình Hàn Lang nhìn thấy lại buồn cười, trong lòng thầm nghĩ Thành Thành thật sự là đầu thai sai chỗ rồi. Nếu như là một cô gái nhất định là quốc sắc thiên hương, hơn nữa còn là một cô bé nữ sinh ngây thơ, gia đình nâng niu trong tay, đúng loại hình hần thích. Chi tiếc Thành Thành là một cậu bé, chẳng phải sẽ bị trêu đùa ít nhiều sao.

Buổi tối đi ngủ Trình Hàn Lang thấy thoải mái liền không hay không biết đem Thành Thành trở thành gối ôm mà ôm vào trong lòng ngủ, Thành Thành nửa đêm tỉnh lại vốn có định nhẹ nhàng đẩy hần ra, nhưng lại cảm thấy thật quá thoải mái, liền đem mặt dán vào ngực của hần ngủ.

Sáng ra trên ngực Trình Hàn Lang ngay cả dấu răng cũng có, hán giả bộ có vẻ tức giận nói với Thành Thành: “Em bây giờ làm cho anh thành cái dạng này anh làm sao đi ra ngoài gặp người, lỡ như có cô gái nào vốn coi trọng anh nhìn lên thấy cái dấu hôn này liền chạy thì sao?” (Chém bay nóc luôn :v)

Thành Thành cúi đầu không nói lời nào, một bộ dáng thực sự làm sai chuyện rồi, tranh thủ dùng sức chà chà ngực hán một chút, muốn đem dấu vết kia chà cho mất.

Hô hấp của Trình Hàn Lang có chút không thuận, vội vàng đẩy tay nó ra, sờ sờ cái đầu nhỏ của nó nói: “Đừng chà, chà không hết, anh cũng không có trách em, hôm nay anh dẫn em đi chụp ảnh!” Thành Thành lập tức đem chuyện vừa rồi quên mất không còn một mảnh, nỷ mẫn theo Trình Hàn Lang ra khỏi cửa.

Trình Hàn Lang cầm máy ảnh khi đi chơi chụp cho Thành Thành không ít ảnh, sau đó Thành Thành đòi đi chụp hình sticker, Trình Hàn Lang vốn không có muốn chơi cái trò ấu trĩ này, dù sao mình đã lớn như vậy rồi, nhưng cuối cùng thấy Thành Thành làm bộ đáng đáng thương, chỉ có thể tuyên bố đầu hàng.

Trình Hàn Lang ôm Thành Thành, cũng Thành Thành chụp không ít hình, trong đó có Thành Thành nhắm mắt, hôn trộm Trình Hàn Lang, hai người mặt kề mặt... hình dạng khác nhau. Lúc lấy hình ra Trình Hàn Lang nhìn mình cũng thấy xấu hổ, một nam sinh lớn như vậy rồi còn chụp nhiều ảnh hoạt hình như vậy, bất quá Thành Thành ở cạnh nhìn ảnh chụp mà vui vẻ một hồi, sau đó nhìn Trình Hàn Lang cười, Trình Hàn Lang thấy nó thích như vậy, thì mình cũng không vấn đề gì.

Thành Thành chọn ra tám ảnh nó và Trình Hàn Lang mặt kề mặt, dán vào mặt sau điện thoại di động của mình. Ảnh chụp này hai người cười vui vẻ nhất, ngay cả răng nanh bình thường không lộ ra của Trình Hàn Lang cũng đều lộ ra, thoạt nhìn khiến người ta thấy hạnh phúc không gì sánh được.

“Anh, anh đem hình anh thấy là đẹp nhất để vào ví tiền của anh đi, như vậy anh ở trường cũng sẽ không có quên em nữa!” Thành Thành nói với Trình Hàn Lang.

Trình Hàn Lang khinh thường nói: “Ngây thơ như vậy, ai mà để!”

Thành Thành bĩu môi, không thèm nói chuyện.

Về đến nhà Trình Hàn Lang vẫn là chọn ra ảnh chụp bỏ vào, là tám ảnh Thành Thành hôn trộm hán, khuôn mặt tươi cười của Thành Thành chụp rất rõ ràng, trong ảnh mắt luôn mang theo một ánh cười be bé. Trình Hàn Lang cảm thấy mình rất là thích tám hình này.

Ngày vui đều là ngắn ngủi, bảy ngày rất nhanh liền trôi qua, qua ngày hôm nay Trình Hàn Lang lại phải quay về trường học, Thành Thành cũng phải đi học.

Buổi tối lúc hai người đi ngủ Thành Thành ôm lấy Trình Hàn Lang, khẩn cầu nói: “Anh, không đi được không? Nếu chúng ta đều không phải đi học thì tốt biết bao, anh có thể chơi với em mỗi ngày rồi.” Trong lòng Trình Hàn Lang một trận chua xót khổ sở, vốn nghĩ là vẫn là chung một thành phố không có nhớ nhưng gì, nhưng nghe Thành Thành nói như vậy chính mình hình như cũng có chút luyến tiếc.

Nhưng hán vẫn cường ngạnh nói: “Một thằng con trai cả ngày lưu luyến gia đình có tiền đồ gì lớn? Nói cho em biết, đến trường học phải thật nghe lời, không được cứ nhớ nhà mãi.”

“Em không phải là muốn về nhà, em là nhớ anh, anh, anh một chút cũng không có nhớ em sao?” Thành Thành ngẩng đầu mang ánh mắt mong đợi hỏi.

Trình Hàn Lang bỗng nhiên trong lúc này không nói nên lời, kỳ thực hán cũng nhớ, nhưng chính là không nói ra được, hán đã quên mất bao lâu rồi chính mình không có cùng ai nói ra những lời tình cảm, luôn cảm thấy nói mấy thứ đó thật vô dụng.

“Em chỉ biết là... anh không cần em.” Thành Thành có chút khổ sở mà nói. Nhưng vẫn là chặt chẽ ôm lấy Trình Hàn Lang không buông tay, cứ như vậy mà đi ngủ.

Ngày hôm sau, lúc Trình Hàn Lang thu dọn đồ đạc, mang theo những tám hình kia. Thành Thành ở bên cạnh giúp hán, cũng không có bởi vì không muốn hán đi mà tùy hứng làm nũng, Trình Hàn Lang lúc ra khỏi cửa, Thành Thành nói với hán: “Tạm biệt anh, em sẽ nghe lời anh nói, nhất định sẽ không nhớ anh mãi.” Trình Hàn Lang gật đầu, cúi người xuống sờ sờ mặt của nó, sau đó lại mang theo túi hành lý đi khỏi.

Ở dưới lầu đi đã thật xa, Trình Hàn Lang ngẩng đầu, Thành Thành còn đang ở trước cửa sổ đưa cổ ra nhìn, thấy Trình Hàn Lang nhìn nó lại vội vàng rút trở lại. Trong tim Trình Hàn Lang như bị vật gì chạm vào một chút, cuống quýt vội vàng xoay người nhanh chóng đi về phía trước.

Xi poi: Bắt đầu từ chương sau có mùi ngược rồi. Thương thằng bé cứ bị người lớn bỏ quên.

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 29

Con trai trưởng thành có đôi khi chỉ là chuyện một hai năm, một năm lớp sáu, Thành Thành đã cấp tốc cao lên, không riêng gì thân thể, tâm trí cũng vậy, đều lên lút phát sinh thay đổi.

Tuy rằng com ở trường học chất lượng và mùi vị đều kém, nhưng lại làm cho Thành Thành khỏe mạnh lớn lên, đến kì nghỉ đông năm lớp sáu Thành Thành đã cao hơn 10cm, từ một tên nhóc đầu để chòm thoáng cái thành một thiếu niên trưởng thành. Điều này cũng làm cho Trình Hàn Lang không thường gặp được Thành Thành giật mình một phen, lễ mừng năm mới lần này, ngoài Trình Hàn Lang và Thành Thành, có thêm một người nữa — Danier.

Danier là một trong những du học sinh trong trường Trình Hàn Lang, quốc tịch Đức. Trình Hàn Lang và cô quen biết trong thư viện, lúc đó mỗi lần thư viện chỉ cho mượn tối đa 5 cuốn sách, mà Danier lại hết lần này tới lần khác muốn mượn 6 cuốn, không lần nào mượn được 6 cuốn, một mực nói với nhân viên quản lý nơi đó “Tại sao lại không thể chứ?” cứ thế mà đẩy đưa.

Trình Hàn Lang nghĩ cô rất thú vị, liền đem thẻ của mình mượn cho cô, lúc này mới khiến Danier được như nguyện. Danier từ đó cùng Trình Hàn Lang đi chung, sau đó hai người liền coi như chính thức quen biết.

Danier coi như là người nữ sinh đầu tiên Trình Hàn Lang có cảm giác, Trình Hàn Lang nghĩ bên cạnh cô và những nữ sinh khác không giống nhau, ngoại trừ quốc tịch bất đồng, thói quen sinh hoạt cũng rất khác với người ở đây, bản thân Danier còn là một người rất có cá tính. Trình Hàn Lang chủ yếu là cảm thấy mình cùng cô qua lại có tính khiêu chiến nhất định, bởi vì trên người cô nữ sinh này luôn luôn làm cho hắn không nắm bắt được cái gì đó.

Ví dụ như tư tưởng của cô, có thể trong hai mươi bốn giờ thay đổi 10 loại suy nghĩ khác nhau, hơn nữa đôi khi tư tưởng và hành động cũng không thống nhất, đây là nguyên nhân cô khiến Trình Hàn Lang thủy chung bảo trì hăng hái. Trong mắt Trình Hàn Lang các cô gái thông thường trên cơ bản ngoại trừ tướng mạo khác biệt còn lại đều là trăm người như một.

Có đôi khi một nữ sinh đứng ở đằng xa cười với hắn, với một loại tươi cười nào đó, tư thế cười nào đó, Trình Hàn Lang lập tức sẽ biết một lát sau cô nàng qua đây sẽ nói cái gì. Điều này làm cho hắn cảm thấy rất chán ngán.

Danier có khuôn mặt của người phương Tây, đây là ấn tượng đầu tiên của Thành Thành với cô, Trình Hàn Lang hào hứng mang cô tới trong lễ mừng năm mới, Thành Thành chỉ biết ý nghĩa của cô nữ sinh này với anh nó nhất định không phải bình thường như vậy. Nó cũng rất nhiệt tình mà đón tiếp cô.

Danier đối với mọi thứ trong nhà đều cảm thấy hứng thú, cô đi vào cửa gặp Thành Thành thì kinh hô một câu mỹ nam tử. Trình Hàn Lang nghe thấy trong lòng cũng thấy chua, vội vã bảo Thành Thành cố gắng ít xuất hiện trước mặt Danier.

Trình Hàn Lang và Danier ở trong phòng cười dùng tiếng Anh nói chuyện mập mờ, ở bên ngoài cao hứng bùng bùng đốt pháo, ở nhà bếp làm sủi cảo thì treu ghẹo lẫn nhau, Thành Thành chỉ có một thân một mình trốn ở chỗ khác tự mình chơi, có lúc gọi điện cho Tiểu Đồng tâm sự cả buổi.

Kỳ thực nó biết rằng anh mình sớm muộn gì cũng sẽ có bạn gái, đây là quá trình không thể thiếu hụt trong sinh mệnh của mỗi người, nó chỉ là em trai của người ta, để cho anh nó vui vẻ, nó chẳng thể làm gì hơn là cung cấp một không gian dễ dàng hơn để anh nó đi tìm hạnh phúc.

Theo năm tháng lớn lên, nó biết mình không thể như ngày xưa tùy ý yêu cầu Trình Hàn Lang cho nó sự chú trọng và sủng ái xa xỉ kia nữa, nó phải học cách độc lập tự chủ. Càng ngày khoảng cách giữa nó và Trình Hàn Lang càng xa xôi khiến trong lòng nó mỗi ngày đều giống như có người dùng sức mà xé toạt từng mảng nhỏ, mỗi ngày cảm giác gầy vò càng lớn.

Thời gian năm mới vào đầu tháng ba Đỗ Công tới nhà chúc tết, y nhìn có vẻ trở nên trầm ổn, thành thực rất nhiều. Nhưng thấy Thành Thành vẫn là liền đem bế lên. “Nặng rồi! Cao lên không ít đó!”

Đỗ Công hưng phấn mà nói với người bên cạnh: “Em xem, đây chính là Thành Thành anh hay nói với em, đáng yêu không?”

Trịnh San Đồng liếc mắt nhìn Thành Thành, chua chua nói: “Đương nhiên là đáng yêu, không đáng yêu anh có thể ngày nào cũng như ngày nấy nói mãi Thành Thành dài, Thành Thành ngắn sao!”

Trình Hàn Lang đi ra, thấy Đỗ Công, lập tức khua tay múa chân với hắn mấy cái, lúc ngừng lại thì thấy Trịnh San Đồng, quả thật là so với trung học năm ấy xinh đẹp hơn, Trình Hàn Lang thiếu chút nữa nhìn không ra.

Trịnh San Đồng tự nhiên hào phóng nói: “Đã lâu không gặp!”

Trình Hàn Lang cũng đơn giản đáp lại vài câu, liền giới thiệu Danier với Đỗ Công một chút, Danier nhìn Đỗ Công thân nhiên cười, hiện ra toàn bộ nét cao quý trang nhã của người phương Tây.

Ánh mắt của Đỗ Công thẳng thắn sáng lên, gờ ngón cái lên với Trình Hàn Lang, cười nói: “Quả nhiên ra tay không tầm thường!”

Bốn người ở trong nhà vừa nói vừa cười, Thành Thành thì giúp bọn hắn bung hoa quả, lấy đồ uống. Đỗ Công nhìn trộm nó vài cái, Thành Thành cao hơn, tựa hồ thoát nhìn trưởng thành. Những vẫn là trước sau như một rất đáng yêu, chỉ là thoát nhìn không vô ưu vô lo như ngày còn bé, trên mặt luôn lộ vẻ ưu thương không dễ phát hiện.

Đỗ Công thừa dịp đi vệ sinh chạy đến nhà bếp nhìn Thành Thành, nó đối diện với một ổ bánh đờ ra, Đỗ Công tiến đến dọa nó giật cả mình.

“Vật nhỏ, nhớ ai đó? Mắt cũng không chớp, để anh nhìn kỹ một chút xem trong ánh mắt của em là ai.” Đỗ Công tiến lên phía trước nhìn, hương vị đặc biệt trên người nó dâng tràn trong mũi hắn, ánh mắt của Thành Thành rất trong suốt, Đỗ Công chỉ thấy được chính mình đang đứng ở đó ngốc ngốc, không khỏi bật cười. Thành Thành có một chút ngượng ngùng.

“Em không có nhìn cái gì! Em đang nghĩ tại sao anh em lại không thích ăn tạc tương diện nữa, trước đây anh ấy ăn được đến mấy bát.” Thành Thành có chút thương tâm mà nói. (bạn nào không nhớ thì xem lại hình ở chú thích của tiết từ nhà, món ăn đặc trưng của Bắc Kinh nên mình không dịch vì món ăn TQ dùng mì tự cán và nước sốt nhiều lắm, dịch ra mất nét đặc trưng của nó.)

“À! Ăn nhiều thì ai cũng sẽ ngán. Ai mà nhiều năm như vậy chỉ ăn một món một a! Em thử làm món khác cho nó đi.” Đỗ Công nói.

Thành Thành gật đầu, cười nói với Đỗ Công: “Anh Đỗ, bạn gái của anh đẹp ghê!”

Đỗ Công ngưng ngưng vỗ đầu của nó một chút. “Cái gì mà đẹp với không đẹp, con nít biết cái gì, người của anh em còn không phải càng đẹp hơn sao?”

“Em thấy người nước ngoài lớn lên ai cũng giống nhau, em nhìn không ra.” Thành Thành có chút buồn buồn nói.

Đúng lúc này Trịnh San Đồng đi đến, cô còn cho rằng Đỗ Công đi lâu như vậy là đã xảy ra chuyện gì nì! Vậy nên đến xem, thế mới biết y lại cùng Thành Thành nói chuyện trên trời dưới đất như thế! Đỗ Công cũng nhìn thấy cô, lên tiếng chào hỏi rồi lại đi vào, trong lòng còn có chút không vui, có bạn gái rồi, chỗ nào cũng là vùng cấm.

Đến khi gần phải về nhà, Đỗ Công ở cửa nhỏ giọng nói với Trình Hàn Lang: “Có bạn gái rồi lên quên đi em trai!”

Nói xong cũng nói bye bye với Danier cố làm ra vẻ tiêu sái rồi đi, Trình Hàn Lang cũng không để ý mấy những lời này của y, lại vào nhà bồi Danier.

Học kỳ sau của năm thứ nhất đại học Đỗ Công gọi điện thoại cho Trình Hàn Lang: “Sao gần đây không thấy mày ở cùng một chỗ với Dương Nữư vậy?” Đỗ Công ở trước mặt Trình Hàn Lang vẫn cứ Dương Nữư Dương Nữư mà kêu. (tên tiếng trung của Danier)

“Đi rồi, về nước rồi!” Trình Hàn Lang cứ như việc không liên quan gì đến chuyện của mình.

“Gi? Đi rồi? Đi hồi nào?” Đỗ Công kinh ngạc.

“Cách đây không lâu, hiện tại Bắc Kinh dịch SARS đang nghiêm trọng, cô ấy về nhà tránh.” Trình Hàn Lang hơi hốt nói. (SARS là hội chứng hô hấp cấp tính nặng, xảy ra dịch rất lớn năm 2002 – 2003, thời điểm tác giả viết truyện là từ năm 2008, trong tiết từ có nhắc á, nội dung trong tiết từ là khi Trình Hàn Lang đã tốt nghiệp rồi nên khi Trình Hàn Lang học năm nhất thì tầm 5,6 năm đó lại, cho nên ở đây tác giả đang liên tưởng đến đại dịch SARS thật trong năm 2002 – 2003 luôn ý)

“Người này lập trường thật không kiên định, nói đi là đi luôn, mày không thương tâm hả?” Đỗ Công ở đầu bên kia điện thoại có chút cười trên nỗi đau của người khác.

“Không thấy thương tâm, cô ấy vẫn luôn như vậy, nói làm gì liền làm. Không tính là một đả kích.”

Kỳ thực sau ngày Danier đi rồi nói Trình Hàn Lang không có một chút khổ sở là không thể nào, dù sao đây chính là nữ sinh đầu tiên từ nhỏ đến lớn mình coi trọng, nặc dù biết rằng đoạn tình cảm ngắn ngủi này có kết quả là xác suất rất nhỏ. Nhưng dù sao cũng đã từng cùng một chỗ trải nghiệm qua thời gian ảo tưởng về thiên trường địa cửu, mặc kệ là có tính là yêu hay không, ít nhất là đã nghiêm túc quen biết qua.

Trình Hàn Lang vẫn cho rằng, khi sự nghiệp của hắn còn chưa bước vào giai đoạn bắt đầu, bất luận cái gì quấy nhiễu hắn, thúc đẩy hắn hướng về phương thức làm người của Trình Thế đều phải bị hắn loại bỏ từng cái, trong đó cũng bao gồm tình cảm.

Hắn còn nhớ rõ câu nói Trình Thế đã từng nói qua với hắn kia: “Không đâu, con nhất định sẽ như vậy! Bởi vì con là con ba, con người đều có gốc rễ mà, cho dù là được nuôi dưỡng tốt thế thế nào, cũng không thể thay đổi hay bóp méo sự thật.”

Trình Hàn Lang từng thề rằng tuyệt đối không dựa vào ba hắn lót đường cho tương lai của mình.

Cho nên đoạn tình cảm trải nghiệm ban đầu này, Trình Hàn Lang quyết định đem chôn vào trong lòng, không phải là để khi rảnh rồi đem ra hồi tưởng lại, mà là vì tiết kiệm thời gian mau chóng quên đi.

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

SARS vừa đến, Thành Thành được Trình Hàn Lang nhận về nhà, hắn không muốn để cho Thành Thành sinh hoạt trong đám đông, như vậy có thể giảm thiểu một ít khả năng truyền nhiễm. Để hắn không phải vì người thân duy nhất ở bên cạnh này cả ngày lo lắng.

Thành Thành qua một đoạn thời gian sinh hoạt ở ký túc xá, đã nghe được thêm một số việc, cũng thấy thêm, cho dù không có tận lực chú ý nhưng cũng ghi tạc trong lòng, ví dụ như cái đề tài yêu sớm này.

Xu thế bọn nhỏ trưởng thành sớm càng ngày càng nghiêm trọng, nếu như nói Trình Hàn Lang vào năm lớp sáu còn cùng một đám nam sinh tụm vào một chỗ thảo luận làm sao theo đuổi một cô nữ sinh, thì vào năm lớp sáu của Thành Thành một đám nam sinh đã cùng nhau thảo luận làm thế nào để chiếm tiện nghi của một cô gái.

Mỗi khi bàn tới cái đề tài này, Thành Thành cảm thấy cái này chẳng quan hệ gì với tới việc đọc sách của mình. Lúc này Luru Tư Bác Viễn sẽ có ý đồ tội ác rồi xuống tay với Thành Thành, buổi tối hôm nào cũng gối đầu ở bên cạnh đứa nhỏ đơn thuần này dạy vỡ lòng.

“Cậu không có thích ai sao?” Luru Tư Bác Viễn cười híp mắt hỏi.

“Có a! Anh mình.” Thành Thành đầu cũng không thèm ngẩng lên mà nói.

“Không phải cái loại thích là, là cái loại thích đó đó!” Còn tăng cường nhấn giọng vào chỗ “đó đó” phía sau.

“Rốt cuộc là loại nào a?” Thành Thành vẫn không hiểu.

“Chính là mỗi ngày đều muốn gặp cô, một ngày một đêm không thấy đã nhớ muốn chết, thấy cô có chút khẩn trương sẽ chẳng biết nói cái gì mới được. Thấy cô và người khác cùng một chỗ, cậu sẽ cảm thấy khổ sở. Quan trọng nhất là, cậu còn muốn hôn nhẹ cô!” Luru Tư Bác Viễn làm ra một động tác buồn nôn.

Thành Thành tí mĩ suy tư một trận, Luru Tư Bác Viễn sốt ruột hỏi tới: “Nghĩ ra chưa? Nhất định sẽ có.”

Thành Thành gật đầu, Luru Tư Bác Viễn lập tức nhích tới.

“Ài?”

“Không nói cho cậu.” Thành Thành tiếp tục đọc sách.

“Cậu nói cho mình biết đi! Là Vu Tiểu Đồng đúng không? Mình thấy cậu cứ dính thành một khối với cô, chính là cô đúng không? Cậu không nói mình coi như là đúng à.” Luru Tư Bác Viễn vẫn cứ một hai quần quýt lấy nó nói chuyện, Thành Thành cuối cùng trực tiếp không đề ý tới cậu ta.

Kỳ thực nó có chút sợ hãi cái kết quả mà mình cân nhắc ra, thích là như vậy thật sao? Nó cảm thấy tình cảm của mình đối với Trình Hàn Lang đều phù hợp với mấy cái này, thế nhưng chính nó cũng không cho là chuyện này có bao nhiêu không bình thường, nó chỉ kết luận lại là do nó ý lại anh trai mình thôi. Nó cảm thấy từ nhỏ đến lớn mình chỉ có một người thân như vậy, cho nên mới không muốn xa cách người đó.

Thế nhưng nó sợ bạn cùng phòng sẽ cười nó, cho nên nó cẩn cẩn thận thận cất dấu tâm tình của mình. Nó có chút bối rối nhìn bọn bạn cùng phòng, bọn họ đều ở đó làm chuyện của mình, không có ai quan tâm một đoạn đối thoại nhỏ nhỏ như vậy, Thành Thành lúc này mới yên lòng lại. Nó sờ sờ trán của mình, vậy mà toát ra một chút mồ hôi, không thể làm gì khác hơn là nhân lúc mọi người không chú ý len lên lau đi.

Ngày hôm sau lên lớp, người trên lớp lại bắt đầu truyền tai nhau Trình Thành thích Vu Tiểu Đồng lớp khác, Buổi trưa tan học Thành Thành và Vu Tiểu Đồng đi cùng nhau có không ít người ở đó ồn ào, khiến cho hai người không hiểu ra làm sao.

Lúc đó có một nam sinh ở phía sau càng luôn không ngừng nói bậy, lời nói rất khó nghe, Vu Tiểu Đồng mắng vài lần cũng không thấy hiệu quả. Vì vậy Vu Tiểu Đồng quay đầu liếc cho lỗ mũi của nam sinh kia một quyền, lực tay của Vu Tiểu Đồng không phải là đùa giỡn, xung quanh lỗ mũi nam sinh kia lập tức xanh đen.

Thành Thành cũng bị dọa sợ, muốn kéo Vu Tiểu Đồng ra. Nhìn tư thế của nam sinh kia đã mặc kệ Vu Tiểu Đồng có phải là nữ hay không, nói cái gì cũng muốn phản kích. Chỉ thấy Vu Tiểu Đồng siết cổ tay cậu ta rồi dùng sức vỗ một cái, nam sinh kia không thể nhúc nhích, đứng ì ở đó trừng mắt.

“Sau này còn mẹ nó nói bậy không?” Vu Tiểu Đồng hung tợn mắng chửi. (chời ơi coi bà hung kia :v)

Nam sinh theo bản năng lắc đầu, Vu Tiểu Đồng mắng một tiếng cút nam sinh kia mới ly khai, sau khi rời đi chưa được mấy bước lại bắt đầu mắng chửi, Vu Tiểu Đồng vừa định tiếp tục đuổi theo giáo huấn, bị Thành Thành kéo lại.

“Đừng làm lớn chuyện, Tiểu Đồng, đánh nhau không tốt.” Thành Thành ôn nhu khuyên nhủ.

Vu Tiểu Đồng nhìn ánh mắt lo lắng của Thành Thành một chút, lúc này mới không gồng sức nữa, cùng nó đi ăn. Đến nơi Thành Thành vẫn là cảm thấy có người nhìn bọn nó chằm chằm, nó nhìn Vu Tiểu Đồng đối diện một chút, Vu Tiểu Đồng căn bản là không thèm nhìn những việc này, ở đối diện từng ngụm từng ngụm mà ăn.

Thành Thành rất thích loại tính cách sáng khoái này của cô bé, nghĩ cùng người như vậy ở chung cảm giác rất nhẹ nhàng. Nó đối với mấy cô gái khác thật sự không có hảo cảm gì đặc biệt, nói chuyện với các bạn ấy luôn luôn cảm thấy rất khẩn trương, rất không được tự nhiên. Cho nên cho tới bây giờ nó chỉ có Vu Tiểu Đồng này là một bằng hữu khác phái, trách không được người khác cứ nói lung tung. Bất quá nhìn Vu Tiểu Đồng giống như chẳng có gì, Thành Thành cũng liền yên tâm mà bắt đầu ăn cơm.

Đối với bạn gái đầu tiên của Trình Hàn Lang, Thành Thành chưa từng trải qua loại tâm tình này, thấy Trình Hàn Lang cười vui vẻ đến như vậy với Danier, trong lòng Thành Thành luôn luôn chưa xót. Nó cho tới bây giờ chưa từng khiến Trình Hàn Lang hài lòng như vậy, có thể đây chính là hạnh phúc trong tình yêu Luru Tư Bác Viễn đã nói!

Hôm đó Danier đến nhà nói với bé tể công của nó một chút tiếng Anh, hình như rất thích kiểu dáng. Khi đó nó rất khảnh trương, cũng thật hối hận mình để ở chỗ bất mắt như vậy, nó thật sợ sợ Trình Hàn Lang vì để cho Danier hài lòng liền đem món bảo bối duy nhất hân tặng cho Thành Thành này đưa cho Danier.

Thế nhưng Trình Hàn Lang không có, bé tể công kia vẫn ngồi ở đó như trước, vẫn là nhóc ăn xin nhỏ của nó, chỉ thuộc về nó, anh không có tặng lại cho người khác, chứng minh anh ấy vẫn quan tâm mình.

Dịch SARS càng ngày càng nghiêm trọng, bất quá điều này cũng làm cho học sinh ở Bắc Kinh nghênh đón một kì nghỉ không tương, hơn nữa kì nghỉ này đang không ngừng kéo dài.

Trình Hàn Lang về tới nhà, hơn nữa còn đem Thành Thành cũng nhận trở về, hân nói với Thành Thành hân đã tự xin ở ngoài trường, sau này có thể về nhà ở rồi. Hân cũng có thể an bài Thành Thành ở ngoài trường, bởi vì xe chuyên đưa đón học sinh đã mở tuyến ở chỗ này rồi, Thành Thành có thể sáng sớm ngồi xe đi, không cần lo lắng đường xa xa xôi có thể muộn học. Điều này làm cho Thành Thành mặc sức mà cao hứng một hồi.

“Anh, lần này chị Danier không có về cùng với anh sao? Chị ấy nghỉ ở đâu a?” Thành Thành hỏi Trình Hàn Lang.

“Không có việc gì, cô ấy có chỗ rồi, Thành Thành, anh đã cùng cô ấy chia tay, sau này bọn anh không quay lại nữa.” Thành Thành gật đầu, nhìn trộm sắc mặt của Trình Hàn Lang, phát hiện hân không có biểu hiện quá không vui, Thành Thành lúc này mới yên tâm đứng lên.

Không biết tại sao, Thành Thành nghe được tin tức này, còn có một chút xiu xiu hưng phấn. Điều này làm cho Thành Thành rất là tự trách, nó vậy mà đem niềm vui của mình lấy ra từ trên đầu khổ của anh trai, nó như vậy là xấu quá rồi, nó nhất định phải thay đổi. Vì vậy nó quyết định dùng hành động của mình để bù đắp mất mát của Trình Hàn Lang.

Bất quá cái quyết định của nó cũng làm Trình Hàn Lang đau khổ, hân không chỉ không thể đi ra ngoài, còn phải mỗi ngày uống thuốc Đông y Thành Thành nấu. Thành Thành không biết đào từ đâu ra phương thuốc, nói là có thể phòng SARS xảy ra, nhà nhà ở đây đều uống.

Trình Hàn Lang lúc đầu còn có thể miễn cưỡng uống hết một thang, rồi sau đó nhìn thấy Thành Thành lại có cảm giác muốn ói. Thành Thành vì bắt hân uống thì không nhẽo cứng rắn, kiên nhẫn gì đều dùng hết, mặc kệ Trình Hàn Lang gặm gừ thể nào, mắng thể nào cũng không thay đổi được lập trường kiên định không gì sánh được của nó.

Có đôi khi Trình Hàn Lang cũng không nhận được suy nghĩ mình rốt cuộc là hạnh phúc hay là bất hạnh đây?? Cứ như có người vì hân mời đến một nhũ mẩu miễn phí, ở bên cạnh hân lái nhai, làm một số việc phụ nữ am hiểu.

Có một ngày Trình Hàn Lang thật sự là không muốn chịu “cực hình” của Thành Thành nữa, buổi tối không về nhà ở, ở nhà bạn ngay người một buổi tối.

Kết quả vừa mới tới nhà người ta đã bị chặn ở cửa kiểm tra nhiệt độ cơ thể mới cho vào cửa, thời kì nhạy cảm, cái này cũng không thể tránh được, Trình Hàn Lang hiểu được. Kể đó đến bữa ăn, Trình Hàn Lang lại bị yêu cầu đo nhiệt độ cơ thể, tiếp theo tắm, ngủ cũng không có tránh được đo nhiệt độ cơ thể. Đợi Trình Hàn Lang nằm được ở trên giường vừa muốn nghỉ ngơi, mẹ của người bạn kia liền không chút khách khí đi vào trong phòng của hân, phun nước thuốc tiêu độc nhiều lần.

Trình Hàn Lang nằm ở trên giường không khỏi cảm khái vẫn là nhà của mình tốt, tuy rằng Thành Thành có phiền một chút, nhưng ít ra không ghét bỏ hân, còn không đo ba cái nhiệt độ cơ thể này, có có thể không hạn chế hoạt động, không cần ngửi mùi vị cái nước thuốc tiêu độc khó chịu này! Chẳng qua là yêu cầu hân uống một ít thuốc mà thôi, chịu mấy giây cũng liền qua đi.

Cho nên ngày hôm sau Trình Hàn Lang rất sớm đã chạy về nhà, hân mở cửa ra, thấy Thành Thành chính là đang vui mình trên ghế sofa mà ngủ, trên bàn trà để một chén thuốc Đông y, trong tay Thành Thành còn đang cầm một cái muỗng.

Trình Hàn Lang nhẹ nhàng vỗ vỗ nó một chút, nó giật mình một cái liền tỉnh. Hướng về phía Trình Hàn Lang nói: “Anh, anh về rồi, mau uống thuốc đi!”

Trình Hàn Lang nhìn thuốc trên bàn trà, hỏi Thành Thành: “Em vẫn chờ tới bây giờ không đi ngủ?”

Mắt của Thành Thành còn có chút không nhắc lên nổi, “Dạ” một tiếng rồi lại mệt mỏi nằm lại.

Trình Hàn Lang nhất thời hối hận chính mình không nên vì chuyện nhỏ như vậy lại làm cho Thành Thành ngồi ở chỗ này chờ một đêm, hân muốn đánh thức Thành Thành, bảo nó đi vào phòng rồi ngủ một lát. Nghỉ lại, quên đi, vẫn là đem nó ôm qua đi thôi! Tuy rằng đã cao lớn như vậy rồi, nhưng vẫn là gầy như vậy, ôm cũng không có vấn đề.

Kết quả thật đúng là có vấn đề, lúc Trình Hàn Lang ôm Thành Thành cảm thấy thân thể nó có chút nóng, không biết chừng là đêm qua cảm lạnh nên nóng rần lên đi! Ngày nếu lúc bình thường gì không có gì, hiện tại thì hậu quả khó lường.

Trình Hàn Lang vội vã cảm nhiệt kế đến, đo một cái, má ơi! 38 độ 5, tay Trình Hàn Lang cũng có một chút run, phải nhanh chữa trị! Trình Hàn Lang mới cầm điện thoại lên, trong giây lát nhớ ra tuyệt đối không thể báo cho bác sĩ nơi này có bệnh nhân sốt cao, nói không chừng sẽ lập tức cách ly để trị liệu, khi đó không bệnh cũng thành bệnh.

Trình Hàn Lang tỉnh táo một lúc, tỉ mỉ suy nghĩ một chút bình thường mình xem ti vi bị bệnh thì làm thể nào để trị. Trước tiên hân tìm một ít thuốc hạ sốt, cho Thành Thành uống, lúc Thành Thành uống thuốc liền tỉnh, nhìn Trình Hàn Lang không hiểu hân đang làm gì.

Trình Hàn Lang thoải mái nói: “Không có chuyện gì, chỉ là có chút nóng lên thôi.”

Thành Thành vừa nghe lời này vội vàng đẩy Trình Hàn Lang ra, muốn hất cách xa mình một chút, sợ mình sẽ truyền bệnh cho hắn. Trình Hàn Lang không để ý sự ngăn cản của nó, lại để lên trán nó một miếng khăn lạnh, bên cạnh để một ly nước sôi. Sau đó liền nằm vật xuống bên người Thành Thành ôm lấy nó, còn đắp một tầng chăn mỏng.

“Anh, anh làm gì a? Sẽ lây cho anh đó.” Thành Thành sốt ruột không thôi.

“Đừng có ồn ào, ra chút mồ hôi là tốt rồi, anh ôm em như vậy có thể mau khỏe một chút.” Trình Hàn Lang lại ôm chặt thêm một chút.

“Anh, tự em cũng có thể khỏe. Không chừng là dịch thật đó! Anh đi nhanh đi...” Thành Thành gấp đến muốn khóc luôn rồi.

“Sao có thể dễ dàng nhiễm như vậy, em nhìn thấy người này nhiễm SARS người kia nhiễm SARS cũng không có nghĩa là em cũng nhiễm được! Đừng nói chuyện, em còn nói nữa anh liền đem miệng em vá lại.” Trình Hàn Lang giả vờ hung bạo nói.

Lúc này Thành Thành đã ra một chút mồ hôi, nó nhìn gương mặt Trình Hàn Lang gần trong gang tấc, cảm thấy lúc này mình là người hạnh phúc nhất, đem qua cũng vì không đợi được anh ấy mà khổ sở muốn chết, ngày hôm nay đã được anh ấy ôm như vậy, Thành Thành nghĩ như vậy nhiễm SARS cũng đáng.

Lúc xế chiều, cơn sốt của Thành Thành hoàn toàn thối lui, trong chăn cũng bị mồ hôi làm ướt một mảng lớn, cũng không biết là của Trình Hàn Lang hay Thành Thành. Thành Thành khỏe rồi lại sinh khí dồi dào, càng thêm tin tưởng mình có thể khỏi nhanh như vậy đều là nhờ bình thường uống thuốc Đông y phòng ngừa thật tốt, thể lệ công tác giám sát Trình Hàn Lang uống thuốc lại càng làm nghiêm.

Trình Hàn Lang đối mặt với chén nước thuốc đen thui bóng loáng và ánh mắt khẩn cầu của Thành Thành, cảm thấy mình thật là đem tảng đá tự đập lên chân của mình. Không bằng đừng để cho nó khỏe lại nhanh như vậy, cho nó chút giáo huấn, cũng để cho nó không tự cho như thế là đúng nữa. Thế nhưng này chung quy cũng chỉ là suy nghĩ nhất thời thôi, nếu thật sự vì chuyện này lại khiến nó ăn thêm chút khổ nữa, Trình Hàn Lang vẫn là có chút không đành lòng.

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Trình Thế cảm thấy mình già thật rồi, trước đây vẫn luôn không có loại ý thức này, luôn cảm thấy mình còn có rất nhiều năm có thể mơ mộng, có thể tùy tâm tình của mình mà làm rất nhiều chuyện. Có thể quên đi rất nhiều thứ mình vốn không muốn nhớ. Tựa như đoạn hôn nhân đã từng trải qua.

Hôm nay Trình Thế đã thanh tỉnh mà ý thức được mình đã có một đứa con trai, hơn nữa nó đã đến tuổi có thể tự quyết định vận mệnh của bản thân. Điều này cũng tuyên bố một chuyện rằng anh ta đã già rồi. Dấu hiệu già yếu chính là Trình Thế đã trở nên an phận, so với Trình Thế đã từng suốt ngày ăn chơi cờ bạc gái gú, đâm đặng buông thả, anh ta hôm nay đã học được cách thành thành thật thật ngồi một chỗ lẳng lặng uống loại rượu nổi tiếng của mình, hút loại thuốc nổi tiếng của mình, nhìn người đàn ông nổi tiếng của mình. Từ ngày mẹ của Trình Hàn Lang tái hôn trở đi, Lê Trung Tín cảm thấy Trình Thế như đã chết, anh trời Trình Thế, dễ dàng chế phục anh ta, không để cho anh ta tiếp tục đi phá hoại cuộc sống của người khác. Cũng không phải Lê Trung Tín anh đột nhiên nổi lên ý tốt, chỉ là anh không muốn Trình Thế lại bị thương tổn.

Lê Trung Tín ở bên ngoài chính là một nhân vật thần thoại. Tuổi trẻ thành tài, một mình lẻ loi đến Bắc Kinh lại dám tự tay tạo ra thiên hạ của mình. Quy tắc cái gì, luật lệ cái gì, đến trên người anh hết thấy đều không có hiệu quả. Nhưng bên trong anh cũng có tình cảm của một người bình thường, mà cái tình cảm bình thường này hình như chỉ giới hạn ở trên người của Trình Thế. Từ năm Trình Thế 23 tuổi đi theo anh, cho tới bây giờ hai bên đều đã là người trung niên, Lê Trung Tín dường như cảm thấy thái độ của mình đối với Trình Thế từ trước đến nay chưa hề xảy ra sự thay đổi.

Dù cho anh biết ngày ấy không trời được lòng của Trình Thế.

Dù cho anh biết sau này Trình Thế nhất định sẽ trả thù anh, không phải là phốt lò mặt ngoài một trận, mà là chân chính lột da, rút gân.

Anh vẫn làm như vậy, cũng bởi vì một nguyên nhân đơn giản nhưng không cách nào nói ra khỏi miệng.

Lần đầu tiên Lê Trung Tín nhìn thấy Trình Thế, anh đã đoạt được thiên hạ của mình, khi đó anh đã nói với Trình Thế: “Trình Thế, cậu đã bước vào con đường này, cũng đừng nghĩ tới chít chít méo mó kiếm được một chút gì, ở chỗ này, không hề có sở hữu, thứ muốn có hay thứ đã có trước kia, đều không thể có.” Thế nhưng từ một khắc nói ra câu nói kia trở đi, Lê Trung Tín đã tự mình phản bội lại nguyên tắc chính mình định ra đầu tiên.

Anh cho là mình không cần bồi đắp bất kỳ tình cảm gì, từ nhỏ cũng không có, lớn lên cũng không cần. Anh cho là khi trong lòng mình cần vật gì anh cũng chỉ cần nói một tiếng thì thứ đó sẽ đến trước mặt mình, cho dù hiện tại anh muốn một người yêu anh, cố gắng vài ngày là có thể làm cho một nữ nhân hoặc nam nhân đối với anh khăng khăng một mực.

Anh không cảm thấy mình thiếu thứ gì. Nhưng vừa thấy Trình Thế, anh liền phát hiện mình bắt đầu muốn một số thứ, những thứ này là những thứ anh vốn khinh thường, kết quả Trình Thế lại dám gắt gao giữ lại, không đưa ra. Vì vậy Lê Trung Tín bắt đầu dùng một chút thủ đoạn kiềm chế, không cho phép, tôi sẽ không mặt dày mày dạn đi đòi, thế nhưng cậu không được cho người khác, nếu như cậu muốn trái tôi, tôi tình nguyện phá hủy cậu, đem cậu huấn luyện thành một người không muốn nghĩ tới bất kỳ thứ gì.

Lần đầu tiên Lê Trung Tín đem Trình Thế cời sạch trói lại, là bởi vì anh ta luôn len lén lấy đi cây súng bảo bối của Lê Trung Tín, lúc Lê Trung Tín cời quần áo anh ta xuống mới phát hiện nguyên lai có thân thể con người có thể thoát đi hô hấp của kẻ khác. Vì vậy anh biến thái mà yêu thích thương thức cổ thân thể này và biểu tình muốn thả nhưng lại bất lực của Trình Thế.

Anh gặp qua rất nhiều biểu hiện của người khác khi đang lơ đãng trước mặt mình. Xanh mặt, cảm thấy thẹn, nhiệt tình, nhưng nhìn thấy Trình Thế mới cảm thấy nguyên lai những thứ mình nhìn thấy này đều là làm ra vẻ, đều là những phản ứng được tạo ra sau khi bỏ thêm một ít tình dục và suy tư, chỉ có biểu tình của Trình Thế là trạng thái nguyên thủy. Anh đem cây súng lục đã đi theo mình rất nhiều năm đưa cho Trình Thế, chỉ có tự bản thân Lê Trung Tín biết, cây súng kia chính là người thân duy nhất của anh.

Sau khi chuyện qua đi Trình Thế vẫn như trước không ghi nhớ được bao lâu, liên tục phạm tội liên tục bị trói, không hề biết rằng chính mình ngược lại lại làm đúng ý Lê Trung Tín, trở thành bữa ngon chủ động đưa tới tận cửa.

Trình Thế chưa từng bị Lê Trung Tín đánh qua, có đôi khi anh ta nhìn thấy mấy cảnh đầm máu còn buồn bực vì sao cho tới bây giờ chưa được thể nghiệm qua loại trừng phạt này, còn hơn là bị người ta cời hết nhục nhả, Trình Thế ngược lại càng thích đau nhức nhanh một chút. Nhưng giấc mộng của anh ta cuối cùng vẫn tan vỡ, Lê Trung Tín tuyệt đối sẽ không để cho người khác lựa chọn phương thức trừng phạt.

Lê Trung Tín nhớ kỹ lời nói của Trình Thế ngày đầu tiên tới đây: “Tôi không muốn làm việc, tôi muốn vừa đánh nhau đã ghiền vừa kiếm ra được tiền.”

Lúc đó Lê Trung Tín đã bật cười, cậu ta vậy mà ấu trĩ đem cuộc sống làm như phim ảnh, cho rằng chỉ dựa vào cướp đoạt là có thể trải qua cuộc sống náo nhiệt. Bất quá cậu muốn thương thức loại cuộc sống đó, tôi trước cho cậu hưởng mộng đẹp vài ngày, chơi với cậu vài ngày, sau đó sẽ dạy cho cậu con đường này thật sự phải làm sao mà đi.

Vì vậy Lê Trung Tín cảm rất nhiều tiền nhàn rỗi xây dựng nên cái ảo ảnh kia trong lòng Trình Thế, lại không nghĩ rằng giấc mộng đẹp này Lê Trung Tín cho anh ta mơ hơn mười năm cũng không muốn đánh thức anh ta. Cho dù sau này chính mình dung túng Trình Thế đến mức người đời đều biết, Lê Trung Tín cũng không cảm thấy mình làm quá bao nhiêu...

Lê Trung Tín ghi nhớ sâu sắc hình dạng của Trình Thế lúc đó.

Thời điểm đó Trình Thế đầu đội mũ quả dưa, khuôn mặt dương quang, ra vẻ lưu manh trước mặt Lê Trung Tín lại có vẻ ấu trĩ đáng yêu. Lê Trung Tín có một loại xung động muốn làm cho anh ta trở nên u ám, rốt cục có một ngày anh được như nguyện, anh lại bắt đầu hoài niệm sự dương quang ban đầu của Trình Thế.

Thế nhưng cái phương trình này chỉ có thể từ trước chuyển sang sau, lại không thể đổi ngược lại, bất kể là dương quang hay u ám, trên người Trình Thế đều phù hợp với cái loại phong cách xinh đẹp này, loại xinh đẹp này phá vỡ rất nhiều giới hạn chấp nhận của Lê Trung Tín.

Anh còn nhớ rõ tình cảnh lần đầu tiên Trình Thế đánh nhau khiến cho mặt mũi bầm dập sau đó hưng phấn hướng mình đòi phần thưởng. Tựa như một nhóc lưu manh đầu đường, một tên côn đồ, thậm chí còn mang theo một chút đáng về thơ sinh. Khi đó anh ta cũng không ấn dấu tâm tình của mình, suy nghĩ gì liền lập tức biểu hiện ra ngoài. Nếu anh ta đối với Lê Trung Tín bất mãn, anh ta cũng có thể lập tức giơ nắm đấm lên ngay, mặc kệ sau này có bị chém làm tám khúc hay không.

Trình Thế đã từng nói với Lê Trung Tín: “Tôi cũng từng nỗ lực qua, sống cuộc sống của người bình thường, có người mình yêu, rồi không có việc gì thì đọc sách. Tôi thích đọc sách, tôi thậm chí còn làm thơ nữa, nếu như quên đi vấn đề tác phong của tôi, tôi chính là một tài tử ở trường học.”

Lê Trung Tín lập tức nói: “Vậy cậu làm cho tôi một bài đi!”

Trình Thế suy nghĩ một chút, hướng về ánh trăng làm một bài thơ phiến tình, sau khi đọc xong còn bỏ thêm một câu: “Loại người như anh chắc là sẽ không hiểu rõ nó.”

Lê Trung Tín lúc đó cũng không cho đánh giá gì, kỳ thực anh hiểu hết.

Trình Thế yêu Cùng Chí, một người nam nhân, chính anh ta cũng không biết, anh ta cho rằng đó chính là tình anh em, cho tới năm đó khi Cùng Chí thích mẹ của Trình Hàn Lang, anh ta cảm thấy nguyên nhân mình không thể chịu đựng được là bởi vì Cùng Chí không cùng anh ta chia sẻ tất cả những thứ anh em nên chia sẻ.

Anh ta không muốn thấy Cùng Chí và nữ nhân ở cùng nhau, anh ta chỉ có duy nhất một người bạn như vậy, bất luận kẻ nào cũng không thể cướp đi. Nếu như Cùng Chí nhất định phải cùng cô ta một chỗ, vậy thì Trình Thế liền dứt khoát đoạt đi, như vậy Cùng Chí vẫn sẽ chỉ có một mình anh ta là bạn.

Đội anh ta hiểu rõ bản thân từng yêu Cùng Chí thời gian hết thấy đều đã chậm, đoạn tình cảm này đã sớm trở thành quá khứ. Kỳ thực cũng không có cái gì tiếc nuối quá, Cùng Chí là một người bình thường, cho dù là biết loại tình yêu dị dạng này nhiều lắm cũng chỉ là khoan dung.

Thế nhưng hiện tại Trình Thế không còn yêu nữa, kỳ thực anh ta đã sớm không còn yêu, anh ta chỉ là đang vì đoạn tình cảm cạnh cánh trong lòng lúc còn trẻ mà thôi. Anh ta còn nhớ chính là những gút mắt và đụng chạm giữa bọn họ, mà tình yêu nhỏ bé rõ ràng vẫn khắc cốt ghi tâm đã bị thứ này cùng thời

gian ăn mòn rồi.

Trình Thế chưa từng cho là mình có tình cảm đối với Lệ Trung Tín, bởi vì anh ta vẫn cho rằng Lệ Trung Tín sẽ không giao tình cảm cho người khác, cho nên tới bây giờ anh ta cũng không mạo hiểm như vậy. Mặc dù đôi khi Trình Thế thực sự cảm thấy ánh mắt của Lệ Trung Tín là quan tâm anh ta, nhưng nếu Lệ Trung Tín này dung túng cũng không phải dựa vào mấy lúc tâm tình tốt mà chống đỡ nhiều năm như vậy, anh ta cũng sẽ cố gắng đi thuyết phục chính mình bỏ cái hy vọng xa vời này đi.

Đội Trình Thế già đi rồi anh ta mới chậm rãi hiểu rõ, tuy rằng dung mạo của anh ta ở trong mắt Lệ Trung Tín vẫn là rất quyến rũ. Nhưng lòng của Trình Thế đã trở nên yếu đuối, có đôi khi anh ta sẽ ở trong lòng Lệ Trung Tín tìm một chỗ nằm, sau đó hỏi: “Tôi năm đó cũng rất ngây thơ đi?”

Lệ Trung Tín sẽ lại cười gật đầu, ôm anh ta làm một trận vận động mây mưa thất thường, Trình Thế không hề vì một chút việc nhỏ mà dấy dưng như vậy, bắt đầu từ câu nói của Lệ Trung Tín vào ngày Cùng Chí kết hôn.

Anh nói: “Cậu muốn ồn ào cứ dùng sức mà ồn ào đi! Sau đó tôi sẽ không trối cậu lại nữa, cậu muốn làm gì tùy cậu, đây là một lần cuối cùng.”

Từ đó về sau, Trình Thế thực sự không náo loạn nữa.

Lệ Trung Tín cho là lòng của Trình Thế đã chết, kỳ thực lòng của Trình Thế đã chết bao nhiêu năm nay lúc này lại còn sống. Lần này là vì Lệ Trung Tín. Một người đã cùng anh ta sắp 20 năm, một người không có biện pháp sẽ đem Trình Thế coi hết rồi trối lại, một người cho Trình Thế bất kỳ cái gì anh ta muốn, một người mệnh lệnh cho Trình Thế không được để tình cảm ràng buộc mà chính mình lại hăm sâu trong đó.

Trình Thế cảm thấy mình cũng biết thỏa mãn, cho dù có một số thứ không nói thẳng ra, hoặc là không muốn đi nhận hòa chịu thua, nó cũng là chân chân thực thực tồn tại. Lệ Trung Tín yêu anh ta cũng như anh ta đã yêu Lệ Trung Tín.

Chú thích:

Mũ quả dưa

Bạn đang đọc truyện *Án Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

SARS dần dần qua đi, học sinh các khu vực dần trở về sân trường, Trình Hàn Lang cuối cùng cũng thoát khỏi ác mộng uống thuốc Đông y. Trở về sân trường chia tay đã lâu. Cuộc sống lại khôi phục yên lặng như cũ.

Thành Thành đang dần dần lớn lên, chút mập mạp của trẻ con từng có đã bắt đầu trở nên góc cạnh rõ ràng, từ hình dáng vừa gầy vừa nhỏ lúc trước kia cũng bắt đầu trở nên có chút dáng dấp của người lớn, chẳng qua là trước sau như một vẫn còn nét thanh tú. Nó thích mặc quần áo nhạt màu một chút, rất nhiều nam sinh đều sẽ chọn quần áo đậm màu một chút, có lúc bọn họ sẽ chọn một ít quần áo nhạt màu thì phụ huynh cũng không muốn mua cho, bởi vì phải giặt quá thường xuyên. Nhưng tất cả quần áo của Thành Thành lại đều là quần áo nhạt màu. Mỗi ngày nó đều đứng giờ giặt quần áo, có lúc một bộ quần áo mặc nửa ngày liền lấy ra giặt, giặt sạch rồi mới đem ủi. Quần áo của Trình Hàn Lang cũng là do nó phụ trách, cho nên ngày nào Trình Hàn Lang cũng là gọn gàng sạch đẹp.

Thành Thành đã hoàn toàn không trợ ở trường nữa, cuộc sống ở trường đã khiến nó trưởng thành rất nhiều trong nháy mắt. Trong lúc chuẩn bị đồ đạc rời ký túc xá Cổ Hâm cứ liên tục mà cảm thán, nói là sau này còn đi đâu tìm được người làm gối ôm tốt như vậy a!

Vào mùa đông khi trời lạnh lẽo, có đôi khi ký túc xá không đủ ấm, mọi người cứ thích hai người chen chung trên một cái giường mà ngủ. Đề nghị mới được đưa ra một cái mọi người lập tức đều chạy đến chỗ Thành Thành. Nguyên nhân chính là nó sạch sẽ nhất, trên người thơm nhất. Vì vậy trong phút chốc Thành Thành liền trở thành bạn giường sốt dẻo nhất.

Kết quả Cổ Hâm là người đầu tiên được thưởng thức mùi thơm của người ta, cậu ở trong chăn ôm Thành Thành dùng sức mà ngửi, trắng trợn khoa trương nói: “Thơm quá a! Hơn nữa Trình Thành lớn lên cái mông y chang con gái. Vừa tròn vừa đàn hồi. Mọi người mau tới sờ a!”(@@)

Trong nháy mắt mấy con sói hoang trong ký túc xá toàn bộ đều vọt tới bên này, mấy đôi tay lạnh lẽo đồng thời vờn tới một ổ chăn. Thành Thành kêu thảm thiết, đấu tranh một đoạn thời gian rất dài. Từ đó về sau mấy người anh em này mỗi ngày đều vì việc đi ngủ mà đánh nhau. (tui không biết nên khóc hay nên cười nữa, mùa cái lũ này ư.)

Để lại ấn tượng sâu nhất cho Thành Thành chính là buổi tối hôm đó ngủ cùng Lưu Tư Bác Viễn, cậu ta thần thần bí bí mà móc ra một cái MP4, sau đó bắt đầu tìm kiếm phim ảnh, Thành Thành thấy vậy cũng cao hứng bưng bưng bu lại.

Kết quả làm Lưu Tư Bác Viễn “xuyt” một tiếng, phim bắt đầu chiếu, hình ảnh một nam một nữ quần quýt lập tức nhảy ra, Thành Thành lại càng hoảng sợ, sau đó còn muốn hỏi Lưu Tư Bác Viễn tại sao phải xem cái này.

Lưu Tư Bác Viễn chặn cái miệng của nó lại nói: “Nói nhỏ một chút, để cho tụi nó nghe thấy khẳng định sẽ bị cướp đi đó.”

Thành Thành lập tức không nói nữa, lần đầu tiên xem cái loại phim này, tim đập nhanh không gì sánh được, nhưng lại hiếu kỳ, muốn nhìn một chút rốt cuộc là cái gì hấp dẫn người khác như thế.

Lúc Thành Thành thấy nam nhân kia khóa thân lập tức nhớ tới hôm 10 tháng 1 nó thấy thân thể Trình Hàn Lang, tình cảnh lúc ấy bắt đầu quay về trong đầu. Đúng lúc này Lưu Tư Bác Viễn chột Thành Thành, nhỏ giọng nói: “Cậu thật không có cảm giác sao?”. Thành Thành không trả lời cậu ta.

Lưu Tư Bác Viễn lại hỏi: “Cậu thật không muốn sao?”

Thành Thành lúc này mới cẩn thận nhìn tình tiết trong AV một chút, ngoại trừ có chút buồn nôn và bài xích thì không có cảm giác gì đặc biệt, Thành Thành lắc đầu.

Lưu Tư Bác Viễn nhìn nó như nhìn người ngoài hành tinh, phát hiện Thành Thành thật sự là mặt không đổi sắc, tim không đập mạnh. Sau đó bội phục mà nói: “Cậu thật là khác người. Không phải là còn chưa dậy thì chứ?”

Mặt của Thành Thành lập tức lại đỏ lên, phản bác không được, không phản bác cũng không được.

“Quên đi, mình tự đi ngủ. Cậu tự ngủ đi!” Ngoài dự liệu của Thành Thành, trời lạnh như thế này Lưu Tư Bác Viễn vậy mà một mình chạy về giường của cậu ta, vừa này cậu ta còn tranh ngủ với mình nì.

Thành Thành ngượng ngùng hỏi: “Cậu đi thật hả?”

“Không cùng quan điểm, không thể trao đổi.” Lưu Tư Bác Viễn liền ném lại một câu nói như vậy rồi tự mình lại đi trốn trong chăn thỏa thích thưởng thức.

Một mình Thành Thành ở trong chăn cũng bắt đầu lật qua lật lại không ngủ được, chuyện lúc nãy vốn đã dần dần quên đi lại quay trở về, trong đầu của nó đều là cảnh tượng lần kia Trình Hàn Lang tắm cho nó, hai tay của Trình Hàn Lang đặt ở chỗ đó của nó, Trình Hàn Lang cười nhìn nó, Trình Hàn Lang lộ ra hai chân thon dài, tất cả đều ở trong đầu của Thành Thành không xua đi được.

Thành Thành cảm thấy như vậy chính mình không thể chịu đựng được, những tà niệm này đều là đáng xấu hổ. Nó cảm thấy trong đầu mình có mấy ngàn con kiến đang bò, quấy nhiễu đến cả người khó chịu. Trong những lo lắng tự hỏi và giằng dụa, Thành Thành thật vất vả và thiếp đi.

Thành Thành ở trường học rất ít nằm mơ, kết quả hôm đó nó mơ tới Trình Hàn Lang, hơn nữa còn là đang khóa thân mà đứng trước mặt nó. Sau đó ôm nó, ban đầu là ở trên giường trong nhà, sau đó không biết làm sao lại chạy tới ký túc xá, còn là một cái giường đôi. Trình Hàn Lang ở trên giường cười nhìn nó, còn mạnh mẽ kéo nó đến bên người, trên người Trình Hàn Lang bốc lên hơi nước...

Sáng hôm sau lúc Thành Thành rời giường cảm thấy có chút khác thường, nó vén chăn lên, phát hiện một mảng trắng trắng dính bên trong đùi. Nó lập tức biết được là chuyện gì xảy ra, bởi vì mấy đứa nam sinh cùng ngủ chung một chỗ khó tránh khỏi sẽ không nói về một số vấn đề như vậy. Thành Thành nhớ tới giấc mơ đêm qua, xấu hổ đến chẳng biết làm thế nào mới tốt, nó hoảng loạn mà ở trong chăn cời quần lót ra.

Kết quả ngày hôm đó tinh thần cả người đều hoảng hốt. Lúc ăn cơm nhiều lần Vu Tiểu Đồng nói chuyện nó đều không có nghe thấy, sau đó Vu Tiểu Đồng hỏi: “Cậu là bị ai câu hồn rồi hả?” Thành Thành vậy mà trả lời một câu: “Không quan hệ!” Vu Tiểu Đồng tức giận cho Thành Thành vài quyền, thiếu chút nữa đem lục phủ ngũ tạng của nó đập văng ra, sợ đến mức nó cũng không dám tùy tiện trêu chọc Vu Tiểu Đồng nữa.

Mỗi tuần Trình Hàn Lang sẽ về nhà ở một hai ngày, hần phát hiện rất rõ ràng Thành Thành không nhiệt tình với hần giống như lúc còn bé, có đôi khi chạm vào nó một chút nó liền tránh né rất rõ ràng. Tuy rằng Thành Thành đối với hần vẫn trước sau như một thật là tốt, toàn tâm toàn ý mà chiều cố ăn uống sinh hoạt hàng ngày của hần, thế nhưng trong lòng Trình Hàn Lang vẫn cảm thấy như thiếu chút gì.

Từ nhỏ Thành Thành đã thích dính vào trên người của hần, đánh cũng không đánh đi được. Hiện tại hần chủ động thân cận cùng Thành Thành, Thành Thành ngược lại còn không vui. Chẳng lẽ là con người trưởng thành rồi, cánh cứng cáp rồi, không muốn tiếp tục làm một số hành động của trẻ con? Trình Hàn Lang suy đoán trong lòng.

Kết quả ngày hôm đó Đỗ Công đến, vào nhà liền hỏi Trình Hàn Lang: “Thành Thành đâu? Một tháng rồi không nhìn thấy nó.” Trình Hàn Lang chỉ chỉ phòng ngủ.

Đỗ Công nhấc chân đi vào, Thành Thành đang ngồi ở trên ghế không biết là làm cái gì, Đỗ Công từ phía sau một hơi đem Thành Thành bế lên từ trên cái ghế, Thành Thành bất ngờ không kịp đề phòng, còn tưởng là Trình Hàn Lang, lại càng hoảng sợ!

Sau đó Đỗ Công kẻ sát vào cổ của nó nói: “Bé con, nhớ anh không? Cũng không nhìn tới anh a. Đem người anh này của em quên rồi chứ gì? Không thương em nữa.” Như vậy Thành Thành mới biết là Đỗ Công, thở dài một hơi. Đồng thời cũng lại có một chút mất mát nho nhỏ.

Đỗ Công đem Thành Thành đặt ngồi trên đùi mình, Thành Thành nói mình đã trưởng thành rồi, không nên vậy nữa, Đỗ Công nhất định không cho, Thành Thành cũng chỉ có thể cùng ngồi thân mật như vậy với Đỗ Công.

Trình Hàn Lang vào phòng muốn cùng Đỗ Công tâm sự một chút, vừa lúc lại nhìn thấy một màn này, Thành Thành nào có cái loại hình đánh kháng cự gì như với mình. Lừa trong lòng Trình Hàn Lang lập tức nổi lên, nguyên lai là nó không vừa ý mình a! Hần cảm thấy phổi mình tức đến muốn nổ, nếu không phải Đỗ Công ở đây, có thể hần sẽ phát tác tại chỗ.

Đỗ Công đi rồi, Trình Hàn Lang vẫn chưa cho Thành Thành sắc mặt tốt, buổi tối Thành Thành hỏi Trình Hàn Lang sáng sớm mai mặc quần áo gì, Trình Hàn Lang cũng không ngẩng đầu lên mà nói: “Em quần anh mặc quần áo gì làm gì!”

“Nhưng mà phải ủi một chút mới mặc được a!” Thành Thành có chút ủy khuất nói.

“Tự anh sẽ làm, sau này em bớt động vào đồ của anh đi!” Trình Hàn Lang đen mặt lại nói. Thành Thành buông quần áo đang cầm xuống, lặng lẽ đi tắm. Trình Hàn Lang nói như vậy khiến lòng nó đau đớn lắm, nó không biết rốt cuộc mình đã làm sai điều gì.

Buổi tối lúc ngủ, chân Thành Thành không cẩn thận chạm vào người Trình Hàn Lang, Trình Hàn Lang một cước liền đem Thành Thành đá ra ngoài, một cước này rõ ràng thấy được là dùng lực mà ra. Thành Thành “ai u” một tiếng, Trình Hàn Lang cũng không có để ý đến nó, chính mình quay lưng tiếp tục ngủ.

Thành Thành ngồi xuống nhìn hần đã lâu, rốt cục cuối cùng không nhịn được hỏi một câu: “Anh, anh làm sao vậy, có phải là có chuyện gì mất hứng hay không?”

Trình Hàn Lang làm bộ không nghe thấy, tiếp tục ngủ. Thành Thành không lên tiếng mà nằm xuống, mắt mở thật to, nhìn trần nhà, trong lòng khổ sở đến muốn khóc. Nó không muốn bị người khác đối xử như vậy, đặc biệt là Trình Hàn Lang, mỗi lúc hần có ánh mắt bất mãn với mình, Thành Thành đều cảm thấy trong lòng buồn bực.

Liên tiếp hai cái cuối tuần Trình Hàn Lang đều chưa có về nhà, Thành Thành hoài nghi có phải là Trình Hàn Lang biết cái dục vọng tội ác này của mình rồi hay không, mới làm cho anh ấy chán ghét mình như vậy, nghĩ tới đây trong lòng của nó lại càng khó chịu.

Nó nhắc cho Trình Hàn Lang thật nhiều thật nhiều tin tức, thế nhưng Trình Hàn Lang cũng không có quay về. Trong tủ lạnh đặt rất nhiều thứ vốn là Thành Thành chuẩn bị để lúc Trình Hàn Lang quay về thì làm cho hần ăn, hiện tại chỉ có thể để chúng nó biến chất. Đã rất nhiều ngày rồi Thành Thành ăn cơm không trôi, ngơ ngác ngồi trên bàn nhìn cái gì cũng không muốn ăn. Có đôi khi luôn cảm thấy mình nghe được tiếng mở cửa, kết quả chạy tới cửa thì căn bản không có ai, ngày này qua ngày khác nghe đến mức cũng sắp bị ảo giác.

Bạn đang đọc truyện *Án Tư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

Đến ngày 1 tháng 5 thì Trình Hàn Lang về nhà, về nhà sớm hơn so với Thành Thành. Thành Thành sau khi về đến nhà thấy cửa nhà mở thì cho là mình đang nằm mơ. Trình Hàn Lang ngồi trước bàn máy vi tính không biết đang làm cái gì, Thành Thành lập tức chạy tới, hưng phấn kêu một tiếng: “Anh!”, có chút kích động nhìn hần.

Trình Hàn Lang ngẩng đầu lên một chút, “Nga!” một tiếng, rồi lại bắt đầu cúi đầu nhìn màn hình máy tính của hần. So với vui sướng của Thành Thành, trên mặt hần có thể nói là biểu tình gì cũng không có.

Tâm tình của Thành Thành thoáng cái liền rơi xuống đáy cốc, đã hai cái cuối tuần rồi, tâm tình Trình Hàn Lang vẫn chưa có tốt lên. Thành Thành không dám tiếp tục quấy rối hần nữa, tự mình đi tới nhà bếp làm cơm, nó lấy những thức ăn mới được mua từ trong tủ lạnh ra, đinh钉 đang đang cắt gọt.

Trình Hàn Lang là cố ý không về nhà, từ sau lần kia thấy Thành Thành tình nguyện thân mật với Đỗ Công cũng không muốn để cho hần chạm vào nó, trong lòng hần vẫn không thoải mái. Tuy rằng cho tới bây giờ ngoài mặt không để cập qua chuyện này, nhưng lại âm thầm thực thi một chút hình phạt nhỏ nhen đối với Thành Thành. Mặc dù thoát nhìn có điểm ấu trĩ, thế nhưng đối với người như Thành Thành, không cần dùng biện pháp cao thâm gì là đã có thể đối phó được. Thấy hình dáng của Thành Thành khi bị mình lạnh nhạt, Trình Hàn Lang mới cảm thấy tiêu tan được một chút.

“Anh, ăn cơm đi!” Thành Thành cẩn thận dè dặt đứng ở cửa gọi.

“Nga, em ăn trước đi!” Trình Hàn Lang cũng không quay đầu lại mà nói.

Thành Thành lấy hết dũng khí từ cửa đi vào, ở sau lưng Trình Hàn Lang kéo tay áo hần một cái, nhỏ giọng nói: “Anh. Đi ăn đi! Em làm rất nhiều món ăn anh thích đó.” Giọng nói có chút như là làm nũng.

Trình Hàn Lang vẫn không có động đậy, Thành Thành ôm lấy cánh tay của hần, năn nỉ nói: “Anh, xin anh đó, anh thử một hai miếng được không?” Trình Hàn Lang không nhớ rõ đã bao lâu rồi Thành Thành không có thân cận với hần như ngày hôm nay. Hần quay đầu, mặt của Thành Thành phóng đại rõ ràng trước mắt, trong đôi mắt đó đều là cầu xin. Trình Hàn Lang mềm lòng, hần gật đầu cùng Thành Thành đi ra ngoài.

“Anh, sao hai cái cuối tuần vừa rồi anh không về nhà a? Có phải là bận rộn nhiều việc không?” Thành Thành đưa chén cơm vừa bới cho Trình Hàn Lang.

“Không bận, không muốn trở về!” Giọng nói của Trình Hàn Lang có một chút máy móc.

“Nga, cũng đúng, trong nhà cũng không có gì.” Thành Thành miễn cưỡng nở nụ cười một chút, nó xoay người đi vào nhà bếp, cầm một đồng lớn nguyên

liệu, vốn là muốn tự mình làm một loại canh mới học, thế nhưng không biết Trình Hàn Lang có thể uống hay không.

Thành Thành đứng ở trong nhà bếp, nhìn bóng lưng Trình Hàn Lang bên ngoài, hắn đã triệt để trưởng thành thành người lớn, còn cao to hơn so với nó nhìn thấy những năm trước, chín chắn hơn rất nhiều. Toàn thân đều tản mát ra một loại khí chất làm người khác kinh sợ.

Tuy rằng hắn lớn lên không có cao lớn thô kệch như Đỗ Công, thế nhưng còn hơn cả Đỗ Công, Thành Thành vẫn sợ Trình Hàn Lang hơn một chút. Sợ hắn mất hứng, sợ hắn thấy mình phiền, sợ có một ngày hắn sẽ không bao giờ muốn nói chuyện với mình nữa. Thành Thành cảm thấy mình càng sợ những chuyện này thì chúng lại càng tới gần hiện thực hơn.

Nếu như nói nó đã từng có can đảm buộc Trình Hàn Lang uống thuốc, như vậy hiện tại nó ngay cả yêu cầu hắn uống một bát canh nó cũng không có dũng khí. Trình Hàn Lang chỉ cần biến sắc, thế giới của Thành Thành liền sụp đổ.

Thành Thành cẩn thận thận thận bưng bát canh kia đi ra ngoài, quả nhiên, Trình Hàn Lang ăn xong đã về tới phòng ngủ của mình rồi. Thành Thành ngồi ở trên ghế suy nghĩ một hồi, lại nhìn cánh cửa Trình Hàn Lang khép hờ một chút, hít sâu một hơi, bưng canh đi vào trong, Thành Thành hai tay bưng canh, dùng cùi chỏ đẩy cửa ra, chú ý từng li từng tí đi vào trong.

Trình Hàn Lang nghe được tiếng cửa mở, quay đầu lại thấy Thành Thành đang bưng một bát canh đi qua đây, canh còn đang bốc khói, thoạt nhìn rất nóng. Trình Hàn Lang không chút suy nghĩ liền đi tới nhận bát canh kia, kết quả Thành Thành sợ canh quá nóng sẽ làm bỏng Trình Hàn Lang, liền không dám buông tay, né qua bên cạnh một chút. Trình Hàn Lang lại cho rằng là bởi vì mình đụng phải tay nó nên nó lại bắt đầu chống cự, nói cái gì cũng liều chết nắm chặt cái bát.

Kết quả giằng co khiến canh bên trong liền bắt đầu sánh qua sánh lại, Thành Thành biết cứ như vậy sớm muộn gì cũng đổ ra, liền hơi nghiêng tay, đem toàn bộ canh hất lên trên tay của mình. Canh mới ra khỏi nồi nên lập tức làm tay Thành Thành liền đỏ lên, bị nóng đến mức nó cuống quýt đánh rơi bát, cảm thấy hai tay nóng bỏng đau rát, chỉ có xoa xoa hai tay lại để giảm bớt đau đớn.

Trình Hàn Lang vừa nhìn thấy cũng sốt ruột, cũng không quản có tức hay không, nhanh chóng đem nó kéo đến nhà vệ sinh, lấy tay để dưới vòi nước. Bị nước lạnh kích thích tay của Thành Thành nhất thời tốt hơn nhiều, mới chậm rãi bình tĩnh lại.

“Em nói xem em làm sao mà ngốc như vậy? Bưng một bát canh cũng không xong, đến nỗi để tay bỏng thành như vậy? Như này đau lắm đúng không a!” Trình Hàn Lang trừng mắt liếc nó, nhẹ nhàng thổi thổi trên tay của nó.

“Anh, có phải em chọc anh mất hứng không? Nếu như có vậy, anh nói cho em biết đi, em nhất định sẽ sửa.” Thành Thành nghiêng đầu qua chỗ khác nói với Trình Hàn Lang.

Trình Hàn Lang nhìn tay nó một chút, lầm bầm một câu: “Trong phòng còn có thuốc trị phỏng, anh đi lấy cho em.” Nói xong cũng đi vào trong phòng. Trong đầu Trình Hàn Lang đều là một màn mờ mờ rồi kia, Thành Thành cự tuyệt để hắn bưng canh nhưng lại cản bát canh kia cho hắn, còn có biểu tình đáng thương hề hề kia của Thành Thành.

Mà cái vấn đề nó hỏi càng làm cho Trình Hàn Lang không có cách nào để trả lời, quả thật, Thành Thành hình như không làm chuyện gì quá đáng. Dù loại tâm tình của mình lẽ nào đều là vô cớ, suy nghĩ quá nhiều sao? Trình Hàn Lang không muốn lại tiếp tục âm ỉ thêm nữa, nghĩ cứ dứt khoát trực tiếp hỏi là được rồi.

Đem thuốc cầm về, Trình Hàn Lang vô cùng cẩn thận xoa cho Thành Thành, Trình Hàn Lang cảm thấy biểu tình đau đớn trên mặt Thành Thành hình như dịu đi không ít. Hắn liền bắt đầu mở miệng nói.

“Thành Thành, anh hỏi em một việc, em phải thành thật trả lời anh.” Trình Hàn Lang thu hồi biểu tình ôn nhu, nghiêm túc hỏi. Thành Thành biết là sắp hiểu được nguyên nhân thực sự của những chuyện đã xảy ra mấy ngày nay, không khỏi có chút khẩn trương.

“Vì sao em luôn né tránh anh rất rõ ràng, em làm chuyện gì đui lý đúng hay không?”, nếu như muốn Trình Hàn Lang hỏi thẳng “Thành Thành vì sao em không cho anh chạm vào em?”, thì hắn nhất định là không mở miệng hỏi được, cho nên hắn chỉ có thể hỏi gián tiếp.

Những lời này lại làm cho Thành Thành nhất thời bối rối, lẽ nào anh ấy thực sự đã biết, biết sáng sớm ngày hôm đó mình đã mơ một giấc mộng như vậy... Thế nhưng mình không có nói với người khác a! Trình Hàn Lang thấy trên mặt của Thành Thành cũng bắt đầu đỏ mề hôi hột một chút, biết là mình đã hỏi đúng chỗ rồi, lập tức từng bước ép sát.

“Xem ra anh nói đúng rồi, em nói thử xem rốt cuộc là vì sao a! Em không nói anh cũng biết rồi, chẳng qua anh còn mong em tự nói thẳng ra, anh còn có thể có khả năng tha thứ cho em.” Trình Hàn Lang nhìn Thành Thành chằm chằm, điều này làm cho Thành Thành cảm thấy áp lực cực lớn, thế nhưng nó thật sự nói không nên lời. Cho dù là để Trình Hàn Lang nói thẳng ra, cũng còn tốt hơn tự mình thừa nhận nhiều.

Vì vậy Thành Thành cúi đầu nói: “Không có gì, thực sự không có gì.”

Trình Hàn Lang vừa nghe đã biết nó đang nói dối, nhiều năm như vậy rồi, Thành Thành vừa nói dối liền lộ sơ hở ra ngoài cực rõ ràng, đến cả con nít còn không lừa được, huống chi là Trình Hàn Lang.

Trình Hàn Lang lập tức tiến về phía trước một cái, hơi thở tức giận trực tiếp phả ra đến bên cổ của Thành Thành. Điều này làm cho Thành Thành cảm giác trên đầu phảng phất như có ngàn vạn đám mây đen bao phủ chính mình, ngay cả hô hấp cũng khó khăn, nó có chút đứng không vững, tay Trình Hàn Lang lại đang hướng tới lỗ tai nó, chuẩn bị nghiêm hình bức cung.

Thành Thành bỗng nhiên quay người lại, lao đảo chạy về phòng ngủ, dùng sức chui vào núp ở trong chăn, đem mình bọc lại chặt chẽ chẽ, như là một trái banh lớn, một kẻ hở cũng không để lại. Thực sự không còn mặt mũi nhìn người ta, còn không bằng nghẹn chết ở đây luôn đi.

“Em làm cái gì vậy? Động kinh hả?” Trình Hàn Lang nhìn Thành Thành cuộn tròn ở trên giường, loại phản ứng này trước đây hẳn không có thấy qua, cảm thấy có chút ừ ừ cạc cạc.

Âm thanh của Thành Thành từ trong chăn phát ra: “Em không biết a! Anh đừng nói ra không được sao? Em không muốn nghe, em không muốn nghe, em không muốn nghe a...”

Trình Hàn Lang nhìn hành động khác ngày thường của Thành Thành, lại suy nghĩ, nếu quả thật là vì trưởng thành, không muốn thân cận cùng mình nữa, cũng không đến mức phản ứng kiểu này đi! Việc này thật sự quá khác với cái lý do mình nghĩ tới, Trình Hàn Lang nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra được. Thành Thành lại làm ra chuyện ngu ngốc gì mà phải ở trong chăn mới có thể giải quyết được.

“Đồ Công và anh so với nhau, ai thân với em hơn?” Trình Hàn Lang nhin nửa ngày rồi, vẫn là hỏi ra.

“Đương nhiên là anh a! Anh mới là anh của em mà.” Thành Thành không nghĩ tới Trình Hàn Lang hỏi một vấn đề như vậy, chui từ trong chăn ra nói.

“Vậy sao em thấy cậu ta thì hăng hái, thấy anh xong rồi thì liền trốn tránh a? Trên người anh có cái gì làm cho em dị ứng hả?” Trình Hàn Lang chất vấn Thành Thành.

Bây giờ Thành Thành mới hiểu được thì ra Trình Hàn Lang giận đối với mình là bởi vì chuyện này. Lúc này mới thờ phào một cái thiệt dài cho nhẹ nhõm, ngồi ở trên giường bắt đầu cười khúc khích, cười chính mình ngu ngốc nghếch, vậy mà lại nghĩ tới chuyện đó, còn hại mình lo lắng mấy ngày.

“Em cười cái gì?” Trình Hàn Lang cho là nó cười mình hỏi ra vấn đề ấu trĩ như vậy. Không khỏi thấy mặt mũi bị thiệt hại rất lớn, quay qua rống lên với Thành Thành.

Lần này Thành Thành không sợ nữa rồi, cao hứng còn có chút lằng lằng, nó lo lắng nhiều ngày như vậy cuối cùng cũng được giải trừ, cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm. Hơn nữa vấn đề của Trình Hàn Lang chứng minh hẳn không phải là chán ghét nó nên mới có ý lạnh nhạt với nó, chỉ bởi vì một ít cách hành động của nó mà có chút bất mãn thôi, này còn chứng minh là hẳn vẫn quan tâm đến nó.

“Em không có cười anh a, em cười thôi! Em cười gì nhỉ? Em cũng không biết... Hi hi...” Thành Thành bọc một cái chăn lớn tự mình nở nụ cười, Thành Thành đương nhiên không thể nói nó không dám chạm vào hẳn là bởi vì sợ lại phát sinh chuyện như đêm hôm đó.

Trình Hàn Lang nhìn nó một mình ở đó khua tay múa chân, có chút dở khóc dở cười, đứa nhỏ này sẽ không phải là học một năm cấp hai đã học tới bị bệnh tâm thần luôn chứ! Trình Hàn Lang nhìn nó thực sự không giống như là bộ dáng có thành kiến với mình, cũng không muốn hỏi tiếp nữa. Đặc biệt thấy nó mấy ngày nay y như mất hồn, cảm thấy mình cũng được lợi không tệ lắm, có thể chuyện mấy ngày hôm trước chỉ là mình suy nghĩ nhiều mà thôi.

“Anh, anh qua đây a, đến chỗ em nè.” Thành Thành vỗ cái chăn bên cạnh mình, có chút nghịch ngợm nói.

“Làm gì?” Trình Hàn Lang không biết rốt cuộc nó đang suy nghĩ cái gì, cho nên không hề động đậy.

“Anh không phải nói em tránh anh sao? Ngay hôm nay tâm tình em tốt, liền cho phép anh ngồi bên cạnh em, sung hạnh anh một lúc, hắc hắc...”(sợ cung luôn :)))))))))))

Mặt của Trình Hàn Lang cũng đỏ lên vì tức, đứa nhỏ này là học ai, lại nói vậy nói bạ cái gì, đến anh của mình cũng dám chê cười. Trình Hàn Lang đi tới, đè cánh tay Thành Thành xuống, dùng sức mà cù nhột nó, Thành Thành cười đến chảy nước mắt, nó từ nhỏ đã sợ người khác đụng chạm, bình thường Trình Hàn Lang thấy nó không nghe lời ngoại trừ đánh thì cái loại hình phạt này càng làm cho nó khó có thể chịu được hơn.

“Ha ha... Anh, em không dám... Đừng, không chịu nổi... Ha ha... Ô ô...”

Trình Hàn Lang nhìn Thành Thành cười đến khuôn mặt nhỏ nhắn hồng phây phây, cảm thấy so với lúc còn giận đối mấy ngày hôm trước thì phải nói là thoải mái hơn rất nhiều a!

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Vào một buổi chiều hè ánh nắng rực rỡ nọ, Trình Hàn Lang ngồi trên ghế sofa vừa nghe nhạc vừa uống cà phê. Nghĩ rằng không có gì vui sướng hơn thế này. Thành Thành từ cách đó không xa đi tới, chưa nói gì đã cười trước. Mắt cũng biến thành hình nguyệt nha cong cong, lộ ra hàm răng trắng trắng, nắng chiều chiếu vào làm giữa khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo hồng lên, Trình Hàn Lang có chút say sưa nhìn mỹ cảnh như vậy.(nguyệt nha: hình trăng lưỡi liềm)

“Anh, bọn em sắp đi trại hè rồi á! Có thể phải đi chừng mười ngày, nội dung hoạt động lần này cũng phong phú lắm. Máy lần trước em chưa từng tham gia, lần này em không muốn bỏ lỡ nữa...”

“Thật sao? Em đi chừng mười ngày. Thật tốt quá, cũng không cần phải nghe mấy ý tưởng lung tung của em ở nhà nữa... Đi thu dọn nhanh lên mau chóng lên đường một chút đi!” Tâm tình của Trình Hàn Lang thoáng cái càng trở nên sáng sủa thêm

“Nga!” Thành Thành nghe nói như thế ánh sáng trong mắt lập tức liền ảm đạm xuống, thì ra việc mình rời đi đối với anh ấy là một việc đáng hưởng thụ như vậy.

Thành Thành thở dài, trở về phòng thu dọn đồ đạc, hành lý thực sự rất đơn giản, ngoại trừ một ít quần áo bên ngoài, chính là một ít sách, lúc nhàm chán có thể đọc một chút. Chỉ chốc lát sau Thành Thành liền đem hành lý chuẩn bị xong. Sau đó đi làm cơm tối cho Trình Hàn Lang.

“Em đi rồi anh ăn cái gì a?” Trình Hàn Lang nghĩ đến việc này vẫn còn có chút băn khoăn.

“Đúng vậy! Hay là em trở về sớm một chút.” Thành Thành vội vàng nói.

“Đừng! Em vẫn là đi chơi nhiều một chút đi. Anh đã lớn như vậy sao còn có thể để mình bị đói. Yên tâm đi đi! Ha ha...” Trình Hàn Lang lập tức cắt đứt ý niệm muốn trở về sớm trong đầu Thành Thành.

Tâm của Thành Thành lại một lần nữa chịu thương tích nặng nề, cho dù anh ấy không muốn mình ở lại một chút thoáng qua, cũng không đến mức trực tiếp nói ra như vậy đi! Nếu không thì nói hai câu dễ nghe cho dù là lừa gạt mình cũng tốt mà! Cơm tối Thành Thành miễn cưỡng cố gắng ăn được vài miếng, suốt buổi vẫn buồn bã ỉu xiu.

Trình Hàn Lang nhìn ra Thành Thành không vui, hần vẫn là một lần có lòng tốt nói vài câu xuôi tai để an ủi Thành Thành, thế nhưng không có quá mức tình cảm, hần sợ Thành Thành hiểu sai rồi lại thay đổi chủ ý.

“Thật tốt quá!” Ngày hôm sau Trình Hàn Lang thức dậy đã là buổi trưa, cũng không có ai ồn ào bắt hần thức dậy ăn sáng nữa rồi, ngày tự do đúng là tốt!

Khi hần còn đang đắm chìm trong giấc mộng đẹp của mình, Đỗ Công đã mang theo một đồng lớn đồ đạc đi tiễn Thành Thành rồi, Thành Thành thấy rất là cảm động, ở trên xe còn không ngừng vẫy tay với Đỗ Công.

Đỗ Công cũng là nghe đứa nhỏ nhà hàng xóm nói, nghỉ hè năm nay hầu như đa số trường trung học trọng điểm đều sẽ tổ chức hoạt động. Vì vậy y liền gọi điện thoại cho Thành Thành, không ngờ Thành Thành đang sắp xuất phát. Đỗ Công không hề nghĩ ngợi liền chạy tới, trong lòng âm thầm mắng Trình Hàn Lang không có tính người, ngay cả tiễn cũng không tiễn.

Không lâu sau đó Trình Hàn Lang liền nhận được điện thoại của Đỗ Công gọi tới, Đỗ Công mắng đủ một trận rồi vô cùng cao hứng qua tìm Trình Hàn Lang, hai người đi KTV hát, đi quán bar nhảy múa, chơi thỏa thích cả một buổi chiều. Trình Hàn Lang còn thu được không ít tia lửa điện của mấy cô gái, Đỗ Công đổ kị đến nghiêng rãnh.

Buổi tối Đỗ Công ở lại nhà Trình Hàn Lang luôn, hơn nữa còn cùng Trình Hàn Lang ngủ trên một cái giường, liền ngủ ở cái vị trí kia của Thành Thành. Trình Hàn Lang đuổi y nửa ngày cũng không được tích sự gì, Đỗ Công ở trên giường một lúc không lâu sau thì không nhúc nhích nữa. Trình Hàn Lang lại không muốn đổi giường, đổi giường hần sẽ liền ngủ không ngon, chẳng qua là từ nhỏ đã thành thói quen này. Vì vậy hần cũng chỉ đành bất đắc dĩ nằm bên cạnh Đỗ Công.

Kỳ thực Đỗ Công căn bản không có ngủ, y được nằm ở chỗ Thành Thành đã ngủ qua thân thể liền không thả lỏng được. Mùi của Thành Thành ở chỗ này quá đậm, y thích ngửi, loại mùi thơm nhàn nhạt này giống như mùi hương trên người Thành Thành, có tác dụng như một loại ma túy với kẻ khác.

Ôm cái chân Thành Thành từng đắp qua, Đỗ Công thậm chí cảm thấy muốn cắn một cái. Loại cảm giác này trên người nữ nhân dù phun nước hoa nhiều hay ít cũng không phun ra được, mặc dù là y thích Trịnh San Đồng, nhưng y chưa từng cảm thấy mình thích mùi vị trên người cô như vậy.

Buổi tối Trình Hàn Lang tỉnh giấc nhiều lần, bình thường hần ngủ đều có thói quen ôm một chút vật gì đó, hần có cái gối, vẫn luôn đặt bên trái của hần, nhưng khi hần nghiêng người, cũng sẽ không tự động ôm gối ôm đến bên người, bình thường liền thuận tay dứt khoát ôm Thành Thành.

Kết quả buổi tối mỗi lần trở mình một lần hần lại tỉnh lại một chút, lý do là vì Đỗ Công thật sự quá cứng rắn, hần cứ theo thói quen ôm phải cục thịt mà đụng vô giống như tảng đá y chang sắt thép. Sáng sớm trên mặt hai người cùng mang hai vòng mắt đen thật lớn, lúc soi gương không khỏi cảm thán thì ra giá trị của Thành Thành không chỉ thể hiện ở mặt nấu cơm thôi.

Đỗ Công hỏi Trình Hàn Lang sao mà bị như vậy, Trình Hàn Lang cũng một năm một mười nói ra. Đối với người bạn này, Trình Hàn Lang vẫn là không có kiêng kỵ gì nhiều, bình thường có cái gì cũng nói (một năm một mười: tắt tắt từ đầu đến đuôi)

Lực chú ý của Đỗ Công căn bản không đặt trên cảm nhận của Trình Hàn Lang, y chỉ cảm thấy Trình Hàn Lang quá hạnh phúc, mỗi buổi tối đều có thể ôm một túi hương lớn như vậy ngủ. Nếu như là em trai của mình, nói cái gì cũng sẽ không để nó đi ra ngoài, để nó mỗi ngày làm thơm ỏ chân cho mình. Không có việc gì thì ôm vui đùa một chút, Trình Hàn Lang thực là có phúc mà chẳng biết phúc. (tui muốn nhúng đầu 2 ông dô chậu nước cho tỉnh lắm luôn á)

Ngoại trừ ngủ bên ngoài, hai ngày nay Trình Hàn Lang không hề cảm thấy mình có chỗ nào không thích ứng được, Vì vậy cũng không muốn Thành Thành trở về lắm.

Thế nhưng liên tiếp mấy ngày ăn thức ăn nhanh, dạ dày kén chọn của Trình Hàn Lang lại bắt đầu không ổn định. Cái gì cũng không muốn ăn, nếu không phải là khẩu vị quá mặn thì chính là ngọt ngấy vô cùng. Lúc này mới nghĩ thấy Thành Thành thật là tốt, dù sao nó cũng hiểu khẩu vị của mình như vậy. Biết một món ăn nên bỏ bao nhiêu muối, nên dùng lửa bao nhiêu lớn để nấu, nấu đến đúng độ chín nào mới vừa vặn thỏa mãn mình.

Bất quá Trình Hàn Lang vẫn là không muốn thừa nhận mình là được người khác chiều đến hư người, thiếu một người thì không thể sinh tồn. Vì vậy hắn quyết định tự mình làm một bữa cơm ăn.

Mở tủ lạnh, phát hiện bên trong vẫn có rất nhiều thứ, hắn cũng không biết những thứ nguyên vật liệu này là Thành Thành đã mua về từ đâu. Trước khi đi Thành Thành cố ý dặn dò qua với Trình Hàn Lang trong tủ lạnh để rất nhiều đồ ăn, hâm nóng lên là có thể ăn. Bất quá khi đó Trình Hàn Lang chỉ lo vui vẻ, căn bản không có chú ý nghe.

Vấn đề ăn cơm tạm thời giải quyết rồi, việc giặt quần áo lại trở thành một phiền toái khác. Vốn là bỏ vào máy giặt giặt là một việc rất là thuận tiện rồi, thế nhưng Trình Hàn Lang thấy là dù có giặt quần áo thế nào cũng không giặt ra được hiệu quả như Thành Thành giặt, nhìn tới trong lòng liền thấy phiền.

Hơn nữa thay quần áo theo thói quen, mỗi ngày đều có một đồng lớn cần giặt, hắn cũng lười đi ủi, trực tiếp cầm lên là mặc vào người. Cái cảm giác đó rất không giống với bình thường, làm sao mặc làm sao cho đúng nhau, Trình Hàn Lang cảm thấy mình sắp phát điên rồi.

Càng như vậy, Trình Hàn Lang càng cố chấp với bản thân mình. Buổi tối Thành Thành gọi một cuộc điện thoại về, nói về tình hình của nó ở nơi đó, hỏi Trình Hàn Lang ở nhà như thế nào. Trình Hàn Lang dùng giọng nói vui sướng không gì sánh được nói mình sống như thế nào thoải mái như thế nào, nói nó tốt nhất ở chơi nhiều thêm mấy ngày.

Thành Thành vừa nghe liền thấy yên tâm hơn. Chính nó ở bên ngoài cũng rất phong phú, ít nhất so với suốt ngày ở nhà vội vàng lo một số việc vặt hàng ngày phải nói là thú vị hơn nhiều lắm. Nó một bên gọi điện thoại một bên cùng bạn học bên cạnh ồn ào, nghe có vẻ là chơi đùa đến bất diệc nhạc hồ rồi. Trình Hàn Lang nghe xong trong lòng lại thấy bức tức, qua loa cúp điện thoại.

Sau hai cái cuối tuần, rốt cục Thành Thành đã trở về, lúc đến nhà mở cửa ra tay cũng có một chút run, lý do là quá mức kích động.

Cửa vừa mở ra liền đụng phải Trình Hàn Lang vừa muốn đi ra ngoài. Hai người gặp nhau ở cửa lại không biết nên nói gì, cuối cùng vẫn là Thành Thành ngốc nghếch nở nụ cười trước tiên.

“Anh, thật là nhớ anh, em ở bên kia ngủ cũng không ngon giấc.”

“Hừ! Em còn ngủ không ngon giấc? Anh nghe thấy em ở trong điện thoại vui vẻ náo nhiệt với bạn học em lắm mà!” Trình Hàn Lang không chú ý tới trong giọng nói của mình tràn đầy mùi chua.

“Thật mà! Thật mà! Anh xem vành mắt đen thiết to của em nè.” Thành Thành chỉ chỉ vết tích sưng phù quanh mắt của mình, có chút sốt ruột.

Trình Hàn Lang cảm thấy mình vài ngày không gặp nó hôm nay vừa nhìn lại thì nhất thời thuận mắt hơn rồi, thấy đáng tươi cười của Thành Thành vẫn ngu ngốc như trước kia vậy, cũng thấy rất thân thiết.

Thành Thành nhìn thấy Trình Hàn Lang thì cảm giác đầu tiên chính là nghĩ hắn gầy đi, hơn nữa trạng thái tinh thần không tốt lắm, hình như là không nghỉ ngơi tốt. Thành Thành thấy vậy rất đau lòng, cho nên ngay cả nghỉ ngơi một chút cũng không nghỉ liền đi nhà bếp nấu cơm.

Mở tủ lạnh, Thành Thành thấy bên trong trống tuếch, Trình Hàn Lang sớm đã đem đồ có thể ăn bên trong ăn sạch, không thể ăn cũng tìm mà ăn hết, thậm chí ăn vào đau bụng cũng không nề hà.

Không phải đã nói là rất tốt sao? Thấy thế nào cũng như dáng vẻ thiếu thốn, Thành Thành cũng không hỏi Trình Hàn Lang rốt cuộc là xảy ra chuyện gì. Đã nhiều năm như vậy, nó ít nhiều gì cũng hiểu hắn một chút. Nói chuyện phiếm với Trình Hàn Lang cũng được, hay là nói giỡn cũng có thể. Nhưng không thể đụng vào phần tự tôn của hắn, lòng tự trọng của Trình Hàn Lang rất lớn. Nếu muốn hắn ở trước mặt người khác tỏ ra yếu kém, so với giết hắn còn khiến hắn khó tiếp thu hơn.

Buổi tối lúc đi ngủ, Thành Thành phát hiện Trình Hàn Lang cả đêm đều rất hiền lành, có chút không giống với mọi ngày, cả đêm đều ôm nó, hơn nữa còn ôm rất chặt.

Nó cho rằng Trình Hàn Lang không có ngủ, nhưng vừa tới gần thì thấy Trình Hàn Lang lại đang ngủ rất sâu, sau khi hắn thay đổi một vài tư thế thoải mái hơn cũng không thấy nhúc nhích tiếp nữa. Trình Hàn Lang dứt khoát trực tiếp đem Thành Thành trở thành gối ôm, một chân gác lên, sau đó cả người đều quấn lấy Thành Thành, hơi thở đi ra quanh quần bên cổ và tai của Thành Thành, khiến cho Thành Thành rất ngứa, nó muốn tách ra nhưng lại có điểm chờ mong hạnh phúc lại làm như vậy.

Trình Hàn Lang động một cái sẽ lại ma sát khắp cơ thể của nó, Thành Thành cảm thấy toàn thân mình đều nóng muốn bốc lửa, nhưng nó không biết là do nguyên nhân gì gây ra. Nó muốn đẩy Trình Hàn Lang ra, làm dịu hơi nóng trên người một chút, thế nhưng nó càng gây dục, Trình Hàn Lang càng quấn lấy chặt hơn, biên độ ma sát lại càng lớn.

Cuối cùng Trình Hàn Lang hình như đuối người một cái, buông lỏng ra một chút. Thành Thành vội vàng nhân cơ hội leo xuống giường, len lén chạy đến nhà vệ sinh, muốn xối nước lạnh lên người mà tắm, thân thể khô nóng khiến nó thực sự không nhịn được. Mà khi nó thấy hạ thân của chính mình khẽ ngẩng đầu, cả người đều sợ đến choáng váng, nó không có khả năng không biết đây là dấu hiệu của cái gì.

Nó có chút run rẩy đem tiếng nước chính lại cho nhỏ nhất có thể, ở bên trong xối thật lâu mới thờ lại bình thường được. Nó không ngừng nhìn ra ngoài

cửa, thật sự sợ Trình Hàn Lang sẽ gõ cửa hoặc là trực tiếp đi vào thấy một màn như vậy, sự sợ hãi không hiểu từ đâu mà đến lan ra khắp toàn thân.

Nếu như Thành Thành nhớ không lầm, đây đã là lần thứ hai.

Note:Minh mới phát hiện ra mình bị nhầm một chi tiết trong truyện, mình đã sửa lại chi tiết này trong 1 số chương trước rồi, note lại để mọi người không bị nhầm trong những chương sau a. Ở TQ thì lớp 1-6 là tiểu học, 7-9 là sơ trung, 10-12 là cao trung. Cho nên Thành Thành học sơ trung năm nhất là học lớp 7 chứ không phải lớp 6 như mình nhầm lúc trước. Thường người ta không gọi lớp theo số như mình nhưng mà mình muốn truyện nó liền mạch ko nửa Trung nửa Việt quá nhiều nên mình dùng số lớp tương ứng chứ không dùng sơ trung năm nhất năm hai nha.

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Thành Thành mở máy tính ra, nhập vào trong ô tìm kiếm bốn chữ “đồng tính luyến ái.” Sau đó ngồi trước máy tính nhìn từng chữ một, e sợ bỏ mất một từ then chốt nào đó. Tay nó có chút run rẩy mà nhấp chuột vào, sau đó chuyển sang trang khác, mắt nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, tai lắng nghe tất cả động tĩnh phía bên ngoài.

Không phải, nhất định không phải như thế, nhất định là mình còn quá nhỏ, không hiểu cái gì là yêu thích, mới có thể cho rằng là mình thích anh ấy, cái này căn bản không phải là thích, chỉ là một loại ý lại mà thôi. Thành Thành hoảng loạn tắt máy tính đi, nằm úp lên trên bàn trong lòng rối tinh rối mù.

“Mày thật là buồn nôn, cư nhiên là đồng tính luyến ái. Tao vậy mà đem người như vậy để ở nhà.” Trình Hàn Lang ở trong phòng cầm một cái túi lớn, bên trong là tất cả đồ đạc của Thành Thành, hắn cầm lấy rồi ném cho Thành Thành, muốn Thành Thành đi nhanh một chút.

Thành Thành ôm chân Trình Hàn Lang, kêu khóc van xin: “Anh, em không phải, em thật sự không phải đâu, anh đừng đuổi đánh em mà.”

Trình Hàn Lang chán ghét đem tay nó hất ra, đem nó kéo ra cửa. “Mày mau rời khỏi đây đi, tao nhìn thấy mày đến cả cơm cũng ăn không trôi. Biến thái!” Trình Hàn Lang đem Thành Thành vẫn đang ở dưới đất kéo ra cửa, sau đó chuẩn bị đóng cửa.

Thành Thành gắt gao dán người lên cửa, đem cả người chặn ở giữa, Trình Hàn Lang thấy thế, một đạp rồi lại một đạp mà đem Thành Thành đá ra bên ngoài, trên mặt đều là biểu tình chán ghét. Thành Thành dùng sức níu lấy khe cửa, càng không ngừng kêu: “Anh, anh đừng như vậy mà, em không vậy nữa, em sửa mà...”

“Em không như vậy nữa đâu, a...” Thành Thành gạt mình tỉnh giấc từ trong cơn mộng, Trình Hàn Lang nghe được tiếng động cũng tỉnh lại, ngồi dậy mở đèn bàn lên, thấy sau gáy Thành Thành đều là mồ hôi.

Thành Thành xoa xoa hai mắt của mình, bên trong hình như thật sự có hơi nước, giấc mộng mới vừa rồi hiện về rõ ràng trong đầu, Thành Thành cảm thấy hơi thở của mình rất dồn dập.

Trình Hàn Lang vuốt vuốt lưng nó, hỏi: “Rốt cuộc làm sao vậy? Mơ cái gì mà làm em sợ đến như vậy.”

Thành Thành vẫn chưa thể tỉnh táo lại từ trong hoảng sợ, nó níu lấy tay của Trình Hàn Lang, khẩn trương hỏi: “Anh, mặc kệ em là loại người như thế nào, anh cũng sẽ không đuổi em đi đúng không?”

“Anh không có chuyện gì đuổi em đi làm gì? Em đi ai nấu cơm cho anh a? Nhóc con em suốt ngày nghĩ gì thế hả?” Trình Hàn Lang có chút không hiểu ra sao, lấy tay giúp nó lau đi mồ hôi trên gáy.

“Đúng. Em mỗi ngày đều sẽ làm cơm ngon cho anh ăn, cho nên sau này anh cũng không đuổi em đi, em đi rồi anh ăn cơm của ai cũng ăn không quen đâu.” Thành Thành lẩm bẩm lung tung.

Trình Hàn Lang chỉ nghĩ là nó nằm mơ sợ quá bị ngốc luôn, đang ở đó phát bệnh thần kinh thôi. Tiện tay tắt đèn đi, bảo Thành Thành ngủ tiếp.

Thành Thành nằm gối đầu trên gối, nghiêng người nhìn một chút Trình Hàn Lang đã lại lập tức tiến vào giấc ngủ, ánh trăng chiếu rọi xuống gò má của hắn lộ ra vẻ buồn ngủ như vậy. Trong cảm giác của Thành Thành cả hơi thở đi ra ngoài cũng là say cả lòng người. Bắt đầu từ khi nào mà mình ngủ ở bên cạnh anh thôi cũng thấy tâm yên ý mãn?(tâm yên ý mãn: trong lòng như khi và ý nghĩ như ngựa, khi khi đang leo trèo và ngựa đang chạy loạn thì rất khó khống chế, câu thành ngữ này là chỉ người đang tâm tư tán loạn, trong lòng cứ suy nghĩ vẩn vơ không an tĩnh được.)

“Ừm...” Trình Hàn Lang xoay người, cả khuôn mặt đối diện với Thành Thành, thuận tiện liền để tay lên bên hông của Thành Thành. Thành Thành lập tức liềm đem người lui ra sau hết mức, nó sợ mình sẽ có phản ứng, không biết đã bao nhiêu đêm Thành Thành bị Trình Hàn Lang biến thành gối ôm trong vô thức mà ôm vào trong lòng, Thành Thành đã không chỉ còn cảm giác rất an tâm như lúc ban đầu nữa rồi.

Cái giường lớn này đã không còn có vẻ rộng rãi như hồi còn bé nữa, có đôi khi tay của Trình Hàn Lang vô ý liền sẽ đụng phải chỗ nào đó của Thành Thành, nếu như Thành Thành đã ngủ thì còn đỡ một chút, chỉ sợ là bản thân mình khi không ngủ được lại bị kích thích một chút. Việc này làm cho Thành Thành lập tức như phản xạ có điều kiện nhớ tới một việc, sau đó tất nhiên là xấu hổ càng thêm tự trách.

Từ khi nào, mình bắt đầu trở nên tội lỗi như vậy.

Thành Thành đọc được một câu chuyện, một đôi tình nhân đồng tính luyến ái không được sự công nhận của gia đình và xã hội, nhiều lần bị người nhà công kích, vốn là tình yêu khác cốt ghi tâm nhưng ở trước mặt hiện thực lại trở nên yếu đuối như vậy. Cuối cùng một người vẫn là bước trên con đường hôn nhân, một người thì lại cả ngày ăn chơi đàng điếm, nhưng bọn họ đều như nhau bị người đời phi nhổ.

Không ai sẽ dễ dàng tha thứ cho loại tình cảm dị dạng này, huống chi còn là anh em. Nó cũng không nghĩ tới sẽ có một ngày hai anh em phải đối mặt với thách thức, bởi vì nó biết anh mình là người bình thường. Như vậy chỉ cần hấn có thể chấp nhận, không thấy nó buồn nôn, không đuổi nó đi, đã là kết quả tốt nhất rồi.

Từ hoài nghi lúc ban đầu đến xác nhận cuối cùng, tốn gần hết hai năm đàng điếm của Thành Thành. Nó không có cách nào trao đổi cùng bất kì ai, nó chỉ có thể tự mình lặng lẽ đi tìm hiểu một vài thứ, sau đó chia sẻ một ít chuyện của người khác, rồi lại mừng thầm chính mình còn chưa có bị phát hiện.

Bắt đầu từ khi nó biết đến cụm từ “đồng tính luyến ái”, nó liền bắt đầu hiểu ra, cũng bắt đầu không tìm được lối thoát nữa. Nó mua một quyển nhật ký có mặt mã bảo vệ, mỗi ngày viết một vài thứ, viết cho chính mình xem. Tự giao lưu với chính mình, cho chính mình một chút thoải mái, một chút cổ vũ, cũng coi như là một loại gửi gắm tinh thần đi!

Ngày 4 tháng 8 năm 2005, tâm tình: suy sụp.

Mình cảm thấy mình thật sự rất mâu thuẫn, mình rất muốn tiếp cận anh mình, vĩnh viễn ở cùng một chỗ với anh ấy không cần xa nhau. Thế nhưng mình lại sợ chính mình sẽ không không chế được, không cách nào ngăn tâm tình của mình lộ ra. Sắp tới sẽ thi lên cấp ba rồi, mình lại đem tâm tư đặt mãi trên việc này.

Mình không muốn đòi hỏi xa xỉ gì, mình chỉ là mong muốn mình có thể thật yên lặng mà sống, giống như bây giờ vậy. Nhưng mình sợ loại hạnh phúc này một ngày kia sẽ bị người khác xáo trộn. Mình chỉ muốn giặt quần áo cho anh, làm một chút cơm mà thôi. Mình không nghĩ tới anh sẽ yêu mình giống như mình yêu anh, đây là một giấc mộng quá xa xôi.

Mình chỉ hi vọng nếu có một ngày anh phát hiện chuyện này, anh sẽ không đuổi mình đi, mình chỉ hy vọng được ở lại bên cạnh anh, vậy là đủ rồi, nhìn anh kết hôn, hạnh phúc, mình không có tham một chút nào. Mình chỉ là muốn nhìn thôi, đừng bắt mình rời xa là được rồi...

Thành Thành khép cuốn nhật ký lại, cẩn cẩn thận thận khóa lại. Sau đó nhét vào một lớp dưới cùng trong ngăn kéo, đứng dậy đi tới phía trước cửa sổ, lẳng lặng nhìn ra bên ngoài. Chiếc ghế dài nó ngủ khi còn bé vẫn đang ở chỗ đó, giống như một thứ đồ cổ vẫn luôn ở đó cho dù khung cảnh đã khác xưa. Mỗi khi Thành Thành nhìn thấy sẽ lại nhắc nhở bản thân một lần, nếu không phải Trình Hàn Lang tốt bụng một lần, thì ngày hôm nay mình còn đang ngủ ở nơi nào.

Thành Thành đối với ký ức khi còn bé đã có chút mơ hồ. Những mỗi một việc liên quan đến Trình Hàn Lang đều nhớ rất rõ ràng. Chính là khi nó lần đầu tiên nhìn thấy ánh mắt Trình Hàn Lang nâng lên, lúc đó nó liền thích cái ánh mắt có chút phách lối kia, bằng không như thế nào lại như ma xui quỷ khiến cứ đi theo chứ? Đây hết thảy đều là việc đã được định trước rồi, cho dù có một phần tình yêu như vậy cũng chẳng trách ai.

Trình Hàn Lang đã học năm thứ ba đại học, hấn đã bắt đầu tham gia những thứ thực tiễn trong xã hội nhiều hơn mà không cần phải khẳng khẳng ở lớp học nữa. Kỳ thực dù cho hấn không có sở trường gì, Trình Thế cũng có thể cho hấn cuộc sống người khác cầu cũng không được. Thế nhưng hấn là Trình Hàn Lang, hấn làm sao có thể sẽ đơn giản đem chân của mình bước đi trên con đường kẻ khác vạch ra.

Đối với hấn mà nói, dù cho tốt nghiệp rồi hấn chỉ là một người sinh viên bình thường, hết thảy đều chỉ là con số không, hấn cũng nguyên ý tự mình phấn đấu vì những gì mình muốn, tự mình ra sức làm một nhân viên nhỏ so với chức tổng giám đốc cha chú cho còn có giá trị nhiều hơn.

Trình Hàn Lang nghĩ có một chuyện sẽ làm hấn cảm thấy rất hạnh phúc, đó chính là có một ngày hấn có thể đem tiền của chính mình làm ra cho Thành Thành ăn học, như vậy mình nhất định sẽ là thần tượng của nó. Có đôi khi Trình Hàn Lang nghĩ tới đã cảm thấy rất vui vẻ, nghĩ tới bộ dạng ngốc nghếch của nó hai tay chống cằm nhìn mình kính nể không gì sánh được, Trình Hàn Lang thường đột nhiên bật cười.

Bạn học đại học của Trình Hàn Lang đều biết hấn có một đứa em trai ngoan, cũng đều biết Trình Hàn Lang rất thương yêu đứa em trai này của hấn. Lúc đó bạn học vừa hỏi đến em trai của Trình Hàn Lang, Trình Hàn Lang sẽ lộ ra cái loại biểu tình ôn nhu rất hiếm thấy kia, sau đó nói một câu: “Nó hả, chính là một nhóc con ngốc.”

Hôm sinh nhật của Trình Hàn Lang khi hấn còn đang học năm hai đại học, rất nhiều bạn học vì muốn cho hấn một bất ngờ nên lặng lẽ chạy đến trước nhà của hấn muốn đến mai phục trước. Kết quả khi Thành Thành vội vàng tới mở cửa một đám nữ sinh bắt đầu âm ỉ lên, ai cũng không ngờ thì ra Trình Hàn Lang còn cất giấu một vị em trai quốc sắc thiên hương như thế, một đám nữ sinh cứ như chưa thấy qua bé trai nào giống như là bản tính người mẹ trời dạy, ngay cả nói chuyện cũng không tự chủ mà trở nên ôn nhu hơn.

Kết quả khi Trình Hàn Lang trở về thì phát hiện trong nhà loạn thành một đoàn. Một đám nữ sinh đang vây tròn quanh Thành Thành mà ngời lè đôi mách.

“Trình Hàn Lang, mẹ cậu sinh thế nào vậy a? Sinh ra hai soái ca cao cấp thế này, nhìn em trai cậu non mềm thích quá đi! Mình chỉ muốn tới cắn cho hai cái.” Trình Hàn Lang muốn đi tới giải thích hai người cũng không phải anh em ruột, nhưng suy nghĩ một chút cũng không có nói, còn cần phải là ruột thịt hay không sao! Cho dù nó đã từng chỉ là một người ăn xin nhưng hôm nay đã là người thân quan trọng nhất của Trình Hàn Lang này.

Trình Hàn Lang cười bắt chuyện với bạn học của mình để Thành Thành đi làm cơm, đám nữ sinh kia lập tức chiêm chiêm chíp chíp đứng lên.(chiêm chiêm là tiếng gà kêu, nói mấy chế này gà mẹ á mà :v)

“Cậu vậy mà bắt thằng bé nấu cơm cho cậu ăn? Cậu cũng thật không biết tiếc thương.”

“Thằng bé nhỏ như vậy mà phải nấu cơm, mình còn chưa phải nấu nè!”....

Trình Hàn Lang nghe những lời này nghe đến chán rồi, không biết có bao nhiêu người đã nói qua, lúc đầu thấy chói tai, đối với bản thân hắn như là một loại sỉ nhục, nhưng sau lại nghe thành thói quen luôn.

Đỗ Công đã từng nói. Trước mặt người ngoài Trình Hàn Lang đều luôn luôn là một bộ dáng xử sự không biết sợ, kết quả tất cả tâm tình đều phát tán ra trên người Thành Thành đáng thương. Thế nhưng Trình Hàn Lang ở nhà mới là Trình Hàn Lang chân thật nhất, toàn bộ tâm tình của hắn ở trước mặt Thành Thành đều không giữ lại chút nào mà biểu hiện này chỉ để cho một mình nó nhìn thấy.

Trình Hàn Lang nghĩ nhiều năm như vậy câu nói có trình độ duy nhất mà Đỗ Công nói được chính là những lời này. Đúng vậy, ai mà không đem bản thân mình biểu hiện chân thật nhất cùng người thân nhất bên mình nhỉ?

Hắn mong muốn Thành Thành có thể hiểu được, không phải là hắn không xót nó, không quan tâm nó, chỉ là hắn sẽ không biết dùng loại phương thức biểu đạt người khác thường dùng mà thôi. Nếu như những người anh trai khác có thể ôm em trai của mình, hắn chỉ có thể làm như vậy lúc dẫn nó băng qua đường, như vậy đối với Trình Hàn Lang mà nói cũng đã là một việc cực hạn rồi, chính bản thân Trình Hàn Lang cũng cho rằng nhiều năm như vậy hắn thật sự vì Thành Thành mà thay đổi rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Có một hôm Đỗ Công nói với Trình Hàn Lang: “Tao thấy dạo này em mày cứ luôn thất thần, mày nói xem có phải thằng bé bắt đầu biết yêu rồi không?” “

“Nó cũng sẽ biết yêu? Mỗi ngày nó xem phim hoạt còn không chớp mắt kia.” Trình Hàn Lang hiển nhiên là nghĩ Đỗ Công đang không biết nói gì nên tìm chuyện mà nói.

“Làm sao mày biết thằng nhỏ sẽ không vậy? Tao bây giờ cũng còn coi phim hoạt hình đó!”

“Bởi vì nó là em tao, nó nghe lời tao, tao nghĩ yêu muốn thì nó cũng yêu muốn theo.”

“Nào có cái kiểu suy ra như mày hả? Vậy tao còn là con của ba tao sao. Sao ba tao 26 tuổi còn đang tìm đối tượng a?” Đỗ Công không phục.

“Đó là do ba mày quá hung dữ, ba tao 19 là đã có tao rồi.” Lời này vừa nói ra, hai người liền vật nhau trên mặt đất luôn.

Buổi tối lúc Trình Hàn Lang về nhà thật đúng là lưu ý tới Thành Thành một chút, mà cũng rất đúng lúc, Thành Thành đang ở bàn bên cạnh tự suy nghĩ viết bài tập làm văn của nó, cho nên mắt vẫn nhìn về phía bên ngoài, muốn tìm một chút linh cảm.

Trình Hàn Lang nhìn thấy bộ dáng suy nghĩ vẩn vơ của nó thật sự có chút hoài nghi điều Đỗ Công nói là sự thật, nhưng dù thế nào hắn cũng không có cách nào đem chuyện yêu đương và cái người trước mắt này liên hệ với nhau được. Ở trong mắt hắn, Thành Thành vĩnh viễn đều là một đứa bé. Mặc dù bây giờ nhìn lại đã có một chút dấu vết trưởng thành. Thế nhưng ở trong mắt Trình Hàn Lang còn lâu mới nên hôn nên vía, hắn mong muốn Thành Thành vĩnh viễn vẫn là đứa nhỏ đơn thuần kia.

“Em đang yêu đương phải không?”

Trình Hàn Lang bỗng nhiên nói ra dọa Thành Thành giật cả mình. Thành Thành nhanh chóng lắc đầu nói không có, còn nói thêm một ít lời giải thích.

Trình Hàn Lang nghe được nửa đoạn đã nói: “Anh mặc kệ có phải là thực hay không, em không được yêu sớm cho anh, có nghe hay không? Sau này anh sẽ đứng giờ kiểm tra đồ của em, phát hiện cái gì giống như là thứ không nên có thì tịch thu, nghiêm trị không tha. Anh đây là tránh cho em giao ra trái tim đặt ở chỗ vô dụng thôi, còn có, ít cùng Vu Tiểu Đồng đi chung như vậy đi. Nói không chừng ngày nào đó lại lâu ngày rồi sinh tình nữa.”(hồi xưa kể chuyện bậy cho thằng nhỏ nghe bị mẹ Trình soát đồ còn nhảy dựng lên giờ nói như đúng rồi hà :v)

“Nhưng cậu ấy là bạn thân nhất của em mà?” Thành Thành bĩu bĩu môi, có chút không vui.

“Anh biết, không thân anh cũng không lo lắng đâu!” Trình Hàn Lang không có cho Thành Thành cơ hội tranh cãi gì? Dám nói chuyện yêu đương? Cửa sổ cũng không có.

Thành Thành nghe Trình Hàn Lang nói xong những lời này liền nhanh chóng trở về phòng đem quyển nhật ký giấu đi. Tuy rằng nó là có mặt mã bảo vệ, thế nhưng nói không chừng có mặt mã mới là không an toàn nhất. Lỡ như Trình Hàn Lang có cảm tình đối với loại đồ vật bí mật này, trực tiếp mở ra xem thì Thành Thành cũng không có cách nào.

Giấu tới giấu lui, cũng không biết để ở chỗ nào tốt, cuối cùng nó phát hiện dưới gầm giường của hai người có một cái hộp đựng đồ linh tinh, có vẻ như là không ai động đến nó. Mặt trên đã phủ đầy bụi bặm. Thành Thành mở cái hộp kia ra. Phát hiện bên trong còn có một cái hộp nhỏ, như vậy thì càng tốt. Thành Thành cẩn thận đem sổ giấu vào bên trong. Sau đó đem hộp đẩy vào trong.

Làm xong bài tập, Thành Thành lại bắt đầu muốn viết nhật ký. Chợt nghĩ tới muốn lấy sổ ra rất không tiện, vì vậy đành ngồi ở đó, cũng không làm được cái gì, trong lòng trống trải. Nó cũng ghét chính mình như vậy, Trình Hàn Lang thường nói nó thiếu hoạt bát, không hiểu động như các cậu con trai khác, rất thích một mình ngồi im lặng. Trình Hàn Lang còn nói con trai như vậy là thiếu khí phách, tương lai rất khó có phát triển.

Kỳ thực Thành Thành cũng muốn thay đổi, cũng muốn làm một người có thể sánh vai cùng Trình Hàn Lang, cũng là người ưu tú như vậy, thế nhưng nó chính là không có cái loại thiên phú này. Trình Hàn Lang có thể dễ dàng đậu được trường đại học trọng điểm, nhưng nó chính là loại người học đến bậc đầu cũng chưa chắc có cái thành tích rất kinh người gì. Thành tích tốt của nó bây giờ đều là nó vô cùng nỗ lực mới có được. Nó không có yêu cầu cao như vậy, nó thậm chí làm một giáo viên, dạy ở trường nào đó nó muốn. Sau đó có thể cả đời làm em trai của Trình Hàn Lang, vĩnh viễn ở cùng hắn, vậy là đủ rồi.

Một tràng tiếng gõ cửa cắt đứt suy nghĩ của Thành Thành, Thành Thành chạy ra mở cửa, không ngờ là Vu Tiểu Đồng. Thành Thành tròn to hai mắt hỏi: “Đã trễ thế này cậu sao lại tới nhà mình?”

“Đừng nói nữa, mình xui muốn chết, đều tại ba mình. Cứ nhất định muốn mình đến một cửa hàng dụng cụ gần chỗ nhà cậu bên này mua một cái miếng bình tưới, còn nói là chỉ có thể là loại này, mình phải ngồi xe buýt chạy tới. Lúc đó đang đứng vào giờ tan tầm cao điểm, người trên xe chen lấn, mình cảm thấy có người đụng vào túi mình một chút, mình vừa nhìn xuống dưới thì thấy dưới túi có một lỗ hổng lớn, tiền bên trong mất sạch.”

“Hả? Cậu bị trộm hả, vậy cậu có thấy là ai không?” Thành Thành lo âu hỏi, sau đó lấy trong tủ lạnh ra một lon coca đưa cho Vu Tiểu Đồng.

“Không uống, càng uống càng khát, có nước sôi để nguội không?” Vu Tiểu Đồng hỏi.

“Có, cậu đợi một chút, mình đổi lại cho cậu.” Thành Thành đi rót nước cho Vu Tiểu Đồng.

Trình Hàn Lang từ trong phòng đi ra, thấy một bé gái ngồi bên ngoài, không nhìn rõ lắm liền hỏi Thành Thành đó là ai, Thành Thành nói là Vu Tiểu Đồng. Sắc mặt Trình Hàn Lang lập tức lại trở nên khó coi, căn dặn Thành Thành: “Để cho con bé có chuyện gì thì giải quyết nhanh lên một chút, khuya rồi đừng để cho con bé đợi ở đây lâu.” Thành Thành gật đầu, đi về phía Vu Tiểu Đồng.

“Sao lại chậm như vậy, khát chết mình rồi.” Nói xong bụng nước lên bắt đầu uống ừng ực. Thành Thành nói uống chậm một chút, Vu Tiểu Đồng uống xong, đem cái ly đưa lại cho nó, lại bắt đầu nói tiếp.

“Lúc đó mình liền nhìn người bên cạnh một chút, nhưng mà thật sự nhiều người lắm. Mình cũng không biết là ai trộm, nhìn ai cũng thấy như kẻ trộm. Sau đó mình lại hỏi ai vừa lấy túi của mình, đoạt đồ của học sinh có biết xấu hổ không a! Cậu đoán xem thế nào, toàn bộ người bên cạnh đều trừng mình. Con mẹ nó! Con người bây giờ thật ích kỷ, mình chính là người bị hại đó. Hỏi hai câu cũng không được sao hả? Sau đó mình đi xuống xe, nghĩ một chút cũng không có tiền đi về. Lúc đi ra ngoài lại còn để quên điện thoại đi động ở nhà. Không có cách nào ngồi xe khác về cũng không có cách nào mua đồ nữa. Lại nhớ tới nhà cậu ở gần đây, mình mới đi tới. Kết quả ngồi xe đi xa quá, mình đi cũng không biết khoảng cách bao nhiêu nữa. Bên ngoài oi bức ngột ngạt, mình đi ra một thân mồ hôi.”(bà dữ thì thôi luôn á, thích con bé này :3)

Vu Tiểu Đồng nói xong liền kéo áo lên lau sau ót một chút. Một động tác này vừa vặn để Trình Hàn Lang nhìn thấy, nghĩ thầm bé gái bây giờ thật là đủ coi mở.

Trình Hàn Lang biết Thành Thành và Vu Tiểu Đồng là bạn chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, bất quá bản thân hình như cũng rất lâu rồi không có thấy chính cô bé. Khi còn bé vẫn tới nhà chơi, có thể bé gái lớn rồi sẽ cảm thấy không tiện cũng rất ít tới nhà tìm. Lần này gặp lại cô bé cảm thấy đã là một cô gái trưởng thành rồi, đặc biệt thân hình của cô bé rất cao, cũng có thể đủ để đi làm người mẫu, bất quá nhìn từ khí chất mà xem thì thích hợp làm vận động viên hơn.

“Đại ca, anh ở nhà nì!” Vu Tiểu Đồng đứng lên rất là khí phách lên tiếng chào Trình Hàn Lang. Trình Hàn Lang cười bảo cô bé ở nhà chơi vui vẻ, trở lại phải thật chú ý an toàn, rất có phong độ của bậc đàn anh, kỳ thực nói trắng ra chính là nhắc nhở có bé chơi xong rồi thì về nhà sớm đi.

“Mình gọi điện cho ba mình, kêu ba tới đón mình đi!” Vu Tiểu Đồng nói xong cũng nhận điện thoại mượn từ Thành Thành.

“Đừng phiền chú, mình đưa cậu về nha!” Thành Thành nói.

“Cậu cho mình mượn ít tiền, mình đón xe về, ngày mai trả lại cậu.”

“Trước đừng nói chuyện có trả hay không, một mình cậu về không an toàn. Vẫn là mình đưa cậu về đi. Dù gì mình cũng là một đứa con trai.” Thành Thành rất anh dũng nói.

“Em vẫn là thôi đi!” Trình Hàn Lang tiên lên nói chen vào, “Em đưa con bé đi anh càng không yên lòng, nếu không anh tìm một tài xế đưa em về nhà.” Vu Tiểu Đồng nghĩ thấy quá phiền toái, liền trực tiếp gọi cho ba cô bé đến đón. Giọng Vu Tiểu Đồng nói chuyện cùng ba cô bé cũng là thẳng thắn như vậy, giống như là đang nói chuyện cùng anh em.(bà men thì thôi :v)

Chỉ chốc lát sau, một người đàn ông trung niên cao lớn liền đứng ở cửa, sau đó Vu Tiểu Đồng cùng ba của mình về nhà.

“Tình tình con bé vẫn luôn như thế này?” Vu Tiểu Đồng đi rồi Trình Hàn Lang tò mò hỏi Thành Thành.

“Dạ, đúng vậy a, em ở cùng một chỗ với cậu ấy đều không cảm thấy cậu ấy là nữ.” Thành Thành cười nói.

Lần này Vu Tiểu Đồng đến thăm ngược lại làm cho Trình Hàn Lang yên tâm, hẳn thấy qua vô số loại nữ sinh, cho nên biết nếu như nữ sinh vẫn còn trong giai đoạn không thêm quan tâm đến hình tượng bản thân chút nào như này, vậy thì chứng minh cô bé này không có dự định nói chuyện yêu đương.

Trình Hàn Lang đối với Thành Thành thật ra không hề lo lắng nhiều, cho dù thấy nó ngăn người ở đó cũng chỉ là khi đó nó đang suy nghĩ buổi tối ăn món gì. Trình Hàn Lang không biết như vậy có xem như là phá hủy một cậu bé bình thường không, đem nó hoàn toàn nhốt vào trong những việc vặt ở nhà, tiếp tục như vậy có thể sẽ ảnh hưởng tới sự phát triển tâm lý của nó hay không. Vì vậy Trình Hàn Lang trung cầu ý kiến của Thành Thành hỏi nó có muốn mời một cô bảo mẫu không.

“Không thể mời!” Thành Thành trực tiếp cắt đứt lời Trình Hàn Lang. Trình Hàn Lang không biết tại sao phản ứng của nó lại kích động như thế.

“Em có thể làm, anh, em làm quen rồi, không làm cũng không biết làm gì. Đừng mời bảo mẫu mà, em không muốn một người xa lạ vào nhà đâu. Như vậy chúng ta lại phải thích ứng một lần nữa.” Không cần mời người khác tới làm việc em làm cho anh, như vậy em thực sự sẽ không thể làm gì cho anh nữa, như vậy cuộc sống của em còn ý nghĩa gì nữa. Thật ra Thành Thành là muốn nói điều này, thế nhưng nó nói không nên lời.

“Không mời thì không mời, còn khiến em sốt ruột như vậy sao? Đi, tắm đi rồi ngủ.” Trình Hàn Lang sờ sờ đầu Thành Thành, Thành Thành lúc này mới thờ phào nhẹ nhõm, cùng Trình Hàn Lang đi về phòng ngủ.

“Sao em cách xa anh như vậy?” Trình Hàn Lang phát hiện gần đây Thành Thành lúc ngủ cứ thích cuộn người đến bên mép giường, cũng không phải là không chừa chỗ cho nó ngủ.

“Em... em... gần đây bị bệnh truyền nhiễm!” Lời này của Thành Thành vừa mới nói ra khỏi miệng liền hối hận, không xong, nghĩ làm sao mà ra cái lý do như thế.

“Bệnh truyền nhiễm gì?” Quả nhiên, Trình Hàn Lang vừa nằm xuống liền ngồi dậy, một vẻ mặt khẩn trương quay sang nhìn Thành Thành.

“Này... chính là... bệnh sởi, trên người em nổi sởi.” Thành Thành hoảng loạn che giấu.

Trình Hàn Lang vừa nhìn đã biết nó đang nói dối, nhưng vẫn là không vạch trần nó, muốn trêu chọc nó một chút. “Nổi ở đâu nì? Để anh xem một chút, không phải là lúc em lớp sáu đã từng bị nổi sao?” Trình Hàn Lang hướng về phía Thành Thành mà nhích qua.

“Đừng xem... ở bên trong bắp đùi... ghê lắm, anh xem sẽ ăn không vô luôn, hơn nữa... còn bị em gãi rách...” Thành Thành chỉ bên trong chân mình, cái chỗ này anh cũng sẽ không xem chứ!

“Ha ha... Thật không? Anh phải nhìn một cái mới yên tâm được.” Trình Hàn Lang vẻ mặt âm hiểm mà nhìn nó, sau đó nghiêm túc không gì sánh được nói: “Em tới đây cho anh, có nghe hay không?”

“Đừng... Em...” Thành Thành thấy biểu tình của Trình Hàn Lang, biết mình lộ tẩy rồi, nó không có dũng khí qua tới chỗ Trình Hàn Lang, chỉ có thể lui về phía sau. Sau đó theo một tiếng “A...”, Thành Thành ngã ngửa trên mặt đất.

Trình Hàn Lang nhanh chóng chạy tới mặt đất bên kia, Thành Thành vừa té lại chạy tới trên giường, bị Trình Hàn Lang chụp lại cổ chân, một hơi kéo lại. Trình Hàn Lang trực tiếp đem quần ngủ nó giữ chặt chẽ chẽ kéo ra, Thành Thành cảm thấy mát lạnh, cũng chỉ còn lại mỗi cái quần lót.

Trình Hàn Lang hướng bên trong chỗ bắp đùi của nó mà nhìn, không có gì cả. Trắng mềm trơn bóng, nào có bệnh sởi gì, càng niền bàn đến hiện tượng gãi rách.

“Được a, bản lãnh lớn thật, đến cả anh em cũng dám gạt, xem ra hôm nay anh phải nghiêm túc dạy dỗ em một chút.”

Trình Hàn Lang dùng sức nhéo một cái bên trong bắp đùi của nó, bởi vì da thịt chỗ đó mềm mại, Thành Thành thoáng cái liền kêu thảm, dọa Trình Hàn Lang nhảy dựng, Trình Hàn Lang nhìn về mặt của nó thật sự là không biết đau đến thế nào, vội vã buông lỏng tay. Vừa nhìn lại, chỗ kia lập tức liền bầm xanh.

“Ồ...” Thành Thành có lẽ là thực sự cảm thấy mình rất oan ức, chậm rãi nằm xuống xoay người không nhìn Trình Hàn Lang.

Trình Hàn Lang vậy mà cảm thấy có chút khẩn trương, Thành Thành còn không có gặp chuyện rồi cáu kỉnh đi! Sẽ không có không để ý tới mình nữa chứ? Trình Hàn Lang nhẹ nhàng đá móng của nó một chút, Thành Thành vẫn như trước không xoay người.

“Này, không cần nhỏ mọn như vậy chứ, anh đùa với em thôi mà!” Trình Hàn Lang nằm úp sấp qua đó, dấn lên bên tai Thành Thành, la lên “A” một tiếng, Thành Thành lập tức bị giật hết cả mình.

“Ha ha...” Trình Hàn Lang nghĩ bộ dáng Thành Thành như vậy thật đáng yêu, nóng giận lên đùa cũng rất vui.

“Ai cho phép em câu kính hả? Anh có nói em có thể câu kính sao? Chỉ có anh có thể cho em sắc mặt để nhìn, không cho em giận anh.” Dưới sự kích thích ác ý của Trình Hàn Lang, mặt Thành Thành đã nhăn thành một nhúm, dùng sức nhắm mắt lại, lại hơi run rẩy, môi mím chặt lại, xem ra là giận thật.

“Không để ý tới anh?” Trình Hàn Lang nhéo nhéo lỗ tai Thành Thành, miễn cưỡng nói: “Ai bảo em luôn chạy ra xa như thế mà ngủ? Anh ôm cũng ôm không được, em còn gạt người, em nói coi em có đáng đánh hay không? Anh thì không thể nuông chiều em được, nếu không em càng ngày gan càng lớn, ngày nào đó lại cười lên trên đầu anh...”

Trình Hàn Lang oán trách đủ việc linh tinh, chỉ chốc lát sau liền thiếp đi, còn mơ thấy Thành Thành, chính là hình dáng nó lúc còn nhỏ, dính vào trên cánh tay của hắn mà chảy nước miếng, đây cũng đây không ra. Trên miệng Trình Hàn Lang vẫn lộ nét cười, so với hắn, trên mặt Thành Thành lại vẫn lộ vẻ ưu thương nhân nhật.

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

Trình Hàn Lang muốn đi Sơn Đông thực tập một thời gian, là trường học tổ chức, khoảng chừng phải một tháng.

Lúc Thành Thành vừa mới bắt đầu nghe tin tức này trong lòng ngược lại thở dài một hơi, để nó và Trình Hàn Lang xa nhau một thời gian tương đối lâu, như vậy Thành Thành có thể chải chuốt lại tâm tình của mình một chút, suy nghĩ kỹ càng một chút, trong lòng cũng sẽ thả lỏng một ít, quan trọng nhất là, lúc viết nhật ký không cần lén lút nữa.

“Cái này mang theo, là để chống nắng, hiện giờ nắng gắt, phơi nắng có thể sẽ bị thương a, còn có mấy cái này, là một chút đồ anh thích ăn, để được ở ngoài, không dễ biến chất, nếu như anh ở bên kia ăn không quen liền lấy ra lấp bụng a. Bộ quần áo này cũng mang theo đi, biết đâu sẽ trời trời đó...”

“Em có phiền hay không vậy? Thật không dễ dàng gì anh mới muốn tự lực cánh sinh một lúc, em ở bên cạnh cứ không im miệng, em còn nói nữa anh liền đem miệng em chặn lại.” Trình Hàn Lang có chút không nhịn được nói.

“Em không nói nữa, anh từ từ chuẩn bị đi. Đừng quên đem thuốc nhỏ mắt mang theo, anh... Được rồi được rồi, em không nói nữa, em chỉ đứng ở chỗ này nhìn.” Thành Thành thấy ánh mắt nguy hiểm của Trình Hàn Lang lập tức ngậm miệng lại, ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh.

“Được rồi, thu dọn xong, xuất phát!” Trình Hàn Lang lưng đeo một túi du lịch lớn đi tới cửa, hôm nay hắn mặc một thân đồ thể thao, cả người có vẻ đẹp trai như ánh mặt trời, Thành Thành nhìn đến hoa cả mắt. Nó theo Trình Hàn Lang đi xuống lầu, còn tiễn hắn đến tận cửa tiểu khu.

“Trở về đi, anh cũng không phải xuất ngoại, làm chính thức như vậy làm gì?” Trình Hàn Lang vẫy tay tạm biệt với Thành Thành, trong lòng Thành Thành vừa mới thấy buồn lòng lại liền khó chịu lên. Lần này chính là một tháng cũng không thấy được, chân bắt động đứng ở nơi đó một lúc, Trình Hàn Lang đang đi về phía trước lại ngừng lại, quay đầu lại nhìn Thành Thành, Thành Thành nhanh chóng xoay người quay trở về.

“Thành Thành!” Trình Hàn Lang kêu một câu. Thành Thành quay đầu lại, không rõ hắn muốn làm gì.

“Là quên cầm theo vật gì sao? Em đi giúp anh lấy.”

“Cũng không phải.” Trình Hàn Lang đứng ối diện với Thành Thành đang đi tới, sờ sờ đầu của nó nói: “Ồ nhà gác ghẹo cho tốt, đừng có chạy loạn khắp nơi, không thoải mái phải đi bác sĩ khám đó, còn có, quan trọng nhất là...”

Trình Hàn Lang dùng một chút, Thành Thành khẩn trương nhìn hắn.

“Đừng có đem cô bé nào gọi đến, anh mà biết anh không ở đây em dám không thành thật, trở về sẽ có thập đại cực hình chờ em đó!”

“A...”

“Em còn có ý kiến thế nào? Miệng còn trề ra như thế! Cười một cái cho anh.” Trình Hàn Lang ra lệnh.

Thành Thành nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, dùng sức cong môi cho Trình Hàn Lang một nụ cười rực rỡ, Trình Hàn Lang đứng ở đó đột nhiên thấy nắng trên đầu bắt đầu gắt rồi, nếu không sao mặt lại có chút nóng lên nì?

Trình Hàn Lang cuối cùng phục hồi tinh thần lại, đem cả người Thành Thành xoay một vòng, vỗ đầu của nó một chút, “Đi thôi!”. Chỉ chốc lát sau, Trình Hàn Lang làm ra vẻ tiêu sái rồi lên một chiếc taxi nghênh ngang mà đi.

Thành Thành đứng ở nơi đó, cho đến khi không nhìn thấy chiếc xe taxi nữa mới đi về. Hơi thở của Trình Hàn Lang còn lưu lại bên cạnh nó, vừa rồi hắn xoa đầu của nó, Thành Thành thích Trình Hàn Lang xoa đầu của nó, khi đó Trình Hàn Lang ôn nhu nhất, thân thiết nhất, cho nên đó là lúc Thành Thành cảm thấy hạnh phúc nhất.

Đỗ Công cầm điện thoại di động lên, bên trong có một cái tin nhắn của Trịnh San Đồng, nội dung đại khái chính là kêu y đi ra ngoài chơi, nói là ai đó mời khách, bạn trai của người khác hầu như đều đến rồi.

Đỗ Công đột nhiên cảm thấy rất phiền, cũng là bởi vì việc ở chung với Trịnh San Đồng. Ai cũng nói yêu xa không dễ, bình thường không thấy mặt sẽ càng ngày càng xa lạ, nhưng Đỗ Công hiện tại cảm thấy hai người cả ngày dính cùng một chỗ càng không dễ. Theo thời gian trôi qua, y tuyệt không có cảm giác sự tồn tại của Trịnh San Đồng đối với mình là càng ngày càng quen thuộc.

Lúc ban đầu ở năm thứ nhất đại học theo đuổi Trịnh San Đồng cũng đã trải qua một phen trắc trở, lúc đầu Trịnh San Đồng là không muốn tiếp nhận y, thế nhưng Trịnh San Đồng cũng không có thuộc về ai, chỉ là được nhận lấy những loại ánh mắt như chúng tinh phùng nguyệt. (aka sao vây quanh trăng sáng, chỉ tình trạng một người làm trung tâm tỏa sáng được mọi người vây quanh thương yêu cưng chiều)

Đỗ Công lúc vừa mới bắt đầu nhìn thấy cô mắt còn sáng lên một cái, quả thật, lúc ở cấp ba, Trịnh San Đồng luôn là một bộ dạng nghiêm túc đứng đắn, quần áo cũng rất gọn gàng quy củ, cho nên rất ít người quan tâm đến cô. Duy nhất khiến Đỗ Công chú ý tới cô chính là bởi vì nghe ai nói cô thích Trình Hàn Lang, cho nên liền lưu ý một chút, không nghĩ tới lên đến đại học rồi lại thay đổi lớn như thế.

Đỗ Công coi như là gần gũi được ban lộc, dựa vào việc đã từng là bạn học với cô trước hết cùng cô trò chuyện rồi thành thân quen. Khi đó Đỗ Công luôn luôn vô tình hay có ý nhắc tới Trình Hàn Lang, quan sát phản ứng của Trịnh San Đồng, Trịnh San Đồng rõ ràng rất thích nghe chuyện của Trình Hàn Lang, thế nhưng cô cũng không biểu hiện ra ngoài, đầu óc hạng hai của Đỗ Công rõ ràng là không phát hiện được Trịnh San Đồng kỳ thật là cảm thấy hứng thú với Trình Hàn Lang.

Vì vậy hai người còn chưa bắt đầu đã bị người khác cho là bạn trai bạn gái, thế nhưng cái loại tư tưởng này của Trịnh San Đồng hiển nhiên vẫn là không có đôi mới quá lớn. Trong lòng cô cũng không có cự tuyệt Đỗ Công, dù sao Trình Hàn Lang cách cô quá xa vời. Mà Đỗ Công điều kiện tương đối mà nói cũng coi như là tốt, có một người đối tốt với mình trước mắt người khác cũng rất tốt.

Thế nhưng cô cần một quá trình, quá trình này chính là cái giai đoạn Đỗ Công theo đuổi cô kia, phải có. Cho dù cuối cùng cô sẽ tiếp nhận y, nhưng là muốn cho mọi người nhìn thấy cô là được Đỗ Công trăm cay nghìn đắng giành về. (một nào bà nội này, làm giá cảnh mều =.=)

Đỗ Công từ trước đến nay không có suy nghĩ gì to tát, Trịnh San Đồng chỉ cần qua loa tác động y, y sẽ thuận tiện ngoan ngoãn nghe theo. Không lâu sau, Đỗ Công dựa vào nỗ lực không ngừng nghỉ mà cuối cùng đến được với Trịnh San Đồng. Lúc đầu vui sướng lớn nhất đối với Đỗ Công mà nói cũng không phải là chiếm được người mà trong lòng y vẫn muốn, mà là cảm giác thành tựu vĩ đại sau khi thành công.

Sau đó cùng Trịnh San Đồng phát triển nhanh chóng, Đỗ Công không lâu sau đã đem thân thể và tâm trí của cô chiếm được đến tay. Thế nhưng theo thời gian trôi qua, khiến toàn bộ khuyết điểm của hai người bây giờ đều không giữ lại chút nào mà lộ ra trước mặt đối phương thì hai người trái lại thấy càng ngày càng xa lạ. Trịnh San Đồng nghĩ như vậy, Đỗ Công càng nghĩ như vậy.

Y không thích đoán suy nghĩ của người khác, đối với Đỗ Công mà nói, thẳng thắn là phương thức ở chung tốt nhất, y không có nhiều tâm địa gian xảo mà đi vòng vo. Nhưng Trịnh San Đồng hết lần này tới lần khác lại thích loại cảm giác này, cô sẽ không tự mình nói cô muốn cái gì, mà luôn dùng một loại phương pháp ám chỉ để mà nhắc nhở Đỗ Công nên cho cô cái gì. Nhưng Đỗ Công hiển nhiên là không am hiểu điều này, thậm chí là căm thù đến tận xương tủy.

Cho nên khi Trịnh San Đồng không hiểu ra sao lại tức giận, sau đó lại nhăn nhó Đỗ Công luôn cảm thấy đều là phiền phức. Y luôn cảm thấy mình và Trịnh San Đồng ở chung một chỗ một chút đi được, cô cần chính là một nam nhân có phong cách vô cùng lãng mạn, rất tâm lý, mà bản thân y thì cách cái yêu cầu này quá xa. Y càng không muốn sống như vậy, y chính là y, sẽ không bởi vì ai mà thay đổi.

Hơn nữa Đỗ Công đã không còn bị cuốn hút bởi khuôn mặt của cô, y càng mong muốn hơn là một người đơn thuần, ngốc ngốc mỗi ngày cùng ở bên cạnh y. Cho nên nhiều năm như vậy, Đỗ Công vẫn luôn duy trì thích một người ở trong lòng, chính là Thành Thành. Bất kể là nó hồn nhiên đáng yêu khi còn bé, hay là nó tự nhiên hiểu chuyện khi lớn lên, ở trong mắt Đỗ Công đều là không hề phiền chán.

So với cầu xin Trịnh San Đồng cùng mình thân thiết, Đỗ Công nghĩ còn không bằng chọc cho Thành Thành cười còn mang đến cho y nhiều tinh thần vui vẻ hơn. Mỗi một biểu tình của nó, trong mắt của Đỗ Công đều thấy đáng yêu như vậy, ngây thơ như vậy. Cùng nó ở một chỗ, Đỗ Công phảng phất thoáng cái liền nhỏ đi, trong lòng cũng theo đó thoải mái hơn. Đỗ Công không muốn đi suy nghĩ phần tình cảm này của mình rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, y vẫn cảm thấy chỉ cần hai bên vẫn duy trì một phần chân thành trong lòng mà ở chung, những thứ khác đều không quan trọng.

Đỗ Công cầm điện thoại di động lên, trả lời một câu: “Anh còn có chút chuyện, các em chơi trước đi.” Sau đó liền đem điện thoại di động tắt máy, bỏ vào trong túi, hướng nhà Trình Hàn Lang mà tới.

“Anh em đâu?” Đỗ Công vừa vào cửa liền theo thói quen hỏi một câu.

“À, anh đi thực tập phải một tháng mới có thể trở về.” Thành Thành trả lời, sau đó giúp Đỗ Công xách túi vào.

“Thật hả?” Đỗ Công vừa nghe đã cảm thấy té bào toàn thân đều bị kích hoạt rồi. Nó đi rồi, chẳng phải là mình có thể ở chỗ này muốn làm gì thì làm sao? Vui vẻ ở trên mặt Đỗ Công đều biểu hiện vô cùng tràn trề. (mởa thứ bạn mất nét ghê hok :)))))))))))

Thành Thành tò mò hỏi: “Anh Đỗ, sao anh cao hứng như thế a?”

“Đừng gọi là anh Đỗ, nghe rất khó chịu, gọi y như gọi chim, gọi anh Đỗ ới.” Đỗ Công vẻ mặt xấu xa cười nói.

“Này có gì khác biệt sao?” Thành Thành có chút không rõ.

“Đương nhiên là có khác biệt, ít hơn một chữ tình cảm liền kém đi rất nhiều.” Đỗ Công một bộ dạng kinh ngạc bất ngờ, Thành Thành bị y chọc cười, hai cái má lúm đồng tiền hai bên cũng lộ ra.

Đỗ Công đứng ngẩn ngơ tại chỗ, Thành Thành thực sự là trời sinh một gương mặt mỹ nhân từ trong phôi a! Lúc trước Trình Hàn Lang sao lại tốt số như vậy? Nếu như lúc đầu Thành Thành đụng phải chính là y, y nhất định sẽ so với Trình Hàn Lang còn yêu thương nó hơn, hiện tại mỗi ngày lo nghĩ cho Thành Thành chính là mình.

“Anh Đỗ... ơ, anh đang nhìn cái gì a?” Thành Thành cẩn thận nhìn trên người mình một chút xem có cái gì kỳ quái không.

“Nhìn em a! Thành Thành, em lớn lên thật là xinh đẹp, em mà là con gái cho anh đem về làm vợ thì tốt biết bao nhiêu.” Đỗ Công một bộ biểu tình đáng tiếc.

Trên mặt Thành Thành nhất thời có chút nóng rần lên, tuy rằng người khác luôn nói nó đẹp, thế nhưng nó cũng không phải thích lắm. Mặc dù bản thân nó thiên về âm nhu, nhưng vẫn là mong muốn người khác xem nó như con trai mà đối đãi. Dù là nó thích Trình Hàn Lang, cũng chưa từng bởi vì mình là con trai liền nghĩ đến mình thay đổi gì so với trước đây, mình là chính mình, bất luận là hình dạng gì cũng phải bình tĩnh mà tiếp thu.

“Nếu không tối hôm nay anh liền ở lại đây đi!” Đỗ Công vẫn lẳng nhăng ở nhà Trình Hàn Lang cho đến tối, thật vất vả mới nói ra mục đích thật sự của chuyến đi này.

Biểu tình của Thành Thành có chút khó xử, Đỗ Công lập tức nói: “Gi! Anh chính là lừa phải trở về, nhóc con, em lớn rồi thật có bản lĩnh ha, dám không chào đón anh?” Đỗ Công làm bộ giờ nắm tay lên.

“Cũng không phải, vậy anh ngủ ở đâu a? Ngủ trong phòng của mẹ em trước đây sao?”

“Liền ngủ ở chỗ này của Trình Hàn Lang đi! Còn chiếm thêm cả cái giường làm chi?” Đỗ Công thành khẩn nói.

“Thế nhưng... anh phải nói với anh em một chút, anh không thích người khác dùng đồ của anh. Em hỏi anh một chút.” Thành Thành nói xong thì đi gọi điện thoại cho Trình Hàn Lang.

Đỗ Công vội vàng níu tay nó lại, “Em không thể nói với anh của em, em nói nó khẳng định không cho anh ngủ, con người nó vốn là sạch sẽ đến đáng ghét, giống như là khiết phích, em nói với nó nó nhất định không đồng ý.” Đỗ Công làm bộ đáng thương nhìn Thành Thành. Thấy Thành Thành có chút do dự, lại vội vàng nói: “Dù sao anh cũng sẽ ngủ ở đây một đêm như vậy. Nó cũng không phải một thời gian lâu sau mới về sao? Em không nói nó cũng không biết. Nếu như em hỏi nó chút chuyện nhỏ này, nó có thể không thấy phiền phức sao?”

Thành Thành suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn là gật đầu đáp ứng.

Buổi tối tắm rửa xong Thành Thành mặc đồ ngủ đi tới đi lui ở trong phòng, Đỗ Công ngồi ở trên giường nói: “Sao em mặc kín như thế a! Trong phòng cũng không có nữ, em trực tiếp mặc quần lót không phải được rồi sao? Mặc như vậy không nóng sao? Đang ngày nắng nóng.”

“Không nóng, em mặc quen rồi.” Thành Thành có chút lúng túng nói. Đỗ Công từ ngày biết Thành Thành trở đi, cũng chưa có thấy nó ở trần như nam sinh khác, thật không biết nó coi hết là cái dạng gì, Đỗ Công đột nhiên rất muốn nhìn một chút.

“Thành Thành, em đem áo đang mặc cởi ra đi, anh muốn nhìn em một chút xem có cơ bụng hay không.” Đỗ Công tìm một lý do tà ác.

“Đừng xem... Em... không có gì cả.” Thành Thành có chút ngượng ngùng.

“Không có việc gì, anh nhìn em một chút xem có tiềm chất phát triển không?” Đỗ Công nói xong cũng vươn ma trảo hướng tới Thành Thành.

Thành Thành theo bản năng núp về phía sau, Đỗ Công hết sức hăng hái mà đuổi theo, cuối cùng thoáng cái đem Thành Thành giam vào trong ngực. Lúc này em chạy không được nữa rồi đi? Đỗ Công vùng vàng ôm nó, thở hổn hển, nhóc con kia chạy cũng rất nhanh!(cũng may là mị đã lướt trước rồi chứ ko dám tới khúc này là mị đã suy nghĩ lung tung, sắp lật bàn vì sợ rơi vào 1 hố mấu tóa nào đó rồi >”

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

“Ngày hôm qua anh đi đâu? Gọi điện thoại anh cũng không bắt máy, nhắn tin anh cũng không trả lời.” Trịnh San Đồng vừa nhìn thấy Đỗ Công, liền làm khuôn mặt oán giận.

“Không đi đâu, về nhà một chuyến. Điện thoại hết pin, tự tắt máy.” Đỗ Công thuận miệng nói.

“Anh biết ngày hôm qua là ngày gì không?” Trịnh San Đồng không nhúc nhích nhìn y chăm chăm.

Đỗ Công có chút không nhịn được nói: “Không biết, em cũng có nói cho anh biết đâu!”

“Đó là ngày kỷ niệm 3 năm chúng ta cùng một chỗ, em vốn có mời rất nhiều bạn bè, thế nhưng anh lại không đến, anh có biết lúc đó em mắt mặt thế nào không?” Nước mắt Trịnh San Đồng rơi xuống.

Đỗ Công không chịu được nhất là thấy người khác khóc, liền mềm giọng nói, có lòng dễ dàng: “Vậy sao em nói là người khác mời làm gì? Nói thẳng không phải được rồi sao, em mà nói thẳng anh có thể không đi sao? Đừng khóc.” Đỗ Công đem nước mắt của Trịnh San Đồng lau đi, kết quả Trịnh San Đồng càng khóc dữ dội hơn.

“Đỗ Công, ngày quan trọng như vậy em không nói anh cũng nên biết chứ?” Trịnh San Đồng khóc nói một câu như vậy.

Đỗ Công trong nhất thời không biết trả lời như thế nào, chỉ có thể mặc cho Trịnh San Đồng trách cứ. Thế nhưng y lại không muốn nghe, đành phải ở một bên vừa khuyên nhủ vừa thất thần. Y thấy, cũng không phải ngày kỷ niệm kết hôn có cần phải long trọng như vậy không? Chẳng lẽ còn muốn y cầm hoa tươi nâng lên trước mặt cô, sau đó nói một trăm lần câu anh yêu em sao? Nghe thấy một chút đã cảm thấy buồn nôn, loại sự tình này có cho y tiền y cũng không muốn làm.

“Đỗ Công chúng ta chia tay đi!” Trịnh San Đồng khóc nói.

“Vì sao? Cũng vì chút chuyện nhỏ này?” Đỗ Công hỏi ngược lại.

“Cũng không phải, em đã sớm muốn nói rồi. Anh không biết lần này anh không tới, có bao nhiêu người nhìn em chê cười, bọn họ ngoài miệng không nói, nhưng là bọn họ chính là muốn như vậy.”

“Em quản bọn họ làm gì? Em là hẹn hò cùng anh, hay là cùng bọn họ hẹn hò chứ?” Đỗ Công có chút bốc hỏa nổi nóng.

“Đúng vậy! Cũng bởi vì em đang cùng anh nói chuyện yêu đương nên mới quan tâm cái nhìn của người khác đối với anh, anh không hề biết người ta nói về anh như thế nào.”

“Bọn họ thích nói thế nào thì nói, ông đây không quan tâm.”

“Anh thực không quan tâm?” Trịnh San Đồng lớn tiếng nói.

“Vậy em muốn anh làm sao bây giờ em mới nguôi giận? Đang yên lành lại điên lên cái gì, người khác nói hai câu em đã muốn chia tay với anh hả?” Đỗ Công hỏi lại.

“Lẽ nào chút chuyện như vậy anh cũng không biết nên làm như thế nào sao? Em không muốn ở đây như vậy để bị người khác hiểu lầm nữa, chính anh tự suy nghĩ thật kỹ đi!”

Trịnh San Đồng nói xong cũng một mình tự đi khỏi, Đỗ Công cũng không đuổi theo, cả người mệt mỏi quanh quẩn ở ven đường. Y quả thật không muốn chia tay, dù sao cũng cùng một chỗ 3 năm rồi, ổn định lại một đoạn tình cảm không hề dễ dàng chút nào. Đỗ Công muốn đem nó duy trì đến khi tốt nghiệp, tốt nghiệp rồi thế nào y cũng không muốn xen vào nữa. Hiện tại đã nghĩ kỹ mà nói, không muốn lại thay đổi nữa.

Vài ngày sau Trịnh San Đồng hầu như chưa từng để ý đến Đỗ Công lần nào, Đỗ Công nhìn cô còn là một bộ dáng vui vẻ, hình như không có bởi vì chuyện của y mà chịu nhiều ảnh hưởng. Thế nhưng trong khoảng thời gian này luôn luôn có nữ sinh đến nói với y ở ngoài trường có một người đẹp trai theo đuổi Trịnh San Đồng.

Lúc đầu Đỗ Công tưởng các cô buồn chán đi gây xích mích ly gián, kết quả ngày hôm đó y tan học thực sự thấy Trịnh San Đồng đi cùng một nam sinh. Người nam sinh kia hình như bộ dáng rất gầy. Đỗ Công đi ở phía sau bọn họ, thấy người nam sinh kia một hồi lấy này nọ cho Trịnh San Đồng, một hồi chỉnh chỉnh lại tóc. Thật là sẵn sàng. Trong lòng Đỗ Công bốc hỏa, vốn định tiến lên cho kẻ đó chút giáo huấn, kết quả lại nghe thấy có người gọi y.

“Thành Thành, sao em cũng tới đây? Em đặc biệt tới tìm anh sao?” Đỗ Công thấy Thành Thành đứng cách đó không xa, khùng khùng điên điên mà chạy tới.

“Dạ, lần trước anh đến nhà của em, để quên cái này trên giường. Em vốn nghĩ là anh sẽ tự mình tới lấy, kết quả đợi mấy ngày cũng không thấy anh tới, biết anh nhất định là đã quên rồi, liền tự mình đem tới đây.” Thành Thành đem đồ đưa cho y.

Đỗ Công nhận lại đồ, nhìn những giọt mồ hôi trên mặt Thành Thành, trong lòng một trận kích động, đem chuyện vừa rồi quên mất không còn một mảnh, y nhắc tay khoác lên vai Thành Thành nói: “Đi, anh dẫn em đi vòng quanh trường bọn anh!”

Đỗ Công mang theo Thành Thành đi trên đường, tỷ lệ người quay đầu lại nhìn cơ hồ là trăm phần trăm. Y rất buồn bực, y cùng Thành Thành đi cùng một chỗ có cái gì có thể nhìn.

Một em gái cùng khoa thấy hai người Đỗ Công bọn họ, len lén chạy tới trêu ghẹo nói: “Hai người các anh đi cùng nhau thật phong cách, cái tạo hình này của anh và thằng bé này thật xứng! Đỗ “Công”! Ha ha...” Nói xong còn đắm đuối liếc mắt nhìn Thành Thành, rồi bị một bạn nữ đi bên cạnh túm đi. Còn vừa đi vừa nói: “Đứa nhỏ vừa nãy kia thực sự là tuyệt sắc a!”

“Bạn học của anh thật thú vị.” Thành Thành cười nhìn Đỗ Công.

Đỗ Công ngượng ngùng nói: “Cũng không còn sớm rồi! Anh dẫn em đi xem trường học của bọn anh, để em nhìn một chút anh là bị gầy đi như thế nào.” Đỗ Công nói xong, liền cười ha hả lôi kéo Thành Thành đi.

“Thật là khó ăn, ngọt quá à, em không thích ăn ngọt.” Thành Thành vừa ăn vừa ở một bên nhăn nhó.

“Không cần ăn, ném thử là được, anh dẫn em ra ngoài ăn nha.” Đỗ Công đứng lên.

“Rất lãng phí đó! Mua cũng đã mua rồi.” Thành Thành nghĩ thấy không đành lòng cứ như vậy mà đi.

“Ăn một miếng hai miếng là nhiều rồi đó, đi thôi!” Nói xong Thành Thành liền cùng Đỗ Công đi ra ngoài, kết quả mới đi ra đã nhìn thấy Trịnh San Đồng đi cùng người nam sinh kia lại quay lại, ở cửa trường học loay quanh một hồi. Đỗ Công cảm thấy rất kỳ quái, bắt quả cùng Thành Thành đi ăn quan trọng hơn cũng liền không chú ý mà đi luôn.

“Anh Đỗ ơi, hai ngày nữa anh qua nhà em ăn đi, anh em không ở nhà em buồn lắm a!” Thành Thành lúc ở bên ngoài ăn cơm tối nói với Đỗ Công.

Đỗ Công đương nhiên câu còn không được, phi thường sáng khoái đáp ứng. Sau đó Đỗ Công còn đem Thành Thành đưa về nhà, nghĩ ngày hôm nay sẽ không ở đây được, trước đem chuyện của Trịnh San Đồng giải quyết đã, nếu không trong lòng có việc để Thành Thành ở đây đợi thật không nỡ. Y cũng không muốn uống phí thời gian ở chung với Thành Thành.

Đợi đến lúc Đỗ Công quay về trường học đã là buổi tối rồi, Từ Văn bạn thân nhất của Trịnh San Đồng gọi điện thoại cho y hẹn y đi ra ngoài nói là có việc muốn nói cùng y. Đỗ Công biết tất nhiên là vì Trịnh San Đồng, vì vậy đáp ứng. Hai người gặp mặt ở một quán nước bên ngoài trường.

“Kỳ thực mình biết việc này thật khó giải quyết, nghe Trịnh San Đồng nói trong lòng cậu cũng không chịu nổi, chỉ là vẫn luôn ngại ngùng mà thôi. Mình là bạn của cô ấy cũng rất không thích cách cô ấy làm, người nam sinh kia thì có gì tốt a! Thế nhưng chuyện ngày đó cậu làm cũng hơi quá đáng, mình nghĩ cô ấy chính là cần cậu cho cô một chút bồi thường, hơn nữa còn là trước mặt những người bạn kia của cô ấy. Cậu cũng biết con gái đều rất là đề ý mặt mũi, cậu làm chút chuyện nói lời xin lỗi với cô ấy thì sẽ có một bậc thang đi xuống rồi. Điềm ấy cậu cũng không hiểu được sao?”

Đỗ Công trong lòng nghĩ Trịnh San Đồng này thật là tự mình đa tình, Đỗ Công y nào có ngại ngùng qua chuyện gì. Vì vậy liền dứt khoát nói với Từ Văn: “Việc này không bàn đến nữa, cô ấy nếu nghĩ người đàn ông kia tốt thì cứ cùng hắn đi. Mình cũng không muốn thu xếp nhiều thứ vô dụng như vậy.”

“Đỗ Công, cậu thực sự làm mình rất thất vọng. Trước đây mình nghĩ cậu mà một người đàn ông đặc biệt, vậy mà chút chuyện nhỏ này cũng không chịu chịu đầu sao?” Từ Văn muốn vận dụng phép khích tướng.

“Cậu cho rằng một người con trai quý xuống trước mặt vợ thì rất đàn ông phải không? Đừng có mà dùng ánh mắt của con gái các cậu mà đánh giá chúng tôi, tôi cho cậu biết, cô ấy muốn chia muốn hợp gì thì tự mình thẳng thắn mà nói! Đừng có suốt ngày một hồi nói cái này, một hồi nói cái kia. Mình không muốn cùng cô ấy dây dưa.”

Đỗ Công trực tiếp đem ý nghĩ của mình nói ra, Từ Văn còn chưa hết hi vọng, lại khuyên nhủ thật lâu, Đỗ Công ở bên cạnh tính kiên nhẫn từng chút từng chút giảm xuống.

Cô đáp ứng với Trịnh San Đồng nhất định phải để cho cô thuyết phục được. Hơn nữa lúc đầu Trịnh San Đồng nói chia tay để uy hiếp, tìm nam sinh đến để kích thích Đỗ Công đều là phương pháp do cô nghĩ ra. Cô là tay già đời có kinh nghiệm sa trường, tự nhận là rất biết lý giải tâm lý của con trai, nhưng không nghĩ tới Đỗ Công là một tên ngoại tộc. Nếu như lần này thất bại rồi, vậy bọn họ đôi bên chia tay có một phần lớn trách nhiệm đều là của mình.

Kết quả Đỗ Công vẫn là nghe không vào, y nghĩ đứa con gái trước mắt này thật phiền. Vì vậy liền lên lút nhấc cho Thành Thành một cái tin nhắn, muốn nó gọi điện thoại qua. Thành Thành không rõ vì sao, nhưng vẫn là gọi tới, Đỗ Công làm bộ như gấp lắm nói: “Được được, anh đến ngay!” Sau đó liền để điện thoại xuống với Từ Văn: “Thật ngại quá, hóa đơn để mình thanh toán, mình phải đi trước, mình có chút việc gấp.” Nói xong cũng liền chạy ào ra ngoài.

Từ Văn quay về nói với Trịnh San Đồng tình hình thất bại ngày hôm nay, Trịnh San Đồng nghe được nửa đoạn đã khóc rồi. Từ Văn vội vã khuyên nhủ: “Mình nghĩ trong lòng cậu ta vốn không có cậu, vì người như thế mà khổ sở căn bản là không đáng.”

Trịnh San Đồng khóc một lúc lâu mới bình tĩnh trở lại, nói với Từ Văn: “Chuyện này cậu đừng nói với bất kỳ ai, mình lập tức sẽ tìm cách rời bỏ, cho dù là chia tay cũng phải là mình bỏ rơi anh ta.” Trịnh San Đồng kiên quyết nói.

“Đừng đừng đừng, cậu phải như vậy, dựa vào cái gì con gái chúng ta lại luôn là người chịu thiệt a!” Từ Văn vội vã xoa dịu. Trịnh San Đồng cảm thấy rất ủy khuất lại bắt đầu khóc lên, Từ Văn bồi cô tròn một đêm.

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

Trình Hàn Lang thực tập ở Sơn Đông đơn giản chính là cùng một đám bạn học đi du lịch mà thôi. Chơi không đến vài ngày Trình Hàn Lang đã cảm thấy không còn ý nghĩa, còn không bằng về nhà. Không biết Thành Thành ở nhà một mình trải qua thế nào, hình như cũng không thấy nó gọi điện thoại nhiều, tin nhắn cũng không có một cái, nếu như là bình thường đã sớm lái nhái cả lên. Lần này thế nào lại yên tĩnh như vậy? Trình Hàn Lang lấy điện thoại di động ra xem thật nhiều lần, bình thường lúc bận rộn thì thấy nó nhắn loạn cả lên, bây giờ muốn thấy nó lại không nhắn cái nào, nó không nhắn mình cũng không thèm để ý đến nó! Trình Hàn Lang có chút bức mình, một mình ngồi trước cửa sổ ngầy người ra.

Cái loại thời kỳ phản nghịch của con nít hơi không để ý một chút sẽ đi lệch đường, Trình Hàn Lang đi học nhiều năm như vậy tổng kết ra một kinh nghiệm, càng nhìn như người đang hoang thì ý xấu trong lòng càng nhiều, tâm tư càng nặng. Nghìn vạn lần không thể để cho Thành Thành từ nhu thuận đáng yêu trở nên ý xấu đầy mình được, cho nên lúc nào hắn cũng luôn giám sát, cố gắng mà dẫn dắt, nghĩ đến đây, Trình Hàn Lang lại cảm thấy mình sinh ra một loại cảm giác tự hào và ý thức trách nhiệm của người anh trai, có tư tưởng này làm động lực, Trình Hàn Lang một lần nữa lại cầm điện thoại lên.

Lúc này này Thành Thành chính là đang ở nhà làm cơm, cùng Đỗ Công ở nhà bếp đùa giỡn hăng say, căn bản không có nghe tiếng điện thoại reo.

Trình Hàn Lang nhìn đồng hồ đeo tay một chút, đã 7 giờ rồi, Thành Thành không ở nhà là làm sao đây? Trình Hàn Lang lại gọi di động của Thành Thành, di động của Thành Thành đang để trong túi quần, vừa nghe thấy tiếng rung nó liền nhờ Đỗ Công đem điện thoại lấy ra giúp nó, trên tay nó dính rất nhiều bột.

“Anh em.” Đỗ Công nói một câu, lần này Thành Thành cũng không quan cái gì bột với không bột nữa, vội vàng đem điện thoại cầm lấy.

“A lô... Anh!”

“Trễ thế này em không ở nhà đang làm gì đó? Đừng cho là anh không ở nhà thì em có thể đi lung tung khắp nơi.” Trình Hàn Lang mở miệng liền không được tốt giọng.

“Em ở nhà mà, anh...” Thành Thành nghe thanh âm của hắn đã có một loại cảm giác muốn rơi nước mắt, vốn rất muốn nói nó nhớ hắn, nhưng lại sợ hắn nói là không tiền đồ, không thể làm gì khác hơn là nuốt trở vào.

“Em ở nhà thì em làm gì mà không nghe điện thoại? Hơn nữa, em ở nhà một mình sao bên cạnh lại âm ỉ như thế a? Em bây giờ càng ngày càng hay gạt người rồi.” Trình Hàn Lang lại nhấn mạnh.

Thành Thành gấp đến độ bắt đầu giậm chân, Đỗ Công lại còn ở một bên làm bầm ca hát, đem nồi đĩa làm ra âm thanh đinh đương loạn cả lên. “Em không có, không có! Bên cạnh là anh Đỗ, anh không ở nhà anh thường xuyên đến nhà chúng ta ăn, không tin anh hỏi anh đi.” Thành Thành đem điện thoại đưa cho Đỗ Công, nôn nóng xin ý giải thích giùm.

“Là tao, tao là Đỗ Công nè... Nói thế nào a? Cái gì gọi là tao đem thằng bé làm hư a? Cả thế giới này người xấu xa nhất chính là mày, mày ở bên cạnh nó nó còn chưa từng hư, ở gần tao đây là tuyệt đối đủ lực miễn dịch. Tao và thằng bé đang ở bên ngoài, mày làm sao đó? Tao liền mang theo thằng bé đi lung tung bên ngoài đó! Có bản lĩnh bây giờ mày về đi a!”(thằng bạn mất đại :)))))))))))))))

Thành Thành ở bên cạnh sắc mặt càng ngày càng khó coi, không đợi Đỗ Công nói xong cũng đem điện thoại đoạt lại, hướng vào điện thoại nói: “Anh, em không có, anh đừng nghe anh nói, em rất nghe lời, nhiều ngày như vậy em tan học liền trở về nhà, chỗ nào cũng chưa từng đi...”

Trình Hàn Lang ở đầu dây bên kia trầm mặc một hồi lâu, tay Thành Thành cầm điện thoại di động càng ngày càng dùng sức, bột dính trên tay hầu như toàn bộ đều công hiến hết cho cái điện thoại: “Anh, anh còn nghe máy không? Anh không muốn nghe em nói sao... Em không có gạt anh mà...”

Trình Hàn Lang nghe được thanh âm của Thành Thành càng ngày càng nhỏ, biết nó lại tủi thân rồi, uy nghiêm chính hắn vừa mới dựng lên liền lập tức sụp đổ, Trình Hàn Lang dịu giọng lại, nói vào điện thoại: “Anh biết em không có đi ra ngoài, cho em mượn hai lá gan em cũng không dám đùa giỡn với anh a! Em nói em mỗi ngày ở nhà sao lại không gọi điện thoại cho anh? Em ngốc như vậy, lỡ để người ta lừa đi thì làm sao bây giờ? Anh đây ngược lại không phải là lo lắng cho em, chính là sợ đến lúc đó anh còn phải đi khắp nơi chuộc em về.”

“Em sợ gây thêm phiền phức cho anh, không phải anh nói bình thường không có chuyện gì thì ít gọi điện thoại cho anh sao?”

Mình đã nói những lời này sao? Trình Hàn Lang suy nghĩ kỹ một chút, nhớ không rõ lắm, có thể là hôm nào đó lúc phiền quá mở miệng ra liền nói như vậy.

“Anh... Chừng nào thì anh trở về? Đã hai tuần rồi, em...”

“Em cái gì?” Trình Hàn Lang cố tình giả vờ nói không biết, chính là muốn nghe nó nói ra.

“Anh... Em làm cơm cũng không biết cho ai ăn, ngủ cũng không ngủ...” Thành Thành nhỏ giọng nói.(ông Đỗ thân trâu giờ đã là người vô hình :)))))))))))

“Cho anh ăn a! Anh ở bên cạnh em, em còn không ngủ?” Đỗ Công ở bên cạnh lại kêu lên.

“Đây không phải là có người nâng niu em lắm sao? Ngay cả chỗ ngủ của anh cũng để cho anh bị chiếm mất, anh còn về làm gì? Anh sẽ không để hai người làm loạn thêm nữa.”

Trình Hàn Lang ở trong điện thoại nói chuyện một cách quái gở, kỳ thực cũng không thực sự giận Đỗ Công, Đỗ Công và hắn là anh em, ngủ ở chỗ của hắn cũng không có vấn đề gì, cùng lắm là trở về bảo Thành Thành đem ga giường giặt sạch thôi! Hắn chính là buồn chán, muốn trêu chọc Thành Thành một chút, tâm tình của Thành Thành rất dễ bị hắn tác động, có đôi khi cứ có ý định muốn nhìn nó sốt ruột, sau đó chính mình cũng rất có cảm giác thỏa

mãn, không biết này có tính là tâm lý biến thái không. Trình Hàn Lang suy nghĩ ở trong lòng. (Có đó ông, mà ông với thằng bạn ông đúng thương nhau luôn ở nhà :v)

“Không phải mà... Anh! Anh... Em rất muốn anh quay về! Em...” Trình Hàn Lang đoán mặt của Thành Thành khẳng định là đỏ lên rồi.

“Đừng có anh anh em em a, nghĩ xong rồi nói! Anh cúp trước, về nhà sẽ tính sổ với em!” Trình Hàn Lang không do dự, trực tiếp cúp điện thoại, tâm tình nhất thời tốt hơn rất nhiều.

Bên ngoài trời đã có chút đen, Trình Hàn Lang không dự định ở chỗ này hao tổn thời gian. Tối hôm nay đặt tắm vế, ngày mai hẳn lại bay trở về, đã hơn mười ngày không trở về cũng thật sự có chút nhớ! Hắn dứt khoát xin giáo viên cho nghỉ, nói trong nhà có chút chuyện, khi làm tốt dự định rồi Trình Hàn Lang bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Bên này khi Thành Thành cúp điện thoại vẫn trề cái miệng nhỏ nhắn ra mà mắt húng. Đỗ Công chợt nó nó cũng không lên tiếng, kéo nó nó liền trốn sang bên cạnh. Đỗ Công biết đứa bé này lại đang giận dữ rồi. Mỗi lần có chuyện gì xảy đến trên người Trình Hàn Lang, Thành Thành liền miễn cảm hơn nhiều đến độ nhỏ mọn luôn. Đỗ Công cẩn cẩn thận thận đi tới phía sau Thành Thành, đột nhiên nắm lấy cánh tay của nó không cho nó động, ha ha mà cười.

“Vật nhỏ, em còn học được cái kinh nữa hả?” Đỗ Công vẫn nhìn Thành Thành không nhúc nhích mà nói.

“Em mới không có, em mới không có dễ giận như vậy.” Thành Thành buồn buồn nói.

“Vậy sao em mất hứng?” Đỗ Công hỏi.

“Anh em vẫn chưa trở về, còn cúp điện thoại của em, đều là tại anh, anh đáp ứng em không nói cho anh chuyện anh ngủ ở đây, anh vừa mới nói anh em cũng không tin em nữa.” Thành Thành quay mặt qua chỗ khác không nhìn y.

“Ai u! Chuyện này anh quên mất!” Đỗ Công vỗ trán một cái, mới nhớ tới hình như thật sự có chuyện như thế. (ông tình quá :v)

Thành Thành dùng sức thở ra một cái, “Hừ!” (u quá hà :3)

“Còn nói không tức giận mặt sắp nghẹn thành cà chua rồi nè. Em nóng quá đi! Anh em vậy mà cũng gọi là tức giận, nó chính là muốn chọc em chơi thôi. Em còn tưởng là thật, nếu em cứ như vậy anh cũng thấy em phiền nè.” Đỗ Công thoáng cái buông lỏng tay Thành Thành ra. Thành Thành vừa nghe mới biết mình lại bắt đầu dễ tâm chuyện vụn vặt rồi, cứ luôn không không chế được suy nghĩ miên man của mình, còn liên lụy đến những người khác. Nó thấy Đỗ Công ở một bên yên lặng chuẩn bị ớt xanh, liền chậm rãi đi tới.

“Anh Đỗ, em không phải cố ý, anh đừng tính toán nha, anh cứ coi như là em bị bệnh tâm thần đi!”

Đỗ Công hung tợn ngẩng đầu, sau đó gắt gao nắm lấy tay của Thành Thành, đem bột trong tay Thành Thành chà qua tay mình, sau đó đột nhiên cười ha ha, hướng tới trên mặt của Thành Thành mà trét qua. Thành Thành lúc này mới tỉnh ra. Cũng hò hét khí thế mà hướng Đỗ Công trét lại, hai người ở nhà bếp nào loạn âm ỉ cả lên.

Lúc tối, Thành Thành cảm quyền nhật ký lên mở ra, ở giữa có một đoạn thời gian trống, đoạn thời gian đó luôn sợ Trình Hàn Lang phát hiện nên không có viết, Thành Thành biết Trình Hàn Lang trở lại chỗ này lại phải có một đoạn trống. Nó nhẹ nhàng mà lật quyền nhật ký này, từ năm 2004 đến bây giờ, đã hơn 400 ngày rồi. Mỗi một trang ở đây đều là tình cảm tình khiết thuần túy của nó, đấu tranh hai năm qua của nó, đắm chìm, tự trách hoặc là những điều thống khổ khác, nhưng không thể nghĩ ngờ đều là vì Trình Hàn Lang mà bộc phát. Nó chỉ có một cái không gian như vậy để cho mình tự liếm láp vết thương của bản thân, nếu có một ngày chính mình cũng không có biện pháp thẳng thắn với bản thân, Thành Thành nghĩ như vậy nó thật sự sẽ hồng mắt.

Ngày 24 tháng 6 năm 2005, tâm tình: nhớ.

Mình cho là mình đã thay đổi đã kiên cường rồi, thay đổi để có thể gánh chịu được nhiều thứ. Thế nhưng nhiều ngày như vậy trôi qua mình phát hiện mình vẫn là yếu đuối như vậy, cái gì cũng không thể làm, mình rõ ràng là nhớ anh như vậy, nhớ đến nỗi tối một mình ngủ không yên. Mà mình lại không thể tiếp thu cái dạng này được, mình như vậy ngay cả một chút lực không chế cũng không có.

Có đôi khi mình cũng muốn, mặc kệ mà thẳng thắn, thích thì thích, cũng không có gì ghê gớm. Thế nhưng nghĩ đến nhiều năm như vậy qua đi anh vẫn để mình lưu lại bên người, mình lại cảm thấy mình dùng tim của mình làm bản tâm lòng của anh. Anh chiếu cố mình, là anh trai của mình, mà mình lại sinh ra tình cảm không bình thường đối với anh. Mỗi đêm mình bị anh ôm sẽ có cảm giác không tự chủ được bản thân, mình thật sự hận chính bản thân mình.

Trình Thành, mày thực sự rất không biết tốt xấu!

Trình Thành, mày thực sự rất không biết thế nào là đủ!

Mỗi ngày mình đều ở trong góc phòng không có ai mà tự mắng mình một ngàn lần, sau đó cầu khẩn nếu có một ngày anh biết chuyện này nhất định đừng đuổi mình đi. Nếu như anh mắng mình, mình nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe, cái gì mình cũng có thể chịu được, chỉ là không thể chịu được rời xa anh.

Thời gian dài như vậy mình vẫn luôn thử rời xa anh mà vẫn có thể có cuộc sống phong phú, thế nhưng ngày hôm nay mình nghe được thanh âm của anh mình phát hiện mình đã triệt để thất bại rồi. Ngày mà cuộc sống của mình bắt đầu không phải là ngày mình ra đời, mà là ngày mình chân chính có nhà. Bắt đầu từ ngày đó, trong cuộc sống của mình vẫn luôn có anh, chưa từng rời khỏi. Mình nghĩ không ra nếu như mình rời xa anh thì phải làm thế nào để tiếp tục sống.

Anh, em xin lỗi anh. Mẹ, mẹ tốt với con như vậy, thế nhưng con lại phụ sự gửi gắm trước đây của người. Con không thể chiều cố tốt anh của con, còn vô sỉ mà yêu anh, hơn nữa vô pháp mà kiêu chể. Thế nhưng xin mọi người yên tâm, con nhất định đem bí mật này cố gắng thu lại, sẽ không mang đến một tia phiền não nào cho người con yêu.

Một câu cuối cùng, anh, em yêu anh!

Thành Thành buông quyển nhật ký xuống, đi về phía giường của mình, Đỗ Công đã triệt để tiến vào trạng thái ngủ say, tiếng ngáy nổi lên bốn phía. Thành Thành ngồi ở đầu giường nhìn y, Trình Hàn Lang thì chưa bao giờ ngáy, ngủ rất nhẹ, cho nên buổi tối Thành Thành tỉnh lại luôn luôn lo lắng hẳn có còn ở bên cạnh không.

Nhẹ nhàng kéo chăn lên, Thành Thành nhìn bức tường trong đêm tối, còn có ánh sáng hắt ra từ chiếc đèn treo như trước, bên tai vang lên lời Trình Hàn Lang trong điện thoại, cẩn thận nhớ lại từng câu từng câu, từng chữ từng chữ, thường thức. Luôn muốn tìm ra một chút xiu vết tích yêu thương, mặc dù chỉ là một loại hy vọng xa vời, nhưng vẫn là không nhận được gộp nhặt những ngọt ngào nho nhỏ này. Một lần rồi lại một lần tự nói với mình đó là thứ mà mình tự ngộ nhận, nhưng mỗi buổi tối vẫn là không nhận được buông thả chính mình, tự nói với mình đây là một lần cuối cùng, không bao giờ có lần sau nữa, thế xung mỗi khi đêm xuống, chuyện này vẫn là sẽ phát sinh.

Bạn đang đọc truyện *Án Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

Trình Hàn Lang buổi sáng 8 giờ lên máy bay, 9 giờ đã đến Bắc Kinh, hẳn không có gọi điện thoại báo cho Thành Thành, hẳn biết mình vừa nói, Thành Thành rất có thể hưng phấn mà chạy tới ngay. Thằng nhóc mù đường kia nhất định sẽ lạc giữa đường, cuối cùng vẫn là chính mình đi đón nó về.

Hôm nay là cuối tuần, thế nhưng buổi sáng Thành Thành thức dậy từ rất sớm, học tiếng Anh một lúc rồi bắt đầu đi thu dọn nhà cửa như thường lệ. Nó đem xô pha đẩy ra, muốn quét sạch dưới gầm một chút. Đột nhiên nó phát hiện có một ví tiền ở dưới xô pha, mặt trên đã phủ đầy bụi.

Thành Thành cầm lên, đây là của Trình Hàn Lang đã dùng qua hai năm trước, đã sớm không cần nữa rồi, không biết rơi xuống đất từ lúc nào. Thành Thành phải cúi ở mặt trên xuống đất, mở ra nhìn, một tầng phía ngoài cùng ví tiền kẹp hình chụp của nó và Trình Hàn Lang. Nhoáng cái cũng ba năm rồi, nhìn chính mình khi đó không ngờ nhỏ như vậy ni, ở bên cạnh Trình Hàn Lang cười đến thật là ngu ngốc, thế nhưng khi đó thật hạnh phúc.

Thành Thành đứng ở đó nhìn thật lâu, trên mặt lộ ra nét cười ngây ngốc. Thì ra Trình Hàn Lang cũng có đem ảnh chụp với nó để vào ví tiền, Thành Thành còn cho là hẳn đã sớm vứt rồi! Thành Thành dùng một cái khăn lau sạch cái ví tiền, sau đó mở ngăn kéo bàn học của mình, lấy từ bên trong ra một cái hộp, đem cái ví tiền này đặt vào thật chỉnh chỉnh tề tề.

Chứa trong hộp đều là một ít đồ vật Trình Hàn Lang không cần nữa, thế nhưng Thành Thành nghĩ chúng nó còn rất tốt, nhìn những thứ này là nó có thể nhớ tới những khoảnh khắc khác nhau của Trình Hàn Lang, cho nên nó đều bảo quản thật tốt.

Một loạt tiếng động mở cửa cắt ngang suy nghĩ của nó, Thành Thành vội vàng đem hộp bỏ lại vào ngăn kéo rồi đi ra ngoài, mới vừa ra khỏi cửa liền đứng ngây ở đó. Người lưng đeo túi đứng ở cửa đang đội dép không phải là người mà nó ngày nhớ đêm mong sao? Không phải là đang nằm mơ chứ? Ngày hôm qua còn tưởng rằng phải đợi đến một ngày xa xôi nào đó, ngày hôm nay hạnh phúc lại đổ xuống.

“Dọa ngốc em!” Trình Hàn Lang nhìn thấy Thành Thành, cười nói với nó.

“Anh!” Thành Thành thoáng cái liền vọt qua, cái gì cũng mặc kệ, trước ôm cho đã ghiền rồi hăng nói. Trình Hàn Lang thiếu chút nữa bị nó nhào vào mà ngã lăn, liền tục ổn định Thành Thành lại.

“Ai ui!” Trình Hàn Lang vội đỡ cho nó đứng vững lại, “Sao lại trở nên nhiệt tình như vậy hả? Ngày hôm qua không phải còn cùng Đỗ Công ra ngoài lang thang sao? Ngày hôm nay đợi ở nhà là cũng may rồi!” Trình Hàn Lang trên ghéoch nói.

Mặt của Thành Thành lập tức từ hưng phấn ban đầu biến thành bị oan uổng mà tủi thân. Mồm miệng vừa muốn nói đã bị Trình Hàn Lang chặn lại: “Trêu ghẹo em đó! Em tại sao lại tưởng thật, nhanh đi nấu cơm cho anh đi, anh đây mệt chết đi được!”

Thành Thành vừa nghe Trình Hàn Lang nói như vậy lập tức liền giúp Trình Hàn Lang đem đồ để vào trong phòng, sau đó chạy tới nhà bếp. Toàn thân như chích máu gà tràn đầy năng lượng. Thoảng cái gì cũng muốn làm, thế nhưng ở nhà bếp cứ như vậy chỉ có mấy món đồ, trong khoảng thời gian này Trình Hàn Lang không ở nhà, nó cũng liền theo đó mà ăn có vài miếng, cho nên không có trừ cái gì cả. Thành Thành chạy đi ra ngoài nói với Trình Hàn Lang: “Anh, em đi ra ngoài một chút, mua ít thức ăn, lập tức sẽ quay về.” Nói xong cũng vội vội vàng vàng mà đổi giày. Trình Hàn Lang đem nó gọi lại. “Không cần, anh ngồi xe lâu như vậy bây giờ vẫn còn buồn nôn. Em làm mấy món đơn giản là được rồi. Làm một chút tặc tương diện luôn đi! Anh đã lâu không ăn rồi.” Thành Thành cười gật đầu, lại trở về nhà bếp bận bịu cả lên. (Chích máu gà: này là bài thuốc dân gian của TQ, nghe đồn chữa được nhiều bệnh, chích vào như uống tăng lực ấy, sung lắm :v)

Thành Thành một bên cắt đồ ăn một bên hướng ra ngoài hỏi: “Anh, sao sớm như vậy anh đã về rồi? Không phải là còn hai tuần nữa sao?”

“Được a! Không muốn anh về đúng không? Anh không ở đây em có thể muốn làm gì thì làm, anh đây lập tức đi ngay!”

Thành Thành ở trong nhà bếp làm một cái mặt quỷ, lại đùa em, em mới không bị lừa đâu!

Đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng mở cửa, Thành Thành cầm dao liền chạy ra ngoài, quả thực, cửa mở, trong nhà thực không thấy người! Thành Thành vội vàng chạy ra cửa, Trình Hàn Lang ở sau cánh cửa hô to một tiếng, Thành Thành đột nhiên nhảy dựng cả lên. Trình Hàn Lang nhìn đáng vẻ của nó vui vẻ cười ha ha, Thành Thành mím mím môi không để ý tới hắn, cầm dao quay vào. Thật là, cũng lớn như vậy, còn đi đùa giỡn cái kiểu ấu trĩ này.

“Sao em không ăn a? Nhìn anh ăn là có thể no sao?” Trình Hàn Lang nói một câu khiến mặt Thành Thành đỏ lên một chút. Nó không cảm thấy mình nhìn một lúc lâu, chỉ là nhìn lên vài lần mà thôi, không ngờ tới lại bị hắn phát hiện, Thành Thành âm thầm lè lưỡi.

Ăn cơm xong Trình Hàn Lang ngồi ở trên ghế sofa ngâm chân, đi lại lâu, chân cũng bị sần hết cả da. Thành Thành ở bên cạnh nhìn, lấy dũng khí nói: “Anh, em rửa chân cho anh nha! Cái kia... Em có học một chút xoa bóp, muốn thử xem!”

Trình Hàn Lang làm ra một vẻ mặt sợ hãi: “Em học như thế nào a? Đem anh làm vật thí nghiệm đầu tiên, trên chân con người cũng toàn là huyết đạo, em sẽ không nhấn nhầm một chút rồi làm anh mất mạng luôn chứ?”

“Sẽ không, em có thử qua với anh Đỗ, anh nói cũng không tệ lắm.” Thành Thành nhanh chóng bổ sung.

Trình Hàn Lang lại lập tức không thoải mái, mình không ở đây nhiều ngày như vậy, xem ra Thành Thành đã bị Đỗ Công mua chuộc rồi. “Em dùng bàn tay đã đầm bóp qua cho nó rồi xoa bóp cho anh, anh rất không vui!”

Thành Thành vừa nghe anh mất liền âm thầm xuống, mặc dù nó biết hơn phân nửa là Trình Hàn Lang sẽ không đáp ứng, thế nhưng nghe hắn cự tuyệt trong lòng vẫn là rất khó chịu. Thành Thành cười khổ một cái, lặng lẽ đi về phòng ngủ.

Trình Hàn Lang thấy cái miệng nhỏ nhắn của nó lập tức mím lại, trong lòng cũng không nở, liền vẫy tay một cái nói với nó: “Quên đi, ai bảo anh là anh em, để cho em luyện một chút đi!”

Thành Thành xoay người lại, trên mặt lập tức như mây chuyển trời quang. Nó quý xuống, cầm chân của Trình Hàn Lang xoa bóp cho hắn. Trình Hàn Lang cảm thấy độ mạnh yếu từ tay của Thành Thành thật là không sai lệch, hắn thoải mái mà hít thở, khe khẽ cười nhỏ. Mà Thành Thành lại đang một lòng một dạ hầu hạ chân của Trình Hàn Lang, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn Trình Hàn Lang, trên mặt lộ ra nụ cười hạnh phúc.

Trong phòng ti vi đang bật, hai người cũng không biết trên ti vi là đang chiếu cái gì, trong phòng một mảnh ấm áp...

Ngày thi lên cấp ba của Thành Thành hôm đó Trình Hàn Lang không có đến bên ngoài trường thi chờ nó, bởi vì hắn cũng phải đi thi sát hạch cuối khóa. Thế nhưng hắn vẫn nhìn chút thời gian đưa Thành Thành đến trường thi, cẩn thận nó phải cẩn thận, không cần khẩn trương này nọ rồi vội vã rồi đi.

Lúc Thành Thành cầm đến bài thi vẫn có một chút khẩn trương, nó sợ ba năm nỗ lực thức khuya dậy sớm của mình chỉ bởi vì nguyên nhân đặc biệt gì đó ngày hôm nay mà thành đã trắng xóa. Thế nhưng sau khi làm tới làm lui thì lại không khẩn trương nữa, các loại đề bài trên cơ bản Thành Thành đều đã làm qua, có cái còn làm mấy lần, hắn là thí sinh trường cấp ba trọng điểm thì không có vấn đề gì, áp lực trong lòng giảm thiểu một chút, Thành Thành trả lời đề bài cũng bắt đầu thuận buồm xuôi gió. (Do hồi trước lúc Thành Thành lên cấp 2, tức là học lớp 7, mình đã nhầm là Thành Thành học lớp 6 sau mới đính chính lại, cơ mà sợ có bạn bỏ qua chưa biết nên mình lại nhắc lại một chút. Ở TQ lớp 1-6 là tiểu học, 7-9 là sơ trung, 10-12 là cao trung, TQ ko gọi số lớp như mình mà ở mỗi cấp sẽ tính theo năm học ở cấp đó, ví dụ như là sơ trung năm 1 = lớp 7. Có nhiều bạn thích dùng cách gọi sơ trung cao trung của TQ, mình cũng thấy hay hay, nhưng mà mình có bệnh đã edit về tiếng Việt của chúng ta là mình cứ phải cho nó càng thuần càng tốt nên mình dùng cách gọi cấp 2 cấp 3 của nước mình. Bạn nào thích cách gọi của TQ thì hãy thông cảm cho mình, này là bệnh chung của Xứ Nữ :v)

Cuối cùng tất cả đều phát triển theo bình thường, kết quả vừa đưa ra, Thành Thành vậy mà vượt qua mức được nhận vào là 70 điểm, khiến Trình Hàn Lang còn kinh ngạc tán thưởng một hồi. Thành Thành cầm thư thông báo ở trước mặt Trình Hàn Lang như cầm bảo vật, mặt cũng cười thành một đóa hoa. Lần đầu tiên nó cảm thấy mình có thể thẳng lưng, không cần tự ti như vậy ở trước mặt Trình Hàn Lang, vì thế hai người còn làm một bữa nhậu nhỏ ăn mừng một phen.

Kèm theo việc học của hai người kết thúc, kỳ nghỉ hè cũng đúng hẹn mà tới. Đây cũng là kỳ nghỉ hè cuối cùng của Trình Hàn Lang, hắn dự định năm thứ tư đại học sẽ hoàn toàn không đi học, tìm một ít công ty thực tập, tăng thêm một chút kinh nghiệm thực tiễn trong xã hội. Trong thời gian đó Trình Thế có đi tìm hắn một lần, nói là trong tay anh ta có một phần công việc tốt, để Trình Hàn Lang tốt nghiệp rồi có thể đi qua làm. Bất quá bị Trình Hàn Lang kiên quyết cự tuyệt, hắn nói muốn dựa vào năng lực chân chính của bản thân từng bước từng bước đi lên. Trình Thế cũng không có miễn cưỡng hắn, nếu hắn đã muốn, như vậy liền tùy hắn. Anh ta ngược lại muốn nhìn thấy đứa nhỏ quật cường này đến một ngày nào đó có thể trở nên thực tế một chút.

“Mẹ nó, thật không biết tốt xấu, cho không nó tiền nó cũng không cầm, anh nói coi sao tôi lại sinh ra thứ như vậy chứ?” Trình Thế sau khi bị cự tuyệt mà không có cách nào xả giận trên người con trai mình, liền tìm Lê Trung Tín phát tiết.

“Tôi ngược lại thật tán thưởng nó như vậy, mạnh hơn so với em suốt ngày phong lưu khắp nơi.” Lê Trung Tín còn đối với việc mấy ngày trước Trình Thế đi quán bar tìm MB mà canh cánh trong lòng. Tuy rằng lúc đó anh đứng lúc xuất hiện ngăn lại trận hoan ái đó, thế nhưng nói không tức giận là không thể nào. (MB = Money boy = Ngưu lang = Trai gọi :v)

Ngày hôm đó Trình Thế tâm tình không tốt liền uống nhiều một chút, mơ mơ hồ hồ mà bò đến trên giường, đợi đến khi Lê Trung Tín xuất hiện anh ta vẫn chưa có tỉnh rượu. Lê Trung Tín tức giận đem anh ta lôi vào bồn tắm lớn rồi nhấn chìm nước, kết quả anh ta uống vài ngụm nước mới mở mắt ra, mở miệng liền nói: “Anh phát tao cái gì đó?” (tao = d*m đ*ng)

Những lời này nghe vào tai Lê Trung Tín chính là lời để nói với MB, lần này Lê Trung Tín nói cái gì cũng không mềm lòng. Cũng không cố kỵ người ở bên cạnh nhìn, trực tiếp đem Trình Thế dẫn vào phòng ngủ của mình, hết làm rồi đánh liên tục tiến hành một tiếng đồng hồ, cho đến khi Trình Thế cuối cùng hoàn toàn tỉnh rượu cầu xin tha thứ mới dừng lại.

“Anh đây là chè tôi ăn bánh của anh không trả tiền?” Trình Thế nói một câu đem ký ức của Lê Trung Tín lại lôi ra ngoài.

“Anh nếu như thấy không quản được tôi cũng không cần để mình chịu tội như thế, tôi cũng sắp bốn mươi rồi, mấy cô bé, cậu nhóc 17, 18 tuổi trẻ trung bên ngoài không phải rất nhiều sao? Anh ở đây cùng tôi hơn thua làm gì?” Trình Thế châm chọc mà nói. Lời nói vừa rồi của Lê Trung Tín thật sự làm anh ta tổn thương, mặc dù anh ta biết mình ở bên cạnh Lê Trung Tín cũng không có trợ giúp được sự nghiệp của anh bao nhiêu, thế nhưng anh ta không thích người khác nói anh ta là ăn bám, đặc biệt là tăng ý tứ này từ trong miệng Lê Trung Tín nói ra.

“Em nói lời như vậy rất có ý tứ phải không? Tôi cho em biết, tôi bị bắt lực, tôi chỉ làm được em.” Lê Trung Tín vừa hung hăng dùng sức Trình Thế lập tức lại gặp phải tai ương, quả nhiên không tới mấy giây, Trình Thế đã triệt để bị bắt làm tù binh.

Hai người chỉ cần một khi ở cùng một chỗ, không tới mấy giây nhất định lại là một loại tình trạng như thế này, có lúc chỉ vì một ít chuyện ấu trĩ gì đó. Những thuộc hạ kia của Lê Trung Tín có thấy cũng làm ngơ. Hai người bọn họ mỗi một lần xích mích, đều là đôi bên thua thiệt, Trình Thế là thua thân thể, mà Lê Trung Tín lại là thua tình cảm.

Xi poi: Đã hết cuốn 1 nha các bạn, tình yêu của Thành Thành đã trưởng thành rồi, quyển sau là hành trình mà tình yêu của Thành Thành sẽ trải qua cùng với sự xuất hiện của nhân vật mới cũng như cũ. Ráng nói cho màu mè vai chứ ý chính của mì là bánh bèo sắp lên sàn rồi, câu đầu tiên của cuốn 2 là thấy mẻ rồi, bánh bèo và ông Lang ngu ngốc đang cảm thao mầu tố đang chờ chúng ta, mấy chế hãy chuẩn bị tinh thần nếu tiếp tục đu y nga, vừa ngược mà cũng ức chế không ít đâu, mì đi bùng dù vũ trang toàn thân để che chắn đây. A còn nữa, trong cuốn hai ngôi xưng của Trình Thế, Lê Trung Tín, mẹ Trình, Cùng Chí sẽ thay đổi nha mọi người, họ cũng trung niên hơn 40 hết rồi, mình sẽ tìm một ngôi xưng khác nha.

Bạn đang đọc truyện *Án Tỉ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Trình Hàn Lang đang ở ngày thực tập thứ hai, lại đụng phải một người quen - Ngô Ngọc.

Ban đầu Trình Hàn Lang hầu như đối với người này không có ấn tượng gì, Ngô Ngọc là con gái nhà tổng giám đốc của công ty mà Trình Hàn Lang thực tập. Bất quá ràng buộc giữa cô và Trình Hàn Lang cũng không phải vị tổng giám đốc này, mà là con trai của tổng giám đốc, Ngô Ngọc là em gái của Ngô Chấn. Trình Hàn Lang đã rất lâu không có liên hệ cùng Ngô Chấn, lần này gặp được Ngô Ngọc gọi lên rất nhiều hồi ức khi còn bé, còn cảm thấy rất hoài niệm.

Kỳ thực Ngô Ngọc vẫn còn đang đi học, tuổi của cô chỉ lớn hơn so với Thành Thành hai tuổi. Thế nhưng cảm tình của cô và ba mình đặc biệt tốt, có đôi khi tổng giám đốc không về nhà một thời gian, cô sẽ thường xuyên đến công ty chơi. Ngày đó cô ngẫu nhiên nhìn thấy cái tên "Trình Hàn Lang" trong danh sách nhân viên thực tập, nhớ lại khi còn bé chính mình luôn rất thích người anh trai này, không biết có phải là hấn hay không.

Ngô Ngọc liền vội vàng hỏi ba mình người này ở đâu, nhân viên công ty rất nhiều, đặc biệt là một số người mới tới, đều sẽ như nhau không dễ dàng nhìn thấy tổng giám đốc. Cho nên ông đối với Trình Hàn Lang không có ấn tượng gì. Ngô Ngọc lại tìm đến phòng nhân sự, rốt cục cũng điều tra được phòng công tác của Trình Hàn Lang ở đâu, thật hưng phấn mà chạy đi tìm hấn.

"Anh là Trình Hàn Lang, anh Trình?" Ngô Ngọc trùng to hai mắt hỏi. Trình Hàn Lang đang ở đây sắp xếp một ít văn kiện, nắm chắc phạm vi mà mình phụ trách trong ngành, thì nhìn thấy một cô gái đứng ở trước mặt mình. Khuôn mặt rất thanh tú, mang theo nụ cười trên mặt, thế nhưng Trình Hàn Lang không nhớ rõ mình có nhận thức qua cô gái này chưa, vì vậy cảm thấy rất khó xử.

"Anh không nhận ra em? Em là Ngô Ngọc, nhớ tới không?" Ngô Ngọc lần thứ hai cõil lòng đầy mong đợi nhắc nhở.

Trình Hàn Lang không trả lời, cảm thấy cái tên này rất quen thuộc, thế nhưng cụ thể là người nào thì không được rõ ràng lắm. Ngô Ngọc thấy mình hăng hái bùng bùng tìm đến như vậy, người ta lại sớm quên mình, nhất thời rất phiền muộn. Cô lại suy nghĩ một chút, ngừng đầu lên hỏi Trình Hàn Lang: "Vậy anh dù sao cũng biết anh em đi! Các anh chơi với nhau từ nhỏ đến lớn. Anh em là Ngô Chấn."

"À!" Trình Hàn Lang lập tức liền nghĩ tới, thì ra cô gái này là em gái Ngô Chấn, cũng không thể trách hấn không nhận ra. Lúc trước bản thân căn bản chưa thấy qua cô gái này mấy lần, hơn nữa đều là lúc còn rất nhỏ. Thế nhưng cảm thấy cũng không phải là thích cô bé lắm, Ngô Ngọc chỉ cho hấn ấn tượng đầu tiên là thích khóc, khi đó nước mắt Ngô Ngọc đem Ngô Chấn làm phiền đủ ghê gớm.

Bất quá từ lúc Ngô Ngọc đi Thượng Hải, Trình Hàn Lang đã không còn gặp qua cô, không nghĩ tới bây giờ cũng lớn lên trưởng thành đến như thế, đương nhiên sẽ không nhận ra.

"Thật ngại quá, không nghĩ tới em cũng lớn như vậy rồi, anh em hiện tại ở chỗ nào? Nó thế nào a?" Trình Hàn Lang thân thiết hỏi.

"Ảnh a, vẫn như vậy thôi, mấy ngày nữa ảnh sẽ về Bắc Kinh. Đến lúc đó các anh hội họp đi a!" Ngô Ngọc vừa nói vừa len lén đánh giá Trình Hàn Lang, thực sự rất anh tuấn xuất chúng, hẳn hiện tại đã là một anh chàng điển trai tràn ngập mùi vị đàn ông rồi.

Lúc nhỏ trong nhà mỗi người cũng không tính là giàu có. Nhưng khi đó trong trí nhớ của Ngô Ngọc, Trình Hàn Lang ăn mặc phải như một tiểu thiếu gia, giống như bạch mã hoàng tử được miêu tả trong truyện cổ tích. Khi đó Ngô Ngọc đã liền thích hẳn đến nhà chơi cùng anh trai. Ngô Ngọc muốn khiến cho hẳn chú ý, bản thân lại không biết làm sao bây giờ, không thể làm gì khác hơn là không có việc gì liền khóc hai tiếng. Kết quả cuối cùng bạn học của Ngô Chấn ai cũng biết cô thích khóc.

Trình Hàn Lang nhìn thấy biểu tình len lén quan sát lại cực lực che giấu của Ngô Ngọc, không khỏi nghĩ cô gái này có chút thần tình rất giống Thành Thành, trong lòng có chút buồn cười. Ngô Ngọc thấy Trình Hàn Lang cũng nhìn cô, có một chút ngại ngùng, Trình Hàn Lang sau đó cũng không có nói gì, chỉ là làm chuyện của mình, Ngô Ngọc thấy vừa khản trương lại vừa xấu hổ, không thể làm gì khác hơn là mượn cớ nói mình còn chút chuyện phải đi sớm.

Ngô Ngọc đi ra khỏi phòng tìm còn đập thành thịch, đây là nhất kiến chung tình trong truyền thuyết sao? Ngô Ngọc nghĩ. (Nhất kiến chung tình: vừa thấy đã yêu)

Sau đó Trình Hàn Lang nghe nói người trong công ty đều rất thích Ngô Ngọc, cô hoạt bát, cởi mở, cư xử rất thân thiện, cho tới bây giờ chưa từng thấy cô ra về tiêu thư. Người như thế rất khó có được, Trình Hàn Lang nghĩ, biến hóa so với lúc nhỏ thật đúng là rất lớn nì!

Ngô Chấn sắp sửa trở về Bắc Kinh. Từ lúc Ngô Chấn đi tỉnh ngoài học cấp ba Trình Hàn Lang và cậu liên hệ càng ngày càng ít, sau đó đứt đoạn hẳn. Lâu ngày cho rằng đoạn tình cảm này đã bị mài mòn rồi, không nghĩ tới chuyện lại nhảy ra vẫn là sông cuộn biển trào. Ngô Chấn khi đó vẫn rất dễ dàng tha thứ cho tính tình của Trình Hàn Lang, trong trí nhớ của Trình Hàn Lang, ở Ngô Chấn luôn là một bộ dáng vui vẻ, hình như chưa từng có gì phiền não, hơn nữa ý đồ xấu lại có hết cái này tới cái kia. Trình Hàn Lang nghĩ tới chuyện của cậu, khóe miệng cũng không tự chủ được cong lên.

Trình Hàn Lang không nghĩ tới Ngô Ngọc ngày thứ hai lại tới tìm hẳn, hơn nữa còn là muốn mời hẳn đến trường của cô đi dạo, Ngô Ngọc học ở một trường cấp ba cách công ty không xa. Trình Hàn Lang nhìn đồng hồ đeo tay một cái, thẳng thắn nói: "Hôm khác đi! Em trai anh đang ở nhà chờ anh về ăn cơm."

Kết quả không ngờ Ngô Ngọc nói cái gì cũng không đi, gắt gao nắm chặt cánh tay Trình Hàn Lang đáng về cầu xin. Một người đàn ông như Trình Hàn Lang tất nhiên không thể cứng rắn hất cô ra, hơn nữa cô còn là em gái của Ngô Chấn. Ngô Ngọc thấy Trình Hàn Lang cũng sắp dao động. Vì vậy càng lộ thêm biểu hiện đến là đáng thương.

Trình Hàn Lang nghĩ cô cũng chỉ là một đứa nhỏ, giống như Thành Thành vậy, vì vậy cũng gật đầu đáp ứng. Trình Hàn Lang cầm điện thoại lên, gọi số di động của Thành Thành.

"A lô! Anh, có việc gì thế?" Thành Thành đem điện thoại di động kẹp lên gần lỗ tai, vừa làm đồ ăn vừa nói.

"Tối hôm nay anh không về nhà ăn, em tự mình ăn đi, anh có chút chuyện, về trễ một chút."

"À, vậy lúc nào thì anh về?" Thành Thành có chút thất vọng.

"Chừng..." Trình Hàn Lang đang suy nghĩ, Ngô Ngọc nghịch ngợm cầm điện thoại di động qua, hô to vào bên trong: "Ảnh không về, ảnh muốn đi chơi cùng chị."

Trình Hàn Lang đối với cô bé này có chút bất đắc dĩ, nhưng vẫn là tốt tính đem di động lấy lại.

"Thành Thành, cứ như vậy đi! Cúp trước a!"

Thành Thành ở bên kia vừa nghe thấy âm thanh vội vàng trong nháy mắt có chút thất thần, di động thiếu chút nữa từ trên tay rơi xuống, lòng rất loạn. Cô gái vừa rồi là ai vậy? Thành Thành nhớ rõ từ lúc cô bạn gái ngoại quốc kia của Trình Hàn Lang đi rồi, nó chưa hề thấy Trình Hàn Lang cùng con gái ở chung một chỗ.

Là cô gái anh mới quen biết sao? Vậy tại sao không có nghe anh nhắc tới qua? Thành Thành thoáng cái liền hoảng hồn, nó ngồi nhìn cơm nước nấu dở, không tiếp tục làm tiếp nữa. Một người tự mình ăn không có chút khẩu vị nào, nó vội vàng lộn xộn mà đem mọi thứ thu dọn xong, hoang mang lo sợ đi về phòng ngủ.

Chỉ là một cô gái mà thôi a! Thành Thành tự nhủ như vậy. Cho dù cô là bạn gái của anh cũng rất bình thường, Trình Hàn Lang đã sớm tới tuổi nói chuyện yêu đương, hơn nữa anh lại rất ưu tú, con gái thích anh nhất định rất nhiều. Cuối cùng anh cũng sẽ chọn một người làm chị dâu của mình, không phải là cô gái nghe điện thoại ngày hôm nay cũng sẽ là người khác.

Mình không phải là mong muốn anh hạnh phúc là tốt rồi sao? Không phải là không có yêu cầu xa xỉ gì sao? Còn tự mình thái độ khó chịu cái gì! Hơn nữa, một chuyện nhỏ vậy có thể nói rõ cái gì đâu? Có lẽ là đồng nghiệp của anh và anh có việc cần làm. Vậy nói "chơi" để làm gì chứ? Thành Thành trong mâu thuẫn lặp đi lặp lại không ngừng giây giũa.

"Không muốn, không muốn!" Thành Thành sau khi thống khổ kêu lên hai tiếng, một mình chui vào núp ở trong chăn che lại cả đầu. Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra chờ Trình Hàn Lang về hỏi không phải được rồi sao? Điều chỉnh tâm tình, điều chỉnh tâm tình, học tập cho giỏi, học tập cho giỏi,... Thành Thành ở trong lòng lẩm nhẩm mấy lần, cuối cùng từ trong chăn chui ra, tiếp tục quay về bên cạnh bàn học bài.

Bạn đang đọc truyện *Án Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 42: Chương 42

"Anh em sau đó đi đâu? Anh làm thế nào cũng không liên lạc được nó?" Trình Hàn Lang và Ngô Ngọc đi dưới hàng cây ropy bóng trên một con đường nhỏ.

"Ảnh xuất ngoại, lên cấp ba thì xuất ngoại, đi Pháp ở vài năm, trở về sẽ không học lại đại học nữa, ba em trực tiếp an bài công việc cho ảnh ấy. Được rồi, em nhớ rõ ba ảnh hình như đặc biệt có địa vị, có bối cảnh, sao anh không đề bác giúp anh an bài công việc kha khá một chút, anh tự phần đầu khổ cực lắm a!"

"Địa vị của ông, tiền của ông cũng đều là người khác cho. Anh không muốn lại để ông cho anh, anh không thích chơi trận thi đấu tiếp sức này. Anh và ba ảnh nói chuyện rồi, bản thân ông sống một chút tình cảm mãnh liệt cũng không có." Trình Hàn Lang cười cười.

Ngô Ngọc cũng không phải rất tán thành những suy nghĩ này của Trình Hàn Lang, ở trong mắt cô, thứ gì chỉ cần người khác đã cho người, như vậy đó là số mệnh của người, tự nhiên nên ứng theo mà nhận lấy, không cần đi cự tuyệt, cự tuyệt sự ban ơn không phải là hành vi rất ngu xuẩn sao?

Trình Hàn Lang thấy biểu tình của Ngô Ngọc, biết cô không hiểu gì hành động việc làm của mình cho lắm, liền không hề bàn về công việc nữa. "Anh em cụ thể là ngày nào trở về, anh phải gặp nó trước một chút. Thời gian lâu như vậy, thật nhớ."

"Vào thứ ba." Ngô Ngọc nói.

"Vào thứ ba? Thứ tư là sinh nhật anh, đến lúc đó mời anh em qua đây, chúng ta cùng nhau ăn bữa cơm."

Ngô Ngọc vừa nghe thì cực kỳ vui vẻ, cái miệng nhỏ nhắn bắt gặp liền cười toe toét. Trình Hàn Lang thoáng cái liền nghĩ đến Thành Thành, cô gái này thật giống Thành Thành a! Nhất là thần thái, biểu tình. Hơn nữa cái gì cũng biểu hiện ở trên mặt. Không giống một số cô bé ngày thường hẳn tiếp xúc, trong lòng cất giấu rất nhiều chuyện. Tuổi của cô bé và Thành Thành không hơn nhiều, Thành Thành nhất định có thể cùng cô hòa hợp. Lúc này Thành Thành hẳn là cũng ăn xong cơm nước rồi đi! Ở nhà một mình sẽ còn có chút lo lắng nữa nhĩ...

"Anh đang suy nghĩ gì vậy?" Ngô Ngọc phát hiện Trình Hàn Lang lúc liếc mắt nhìn mình xong ánh mắt liền bắt đầu dao động, liền vô tình nghĩ tới có phải ảnh ấy có thiện cảm với mình không, thông thường dưới tình huống này con trai bên cạnh Ngô Ngọc có rất ít người không thích cô. Mặt Ngô Ngọc có chút nóng lên, ngượng ngùng nhìn Trình Hàn Lang.

Trình Hàn Lang thoáng cái lấy lại tinh thần, nên về nhà rồi. "Đã trễ thế này, anh đưa em trở về đi! Nhà em ở đâu a? Vẫn là chỗ lúc trước sao?"

"Mới 8 giờ, em bình thường trước 12 giờ cũng không ngủ được, nhà anh ở đâu a? Em đến nhà anh xem có được không?" Ngô Ngọc mở to đôi mắt tròn long lanh ngập nước nhìn Trình Hàn Lang, khuôn mặt chờ mong. (tui mệt =.=)

"Không được, em bây giờ phải lập tức trở về nhà, không thể chạy khắp nơi nữa, nếu em muốn thì sáng mai rồi nói."

Ngô Ngọc vừa nghe vai liền chùng xuống, bĩu môi đứng đó không nhúc nhích, em cũng không tin anh cương quyết như vậy, đối với một cô bé còn nhần tâm như vậy. (cái quần =.=)

"Đừng giả bộ đáng thương, giả bộ cũng không có tác dụng, việc này anh đã quyết định rồi." Trình Hàn Lang trực tiếp kêu một chiếc xe, đem Ngô Ngọc đưa về nhà trong gương mặt bất mãn, sau đó tự mình lại đón một chiếc xe về nhà.

Về đến nhà rồi Ngô Ngọc vẫn thấy không bình tĩnh được, một hồi vui vẻ một hồi mất mát. Cô cầm điện thoại lên, gọi cho Ngô Chấn, vừa mở miệng chính là: "Anh, anh biết không..." (đi ngủ giùm con đi mẹ, tui bị truyện ngược 1 bị con mẹ này ngược 10, méo kiên nhẫn nổi với bà =.=)

Ngô Chấn vậy mới biết Ngô Ngọc gặp được Trình Hàn Lang, thế mà lại ở chính trong công ty của ba. Ngô Chấn cảm thấy rất khó tin, bất quá hơn thế nữa chính là vui vẻ, thằng bạn tốt ngày xưa này không biết biến thành hình dáng ra sao, khiến em gái mình vừa nhìn thấy đã khen không dứt miệng như vậy.

Trình Hàn Lang khi về nhà vốn định nói cho nó biết, ngày hôm nay gặp một cô bé ngốc nga ngốc nghếch như nó. Nhưng nhìn thấy Thành Thành vẫn ngồi trong phòng học bài, trông rất nghiêm túc, liền không đành lòng quấy rối nó. Trình Hàn Lang nhẹ nhàng đi vào phòng ngủ, thay quần áo rồi đi tắm trước. (So sánh kiểu này hoài chắc tui quăng chuột đập màn hình quố =.=)

Thành Thành cảm thấy vừa rồi bên ngoài có tiếng động, tuy rằng nó là đang học bài, thế nhưng lỗ tai vẫn rất nhạy bén mà nắm bắt được động tĩnh bên ngoài, nó cảm thấy hình như thật sự có người đi vào. Là anh sao? Vậy tại sao không nói một tiếng nì? Thành Thành đi tới phòng khách, phát hiện không có ai, nó nghe được có tiếng nước vang lên, liền đi tới phòng tắm.

Cửa phòng tắm không có đóng, chỉ khép hờ, Thành Thành đánh bạo đi lên mở ra một cái khe nhỏ, muốn xác nhận một chút anh của nó thật sự đã trở về chưa.

"Thành Thành hả?"

Trình Hàn Lang thoáng cái liền đem cửa kéo ra, hắn còn đang tắm, cho nên toàn thân trên dưới không có mặc gì cả, bọt nước đầy người. Bên trong tràn ngập sương mù, đường cong cơ thể trên người Trình Hàn Lang rất đẹp, nhờ có hơi nước càng thêm vô cùng gợi cảm. Bây giờ thân thể đã hoàn toàn là đường nét của một người đàn ông trưởng thành.

Thành Thành đã nhiều năm không có thấy qua, càng tự cảm nhận mình nhìn thì càng không nhận được mà nhìn xuống, đúng lúc liếc qua cái vị trí kia. Thoáng cái tay chân luống cuống như là đứa rình trộm bị bắt tại trận, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên nữa.

"Em nhìn xem chút tiền đồ về điểm này của em đi. Đều là nam mà làm sao vậy?" Trình Hàn Lang nghĩ phản ứng của Thành Thành có chút chuyện bé xé ra to, xoay người tiếp tục tắm.

Thành Thành thấy hắn lại tắm tiếp, vội vàng đem cửa đóng lại, thuận thuận khí cho mình, chấn động đánh vào thị giác và tâm hồn thật lớn. Cũng may chính mình không chỉ có chút ít lực ý chí, nếu không chảy máu mũi thì thật quá mất mặt! Thành Thành cảm thấy trong lòng của mình vẫn là không an tĩnh lại được, vì vậy lại uống hai ly nước.

"Anh, em có chuyện này muốn nói với anh." Thành Thành nói với Trình Hàn Lang đang nằm bên cạnh. Trình Hàn Lang đang hút thuốc, không có nhìn Thành Thành, nhàn nhạt nói: "Nói đi!"

"Chúng ta ngủ xa nhau đi! Trong phòng khác không phải còn có một cái giường sao?" Thành Thành nói.

"Vì sao?" Trình Hàn Lang dập tắt đầu thuốc, có chút không hiểu Thành Thành vì sao đột nhiên muốn ngủ xa nhau.

"Bởi vì... anh hay hút thuốc, cũng thích đập em... Ừm... Chúng ta cũng lớn như vậy rồi, ngủ trên một cái giường cũng rất là bất tiện. Thiếu chiều rộng cũng không đủ chiều dài..."

"Đừng có bịa nữa!" Trình Hàn Lang cắt ngang Thành Thành, mặt thoáng cái tiến đến trước mặt của Thành Thành, dùng mũi mình chạm vào mũi nó, mắt theo dõi nó, toàn bộ hơi thở phả lên trên mặt Thành Thành, Thành Thành trong nháy mắt hóa đá.

"Em từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ nói dối thành công trước mặt anh đâu. Múa riu qua mắt thợ! Nói, rốt cuộc là bởi vì cái gì?" Trình Hàn Lang rời xa gương mặt của nó, nhẹ nhàng捏捏 mũi nó, cắt đứt ảo tưởng của Thành Thành.

Em không thể nói a! Chẳng lẽ muốn em nói em ngủ cùng một chỗ với anh sẽ xấu hổ sao? Hay là nói em ngủ bên cạnh anh cảm thấy quá hạnh phúc, sợ sau này khi không thể ngủ bên cạnh anh nữa thì em sẽ chịu không nổi?

"Dù sao sau này cũng sẽ có khi anh không muốn để cho em ngủ ở bên cạnh anh nữa, khi đó anh còn ước gì em đi luôn ấy chứ!" Thành Thành có chút sầu não.

"Đến lúc đó rồi hãy nói, khi đó anh cũng không nhất định sẽ ngủ ở trong nhà nì! Có cái bóng đèn lớn như em rất không tiện." Trình Hàn Lang cố ý nhấn mạnh ba chữ "bóng đèn lớn", liếc mắt nhìn Thành Thành, vẻ mặt cười xấu xa.

Lòng của Thành Thành bị kéo về trong hiện thực trước mắt, thế nhưng vào lúc này nó nhất định không thể biểu hiện ra ngoài, cho nên Thành Thành cũng hưng phấn mà trả lời Trình Hàn Lang: "Anh khi nào cho em thành bóng đèn, em thật là không đợi được nữa." Nói xong còn hướng Trình Hàn Lang thề lời, làm cái mặt quỷ.

Trình Hàn Lang bị bộ dáng đáng yêu của nó chọc cười, sờ sờ đầu của nó nói: "Không lâu nữa, em muốn làm lúc nào anh để em làm lúc đó!"

Thành Thành rất nhanh chụp tay hắn lại, hướng phía ngoài phòng đi ra, "Anh, em đi gọt một ít hoa quả, anh ngồi trước đi!"

Trình Hàn Lang "Ừ" một tiếng, nhìn bóng lưng của nó, gây xuống tàn thuốc.

Anh, anh không nên cười em nữa, bây giờ em nói dối anh đã không nhìn ra nữa rồi. Xin lỗi, em đã không còn là đứa nhỏ đơn thuần mà anh thích kia nữa. Anh đã nói rất nhiều lần không muốn để cho em lớn lên, em thực sự cũng không muốn, nhưng em vẫn là trưởng thành rồi. Có mấy lời sẽ không thể nói cùng anh, có một số việc cũng không thể làm vì anh nữa, anh, em rất muốn cả đời cũng không phải làm bóng đèn cho anh.

Sau khi tắt đèn rồi, Trình Hàn Lang thật lâu cũng không có ngủ, hắn nhìn gương mặt của Thành Thành trong bóng đêm, cũng mang theo một chút ưu thương. Hắn nhìn thật lâu, cuối cùng vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve gò má tròn bóng của Thành Thành, đột nhiên có một loại xúc động, muốn dùng một đôi tay vuốt lên mặt người này đến khi nó đau đớn.

Trình Hàn Lang đã sớm nhìn ra hôm nay tâm tình Thành Thành cũng không phải tốt đẹp, nhưng lại một mực cực lực che giấu, thế nhưng Trình Hàn Lang lại không biết Thành Thành là vì cái gì. Có lẽ là bởi vì học tập quá áp lực đi! Mình bận công việc của mình cuối cùng quá mức lo là đứa em trai này, mà Thành Thành cũng không còn đem những chuyện phát sinh thường ngày của bản thân nói cho hắn biết như khi còn bé, phần lớn thời gian Trình Hàn Lang cũng không biết Thành Thành đang suy nghĩ gì.

Trong nháy mắt đứa nhỏ lúc mình ngủ vẫn ôm vào trong ngực đã cao lớn như vậy rồi, có tư tưởng của nó, có cuộc sống tình cảm của nó, hơn nữa đã bắt đầu không muốn chia sẻ cùng mình. Đứa nhỏ đã từng bởi vì phải ở lại trường mà giận dữ cả một ngày kia, hiện tại thậm chí ngay cả ngủ cũng không muốn ngủ cùng một chỗ với mình nữa.

Trình Hàn Lang đột nhiên cảm thấy bị thương không gì sánh được, loại tâm tình này giống như một người phụ huynh nuôi con khôn lớn vậy. Mặc dù nhìn từ thực tế thì là Thành Thành nuôi hần lớn, thế nhưng hần là người làm anh, anh lớn như cha, đây là sự thực không có cách nào thay đổi được. Hơn nữa hần biết rất rõ, hần nợ Thành Thành, có thể cả đời này cũng không rõ ràng được.

"Dám đi? Em cứ tiếp tục làm gối ôm của anh đi! Anh kết hôn trước em cũng đừng nghĩ tới trở mình!" Trình Hàn Lang hơn nửa đêm cứ như bị thần kinh hướng về phía lỗ tai của Thành Thành nhỏ giọng nói một câu như vậy. Sau khi nói xong xốc chân Thành Thành lên, bá đạo mà dùng tay chân ôm lấy thân thể Thành Thành, đem cả người nó lật lại, ôm dính vào người mình, sau đó hai người đắp một cái mền.

Thật lâu đã không có như vậy, hai người xem như là anh em đã trưởng thành ngủ trong một cái mền, rất không thích hợp. Xem như là sống nương tựa lẫn nhau sao? Trình Hàn Lang không biết, hần chỉ biết là hôm nay mình bị cái gì đó kích thích rồi, cần rất gấp một chỗ an ổn để làm nơi ẩn mình.

Trình Hàn Lang cho rằng Thành Thành đang ngủ, kỳ thực Thành Thành vẫn luôn bị vây trong trạng thái mông lung, vừa rồi Trình Hàn Lang nói gì nó đều nghe thấy được, bị ôm thực sự thoải mái lắm! Trong ánh mắt có một loại cảm giác âm âm, là mình khóc sao? Khóc cái gì, đây không phải chuyện tốt sao? Thành Thành cực lực khống chế chính mình, làm cho hô hấp của mình tiếp tục bình ổn. Cho đến khi trên đầu truyền đến tiếng hít thở đều đều của Trình Hàn Lang.

Chưa từng có được người sẽ không có nỗi đau tê tâm liệt phế, chiếm được người rồi mất đi người ít nhất cũng từng được hưởng thụ qua, không có người yêu tuy rằng không được trọn vẹn nhưng vẫn sống phóng khoáng, yêu đến yêu đi rất mệt mỏi nhưng cũng rất phong phú... Thành Thành rất ước ao được như bọn họ, nhưng mà nó, ngay cả quyền yêu cũng không có, ai sẽ cho phép phần tình yêu này đây? Ngay cả bản thân nó cũng không thể tiếp nhận chính mình mà!

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Chương 43

"Anh, anh xem em mặc cái này đẹp không?" Ngô Ngọc đứng ở trước gương đã thay đổi hơn mười bộ trang phục, vẫn là chưa xác định được chủ ý. Có đôi khi nhiều quần áo quá cũng không phải là một chuyện tốt.

"Rất đẹp!" Ngô Chấn ngừng đầu liếc mắt nhìn.

"Anh sao cứ nói rất đẹp mãi a! Anh không thể giúp em chọn một bộ sao?" Ngô Ngọc ai oán nói, trong giọng nói còn mang theo một vài phần nũng nịu.

Ngô Chấn thờ dài, cẩn thận nhìn một chút, nói một câu: "Cái váy dài màu xanh da trời cũng không tệ. Màu sắc rất đẹp!"

"Nhưng váy dài mặc buổi tối hiệu quả không tốt, ở dưới ánh đèn không nổi bật."

"Váy mặc cái áo màu cà phê kia, lại phối thêm váy ngắn."

"Mặc áo đỏ không thể phối váy ngắn."

"Váy phối quần soóc."

"Nhưng mặc vào em cứ cảm thấy có vẻ quá trưởng thành, em muốn phải là cái loại thoát nhìn rất dễ thương nhưng lại rất cao quý, chính là kiểu váy đó."

"Anh van em, anh không phải là chị hai của em được không? Dễ thương và cao quý vốn chính là hai thứ không hòa hợp. Em không phải là ở Thượng Hải học qua ngành thiết kế thời trang một thời gian sao! Anh lại là một người ngoài nghề, em nói cái này với anh chẳng phải là đàn gảy tai trâu sao? Em vẫn là tự mình lần qua lần lại đi!" Ngô Chấn nói xong cũng cảm đồ đạc của mình tới trước cửa chờ cô, so với để cậu đứng ở trong phòng nhìn Ngô Ngọc thay quần áo, còn không bằng để cậu ở cửa trông gió.

"Được rồi! Thế nào?" Ngô Ngọc cuối cùng cũng đi ra.

Ngô Chấn gật đầu, "Cũng không tệ lắm, đi nhanh đi! Đừng để cho Trình Hàn Lang chờ chúng ta. Quà đã cầm theo đủ chưa?"

"Đủ rồi!" Ngô Ngọc giờ giờ túi quà trong tay.

Ngô Chấn lái xe hướng về phía nhà Trình Hàn Lang, dọc theo đường đi Ngô Chấn thấy Ngô Ngọc ngồi ghế phó lái cứ cười cười, cách mấy phút lại lấy ra một cái gương, một khi phát hiện trên mặt có gì liền lập tức trang điểm chỉnh lại.

Trong lòng Ngô Chấn hiểu rõ Ngô Ngọc đại khái là có chút ý tứ với Trình Hàn Lang rồi, tuy rằng cậu đã lâu không gặp Trình Hàn Lang, thế nhưng cậu vẫn có một chút lo lắng đối với tình cảm này của Ngô Ngọc, bằng hiểu biết về Trình Hàn Lang của cậu, hần là một người rất khó bị rung động. Tình yêu trong cuộc đời của hần cũng không phải là một thứ quá quan trọng. Cậu sợ em gái của mình sẽ rơi vào quá sâu, đến cuối cùng bị tổn thương chính là bản

thân cô.

"Wow!" Ngô Chấn vừa vào cửa liền cho Trình Hàn Lang một cái ôm hùng hổ. Hai người hết sức hưng phấn, lại không biết nói cái gì cho tốt.

"Anh, trước hết để cho anh Ngô vào nhà ngồi một chút đi!" Thành Thành ở bên cạnh nhắc nhở.

Ngô Chấn lúc này mới chú ý tới đứa bé trai trước mắt này, "Này...Tên gì nhỉ? Là Trình Thành kia sao?" Ngô Chấn chỉ vào Thành Thành hỏi.

"Ừ." Trình Hàn Lang cười trả lời.

"Không thể nào, lớn lên đẹp trai như vậy! Cũng không phải, phải nói là xinh đẹp, em cậu lớn lên thật đúng là xinh đẹp!" Ngô Chấn một bên nhìn Thành Thành một bên xuýt xoa không ngớt.

"Cậu nói mấy cái này làm cái gì? Nhìn cậu ăn mặc chỉnh chu như vậy còn tưởng rằng cậu có tiến bộ nhiều một chút nì, kết quả vẫn là một bộ dáng cà lờ phất phơ!" Trình Hàn Lang trêu ghẹo mà nói.

"Mấy người sao lại bỏ quên em?" Ngô Ngọc ở bên cạnh bắt đầu bắt nạt. Trình Hàn Lang lúc này mới chú ý tới Ngô Ngọc. Cô hôm nay ăn mặc rất thùy nị, rất thanh lịch, không giống như những trang phục thoải mái lúc trước, thoát nhìn đặc biệt thanh thuần.

Trình Hàn Lang hướng cô cười một cái, lần này bị Thành Thành nhìn vào trong đáy mắt. Lúc này Ngô Ngọc vừa lên tiếng, Thành Thành đã liền nghe ra là cô gái trong điện thoại ngày hôm đó. Sự phát hiện này khiến nó có chút khổ sở. Thế nhưng hôm nay là sinh nhật Trình Hàn Lang, nó làm sao có thể biểu hiện ra đáng về không cao hứng? Thành Thành nhìn bọn họ tụ thành một đoàn, bản thân lặng lẽ đi vào nhà bếp, chuẩn bị một ít đồ uống và hoa quả.

"Đi qua chỗ khác chơi, người lớn nói chuyện con nít con nôi chen miệng vào làm gì?" Ngô Chấn quay đầu nói với Ngô Ngọc một câu như vậy, Trình Hàn Lang thấy Ngô Chấn tuy rằng ngoài miệng là trách cứ, nhưng trong ánh mắt cũng là cưng chiều vô cùng, xem ra cậu ấy rất yêu thương cô em gái này. Ngô Ngọc mặt mày nhăn nhó bực bội hờ hết mà đi tìm Thành Thành.

"Có cần chị giúp em không?" Ngô Ngọc nở nụ cười ngọt ngào với Thành Thành, Thành Thành cảm thấy nụ cười này thật là thân thiết, trách không được anh nó đối với cô không giống như đối với những cô gái khác, cô gái này thực sự rất khó mà làm cho người ta thấy chán ghét.

Thành Thành cười nói không cần, Ngô Ngọc liền cùng Thành Thành kéo nhau đến một phòng khác chơi. Ngô Ngọc xem tới nhìn lui khắp nơi, giống như là ở nhà mình.

"Nhà em có ảnh chụp của anh em khi còn bé không?" Ngô Ngọc hỏi.

"Có, em đi lấy cho chị!" Thành Thành đi qua phòng ngủ của mẹ Trình.

"Nhanh lên một chút a!" Ngô Ngọc ở phía sau kêu, cô ở trong phòng nhìn rất lâu, nhìn rất nhiều thứ Trình Hàn Lang thường dùng. Cảm giác thứ nào thứ nấy đều ngay ngắn có trật tự như vậy, một chút cũng không có giống như anh của cô, cho bao nhiêu đồ tốt cũng sẽ khiến cho mọi thứ hư hỏng lộn xộn. Điểm này lại để cho cô cảm thấy đặc biệt tốt, hiện tại cô cảm thấy Trình Hàn Lang tồn tại ở trong mắt cô tựa như một vị thần vậy, không có một chút khuyết điểm.

Đang suy nghĩ như vậy, Thành Thành đem một quyển album cầm tới, Ngô Ngọc mở cuốn album ra, bên trong có ảnh chụp của Trình Hàn Lang vào những thời điểm khác nhau, có một số hình ảnh cô vẫn lưu giữ trong ký ức, có một số thật là chưa từng thấy qua, cho nên lần đầu tiên nhìn thấy cảm thấy rất hứng thú, ở bên cạnh một lúc nhìn rồi một lúc nhăn, một hồi lại cười trộm. Thành Thành ở bên cạnh nhất thời nghĩ Ngô Ngọc thật sự rất đáng yêu, nếu như anh nó thích cô, này cũng không có gì để mà so đo nữa.

"Người này là ai vậy? Thật là đẹp trai a!" Ngô Ngọc chỉ vào người trong hình nói.

"À, là ba của anh em!" Thành Thành trả lời.

"Ba của anh em?" Ngô Ngọc lại bắt đầu không hiểu, "A, chị nhớ rồi, chị có nghe anh chị nói qua, em là được nhà anh nhận nuôi đúng không?"

"Đúng vậy..." Thành Thành nghĩ tới, vốn dĩ lúc đầu nó cũng không phải là người nơi này. Nếu như không phải lần ngẫu nhiên đó, chính là bản thân nó ngay cả cơ hội nói chuyện với Trình Hàn Lang cũng không có đi, càng miễn bàn tới một chút điểm quan tâm của hắn. Cho tới bây giờ được như thế này thực sự đã là một loại ban ơn ông trời dành cho nó rồi, còn có cái gì chưa đủ chứ?

Ngô Ngọc thấy ánh mắt của Thành Thành âm thầm xuống, cho là lời mình nói thương tổn tới nó, vội vàng xin lỗi: "Xin lỗi, chị cũng không phải cố ý nói như vậy, chị đúng là cái đứa cứ luôn thiếu suy nghĩ không được lịch sự."

Thành Thành vội vã xua tay, "Em không có tức giận, thật đó, chuyện này người khác cũng thường nói tới, em đã sớm không để ý rồi."

Ngô Ngọc lúc này mới nở nụ cười, lại cúi đầu nhìn.

"Đây lại là ai?" Ngô Ngọc chú ý tới một tấm duy nhất Trình Hàn Lang chụp cùng một cô gái.

"À! Đó là bạn gái đầu tiên của anh em, là du học sinh ở trường của bọn anh." Ngô Ngọc gật đầu, cuối cùng cũng hiểu. Lại xem tới xem lui tấm hình kia nhiều lần, trong ánh mắt hiện lộ ghen tị không thể nghi ngờ.

"Người thứ nhất? Vậy anh của em có nói qua có mấy người rồi không?" Ngô Ngọc thăm dò hỏi.

"Chỉ có một người này, bắt quá chị này đã về nước, họ đã chia tay lâu rồi, anh em cho tới giờ vẫn là độc thân."

Thành Thành đem album Ngô Ngọc đã xem xong cất đi, Ngô Ngọc lại hỏi một ít vấn đề về Trình Hàn Lang, đều là trực tiếp mà hỏi, hỏi hân thích ăn thứ gì, bình thường thích chơi cái gì, không thích nhất dạng con gái nào. Thành Thành đều kiên nhẫn trả lời. Ngô Ngọc rốt cuộc đã có những hiểu biết căn bản về Trình Hàn Lang.

Thành Thành thấy hết thấy mọi thứ, hiểu rằng bất kể Trình Hàn Lang nghĩ như thế nào, người trước mắt này hoàn toàn là yêu thích anh của nó. Hơn nữa người này thực sự rất tốt, khiến chính nó cũng không thể ghét bỏ, nếu như hai người bọn họ thật sự có tương lai, như vậy Thành Thành nó cũng nên chúc phúc họ đi thôi!

"Em nghĩ gì thế?" Một câu nói của Ngô Ngọc cắt đứt suy nghĩ xa xôi của Thành Thành.

"Dạ không có gì...Nghĩ xem tối hôm nay ăn cái gì?" Thành Thành vội vàng trả lời.

"Không cần em nghĩ nữa, anh em bảo hôm nay dẫn chúng ta đi ra ngoài ăn, chúng ta ra ngoài phòng khách đi! Ở trong phòng sắp muộn rồi."

Ngô Ngọc nói xong cũng đi ra ngoài, Thành Thành liếc mắt nhìn nhà bếp, cuối cùng thờ dãi đi theo ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Ngô Chấn lái xe, bốn người bọn họ hùng hùng hổ hổ xông đến nhà hàng tốt nhất ở gần đây. Ngô Chấn nói nhất định phải đem sổ nợ nhiều năm như vậy tính toán đủ trong hôm nay, trong đó bao gồm cả mấy bữa cơm Trình Hàn Lang nợ cậu.

Bốn người thuê một phòng chuyên dùng để tổ chức sinh nhật, cảnh vật bên trong rất tốt. Nhân viên phục vụ đem thực đơn tới, Trình Hàn Lang để cho bọn họ chọn, Ngô Chấn cầm thực đơn thoáng cái liền chọn mấy món đặc biệt, thấy Ngô Ngọc thậm chí có chút đau lòng, còn dùng ánh mắt mưu đồ giết chết Ngô Chấn.

"Em không cần thay cậu ấy lo lắng, hiện tại cậu ấy là đang tiêu tiền của ba cậu ấy, ba cậu ấy rất có tiền! Phải không, bạn thân?" Ngô Chấn cười hỏi.

Trình Hàn Lang không nói phải cũng không nói không.

"Anh Trình ơi, anh xem, đây là quà sinh nhật em chuẩn bị cho anh, em tự tay mình thiết kế một bộ quần áo. Hơn nữa may cũng là em tự mình học làm ở trường, anh tìm ở đâu cũng không mua được đâu." Ngô Ngọc lấy ra một hộp quà trang nhã, bên trong chứa một bộ quần áo trông có vẻ được chế tác rất tinh xảo.

"Này nhìn như là một món hàng mỹ nghệ, anh cũng không nỡ mặc!" Câu nói đầu tiên của Trình Hàn Lang khiến Ngô Ngọc đỏ mặt.

Ngô Chấn ở bên cạnh uống rất nhiều rượu, thấy tình huống này, vội vàng chen vào một câu: "Ngô Ngọc, em cũng có thể đỏ mặt sao? Người làm anh này là lần đầu tiên thấy đỏ. Trình Hàn Lang, cậu được lắm! Cậu xem em gái tôi cũng tặng một món quà rồi, tôi không tặng cũng không được, như vậy đi, tôi liền đem cô em gái này tặng cho cậu!"

"Được! Cậu chơi rất đẹp!" Trình Hàn Lang chỉ coi như cậu đang nói đùa, Ngô Ngọc ở bên cạnh nghe xong những lời này mặt cũng sắp bốc cháy, Ngô Chấn lại nhân cơ hội mà cười nhạo một phen.

Thành Thành ở bên cạnh vẫn luôn nhìn thấy hết thấy, trong lòng rất khó chịu. Mặc dù trước đó đã chuẩn bị sẵn tâm lý, thế nhưng nghe thấy mấy lời của họ lại cảm thấy có chút không che giấu được. Vì vậy nó cũng cầm chai rượu lên muốn uống rượu, lại bị Trình Hàn Lang chặn lại ngăn cản.

"Em không thể uống, ngày mai còn phải đến trường đó!"

"Nhưng em rất muốn uống." Em còn muốn dùng rượu hoặc là ma túy, muốn coi nhẹ những lời mọi người nói, muốn cùng mọi người chia sẻ sự vui vẻ ngày hôm nay.

"Cậu sao lại gà mẹ như thế? Nó cũng chỉ muốn thế một lần cậu còn quản, cậu xem em gái tôi tôi còn không quản, nó là một đứa con trai cậu còn quản chặt cái gì?" Ngô Chấn ở bên cạnh chen vào nói.

Ngô Ngọc cũng vì Thành Thành mà hướng Trình Hàn Lang cầu tình: "Anh cho em ấy uống một chút đi, em có thể hiểu được tâm tình của thằng bé. Nếu như là em ngồi ở trên bàn, thấy người khác đều uống rượu, em cũng muốn ném một ngum, lần đầu tiên đều làm cho mọi người chờ mong như thế mà."

"VẬY ĐƯỢC RỒI, EM CỨ UỐNG MỘT CHÚT ĐI, CHỈ CÓ THỂ UỐNG MỘT CHÚT THÔI ĐÓ!" TRÌNH HÀN LANG NGHĨ NGẼN NỮA CŨNG CÓ CHÚT LẪNG NHẪNG, VÌ VẬY DỨT KHOÁT TÙY NÓ ĐI.

Thành Thành bung rượu lên uống một ngụm, một vị cay nồng tiến vào cổ họng, khiến nó nhin không được ho khan, thế nhưng lúc đó ba người bọn họ đang thân thiết, cũng không có ai chú ý tới nó. Cho nên Thành Thành không cam lòng lại uống ngụm thứ hai, nhìn Trình Hàn Lang cười với Ngô Ngọc, lại uống ngụm thứ ba, thứ tư, sau đó cũng không ho khan nữa, chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh trắng xóa.

Ăn com xong Trình Hàn Lang mới phát hiện Thành Thành ở bên cạnh sắc mặt đã đỏ bừng, nhin không được trách cứ: "Đã nói em đừng uống, ngày mai em còn đến trường thế nào được?"

Ngô Ngọc cũng uống một chút rượu, ở bên cạnh thấy như mê như say, bộ dáng Trình Hàn Lang dỗ Thành Thành thật khiến cho người ta ước ao, còn chưa thấy qua biểu tình ôn nhu như vậy của anh ấy ni! Minh nếu làm bạn gái của anh ấy, anh ấy sẽ càng ôn nhu hơn nhĩ? Thật sự rất là rất là muốn biết những biểu tình khác của anh ấy.

Trình Hàn Lang đem Thành Thành đi tới cửa, sau đó nói với Ngô Chấn: "Mọi người về trước đi, tôi và nó gọi một chiếc xe là được."

Ngô Chấn gật đầu. Ngô Ngọc lo lắng nhìn Trình Hàn Lang và Thành Thành, Trình Hàn Lang cho cô một ánh mắt cứ yên tâm, liền mang theo Thành Thành lên xe.

Về đến nhà, Trình Hàn Lang nhìn Thành Thành vẫn là ánh mắt say rượu mông lung, đáng về mấy may không biết chuyện gì xảy ra, hơn nữa có vẻ đặc biệt nói nhiều. Trình Hàn Lang chưa bao giờ biết trong lòng nó nén nhiều lời như vậy, Thành Thành nhìn thấy mỗi một thứ trong phòng đều phải nói hai câu.

"Anh xem món đồ chơi nhỏ này, chính là lần kia anh dẫn em đi chơi anh thắng được cho em. Em thật là muốn nhỏ lại, anh, em nhỏ lại, có phải là anh sẽ lại mang em đi chơi một lần nữa không?" Thành Thành làm nũng gần hỏi.

"Đứng... đứng, em mau thay đồ đi, toàn là mùi rượu không." Thành Thành không thể bình tĩnh lại chút nào, một hồi nhảy chỗ này, một hồi chạy chỗ kia, Trình Hàn Lang có chút luống cuống tay chân.

"Em không muốn đi tắm, em phải mừng sinh nhật anh. Anh, anh ném thử bánh sinh nhật em làm cho anh chưa a? Em biết là không đẹp, cho nên anh không muốn ăn, anh thật kén ăn." Thành Thành lại tức giận.

Trong lòng Trình Hàn Lang chấn động, dùng hai tay giữ chặt thân thể của nó, quay về phía mặt của nó nghiêm túc hỏi: "Em thật sự có làm sao? Vậy sao em không nói cho anh biết một tiếng anh làm sao mà ả? Em nói cho anh biết ở chỗ nào, anh sẽ đi ăn ngay bây giờ."

Thành Thành cắn răng nói: "Bây giờ muốn ăn hả, muộn rồi, không cho anh ăn đâu, ai bảo anh ghét bỏ em? Hừ!!" Thành Thành nói xong câu đó, dùng sức mà dùng dằng cả người, muốn giãy từ trong lòng Trình Hàn Lang ra.

"Ồ chỗ nào? Nếu như em không nói cho anh biết, cái bánh ga-tô em làm kia sẽ bị hư đó, sau đó dính đầy mặt em luôn." Không có biện pháp, Trình Hàn Lang cũng không muốn nói một câu không có trình độ như thế. Người uống say nhất định sẽ trở nên rất ngây thơ, chỉ có mấy câu như vậy mới có thể có tác dụng với nó.

"Anh gạt người, để ở trong tủ chén tự nó sẽ không chạy đến, cũng sẽ không dính vào mặt em."

Trình Hàn Lang lập tức kéo nó tới nhà bếp, quả nhiên nhìn thấy trong tủ chén có một cái hộp rất lớn. Trình Hàn Lang buông tay của Thành Thành ra, đi mở cái hộp kia. Bên trong đựng một cái bánh sinh nhật quả thực là nhìn không đẹp lắm. Lớp bánh bên trong làm cũng không tròn trịa, cho nên thoạt nhìn có chút kỳ quái. Trên mặt bánh còn vẽ một chút hoa a, một chút lá a, hình như còn có một cái nhà.

Người khác có lẽ không nhìn ra, nhưng Trình Hàn Lang biết rõ đây là tượng trưng cho nhà của bọn họ.

"Đừng nhìn, bây giờ em đã không muốn đem nó cho anh nữa, bởi vì anh có quà tốt hơn rồi, một mình anh không thể muốn hai cái." Thành Thành đứng ở nhà bếp, dưới chân cứ luôn vẽ vòng tròn.

Trình Hàn Lang nhìn cái bánh ga-tô kia, trong lòng xót xa vô cùng. Hẳn thực sự quá lơ là Thành Thành rồi, nếu như hôm nay Thành Thành không uống say, có lẽ nói không chừng cái bánh ga-tô này sẽ bị ném vào thùng rác, hẳn cũng sẽ không biết có người có lòng tự tay làm bánh ga-tô cho mình như vậy.

Hắn nhìn Thành Thành một chút, đem nó đi đến bên cạnh bàn, hai người cùng nhau ngồi xuống. Mặt của Thành Thành ửng hồng, nhìn Trình Hàn Lang lúc này mà cong cái miệng nhỏ nhắn lên cười mím, như là một nhóc ngốc nghếch. Trình Hàn Lang sờ sờ đầu của nó, ôn nhu nói: "Thành Thành ngoan, cùng anh ăn bánh ga-tô nha!"

"Dạ!" Thành Thành nặng nề mà gật đầu một cái, ngoan ngoãn nghe lời ngồi xuống bên cạnh, Trình Hàn Lang múc lên một miếng bánh ga-tô, bỏ vào trong miệng. Ánh mắt sáng lên, nhìn có vẻ xấu xí, mùi vị cũng không tệ lắm. Bơ ở phía trên ăn thật ngon, hẳn là đánh ra từ sữa ngon, bên trong còn quét một tầng mứt hoa quả. Trình Hàn Lang tỉnh tể thưởng thức, sau đó mở mắt ra nhìn Thành Thành, Thành Thành đang dùng một đôi mắt to nhìn hắn chằm chằm.

"Em cũng muốn ăn hả? Ăn ngon lắm!" Trình Hàn Lang cầm lấy cái muỗng kia lại xắn một miếng nhỏ, đưa qua hướng vào trong miệng của Thành Thành, Thành Thành lại né tránh không muốn mở miệng.

"Làm sao vậy, thứ mình làm cũng không muốn ăn?" Trình Hàn Lang có chút buồn cười, ai ngờ Thành Thành đứng lên, bởi vì không ổn định suýt nữa ngã

sấp xuống, Trình Hàn Lang vội vàng đỡ lấy nó một chút. "Em muốn làm gì a?"

"Em muốn ăn bánh ga-tô!" Thành Thành trả lời, còn nhìn chung quanh.

"Vậy em ăn đi a!" Trình Hàn Lang đỡ khóc đỡ cười.

"Bánh ga-tô ở chỗ nào?" Thành Thành sốt ruột hỏi.

"Ồ chỗ này nè! Em không nhìn xuống đi, em cúi đầu nhìn đi." Thành Thành nghe lời cúi đầu nhìn một cái, quả thực là mình không nhìn xuống, lúc này mới ha hả nở nụ cười, ngoan ngoãn ngồi xuống.

Trình Hàn Lang cầm muỗng đút cho nó một miếng nó liền ăn một miếng, hai miếng nó liền ăn hai miếng, khiến cho Trình Hàn Lang cũng không biết nó ăn có nhiều quá không nữa. Sau đó Thành Thành lại nói lia lịa, nói chuyện của mình và anh trai khi còn bé, nói ở trong trường luôn có nam sinh cứ thích khi dễ nó, nói nó đã rất nỗ lực học toán nhưng mà học không giỏi...

Trình Hàn Lang ở bên cạnh lắng nghe, hẳn chưa bao giờ biết được trong lòng Thành Thành cất giấu nhiều lời như vậy, thế nhưng thật ra hẳn rất cảm tạ vài ly rượu ngày hôm nay, cho hẳn triệt để hiểu chính hẳn không xứng đáng là một người anh bao nhiêu.

"Anh, anh biết vì sao em chưa bao giờ khóc không?" Thành Thành ghé vào bên tai Trình Hàn Lang thì thầm nói.

"Không biết, vì sao?" Trình Hàn Lang thành khẩn hỏi.

"Bởi vì trước đây lúc em đi ăn xin, lần bị đánh dữ dội nhất cũng là bởi vì em khóc, bọn họ nói em sau này khóc một lần sẽ bị đánh một lần, bởi vì nước mắt của kẻ ăn xin là thứ không đáng tiền nhất."

Trình Hàn Lang cảm thấy đầu óc mình trong khoảnh khắc đó đã ngừng vận hành. Thành Thành nói một câu nói này khiến Trình Hàn Lang cứng người tại chỗ, xót xa bất đầu tràn lan. Hắn từ từ nằm lên trên giường, muốn ôm Thành Thành, Thành Thành một mực giãy giụa, hình như tâm trạng không yên, bộ dáng khó chịu gấp gáp. Trình Hàn Lang chậm rãi vuốt đầu trấn an nó, Thành Thành cuối cùng cũng ngưng giãy giụa, ở trong lòng Trình Hàn Lang lăm lăm bám lâu bầu thiếp đi.

Trình Hàn Lang thở dài một hơi, tắt đèn đi, thực sự nên nghỉ lại sau này phải thế nào để bù đắp cho nó.

Nửa đêm, Thành Thành tỉnh lại một lần chạy đến nhà vệ sinh, cảm thấy đầu đau đến nứt ra, lại rửa mặt cho thanh tỉnh một chút. Nó nhìn đồng hồ đeo tay một cái, đã hai giờ sáng rồi, ngày hôm nay đã qua, Thành Thành chậm rãi đi tới đầu giường, Trình Hàn Lang đang cau mày mà ngủ, Thành Thành hướng về phía Trình Hàn Lang nhỏ giọng nói: "Anh, xin lỗi, có chậm một chút, nhưng mà vẫn phải nói một câu: Sinh nhật vui vẻ!"

Sau đó lén lút bò lên giường, chẳng được bao lâu, lại nặng nề mà thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

"Dậy rồi?" Thành Thành mở mắt ra, thấy Trình Hàn Lang đang nhìn mình từ phía trên.

"Mấy giờ rồi anh? Sao em cảm thấy đã trễ lắm rồi." Thành Thành bật người ngồi dậy.

"Không cần phải gấp, đã trưa rồi, em đã ngủ hết mấy tiết buổi sáng rồi?" Trình Hàn Lang nhướn mày nói.

"A! Sao em ngủ lâu như vậy? Vậy phải làm sao bây giờ a?" Thành Thành hoảng loạn tìm quần áo.

"Không có việc gì, anh xin nghỉ cho em rồi. Nếu như em còn chưa thoải mái thì liền tiếp tục ở nhà ngốc một buổi chiều đi!"

Thành Thành có chút khó tin nhìn Trình Hàn Lang, sao mới một buổi tối, anh của mình lại biến thành quan tâm như thế. Nếu như bình thường nó trốn một tiết học chắc cũng sẽ bị Trình Hàn Lang rút gân lột da, ngày hôm nay hẳn vậy mà dung túng cho nó trốn học, thật kỳ quái a!

"Em không cần nhìn anh như vậy." Trình Hàn Lang nhìn thấy nghi vấn của Thành Thành, giả vờ thì thầm nói ở bên tai Thành Thành: "Bởi vì đêm qua sau khi em uống say thì nói với anh rất nhiều bí mật em không thể cho ai biết, anh cũng không thể nghe miễn phí a! Cho nên anh quyết định sau này đối với em tốt một chút."

Một câu nói đùa giỡn của Trình Hàn Lang khiến Thành Thành như bị sét đánh, trừng to hai mắt nhìn Trình Hàn Lang, môi cũng có chút run rẩy, mặt thoáng cái liền biến sắc.

"Em... đã nói... nói cái gì rồi?" Thành Thành lấp bắp hỏi.

Trình Hàn Lang cảm thấy Thành Thành phản ứng quá mãnh liệt, bất quá hắn cũng chỉ cho là nó xấu hổ, liền dịu dàng một chút mà nói: "Cũng không có gì, chính là vài lời trong lòng đơn giản thôi. Em không cần lo lắng mấy chuyện bắt gà trộm chó của em bị anh biết, em còn chưa có say đến mức đem mấy chuyện mất mặt như vậy nói cho anh biết." (Bắt gà trộm chó: ý chỉ những việc vụng trộm mờ ám)

Sắc mặt của Thành Thành lúc này mới có chút dịu lại, "... Em còn nói lời gì trong lòng?" Thành Thành vẫn là không yên lòng, cẩn thận dè dặt hỏi.

"Ai mà nhớ rõ được a? Hơn nữa buồn nôn như vậy, anh không thể nói nên lời." Trình Hàn Lang lại bắt đầu ăn nói lung tung, Thành Thành nhất thời xấu hổ không biết nên nói cái gì cho phải, cũng tự trách mình ngày hôm qua nhất thời buông thả, kết quả làm ra việc mất mặt như vậy.

Thành Thành len lén nhìn Trình Hàn Lang một chút, phát hiện hắn đang nhìn nó, tim lại đập rộn lên. Ông trời a, xin phù hộ con đem qua không có ăn bậy nói bạ. Trình Hàn Lang ở bên cạnh rất có hứng thú nhìn nó, Thành Thành lần thứ hai nhanh chóng nằm xuống né tránh ánh mắt của hắn.

"Anh đi ra ngoài nhận một cuộc điện thoại." Trình Hàn Lang vỗ vỗ nó một chút, đi ra ngoài, trên màn hình hiển thị một dòng số xa lạ.

"Alo, xin chào!" Trình Hàn Lang lễ phép chào hỏi một tiếng.

"Ừm, chào con!" Đối phương trả lời.

"Ba! Sao ba..." Trình Hàn Lang đã thật lâu rồi không có liên lạc với Trình Thế, cú điện thoại này thật dọa hắn nhảy dựng.

"Ngày hôm nay không phải sinh nhật con sao? Ba tặng con một món quà." Trình Thế ở đầu dây bên kia nói. Trong lòng Trình Hàn Lang oán hận nghĩ: Sinh nhật con trai mình cũng có thể nhớ lầm. Bất quá nghĩ đi nghĩ lại, Trình Thế có thể nhớ đến cái sinh nhật này của hắn đã không dễ dàng gì rồi, có lẽ không nên tham lam quá nhiều.

"Dạ, vậy cảm ơn ba!" Trình Hàn Lang lễ phép trả lời.

"Muốn ba đem qua cho con hay tự con tới lấy?" Trình Thế thờ ơ hỏi.

"Con qua lấy đi!" Trình Hàn Lang cúp điện thoại, đi vào phòng ngủ, Thành Thành đã thức dậy, đang thay quần áo.

"Sao không ngủ thêm một chút?" Trình Hàn Lang lên tiếng khiến Thành Thành giật mình, nó đang cởi quần ngủ ra thay, Trình Hàn Lang vừa vào khiến động tác của nó cũng có chút rối loạn, thảm nghĩ mặc mau lên một chút.

Trình Hàn Lang nhìn thấy hành vi của nó không khỏi cảm thấy buồn cười, thằng bé này sao càng lớn lại càng hay xấu hổ, khi còn bé còn để cái mông trần đi tới đi lui trước mặt hắn nì! Bây giờ lại trở thành y như con gái mới lớn, xem ra hôm nào đó phải huấn luyện nó nhiều một chút, không phóng khoáng như thế này là không được.

"Anh phải đi ra ngoài một chút, em không cần làm cơm, anh ra ngoài mua vài món về, em cứ ở yên trong nhà mà ngốc đi." Trình Hàn Lang nói xong cũng thay giày đi ra ngoài.

Hắn vừa mới đi ra khỏi cửa, Thành Thành liền chạy tới nhà bếp. Bánh ga-tô ngày hôm qua đã không thấy nữa, có thể là bị Trình Hàn Lang vứt bỏ rồi đi! Nó lại chạy về phòng ngủ, mở ngăn kéo ra, ở bên trong có một bức tranh vẫn yên ổn mà đặt ở đó. Không có chút dấu vết bị mở nào. Thành Thành thờ dãi một hồi, cũng may bức tranh này không có bị anh nó nhìn thấy, nếu không thật sự là mắc cỡ chết người.

Thành Thành trong lúc mơ hồ vẫn còn có chút mất mát, bức tranh này nó vẽ lại ngày cuối tuần của hai người, là bức tranh đầu tiên nó phác họa. Có một hôm nó ở trên đường thấy có người ở bên đường vẽ tranh chân dung cho người ta, nó thấy đặc biệt thú vị, lại đứng ở đó nhìn hơn hai tiếng.

Về đến nhà mắt nó sáng lên, dứt khoát lấy một bức tranh làm quà sinh nhật cho Trình Hàn Lang đi. Nghĩ thì thấy thật dễ dàng, kết quả cầm bút lên rồi nhưng lại không biết nên vẽ từ đâu, nó lại mua một ít sách mỹ thuật về, đọc vài ngày chuẩn bị học chút rồi vẽ tiếp.

Vì vậy mỗi tối Thành Thành đều thừa dịp Trình Hàn Lang ngủ say thì len lén bò dậy đo lường tỷ lệ gương mặt của Trình Hàn Lang một chút. Bởi vì nó muốn cho anh nó một bất ngờ, cho nên chỉ có thể thu thập một ít tư liệu thực tế vào ban đêm, sau đó tới ban ngày thì vẽ lại bằng hồi ức.

Qua vài ngày vẽ rồi lại ném, ném rồi lại vẽ, cuối cùng Thành Thành rốt cục cũng vẽ ra một bức tranh tự mình cho là còn có thể xem được. Vốn định chờ đến hôm đó sinh nhật của Trình Hàn Lang thì đưa cho hắn, kết quả thấy Ngô Ngọc thiết kế ra một bộ quần áo đẹp dễ sáng ngời, tự tin ít ỏi như vậy của Thành Thành cũng bị đã kích hết sạch. Cho nên không thể làm gì khác hơn là chính mình giữ lại làm kỷ niệm, Thành Thành lại mở cái hộp kia ra, đem bức tranh bỏ vào.

"Ba!" Trình Hàn Lang đẩy cửa nhà Trình Thế ra, cảnh tượng trong phòng khiến hắn thiếu chút nữa phun máu mũi. Ba của hắn thân trên cởi sạch ngồi trên đùi Lệ Trung Tín, tay của Lệ Trung Tín đang vuốt ve trước ngực của Trình Thế, không chút nào quan tâm người khác đẩy cửa bước vào.

Trình Thế có phản ứng trước, đem một cái chìa khóa ném lên trên tay Thành Thành, cười nói: "Quà sinh nhật cho con, mấy ngày hôm trước ba tự mình đi chọn mua một chiếc xe về. Ngay ở bãi đỗ xe phía dưới, ba dẫn con đi."

Lệ Trung Tín ôm eo của Trình Thế, ghé vào lỗ tai Trình Thế nỉ non: "Anh cũng muốn đi!" (hai ông chú mợ dầy:))))))))))

Thanh âm không lớn không nhỏ, vừa lúc truyền vào tai Trình Hàn Lang, động tác rõ là mờ ám của bọn họ khiến cho đầu óc của Trình Hàn Lang có chút mơ màng. Hắn nhất thời không phản ứng kịp, liền chết lặng theo Trình Thế và Lê Trung Tín cùng đi xuống lầu.

"Dòng xe mới nhất của Mercedes, khá thích hợp cho người trẻ tuổi các con lái, thích không?" Trình Thế giúp Trình Hàn Lang mở cửa xe.

Trình Hàn Lang lại ngăn cản ông: "Ba, đây là quà tặng sao? Cũng có chút quá lớn rồi đi, ba vẫn là giữ lại lái đi, sau này con sẽ tự mình kiếm tiền mua."

"Ba có cả đồng xe, đây là tặng cho con, con còn ngại không đủ đẳng cấp?" Sắc mặt của Trình Thế trở nên có chút không ổn.

"Cũng không phải, ba, xe của ba, tiền của ba đều là ở đâu ra?" Một câu nói này khiến gương mặt ngàn năm không đổi của Trình Thế lại có một tia biểu tình thông khổ.

Lê Trung Tín đi ra phía trước, vỗ vai Trình Hàn Lang nói: "Con nhận đi, đây cũng là một phần tâm ý của ba con, y là thuộc hạ làm việc cho chú, tất cả tiền này đều là nên được nhận."

Trình Hàn Lang quay đầu nhìn Trình Thế một chút, ông cũng đang nhìn hắn, biểu tình kia cùng với vẻ mặt đắc ý mấy năm trước đã hoàn toàn bất đồng. Trình Hàn Lang cảm thấy ngoại trừ vẻ ngoài bất cần đời trước kia, Trình Thế lại phảng phất như cho người ta thêm một loại cảm giác, cụ thể là cái gì lại nói không rõ được.

"Chúng ta đi lên đi! Chỗ nào đó của em không phải là còn chưa khỏe sao?" Lê Trung Tín sờ soạng trên mông của Trình Thế một cái. Trình Thế đánh một quyền vào bụng của Lê Trung Tín, thế nhưng thấy được rất rõ ràng là không dùng lực. Sau khi náo loạn một hồi Trình Thế cũng không liếc mắt nhìn Trình Hàn Lang một cái, liền theo Lê Trung Tín cùng đi lên lầu.

Trình Hàn Lang đứng ngẩn ngơ ở bãi đỗ xe, trong tay còn siết chặt chiếc chìa khóa, hồi lâu sau, hắn có chút mù mịt nên lấy cái chìa khóa ra mở cửa xe, ngồi lên.

Này là chiếc xe đầu tiên của hắn, cùng là lần thứ hai Trình Thế tặng quà cho hắn sau 10 năm, hắn muốn cự tuyệt thế nhưng ở trước mặt ba mình hắn không mở miệng được. Hắn đã từng hận ông như vậy, hận ông bất cần đời, hận ông coi gia đình là trò đùa. Nhưng hôm nay bản thân đã trưởng thành, loại oán hận này cũng theo thời gian phai nhạt đi, cho dù đã từng có bao nhiêu bất mãn, ba dù sao cũng là ba. Mẹ Trình nói rất đúng, có vài người không ai có thể thay thế được.

Trình Hàn Lang lái chiếc xe mới tinh đi trên đường, tâm tình lại không có nhẹ nhõm như vậy. Trong đầu hắn nhiều lần xuất hiện hình ảnh của Trình Thế và Lê Trung Tín mà mình vừa chứng kiến, lẽ nào bọn họ là cái kia sao? Trình Hàn Lang bị cách nghĩ của mình dọa sợ hết hồn. Tuy rằng ở Bắc Kinh có không ít gay, thế nhưng Trình Hàn Lang cũng chưa từng tiếp xúc qua với ai, cho nên cũng không thể xác định có thật vậy hay không. (Đúng groy đó, cho bạn Lang 10đ về chỗ ôm Thành Thành:))))))))))

Nhưng nhìn động tác mới vừa rồi của bọn họ, tuyệt đối không phải là hành động của bạn bè bình thường. Trong giây lát hắn đã hiểu trên người ba mình nhiều thêm cái gì, là một loại khí chất yêu mị. Tuy rằng trang phục của ông vẫn giống như từ trước đến giờ, thế nhưng cảm giác đã hoàn toàn bất đồng.

Lẽ nào ba mình vẫn luôn bán đứng nhan sắc của ông sao? Hay là ông thực sự có sở thích kia? Trình Hàn Lang suy nghĩ một chút vẫn cảm thấy cả người khó chịu, sau nửa tiếng mới về tới nhà trong tâm sự nặng nề.

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

"Oa! Anh, đây là xe của ai? Thật là đẹp a!" Thành Thành chạy xuống dưới lầu nhìn Trình Hàn Lang lái xe trở về.

"Ba anh tặng anh, mới hồi nãy, đừng nhìn nữa, không có gì đẹp để, chúng ta đi vào thôi!" Thành Thành nhìn sắc mặt của Trình Hàn Lang cũng không tốt lắm, liền không có hỏi nhiều, cùng Trình Hàn Lang lên lầu.

Buổi tối lúc ăn cơm, Trình Hàn Lang vẫn không có cách nào quên đi chuyện lúc sáng, hắn suy nghĩ một chút, vẫn là ngẩng đầu lên hỏi Thành Thành: "Em có nghe qua... gay chưa?"

"Không có nghe rõ a, anh, anh lặp lại lần nữa đi." Thành Thành vừa gấp đồ ăn vừa nói.

"Chính là đồng tính luyến ái." Trình Hàn Lang hít sâu một hơi.

Tay Thành Thành run lên một cái, toàn bộ thức ăn gấp lên đều rơi xuống bàn.

"Em xem em kìa, anh nói đồng tính luyến ái em kích động cái gì dữ vậy a?" Trình Hàn Lang đưa giấy ăn qua cho Thành Thành lau bàn.

"Không phải là... Anh sao lại... đột nhiên hỏi cái này? Em vừa rồi chỉ là phản ứng không kịp một chút..." Thành Thành hoảng loạn che giấu.

"Thành Thành, em biết không? Ngay ngày hôm nay lúc anh tìm ba anh, thấy ông và một người đàn ông ôm nhau, nhìn không bình thường chút nào, anh đã cảm thấy có chút giống như vậy. Kỳ thực anh cũng không thể khẳng định được, dù sao đi nữa nghĩ đến cũng thấy khó chịu. Trong lòng cứ như có cái gì chặn ngang, em nói xem nếu là em em có thể tiếp thu được không?" Trình Hàn Lang ngẩng đầu nhìn Thành Thành, chờ nó cho đáp án.

"Em.. không chắc nữa, nếu như là người thân của em, em nghĩ... cũng có thể hiểu được." Đầu óc Thành Thành trống rỗng, bản thân nó nói cái gì chính nó cũng không rõ lắm.

Trình Hàn Lang cúi đầu tiếp tục ăn cơm, không nói gì thêm, Thành Thành đột nhiên bị loại an tĩnh này khiến cho có chút hít thở không thông. Nó không nghĩ tới chuyện như vậy lại phát sinh trên người của ba Trình Hàn Lang, nhưng mà thứ nó càng lo lắng hơn chính là cái nhìn của Trình Hàn Lang đối với chuyện này.

"Anh, vậy anh chán ghét ba anh bởi vì ông là gay sao?" Thành Thành nhỏ giọng hỏi.

"Cũng không thể nói là chán ghét, cái loại cảm giác này anh nói không nên lời, dù sao cũng chính là không thoải mái gì. Nếu là người khác cũng không có gì, việc này phát sinh trên người ba thì lại cảm thấy không dễ tiếp thu là mấy."

Trên mặt Trình Hàn Lang lộ ra một chút lúng túng, Thành Thành lại nhìn thành một cách thể hiện sự phản cảm, tâm tình của nó càng nặng nề. Quả nhiên, Trình Hàn Lang cũng là không có cách nào tiếp thu cái loại tình cảm biến thái này, nếu như có một ngày chuyện của mình bị anh ấy biết, anh ấy sẽ cảm thấy mình thế nào, đến lúc đó có cảm thấy buồn nôn không?

"Em đừng có đi theo quan tâm với vấn! Có lẽ là ba anh thích nháo thôi, ông cũng đã nháo nhiều năm như vậy, cái gì mới mẻ ông chơi đùa cái đó, chắc là cũng không phải nghiêm túc, có thể chuyện này ở trong mắt ông không là cái gì thôi! Chúng ta đừng nói mãi chuyện này nữa." Trình Hàn Lang bèn sang chuyện khác, nói với Thành Thành: "Ngày mai em đi đến nhà Đỗ Công một chuyến, đem cái cốc sặc này cho nó, nó cứ hỏi mượn anh mà anh quên mất." (cho bạn nào không biết thì sợi dây sặc loại rồi có hai bộ phận là sợi dây cáp với cái cục để cắm vào ổ điện á, cục đó gọi là cốc sặc)

Thành Thành gật đầu, miễn cưỡng cười nói: "Em ăn xong rồi! Em đem cái này bỏ vào cặp trước, để ngày mai khỏi quên." Nói xong Thành Thành lại vội vàng vàng chạy vào phòng của mình, đóng cửa lại, cảm thấy chân có chút nhũn ra.

Nó chậm rãi đi tới bên cạnh bàn học, mở sách ra, nhìn những dòng chữ chằng chịt chỉ chịt trên mặt sách, cầm bút lên, điên cuồng làm toán. Không cần nhớ, không cần nhớ, quên cuộc nói chuyện vừa rồi đi. Thành Thành tự nhủ nhiều lần. Liên tục qua thật lâu Thành Thành mới đi ra ngoài, thấy Trình Hàn Lang ngồi một mình trên ghế sofa ngắm ra, trong lòng mới tiêu tan được một chút lại đau.

Anh, anh rất khó chịu đúng không? Xem ra anh thật sự là không thể tiếp thu được, thật sự không thể... Thành Thành đứng ở cách đó không xa có một loại cảm giác tuyệt vọng.

"Sáng hôm qua sao anh không tới làm a?" Trình Hàn Lang ngẩng đầu, Ngô Ngọc đang dùng đôi mắt to long lanh ngập nước nhìn hắn.

"À, em trai anh có chút khó chịu, nên anh ở nhà chăm sóc nó." Trình Hàn Lang vừa nói vừa sắp xếp lại văn kiện.

"Cái gì? Thành Thành bị bệnh, vậy em phải đi xem nó một chút." Ngô Ngọc sốt ruột nói.

"Em là muốn đi đến nhà của anh đúng không?" Trình Hàn Lang nhìn cô một cái, Ngô Ngọc sau khi thoáng cái bị người khác vạch trần còn muốn tranh cãi, nhưng nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của Trình Hàn Lang, chỉ có thể im hơi lặng tiếng.

"Muốn đi thì đi đi!" Trình Hàn Lang thờ dãi, "Đến nhà anh ăn đi! Thành Thành đã khỏe rồi, em còn chưa có nếm qua cơm nó làm đúng không? Đúng lúc em có thể tìm một chút thua kém."

"Cái gì chứ! Em cũng biết nấu cơm..." Ngô Ngọc không phục nhỏ giọng lầm bầm. Trình Hàn Lang không tiếp tục đùa cô nữa, lại hỏi một câu: "Anh em có thời gian không? Gọi cậu ấy tới luôn."

Gì chứ còn gọi anh ấy hả, một mình em không được sao? Ngô Ngọc có chút thất vọng, cô trả lời: "Buổi tối anh ấy có việc, chỉ có một mình em đi thôi!"

"Cũng được!" Trình Hàn Lang sáng khoái đáp ứng.

Buổi tối, nhà Trình Hàn Lang vô cùng náo nhiệt, Ngô Ngọc vốn cho rằng chỉ có một mình mình là người ngoài đến đây, không nghĩ tới lại có thêm một tên đàn ông thuần chủng. Đỗ Công ở nhà của Trình Hàn Lang giống như ở nhà mình, muốn làm gì thì làm, ở đây còn đặc biệt chuẩn bị dép và một ít vật dụng hàng ngày của chính y.

Lúc Đỗ Công mới vừa đi vào, phần khí thế kia dọa Ngô Ngọc nhảy dựng, trái tim của cô cũng đập nhanh vài nhịp. Hơn nữa sau đó Đỗ Công liên tục nhìn về phía cô, cô càng nhận định Đỗ Công không phải là người tốt.

Đỗ Công cảm thấy trước đây mình không có nhìn thấy qua cô bé này, liền chạy đi hỏi Thành Thành: "Đây là bạn học em hả?"

"Không phải đâu, là tới tìm anh em." Thành Thành cúi đầu tiếp tục cắt thức ăn.

"À!!!" Đỗ Công cố ý kéo dài giọng, trong mắt hiện lên nụ cười tà ác. "Anh em sao lại thích loại hình này rồi?"

"Em cũng không biết." Thành Thành một mình ở nhà bếp bận tới bận lui, căn bản không có thời gian trả lời vấn đề của Đỗ Công. Đỗ Công không thể làm gì khác hơn là chạy ra bên ngoài, tự mình tìm hiểu con nhà đầu này.

"Này! Em và Trình Hàn Lang quen biết thế nào?" Đỗ Công một bên cắn hạt dưa, một bên hỏi Ngô Ngọc.

"Em và anh ấy a! Chính là hề hề..." Ngô Ngọc bắt đầu nhếch miệng cười.

"Hề hề là có ý gì?" Đỗ Công nghiêng ngẫm hỏi.

"Chính là... chính là... Quên đi, nói ra thì không có ý nghĩa nữa, anh tự giác ngộ đi!" Ngô Ngọc quay đầu chạy luôn, làm Đỗ Công ù ù cạc cạc.

"Con gái bây giờ sao lại đều như vậy chứ! Cứ thích ra mấy cái gọi ý làm người khác cảm thấy như lọt vào trong sương mù, không ưa nổi!" Đỗ Công lẩm bẩm một mình.

"Dọn cơm rồi! Em trai, chị tới bụng giúp em." Ngô Ngọc gọi thẳng Thành Thành là em trai, chọc cho Đỗ Công lại huyết sáo mấy tiếng.

Đỗ Công và Ngô Ngọc so đi đấu lại từng lời ở trên bàn cơm, chỉ cần vừa có cơ hội liền không buông tha. Trình Hàn Lang lười mở miệng liền không nói gì, Thành Thành biết mình căn bản là không chen nổi lời nào vào chỉ có thể ở đó trầm mặc, thỉnh thoảng gấp đồ ăn giúp bọn họ.

Trình Hàn Lang cũng gấp cho Ngô Ngọc một chút đồ ăn. Cười nói: "Ném thử cái này đi! Anh nghĩ Thành Thành làm món này ăn ngon nhất, nếu như em thích sau này thường xuyên đến nhà anh ăn, đến lúc đó lại để cho Thành Thành làm." Ngô Ngọc sau khi nghe mặt mày rạng rỡ, cũng lập tức không nói lời nào nữa, thành thành thật thật ngồi ở đó nếm món ăn Trình Hàn Lang gấp cho cô, hạnh phúc trong mắt biểu hiện rất rõ ràng.

Đỗ Công nháy nháy mắt với Thành Thành, khiến Thành Thành chú ý tới hai người bọn họ đang mắt qua mày lại. Thành Thành đơn giản nở nụ cười một chút tỏ ý đáp lại.

Đỗ Công gõ bàn một cái, nói với Trình Hàn Lang: "Cái này mày không đúng rồi, mày đem Thành Thành trở thành người làm công theo giờ hả? Hầu hạ mày còn phải hầu hạ người khác, phải thực sự là người nhà thì còn đáng, không phải thì Thành Thành của chúng ta coi như là thua thiệt rồi. Tuổi mày cũng không còn nhỏ rồi, nhanh chóng thừa cơ hội này tìm cho Thành Thành một bà chị dâu đi! Ba mày ở tuổi mày không phải là con cái cũng đã lớn rồi sao? Mày cứ thanh tâm quả nhục như thế tao còn nghĩ tính nết của mày bị cản trở rồi." (thanh tâm quả dục: tâm thanh tịnh ít dục vọng)

Trình Hàn Lang chưa có tiến hành phản bác đối với lời nói của Đỗ Công, vào lúc này Thành Thành lại chen vào một câu.

"Đúng vậy! Anh, nếu như anh có chị dâu rồi em có thể ngủ một mình, để lại phòng kia cho hai người ngọt ngào."

Cho tới bây giờ Thành Thành chưa từng dùng cách nói đùa như vậy ở trước mặt Trình Hàn Lang, điều này làm cho Trình Hàn Lang thiếu chút nữa cho rằng mình nghe nhầm. Mặt của hắn hướng về phía Thành Thành, ánh mắt rất phức tạp. Cuối cùng hắn lấy đôi đũa, hướng trên đầu Thành Thành gõ một cái, giả vờ tức giận nói: "Nếu anh có bạn gái cũng không để cho em ở lại nhà này, một mình em đi ra đường ngủ đi! Em không phải là mong muốn ngủ xa anh sao?"

Ngô Ngọc nhìn động tác của Trình Hàn Lang, trong lòng thực sự rất ước ao, tuy rằng Trình Hàn Lang nhìn như là đang trách cứ Thành Thành, kỳ thực những gì từ trong ánh mắt của hắn toát ra ngoài đều là sự cưng chiều.

Lúc sau Thành Thành giống như là thay đổi thành một người khác, vô cùng nhiệt tình ở đó cùng Đỗ Công và Ngô Ngọc vui vẻ trò chuyện. Trình Hàn Lang nghĩ hôm nay Thành Thành rất kỳ quái, mặc dù nó vẫn luôn cười.

"Đi tiễn người ta về nhà đi! Cơ hội tốt biết bao nhiêu." Cơm nước xong Thành Thành chọt Trình Hàn Lang, cho hắn một ánh mắt khích lệ. Trình Hàn Lang kỳ quái liếc mắt nhìn Thành Thành một cái, cuối cùng cũng là dặn dò Thành Thành vài câu rồi ra cửa. Sau khi hắn rời đi không bao lâu, Đỗ Công cũng về nhà. Một mình Thành Thành lặng lẽ ở trong nhà bếp rửa chén thu dọn, cuối cùng cũng thu dọn xong, Trình Hàn Lang còn chưa có về nhà.

Có lẽ hai người bọn họ có rất nhiều lời muốn nói đi! Vừa vặn, có thể viết nhật ký rồi, cơ hội tốt biết bao nhiêu! Thành Thành an ủi chính mình. Nó trở lại trong phòng mình, lấy quyển nhật ký ra, viết ngày và thời tiết xong, cầm bút lên gõ vài cái, ngần ngừ một hồi, lại không biết nên viết cái gì, lần đầu tiên cảm thấy mình cũng không còn lời nào để nói với bản thân.

Nghĩ tới nghĩ lui, Thành Thành liền viết ra một câu nói, hơn nữa còn cầm bút nhẹ nhàng mà vẽ xuống, phía dưới nét vẽ hiện ra một dòng chữ rõ ràng: Anh, nếu như em cố gắng tác thành cho anh và chị Ngô Ngọc, có phải anh cũng sẽ không hoài nghi em là đồng tính luyến ái không?

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47

Trình Hàn Lang ở lại công ty quảng cáo không bao lâu liền trở thành nhân viên chính thức, công ty quảng cáo này cũng rất nổi danh trên toàn quốc, cho nên đối với một thực tập sinh mà nói đây coi như là một kỳ tích. Mục đích cuối cùng của Trình Hàn Lang cũng không phải là ở lại chỗ này chịu đựng để được một chức vị nào đó, mà là ở đây hấp thu chất dinh dưỡng sau đó tự mình mở một công ty quảng cáo cho riêng mình, khi đó sự nghiệp của hắn mới là chân chính khởi bước.

Trình Hàn Lang trong công ty rất là bắt mắt. Đầu tiên về ngoại đã áp đảo người khác, tuy rằng bây giờ mọi người đều rêu rao không hề trông mặt mà bắt hình dong, thế nhưng có một anh đẹp trai cao to đứng ở trước mặt, có mấy người có thể nhìn được không liếc mắt nhìn. Hơn nữa cái công ty quảng cáo này còn là nhân viên nữ chiếm đa số, cho nên Trình Hàn Lang trở thành đối tượng của toàn bộ các cô chưa chồng.

Bình thường ngoại trừ lúc Trình Hàn Lang ra ngoài làm việc, thời gian thực tập trên cơ bản đều bị Ngô Ngọc chiếm. Trình Hàn Lang ngược lại thật thích cùng một chỗ với Ngô Ngọc, bình thường Ngô Ngọc tới tìm hắn hắn cũng không cự tuyệt. Hai người bọn họ thường cùng nhau đi xem phim, đi tản bộ, Ngô Ngọc trở thành khách quen trong nhà Trình Hàn Lang, Trình Hàn Lang cũng sẽ đến nhà Ngô Ngọc làm khách. Ngô Chấn hoan nghênh, cha mẹ của Ngô Ngọc cũng rất thích Trình Hàn Lang, cho nên họ cũng không vì vấn đề Ngô Ngọc nhỏ tuổi, còn đang đi học mà lo lắng.

Dường như chuyện Trình Hàn Lang và Ngô Ngọc sẽ tiến tới với nhau là một điều tất nhiên.

Ngô Ngọc cho rằng mình thuận lợi như vậy mà có được phần tình cảm này là rất bình thường, cô chưa từng cho rằng mình sẽ gặp phải cái gì cản trở về mặt tình cảm, từ nhỏ được người nhà cưng chiều, đến trường được thầy cô yêu thích, bạn học ca ngợi, hơn nữa cô ít khi ra về, ở chung với mọi người cũng không tệ, cho nên chuyện mâu thuẫn với bạn học trong lớp cũng rất ít khi phát sinh trên người cô.

Trình Hàn Lang cũng đã trải qua một đoạn thời gian tự hỏi bản thân, hắn biết cần phải tính toán về một phần tình yêu. Bởi vì bị cha mẹ ảnh hưởng, hắn nhìn nhận tình yêu một cách vô cùng lý trí. Tuổi tác gì, hoàn cảnh gì, người làm bạn cùng mình cả đời cần phải như thế nào đều là những chuyện cần phải suy xét thận trọng.

Hắn và Ngô Ngọc qua lại trong khoảng thời gian này khiến hắn hiểu rõ người này và hắn sẽ có tương lai, sẽ không giống như cha mẹ của hắn đem hôn nhân biến thành một hình thức bi kịch. Bởi vì trên người Ngô Ngọc có tính chất đặc biệt mà hắn thích, có những thứ có thể hòa quyện cùng hắn mà Ngô Chấn lại chính là người bạn chơi với hắn từ nhỏ đến lớn, hắn tin tưởng con đường này có thể đi dễ dàng hơn một chút, hài hòa hơn một chút.

Về phần khắc cốt ghi tâm, oanh oanh liệt liệt, Trình Hàn Lang không nghĩ hắn có thể xây đắp lên những điều đó. Hắn có thể xây dựng tình cảm trên cơ sở trách nhiệm xã hội để hai người nương tựa lẫn nhau, dùng tấm lòng chân thành để ở chung, mà không nhất định cần phải trở thành tất cả của nhau. Hắn tán thưởng nhất điểm ở Ngô Ngọc đó là tính cách của cô khá thẳng thắn, sẽ không bởi những thứ lông gà vỏ tỏi mà tính toán chi li với hắn, như vậy hắn sẽ được độc lập. Trình Hàn Lang không đòi hỏi nhiều, chỉ cần người này có thể cho hắn một bầu không khí sinh hoạt ổn định là được, việc học của hắn đã tốn nhiều thời gian, hắn còn phải phấn đấu cho sự nghiệp của mình.

Thành Thành nhanh chóng cảm thấy Trình Hàn Lang đã tiếp nhận đoạn tình cảm này của Ngô Ngọc, từ khoảng thời gian Trình Hàn Lang ở nhà càng ngày càng ít thì có thể biết được. Thành Thành ra quyết định trong đầu, một lòng muốn thành toàn cho hai người bọn họ.

Bình thường lúc nó ở nhà nói chuyện phiếm với Trình Hàn Lang thì nhắc tới Ngô Ngọc, nói cô đáng yêu, nói cô hiểu chuyện, muốn Trình Hàn Lang phải cố gắng quý trọng cô. Sau mỗi lần như vậy, Trình Hàn Lang sẽ ậm ừ vài câu, giống như cũng không muốn nghe Thành Thành nói những thứ này, thế nhưng Thành Thành cảm thấy được: Trình Hàn Lang dao động.

Mỗi lần Ngô Ngọc đến, Thành Thành luôn luôn tiếp đón cô rất nhiệt tình, làm rất nhiều món ngon cho cô. Lúc hai người bọn họ ở chung với nhau, Thành Thành liền tự động kiểm soát đi ra ngoài, một mình tản bộ dưới lầu hoặc là đến chỗ đặt dụng cụ tập thể thao của tiểu khu mà tập luyện. Nó sợ ngày đó đã tới, sợ chính mắt nó thấy Trình Hàn Lang say đắm nhìn những người khác. Nhưng nó cũng lại khát vọng ngày đó sẽ tới, bởi vì như vậy nó cũng không cần thấp tha thấp thỏm chờ đợi ngày đó nữa, cũng có một lý do tốt để thuyết phục bản thân buông tay.

Rốt cuộc có một ngày, Trình Hàn Lang nói với Thành Thành:

"Anh có thể phải hoàn thành nguyện vọng của em rồi."

"Nguyện vọng gì?" Trong lòng của Thành Thành cảm thấy một cơn đau nhói.

"Anh tìm được cho em một người chị dâu rồi." Trình Hàn Lang ôn nhu nhìn Thành Thành.

Thành Thành có chút tham lam nhìn vào ánh mắt của Trình Hàn Lang, từ lần kia nó say rượu, Trình Hàn Lang thường nhìn nó một cách dịu dàng như vậy, Thành Thành đột nhiên cảm thấy như vậy là đủ rồi. Nó có thể nhìn thấy một loại thần thái mới nảy sinh trong ánh mắt của Trình Hàn Lang, loại thần thái này nói cho Thành Thành biết anh nó thật sự động tâm rồi, thật sự gặp được hạnh phúc thuộc về chính bản thân anh rồi.

"A!" Dáng vẻ của Thành Thành rất vui sướng, "Như vậy thật tốt, em đã nói hai người các anh có triển vọng mà! Anh còn chết không chịu nhận."

"Nhìn em cao hứng kia, cũng không phải bạn gái của em, anh cho em biết, em cũng chưa được yêu đương, chờ khi nào anh phê chuẩn cho em em mới được yêu."

"Anh, anh yên tâm đi! Có lẽ cho dù anh cho em cái quyền lợi này em cũng sẽ không yêu."

Trình Hàn Lang chỉ xem như nó đang nói đùa, ngồi dựa trên ghế sofa nhìn nó cười. Thành Thành đứng lên hưng phấn nói: "Anh, chuyện vui như thế này chúng ta cần phải ăn mừng một trận, buổi tối gọi chị Ngô Ngọc tới nhà đi! Lâu lắm rồi em cũng không gặp chị ấy, muốn gặp lắm."

Trình Hàn Lang nói: "Được, anh gọi điện thoại kêu cô ấy đến."

Vừa kêu một cái là kêu đến hai người, Ngô Chấn cũng đã chạy tới ăn cơm kén, từ lúc Ngô Ngọc nói Thành Thành làm cơm ăn ngon, cậu vẫn luôn muốn tới đây, chỉ là mãi không có cơ hội.

"Trình Hàn Lang, tôi mời cậu một ly. Sau khi cậu uống ly rượu này phải thật tốt với em gái tôi, bằng không tôi có thể sẽ nổi nóng với cậu đó." Biểu tình của Ngô Chấn nghiêm túc vô cùng, Trình Hàn Lang chính là lần đầu tiên thấy cái loại biểu tình này của Ngô Chấn. Hắn cười cười, cầm ly rượu lên, dốc cạn một ly rượu đầy.

"Cô ấy là em gái cậu, tình cảm của chúng ta nhiều năm như vậy tôi lại còn lừa em gái của cậu sao?" Ngô Ngọc nhìn Trình Hàn Lang rượu trong ly của Trình Hàn Lang, cả khuôn mặt đều tràn đầy tình thần.

Thành Thành ngồi ở đối diện cô, đột nhiên cảm thấy thời khắc này Ngô Ngọc thực sự rất đẹp, giống như một thiên sứ, người như vậy nên có được hạnh phúc. Thành Thành cũng nhìn Trình Hàn Lang một hơi cạn sạch một ly rượu, nó cũng rất muốn từ thời khắc này quên đi một đoạn tình cảm của mình, khi đoạn tình cảm kia bắt đầu cũng là lúc tình cảm của mình đi đến hồi kết.

"Được rồi! Ăn thôi." Khi bốn người vừa ăn cơm vừa nói chuyện phiếm, Ngô Ngọc và Trình Hàn Lang thoạt nhìn đều rất vui vẻ. Ngô Ngọc thỉnh thoảng nói với Trình Hàn Lang nói chuyện với mọi người nhẹ nhàng thôi, thấy Trình Hàn Lang không có phản ứng gì sẽ mím cái miệng nhỏ nhắn lại mà hờn dỗi. Trình Hàn Lang không thích ăn nói khép nép để dễ dàng người khác, cho nên thẳng thắn gấp đồ ăn cho cô để cô nguôi giận. Ngô Ngọc ngược lại cũng dễ dãi, cũng làm dáng một chút, sau đó lại vui vui về về.

Buổi tối, Thành Thành nằm ở trên giường, mặt nhìn về hướng Trình Hàn Lang. Bóng lưng của anh thật là đẹp, sau này mình cũng chỉ có thể nhìn về phía bóng lưng của anh mà thôi.

"Anh, sao anh không để chị ấy ngủ lại nhà?" Thành Thành nằm trong chăn nói.

Trình Hàn Lang nghe xong lời nó nói, lập tức xoay người lại cho một cái vồ hướng về phía cái mông của Thành Thành, "Nhóc con em nghĩ cái gì thế?"

"Anh, em cũng không phải là con nít, em cái gì cũng hiểu, anh, em có thể hỏi anh một vấn đề không?"

"Muốn nói cái gì cứ việc nói thẳng."

"Anh... Anh thích chị Ngô Ngọc không?" Thành Thành nỗ lực làm cho giọng của mình thật bình tĩnh.

"Lời này của em không phải là vô nghĩa sao? Anh nếu như..." Trình Hàn Lang đang nói bỗng nhiên ngừng lại, giọng hắn chậm lại nói, "Cô ấy giống y như một đứa nhỏ, anh chỉ cảm thấy có một người như vậy bên cạnh người rất nhẹ nhàng. Về phần thích... hẳn là coi như có đi!"

Thành Thành xoay người đưa lưng về phía Trình Hàn Lang: "Anh, chúng ta ngủ xa nhau đi!"

"Sao em lại nói việc này a?" Trình Hàn Lang vỗ nhẹ sau lưng Thành Thành.

"Không tại sao cả, không đề cập nữa, đến lúc đó rồi hãy nói! Anh, chúng ta ngủ đi." Thành Thành đưa tay tắt đèn trên trường. Trình Hàn Lang lại đánh lén trên mông của nó một cái, "Anh còn chưa nằm xong, ai cho em tắt?"

Thành Thành lần này không trả lời nữa, vẫn xoay lưng về phía Trình Hàn Lang. Trình Hàn Lang lại lật người nó qua, khiến cho mặt của Thành Thành hướng về phía hắn, trong bóng tối ánh mắt của Thành Thành thật to, Trình Hàn Lang không thấy rõ nội dung trong đó. Cánh tay của Thành Thành khoát lên phía ngoài chăn, gầy teo như một cây gậy.

Lòng Trình Hàn Lang đột nhiên có chút đau xót, hắn vươn tay vuốt ánh mắt của Thành Thành khép lại, sờ sờ mặt của nó, thay nó đắp kín chăn. Ghé vào lỗ tai nó nói: "Thành Thành, em thực sự mong muốn anh tìm cho em một người chị dâu sao?"

Một câu nói của Trình Hàn Lang phảng phất như sẽ đánh nát tất cả nguy trang của Thành Thành. Thành Thành cảm thấy từng hơi thở của mình thoát ra ngoài đều mang theo sự xót xa. Một loại đau đớn đã che giấu từ lâu lan tràn ra trong tim, khiến nó chỉ có thể cắn chặt, cố gắng không cho hơi thở ra khỏi miệng, nó sợ nó há miệng ra, nước mắt sẽ liền rơi xuống.

"Ừm!" Thành Thành gật đầu một cái.

Trình Hàn Lang cảm thấy như có một chỗ nào đó bị thiếu đi một mảnh, trống rỗng. Hắn không biết tại sao hắn muốn hỏi một vấn đề như vậy, cũng không biết rốt cuộc mình muốn một đáp án thế nào. Tựa hồ chỉ là một ý nghĩ nhảy ra trong lúc ngẫu nhiên, nhưng cũng lại giống như một loại tình cảm đã chôn giấu thật lâu. Hắn không rõ ràng lắm, cũng nghĩ không thông, hắn chỉ biết mình không có cái loại sung sướng như sau khi ăn cơm tối. Trong bóng đêm Trình Hàn Lang thờ dãi một hơi, đồng thời trở mình quay lưng về phía Thành Thành.

Thành Thành nhìn bóng lưng của hắn, từ tận đáy lòng nói: "Ngày hôm nay em nhất định sẽ thương tâm, sau đó sẽ không bao giờ thương tâm nữa, từ nay về sau em sẽ nỗ lực chỉ xem anh là anh của em!"

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Sau giờ học thể dục, Vu Tiểu Đồng và Thành Thành ngồi trên khán đài ở bãi tập nghỉ ngơi. Vu Tiểu Đồng bỗng nhiên quay đầu về phía Thành Thành nói: "Thành Thành, mình nghĩ cậu không giống với nam sinh khác."

"Có phải mình có vẻ rất mềm yếu, rất không giống đàn ông không?" Thành Thành ngược ngược hỏi.

"Không phải, chỉ là vẻ ngoài của cậu cho người ta cảm giác như một người cần được người khác bảo vệ, thế nhưng cậu cứng cỏi hơn so với rất nhiều nam sinh trong lớp chúng ta. Là bọn họ? Nhìn mấy đám nhân mô cầu dạng kia, kỳ thực đều là miếng cạp gan thô." Vu Tiểu Đồng vô cùng nghiêm túc nói. (nhân mô cầu dạng: hình người dạng chó, kiểu như mặt người dạ thú ý, nhưng mức độ nhẹ hơn và có ý mỉa nhiều hơn là mắng chửi, chủ yếu để nói người hình thức đáng hoàng nhưng bên trong ko đc tốt đẹp như vậy)

"Cũng chỉ có cậu mới đánh giá cao mình như vậy, mình đâu có... Vậy cậu nói xem rốt cuộc là không giống chỗ nào a?" Thành Thành tò mò hỏi.

Vu Tiểu Đồng đứng lên hoạt động một chút, vừa vươn dài cánh tay vừa nói: "Mình nghĩ cậu đặc biệt u buồn, trong lòng suy nghĩ rất nhiều chuyện. Phần lớn mọi người còn cho rằng cậu như một đứa bé, nhưng mình lại nghĩ cậu không giống đám nam sinh cả ngày làm càn trong trường chúng ta, cậu luôn luôn một mình tự ưu thương..."

Đang nói, Vu Tiểu Đồng bỗng nhiên hưng phấn: "Đoạn thoại vừa rồi mình nói có phải đặc biệt có ý thơ không? Mình con mẹ nó chưa từng xúc động như vậy bao giờ, mình nói đúng chưa?"

"Ừ! Thật đúng, người khác mình không biết thế nào, nhưng bản thân mình... cũng chỉ có cậu có thể nhìn thấu được." Thành Thành cười khổ một cái.

"Thành Thành, cậu gặp phải chuyện gì đúng không? Có chuyện gì cậu cũng nói cho mình biết đi, trời có sập xuống, mình chống cho cậu. Chỉ cần cậu đừng có giấu trong lòng, mình thấy cậu khó chịu mình cũng uất ức." Vu Tiểu Đồng nói những lời này vô cùng chân thành, khiến cho Thành Thành cảm động không biết phải biểu đạt thế nào cho tốt.

Vu Tiểu Đồng thấy Thành Thành ném qua ánh mắt cảm động không gì sánh được, cố ý run lên vài cái, sau đó rất dũng cảm mà nói: "Cậu đừng có thích mình nhá! Bằng không đám con gái lớp mình dù dùng ánh mắt cũng phải giết chết mình đó. Hơn nữa mình không có hứng thú với con trai!"

Thành Thành liền vội vàng lắc đầu, "Không có đâu, làm gì có nữ sinh nào dám cùng cậu phân cao thấp chứ?"

Vu Tiểu Đồng giờ nắm tay lên, rất tự hào nói: "Đừng nói nữ, nam cũng không phải là đối thủ của mình!"

Thành Thành ở bên cạnh nhìn cô bé cười, thoáng cái thấy thật hâm mộ Vu Tiểu Đồng, có thể sống phóng khoáng như thế, cái gì cũng không sợ, mình là một nam sinh lại rụt rụt rề rề cả ngày.

"Thành Thành, cậu có chuyện gì nhất định phải nói cho mình biết, cho dù cả thế giới không có người nghe cậu nói, mình vẫn sẽ nghe cậu nói." Vu Tiểu Đồng vỗ bộp bộp lên vai Thành Thành mấy cái.

Thành Thành gật đầu, trả lời cô bé: "Cậu yên tâm đi! Mình không sao, ngày nào đó mình thực sự luẩn quẩn trong lòng nhất định sẽ nói cho cậu biết, bất cậu phải giải quyết tốt hậu quả cho mình!"

Thành Thành nói xong, hai người thật vui vẻ đi về lớp.

Trình Hàn Lang và Ngô Ngọc bên nhau ba tháng, ngoại trừ hôn môi, nắm tay ra, Trình Hàn Lang cũng không có tiến thêm một bước nào. Điều này làm cho Ngô Ngọc cũng thấy có chút bực tâm, cô thường bảo Ngô Chấn đi chơi cùng Trình Hàn Lang khi Trình Hàn Lang đi ra ngoài. Ngoài mặt là để cho bọn họ liên hệ cảm tình, hơn thế nữa là phát huy tác dụng giám thị.

Bình thường Trình Hàn Lang và Đỗ Công ra ngoài uống rượu, đi KTV Ngô Chấn cũng đều đi cùng, ba người ngoài mặt như kiềng ba chân, kỳ thực Ngô Chấn và Đỗ Công cũng không phải hợp nhau lắm. Ngô Chấn nghĩ Đỗ Công có đôi khi quá thô tục. Mà Đỗ Công cũng hiểu được tác phong của Ngô Chấn quá quý tộc, giữa những câu nói luôn luôn hiện ra cái loại cảm giác cao cao tại thượng kia. Nếu như không phải vì Trình Hàn Lang, Đỗ Công sẽ không chọn tiếp xúc với người như vậy. (KTV: phòng hát karaoke - cao cao tại thượng: kiểu hơi hách dịch, kiểu ngạo, cho mình có vị trí cao hơn người)

Trình Hàn Lang nghĩ gần đây Thành Thành có một chút thay đổi, nó trước đây ngày nghỉ cơ bản là không ra ngoài, đều là ở nhà đọc sách, thu dọn nhà cửa này nọ, hiện tại hầu như mỗi ngày đều đi ra ngoài chơi. Hơn nữa ở nhà điện thoại không ngừng reo, bị Trình Hàn Lang bắt mấy vài lần đều là giọng con gái, hơn nữa mỗi lần đều là người khác nhau.

Mỗi lần hỏi Thành Thành, nó hầu như đều là trả lời qua loa. Điều này làm cho Trình Hàn Lang rất nén giận, nghĩ thầm chính mình khi đó cũng rất phản nghịch, hơi chút không để ý thì sẽ lặc lối. Bình thường hắn và Ngô Ngọc ở cùng một chỗ, quan tâm đối với Thành Thành ngược lại liền giảm thiểu một chút, nhận thấy tính nghiêm trọng của vấn đề, Trình Hàn Lang quyết định tìm một cơ hội hỏi nó nghiêm túc một chút.

Kỳ thực lo lắng của Trình Hàn Lang hoàn toàn là dư thừa, mỗi lần Thành Thành ra ngoài hầu như đều là đi chạy bộ hay bơi lội vân vân, hơn nữa đều là tự

mình đi một mình, có đôi khi Vu Tiểu Đồng cũng sẽ đi cùng. Nó làm những việc này hoàn toàn là để giảm bớt áp lực, cũng chính là để giết thời gian. Nó không muốn ngồi ở trước bàn miên man suy nghĩ nữa, nó muốn đem tất cả thời gian của nó sắp xếp kín hết, như vậy nó cũng sẽ không có thời gian rảnh rỗi đi nghĩ việc khác. Vận động mỗi ngày có thể khiến cho nó mệt chết đi được, về đến nhà có thể trực tiếp ngã đầu ngủ say. Về phần điện thoại của những bạn nữ kia, đều là các cô tự gọi tới, cũng toàn là nói về việc học tập. Thành Thành cũng không có để ý gì hết.

Một buổi tối, Trình Hàn Lang cố ý từ chối đi ra ngoài cùng Ngô Ngọc, mà về nhà chờ từ sớm. Kết quả hán đợi mấy tiếng cũng không thấy cái bóng của Thành Thành, cho đến khi sắp đến giờ mà bình thường Trình Hàn Lang về đến nhà, Thành Thành mới mệt mỏi bụi bặm mà trở về. Trình Hàn Lang ở trên lầu thấy bóng dáng Thành Thành chạy chậm trên đường, đột nhiên muốn thử nó một lần, vì vậy hán liền trốn trong nhà vệ sinh.

Thành Thành về đến nhà đầu tiên là đến phòng ngủ, khóa cửa chắc chắn từ bên trong, sau đó thay quần áo ra. Trình Hàn Lang nghe tiếng động vọng lại từ bên ngoài, tìm một cơ hội đi xuống lầu, ở dưới lầu đợi một hồi lại đi lên lần nữa. Thành Thành nghe tiếng mở cửa, thấy Trình Hàn Lang đi vào, có chút buồn bực nói: "Hôm nay sao anh không cầm túi theo a?"

Trình Hàn Lang không trả lời vấn đề của nó, mà cố ý hỏi nó: "Tối em về lúc mấy giờ?"

Thành Thành suy nghĩ một hồi, nói: "Tan học em đã về rồi."

"Cũng được hơn 3 tiếng rồi?" Ánh mắt của Trình Hàn Lang có chút nguy hiểm, Thành Thành có chút lo lắng bất an mà dạ một tiếng. Trình Hàn Lang nhìn nó không có chút biểu tình có lỗi nào, hơn nữa liên tục nói dối cũng không phải không được tự nhiên như trước, lửa giận dồn nén liền bạo phát ngay lúc này.

Trình Hàn Lang khẽ nghiêng răng nói: "Được, em không phải đã về từ sớm rồi sao? Anh đây liền nhìn xem em về sớm tới đâu?" Thành Thành thấy Trình Hàn Lang đi gần về phía mình, cả người hán không thể co lại thành một cái bánh pút-đing nhỏ. Mắt thấy tay của Trình Hàn Lang sắp giờ lên rồi, Thành Thành tung chân liền chạy vào phòng, sau đó đem cửa khóa lại từ bên trong. Trình Hàn Lang căn bản không ngờ rằng nó sẽ chạy, nó bình thường giả bộ ngoan ngoãn này nọ, bây giờ lại dám chạy, xem ra vấn đề thực sự rất nghiêm trọng.

Trình Hàn Lang đi đến đẩy cửa ra, cửa đương nhiên bị khóa trái. Trình Hàn Lang gõ cửa, Thành Thành không ra, Trình Hàn Lang nói vào phía bên trong cửa: "Trình Thành, em mở cửa ra, anh không đánh em, anh chỉ nói với em mấy câu."

Thành Thành cũng không biết vừa rồi sao mình lại nghĩ đến việc trốn đi, trái lại nó không phải là bởi vì quá sợ Trình Hàn Lang đánh nó, chỉ là sợ nhìn thấy biểu tình của Trình Hàn Lang. Nó không nghĩ tới ngày hôm nay chuyện này sẽ bị phát hiện, cho nên chuyện nó nghĩ tới đầu tiên chính là trốn tránh.

Trình Hàn Lang vẫn đang gõ cửa, Thành Thành không có đi ra mở, chỉ chốc lát sau, kiên trì của Trình Hàn Lang đã tiêu hao hết, cuối cùng hướng bên trong nói một câu:

"Trình Thành, nếu như anh đếm tới ba em không mở cửa anh liền đi, em không phải là không muốn nhìn thấy anh sao? Anh đây sẽ không trở lại nữa. Một... hai..."

Thành Thành nghe một câu như vậy liền lập tức choáng váng, nhanh chóng chạy ra cửa. Chỉ là đi tới nửa đường đột nhiên bước thế nào cũng không đi được, chân nặng như đồ chì, cả người toàn thân mệt mỏi. Nó muốn đến cửa trước khi đến ba, thế nhưng thân thể không nghe nó điều khiển, mồ hôi trên trán theo gò má chảy xuống. Thành Thành cảm thấy có thứ gì đó trong nháy mắt đã sụp đổ rồi, "Anh, đừng đếm..."

Trình Hàn Lang tức giận đếm tới ba, thấy Thành Thành không có phản ứng, cầm lấy áo khoác đi ra cửa. Thành Thành trong lòng nghe tiếng cửa nhà mở, nhưng nó lại không mở mắt ra nổi.

Lúc Trình Hàn Lang ra cửa liền gọi điện thoại cho Ngô Ngọc, nói buổi tối muốn đi ra ngoài chơi một đêm, Ngô Ngọc cao hứng vô cùng, ở nhà ăn mặc trang điểm một phen liền nhanh chóng chạy ra khỏi cửa.

Lúc nhìn thấy Trình Hàn Lang, Ngô Ngọc còn kỳ quái hỏi: "Không phải hôm nay anh nói phải về nhà sớm sao? Tại sao lại ra ngoài rồi?"

Trình Hàn Lang ôm eo của cô, vừa đi về phía trước vừa nói: "Đừng hỏi, tối hôm nay anh sẽ đi với em, em thích chơi cái gì thì chơi cái đó."

"Thực sự?" Ngô Ngọc mở to hai mắt hỏi.

"Còn lừa em sao, cũng không thực sự đâu!" Ngô Ngọc nghe xong thì vui vẻ vô cùng, lập tức nói muốn đi chỗ nào, Trình Hàn Lang không hề có một tí phản đối, nhất nhất đáp ứng.

Cuối cùng lúc hai người ăn cơm trong nhà hàng xong, Trình Hàn Lang nhìn đồng hồ, đã 11 giờ, ra ngoài đã 3 tiếng, vẫn là có chút không yên lòng. Hán quay đầu nói với Ngô Ngọc: "Như vậy đi! Anh vẫn là đưa em trở về đi, ngày mai em còn phải đến trường đó, sau này có cơ hội lại ra ngoài."

Ngô Ngọc vừa nghe vậy nước mắt liền ngấn đọng, cô quay đầu sang chỗ khác tức giận nói: "Không phải anh nói hôm nay theo em cả đêm sao? Vì sao lại nuốt lời? Anh cứ luôn như vậy, tại sao anh cứ không chịu theo em nhiều hơn một chút?"

Ngô Ngọc càng nói càng thấy ủy khuất, cuối cùng liền khóc lên. "Mỗi lần như vậy em đều đau khổ chờ đợi, thật vất vả chờ được đến khi anh đổi ý, anh có biết tâm tình em như thế nào không? Mỗi lần như vậy em đều vô cùng khó chịu, nhưng em lại không thể nói cho anh biết, em biết anh không thích người hay oán trách."

Trình Hàn Lang nhìn thấy cô rơi nước mắt, trong lòng cũng không nở, lập tức lấy tay lau nước mắt trên mặt cô, tốt tính nói: "Là anh không chú ý tới em,

ngày hôm nay nói ở cùng em một đêm thì một đêm, em cũng đừng khóc nữa, chúng ta đi thôi!"

Ngô Ngọc nép vào lòng Trình Hàn Lang lập tức ngừng khóc, thật vui vẻ mà cũng Trình Hàn Lang đi về phía trước. Trình Hàn Lang vừa đi vừa xoa dịu bản thân, hôm nay là Thành Thành tự làm tự chịu, nó thật sự hơi quá đáng, cho nó chút nghiêm phạt cũng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Án Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49

"Anh, em... thích anh... thích... anh... Xin lỗi... Anh... đừng bắt em đi, xin lỗi..."

"Không nói, không thể đề cho... anh ấy... biết... biết, đây là biến thái..."

"Anh, em thích anh... Em thích anh."

Thành Thành hôn mê trong phòng suốt một đêm, sáng hôm sau nó thoáng có lại chút ý thức, phát hiện mình vẫn nằm trên mặt đất, toàn thân không có chút khí lực nào, trong dạ dày như là có vật gì đang khuấy đảo. Nó thấy trên cái ghế bên cạnh có túi xách của nó, kéo cái quai lôi cái túi lại gần. Nó cố sức lấy điện thoại di động bên trong ra, gọi điện cho Trình Hàn Lang.

Trình Hàn Lang đã đi làm, thấy số điện thoại hiển thị trên màn hình, không biết vì sao, vốn cho rằng cả đêm qua có thể quên đi chuyện đó, nhưng vừa nhìn thấy số điện thoại di động, lại phát hiện con giận của mình chưa hề giảm bớt một chút nào. Trình Hàn Lang cảm thấy không muốn bắt, lập tức ngắt cuộc gọi của Thành Thành.

Thành Thành nghe được tín hiệu "không liên lạc được" trong điện thoại truyền ra, cảm thấy như mình sắp phải sụp đổ rồi. Anh, anh nghe điện thoại của em đi mà! Nó lại cố sức gọi mấy lần, vẫn là từ chối không nhận.

Trình Hàn Lang bên kia cũng không nhận được nữa, cầm điện thoại lên chuẩn bị mắng, kết quả vừa nhận thì tín hiệu trong điện thoại báo bận, hẳn cũng không thấy kỳ quái, chỉ là cảm thấy rất phiền, liền đem di động ném qua một bên không để ý tới nữa.

Thành Thành bên này cũng chưa nghe được Trình Hàn Lang nhận cuộc gọi, đã bị đau đớn đột nhiên kéo đến làm cho hôn mê. Đợi đến lúc nó giật gựa tỉnh lại lần nữa, đã qua hơn hai tiếng. Nó cảm thấy mình tiếp tục như vậy thực sự không ổn, lại bấm số điện thoại của Đỗ Công.

"Anh Đỗ... Cứu em với, em... khó chịu quá." Thành Thành nghe câu hỏi lo lắng "Em ở đâu?" của Đỗ Công từ đầu dây bên kia truyền tới, miệng giật giật, cuối cùng lại không nói nên lời.

Lúc đó Đỗ Công đang ở trong bãi tập chơi bóng, bình thường y không có việc gì làm sẽ hẹn một đám anh em quay về trường chơi bóng rổ. Đỗ Công nhận xong cú điện thoại này thì lập tức chạy đi cũng không chào hỏi người bên cạnh, cửa trường học cách bãi tập không tính là gần lắm, cho nên Đỗ Công chạy rất lâu.

Y giống như phát điên, trong đầu chỉ có một ý nghĩ, Thành Thành cần mình, cho nên người trên đường bị y đụng vào đều bị y lớn tiếng mắng một chữ: "Cút!" Những người đó còn chưa có cái lại Đỗ Công đã chạy xa. Trịnh San Đồng cùng bạn trai của cô đang tản bộ, từ xa đã nhìn thấy Đỗ Công chạy như điên trên đường. Cô lên nhìn vài cái, vẫn là Đỗ Công có khí thế a, Trịnh San Đồng cảm thán một chút xiu ở trong lòng.

"Thành Thành, Thành Thành!" Đỗ Công trước chạy đến nhà, lớn tiếng kêu gọi ở trong phòng khách, không ai đáp lại y. Y lại chạy qua chạy lại các phòng khác, ngoại trừ phòng ngủ bị khoá y không nhìn được, những phòng khác có thể mở cửa cũng không thấy ai.

Đỗ Công bắt đầu nghi ngờ Thành Thành đang ở trong phòng ngủ, bởi vì bình thường Thành Thành đi ra ngoài chắc là sẽ không khoá cửa phòng ngủ. Y dùng sức gõ cửa, không có ai bên trong đáp lại y, y không do dự nữa, trực tiếp đập một đập vào cửa. Cảnh tượng trước mắt khiến y lập tức quên cả hô hấp.

Thành Thành một mình nằm dưới cái ghế, bên tay là điện thoại di động đang nói dở, trên mặt một chút huyết sắc cũng không có, môi cũng trắng bệch. Đỗ Công điên cuồng chạy đến ôm lấy Thành Thành, bởi vì té xỉu trên đất trong thời gian dài, toàn thân của nó đều lạnh lẽo.

Đỗ Công cảm thấy máu của mình cũng bắt đầu trào ngược, hai chân có chút nhũn ra, y chưa bao giờ có cảm giác sợ hãi như thế. Y run run rẩy rẩy đưa tay đến bên mũi Thành Thành, hơi thở vẫn còn, nhưng đã rất mỏng manh rồi.

Đỗ Công lấy tay vỗ nhẹ lên gò má của Thành Thành, nhỏ giọng kêu gọi: "Thành Thành, Thành Thành..." Thành Thành không có một chút phản ứng nào.

Đỗ Công không tiếp tục lẳng nhăng nữa, trực tiếp ôm Thành Thành xông ra ngoài, lên taxi Đỗ Công bảo tài xế chạy đến bệnh viện trung tâm ở gần đây nhanh một chút. Tài xế nhìn cái kiểu này của y liền khuyên vài câu: "Nhóc con, đừng có gấp, bạn gái cậu không có chuyện đâu, anh thấy chỉ là có chút

thiếu máu thôi."

Đỗ Công cũng không hề để ý hình tượng của mình chút nào, mở miệng ngay cả lời thô tục cũng dùng: "Con mẹ nó ánh mắt của anh cũng quá tệ hại rồi, anh nhìn cho kỹ lại đi, con mẹ nó này mà nữ hả? Chạy nhanh nhanh giùm đi!" Tài xế vốn muốn trực tiếp đá y ra khỏi xe, nhưng nhìn Đỗ Công cũng như đứa nhỏ kia, người trong lòng y còn đang hôn mê, coi như là y vội đến điên rồi, không chấp nhặt với y.

Đến bệnh viện rồi, Đỗ Công ôm Thành Thành chạy vào phòng cấp cứu, đến trước mặt bác sĩ cũng đã mệt không thở được. Bác sĩ hỏi rốt cuộc là trường hợp như thế nào, Đỗ Công thoáng cái liên đờ ra, y cũng không biết a! Y vừa nhận được điện thoại là đã chạy tới rồi.

Bác sĩ bảo y trước tiên đưa Thành Thành đến phòng cấp cứu xem xét tình hình một chút, để Đỗ Công chờ ở bên ngoài. Lúc này Đỗ Công mới nhớ tới Trình Hàn Lang, hẳn không phải là anh trai của Thành Thành sao? Sao hẳn lại không tới, cũng không có liên lạc qua, chắc nên gọi cho hẳn bảo cho hẳn biết tình huống. Vì vậy Đỗ Công liền gọi điện cho Trình Hàn Lang.

"Trình Hàn Lang, mày chết đi ở đâu rồi? Thành Thành bệnh thành như vậy mà mày cũng không quan tâm, còn nhốt người ta trong phòng, mày thật sự được lắm."

"Cái gì? Mày lập lại lần nữa coi, chuyện gì đã xảy ra?" Tim Trình Hàn Lang thoáng cái muốn nhảy ra khỏi cổ họng, (cho bạn nào chưa biết câu này, khi người ta quá hoảng sợ hay lo lắng tim sẽ đập rất nhanh, cảm giác như muốn bay ra khỏi cổ họng nên người ta dùng câu này chỉ tình trạng người đang vô cùng lo lắng hoảng loạn.)

"Tao không biết nói sao hết, tự mày đến đây đi, ở bệnh viện trung tâm đó, bây giờ còn đang hôn mê kìa!" Đỗ Công nói xong liền lập tức dập máy. Phản ứng của Trình Hàn Lang khiến Đỗ Công thật muốn cho hẳn hai bạt tai tại chỗ, hẳn vậy mà không hề biết việc này.

Đỗ Công ngồi bên ngoài phòng cấp cứu, dù đang tức giận cũng không cách nào không chế sự căng thẳng, Y chưa từng có loại cảm giác này bao giờ, sợ hãi mất đi một người đến như vậy, sợ nhìn người đó bị thương, sợ nhìn thấy bất kỳ nỗi đau nào rơi lên người của người đó. Ông trời, ông phù hộ Thành Thành không sao đi, nó là một đứa nhỏ ngoan mà! Đỗ Công lầm lẩm ở trong lòng, ngồi nhắm mắt lại trên ghế ngoài phòng cấp cứu.

Lúc Trình Hàn Lang nghe được hai chữ "tê xiu" liền hiểu được tính nghiêm trọng của vấn đề, lẽ nào bắt đầu từ đêm qua lúc nó không mở cửa đã tê xiu, cho tới bây giờ? Trình Hàn Lang trong phút chốc nhớ đến cuộc gọi lúc sáng của Thành Thành, nó nhất định là tìm mình cầu cứu, vậy mà mình lại bực tức không nghe. Mà đêm qua lúc Thành Thành bị bệnh mình lại đang ở đâu chứ? Ở khu trò chơi, ở quán bar, đang bồi bạn gái mình chơi đùa? Còn em trai của mình lại một mình tê xiu ở nhà.

Trình Hàn Lang đến cả xin phép cũng không kịp xin, trực tiếp chạy ra khỏi công ty. Gặp lúc thang máy đông nghẹt, hẳn liền trực tiếp chạy cầu thang bên cạnh xuống, khi xuống đến tầng trệt bởi vì chạy quá nhanh khiến tay hẳn đụng phải cửa xoay tròn, tay lập tức sưng lên, còn xước chảy máu. Hẳn căn bản không cảm nhận được, trực tiếp móc chìa khóa ra lên xe.

Trên đường Trình Hàn Lang lái xe đến bệnh viện, tay cầm bánh lái vẫn luôn run rẩy, hẳn thật sự rất rất hối hận, nếu như ngày hôm qua mình về nhà một chuyến, Thành Thành cũng sẽ không nhận nhiều thông khổ như vậy. Tại sao Thành Thành đột nhiên tê xiu? Những nghi vấn liên tiếp khiến trong lòng của Trình Hàn Lang càng thêm khó chịu. Sẽ không... sẽ không cứ như vậy mà rời xa anh đúng không? Trình Hàn Lang bực bách chính mình không được nghĩ đến phương diện kia, thế nhưng lại không không chế được cảm giác sợ hãi đang kéo tới.

Hẳn đã đi với tốc độ muốn tăng cũng tăng không được nữa, thế nhưng đến cái bệnh viện kia nhanh nhất cũng phải nửa tiếng. Kết quả đi tới phía trước lại bị kẹt xe, Trình Hàn Lang cảm thấy đầu mình sắp nổ tung lên rồi, đây là ông trời muốn nghiêm phạt hẳn sao? Thành Thành, em không thể có chuyện a! Anh sẽ lập tức tới ngay. Đến lúc đó em muốn anh xin lỗi thế nào cũng được, quỳ xuống được, nhất định đừng dọa anh.

"Không có chuyện gì lớn, bản thân cậu bé có chút tuột huyết áp, hơn nữa bình thường tinh thần luôn quá căng thẳng nếu như nghỉ ngơi không tốt sẽ tạo thành cơn sóc giật. Bất quá cậu đưa người tới có trễ một chút, tình trạng hiện giờ cũng ổn, nhưng phải một lát nữa mới có thể tỉnh lại." Bác sĩ nói với Đỗ Công, "Bây giờ tôi đưa cậu bé về phòng bệnh bình thường, cậu cầm tờ giấy này đi làm chút thủ tục nằm viện đi."

Trái tim treo lơ lửng của Đỗ Công cuối cùng cũng được hạ xuống, y dùng tay sờ sờ mặt của Thành Thành, bây giờ vẫn là không có chút huyết sắc nào, khiến trong lòng Đỗ Công xót xa một hồi. Bất quá y vẫn là buộc mình rời đi một chút, cầm giấy tờ đi làm thủ tục nằm viện và lấy thuốc cho Thành Thành.

Trình Hàn Lang cuối cùng cũng chạy tới bệnh viện, hẳn hỏi được phòng bệnh của Thành Thành ở chỗ y tá, liền vội vàng chạy tới đó. Mở cửa phòng bệnh ra, bên trong ngoại trừ Thành Thành còn có một số người khác, bên cạnh những bệnh nhân khác đều có rất nhiều người thân đang chiếu cố, chỉ có một mình Thành Thành cô đơn lẻ loi nằm ở đó, nước mắt Trình Hàn Lang thiếu chút nữa đã rơi xuống.

Hẳn từng bước đi về phía trước, Thành Thành cũng không có quay đầu lại, đây là lần đầu tiên hẳn đến bên cạnh Thành Thành mà nó không có phát hiện, không có lên tiếng. Vẫn chưa tỉnh sao? Em rốt cuộc bị làm sao vậy? Sao thoáng cái lại bệnh nghiêm trọng như vậy? Trình Hàn Lang ngồi lên chiếc ghế bên cạnh giường của Thành Thành, thử nắm lấy tay của Thành Thành một cái.

"Thành Thành, Thành Thành.. Anh tới rồi nè, em mở mắt ra đi, anh thừa nhận đêm qua là anh sai, anh không nên để em ở nhà một mình, anh đến nhận lỗi với em, em nghe một chút đi." Trình Hàn Lang biết Thành Thành nhất thời nửa khắc sẽ không tỉnh được, nói những lời này cũng chỉ là tìm một xoa dịu tâm lý.

Trình Hàn Lang nhìn quanh bốn phía, là phòng bệnh bình thường, cũng may không có chuyện lớn gì, điều này là cho suy nghĩ bị buộc chặt của hẳn rốt cuộc thả lỏng được một chút.

Trình Hàn Lang ở trong phòng lập tức đứng ngồi không yên, muốn nhanh chóng đi tìm bác sĩ hỏi tình hình một chút. Ngay lúc hẳn muốn buông tay ra rồi

đi, Thành Thành lại khẽ níu tay hắn lại, miệng khe khẽ thì thầm, Trình Hàn Lang nhanh chóng áp tai đến nghe, Thành Thành lại không nói nữa.

Trình Hàn Lang chỉnh chân giúp nó, sờ đầu của nó nói: "Anh đi tìm bác sĩ trước một chút, một lát sẽ trở lại." Ngay lúc Trình Hàn Lang vừa muốn đứng dậy, Thành Thành nói một câu.

"Anh, anh đừng mắng, em đi ra mà, anh đừng đi..." Trình Hàn Lang nghe rõ lời nó nói, thì ra nó vẫn còn đang khổ sở vì chuyện đêm qua.

Trình Hàn Lang nằm úp sấp lên trên người của nó, dùng mặt mình áp vào mặt nó, đau lòng nói: "Anh không đếm nữa, không đi a! Ngoan, đừng nghĩ ngợi nữa."

"Anh, em... thích anh... thích... anh... Xin lỗi... Anh... đừng bắt em đi, xin lỗi..." Thành Thành hiển nhiên là chưa có khôi phục thần trí, còn đang nói mơ. Trình Hàn Lang cảm thấy trong lòng chấn động, dùng sức nắm lấy tay của Thành Thành.

"Thành Thành, em vừa... nói cái gì? Anh không có nghe rõ, em nói lại với anh một lần nữa đi." Kỳ thực mỗi một lời của Thành Thành Trình Hàn Lang đều nghe rõ ràng, chỉ là không dám hiểu lời nói của nó.

"Không nói, không thể để cho... anh ấy... biết... biết, đây là biến thái..." Trên mặt của Thành Thành hiện lên một tia thống khổ.

Trình Hàn Lang như bị sét đánh, lập tức cứng người tại chỗ không thể nhúc nhích, thật lâu sau mới hồi phục lại tinh thần. Thích? Tình yêu sao? Không còn là thân tình, là loại tình cảm đồng tính không được công nhận này sao, là đoạn tình cảm phát sinh giữa ba và người đàn ông đó mà mình thấy lúc trước sao?

"Anh, em thích anh... Em thích anh." Thành Thành bắt đầu bắt an lắc đầu, trên mặt toát ra rất nhiều mồ hôi.

Đừng nói nữa, em đừng nói nữa. Trình Hàn Lang hoảng loạn cầu xin, hoảng loạn cầm khăn tay lau mồ hôi cho nó, lúc đụng vào Thành Thành tay lại run lên một chút.

Hắn không biết cảm giác của mình là gì, là sợ, là đau lòng, hay là bài xích? Hắn không thể tin được lời nói mới rồi là sự thật, hắn hy vọng chỉ là Thành Thành bị bệnh nên hồ đồ, cho nên mới nói ra như vậy. Nếu như thật như lời Thành Thành nói, trong khoảng thời gian này Thành Thành phải thừa nhận bao nhiêu thống khổ rồi? Sau này giữa bọn họ phải đối mặt thế nào đây? Sau này bất kể mình làm gì, người bị thương đều là Thành Thành, Trình Hàn Lang thực sự không đành lòng nhìn nó chịu đau khổ. Thế nhưng rốt cuộc phải làm thế nào, hắn cũng không biết được. Trình Hàn Lang nhìn Thành Thành đã vừa bình tĩnh trở lại, phụt chốc tâm tư lại rối loạn.

Bạn đang đọc truyện *Án Tỉ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

"Mày cuối cùng cũng chịu tới." Trình Hàn Lang vẫn đang suy nghĩ, không chú ý tới Đỗ Công đã đi vào, trong tay cầm thuốc bác sĩ đưa cho y.

Trình Hàn Lang lo lắng hỏi: "Thế nào, bác sĩ nói thế nào?"

"Mày ra ngoài một chút, tao với mày ra ngoài nói chuyện." Trình Hàn Lang lại nhìn Thành Thành, rồi cùng Đỗ Công đi ra ngoài.

"Bây giờ tao cũng không muốn nói gì với mày, mày thích nghĩ là nguyên nhân gì thì là nguyên nhân đó, hiện tại tao muốn mày nghe cho kỹ. Trong khoảng thời gian này chiều cổ thẳng bé cho tốt, đừng để cho nó bị cái gì kích thích nữa." Đỗ Công dùng ngữ khí ngưng trọng nói.

Trình Hàn Lang biến sắc, "Mày nói thẳng bé là bị kích thích nên té xỉu?"

"Cũng không hoàn toàn như vậy, bác sĩ nói trạng thái tinh thần của nó không tốt, luôn luôn quá căng thẳng có lẽ là bị uất ức trong lòng. Mày rốt cuộc làm anh thế nào vậy? Việc này mày không biết chút nào sao? Nếu như mày nói mày cả ngày phải công tác, phải nói chuyện yêu đương tao có thể hiểu được. Mày không có biện pháp quan tâm nhiều đến Thành Thành, thế nhưng ít nhất lúc nó bệnh nghiêm trọng như vậy mày phải ở bên cạnh nó chứ?"

Đỗ Công càng nói càng kích động, sau đó thấy những người xung quanh đều nhìn y, chỗ này lại là bệnh viện, mới không tiếp tục nói nữa. Đặt mông ngồi lên ghế dài đặt bên ngoài, hung hăng mắng vài tiếng.

Trình Hàn Lang từ lúc Đỗ Công bắt đầu nói cũng không có đáp lại câu nào, đúng vậy, Đỗ Công nói đều đúng, kết quả gì đều là do hắn tạo thành. Sinh bệnh, đi khám chậm trễ. Hắn có tư cách nói cái gì nữa? Đỗ Công thấy biểu tình hối hận trên mặt Trình Hàn Lang, hơn nữa cả khuôn mặt cũng tiêu tụy, cũng không có tiếp tục oán giận nữa.

Trình Hàn Lang ngẩng đầu nói với Đỗ Công: "Mày đi vào xem thẳng bé một chút trước đi, tao ở bên ngoài yên tĩnh một chút." Đỗ Công gật đầu, đi thẳng vào trong.

Trình Hàn Lang một mình ngồi trên ghế dài bên ngoài, bác sĩ, người thăm bệnh đều đi lại vội vã. Trình Hàn Lang nhìn những bước chân chỉ chít trên mặt đất, thật giống như tâm tình của hắn bây giờ. Hắn biết lúc này Thành Thành rất cần có người chiều cố, hắn muốn vứt bỏ hết thảy, giúp Thành Thành dưỡng bệnh trước. Thế nhưng những lời vừa rồi của Đỗ Công khiến Trình Hàn Lang không cách nào bình tĩnh được, hắn muốn ngồi ở đây nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề của hắn và Thành Thành một chút.

Thành Thành đã trưởng thành, có bí mật và tâm sự của nó, điểm ấy Trình Hàn Lang không phải là không thừa nhận. Bây giờ Trình Hàn Lang tỉnh táo lại, nghĩ có lẽ Thành Thành cũng không phải thực sự sinh ra tình cảm như vậy đối với hắn. Hắn cho rằng Thành Thành vẫn là đứa nhỏ bình thường, chỉ là trong giữa quá trình trưởng thành có một chút trải hơn so với những đứa nhỏ cùng tuổi, dẫn đến tính cách của nó phát triển không hoàn chỉnh. Nó không thích làm quen cùng người khác, cho nên mới ý lại vào hắn như vậy, khiến cho nó sinh ra một loại tình cảm mông lung với hắn. Nó cho rằng tình cảm này cũng giống như tình cảm nam nữ, kỳ thực chỉ là do nó chưa gặp được người con gái nó thật sự thích mà thôi.

Trình Hàn Lang cho rằng nếu như Thành Thành có thêm những chỉ dẫn đúng đắn hơn, dù là lạc đường vẫn sẽ biết quay đầu lại.

Cho nên Trình Hàn Lang quyết định không làm rõ chuyện này với Thành Thành, hắn không muốn kích thích Thành Thành quá nhiều. Thành Thành có một vỏ bọc quá mức cứng rắn, cho nên làm cho mọi người đều nảy sinh cảm giác nó rất kiên cường, nhưng mà bên trong nó rất là yếu ớt mềm cảm. Huống hồ bây giờ nó còn đang đi học, đang ở trong giai đoạn quan trọng của cuộc đời, nếu như xảy ra vấn đề gì trong giai đoạn này, thì sẽ có chỗ thiếu hụt suốt đời cũng không thể bù đắp. Trình Hàn Lang không cho phép chuyện như vậy xảy ra, hắn muốn nhân lúc những điều lộn xộn này chưa có đi quá xa mà đem vấn đề này bốp chét trước, đây là lý giải tốt nhất về Thành Thành của hắn.

"Tĩnh rồi, Trình Hàn Lang, mày vào đi, thằng bé tỉnh rồi." Đỗ Công hưng phấn đi tới nói. Trình Hàn Lang vội vàng chạy vào, Thành Thành đang cố gắng ngồi dậy, hiển nhiên là còn chưa hiểu rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

"Anh... sao em lại ở đây vậy?" Thành Thành thấy Trình Hàn Lang vào thì hỏi.

"Em hỏi nó còn không bằng hỏi anh, đang yên đang lành sao em lại nằm trên đất thế? Hừ chết anh đây." Đỗ Công nói thì nói như vậy, nhưng trong đáy mắt là niềm vui không thể thu lại.

Thành Thành cẩn thận suy nghĩ lại một chút, tối hôm qua nó về nhà trễ, bị Trình Hàn Lang tóm được, Trình Hàn Lang còn nói là đếm đến ba... không mở cửa sẽ không quay lại. Thành Thành lập tức nhớ lại mọi chuyện, nó thấy Trình Hàn Lang còn đứng ở bên cạnh mình, trong lòng mới kiên định lại một chút. Trình Hàn Lang nhìn thấy ánh mắt của nó, biết nó còn đang nghĩ đến chuyện hôm qua, liền đi lên trước dịu dàng nói:

"Sau này đừng như vậy nữa. Anh thực sự sợ lắm. Bây giờ anh chỉ có một người thân là em, anh không muốn em gặp chuyện không may. Chuyện hôm qua là anh sai, anh không nên để em một mình ở nhà không quan tâm, để em hôn mê trên mặt đất lâu như vậy." Thanh âm của Trình Hàn Lang có chút khàn khàn, hiển nhiên là do vừa rồi lo lắng quá mức.

Thành Thành nghe Trình Hàn Lang nói như vậy, cảm thấy lần này mình hôn mê thật là đáng giá. Mặc kệ tâm tình của Trình Hàn Lang là như thế nào, dù sao hắn cũng sẽ không lại không về nhà nữa, huống hồ nó cũng không nghĩ Trình Hàn Lang có lỗi.

"Anh, là em sai, em không nên gạt anh." Thành Thành cũng cúi thấp đầu nói xin lỗi.

Đỗ Công ở một bên thấy hai người chỉ lo thống nhất tư tưởng, hóa giải khủng hoảng tình cảm, đem y gạt sang một bên, trong lòng y liền thấy bất bình. Ngay lập tức tiến lên trước nói với Thành Thành: "Sao em không cảm ơn anh? Anh chính là người đưa em tới đây đó, một mình anh đó, nếu không không biết bây giờ em đang chộp mất ở đâu đó! Không đúng, còn ngủ trên mặt đất đó!"

Lúc này Thành Thành mới nhớ tới chính là nó tìm đến Đỗ Công, vội vàng chuyển mặt về hướng y, cho y một khuôn mặt tươi cười thật ngọt ngào, còn nói một tràng cảm ơn, nói đến mức mặt Đỗ Công cũng có chút đỏ lên. Trình Hàn Lang thấy Thành Thành cười với Đỗ Công, không biết vì sao, trong lòng có điểm ghen. Dáng cười mình đã từng cho rằng rất bình thường, bây giờ nhìn thấy lại không tự chủ được mà cứ muốn đến đem quay qua chỗ khác.

"Anh đi chuyển em tới phòng bệnh cao cấp, hai người trò chuyện trước đi." Trình Hàn Lang liếc mắt nhìn Thành Thành, rồi đi ra ngoài.

Thành Thành kêu hắn một tiếng, nói chút bệnh nhẹ không cần phòng tốt như vậy. Trình Hàn Lang quay đầu lại nhìn nó một cái, không nói gì, rồi tiếp tục đi ra ngoài. Thành Thành cảm thấy ánh mắt của Trình Hàn Lang có gì đó không đúng, thế nhưng nó lại không nói được cái chỗ không đúng kia, lẽ nào anh còn đang giận mình? Thành Thành không tự chủ được mà suy nghĩ.

Trình Hàn Lang cương quyết đem Thành Thành đến phòng bệnh cao cấp, bạn học của Thành Thành liền tìm đến, một đám ba mươi người khiến cho cả gian phòng chật đến mức nước cũng không chảy lọt được. Trình Hàn Lang và Đỗ Công không muốn quấy rầy bọn nhỏ, liền lặng lẽ đi ra. Đi tới phòng nghỉ chuyên dành cho người thăm bệnh.

Đỗ Công đùa giỡn nói: "Nhân duyên của Thành Thành với con gái thật không phải là tốt bình thường, còn thịnh hơn cả mày hồi xưa, trong phòng không được mấy đứa nam sinh."

"Đỗ Công, mày nói thật với tao đi, có phải tao đối xử với Thành Thành rất tệ không?" Trình Hàn Lang vẫn cứ luôn suy nghĩ về vấn đề của mình.

Đỗ Công suy nghĩ một hồi, nói: "Thật ra cũng không hẳn, mày đối với Thành Thành cũng coi như là không tệ, anh trai trong gia đình đối xử với em trai cũng tới mức này là cùng. Chỉ là Thành Thành người ta đối với mày thực sự quá tốt, cho nên thoạt nhìn thì thấy dường như mày cũng không đủ coi trọng thằng bé, thật ra như mày cũng coi như là tốt rồi."

Trình Hàn Lang gật đầu, coi như là đã hiểu ý của Đỗ Công. Hắn vĩnh viễn cũng không trả nổi sự quan tâm của Thành Thành, nếu như hắn đã từng có thể

tiếp thu sự quan tâm của nó còn xem như chuyện đương nhiên, bây giờ hẳn lại không thể không cân nhắc việc mình cũng phải bỏ ra ít nhiều. Hắn vẫn tự nhủ với mình không nên quá để ý chuyện Thành Thành nói, thế nhưng vừa nhìn thấy Thành Thành, lại không tự chủ được mà nhớ tới những lời của nó.

Trình Hàn Lang không cho rằng vấn đề nằm ở việc hắn không tiếp thu được tình cảm của Thành Thành, hẳn cho rằng đây là một phần trách nhiệm, hẳn có trách nhiệm đi giải quyết này. Trong ấn tượng của hắn, đồng tính luyến ái tuy rằng không phải xấu, nhưng chuyện này là một điều cấm kỵ, từ khi bắt đầu đã đại biểu cho loại quan hệ không có kết quả. Hắn không giống ba hắn, cái gì cũng đều chơi thử, nếu như Thành Thành thực sự đi vào con đường này, thì những đau khổ trong đó còn khó có thể thừa nhận hơn việc bị hắn cự tuyệt rất nhiều.

Thế nhưng dù sao Thành Thành cũng cho là nó yêu hắn, bất kể là phần tình cảm này thế nào, Trình Hàn Lang cũng hiểu rõ tình cảm này trong lòng Thành Thành đã là không thể phá vỡ, cho nên Trình Hàn Lang không thể cho lại nó loại tình cảm này dù thế nào cũng là một loại thua thiệt. Hắn chỉ có thể cho Thành Thành một chút cơ hội, để nó ít nỗ lực đi một chút, như vậy cũng sẽ mang tới thương tổn ít đi một chút.

Hắn muốn cho trong mắt của Thành Thành sẽ có bản thân nó nhiều hơn, chứ không phải luôn vây quanh Trình Hàn Lang mà tạo ra những chi tiết trong toàn bộ cuộc sống của nó, cứ như vậy ngày rộng tháng dài rồi tình cảm này sẽ phai nhạt thôi, Trình Hàn Lang cầu nguyện ở trong lòng.

"Thành Thành, mình đã nói cậu chưa? Nói cậu bình thường ăn nhiều một chút chưa? Cậu có thèm nghe đâu! Cứ suốt ngày đi rèn luyện vớ vẩn, rèn luyện được nửa ngày trái lại còn tự làm mình kiệt sức, không có loại bản lĩnh này thì lần sau cũng đừng tự mình lăn qua lăn lại nữa." Vu Tiểu Đồng nói với Thành Thành đang bị bệnh không chút khách khí nào. Một số bạn học ngồi chung quanh đều oán giận cô bé nói quá hăng, nào có ai nói chuyện với bệnh nhân như vậy, chỉ có Thành Thành biết trong lòng cô bé là thật sự quan tâm tới nó nên mới nói như vậy.

Trình Hàn Lang đứng ở cửa nhìn ra bức tường bên ngoài, không ai có thể thấy rõ hắn đang có biểu tình gì.

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Trình Hàn Lang từ ngoài cửa đi vào trong nhìn, Thành Thành đang cùng các bạn học nói chuyện phiếm, nó rất ít khi lên tiếng, chỉ lẳng lặng nghe người khác nói, sau đó vui vẻ cười. Trình Hàn Lang nghĩ nụ cười kia thật sự rất trong suốt, không mấy may nhìn ra nó có điều gì ưu thương. Nếu như Trình Hàn Lang không nghe thấy Thành Thành nói những lời kia, hẳn thực sự cho rằng Thành Thành không có gì để mà buồn rầu, vĩnh viễn là đứa nhỏ rực rỡ ánh mặt trời kia.

Điện thoại vang lên, là Ngô Ngọc.

"Hàn Lang, em nghe trong công ty nói Thành Thành bị bệnh phải không?" Trong giọng nói của Ngô Ngọc tràn đầy lo lắng.

"Không có chuyện gì, chỉ là không nghỉ ngơi tốt." Trình Hàn Lang an ủi.

"Em đến thăm thằng bé một chút đi, em đã nói rồi học tập không nên áp lực quá. Anh xem em, tuyệt đối sẽ không sinh bệnh."

Trình Hàn Lang vội vàng trả lời: "Không cần, thằng bé sắp xuất viện rồi, em đừng tới đây."

"Em làm sao mà không tới được? Em chính là chị dâu của thằng bé, em ấy còn muốn em tới ấy chứ! Được rồi, cứ quyết định vậy đi." Trình Hàn Lang còn muốn nói gì đó, Ngô Ngọc đã cúp điện thoại.

Trình Hàn Lang thở dài, hẳn thực sự không hy vọng sau này sẽ xuất hiện cùng một lúc với Ngô Ngọc trước mặt Thành Thành, tuy rằng hắn biết trước mặt Thành Thành sẽ không ngại, thế nhưng hắn phải cố gắng hết sức để giảm bớt thương tổn cho Thành Thành.

"Thành Thành đâu?" Ngô Ngọc đang cầm một bó hoa tươi và một giỏ hoa quả cùng Ngô Chấn đi qua. Trình Hàn Lang chỉ chỉ vào trong phòng, Ngô Ngọc liền chạy vào.

"Chị Ngô Ngọc, sao chị cũng tới?" Thành Thành cầm hoa tươi Ngô Ngọc đưa, cười nói thật xinh đẹp.

Ngô Ngọc cẩn thận nhìn Thành Thành một chút, đau lòng nói: "Em xem, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng biến thành vàng như nền rồi."

Thành Thành có chút ngượng ngùng, bạn học ở bên cạnh cũng đứng dậy muốn về, Thành Thành cũng muốn đứng lên tiễn chúng, nhưng bị Vu Tiểu Đồng gắt gao dè xuống. "Cậu đó thành thật mà ngốc ở đây cho mình!" Thành Thành không lay chuyển được cô bé, chỉ có thể lưu luyến bịn rịn mà nhìn các bạn rời đi.

Chờ bạn học vừa về hết, trong phòng thoáng cái lại rộng rãi. Ngô Ngọc lớn tiếng gọi Trình Hàn Lang: "Anh vào đi! Không có người nào nữa rồi!"

Trình Hàn Lang không muốn đi vào lắm, thế nhưng Ngô Chấn cứ nhìn hắn, hẳn lại không muốn bị Ngô Chấn phát hiện ra chuyện gì kỳ lạ.

Ngô Ngọc ngồi đến trước mặt Trình Hàn Lang, khoác lên cánh tay của hắn, giọng nói có chút làm nũng mà nói: "Thành Thành, em biết không? Anh em thật hư hỏng, ngày hôm nay anh ấy cư nhiên không để cho chị đến thăm em, em nói xem anh đang âm mưu cái gì?"

Thành Thành khẽ mỉm cười một cái, thoải mái nói với cô: "Anh em là sợ chị đến sẽ mệt, anh là yêu thương chị đó."

Lúc này Trình Hàn Lang lại nhìn dáng vẻ tươi cười của Thành Thành, bỗng nhiên cảm thấy có chút khó chịu. Hắn muốn giãy cánh tay của Ngô Ngọc ra, Ngô Ngọc ngược lại lại nhảy ra ngoài, chạy đến đầu giường của Thành Thành lôi kéo tay của nó nói:

"Thành Thành, vẫn là lời của em nói nghe êm tai, anh em chưa hề nói câu nào dở ngon dở ngọt chị. Hai người chúng ta cùng một chỗ đi?" Ngô Ngọc nói xong hướng Trình Hàn Lang làm ra một cái mặt quý, ý định muốn chọc giận hắn.

Thành Thành cũng cười liếc mắt nhìn Trình Hàn Lang, Trình Hàn Lang nghĩ cái nhìn này của Thành Thành làm tim hắn đập dồn dập, không biết có phải là tác dụng tâm lý không.

"Chị đừng nói như vậy, anh sẽ ghen đó, về nhà anh ấy liệu mạng với em thì làm sao bây giờ?" Thành Thành trêu ghẹo nói, kỳ thực nó biết Ngô Ngọc là đang nói đùa, Trình Hàn Lang làm sao mà đành lòng đối xử không tốt với nó.

"Đến, chúng ta không nói nữa, để Thành Thành một mình nghỉ ngơi cho tốt một chút đi! Từ lúc tỉnh lại mãi không được yên tĩnh." Trình Hàn Lang vừa nói, trong phòng liền yên tĩnh.

Ngô Chấn đến kéo Ngô Ngọc, "Chúng ta về nhà trước đi! Em thăm cũng thăm rồi, để Thành Thành nghỉ ngơi cho khỏe."

Ngô Ngọc gật đầu, lúc ra cửa thừa dịp Trình Hàn Lang không chú ý, hôn lên miệng của hắn một cái. Trình Hàn Lang đột nhiên có xúc động muốn tìm cách né tránh, thế nhưng tốc độ của Ngô Ngọc quá nhanh. Trước khi Ngô Ngọc đi có ghé vào tai hắn nói một câu: "Sau này lại đi chơi với em một đêm." Sau đó liền cười hi hi mà rời đi.

Thành Thành ở trong phòng thấy được một màn ở cửa, nó muốn nhanh chóng cúi đầu xuống, thế nhưng vẫn chậm, nó vẫn thấy được cái hôn khẽ lướt kia. Rất tốt đẹp là, chính trong lòng nó thay anh nó cảm thấy hạnh phúc, mặc dù nó có thể sẽ không bao giờ có một ngày được như vậy. Trình Hàn Lang đi tới, thấy Thành Thành hướng về phía cửa mà dờ ra, nhớ tới một màn vừa rồi, lo lắng Thành Thành có phải là nhìn thấy được rồi không.

Thành Thành thấy hắn tiến đến, lập tức đổi thành dáng vẻ tươi cười, "Anh, anh có đói bụng không? Anh ở chỗ này ngày ngày người cả một ngày rồi phải không?"

"À, anh không có đói, em đói sao? Em đói bụng anh đi ra ngoài mua cho em chút đồ ăn, cơm trong bệnh viện ăn không vô đâu." Trình Hàn Lang dịu dàng hỏi.

"Không cần, còn phải đi ra ngoài mua, gọi người giao tới đi!"

"Thân thể em tốt chút nào chưa? Đỡ một chút rồi thì chúng ta cùng nhau ra ngoài ăn đi, bây giờ bên ngoài rất náo nhiệt." Trình Hàn Lang đề nghị, Thành Thành lập tức xuống giường mang giày.

Trình Hàn Lang sợ nó ngã sắp xuống, đi tới đỡ nó, vừa vặn lại đỡ lấy eo của Thành Thành. Tuy rằng bình thường lúc ngủ Trình Hàn Lang cũng có vô tình hay cố ý ôm Thành Thành ngủ, thế nhưng lúc này hắn lại chợt cảm thấy mặt có chút nóng lên. Thành Thành không phát hiện chút nào, hoàn toàn bị niềm vui bao phủ, cả người đã có vẻ khỏe mạnh sinh động hơn.

"Thật tốt quá, em ngồi ở đây đặc biệt khó chịu, rốt cuộc cũng có thể rời giường hoạt động." Trình Hàn Lang thấy Thành Thành thay quần áo xong, liền đến chào hỏi bác sĩ, rồi cùng Thành Thành đi ra khỏi cửa bệnh viện.

"Muốn đến chỗ nào chơi không?" Sau khi ăn cơm xong, Trình Hàn Lang hỏi Thành Thành.

"Không muốn đi đâu, em chỉ muốn đi tản bộ thôi, bên ngoài gió thổi thoải mái lắm."

Tóc Thành Thành đã dài ra rồi, gió thổi một bên tóc bay lên, lộ ra gò má trắng nõn. Trình Hàn Lang nghiêng đầu nhìn nó, đã từng nghe rất nhiều người nói em trai của hắn xinh đẹp thế này thế kia, nhưng bản thân hắn lại chưa từng nhìn kỹ, hôm nay mới phát hiện đúng thật là rất mê người.

"Anh làm gì mà nhìn em như thế?" Thành Thành không biết tại sao lại bị Trình Hàn Lang nhìn.

"Không có gì, Thành Thành anh hỏi em, em có hận anh không?"

"Hận anh? Tại sao lại muốn hận anh? Anh, sao anh lại hỏi cái này?" Thành Thành có chút ngờ ngạc không hiểu.

"Không tại sao cả, chỉ là tùy tiện hỏi một chút, anh cảm thấy mình đối với em rất không tốt. Mặc dù anh thực sự đã thử, đã cố gắng thế nhưng so với những nỗ lực của em, anh thực sự kém quá xa." Trình Hàn Lang đang nói, bên cạnh có một chiếc xe chạy tới, Trình Hàn Lang nhanh chóng đem Thành Thành kéo đến bên cạnh mình, sợ nó bị xe quệt phải.

"Anh, em không nghĩ em phải nỗ lực cái gì cả, thực sự! Có thể là con người của em như vậy thôi, em đối với bạn bè và người thân đều rất nghiêm túc, em không nghĩ việc nỗ lực là chuyện thua thiệt gì. Em nghĩ mình làm gì cho người khác trong lòng mình cũng rất thoải mái, đặc biệt là làm việc gì cho anh."

"Vì sao?" Trong giọng nói của Trình Hàn Lang có chút run rẩy, hấn sợ sẽ nghe được cái gì đó lại vừa có một tia khát vọng được nghe thử.

"Bởi vì anh là anh trai của em." Thành Thành lẳng lặng nói.

Trình Hàn Lang không nói gì thêm, tiếp tục đi về phía trước, câu trả lời của Thành Thành khiến hấn có một chút an tâm rồi lại có một chút mất mát.

"Anh công em về được không?" Trình Hàn Lang bỗng nhiên đề nghị.

Thành Thành bị dọa sợ hết hồn, thấy xung quanh đều là người, vội vàng xua tay: "Đừng a! Nhiều người như vậy, hơn nữa em rất nặng."

Trình Hàn Lang hừ một tiếng: "Nói cho em biết, đây là lần đầu tiên anh lấy lòng người khác, em cứ nhiên còn không biết hành diện, em có tưởng tượng thế nào, sau này cũng không có loại chuyện tốt thế này nữa đâu."

Lời nói của Trình Hàn Lang hiển nhiên khiến Thành Thành có một tia dao động, trong lòng nó tự nhiên là vô cùng muốn, thế nhưng nó lại có một chút lo lắng. Trong lúc nó đang do dự, Trình Hàn Lang lôi cánh tay của nó, một hơi đem nó công lên. Chậm rãi đi về phía trước, những người chung quanh nhìn thấy cảnh tượng này, đều sẽ như nhau quay đầu lại nhìn vài lần.

Thành Thành thỉnh thoảng lại nói bên tai Trình Hàn Lang: "Anh, anh thả em xuống đây đi! Công một đứa con trai lớn như vậy thì coi ra làm sao a?"

Trình Hàn Lang cũng không có kỵ ánh mắt của bọn họ, tiếp tục đi về phía trước. Dần dần, Thành Thành cũng đã quen, an tĩnh dựa vào trên lưng của Trình Hàn Lang.

Nếu như tối hôm nay em chết trên con đường này, em cũng cam tâm tình nguyện, Thành Thành cứ nghĩ. Cảm giác được một người công thực sự rất tốt, đặc biệt người này còn có một tấm lưng rộng lớn. Thành Thành cảm thấy mình giống như đang nằm mơ vậy, tất cả lo lắng và sợ hãi ngày hôm qua đều biến thành hạnh phúc ngày hôm nay. Nó phải thật cẩn thận quan sát kỹ từng cành cây ngọn cỏ, từng gốc cây ở nơi này, nhớ thật kỹ từng giây từng phút xảy ra ở đây.

Dưới ánh đèn đường bóng hai người lúc thì bị kéo dài, lúc thì bị rút ngắn. Bọn họ cứ như vậy lẳng lặng đi tới, ai cũng không nói lời nào. Trên đường bắt đầu trở nên vắng vẻ, sẽ không có ai chú ý tới hai anh em này nữa. Thành Thành đột nhiên lại ôm chặt hấn, mặt nó dụi vào trong cổ của Trình Hàn Lang. Có thể không kiêng kỵ gì mà làm nũng như khi còn bé vậy, khi đó, em chỉ là em trai của anh, mà anh, cũng chỉ là anh trai của em.

Thành Thành, buổi tối ngày hôm nay, anh làm chuyện sai lầm một lần cuối cùng. Sau này bất kể anh làm cái gì, xin em hãy hiểu cho anh.

Anh, buổi tối ngày hôm nay, em lún sâu vào một lần cuối cùng. Sau này bất kể Thành Thành làm cái gì, xin anh đừng bỏ rơi em.

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

"Thành Thành, chúng ta ngủ xa nhau đi! Em không phải vẫn muốn ngủ xa nhau sao? Từ hôm nay trở đi chúng ta tách ra, nếu như em ngủ không quen thì ở lại phòng này đi, anh qua phòng bên kia." Trình Hàn Lang đề nghị sau khi Thành Thành xuất viện không lâu.

"Dạ! Lúc nào ạ, chúng ta nên ngủ xa nhau thôi, cái giường này nhỏ quá mà." Thành Thành giả vờ thoải mái mà nói.

"Tối hôm nay chúng ta dọn qua luôn đi! Buổi tối anh về nhà giúp em thu dọn." Giọng của Trình Hàn Lang giống như là đang báo lại một nhiệm vụ gần hoàn thành, không có bất kỳ biến hoá tình cảm gì bên trong. Thành Thành cảm thấy trong lòng có chút khó chịu, nó mạnh mẽ nhận xuống sự không thoải mái mà nói với Trình Hàn Lang:

"Dạ, buổi tối rồi dọn."

Trình Hàn Lang nói xong chuyện này thì đi làm, lúc xuống dưới lầu hấn tự nói với mình không nên tùy tiện đổi ý.

Anh, em đã sớm nói, một ngày nào đó, anh sẽ cảm thấy có em ở bên cạnh thật sự rất không tiện.

Đêm hôm đó sau khi Trình Hàn Lang công Thành Thành trở về, quan hệ của hai người xảy ra biến hoá rất nhỏ. Mặc dù Trình Hàn Lang đối với nó còn săn sóc, quan tâm hơn trước, gần như là chỉ cần Thành Thành muốn hấn sẽ thỏa mãn. Thế nhưng Thành Thành cảm thấy ánh mắt của Trình Hàn Lang đối với nó trước đây không giống như hiện tại, rất nhiều thứ nó cảm thấy khi nó lấy được cũng là lúc nó mất đi.

Trình Hàn Lang không hề đem Ngô Ngọc về nhà nữa, mặc dù có đôi khi Thành Thành cũng hi vọng cô đến, Trình Hàn Lang vẫn uyển chuyển cự tuyệt. Số lần Trình Hàn Lang về nhà ít đi, có đôi khi trở về cũng không rộng to hét lớn với nó như trước nữa. Bất kể Thành Thành làm cái gì, hấn đều giúp đỡ thông cảm. Trình Hàn Lang không hề nói với nó giữa hấn và Ngô Ngọc xảy ra bất cứ chuyện gì, thậm chí ngay cả điện thoại cũng trốn đến chỗ nào đó Thành Thành không thấy mới nhận.

Lúc Thành Thành ở lớp nghe giảng bài nghỉ, lúc đi vệ sinh nghỉ, lúc ở nhà làm cơm nghỉ, lúc ăn cơm cũng nghỉ, lẽ nào em làm cái gì sai sao? Em đối với tình cảm của hai người cho tới bây giờ vẫn luôn là thái độ ủng hộ mà, vì sao em cảm thấy mình như một người xa lạ chứng mất vậy?

Buổi tối lúc Trình Hàn Lang trở về Thành Thành đã thu dọn xong mọi thứ, cái giường Trình Hàn Lang và nó từng ngủ kia hầu như không có gì thay đổi. Cái giường Thành Thành mới thu dọn thì lại đơn giản đến không thể đơn giản hơn, chỉ có cái chăn và nhóc ăn xin theo nó 7 năm nay.

Trình Hàn Lang đi tới căn phòng Thành Thành mới thu dọn lại xem, thực sự là, quá trống rỗng! Không có gì cả, thì ra Thành Thành chỉ có một ít đồ đạc như thế. Hắn ngồi trên chiếc giường Thành Thành sẽ ngủ, mắt nhìn hết thấy xung quanh, cùng Thành Thành đang đứng cô đơn ở cửa, Trình Hàn Lang cảm thấy tim mình như bị móc ra một khối, thế nhưng một khối này phải nhin đau phải ép xuống.

"Anh, thế nào? Cũng không tệ lắm phải không?" Thành Thành đứng ở cửa nói với Trình Hàn Lang, Trình Hàn Lang gật đầu, hắn đứng dậy, trái phăng lại ga giường của Thành Thành, rồi đi tới cửa. Trên mặt của Thành Thành ở bên cạnh vẫn luôn mang theo nụ cười, Trình Hàn Lang lại không dám liếc mắt nhìn, nhanh chóng rời khỏi căn phòng này.

Buổi tối hai người tắm rửa xong đều đi về phòng ngủ của mình nghỉ ngơi, lúc đóng cửa hai người vừa vặn thấy đối phương, đều sững sờ, trong ánh mắt có hình ảnh khựng lại trong phút chốc trên mặt của đối phương. Cuối cùng vẫn là Thành Thành mở miệng trước.

"Anh, ngủ ngon!"

"Ừ! Ngủ ngon!"

Trình Hàn Lang trở về căn phòng không có Thành Thành, tất cả ở nơi này căn bản không có thay đổi gì quá lớn, nhưng Trình Hàn Lang cảm thấy mọi thứ đều đã đổi thay, mặc dù ở đây vẫn còn lưu giữ mùi của Thành Thành. Ga giường là Thành Thành trái, cái tủ bên cạnh là do Thành Thành lau chùi, quần áo trên giá là Thành Thành tắm xong treo lên.

Trình Hàn Lang nằm ở trên giường, đem chăn đắp lên người rồi ôm chặt. Trên chăn đều là hương vị trên người Thành Thành, 10 năm qua vẫn chưa hề đổi cái khác. Hắn tắt đèn, muốn bỏ qua sự thật Thành Thành không có ở trong phòng. Trong nháy mắt kia khi cả người thoải mái duỗi ra, hắn đột nhiên cảm thấy cái giường này sao lại trở nên rộng như thế. Vài chục năm trước khi trong cuộc đời của hắn còn chưa có sự xuất hiện của Thành Thành, hắn chưa từng nghĩ cái giường này to như thế. Hiện tại hắn sâu sắc cảm thấy, hắn mở đèn, chăn mền bên cạnh hắn còn dư rất nhiều. Biết bên cạnh hắn vẫn có nhiều thứ, hắn mới đem mình thả vào bóng tối một lần nữa.

Thành Thành, vì sao chúng ta không quay trở về lúc ban đầu được? Vì sao chúng ta không thể làm người thân cả đời? Vì sao em ép anh làm chuyện anh không muốn? Vì sao... Thành Thành, anh nhớ em...

Từ lúc Trình Hàn Lang về phòng rồi, Thành Thành vẫn ngồi bên bàn học, đọc rồi viết nhật ký. Một năm tới nó sẽ dưỡng thành thói quen, khi bản thân rơi vào đau khổ không cách nào giải thoát, sẽ đọc sách, sẽ viết nhật ký, sẽ đi vận động. Đây là phương pháp trốn tránh tốt nhất.

Ngày 23 tháng 4 năm 2006, tâm tình: không.

Mình cố gắng làm một người không có tâm tình.

Căn phòng mới rất tốt, kỳ thực thì khả năng đón ánh sáng còn tốt hơn căn phòng kia, hơn nữa cũng rộng rãi.

Mình ở đây có thể muốn làm cái gì thì làm cái đó, sẽ không lo lắng bị mắng.

Không phải là đổi một cái phòng thôi sao? Như vậy mình sẽ không gặp phải tình cảnh lúc anh và bạn gái của anh hôn môi, thân thiết. Vui vẻ thoải mái lại tránh bị xấu hổ.

Mình có thể không chút kiêng kỵ mà viết nhật ký, đem tâm tình của mình nói cho một người xa xôi nghe.

Trình Thành, tại sao mày đối với nhật ký còn nói dối chứ? Mày nói dối đến nghiện rồi sao? Đã lừa người khác mày còn gạt bản thân mình sao?

Nếu có một ngày có một người thấy được nhật ký của mình, vậy người đó là ai nhỉ? Người đó sẽ chán ghét mình sao?

Chẳng trách, đến mày còn không thích nổi bản thân mày, mày có điểm nào so được với chị Ngô Ngọc. Mày không hồn nhiên, không hiểu chuyện, mày luôn giữ lại chút tư tâm của mày, mày xứng được cái gì sao? Ngoại trừ cô đơn và tuyệt vọng vô tận mày chẳng xứng được cái gì cả.

Kỳ thực mình thực sự rất đau lòng, lại không biết nên nói cùng ai.

Mình hận bản thân không buông tay, người luôn yêu cầu có một cái phòng riêng vẫn luôn là mình, ngày đó đến thật rồi mình lại không cách nào quên được. Phòng này lạnh quá, lạnh đến nỗi mình cảm thấy lòng của mình sắp đông lại thành băng rồi. Rất nhiều lần mình mơ tới cảnh anh ôm mình hôn môi, sau đó mình tỉnh lại tự nắn bản thân vô si. Nhưng bây giờ, đến cả loại mộng đẹp này mình cũng không được bố thí cho, cho dù mỗi lần mơ vẫn là mơ thấy anh, nhưng cũng chỉ là một bóng lưng.

Em biết anh sắp sửa có cuộc sống của mình, anh sắp sửa có gia đình của mình. Ngày hôm nay anh có thể chia phòng ngủ với em, biết đâu ngày mai cả căn nhà này anh cũng không trở về quan tâm chăm sóc.

Cho nên em rất sợ, anh, xin anh để ngày đó tới chậm một chút được không?

Em không muốn nhận được sự quan tâm và bảo vệ anh cho em bởi vì ít nhiều áy náy với em, em chỉ muốn nghe anh mắng vài câu, cho dù anh lại gọi em một tiếng: "Nhóc ăn xin!", cũng có thể khiến em cảm thấy được em là sự tồn tại thiết thiết thực thực trong đời anh.

Em không muốn anh lại trốn em đi nói chuyện yêu đương, đi lo lắng gì đó, em thích nhìn dáng vẻ hạnh phúc của anh, em muốn nhìn anh cười, anh, anh có biết đã bao nhiêu lâu rồi anh không có cười vui vẻ một lần chưa?

Ngày hôm nay mình viết nhiều một chút, là bởi vì nguyên nhân đặc biệt nên có thêm một chút cảm khái thôi! Ngày mai mình sẽ lại cố gắng không suy nghĩ miên man nữa, bác sĩ nói mình phải học cách điều chỉnh chính mình, mình phải nghe lời bác sĩ.

Mình phải nghe lời bác sĩ...

Thành Thành ôm quyển nhật ký nằm trên bàn ngủ một đêm.

Sáng hôm sau, Thành Thành tỉnh dậy rất sớm. Nhìn đồng hồ một cái, mới có hơn bốn giờ, trời vẫn còn đen, thế nhưng nó ngủ không được. Thành Thành suy nghĩ một hồi, lén lút đi xuống lầu, chuẩn bị đi chạy bộ. Ra đến cửa tiểu khu Thành Thành phát hiện có một cửa hàng bán đồ ăn sáng, không biết là cái gì, còn sớm như vậy đã có người xếp hàng dài như thế chờ mua. Nó chạy tới, tiến lên nhìn một chút, bên trong bán là một loại bánh cuốn. Loại bánh cuốn này nhìn qua rất mỏng rất dày nhưng nguyên liệu bên trong lại không giống bình thường, trông ăn rất ngon lại rất tiện lợi.

Thành Thành cũng đứng ở trong hàng, lúc đến phiên nó, bên trong chỉ còn bánh cuốn mực xiên, nó cũng chỉ muốn bánh cuốn có vị mực xiên ngon một chút. Nhìn đoàn người vẫn còn rất dài thoảng cái liền tan ra có vài người rất là uể oải, Thành Thành có chút không hiểu.

"Ông chủ, sao các bác lại làm giờ này ạ? Trước giờ ban ngày không thấy các bác bán, hơn nữa lại bán từng người một, người khác phải tốn bao nhiêu thời gian để xếp hàng a!

Một bác gái bên cạnh vừa thu dọn đồ đạc vừa nói: "Các bác phải chế biến rất nhiều nguyên liệu, vào một khoảng thời gian đặc biệt trong buổi tối mới có thể làm được, hơn nữa các bác dùng bột không giống với bột bình thường, phải tốn thêm mấy công đoạn đó! Làm tại chỗ bán luôn là ăn ngon nhất, bằng không sẽ không có cái vị kia đâu! Cho nên sáng sớm bốn, năm giờ là thời gian làm ra ăn ngon nhất, các bác mới bán ở lúc này."

Ông chủ còn nói: "Nhóc con, con không hiểu gì rồi. Bán từng người mới có đoàn người xếp hàng dài chứ~ bằng không sao con lại chạy tới đây?" Thành Thành vừa nghe xong thì thấy đúng thật. Nó nghĩ một cái, cảm thấy hương vị đặc biệt đậm đà. Ở Bắc Kinh rất ít khi được ăn món ăn vặt ngon như vậy. Ngày hôm nay mua được một phần, để lại cho Trình Hàn Lang ăn đi! Ngày mai mua thêm cho mình ăn nữa. Nói rồi, Thành Thành liền chạy về nhà.

Vào nhà rồi, Trình Hàn Lang còn chưa có rời giường, Thành Thành liền đem bánh cuốn bỏ lên bàn, bên cạnh chèn một tờ giấy: "Anh, em chưa kịp làm đồ ăn sáng, anh nếm thử cái bánh này vị thế nào? Nếu như ngon sau này em không làm đồ ăn sáng nữa, mỗi ngày đi mua được không?"

Sau khi Trình Hàn Lang tỉnh lại thấy tờ giấy này, cầm lấy bánh cuốn ăn một miếng, mùi vị không chỉ là ngon bình thường. Nếu có thể để Thành Thành tiết kiệm thời gian, lại có thể ăn được đồ ngon như vậy, hẳn liền sáng khoái đáp ứng thôi.

Từ đó về sau, Thành Thành sáng nào cũng dậy lúc bốn giờ, chạy xuống lầu mua bánh cuốn cho Trình Hàn Lang. Mỗi ngày đều mua những mùi vị khác nhau. Nó sợ Trình Hàn Lang biết là nó ra ngoài sớm như vậy mua đồ, còn xếp hàng lâu như vậy, nhất định sẽ không để nó tiếp tục đi mua.

Vì vậy mỗi buổi sáng Thành Thành đều vô cùng cẩn thận, nó biết Trình Hàn Lang lúc nào ngủ sâu giấc, sẽ canh lúc đó nhẹ tay nhẹ chân mở cửa. Đợi đến khi trở về đem bánh cuốn để trên bàn rồi đi học, lúc cuối tuần thì nó mua về rồi ngủ tiếp. Trình Hàn Lang thông thường cũng sẽ không chú ý bên đường có quán nhà ai mở cửa không, cho nên Thành Thành vẫn luôn không bị phát hiện.

Chú thích:

Bánh cuốn ở đây là một loại bánh có vỏ làm bằng bột mì, bên trong có măng tây, nấm, thịt, v...v... Người bán hoặc người làm bánh cũng thường thay đổi nguyên liệu bên trong thành nhiều kiểu đa dạng

Bạn đang đọc truyện *Án Tỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53

"Hàn Lang, em muốn sang nhà anh ăn cơm, đã lâu rồi em không được ăn cơm Thành Thành nấu." Nguyên một buổi chiều Ngô Ngọc cứ ở đây thương lượng chuyện này với Trình Hàn Lang.

"Không được, Thành Thành học hành căng thẳng. Em không thấy gần đây buổi trưa hoặc buổi tối anh cũng không trở về nhà ăn sao?" Trình Hàn Lang kiên quyết cự tuyệt.

"Cả một bữa ăn cũng không được, sao anh cũng chiều thằng bé như thế? Sợ thằng bé mệt mỏi, còn tốt hơn không biết gấp bao nhiêu lần so với em." Lời Ngô Ngọc nói ra e âm vị chưa, bắt quả những lời này lại rất hữu dụng đối với Trình Hàn Lang, Trình Hàn Lang rốt cục cũng ngừng đầu lên.

"Nó và em không giống nhau, căn bản không thể so sánh với nhau. Thằng bé là em trai của anh, anh chăm sóc nó là chuyện cần phải làm, em là bạn gái của anh, anh đối tốt với em là xuất phát từ tình cảm nam nữ riêng tư, hiểu không?" Sau khi Trình Hàn Lang nói xong thì nhìn Ngô Ngọc, Ngô Ngọc gật đầu, nói một câu đã hiểu rồi phần nọ rồi đi.

Kỳ thực nút thắt trong lòng Ngô Ngọc đã hình thành từ rất lâu rồi, phản ứng gần đây của Trình Hàn Lang thật sự là rất kỳ quái. Từ khi Thành Thành xuất viện, Trình Hàn Lang gần như ngăn chặn Ngô Ngọc đến nhà. Cứ coi như là sợ ảnh hưởng việc học tập của Thành Thành đi, nhưng cũng khó tránh khỏi chuyện bé xé ra to, đến ăn bữa cơm thì có thể ảnh hưởng bao nhiêu thời gian chứ?

Bình thường cô xin Trình Hàn Lang một việc gì, hầu như chỉ cần hỏi một vài lần là có thể thuyết phục Trình Hàn Lang, nhưng chuyện nhỏ như thế này Trình Hàn Lang lại hết lần này tới lần khác cần mãi không buông. Hẳn càng như vậy, Ngô Ngọc lại càng muốn đi xem rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Trình Hàn Lang nhìn Ngô Ngọc lại một lần nữa rồi đi trong dáng vẻ thất vọng, trong lòng âm thầm thở dài một tiếng.

Buổi tối Trình Hàn Lang gọi Ngô Ngọc cùng hắn đi ăn cơm tối, Ngô Ngọc cự tuyệt. Sẽ không phải là còn đang tức giận chứ? Trình Hàn Lang nghĩ, thật đúng là một đứa nhỏ khó chiều. Không cần để ý, qua một thời gian ngắn nữa tự khắc sẽ ổn. Vì vậy Trình Hàn Lang quyết định về nhà ăn.

"Com tối hôm nay rất phong phú, lẽ nào em biết buổi tối anh trở về ăn sao?" Trình Hàn Lang dựa vào cửa phòng bếp nhìn Thành Thành nói.

"Ai nói đây là làm cho anh? Đây là làm cho chị dâu của em." Thành Thành đánh một cái lên cái tay đang bốc vụng của Trình Hàn Lang.

"Ngô Ngọc tới?" Trình Hàn Lang cực kỳ sợ hãi, "Cô ấy ở đâu?"

"Trong phòng anh a!" Thành Thành mới nói xong Trình Hàn Lang liền chạy đến phòng ngủ, Thành Thành nhìn phản ứng khác thường của hắn, trong lòng rất buồn bực. Ngô Ngọc gọi điện thoại cho nó nói muốn tới nhà ăn, còn không cho Thành Thành nói với Trình Hàn Lang. Khi đó Thành Thành cũng có chút không hiểu, không biết hai người kia đang chơi trò gì, nhìn bộ dáng của họ cũng không giống như giận dữ, tới nhà ăn bữa cơm thì thế nào?

Trong phòng truyền đến tiếng Trình Hàn Lang và Ngô Ngọc cãi nhau. Lúc đầu rất lớn, sau đó cũng từ từ lắng xuống. Tiếp theo sau đó Trình Hàn Lang lại đen mặt đi ra, đi theo phía sau chính là Ngô Ngọc đang hà hê đắc ý.

Thành Thành thấy biểu tình của hai người họ, thoáng cái thì nhìn ra được kết quả của cuộc khác khẩu. Ngô Ngọc thật sự rất lợi hại, lần nào cũng thắng được anh, trong lòng Thành Thành nghĩ, ở trong ký ức của nó, Trình Hàn Lang chưa từng cúi đầu trước bất cứ người nào. Mỗi lần nó và Trình Hàn Lang có cái gì không hài lòng, không đợi Trình Hàn Lang nổi giận chính nó đã tự thuận theo. Nhưng Trình Hàn Lang ở trước mặt Ngô Ngọc lại có thể bao dung như thế, sức mạnh của tình yêu thật vĩ đại.

"Em đã nói Thành Thành sẽ không để ý, thằng bé học tập đâu có căng thẳng như vậy chứ? Em cũng học cấp ba, còn hơn thằng bé một năm, hơn nữa em sắp thi tốt nghiệp rồi, em chưa từng tốn nhiều công sức như thế bao giờ, bây giờ không giống như mấy năm trước đâu." Ngô Ngọc vừa ăn cơm vừa cực kỳ không phục nói với Trình Hàn Lang.

"Chị Ngô Ngọc, chị nói cái này là sao vậy? Hồi nãy chị với anh em ồn ào cái gì thế ạ?" Thành Thành nhân cơ hội hỏi Ngô Ngọc.

"Không có gì, anh em ở đó nói chị qua đây sẽ thêm nhiều phiền phức cho em, không để cho chị tới đây ăn cơm." Ngô Ngọc hướng Thành Thành kể khổ.

"Sao như vậy được? Làm một bữa cơm có thể lãng phí bao nhiêu thời gian đâu, sau này mọi người có thời gian cứ tới đây ăn." Thành Thành nói lời này thấy đặc biệt không được tự nhiên, đây không phải là của Trình Hàn Lang sao? Nói như vậy giống như là họ đến chơi. Trình Hàn Lang nghe lời này càng không được tự nhiên, trái lại không phải là sự không tự nhiên này thuộc về ai, mà là hàm nghĩa đằng sau những lời không được tự nhiên này. Nhà, từ khi nào, hình như đã không còn là nơi mà hắn và Thành Thành hai người từng cùng nhau tạo thành.

"Yeah! Vẫn là Thành Thành em ngoan nhất, đến, thường tôm bự cho một mình em thôi." Ngô Ngọc hưng phấn nói, ném một ánh mắt thắng lợi qua phía Trình Hàn Lang.

Trình Hàn Lang không có nhìn cô, quay đầu nhìn Thành Thành, trong ánh mắt có một loại lo lắng mơ hồ. Thành Thành đáp lại cho hắn bằng một ánh mắt bảo hắn cứ yên tâm, Trình Hàn Lang lại nhìn Thành Thành vài lần, Thành Thành không có trả lời hắn nữa, Trình Hàn Lang lại cúi đầu ăn. Ngô Ngọc rất nhanh chóng chú ý tới ánh mắt của Trình Hàn Lang, không biết vì sao, trong lòng có một chút không thoải mái.

"Bên ngoài trời mưa rồi!" Thành Thành đứng ở trên ban công nói, hai người Trình Hàn Lang và Ngô Ngọc ăn cơm xong đang ở trong phòng nghỉ ngơi.

"Em làm sao bây giờ? Không về nhà được rồi!" Ngô Ngọc nhỏ giọng lầu bầu.

"Anh sẽ chờ em về!" Giọng nói của Trình Hàn Lang có một chút cứng rắn.

"Vì sao em không thể ở lại, bình thường anh ở nhà của em, vì sao em thì không thể ở lại đây một lần?" Ngô Ngọc lại bắt đầu oán giận.

"Anh nói không được là không được, không có giường!" Trình Hàn Lang không thỏa hiệp một chút nào.

"Không có giường? Anh không ngủ trên giường sao? Lúc anh ở nhà em chúng ta ngủ hai cái giường sao?" Ngô Ngọc cũng không có chú ý hình tượng, cái

gì cũng nói ra. Trình Hàn Lang ý bảo cô không nên nói lung tung, lại nhìn thoáng qua Thành Thành đang ở bên cạnh, Thành Thành không có phản ứng gì, nó từ ngoài ban công đi vào, nhìn hai người bọn họ nói: "Em cũng lớn rồi, có gì không hiểu đâu ạ? Chị Ngô Ngọc, chị cứ ngủ ở đây đi! Việc này em thay anh em quyết định, anh chính là quá đề ý mặt mũi thôi, kỳ thực anh ấy cũng mong chị ở lại mà!"

Trình Hàn Lang căm tức nhìn Thành Thành nói: "Nhóc con em học được ở đâu? Nói bậy bạ cái gì đó?"

Thành Thành cười khò một cái, đưa lưng về phía Trình Hàn Lang nói: "Anh dám nói anh không muốn sao, anh?"

Trình Hàn Lang thật lâu không có trả lời, Thành Thành biết kết quả sẽ là như thế này. Tim, vẫn có một chút đau! Thành Thành hít sâu vào một hơi, đi về phòng của mình, đóng cửa lại.

Cuối cùng Ngô Ngọc vẫn là ở lại qua đêm trong nhà Trình Hàn Lang, Trình Hàn Lang để Ngô Ngọc ngủ ở bên phải. Đó là chỗ ngủ bình thường của hắn. Từ khi Thành Thành đi rồi, Trình Hàn Lang cũng không có qua bên trái ngủ, chỗ đó là chỗ Thành Thành từng ngủ, hiện tại vẫn bày biện chút đồ đạc. Lần này Ngô Ngọc tới nhà ở, Trình Hàn Lang cũng không hề muốn để Ngô Ngọc ngủ ở chỗ Thành Thành đã từng ngủ, cụ thể bởi vì sao, chính Trình Hàn Lang cũng không rõ ràng lắm. Ở trong lòng của hắn, chỗ này chỉ thuộc về Thành Thành, nếu thật sự muốn cùng chung chăn gối với Ngô Ngọc, cũng sẽ không phải trên cái giường này.

Thành Thành ở trong một căn phòng khác vài đầu ngủ, nó mặc kệ tiếng động truyền tới từ phòng của Trình Hàn Lang là nói chuyện phiếm hay là cái gì khác, nó tự nói với mình chuyện này không quan hệ gì tới nó. Quả nhiên lúc đầu chia phòng ra ngủ là chính xác, căn phòng kia sớm muộn gì cũng là để dành cho người khác.

Ngô Ngọc ôm Trình Hàn Lang, nằm ở trong lòng của hắn, bàn tay lần mò trên người của Trình Hàn Lang, trong ánh mắt có một tia quyến rũ cùng ngượng ngùng. Ở trong nhà Trình Hàn Lang, hơn nữa còn trườn miên trên giường của Trình Hàn Lang một lần, là một việc mà Ngô Ngọc cảm thấy rất hạnh phúc. Như vậy chứng tỏ cô thực sự đã trở thành vợ của Trình Hàn Lang, là chủ nhân tương lai của căn nhà này. Cô biết bản thân đã yêu Trình Hàn Lang không cách nào kiềm chế, cô tình nguyện sa vào như vậy, ở trong mắt cô, tất cả mọi thứ cho Trình Hàn Lang đều là đáng giá.

Lúc đầu Trình Hàn Lang do dự một chút, mắt nhìn về phía căn phòng đối diện, Ngô Ngọc nhìn theo tầm mắt của hắn hướng ra ngoài, hiểu rõ hắn lo lắng cái gì. Ngô Ngọc nhắc chân lên trườn lấy hai người vào bên trong, môi, đã chạm đến môi của Trình Hàn Lang. Trình Hàn Lang run rẩy một cái, vẫn là tiếp nhận lấy. Sai lầm, đã gây ra rồi, tốt nhất, chính là tiếp thu hiện thực.

Kỳ thực Ngô Ngọc ngủ phải quen giường, bình thường ở trong khách sạn sẽ rất khó ngủ. Hơn nữa tối nay lại hưng phấn, cô làm thế nào cũng không ngủ được, ôm Trình Hàn Lang lại không dám nhúc nhích, sợ quấy rầy đến hắn.

Mới vừa có chút buồn ngủ, Trình Hàn Lang lại xoay người qua ôm lấy cô, trong miệng còn nói gì đó. Đây là lần đầu tiên Trình Hàn Lang nói mới khi ngủ cùng cô, Ngô Ngọc không thể bỏ qua cơ hội lắng nghe. Cô đem lỗ tai hướng gần tới bên miệng Trình Hàn Lang, nghe được hắn dường như đang gọi tên của một người. Ngô Ngọc đoán trước nhất định là mình, nhưng vẫn là muốn tự tai nghe một chút. Như vậy ngày mai có thể lấy việc này ra châm chọc Trình Hàn Lang một phen.

He he... Ngô Ngọc một bên cười trộm một bên tiếp cận đến gần hơn bên miệng của Trình Hàn Lang, ngừng thở lắng nghe...

Ban đêm vắng vẻ, một người nói mới mà rõ ràng dễ nghe đến như thế, phải là lời nói tha thiết nhất từ tận đáy lòng.

Không có khả năng... thế nào lại là... Ngô Ngọc không tin, lại nghe lại một lần, mặc dù âm thanh rất nhỏ, thế nhưng cô nghe rất rõ. Trình Hàn Lang vẫn đang gọi từng tiếng từng tiếng ngắt quãng, đầu óc của cô trống rỗng, thân thể chậm rãi xù xuống, ngón tay bắt đầu trở nên lạnh lẽo.

Bỗng nhiên, Trình Hàn Lang lại ôm chặt cô lần thứ hai, lại một lần nữa kêu rõ ràng, rõ ràng thẳng thắn như vậy. Mặc dù Ngô Ngọc muốn xem nó như câu nói mới vô tình, như suy nghĩ lung tung của bản thân trong mơ, nhưng khi Trình Hàn Lang dùng chân quần lấy cô, đem mặt chôn vào cổ cô rồi vẫn gọi tên của một người khác, Ngô Ngọc hiểu rõ đây là hiện thực sống động.

Ngô Ngọc nhớ rất kỹ, Trình Hàn Lang, chưa bao giờ chủ động ôm cô khi ngủ, mỗi lần đều là tự bản thân cô quần lấy như bạch tuộc, càng chẳng bao giờ thân mật vào cô, đem hơi thở phả vào trên người cô. Trước đây, Ngô Ngọc cho rằng Trình Hàn Lang là một người như vậy, ngại tiếp xúc thân mật, hôm nay Ngô Ngọc mới hiểu được, thì ra chỉ là thân mật của Trình Hàn Lang chưa từng thuộc về cô.

Được người ôm lại thấy lòng rét run, Ngô Ngọc nhìn khuôn mặt thỏa mãn của Trình Hàn Lang trong bóng tối, hô hấp trong khoảnh khắc đó không còn thông thuận. Cô vẫn cứ duy trì một tư thế bị ép buộc như vậy, nhìn bóng tối trong phòng, một đêm không ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Án Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54

Ngày hôm sau Trình Hàn Lang từ trong phòng đi ra, trên bàn đã đặt sẵn bữa sáng Thành Thành mua, lần này là hai phần.

Ngô Ngọc đang ở trong nhà vệ sinh, Trình Hàn Lang đi vào, Ngô Ngọc đang điên cuồng lau chùi vết tích trên mắt, một vòng đen lớn rõ ràng dưới vành mắt.

"Đêm qua ngủ không ngon sao?" Trình Hàn Lang thân thiết hỏi. Ngô Ngọc gật đầu, trên mặt một chút sức sống cũng không có, Trình Hàn Lang muốn dịu cô đi nghỉ ngơi, Ngô Ngọc lãnh đạm nói để tự cô. Trình Hàn Lang nhìn Ngô Ngọc không chỉ có trạng thái tinh thần bất ổn, hơn nữa tâm tình không được tốt cho lắm, không biết đêm qua hay là sáng sớm nay lại phát sinh chuyện gì không hài lòng.

"Anh đi làm đi! Một mình em tự lo được." Ngô Ngọc vẫy tay với Trình Hàn Lang.

Trình Hàn Lang lại nhìn cô một cái, Ngô Ngọc đã trở về giường nằm một lần nữa, hần không nói gì nữa. Cầm quần áo lên rồi đi ra ngoài.

Trình Hàn Lang đi rồi Ngô Ngọc một mình ngầy người ở trong căn nhà này cảm thấy trong lòng rất xoắn xuýt. Từ đêm qua đến sáng sớm này, Ngô Ngọc vẫn luôn thuyết phục bản thân. Trình Hàn Lang chính là chỉ mơ một giấc mơ sau đó mới gọi thẳng ra tên của Thành Thành. Đây căn bản không có ý nghĩa gì, huống chi Thành Thành là em trai của Trình Hàn Lang, cho dù trong lòng Trình Hàn Lang có thẳng bé cũng chỉ là tình anh em.

Thế nhưng Ngô Ngọc nghĩ tới người trong lòng Trình Hàn Lang buổi tối khi đi ngủ không phải là cô thì lại khó chịu. Bất kể là ai, nói chung cô cảm thấy mình có một loại cảm giác khó chịu sau khi bị thất sủng. Tự dưng cảm thấy buồn phiền khiến Ngô Ngọc có một loại ham muốn ném đồ đạc. Cô nhìn bên trái một cái, nhìn bên phải một chút, phát hiện không có một đồ vật nào chịu được đập ném, cho nên đành phải thôi.

"Chị Ngô Ngọc, chị khó chịu sao?" Buổi trưa Thành Thành về nhà thấy Ngô Ngọc nằm trên giường có vẻ như bị bệnh, lo lắng hỏi.

"Không có việc gì!" Giọng nói buồn buồn của Ngô Ngọc từ trong chăn truyền ra. Thành Thành thấy Ngô Ngọc ngủ ở nơi mình đã từng ngủ qua, trong lòng có một chút cảm giác tổn thương, ngơ ngác ở đó nhìn một hồi lâu. Ngô Ngọc từ trong chăn chui ra ngoài, Thành Thành vội vàng rời đi nơi khác.

"Uống thuốc đi! Có thể là chị bị cảm lạnh rồi." Thành Thành cầm thuốc và ly nước đứng bên cạnh Ngô Ngọc.

Ngô Ngọc mở mắt ra, thấy hốc mắt của Thành Thành có chút sưng không biết vì sao trong lòng có chút tức giận. Thằng bé cũng không nghỉ ngơi tốt sao? Nó lại là vì cái gì?

Thành Thành thấy Ngô Ngọc không có chút ý muốn nhúc nhích, vội vàng nói: "Thêm đường rồi ạ! Không đắng đâu."

Ngô Ngọc nghe được câu này lại có chút mềm lòng, cô nhận lấy thuốc rồi uống vào. Thành Thành vui vẻ cầm cái ly đi.

"Bây giờ em đi làm gì?" Ngô Ngọc ở trong phòng ngủ gọi Thành Thành.

"Không có gì ạ. Quần áo anh em thay hôm qua em phải giặt sạch giúp anh. Anh ấy phải một lúc lâu nữa mới về nhà ăn, em đem quần áo đi giặt trước, có chuyện gì chị cứ gọi em." Thành Thành quay đầu lại nói.

Ngô Ngọc gật đầu, muốn nằm xuống tiếp tục nghỉ ngơi. Nằm một hồi lại cảm thấy nằm không nổi nữa, lại ngồi dậy ngầy người một hồi, sau đó dứt khoát đứng lên đi lại khắp nơi.

Thành Thành cầm lấy một cái áo sơ mi, đưa lên trước mắt, có một hỗn hợp mùi thuốc lá và bạc hà thơm ngát. Chính là mùi như vậy, mỗi lần Trình Hàn Lang hút thuốc xong đều thích nhai một miếng kẹo cao su. Cho nên mùi mới hòa vào nhau, cũng chính là hương vị chỉ có trên người Trình Hàn Lang.

Thành Thành run rẩy cầm lấy áo sơ mi của Trình Hàn Lang, nhắm mắt lại nhẹ nhàng dùng đôi môi chạm vào một cái. Lúc nó ý thức được bản thân đang làm chuyện gì, áo sơ mi đã rơi xuống đất, nó hoảng loạn nhặt áo lên, bỏ vào trong chậu, cố gắng vò giặt, muốn tẩy đi vết hôn nhỏ nhặt và yêu thương nhàn nhạt trên đó.

Ở cửa có một người đã nhìn nó rất rất lâu...

"Anh về rồi, Ngô Ngọc em có khỏe không? Ngày hôm qua..." Trình Hàn Lang tan ca về nhà vừa vào cửa liền hỏi.

Thành Thành từ trong phòng đi ra, Trình Hàn Lang thấy hai mắt của nó có chút đỏ bừng, lời muốn nói ra khỏi miệng thoáng cái đã bị dừng lại. Không biết tại sao, Trình Hàn Lang cố gắng hết sức ép mình không nghĩ đến phương diện kia. Nhưng nhìn thấy khuôn mặt mệt mỏi của Thành Thành lại có một loại cảm giác tội lỗi.

"Thật không ổn rồi, chị Ngô Ngọc nói với em là vẫn rất khó chịu, anh mau đi xem chị ấy một chút đi!" Thành Thành không có chú ý đến ánh mắt Trình Hàn Lang nhìn nó, trong đầu toàn là chuyện của Ngô Ngọc.

"Anh đi xem, em... em đợi ở đây!" Trình Hàn Lang đi qua bên người của Thành Thành, đi về phòng ngủ.

"Em sao tự nhiên lại bệnh rồi?" Trình Hàn Lang ngồi ở bên giường, nhìn Ngô Ngọc.

"Em cũng không biết, em... em không muốn ăn gì hết, ngực khó chịu." Sắc mặt của Ngô Ngọc rất là thống khổ.

"Ngực khó chịu? Ngày hôm qua không phải còn rất tốt sao? Sao lại vậy ạ?" Trình Hàn Lang nhíu chặt chân mày.

"Hàn Lang, em nghĩ lâu lắm rồi, ngày hôm qua là em sai, em không nên tùy hứng muốn đến nhà anh. Như vậy đi, nhà em ở bên khu Tân Lạc Trường còn

có một căn hộ nhỏ để không, chúng ta đến đó đi! Tuy rằng nhỏ hơn so với ở đây một chút, thế nhưng cũng đủ để hai chúng ta ở. Chúng ta dọn qua đi có được không?" Ngô Ngọc khẩn cầu.

Biểu tình của Trình Hàn Lang hơi chững lại, nhất thời nói không ra lời. Không muốn cùng xuất hiện với Ngô Ngọc ở nhà bây giờ đúng là ý nghĩ của Trình Hàn Lang, thế nhưng muốn hẳn dọn ra ngoài ở, cùng sống với Ngô Ngọc thì Trình Hàn Lang chưa từng nghĩ tới.

"Sao em nhất thời lại có loại dự định này, là bởi vì ở nhà anh không quen sao? Hay là bởi vì cái gì khác."

"Không có gì, em chỉ là lo lắng..." Ngô Ngọc không tiếp tục nói nữa.

"Lo lắng cái gì? Lo lắng anh ở nhà nuôi thêm một người? Em không đến mức có thể suy nghĩ lung tung như thế đi?"

"Cũng không phải..."

"Đừng nghĩ lung tung nữa." Trình Hàn Lang cắt đứt lời Ngô Ngọc, "Hôm nào đó anh lại đi với với em đến đó, anh sẽ không dọn đi. Đây là nhà mẹ anh để lại cho anh, từ nhỏ anh đã lớn lên ở đây, không có khả năng rời đi. Chúng ta ra ngoài ăn cơm đi!" Trình Hàn Lang muốn đỡ cô đứng lên. Ngô Ngọc giãy tay hẳn ra.

"Em là suy nghĩ vì Thành Thành, chúng ta không thể ích kỷ như vậy được." Ngô Ngọc vừa nói ra, động tác của Trình Hàn Lang liền khựng lại, nhìn chăm chăm thẳng vào cô.

"Tại sao là suy nghĩ vì thằng bé, Thành Thành làm sao? Nó nói gì với em sao?" Trình Hàn Lang có chút khản trương hỏi, Ngô Ngọc thấy phản ứng của Trình Hàn Lang, trong lòng rất khó chịu, đây là khác biệt giữa người với người sao? Em vừa nói đến thằng bé anh liền phản ứng như vậy.

"Không có gì, đêm qua lúc em đi qua phòng của Thành Thành thấy thằng bé còn đang đọc sách, khi đó cũng phải 1 giờ rồi, có thể nó cũng... không ngủ." Ngô Ngọc không biết tại sao mình muốn nói dối.

"Vậy thì thế nào? Có thể là ngày hôm qua nó có nhiều bài tập, cho dù em không tới đây, Thành Thành cũng có thể học đến khuya. Nó vẫn luôn nghiêm túc như vậy." Trình Hàn Lang che giấu ý nghĩ thật sự trong lòng. Hẳn không muốn để cho Ngô Ngọc có thái độ gì với Thành Thành.

"Cũng không phải vấn đề này...", Ngô Ngọc không thể làm gì khác hơn là kiên trì bịa chuyện tiếp, "Em thấy thằng bé đem đồng hồ báo thức bên cạnh bàn dúi đi, hơn nữa nó nghe thấy em thì giật mình nhủu mảy một cái. Có thể thấy đến một chút tiếng vang cũng ảnh hưởng đến thằng bé, đừng nói tới chúng ta cãi nhau ầm ĩ."

"Trước đây nó không có như vậy đâu! Có phải em nhạy cảm quá rồi không?" Trình Hàn Lang có vài phần không tiếp thu được đối với lời nói của Ngô Ngọc.

"Anh không biết đâu, anh là đàn ông cho nên anh nhìn mọi thứ xung quanh cũng không phải là tỉ mỉ lắm. Thật sự có rất nhiều học sinh bị áp lực rất lớn, lớp bọn em có một bạn học vì bị áp lực khiến cho cả ngày điên điên ngốc ngốc. Em ngược lại không nghĩ Thành Thành sẽ bị như vậy, thế nhưng mọi người rồi sẽ thay đổi, dưới trạng thái bị áp lực tâm lý, con người rất là yếu ớt, hơn nữa cũng rất miễn cảm, có lúc chỉ là một vấn đề nhỏ về tiếng động cũng có thể khiến cho người ta sụp đổ." Ngô Ngọc ngược mắt nhìn Trình Hàn Lang vô cùng nghiêm túc nói.

Lời của Ngô Ngọc khiến tâm tình của Trình Hàn Lang thoáng cái trở nên nặng nề, nếu như quả thật là như thế, vấn đề này cần phải suy nghĩ thật kỹ lại một chút. Đúng lúc này, Thành Thành nhẹ nhàng gõ cửa.

Trình Hàn Lang đứng dậy nói với Ngô Ngọc: "Lát nữa rồi hãy nói! Chúng ta đi ăn cơm trước, nếu không một hồi nguội hết!"

Ngô Ngọc kéo tay áo của Trình Hàn Lang một chút, nhỏ giọng nói: "Chuyện này anh không nên nói với Thành Thành, lòng tự ái của thằng bé sẽ rất bị ảnh hưởng." Trình Hàn Lang gật đầu, cùng Ngô Ngọc đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55

Trình Hàn Lang và Ngô Ngọc đi ra bên ngoài, cơm nước đều đã được chuẩn bị xong. Thành Thành còn đang nấu gì đó trong nhà bếp, Trình Hàn Lang đỡ Ngô Ngọc ngồi lên ghế, bới cho cô một chén cơm, rồi tự mình chạy đến nhà bếp tìm Thành Thành.

"Sao em còn không qua đây ăn? Đang nghịch cái gì đó?" Bởi vì Thành Thành đang nấu rất nghiêm túc, cho nên Trình Hàn Lang đi vào nó cũng không có phát hiện, một câu nói này khiến bàn tay đang cầm nắp nồi đất của nó run lên một cái.

"Coi chừng bỏng!" Trình Hàn Lang nhìn hơi nước bốc ra từ cái nồi trái tim cũng muốn nhảy đến cổ họng, nhanh chóng tới giúp đỡ nó một chút.

Thành Thành lại làm như không có chuyện gì xảy ra nói: "Không sao đâu ạ, anh, anh nghe thấy mùi không? Đây là một bài thuốc gia truyền em tìm thấy trên mạng hôm nay, có thể giải cảm. Em nghĩ chị Ngô Ngọc chắc là bị nhiễm lạnh rồi nên mới bị khó chịu."

Trình Hàn Lang ngơ ngác nhìn Thành Thành, nhìn đôi tay mảnh khảnh, động tác linh hoạt của nó. Còn có một ánh mắt chăm chú chưa từng đổi thay, từ nhỏ đã như vậy, chuyện của người khác vẫn cứ để trong lòng, mỗi một việc đều chú tâm như vậy, nghiêm túc như vậy. Nếu không phải như vậy, chắc là cũng không đến nỗi áp lực quá lớn không chịu nổi như Ngô Ngọc nói đâu!

Sau khi thấy vậy tinh thần của Trình Hàn Lang có chút hoảng hốt, cho đến khi Ngô Ngọc lên tiếng gọi hắn mới giật mình tỉnh lại.

"Hàn Lang! Em khó chịu quá, đau đầu quá." Ngô Ngọc từ bên ngoài gọi, Trình Hàn Lang lúc này mới hồi phục tinh thần lại đi ra bên ngoài.

"Làm sao vậy?" Trình Hàn Lang thấy Ngô Ngọc đang lấy tay dùng sức xoa đầu, biểu tình trên mặt dường như rất đau đớn.

"Không biết làm sao nữa, lúc này giống như có người cầm dao đâm vào đầu em vậy, đau quá!" Ngô Ngọc bĩu môi nói. Trình Hàn Lang không thể làm gì khác hơn là giúp cô nhẹ nhàng xoa bóp mấy cái. Đúng lúc này, Thành Thành bụng cái nổi đất ra, muốn để Ngô Ngọc thử một chút, Ngô Ngọc thấy một nỗi nước đen như mực, trong lòng không biết tại sao lại buồn phiền, cô đẩy cái nổi đất kia ra một chút, kết quả bị nóng đột nhiên rút tay về.

"Nóng quá, bỏng chết em rồi!" Ngô Ngọc bị đau đến chảy nước mắt, Thành Thành lập tức luống cuống, nhanh chóng chạy vào phòng lấy thuốc.

"Xin lỗi, xin lỗi chị Ngô Ngọc. Em quên nhắc chị mất rồi, có phải là bị bỏng rồi không?" Thành Thành vội vàng giải thích lúc đưa thuốc cho Ngô Ngọc, nó thấy hai tay đỏ hồng của Ngô Ngọc trong lòng vô cùng hổ thẹn. Trình Hàn Lang nhận lấy thuốc từ trong tay Thành Thành, cẩn thận tỉ mỉ thoa cho Ngô Ngọc. Thành Thành ở một bên vẫn cứ xin lỗi.

"Không sao!" Nước mắt của Ngô Ngọc chỉ chốc lát sau đã dừng lại, "Em cũng là có ý tốt thôi mà, chị làm sao còn trách cứ em được? Là vừa rồi chị không cẩn thận. Em còn khách khí với chị như vậy làm gì? Chị chính là chị dâu tương lai của em mà! Như vậy đi, nếu em kêu một tiếng chị dâu ở đây chị sẽ tha thứ cho em một lần."

Ngô Ngọc dùng giọng nói hơi nghẹn ngào để nói. Kỳ thực trong lòng của cô không có nhẹ nhõm như vậy, việc này nhìn như là một trò đùa, nhưng thực ra đây là một chút tính toán của Ngô Ngọc cho bản thân cô.

"Đừng ồn ào nữa, đã bị như vậy rồi còn ầm ỉ? Anh thấy là em hết đau rồi nhỉ?" Trình Hàn Lang trách cứ, sắc mặt của Ngô Ngọc ngay tức khắc liền thay đổi, nước mắt đọng nơi khoé mắt, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi như mưa.

"Chị dâu..." Thành Thành gọi một tiếng, phá vỡ cục diện bế tắc mới vừa rồi, Trình Hàn Lang và Ngô Ngọc đều đồng thời sững sờ.

Ngô Ngọc thấy biểu tình âm thầm của Thành Thành, không biết tại sao, trong lòng có một chút đắc ý, thế nhưng cô không có biểu hiện ra ngoài mặt.

Mà trong lòng Trình Hàn Lang cũng buồn phiền đến phát hoảng, hắn cho rằng Ngô Ngọc không biết cái gì, đùa giỡn như vậy chỉ vì thấy vui thôi, thế nhưng chính hắn lại không cảm thấy hài lòng chút nào khi Thành Thành gọi một tiếng này, mặc dù hắn vẫn luôn mong muốn có một ngày Thành Thành có thể chân chính hết hy vọng, đi tìm hạnh phúc vốn thuộc về nó.

Buổi chiều Ngô Ngọc liền trở về trường, nhưng vẫn là một bộ dáng đầy tâm sự, cảnh tượng đêm qua và trưa hôm nay hết lần này tới lần khác lại hiện lên trước mắt cô. Buổi tối Trình Hàn Lang ngủ gọi tên Thành Thành, ban ngày Thành Thành hôn lên áo Trình Hàn Lang, còn có một số chi tiết không bình thường cô quan sát được. Những điều này cũng khó có thể khiến cho cô bỏ qua được. Trước mắt cô thỉnh thoảng còn hiện lên những lúc Thành Thành đối tốt với cô, cái này khiến cho cô cảm thấy mình rơi vào thế khó xử.

Thành Thành là một cậu bé tốt, Ngô Ngọc biết nó sẽ không phá hỏng tình cảm giữa cô và Trình Hàn Lang.

Thế nhưng bản chất của tình yêu chính là ích kỷ, Ngô Ngọc không thể chịu đựng được việc một người yêu thầm Trình Hàn Lang mỗi ngày đều cùng giường cùng gối với hắn, mỗi giờ mỗi khắc ở cùng một chỗ với hắn. Chuyện như vậy để ai ở bên cạnh ai cũng sẽ không ổn, cho dù đối phương là một người đàn ông, đôi bên đều là anh em cũng không được. Thế giới này rất lớn, không chuyện gì là không thể, bản thân những người đồng tính cũng là một quần thể mà mọi người đều biết đến, hướng họ lại bắt đầu cởi mở với xã hội như vậy vào thời đại này.

Ngô Ngọc không nghĩ tới bản thân cô sẽ có một ngày muốn tách biệt với Thành Thành. Cô vẫn cho rằng Thành Thành là cậu bé tốt nhất cô từng gặp, tốt đến mức sẽ không có ai nỡ lòng ghét cậu bé. Đáng tiếc cậu bé ấy lại có một tình cảm bất thường, vậy mà lại có ý tứ với anh trai của mình. Mà người này, chính là người yêu của Ngô Ngọc. Vì vậy loại tốt đẹp này hiện tại ở trong mắt Ngô Ngọc lại biến thành một loại uy hiếp. Cô không thể chịu được những người khác có chút địa vị gì ở trong lòng Trình Hàn Lang, cho dù một chút cũng không được, cô muốn toàn bộ của Trình Hàn Lang.

Cho nên, Thành Thành, xin lỗi, chị sẽ không thể để cho em có cơ hội nào.

Ngô Ngọc cầm điện thoại lên, gọi cho Trình Hàn Lang.

"A lô, Ngô Ngọc à! Có việc gì thế? Anh đang đi làm đây!"

"Tối hôm nay em sẽ không đến nhà anh ở nữa, chuyện em và anh đã nói anh tốt nhất hãy suy nghĩ một chút đi."

"Chuyện gì?" Trình Hàn Lang hỏi.

"Chính là chuyện em nói anh dọn ra ngoài đó, anh suy nghĩ thật kỹ nha! Em phải đi học đây, gặp anh sau!" Ngô Ngọc nhanh chóng cúp điện thoại, cô sợ bị Trình Hàn Lang trách cứ.

Lúc cúp điện thoại rồi Ngô Ngọc ngồi trước bàn ngủ người ra, giáo viên nói cái gì cô căn bản nghe không vào. Có người bạn trai nào nghe thấy bạn gái muốn ở riêng với mình mà không vui đến phát rồ à! Hắn lại chế giễu, cũng chẳng hăng hái, căn bản là không có một chút nhiệt tình nào. Ngô Ngọc cầm lấy một quyển sách trên bàn, nổi điên muốn xé nát...

Trình Hàn Lang tâm sự nặng nề mà đi động xuống, buổi tối khi về nhà thấy Thành Thành, liền nghĩ đến mấy lời Ngô Ngọc nói với hắn. Trước khi đi ngủ hắn đến phòng Thành Thành, Thành Thành đang ngồi trên bàn làm bài tập toán, chân mày chau lại một nhúm, lúc đó Trình Hàn Lang liền nở nụ cười.

"Anh cười gì vậy?" Thành Thành nhìn Trình Hàn Lang, có chút không hiểu.

"Anh nhớ tới khi còn bé em học một bài nhạc thiếu nhi cũng là cái biểu tình thế này, đã nhiều năm như vậy một chút cũng chưa từng thay đổi, chỉ số thông minh của em không lên được chút nào sao?" Trình Hàn Lang muốn vất bỏ cái tâm sự mà Ngô Ngọc khơi lên, trêu chọc Thành Thành một chút.

"Anh sao có thể nói như vậy chứ? Hồi em còn bé học một bài hát thiếu nhi thì nhũn mày là tại vì vất vả thật mà, nhưng bây giờ em vất vả là vì toán học phổ thông. Anh còn có thể nói chỉ số thông minh của em không có lên được chút nào sao?" Thành Thành vô cùng không phục.

"Ha ha... Cho dù là em lúc bé cầm toán học phổ thông lên em nhất định cũng sẽ nhũn mày. Hiện tại em xem nhạc thiếu nhi cũng chưa chắc sẽ thoải mái chứ hả? Vậy làm sao có thể chứng minh em có tiến bộ a?"

Trình Hàn Lang nói một phen khiến Thành Thành triệt để không nói nên lời, từ nhỏ đến lớn đều là như thế này, đầu võ mồm với Trình Hàn Lang thì sẽ không thắng nổi, Thành Thành ngồi ở đó sinh hờn dỗi.

Trình Hàn Lang thấy Thành Thành cúi đầu có vẻ tức giận chợt thấy Thành Thành rất đáng yêu. Thật lâu rồi không thấy Thành Thành hờn dỗi, càng lớn biểu tình của Thành Thành càng ít ỏi, có đôi khi chỉ là cười mỉm, đem mọi biểu tình khác giấu phía sau gương mặt mỉm cười. Hiện tại ngược lại thật sự rất là hoài niệm hình dáng cười khúc khích của Thành Thành khi còn bé.

Thấy Trình Hàn Lang cứ nhìn mình chăm chăm, mặt của Thành Thành cũng có một chút đỏ: "Anh, anh lại cười cái gì vậy?"

"Tay em có bị phỏng không?" Trình Hàn Lang thay đổi một loại biểu tình khác.

"Phỏng gì ạ?" Thành Thành để sách xuống, nhìn Trình Hàn Lang.

Trình Hàn Lang bỗng nhiên có chút xấu hổ, "Chính là hôm nay lúc Ngô Ngọc đẩy cái nồi đất ra anh thấy nước có hắt ra ngoài một chút, không có làm em bị phỏng chứ? Cô ấy cứ hô to gọi nhỏ, anh lại thấy không có chuyện gì to tát, chỉ sợ em bị phỏng." Trình Hàn Lang nói xong, cầm tay của Thành Thành lên xem.

Bị Trình Hàn Lang nắm tay, trong lòng của Thành Thành thoáng cái lại ấm lên, thì ra anh nó vẫn quan tâm đến nó, Thành Thành muốn cố gắng che giấu, nhưng vẫn là cong cái miệng nhỏ nhắn lên lên lên nở nụ cười.

Trình Hàn Lang thấy được hình dáng ngốc nghếch của nó, tâm tình tốt hơn nhiều, hắn bỗng nhiên vươn ma trảo lên vờ vẽ khuôn mặt của Thành Thành, bởi vì dùng sức mà mặt của Thành Thành cũng biến dạng. Thành Thành vội vàng níu tay của Trình Hàn Lang lại, Trình Hàn Lang lại không có chút ý định dừng lại, nhìn khuôn mặt méo lệch của Thành Thành cười ha ha.

"Anh, anh làm sao vậy?" Lúc Trình Hàn Lang ngừng lại Thành Thành nhìn không được hỏi.

"Không có gì, ngày hôm nay anh vui vẻ." Trình Hàn Lang cười lại muốn đi tạo hình khuôn mặt của Thành Thành, Thành Thành lúc này không phản kháng nữa, mặc hắn nắn bóp, Trình Hàn Lang lại dùng động tác lại.

"Sao em lại không phản kháng nữa?" Trình Hàn Lang hỏi.

"Bởi vì hôm nay anh không vui, em biết, anh vẫn luôn như vậy, chỉ khi mất hứng mới thân thiết với em. Cho nên em tự động để cho anh làm, dù sao cũng không thể đổ thêm dầu vào lửa."

Thành Thành nói xong, Trình Hàn Lang cũng không náo loạn nữa, nói một câu "Không thú vị!" rồi đi ra khỏi phòng Thành Thành. Thành Thành một mình ngồi ở trên giường, sờ lên khuôn mặt nóng nóng của mình, trong lòng dậy lên một trận chua xót khổ sở.

Anh, anh có biết bao lâu rồi anh mới không kiêng kỵ gì mà biểu hiện tâm tình của anh ở trước mặt em như hôm nay không? Anh có biết bao lâu rồi anh không âm ỉ với em không? Em thật sự không nở tránh né, thế nhưng vì sao anh lại nhìn biểu hiện của em thành một cách nhượng bộ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Chương 56

Khi Trình Hàn Lang trở về phòng tất cả phiền não đều đồng loạt kéo tới, hắn chưa từng cho rằng nói chuyện yêu đương lại là một việc nhọc nhằn như vậy, còn phải lo lắng nhiều như vậy. Hôm nay lại phát hiện phía sau sự vui thích ngắn ngủi cũng là một vài việc không biết làm sao mà xử lý.

Hai người Thành Thành và Ngô Ngọc, ai hắn cũng không muốn thương tổn. Một người là người yêu của hắn, một người là người thân của hắn. Mặc dù hắn đã biết Thành Thành có tình yêu không bình thường với hắn, thế nhưng hắn chưa từng nghĩ vì chuyện này mà Thành Thành trở nên buồn nôn hay không bình thường. Ở trong mắt hắn, Thành Thành chính là em trai hắn, đứa em trai đơn thuần của hắn. Đứa bé vẫn luôn một mực ở bên cạnh hắn sau khi mẹ Trình rời đi.

Thế nhưng quả thật bản thân hắn ở một thời điểm nào đó sẽ là một loại vương bận của Thành Thành, giống như lời của Ngô Ngọc nói.

Trình Hàn Lang nhẹ nhàng mở cửa, đi ra ngoài. Đèn trong phòng Thành Thành vẫn còn sáng, Trình Hàn Lang chăm chú nhìn vào khe cửa sổ nhỏ bên cạnh. Thành Thành vẫn ngồi bên bàn học không nhúc nhích. Không biết đang viết cái gì, hình như rất là tập trung, Trình Hàn Lang lại chậm rãi trở về phòng.

Quả nhiên đúng như lời Ngô Ngọc, Thành Thành luôn luôn mất ngủ, lẽ nào thằng bé thực sự bị áp lực lớn như vậy sao? Phản áp lực này đến từ đâu? Chỉ là học hành hắn là không đến như vậy chứ, nếu như thằng bé thực sự quyết tâm muốn làm giáo viên, không cần phải tốn sức đến như vậy. Hắn thực sự rất muốn đi vào hỏi một chút trong lòng Thành Thành rốt cuộc là suy nghĩ như thế nào, vì sao trong mắt người khác thằng bé lại sống mệt mỏi như vậy.

Một người dưới trạng thái bị áp lực tâm lý sẽ có vẻ đặc biệt miễn cảm và yếu đuối. Những lời này lại trở lại trong đầu của Trình Hàn Lang. Hắn nhớ tới Thành Thành bỗng nhiên té xỉu, nhớ tới lần đầu tiên hắn và Ngô Ngọc ngủ ở nhà thì hai mắt của Thành Thành đỏ bừng, nhớ tới vừa nãy đã trễ rồi mà thằng bé mãi cũng không thể đi vào giấc ngủ.

Trình Hàn Lang dao động, hắn không phải không thừa nhận, sự tồn tại của hắn đem đến cho Thành Thành hạnh phúc cùng với vô vàn thương tổn, hắn là kẻ tạo ra tất cả thống khổ. Nếu như một mặt Trình Hàn Lang hưởng thụ sự bao dung và thấu hiểu của Thành Thành, còn ở mặt khác ngồi yên không để ý đến thống khổ của Thành Thành, như vậy hắn không khỏi cũng quá mức ích kỷ rồi.

Vì vậy Trình Hàn Lang quyết định, nghe theo một nửa kiến nghị của Ngô Ngọc. Sẽ không rời khỏi ngôi nhà này, cũng không chọn lựa dọn ra ngoài, thế nhưng sẽ cố gắng hết sức ít tới quấy rầy Thành Thành. Nhất là sẽ không đem Ngô Ngọc về, hắn muốn trước tiên xoa dịu một trận, để cho Thành Thành một chút không gian tự do để tự hỏi bản thân, dù sao việc này cuối cùng vẫn cần tự bản thân thằng bé nhìn rõ, nếu như ngay cả chút chuyện này nó cũng không thể tự mình lý giải, như vậy sau này bất luận thằng bé làm chuyện gì cũng sẽ nghĩ đến việc trốn tránh đầu tiên.

Một khi đã quyết định, Trình Hàn Lang liền liên tục hai đợt cuối tuần cũng không về nhà bao nhiêu, có đôi khi chỉ là ăn qua loa một bữa cơm, ngồi một chút rồi lập tức đi, dường như là khách của căn nhà này. Mỗi lần Thành Thành hỏi, Trình Hàn Lang lại nói mình có một công việc phải giải quyết gấp, cách nhà hơi xa, dù sao cũng không tiện về nhà.

Sau khi tan học, trên đường Thành Thành và Vu Tiểu Đồng cùng nhau đi về nhà, Vu Tiểu Đồng chỉ vào chiếc xe của Trình Hàn Lang ở bên kia hỏi: "Đó không phải là xe của anh cậu sao, sao lại đậu ở đây?"

Thành Thành đưa mắt nhìn lên phía trên, một tòa nhà cao hơn mười tầng, là một trong những nhà hàng quốc tế lớn có tiếng nhất ở khu này, có thể Trình Hàn Lang và Ngô Ngọc đang ở trong đó. Thành Thành cúi đầu, không nói gì thêm, chỉ tiếp tục đi về phía trước.

"Tiểu Đồng, cậu đến nhà của mình chơi một chút đi! Đã lâu rồi chỉ có một mình mình, vô cùng không có ý nghĩa gì." Thành Thành có chút cô đơn.

"Này chắc chắn được a! Cậu nấu cơm, không muốn đến mới là kẻ ngu!" Vu Tiểu Đồng hét sức vui về.

"Đáng tiếc có người bằng lòng làm kẻ ngu!..."

"Cậu lén la lén lút nói cái gì đó?" Vu Tiểu Đồng quay đầu hỏi.

"Không có gì, chúng ta tiếp tục đi thôi!"

Lúc ăn cơm Vu Tiểu Đồng hỏi Thành Thành: "Anh cậu đâu? Anh cậu không về sao?"

"Anh ấy... đã lâu rồi không có về nhà ăn."

"Anh cậu bị ngốc sao? Nhà ở đây, làm cái gì mà nhất định tới nhà hàng chứ không về nhà? Anh ta hái ra tiền à?"

"Không phải đâu!" Thành Thành quát lên, "Anh ấy nhất định là có việc phải bàn ở nhà hàng, không có cách nào để thoát ra về nhà. Nhất định, nhất định là thế!!!"

Vu Tiểu Đồng cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy Thành Thành nổi giận, lần đầu tiên chứng kiến thực sự bị kinh hãi. Trong lòng Vu Tiểu Đồng vui vẻ, rốt cuộc đã nhìn thấy được bộ dáng có chút quyết đoán của Thành Thành, thế nhưng cô bé không thể biểu hiện ra ngoài mặt, vì vậy Vu Tiểu Đồng nhanh chóng dỗ dành khuyên bảo.

"Được được được! Cậu nói cái gì cũng đúng còn chưa được sao? Làm gì phải tức giận chứ?"

"Xin lỗi, Tiểu Đồng, mình không phải cố ý, vừa rồi..."

Vu Tiểu Đồng nhìn thấy khí phách của Thành Thành thoáng cái liền tiêu tán, trong lòng không khỏi tiếc nuối. "Không có gì không có gì, vừa nãy sao cậu lại khác thường như vậy a?"

"Mình... mình trong khoảng thời gian ngắn không thể nói rõ với cậu, sau này mình có thời gian sẽ nói với cậu nha!" Thành Thành miễn cưỡng trả lời.

"Không có việc gì, cậu đừng nói nữa, mau đi làm cơm đi, đó mới là giá trị bản thân cậu đó." Vu Tiểu Đồng đem Thành Thành đuổi vào trong bếp, bản thân thì ngồi trên ghế sofa ăn vặt, xem ti vi.

Vu Tiểu Đồng ăn cơm xong sẽ phải về, Thành Thành níu cánh tay cô bé không cho cô bé đi. "Cậu ở lại thêm chút đi! Bây giờ mới có mấy giờ đâu?"

Vu Tiểu Đồng sờ sờ trán Thành Thành, "Thành Thành, có phải cậu bị bệnh rồi không? Sao cậu lại trở nên nhiệt tình như vậy rồi?"

Thành Thành lấy tay cô bé ra, gương mặt lộ rõ vẻ thống khổ. "Vu Tiểu Đồng, không phải cậu nói chỉ cần trong lòng mình khó chịu thì có thể nói cho cậu biết sao? Vậy bây giờ trong lòng mình khó chịu, hơn nữa mình nghĩ mình sắp bị nghẹn đến phát điên rồi. Cho nên cậu phải nghe mình nói! Mình cũng không biết nên nói cùng ai, mình sợ mình nói ra bọn họ sẽ không để ý đến mình nữa. Hôm nay cậu ở lại đây đi, cậu nghe mình nói đi, nghe mình nói đi..."

"Được được... Trước tiên cậu buông tay mình ra đi được không?" Thành Thành vừa nhìn thấy tay của mình còn đang siết chặt tay của Vu Tiểu Đồng, liền nhanh chóng buông ra.

"Tên nhóc con này, sức lực cũng không nhỏ!" Vu Tiểu Đồng lắc lắc tay, nhìn Thành Thành, "Nói đi! Mình mở đường khai sáng cho cậu." Một bộ dáng chăm chú lắng nghe.

"Vu Tiểu Đồng, cậu có nghĩ đồng tính buồn nôn không?" Thành Thành nín thở mà hỏi ra.

"Đồng tính? Là nam thích nam, nữ thích nữ hả?" Vu Tiểu Đồng hỏi.

"Đúng!"

"Cái này hà..." Vu Tiểu Đồng suy nghĩ một lúc, "Cũng không có gì buồn nôn cả, nếu như một người thực sự không có cảm giác với người khác phái, vậy thì buộc người ta thích người khác phái cũng quá gượng ép. Giống như mình vậy, hiện tại mình không có cảm giác với nam sinh. Mình nghĩ lúc này bảo mình quen với một đứa con trai, đối với mình chính là một loại giày vò! Lớp tôi mình nam sinh còn không có ai mạnh mẽ như mình a! Theo chân bọn họ cùng một chỗ, quả thực là sỉ nhục mình, bất quá mình nghĩ mình không hẳn là đồng tính, mình chỉ là một người vô cùng kén chọn... Ủa... hình như là lạc đề rồi, cậu hỏi mình cái này làm gì? Lẽ nào cậu là đồng tính?"

Thành Thành có chút không dám nhìn Vu Tiểu Đồng, cơ hồ là cưỡng ép bản thân gạt đầu một cái.

"Hà?" Vu Tiểu Đồng thoáng cái từ trên ghế sofa đứng bật dậy, tròn to hai mắt nhìn nó.

Thành Thành lại càng hoảng sợ, sắc mặt dần dần trở nên tái nhợt từng chút, lời nói ra cũng không nhận được mà mang theo một tia âm thanh run rẩy, "Cậu quả nhiên cũng... Mình không nên nói lung tung..."

"Thiệt vậy hả? Cậu không nói mò chứ hả?" Trạng thái tinh thần của Vu Tiểu Đồng vẫn kích động như cũ, nhưng thấy vẻ mặt bộc phát sự thống khổ của Thành Thành, cô bé không dám biểu hiện kích động như vậy nữa.

Cô bé dịu giọng nói với Thành Thành: "Mình không có nghĩ cậu buồn nôn chút nào, chỉ là thấy thật bất ngờ, cũng không thể nói chắc là bất ngờ, kỳ thực ngay từ đầu mình đã hoài nghi cậu có chút khuynh hướng này rồi. Cho tới bây giờ cậu cũng không có cái loại quan tâm của nam sinh nên có với nữ sinh. Nói thật ra! Cho tới bây giờ mình cũng chưa xem cậu như con trai. Cậu đừng có đoán mò, mình không có ý kỳ thị cậu, chẳng qua là mình cảm thấy cậu vẫn là cái đáng về trước kia, giống như khi còn bé, vĩnh viễn là một bộ dáng bé ngoan của mẹ. Bảo cậu phải bảo vệ một cô gái mình còn thấy có phần không hợp lý. Nhưng mình không ngờ cậu thực sự là như vậy, xem ra mắt nhìn người của mình cũng ra hình ra dáng lắm."

Trên mặt Vu Tiểu Đồng không có bất cứ một biểu tình nào thể hiện sự phản cảm khi Thành Thành nói ra những lời này, trái lại còn dào dạt đắc ý vì hòa nhãn kim tinh của cô bé, điều này làm cho tâm tình khẩn trương của Thành Thành rốt cuộc có một chút hòa hoãn lại. (hòa nhãn kim tinh: đôi mắt nhìn thấy được hình dáng thật của yêu quái của Tôn Ngộ Không á, ở đây ngụ ý là có thể nhìn thấu mọi việc.)

"Vậy làm sao cậu biết cậu thích nam sinh? Sẽ không phải là bởi vì cậu không thích nữ sinh đúng không, hay là sau đó cậu gặp có người như vậy thích cậu?"

"Không phải, là bởi vì... mình có thích một người, biết rõ là không có khả năng, vẫn là không kiềm chế được." Mặt của Thành Thành từ tái nhợt lúc ban đầu đã trở nên có chút phỉếm hồng.

"Cậu có người cậu thích? Ai a? Nói cho mình biết coi." Xuất phát từ lòng hiếu kỳ mãnh liệt, cả người Vu Tiểu Đồng có vẻ háng hái sôi nổi hẳn lên, hình thành sự tương phản mãnh liệt với tâm tình của Thành Thành.

Khuôn mặt của Thành Thành lộ vẻ khó xử, "Nói ra thì thế nào, chuyện này khẳng định là không thể, mỗi một lần nhắc đến đều khiến mình đau khổ một trận. Cần gì chứ? Ngày hôm nay mình nói ra với cậu, mình đã thấy thoải mái hơn rồi, đã không còn sợ, cậu trở về đi! Nếu để cho ba cậu biết cậu ở

trong nhà nam sinh, sẽ không mắng cậu chứ?"

"Cậu thoải mái mình không sảng khoái, cậu đem con bọ chợ thế này là muốn cái gì hả? Đây không phải là bắt mình nhai rồi không cho mình nuốt sao? Vậy khó chịu lắm đó! Không được, ngày hôm nay cậu không nói ra người kia là ai mình sẽ không đi!" Vu Tiểu Đồng đặt móng ngồi lên sô pha, nhất định phải nghe hết câu chuyện mới bằng lòng bỏ qua.

"Minh... Cậu không cảm thấy cậu khẳng khái bắt mình nói chuyện mình không muốn nói rất là tàn nhẫn sao? Vốn dĩ tâm tình của mình đã đủ buồn bực rồi."

"Cậu không cảm thấy cậu không chịu nói chuyện mình rất muốn nghe cũng là một loại tàn nhẫn sao? Hơn nữa việc này cậu còn nói tới phần nữa rồi, nói ra hết cậu cũng không có chết đâu."

"Minh không nói, mình vốn dĩ giữ cậu lại là để cậu an ủi mình, cậu lại ở đây ép mình!" Trong lòng Thành Thành nghĩ dù sao trong lòng khó chịu, phát tiết một lát cũng không quá đáng đâu!

"Cậu được a! Nhóc con, dám đối nghịch với mình?" Vu Tiểu Đồng từ trên ghế sô pha đứng dậy, đi về phía Thành Thành, Thành Thành vừa nhìn thấy Vu Tiểu Đồng lại muốn bạo phát uy lực, nhớ tới thường ngày cô bé thỉnh thoảng sẽ cho một cậu nam sinh nào đó trong lớp một quyền, người đó liền thành bộ dáng nhe răng há miệng, trong lòng một trận sợ hãi.

"Đừng mà..." Thành Thành không nghĩ tới Vu Tiểu Đồng vừa tiến đến liền cù nhọt Thành Thành một trận. Thành Thành cười đến không thở được, không ổn, từ huyết đã bị cô bé nắm bắt, Thành Thành vội vàng dùng tay ngăn cản. Kết quả Vu Tiểu Đồng không uống công lớn lên với chiều cao 1m75, nặng 60kg. Thành Thành như một con gà con mặc cô bé định đoạt.

Trong lúc hai người đang đùa nghịch đến quên trời quên đất, một tiếng rống khó chịu khiến động tác của hai người đột nhiên dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Án Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Chương 57

"Làm gì đó?" Lúc Trình Hàn Lang vào nhà thì hai người đang túm lấy nhau cùng một chỗ, tư thế của Vu Tiểu Đồng nhìn như là ngồi trên đùi Thành Thành, nhìn thấy Trình Hàn Lang hai người vội vàng buông ra.

"Chào anh à!" Vu Tiểu Đồng nói một câu với Trình Hàn Lang, Trình Hàn Lang tức thì tức, nhưng phép lịch sự thì vẫn phải có, đành đơn giản gật đầu với Vu Tiểu Đồng một cái, sau đó lại nhìn về phía Thành Thành.

"Em gọi lắm, anh không có ở nhà em liền dám đem nữ sinh về nhà ở qua đêm." Sắc mặt Trình Hàn Lang trầm xuống, hẳn đi nhiều ngày như vậy rồi thực sự nhịn không được nữa nên trở về thăm nó một chút, nhấn chuông nửa ngày trời cũng không có ai ra mở cửa, không ngờ vừa vào tới cửa lại thấy cảnh tượng này. Việc này làm sao mà khiến hắn không nghĩ bậy được?

Thành Thành nghe xong câu này mặt xám xịt như tro tàn, một câu cũng không nói nên lời.

"Anh à, câu này anh nói không đúng đâu, em không có muốn ngủ lại đây, hướng hồ bọn em chỉ là bạn bè." Vu Tiểu Đồng có chút tức giận với lời nói của Trình Hàn Lang.

"Có điều đã mấy giờ đêm rồi em còn chưa về? Em là con gái đi một mình cũng không an toàn đâu! Coi như em là con nít, tùy hứng một chút cũng là chuyện bình thường, lát nữa anh đưa em về." Trình Hàn Lang nói từ đầu đến cuối cũng không có liếc mắt nhìn Thành Thành, điều này càng làm cho trong lòng của Thành Thành thêm khó chịu.

"Bây giờ em không muốn về đâu! Thành Thành nói muốn em ở đây với cậu ấy thêm một hồi nữa, cậu ấy nói cậu ấy không nỡ để em về. Phải không? Thành Thành."

Giọng điệu của Vu Tiểu Đồng thì rất tôn trọng Trình Hàn Lang, thế nhưng trong lời nói lại hàm chứa đầy ý tứ khiêu khích. Cô bé chính là không ưa Trình Hàn Lang, dựa vào cái gì bản thân đã nhiều ngày cũng không trở về, trở về rồi thì lại gào to hét lớn với Thành Thành, còn không phải là bản thân không muốn về thì chạy về nhà giận cá chém thớt sao?

"Anh... em..." Thành Thành nói đến nửa chừng lại không nói được nữa, cũng không dám đi qua, sắc mặt Trình Hàn Lang khó coi như vậy là lần đầu tiên, lúc còn bé có lần nó về nhà trẻ Trình Hàn Lang cũng chưa từng tức giận đến như vậy. Có phải là anh đứng ở cửa đã nghe được chuyện mình nói với Vu Tiểu Đồng không, Thành Thành nghĩ đến đây, trên mặt lại càng không còn chút máu nào.

Vu Tiểu Đồng ngược lại rất thoải mái, cô bé nhìn Thành Thành một chút, nói với Thành Thành: "Chúng ta tiếp tục đề tài hồi nãy, không phải cậu nói... Ừm..."

Thành Thành vội vàng bịt kín miệng Vu Tiểu Đồng lại, ý bảo cô bé ngàn vạn lần không được nói ra. Hai gò má Thành Thành nóng lên, tim không ngừng đập mạnh, Vu Tiểu Đồng còn đang giãy giụa. Trình Hàn Lang thấy bộ dáng Thành Thành che che giấu giấu, trong lòng càng thêm khó chịu, hận không thể lập tức tiến tới cho Thành Thành mấy bạt tay.

"Bây giờ anh lập tức đưa em về nhà, nếu không thì tiễn em ra tiểu khu, hoặc Thành Thành đi theo anh ra ngoài, hai đứa đừng mong tụt vào một chỗ."

Một câu nói khiến Thành Thành và Vu Tiểu Đồng đều sùng sốt, Trình Hàn Lang căn bản không ý thức được hắn đang nói cái gì, chỉ nghĩ đợi khi Vu Tiểu Đồng đi rồi phải tính sổ rõ ràng với Thành Thành, hẳn cho Thành Thành điều kiện học tập tốt nhất, bản thân thì ở bên ngoài ăn không ngon, ngủ không yên, nó thì ngược lại, ở nhà thoải mái ung dung.

Vu Tiểu Đồng nhìn Thành Thành một chút, lại nhìn Trình Hàn Lang một chút, biểu tình có chút kỳ quái, "Không cần làm phiền anh đưa tiễn, tự em đi được rồi!" Nói xong thì tự nhiên đi tới cửa, lúc đi ngang qua người Thành Thành nhỏ giọng nói với nó một câu:

"Là anh ta?"

Ngay lúc đó Thành Thành bị chấn động, lập tức quay đầu nhìn về phía Vu Tiểu Đồng, ánh mắt toát lên sự sợ hãi và cầu xin, điều này càng làm cho Vu Tiểu Đồng khẳng định ý nghĩ của chính mình. Cô bé nở nụ cười một chút, cầm cặp lên tiếp tục đi ra cửa.

Trong phòng thoáng cái chỉ còn lại Trình Hàn Lang và Thành Thành, vài ngày không gặp Trình Hàn Lang, Thành Thành cảm thấy Trình Hàn Lang trước mắt cũng có chút không chân thật, bất quá hình như anh trai nó sống cũng không thoải mái giống như nó nghĩ. Rượu cũng lộ cả ra, có thể là vừa mới uống rượu xong, viền mắt còn có chút đỏ lên, biểu tình trên mặt có chút dọa người.

"Anh... sao hôm nay anh lại về?" Thành Thành lúng túng nở một nụ cười, có chút nhút nhát hỏi.

"Em thật sự là không muốn để anh trở về à! Có phải là anh phá hư chuyện tốt của em không?" Trình Hàn Lang nghiêng răng nghiêng lợi đi tới trước mặt Thành Thành, từ trên cao cúi xuống nhìn nó.

Thành Thành vội vàng đem đầu cúi thấp xuống, cảm thấy khí tức phía trên vô cùng đè ép người khác. Thành Thành cũng không nói lời nào, nó không biết nên nói cái gì, vài ngày trước đó trong lòng vốn có rất nhiều điều muốn nói với Trình Hàn Lang, thế nhưng hôm nay vừa nhìn thấy người thì cái gì cũng không nói ra được.

"Không nói lời nào sao? Em ngẩng đầu lên xem, có phải vui quá rồi ngay cả anh cũng không nhận ra?" Trong lòng Trình Hàn Lang rất là thống khổ, hẳn cho là mình về đến nhà nhất định sẽ thấy khuôn mặt tươi cười niềm nở của Thành Thành, cùng với nhiệt tình tích tụ từ nhiều ngày không gặp. Không ngờ hết lần này đến lần khác nhận được lại là sự trầm mặc và coi thường của Thành Thành, còn đối với người khác lại có thể cười vui vẻ như vậy, nói là bạn bè, bạn bè làm sao có thể còn thân mật hơn cả người thân như hắn.

"Anh,... anh ăn cơm không? Em đi nấu cơm cho anh." Thành Thành xoay người muốn chạy trốn, không ngờ bị Trình Hàn Lang kéo lại một phát, Thành Thành cảm thấy cánh tay của nó cũng sắp bị hắn tóm gọn, hai đầu chân mày vẫn nhíu chặt. Tim đập như đánh trống, sẽ không tát mình mấy cái như hồi còn nhỏ chứ? Minh cũng lớn như vậy rồi, nhưng dáng vẻ của anh ấy thực sự giống như muốn đánh người.

Trình Hàn Lang nhìn về mặt của nó, tay từ từ buông lỏng ra, hẳn thật ra đang làm cái gì, tại sao hắn lại tức giận như vậy. Trình Hàn Lang cười khổ một cái, quay qua nói với Thành Thành: "Không cần nấu, anh ăn rồi, anh cũng không có thời gian ăn ở đây, anh chỉ là về nhà lấy mấy bộ quần áo, sau đó phải đi. Anh bận rộn nhiều việc, mới từ công ty chạy vội về."

Thành Thành lặng lẽ gật đầu một cái, trong lòng lại chất chứa thêm khổ đau. Vì sao anh phải nói dối? Anh cứ nói với em là anh ăn ở nhà hàng thì có làm sao? Lẽ nào ngay cả chút chuyện này cũng thật sự không muốn nói với em sao?

Trình Hàn Lang thấy bộ dáng kiên trì như trước của Thành Thành, xem như là hoàn toàn tuyệt vọng, thì ra vài ngày thì đã có thể thay đổi một con người như vậy. Hắn đi đến phòng của mình lấy quần áo, mở cửa ra, chợt dừng bước.

Trong phòng gần như có thể dùng câu không nhiễm một hạt bụi để hình dung, mà không biết đã được dọn dẹp bao nhiêu lần, tất cả mọi thứ đều được sắp xếp thật chỉnh tề, thiếu chút nữa là có thể phải dùng thước mới đo ra được một chút khác biệt. Ở cửa vẫn để đôi dép hắn thường mang, cũng không bởi vì vài ngày hắn không dùng tới mà dọn bọn nó qua một bên, giống như Trình Hàn Lang vẫn chưa từng rời đi.

Thành Thành thấy được phản ứng của Trình Hàn Lang khi đứng ở cửa, vội vã đứng ở phía sau giải thích một chút: "Em chỉ là bình thường không có chuyện gì làm muốn quét dọn một chút, đồ của anh để ở đâu thì vẫn để ở đó, em không có làm xáo trộn. Thật đó!"

Thành Thành khiến lòng của Trình Hàn Lang co rút đau đớn một trận. Thì ra trong mắt của em, anh là một người như vậy, tính toán chi li như vậy, không màng thân tình như vậy.

"Không có việc gì, Thành Thành, anh muốn nói với em... anh thực sự có lý do, nếu không anh sẽ không đi mãi không về." Giọng của Trình Hàn Lang dụ dỗ rất nhiều.

"Em hiểu, đáng lẽ anh nên lấy sự nghiệp làm trọng. Khi nào anh muốn ăn cơm em nấu, anh hãy quay về, em lúc nào cũng đều ở nhà. Nếu như bây giờ anh không có thời gian, anh cần gì cứ nói cho em biết, em có thể đem qua cho anh, anh cũng không cần chạy qua chạy lại như vậy. Nếu như hôm nào anh muốn trở về, anh cứ trở về ở một hôm... Không có gì đâu. Anh muốn lấy quần áo gì, em lấy cho anh."

Nhìn Thành Thành thuần thục lấy mỗi bộ quần áo Trình Hàn Lang yêu cầu, trong lòng Trình Hàn Lang thực sự không biết là mùi vị gì. Thành Thành gầy

rồi, mặt cũng hóp lại hết cả rồi, lúc khom lưng xuống ngay cả xương sống cũng có thể thấy rõ ràng.

Trình Hàn Lang cầm quần áo đi ra ngoài, Thành Thành theo hất đi tới cửa, Trình Hàn Lang nhìn miệng Thành Thành đóng rồi lại mở, liền hỏi Thành Thành: "Em còn có điều gì muốn nói phải không?"

"Không có gì ạ, anh muốn trở về lúc nào thì cứ trở về, mỗi ngày em đều ở nhà." Trình Hàn Lang còn chưa kịp gạt đầu, điện thoại đã vang lên. Thành Thành cũng không có chờ câu trả lời của hất, liền xoay người vào phòng. Lần này nó không có tiền Trình Hàn Lang, nó biết rất rõ, bên ngoài có người đang chờ Trình Hàn Lang.

"Sao lại đi lâu như vậy?" Ngô Ngọc ở trong xe hỏi Trình Hàn Lang, Trình Hàn Lang hình như vô cùng mất hứng, lúc đến tâm tình phấn khởi, bây giờ lại biến thành mất mát.

"Không có chuyện gì, chỉ là dặn dò Thành Thành mấy câu." Trình Hàn Lang khởi động xe, Ngô Ngọc giúp Trình Hàn Lang thắt chặt dây an toàn, quay đầu xe rồi đi.

Sáng hôm sau Thành Thành vừa lên lớp, Vu Tiểu Đồng đã vào lớp Thành Thành tìm nó, trực tiếp vào phòng ngồi bên cạnh Thành Thành.

"Cậu nói đi, ngày hôm qua mình nói có đúng không?"

"Cái gì đúng hay không? Mình không nhớ rõ." Trong đầu Thành Thành hiện lên lời Vu Tiểu Đồng đã nói, muốn cực lực che giấu, nhưng biểu tình trên mặt đã bán đứng nó trước rồi.

"Mặt cũng đỏ rực rồi, còn nói không phải? Gạt mình hả? Cậu còn non lắm!" Vu Tiểu Đồng dương dương đắc ý nói.

"Mặt mình đỏ là bởi vì mình bệnh."

"Nói vậy... Ờ... Nhưng mà nhìn cậu cũng thực sự có chút không bình thường lắm, không phải là bị mình kích thích chứ?" Vu Tiểu Đồng chú ý tới sắc mặt của Thành Thành từ lúc đầu cũng có chút ửng hồng, hình như không phải là phản ứng sau khi cô bé nói.

"Không có việc gì, mình chỉ là ho khan một chút, bắt đầu bị từ đêm qua." Thanh âm của Thành Thành khàn khàn trầm trầm, nghe có vẻ rất khó chịu.

"Vậy cậu uống thuốc chưa?"

"Không cần đâu, qua một thời gian ngắn là tốt thôi, chắc là cảm lạnh mà thôi."

"Cậu sao lại không uống thuốc hả?" Vu Tiểu Đồng rống lên, "Cậu cho là thân thể cậu cường tráng khỏe mạnh lắm hả?" Vu Tiểu Đồng nói lời chế giễu, bạn học trong cả lớp có hơn phân nửa đều nhìn qua đây, có vài nữ sinh hiển nhiên có chút khó chịu, cũng dùng ánh mắt liếc qua bên này.

"Cậu đừng kêu a! Mình không có chuyện gì lớn, trước đây cũng bị như vậy rồi, không bao lâu nữa là khỏe thôi." Thành Thành biết Vu Tiểu Đồng là quan tâm đến nó, cho nên cố gắng hết sức không để cho cô bé lo lắng.

"Thành Thành, mình muốn nói... chuyện này... anh cậu không phải có bạn gái rồi sao? Vậy cậu..." Lúc Vu Tiểu Đồng yên tâm rồi lại nghĩ tới đề tài vừa này chưa nói xong.

Thành Thành cười khổ một cái: "Mình cũng biết mà! Thế nhưng đây cũng không phải là chuyện mình có thể khống chế. mình..."

"Thừa nhận rồi nha! Ha ha..." Vu Tiểu Đồng cắt đứt lời của Thành Thành. Hưng phấn mà nói: "Mình đã nói rồi, cậu còn không thừa nhận, đơn giản như vậy là cậu lộ ra ngay."

Thành Thành thoáng cái liền hiểu ra vừa rồi chính mình vậy mà lại nói ra hết, thế nhưng bây giờ nó không có tâm tình hô to một tiếng để tiện, sẽ báo thù. Hiện tại trong lòng của nó thật sự là không tốt, căn bản không muốn đùa giỡn, thậm chí ngay cả nói cũng không muốn nói. Vì vậy Thành Thành dứt khoát trực tiếp nằm lên trên bàn, chôn mặt trong cánh tay, không nói được một lời. Điều này khiến Vu Tiểu Đồng sợ hãi, Vu Tiểu Đồng quay xung quanh cái bàn sau đó liền ngồi xổm xuống nhìn lên.

"Xin lỗi mà! Thành Thành... Kỳ thực không phải mình cười trên nỗi đau của cậu, mình cũng không vui về gì, cậu đừng ngồi ở đây buồn bã mà! Cậu cũng đừng khóc nha! Mình chưa thấy cậu khóc bao giờ, trong lòng mình chịu không nổi..." Vu Tiểu Đồng lại ở bên cạnh nói liên miên hết 5 phút, cho đến khi chuông vào lớp vang lên mới chịu rời đi. Thành Thành cảm thấy đầu nó rất mơ hồ, cơ bản là không nghe được Vu Tiểu Đồng nói gì, giống như là não bộ không thể suy nghĩ gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Chương 58

Buổi chiều trường cấp ba của Thành Thành mời chuyên gia tâm lý nổi tiếng đến trường diễn thuyết. Mục đích chủ yếu là giảm bớt áp lực từ việc học hành, ngoài ra còn có thể cung cấp thêm một ít kiến thức về tâm lý.

Lúc xế chiều, buổi diễn thuyết ở trường học được cử hành ở một hội trường lớn. Giáo viên và học sinh toàn trường đều tập trung tại đó, khung cảnh rất là náo nhiệt. Vu Tiểu Đồng rất là hưng phấn, mặc kệ nhà trường tổ chức hoạt động lớn nhỏ gì bọn nó cũng đều hưng phấn, bởi vì như vậy sẽ ít đi vài tiết học, Vu Tiểu Đồng tìm kiếm bóng dáng của Thành Thành trong đám đông. Tìm được rồi, má ơi! Sao lại là gương mặt như sắp chết tới nơi như thế, Vu Tiểu Đồng thấy gò má của Thành Thành có vẻ rất tái nhợt. Sau đó lại một đám người chen tới, cô bé lại mất dấu Thành Thành.

Chuyên gia tâm lý bắt đầu diễn thuyết, rất nhiều bạn học đều chăm chú lắng nghe, kể cả Vu Tiểu Đồng. Cô bé cảm thấy vị chuyên gia này nói gì cũng rất hợp lý, học tập cần cần không phải là một nhiệm vụ, không thể cả ngày khiến cho bản thân mệt mỏi kiệt sức vì để hoàn thành nhiệm vụ. Những lời này nên nói với Thành Thành. Nó thích nhất là cả ngày tạo áp lực thật lớn cho bản thân. Chuyên gia nói thỉnh thoảng sẽ khiến mọi người vô tay một trận. Thành Thành vốn đang rất khó chịu, thế nhưng nghe được chuyên gia nói hay như vậy cũng cố gắng lên tinh thần lắng nghe ông ấy nói.

Một câu nói của chuyên gia hấp dẫn Vu Tiểu Đồng, ông ấy sẽ tặng một quyển sách còn chưa xuất bản ra thị trường. Cuốn sách này chủ yếu là giảng giải về một số cách điều tiết trạng thái tâm lý. Vu Tiểu Đồng suy nghĩ một chút, ông ấy nói không tệ chút nào, nếu có thể lấy được một quyển sách hẳn là rất đáng giá. Huống hồ cái này cho Thành Thành dùng rất tốt a! Lát nữa nhất định phải bắt được cơ hội.

Kết quả vị chuyên gia đó hỏi một vấn đề bọn nó đã bị hỏi đến thối rửa luôn rồi nhưng vẫn cứ bị hỏi - tại sao bạn muốn học tập?

Đám người phía dưới vẫn là nhốn nháo nhộn nhạo cả lên, chuyên gia háng giọng một cái, nói với đám người phía dưới: "Mọi người không nên nói ở dưới đó. Ai có ý kiến thì lên đây nói, để thầy nhìn xem một chút ai có dũng khí có thể là người đầu tiên lên đây trả lời trước mặt nhiều người như vậy."

Lời nói của chuyên gia rất có lực uy hiếp, những người ở phía dưới thoáng cái liền an tĩnh lại. Kỳ thực vị chuyên gia kia đoán rằng chắc cũng sẽ không có ai muốn lên đây trả lời vấn đề này. Cho nên ông ấy muốn mượn đề tài này để nói chuyện của mình, thảo luận rộng ra về vấn đề rèn luyện tư tưởng hàng ngày của học sinh. Tất cả mọi người đều rất phối hợp, hầu như không ai muốn đi lên làm người đầu tiên. Ngoại trừ một người, đó chính là Vu Tiểu Đồng.

Một mình Vu Tiểu Đồng sai bước vọt lên trên bục, chuyên gia thấy nhanh như vậy đã có người đi lên, hơn nữa còn là nữ sinh, không khỏi có chút kinh ngạc. Nhưng vẫn là mỉm cười đưa micro đưa cho Vu Tiểu Đồng. Vu Tiểu Đồng cầm micro lên nói:

"Mình phải nói là đi học không có lợi ích gì! Rất nhiều thứ phải học đều là không thiết thực. Mình đi học là bởi vì nâng cao chất lượng cuộc sống, bởi vì mình không đi học thì không làm cái gì được, ở nhà đợi một người bạn, không có chuyện gì để làm mình khẳng định là chịu không nổi."

Vu Tiểu Đồng vừa nói xong, mọi người ở phía dưới liền cười ầm lên. Chuyên gia cũng cảm thán cô bé này thật là thẳng tính. Vì vậy chuyên gia rất nghiêm túc phê bình một chút vài vấn đề ẩn chứa bên trong phát biểu của Vu Tiểu Đồng, đồng thời còn cổ vũ tuyên dương cô bé một phen.

Đội chuyên gia nói xong, Vu Tiểu Đồng cũng không có ý muốn đi xuống, toàn bộ hội trường thoáng cái liền yên lặng trở lại.

"Con còn có cái gì muốn nói sao, bạn học nhỏ?" Chuyên gia thân thiết nói.

"Không phải mọi người tặng sách sao ạ? Con là người đầu tiên đi lên thế nào cũng phải được thưởng một quyển, đúng không ạ?" (chi lầy thiệt chứ.v)

"À!" Chuyên gia lúng túng nở nụ cười một chút, rồi lại xoay qua nói với Vu Tiểu Đồng: "Đúng là nên thưởng cho con, vừa nãy cũng muốn cho con rồi, đến, con cầm đi! Đây là sách thầy tặng con, phía trên có chữ ký của thầy đó." Vu Tiểu Đồng nhận sách rồi chạy như bay xuống khỏi bục. Có ký tên hay không cũng không quan trọng, con chỉ cần cuốn sách này của thầy thôi. Vu Tiểu Đồng không để ý đến tiếng cười của các bạn học xung quanh, thân nhiên cầm lấy sách mình lấy được mà đi.

Sau khi buổi diễn thuyết giải tán tất cả mọi người liền đi về lớp học của mình, Vu Tiểu Đồng nhìn chung quanh, rốt cuộc phát hiện được Thành Thành giữa một đám người đang đi phía trước. Cô bé ra sức chạy tới, hét to một tiếng: "Trình Thành!"

Thành Thành quay đầu lại, phát hiện đứng bên kia chính là Vu Tiểu Đồng, trong tay còn đang cầm chiến lợi phẩm của cô bé. Thành Thành nhớ tới tình cảnh mới vừa rồi, cũng không khỏi buồn cười. Nhưng bởi vì trong người khó chịu, nên cũng không có bật cười.

Vu Tiểu Đồng cầm sách đưa tới trước mặt Thành Thành, dùng giọng ra lệnh nói: "Cầm! Đây là mình lấy cho cậu đó."

"Hả..." Thành Thành cúi đầu nhìn quyển sách có chữ ký của vị chuyên gia kia, có chút vừa mừng vừa sợ, trực tiếp theo bản năng xua tay cự tuyệt nói, "Không được... cậu mất nhiều công sức mới có được cuốn sách này a! Cho mình cũng quá... Cậu để xem đi, xem xong rồi cho mình mượn cũng được." Nói xong cũng đẩy tay của Vu Tiểu Đồng về một chút.

"Mình cho cậu thì cậu cứ cầm đi! Phí lời làm gì?" Vu Tiểu Đồng cứng rắn đem quyển sách kia nhét vào tay Thành Thành, "Mình chính là đặc biệt muốn lấy nó cho cậu, mình cần nó làm cái gì chứ? Cậu nhìn xem mình còn cần hướng dẫn về trạng thái tâm lý sao? Mình thấy chuyên gia còn chưa chắc suy nghĩ thông suốt như mình."

Trong lòng Thành Thành cực kỳ cảm động, cảm quyển sách kia không biết nên nói cái gì cho phải, Vu Tiểu Đồng vội vàng nói: "Đừng có bày ra bộ dáng ưót ắt như thế a!" Sau đó làm như không có chuyện gì xảy ra mà đi về phía trước. Thành Thành cầm quyển sách kia như cầm bảo bối, trong lòng rất ấm áp.

Mấy ngày nay Thành Thành cảm thấy bệnh của nó hình như nghiêm trọng hơn rồi, càng lúc càng không ngừng ho khan. Buổi tối trước khi đi ngủ nó uống một chút thuốc, thế nhưng hình như không có bao nhiêu tác dụng, buổi tối Thành Thành gần như là ho khan cả đêm, cuối cùng ho đến mức đầu như muốn

nứt cả ra.

Thành Thành đứng lên khỏi giường, mở đèn trên tường, trực tiếp nằm úp sấp lên trên bàn, cảm giác ép người lên cái bàn hình như dễ chịu hơn một chút. Thành Thành liền nằm trên bàn nghỉ ngơi.

Ánh đèn mờ mờ, căn nhà vắng vẻ, một mình Thành Thành ngay cả một tấm chăn cũng không khoác lên cứ mơ màng ngồi ở đó. Ngủ không được, đầu đau quá, mình đang làm cái gì, mình đang nói chuyện với ai đây? Đứng rồi, mấy hôm rồi chưa viết nhật ký, mình đi nói với nhật ký. Thành Thành mở quyển nhật ký ra, nhất thời cảm thấy ngay cả sức để cầm bút lên cũng không có. Nó lại nằm trên bàn lăm vào trong mịt mù.

Thành Thành đột nhiên cảm thấy có người đang gõ cửa, nó dụi dụi mắt chậm rãi đi ra cửa, đã trễ thế này là ai vậy a? Thành Thành mở cửa, lập tức nhào tới, đứng ở cửa vậy mà lại là Trình Hàn Lang, rốt cuộc anh đã đến thăm mình.

Trình Hàn Lang thấy bộ dáng của Thành Thành đau lòng xoa xoa đầu của nó, cau mày: "Sao lại bệnh nặng như vậy? Không sao, không phải anh đã tới rồi sao? Anh dẫn em đi bệnh viện."

Trình Hàn Lang còn cồng nó lên như mấy tháng trước, nó cảm thấy ở trên lưng của Trình Hàn Lang thật ấm áp, Trình Hàn Lang còn nói lời an ủi nó. Lúc Thành Thành đang ở trong hạnh phúc, bỗng nhiên hết thảy đều tan biến, Trình Hàn Lang lại từ cửa lui ra ngoài, Thành Thành làm thế nào cũng không bắt được. Thành Thành muốn gào lên, nhưng làm sao cũng không phát ra được âm thanh nào.

"Anh..." Thành Thành cố sức mò mẫm, bắt được hộp bút lạnh lẽo, nó thoáng giật mình tỉnh giấc. Đột nhiên cảm thấy khóe mắt có một chút ẩm ướt, nó sờ lên một cái, ngay cả hơi nước cũng lạnh lẽo.

Anh, anh đến thăm em đi! Em bị bệnh rồi, lần này bệnh rất là nghiêm trọng, buổi tối em luôn bị ho khan khiến cho em ngủ không yên, có đôi khi bị cả một đêm. Em không muốn đi khám bệnh đâu, không biết tại sao, em thậm chí còn muốn bệnh nghiêm trọng hơn một chút, như vậy có phải anh sẽ dành ra chút thời gian đến thăm em không?

Không phải anh nói anh bề bộn nhiều việc sao? Cho nên em không dám gọi điện thoại cho anh. Thực sự nhớ anh nhiều lắm, nhớ đến nỗi tim như bị dao cắt vậy. Em đã thử qua rất nhiều biện pháp để thích ứng rồi, thế nhưng em không thể nào quen với việc trong nhà không có anh...

Em chưa từng ước muốn xa xôi ngày nào đó có thể khiến cho anh yêu em, em chỉ muốn giữ căn nhà này hoàn chỉnh. Em biết anh đã là người lớn, sẽ không giống như ngày anh còn học cấp hai mà nắm tay em nói "Anh chỉ còn lại một mình em!". Em rất hoài niệm thời điểm đó, tuy rằng chúng ta đều đang chìm trong nỗi buồn không còn mẹ trong cuộc sống, thế nhưng khi đó anh còn cần em.

Nhưng mà bây giờ, căn nhà lớn như vậy chỉ có một mình em, ăn một mình, uống cũng một mình. Trong tủ lạnh em để rất nhiều nguyên liệu, đều là để chờ anh về nhà nấu cơm cho anh, thế nhưng cho đến khi chúng thối rữa, anh cũng chưa trở về, có thể anh sẽ đến những nhà hàng, những tụ điểm rất xa hoa. Nhưng ở đây mỗi một bữa cơm đều là em đặc biệt làm cho anh, chỉ hận không thể khiến từng hạt gạo, từng món ăn bày tỏ thật rõ ràng. Thế nhưng anh cũng không trở về ăn...

Anh, em vừa mơ thấy anh, mơ thấy anh lo lắng cho em, mơ thấy anh cồng em trên lưng đi bệnh viện. Nhưng sau đó anh lại đi mất, tại sao em gọi anh mà anh cũng không quay lại...

Anh, em biết em không có tiền đồ, em biết anh vẫn luôn mong muốn em có thể kiên cường lên. Em thật sự đã rất nỗ lực, em mong muốn em cũng có một thành tích tốt, em mong muốn có một ngày em cũng có thể đứng ngang với anh trong cuộc sống, có thể đến bên anh yêu anh. Thế nhưng mặc cho em cố gắng thế nào, cũng không đạt được trình độ như anh. Anh có thể dễ dàng làm xong, em thậm chí phải lao lực gian khổ cũng có thể là làm không tốt. Cho nên ở trong lòng em đó, anh giống như một vị thần khiến em tôn sùng, khiến em kính nể. Thế nhưng càng như vậy, khoảng cách giữa anh và em lại càng xa xôi. Anh, em thực sự mệt mỏi quá, anh thực sự không thể chờ em một chút sao? Em chỉ cần nỗ lực thêm một chút, một chút thôi mà...

Anh... Anh không nhớ em một chút nào sao?

Thành Thành viết đến nỗi hai tay như muốn nhũn ra, viết đến cảm thấy mình có chút khó thở, nó mới run rẩy đem quyển nhật ký bỏ lại vào trong ngăn kéo trong con hộc bàn không dứt.

Ở trong một căn phòng khác, trong lòng Trình Hàn Lang đang ôm lấy Ngô Ngọc đã ngủ say. Trong bóng tối hắn cảm thấy bản thân giống như đang ở trong một vùng đất hoang vu, bao nhiêu đêm hắn cũng không ngủ ngon, không chỉ vì không quen giường, Trình Hàn Lang cảm thấy ở đây vĩnh viễn cũng không cho hắn cái loại cảm giác ở nhà được. Ở đây giống như một chỗ nghỉ ngơi, nhàn rồi đến chơi thì còn có thể, thế nhưng càng ở về lâu về dài lại càng luôn cảm thấy không chân thật, mặc nằm bên cạnh hắn là người bạn gái chân chân thật thật của hắn.

Ngày hôm nay vì sao vẫn luôn cảm thấy tim đập kịch liệt, có một loại cảm giác không nổi, lẽ nào đã xảy ra chuyện gì? Trình Hàn Lang hít sâu một hơi, nôn nóng mà nhắm hai mắt lại

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Chương 59

"Tôi hôm nay anh về nhà một chuyến, đã lâu rồi đi chưa về. Quay về xem thử..." Buổi sáng Ngô Ngọc còn đang nằm ở trên giường, Trình Hàn Lang đã nói ra một câu như vậy.

"À! Anh về đi..." Ngô Ngọc tuy rằng không phải là vui vẻ gì, thế nhưng không cho Trình Hàn Lang trở về hình như có chút quá đáng không thể nói nổi.

"Tôi nay em cùng anh về xem thế nào, từ lúc em lên đại học, đã không gặp lại Thành Thành. Nghỉ lại cũng đã 5 tháng rồi."

"Không cần, một mình anh trở về là được rồi. Em về thăm ba mẹ đi! Hình như lâu rồi em cũng không đến thăm ba mẹ em, em còn không quay về họ sẽ đến đánh nhau với anh đấy." Trình Hàn Lang xoay người cảm lấy đồ đạc của mình, không đợi Ngô Ngọc nói xong liền ra khỏi cửa đi làm.

Ngô Ngọc chung quy cảm thấy Trình Hàn Lang đã thay đổi, dường như từ biểu hiện bên ngoài mà nói thì không có đổi mới gì lớn. Thế nhưng mọi nơi đều thấy có những chi tiết nhỏ khiến Ngô Ngọc lo lắng. Thí dụ như Trình Hàn Lang không hề yêu thương nhìn cô như lúc ban đầu, thậm chí có lúc còn một mình ngẩng người ra Ngô Ngọc đi qua bên cạnh Trình Hàn Lang cũng không có phát giác. Hoặc còn nữa là buổi tối Trình Hàn Lang thường bị mất ngủ, đây là cảm thụ sâu sắc nhất của Ngô Ngọc, còn có nữa là cách nói chuyện của Trình Hàn Lang đã thay đổi, Ngô Ngọc cảm thấy thái độ của hắn không phải là thờ ơ thì là qua loa có lệ.

Có lẽ phụ nữ cứ luôn nhạy cảm như vậy, Ngô Ngọc thực sự cảm thấy mình đã thay đổi rồi. Trước đây cô là một người có thể thoải mái cười lớn, thế nhưng hiện tại luôn luôn là vừa mừng vừa lo, có đôi khi chỉ bởi vì một chuyện rất cũng sẽ ăn không ngon. Một điểm biến hóa nhỏ của Trình Hàn Lang cũng tác động đến toàn bộ tâm tư của cô.

Mỗi lần Trình Hàn Lang ngẩng người hoặc thần thờ Ngô Ngọc đều cảm thấy trái tim như bị treo lên, cô cảm thấy hiện tại cô đang mãnh liệt sợ hãi mất đi Trình Hàn Lang, đáng tiếc cô càng như vậy, Trình Hàn Lang dường như lại càng không thể khiến cho cô yên tâm. Có thể khoảng cách mới có thể sản sinh ra những điều tốt đẹp, Trình Hàn Lang mỗi ngày ở bên cạnh cô nhất định sẽ chán ngán. Mỗi người không thể luôn luôn duy trì thái độ như lúc ban đầu đối với một người khác, cái gì Ngô Ngọc cũng hiểu, thế nhưng cô vẫn không thể buông tay.

Phụ nữ đều rất ngây thơ, đều cho rằng thiên trường địa cửu thật sự tồn tại trên đời. Cho dù những người xung quanh khuyên bảo như thế nào, những ví dụ xung quanh rõ ràng như thế nào, những đau đớn và những bài học khắc cốt ghi tâm như thế nào, thì khi một đoạn tình cảm lưu luyến mới xuất hiện họ đều sẽ cho rằng đoạn tình cảm này nhất định sẽ có một kết quả tốt. Huống chi đây là lần đầu tiên với Ngô Ngọc, cô càng ước mơ một tình yêu tươi đẹp vô tận, cô không muốn trong tình cảm của cô có bất kỳ một tỳ vết nào, cô muốn một đoạn tình duyên hoàn mỹ.

Cho dù không thể nào là mười phần vẹn mười, thì cũng muốn được tám chín phần mười, cho nên Ngô Ngọc luôn luôn sống trong khẩn trương.

Giống như ngày hôm nay Trình Hàn Lang nói muốn quay về nhà, Ngô Ngọc cảm thấy mình thoáng cái đã bắt đầu khó chịu, Mặc dù cô đã nhìn ra từ những biểu hiện của Trình Hàn Lang gần đây, Trình Hàn Lang thật sự không hề ý lại quá mức vào cái nhà kia. Thế nhưng những lo lắng Thành Thành gây ra cho cô vẫn còn tồn tại. Mặc dù Ngô Ngọc biết rất rõ Thành Thành là nam, đoạn tình cảm này không có khả năng có kết quả.

Nhưng mà Ngô Ngọc vừa nghĩ tới đối phương là Thành Thành thì lại cảm thấy thực sự rất nguy hiểm, Thành Thành là một người quá tốt, có rất nhiều ưu điểm đến cả bản thân Ngô Ngọc cũng không có. Hơn nữa bản thân Thành Thành lớn lên lại đáng yêu luôn khiến người khác yêu thương, không kém con gái chút nào. Cho nên Ngô Ngọc cảm thấy uy hiếp Thành Thành mang đến cho cô còn lớn hơn những cô gái khác.

Đã từng là đứa nhỏ mình yêu thích cỡ nào, cũng bởi vì mâu thuẫn lẫn nhau trong tình cảm, những ưu điểm Thành Thành từng sở hữu trong mắt Ngô Ngọc bây giờ lại biến thành lý do lớn nhất để cô ghen ghét với nó.

Thành Thành nằm trên bàn ngủ hơn một tiếng thì trời hừng sáng. Thành Thành cảm thấy cổ họng của nó chắc cũng sắp bốc khói rồi, đau đến gần như không thể nuốt nước bọt xuống được. Hơn nữa đầu óc cũng mê man, còn nghiêm trọng hơn so với hôm qua. Thành Thành mới đến trường học chưa được hai tiết thì thầy giáo đã bảo nó về nhà, bởi vì nhìn sắc mặt của nó thật sự quá dọa người.

Thành Thành ra khỏi cổng trường liền bắt một chiếc taxi về nhà. Nó không muốn đi bệnh viện, nó chỉ muốn về nhà nghỉ ngơi. Dọc theo đường về Thành Thành vẫn không ngừng ho khan, khiến cho bác tài cũng phải lo lắng nhìn về phía sau qua gương chiếu hậu.

Lúc Thành Thành lên tới lầu nhà mình, bỗng phát hiện có một người đứng ở trước cửa, đi đến mới phát hiện là Đỗ Công, y xoay lưng về phía nó hút thuốc, Thành Thành vỗ lên phía sau lưng của y một chút. Đỗ Công sợ hết cả hồn, tay cầm thuốc run lên mấy cái.

"Sao sớm như vậy em đã về rồi? Anh vừa tới đây, thấy nhà em không có ai, biết là em đi học rồi nên anh ở đây chờ em, có nhớ anh không? Lâu như vậy không gặp nhau rồi." Đỗ Công kích động nắm lấy hai vai Thành Thành, Thành Thành bị y lắc tới lắc lui lập tức lại ho khan liên tục. Đỗ Công thấy thế vội vàng vỗ nhẹ phía sau lưng nó.

"Làm sao vậy? Thành Thành, sao lại ho khan nghiêm trọng như vậy?" Đỗ Công nhìn nó ho khan lớn tiếng như vậy, mặt thì đỏ rần, tim của y dường như cũng chấn động theo.

Một lúc lâu sau Thành Thành mới có thể nói ra tiếng, "Em không sao, chắc là cảm lạnh thôi. Gần đây anh đang làm gì? Cũng lâu rồi em không có gặp anh... Khe khẽ..." Thành Thành nói xong lại bắt đầu ho khan.

"Em mau yên lặng đi, vào nhà nhanh lên đi, vào nhà rồi anh em mình nói chuyện, đừng đứng ở đây lại nhiễm lạnh nữa." Đỗ Công đỡ Thành Thành vào nhà. Thành Thành vào nhà rồi muốn uống vài ngụm nước, rốt cục cũng nén xuống được một chút, không ho dữ dội như lúc đầu nữa.

"Đoạn thời gian trước anh gặp một người bạn học ở một công ty địa ốc bên chỗ đường Đại Vọng. Người ta đã nghỉ học từ sớm, theo đuổi ngành địa ốc, anh trò chuyện với cậu ấy vài lần. Cậu ấy làm ở đó vô cùng thuận lợi, còn giới thiệu cho anh một công việc. Anh hiện tại cũng đang đi làm, cho nên không có thời gian rảnh rỗi nữa. Ngày hôm nay khó khăn lắm mới có được một ngày nghỉ, anh liền đi tìm em trước đó, cả nhà cũng chưa có về luôn."

Thành Thành nhìn bộ dáng vô cùng nhiệt tình của Đỗ Công trong lòng cũng vui vẻ thay cho y, bản thân cũng thấy lên tinh thần không ít. Thành Thành cẩn thận nhìn Đỗ Công một chút, quả thực là sáng lạn hơn so với lúc còn đi học, thoát nhìn như một người có sự nghiệp, không bắt cần đòi như lúc đầu còn đi học nữa.

"Anh Đỗ, em thấy anh mặc quần áo này đẹp lắm đó." Giọng nói Thành Thành khàn khàn.

"Thiệt vậy hả?" Đỗ Công vừa nói vừa đi đến bên cái gương, ngắm trước nghĩa sau một lúc, Thành Thành thấy mà buồn cười. Đỗ Công soi gương xong lại đem ánh mắt chuyển về phía Thành Thành ngồi, Thành Thành gật đầu một cái, gờ ngón tay cái lên, Đỗ Công cười toe toét cả lên.

Gần đến trưa, Đỗ Công ở bên ngoài nhìn cái này, nghịch cái kia. Thành Thành ở trong nhà bếp nấu cơm cho y. Đỗ Công luôn cảm thấy trong nhà có cái gì không giống bình thường, suy nghĩ thật lâu mới phát hiện là Trình Hàn Lang không có ở nhà. Bình thường lúc này hẳn là hẳn phải trở về ăn cơm rồi, Đỗ Công ở bên ngoài lớn tiếng hỏi: "Thành Thành, anh em đâu rồi?"

Bên trong ngoại trừ tiếng rau xào vang lên thì chẳng vọng ra âm thanh nào, Đỗ Công lại lớn tiếng gọi một tiếng, bên trong vẫn không có phản ứng. Đỗ Công có chút buồn bực đi đến nhà bếp.

"Thành Thành!" Đỗ Công vừa vào cửa liền chạy về phía Thành Thành, bản thân Thành Thành đang ngồi dưới đất liều mạng ho khan, trên mặt một mảng đỏ bừng, rau trong nồi đã chuyển đen. Đỗ Công đau lòng đến nâng Thành Thành dậy, tắt bếp, nhanh chóng dẫn nó đi ra ngoài.

Ra đến phòng khách Đỗ Công đỡ Thành Thành ngồi xuống sofa, "Anh cho em biết, em lập tức theo anh đi khám bệnh! Đừng có ở đây mà chống đỡ. Bệnh thành cái kiểu gì rồi!" Thành Thành lắc đầu, Đỗ Công cũng không quan tâm nó nói cái gì, một hơi khiêng nó lên vai, trực tiếp công đi xuống dưới lầu. Thành Thành càng không ngừng dựa dựa như một con cá chạch, vừa giãy dựa vừa ho khan. Đỗ Công trong con tức giận liền hung hăng vỗ lên mông Thành Thành một cái, lần này Thành Thành mới không lên tiếng nữa.

"Sao để thành viêm phế quản rồi mới đến khám? Cô họng đã sưng đến mức nặng nhất rồi." Bác sĩ oán trách nói. Đỗ Công dùng ánh mắt tức giận nhìn Thành Thành, Thành Thành nhanh chóng cúi đầu không dám nhìn y.

"Uống thuốc!" Đỗ Công bỏ một nắm thuốc vào tay Thành Thành rồi dùng giọng ra lệnh nói. Ánh mắt của Thành Thành xoay qua xoay lại mấy vòng, cuối cùng vẫn là bất đắc dĩ đem thuốc nuốt vào. Thật khó uống, Thành Thành thề lười.

"Em làm thế nào mà khiến bệnh tình của mình kéo dài rồi trở nặng thành như vậy? Anh em bình thường bận rộn em còn không biết tự chiều cố bản thân mình cho tốt, chờ ai quản em hả? Sao lại không để cho người khác yên tâm như thế hả, em còn cười... Em cười cái gì vậy?"

"Anh... khụ khụ... bóp nát hết tiền trên tay rồi kìa. Cũng phải vài... đồng đó!" Đỗ Công nhanh chóng nhìn lại, đúng là như vậy thật, mười đồng đấy, y đem đồng tiền nhét vào trong túi, tiếp tục trừng mắt với Thành Thành. (Mười đồng ~ 33k)

Thành Thành cười một cái tỏ vẻ không sao cả, rồi lại lập tức ho khan, cảm thấy thở không ra hơi. Đỗ Công lo lắng lập tức tiến đến giúp nó thuận khí. "Em đừng có nói chuyện nữa, một hồi nữa nếu như anh hỏi em cái gì thì em gật đầu hoặc là lắc đầu là được, anh không chịu nổi loại kích thích này đâu." Nói xong y đỡ Thành Thành nằm xuống, đây là lần thứ hai Thành Thành đến bệnh viện, bầu không khí ở đây khiến nó rất không thoải mái. Hơn nữa còn phải truyền dịch, như vậy thì không thể động đậy được.

"Anh em đâu? Có cần anh gọi điện thoại cho nó biết không?"

Thành Thành vội vàng níu tay Đỗ Công lại, liều mạng lắc đầu. Đỗ Công cầm lại tay nó, trấn an nó: "Không nói, không nói, được chưa? Em chỉ biết yêu thương anh trai em thôi, bản thân mình thì không quan tâm, lần trước em ở bệnh viện này nó cũng không biết, thật không biết nó làm anh trai kiểu gì."

Đỗ Công nhớ tới Trình Hàn Lang thì lại tức giận mà không có chỗ phát tiết, y biết Trình Hàn Lang nói hẳn bận rộn công việc chỉ là một lý do thoái thác, mỗi lần Đỗ Công gọi điện cho hắn thì hắn luôn luôn ở cùng một chỗ với Ngô Ngọc. Chẳng lẽ dư dả thời gian ở cùng với bạn gái cả ngày đến phát ngáy, vậy mà ngay cả thời gian quan tâm đến em trai mình một chút cũng không có sao? Thế nhưng Đỗ Công thấy Thành Thành bệnh nghiêm trọng như vậy, y cũng không muốn làm chuyện gì trước mặt Thành Thành khiến nó bị kích thích nữa. Vì vậy y lựa chọn ngậm miệng không nói về chuyện của Trình Hàn Lang

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 60: Chương 60

Buổi trưa Trình Hàn Lang về đến nhà, mở cửa đi vào, gọi hai tiếng, bên trong không có ai đáp lại. Trình Hàn Lang lại đi từng phòng tìm kiếm một hồi,

không có một bóng người. Hấn cầm điện thoại lên, gọi vào số của Thành Thành, kết quả là nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên trong một căn phòng khác, Trình Hàn Lang cầm lấy điện thoại của Thành Thành để quên ở nhà, cảm giác bất an bắt đầu từ từ lan tỏa.

Thành Thành sẽ không đi ra ngoài vào buổi trưa, hơn nữa cho dù đi ra ngoài, cũng không có khả năng sợ ý để điện thoại ở nhà. Chỉ có một loại khả năng, chính là vội vàng gấp gấp chạy ra ngoài. Không lẽ là bạn bè của thằng bé xảy ra chuyện, hay chính là nó đã xảy ra chuyện? Trình Hàn Lang nhớ tới việc Thành Thành đột nhiên té xỉu lần trước thì lạnh buốt cả sống lưng, lần này sẽ không xảy ra chuyện gì nữa chứ?

Trình Hàn Lang cực kỳ sốt ruột, không thể làm gì khác hơn là lục tìm số điện thoại của Vu Tiểu Đồng trong di động của Thành Thành rồi gọi qua.

"Vu Tiểu Đồng, anh là anh của Thành Thành! Trưa hôm nay Thành Thành đi đâu vậy? Em có biết không?"

"Em nghe bạn học của cậu ấy nói sáng sớm nay Thành Thành đã được thầy cho về nhà, trên mặt không có chút máu nào, nghe nói là còn ho ra máu, đứng trong lớp cũng không vững, cho nên liền nhờ một bạn đưa cậu ấy về nhà rồi, còn bây giờ..."

Vu Tiểu Đồng nghe được âm thanh vội vàng cúp điện thoại ở đầu dây bên kia, trong lòng dấy ý không gì sánh được. Cô bé cố ý nói khoa trương bệnh của Thành Thành lên một chút, như vậy Trình Hàn Lang ắt sẽ phải áy náy, cuộc sống của Thành Thành cũng sẽ khá hơn một chút, trong lòng Vu Tiểu Đồng âm thầm khen ngợi chuyện mình vừa làm được.

Trình Hàn Lang vừa mới cúp điện thoại một cái liền lao ra ngoài. Nếu như Thành Thành bị đưa đến bệnh viện, hấn cũng biết đại khái sẽ là bệnh viện nào, khi nào không có tình huống đặc biệt đều sẽ đi đến một bệnh viện đó thôi. Trình Hàn Lang trên đường đi vừa lái xe vừa sốt ruột, quả nhiên là đã xảy ra chuyện.

Trình Hàn Lang lo lắng một trận, chửi trách ngày hôm qua hấn vẫn cứ lo lắng không yên, rốt cuộc là bệnh gì chứ? Sao lại nghiêm trọng như vậy! Ho ra máu - Trình Hàn Lang vừa nghe đến ba chữ này tim liền bị siết chặt, không phải là nội tạng có vấn đề gì chứ? Tay cầm vô lăng của Trình Hàn Lang liên tục ra mồ hôi, không thể nào khác chế tâm tình hốt hoảng của chính mình.

Thành Thành, em không thể có chuyện gì, nếu như em xảy ra chuyện anh sẽ hối hận cả đời.

Trình Hàn Lang đến bệnh viện rồi nhanh chóng nghe được số phòng bệnh của Thành Thành, cũng may chỉ là phòng bệnh bình thường. Tên và chữ ký người đưa bệnh nhân vào nhập viện đều là của Đỗ Công. Thì ra lần này lại là Đỗ Công đưa Thành Thành đến bệnh viện. Trình Hàn Lang không khỏi tự trách, bản thân hấn còn không quan tâm Thành Thành bằng một người ngoài. Vừa nghĩ tới hình dáng Thành Thành suy yếu nằm trên giường, Trình Hàn Lang lại đau lòng một trận, thậm chí còn cảm thấy có chút không dám đối mặt.

Trình Hàn Lang đi tới cửa phòng bệnh, cửa khép hờ. Hấn đẩy cửa đi vào, cảnh tượng trước mắt khiến hấn thiếu chút nữa không cầm được máu mũi. Thành Thành đang nằm truyền dịch, hình như đang ngủ. Đỗ Công nằm ở một bên giường của nó, tay không ngừng xoa trên ngực của Thành Thành. Thành Thành tựa vào trong lòng của y, ngủ rất là ngọt ngào.

"Mây... đang làm gì?" Trình Hàn Lang đi tới trước mặt Đỗ Công, Đỗ Công dùng ngón trỏ làm một tư thế "Suýt!", mặc dù trong lòng Trình Hàn Lang khó chịu, nhưng cũng không có lên tiếng nữa. Đỗ Công nhẹ nhàng đem đầu Thành Thành đặt lên gối rồi cùng Trình Hàn Lang ra khỏi phòng. Đến cửa rồi, Trình Hàn Lang cũng không nhìn được nữa, dùng ánh mắt chất vấn nhìn Đỗ Công.

"Mây mới vừa này là như thế nào? Cho dù mây xem thằng bé như em trai cũng không thể làm vậy chứ? Không phải có chút quá trốn hay sao?"

"Trình Hàn Lang, mẹ nó, tao thật muốn đập mày! Con mẹ nó mày vừa mở miệng thì hỏi tao cái này. Mây không có chuyện gì để hỏi à? Thành Thành bệnh nghiêm trọng như vậy sao mày không hỏi? Thằng bé về nhà thế nào, khó chịu thế nào mày cũng không quan tâm một chút, vừa đến đây chuyện đầu tiên làm là kiểm chuyện với tao. Ngày đó không phải tao chỉ nói Ngô Ngọc một câu thôi sao? Mây còn mang thù cho tới hôm nay. Mây là quen bạn gái quen đến điên rồi hả?" Đỗ Công tức giận hận không thể cho Trình Hàn Lang mấy bạt tai.

"Ai mà nhớ mày mắng mỏ người khác cái gì, tao là đi vào thấy... Mây không có chuyện gì sờ Thành Thành làm gì? Thằng bé lớn bao nhiêu rồi, sao mày còn sờ loạn như hồi nó còn bé?" Trình Hàn Lang cũng bắt đầu gầy hấn.

"Mây biết cái gì, tao đây là đang giúp thằng bé thuận khí. Bác sĩ châm cứu cho thằng bé nó mới ngủ được. Nó còn không cho tao báo cho mây biết, không ngờ mây cũng còn chút lương tâm tự mình chạy tới đây."

Một câu nói của Đỗ Công khiến mặt Trình Hàn Lang có chút nóng lên, sao lại nghĩ đi đâu vậy chứ? Sao chuyện đầu tiên quan tâm lại là cái chuyện này! Đỗ Công cũng là có ý tốt, vì vậy Trình Hàn Lang không phản bác gì nữa, yên lặng đi vào trong phòng.

Đỗ Công đi theo phía sau hấn cảm thấy bản thân muốn thở dài một hơi, lúc Trình Hàn Lang nói ra lời vừa rồi Đỗ Công thực sự có chút khản trương. Y cũng không phải là nhân dịp Thành Thành ngủ mà chiếm tiện nghi của nó, lúc đầu chỉ là đơn thuần muốn cho Thành Thành cảm thấy thoải mái một chút. Sau đó Đỗ Công thật sự là cũng có chút cảm giác hưởng thụ trong quá trình đó, nhưng y cũng tự giải thích với bản thân đây là vì y làm việc tốt giúp người nên cũng cảm thấy vui vẻ mà thôi!

"Sao em lại dậy rồi? Sao không ngủ thêm một chút đi?" Trình Hàn Lang nhìn Thành Thành đang mở to mắt nhìn hấn.

Lần này là thật đúng không? Trong lòng Thành Thành nghĩ, bàn tay đang nắm lấy tay của nó vẫn ấm áp như vậy. Thành Thành đè nén cổ họng, nói bằng giọng rất nhỏ: "Không ngủ đâu, em vừa nghe tiếng của anh thì không ngủ được nữa, sao anh cũng tới đây... khụ khụ..."

"Em đừng nói chuyện nữa, khiến cho mình giống như Lâm Đại Ngọc." Trình Hàn Lang nhanh chóng đỡ Thành Thành nằm xuống, giúp nó đắp kín chăn.

Sau đó nói tiếp: "Anh chỉ là tùy tiện trở về thăm nhà một chút, kết quả em bệnh nặng như vậy anh còn phải nghe từ Vu Tiểu Đồng. Lúc đó anh suýt bị hù chết, em nói xem sao em lại ho ra máu a? Anh vừa nghe đến đó thiếu chút nữa cũng không nhận được muốn ho ra máu theo luôn." (Lâm Đại Ngọc là nhân vật trong truyện Hồng Lâu Mộng, là một cô gái có nét đẹp như Tây Thi, kiều nữ nhân yếu đuối á, đẹp nhưng mà nhìn lúc nào cũng yếu đuối như trong người có bệnh nặng mất sức ý)

Thành Thành vừa nghe đến đó thì mắt mờ thật to, mình có ho ra máu sao? Sao mình cũng không biết? Thành Thành vừa định hỏi cho ra lẽ, Trình Hàn Lang lại dè dặt lại, không cho nó nói. Dùng giọng hơi oán trách nói: "Sao em lại không nói cho anh? Cho dù gọi điện thoại nói một chút cũng được, nếu như thật sự có chuyện gì xảy ra thì làm sao đây?"

"Lần nào mày cũng nói như vậy, lần trước Thành Thành té xỉu mày cũng nói y như vậy." Đỗ Công ở phía sau cũng không nhận được nữa, "Lần nào mày cũng oán giận người khác, sao mày không suy nghĩ một chút mày làm anh trai của người ta tại sao ngay cả em trai mình bị bệnh nghiêm trọng như vậy cũng không biết, trong mắt mày ngoại trừ sự nghiệp thì là bạn gái. Mày đem thân tình đặt ở vị trí thứ mấy?"

Lần này Trình Hàn Lang không có phản bác, mặc dù có một số việc Đỗ Công thật sự là nói oan cho hắn, nhưng chuyện này đích thật là hắn làm sai, hắn không làm hết trách nhiệm của một người anh tốt.

Trình Hàn Lang nhìn Thành Thành, trên mặt đều là biểu tình áy náy, lẳng lặng nói một câu: "Thành Thành, xin lỗi!"

Chỉ có Trình Hàn Lang tự mình biết, hắn chưa bao giờ nói xin lỗi ai, hai từ "Xin lỗi" ở trong lòng hắn đại biểu cho một loại khuất nhục, cho tới bây giờ hắn đối với Ngô Ngọc đều là không dỗi không chiều, thế nhưng đối với Thành Thành đây đã là lần thứ hai hắn nói ra hai từ này.

"Mày còn nói mấy lời này được nữa sao? Lần trước cũng chính là như vậy, lần nào mày cũng làm một bộ dáng hổ thẹn, hối hận. Chuyện vừa qua được một hai ngày thì liền quên, xong rồi đầu lại vào đó, một chút cũng chưa hề thay đổi." Đỗ Công đã bắt màn đầy mình với Trình Hàn Lang.

Thành Thành nằm ở trên giường nhìn khuôn mặt thống khổ của Trình Hàn Lang trong lòng vô cùng yêu thương. Nó muốn phản bác lời nói của Đỗ Công, ở trong lòng nó Trình Hàn Lang không phải như vậy, Đỗ Công chỉ là không hiểu được cách quan tâm của Trình Hàn Lang mà thôi, Thành Thành đều hiểu được hết.

"Anh Đỗ, phương thức biểu hiện sự quan tâm giữa người với người không phải lúc nào cũng như nhau, anh em..."

"Phương thức biểu hiện sự quan tâm không phải lúc nào cũng như nhau, thế nhưng phương thức biểu hiện sự không quan tâm đều là giống nhau, chính là cái phương thức như nó bây giờ. Em đừng có nói cho nó nữa, em chính là tính tình quá tốt, nếu như là anh sớm đã bị nó làm cho tức chết rồi."

Thành Thành dùng sức nén cổ họng lại một chút, còn muốn nói tiếp, Trình Hàn Lang lại chen vào một câu.

"Sau này sẽ không!" Trình Hàn Lang ngẩng đầu, dùng giọng nói vô cùng nghiêm túc nói. Đỗ Công ở bên cạnh hừ một tiếng, cười nhạt với lời nói của hắn. Thành Thành lại nhìn Trình Hàn Lang, chờ hắn nói tiếp.

"Sau này anh sẽ vẫn về nhà ngủ, nhiều việc anh cũng sẽ về nhà ăn, anh ở bên ngoài vài hôm đã thấy chán rồi. Em ở nhà một mình anh thực sự lo lắng, so với cả ngày phập phồng lo lắng còn không bằng trực tiếp ở nhà trông em."

"Mày đừng quên mày còn có bạn gái đó. Cô ấy không phải muốn ở cùng một chỗ với mày sao? Tao nói mày cũng lạ, bản thân thì có em trai cần chăm sóc, bạn gái lại muốn ở cùng một chỗ với mày, sao mày không đem Ngô Ngọc về nhà luôn đi? Như vậy không phải vấn đề gì cũng đều giải quyết xong rồi sao?"

Nếu thực sự đơn giản như vậy thì tốt rồi, Trình Hàn Lang cười khổ một cái với kiến nghị của Đỗ Công: "Trong nhà có phụ nữ không tiện, tao nói chuyện với cô ấy rồi, lần này nói cái gì tao cũng không thỏa hiệp nữa. Hiện tại chuyện gì cũng đừng nghĩ tới, trước tiên chữa hết bệnh của Thành Thành đã."

Trình Hàn Lang nói xong, một hồi sau Thành Thành cũng không thể tiêu hóa hết được. Thực sự lại có thể sớm chiều bên nhau cùng Trình Hàn Lang sao? Nó cảm thấy mình như nằm mơ, mỗi lần nó đã hoàn toàn buông tha, ông trời lại phát từ bi một lần cho nó một tia hy vọng. Thế nhưng phía sau loại hy vọng này có phải lại là một lần tuyệt vọng sâu hơn không? Thành Thành không dám nghĩ tới, nó tình nguyện tin tưởng một lần nữa đây là sự thật, nếu khiến cho nó hoàn toàn buông tha, như vậy cuộc sống của nó cũng chẳng còn hy vọng gì.

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61

Thành Thành ở lại bệnh viện hai ngày thì về nhà, trong thời gian đó Trình Hàn Lang ngoại trừ giờ làm việc, vẫn luôn ở bên cạnh Thành Thành, Ngô Ngọc chỉ có thể đến công ty tìm Trình Hàn Lang.

"Anh quyết định vẫn là về nhà ở." Trình Hàn Lang đứng trước mặt Ngô Ngọc nói.

"Tại sao? Em không đồng ý, sao anh có thể như vậy? Cũng bởi vì bệnh tình của thằng bé nên anh phải trở về nhà chăm sóc nó hay sao?" Trong đôi mắt của Ngô Ngọc đã đọng đầy nước mắt, Trình Hàn Lang hai ngày nay không xuất hiện đã khiến cô vô cùng tủi thân. Lúc Thành Thành sinh bệnh lần trước, Ngô Ngọc gọi rất nhiều cuộc điện thoại nhưng Trình Hàn Lang chưa từng nhận, sau đó lại giải thích một câu "Ở bệnh viện cần yên tĩnh, anh để chế độ im lặng." rồi đem việc này cho vào quên lãng. Ngô Ngọc một mình sinh hờn dỗi, chờ Trình Hàn Lang đến xin lỗi căn bản là chuyện không thể nào, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là tự mình nghĩ thông rồi trở về đi tìm hắn.

Lần này lại muốn trở về nhà ngủ, chuyện này đối với Ngô Ngọc mà nói chính là chuyện vô cùng trọng yếu, Trình Hàn Lang cư nhiên chỉ nhẹ nhàng như vậy mà đã quyết định rồi.

"Anh nói chuyện đi! Tại sao không nói? Em không muốn cãi nhau ở công ty với anh, có việc gì buổi tối nói." Giọng nói của Ngô Ngọc đã nghẹn ngào.

"Buổi tối anh phải về nhà, trước tiên em cứ yên tĩnh hai ngày đi, chờ Thành Thành khỏe mạnh hoạt bát rồi chúng ta lại bàn được không?" Trình Hàn Lang đã có chút không nhịn được, nhưng thái độ vẫn là ôn hòa kiến nghị.

"Được được! Anh phải về nhà chứ gì? Lúc đầu anh nói là để tốt cho Thành Thành, bây giờ lại đổi ý. Anh đúng là một người không có nguyên tắc, anh trở về thì vĩnh viễn đừng gặp em nữa. Trình Hàn Lang, anh thật sự khiến cho em thất vọng!" Ngô Ngọc khóc chạy ra ngoài, Trình Hàn Lang không có đuổi theo.

Ngô Ngọc sau khi chạy ra ngoài liền gọi điện thoại cho Ngô Chấn.

"Anh hai, anh phải giúp em, em không chịu nổi nữa...hức hức..."

"Làm sao vậy, có chuyện gì từ từ nói, khóc cái gì! Là ai chọc ghẹo em rồi?" Trong khoảng thời gian này Ngô Chấn luôn ở Sơn Đông bàn bạc với khách hàng, thuận tiện ở bên đó vui chơi một chút, Ngô Ngọc đã một tháng không gặp cậu.

"Anh nói xem tại sao anh ấy lại có thể như vậy, anh hai, tình yêu của em gái anh hoàn toàn không có chút địa vị, một chút tự tôn cũng không có, em thực sự... không chịu nổi nữa.." Ngô Ngọc ở bên đây đầu dây điện thoại đã khóc không thành tiếng. Dù sao cũng là em gái của mình, Ngô Chấn nghe cô khóc bản thân cũng đau xót.

"Lại là bởi vì Trình Hàn Lang đúng không? Anh đã sớm nói với em, quen với cậu ấy phải có chút chuẩn bị tâm lý, cậu ấy không nuông chiều con gái như những người đàn ông khác. Chính cậu ấy cũng có rất nhiều nguyên tắc của bản thân, em không có việc gì thì không nên tùy tiện đi động chạm vào điểm đó, nếu không em cũng không có quả ngọt mà ăn đâu. Nếu đã lựa chọn cậu ấy, em phải học được cách kiên nhẫn, vấn đề lớn nhỏ gì đó ắt không thể thiếu, nhưng nếu em không xem là thật thì cũng không có việc gì, còn nếu em xem thành thật vậy thì sẽ thực sự có chuyện."

"Anh đừng có nói giúp anh ấy, anh ấy đã không còn là Trình Hàn Lang anh quen thuộc khi còn bé nữa, anh ấy đã thay đổi, anh ấy đã trở nên lãnh huyết vô tình." Ngô Ngọc oán hận nói.

"Không nghiêm trọng như vậy chứ? Lần trước em bất mãn với cậu ấy, rồi xả hết lên người anh một trận, về sau anh hỏi lại em, em lại bắt đầu thôi phòng khoe khoang cậu ấy, nói cậu ấy cứ như thần tiên. Anh đoán không quá mấy phút nữa là em lại ôn thôi."

"Lần này không làm lành được nữa rồi, chuyện này em đã đè nén trong lòng lâu rồi..."

Ngô Chấn nở nụ cười một chút, cậu thực sự không có cách nào với cô em gái này, từ nhỏ đã chính là như vậy, đối với người ngoài thì khoan dung độ lượng, ôn nhu động lòng người. Duy chỉ đối với người thân của mình sẽ biến thành hẹp hòi, tùy hứng, kỳ thực chỉ là khát vọng được cưng chiều mà thôi, cậu không cho là Trình Hàn Lang thực sự làm ra chuyện gì quá đáng, phần lớn chỉ là bởi vì Ngô Ngọc quá để ý đến Trình Hàn Lang mà thôi!

"Trình Hàn Lang vốn là một người như vậy, cậu ấy sẽ không nói nhiều lời dễ nghe, thế nhưng cậu ấy tuyệt đối không phải cái loại người lấy tình cảm ra đùa giỡn, cậu ấy sẽ rất chung tình với người cậu ấy đã nhận định. Lúc đầu em thích cậu ấy cũng không phải biết rõ điểm đó của cậu ấy hấp dẫn em nhất sao?"

"Anh ấy tốt... anh ấy chung tình chỉ sợ không phải là với em, có lúc anh ấy sẽ dịu dàng, cũng không phải là đối với em" Ngô Ngọc vừa nghĩ tới nước mắt lại bắt đầu rơi xuống.

"Không thể nào đâu? Cậu ấy không giống loại người đứng núi này trông núi nọ đâu! Anh cũng không nghe nói cậu ấy có quan hệ tốt với cô gái nào!" Ngô Chấn suy nghĩ kỹ lại một chút, vẫn là không nghĩ ra được.

"Cũng không phải là phụ nữ, là... Thành Thành." Ngô Ngọc rốt cục cũng nói ra.

Ngô Chấn phốc một cái liền bật cười, "Em có bệnh gì không hả? Ăn dấm chua với em trai nhà người ta. Em yêu đến điên rồi hả? Hai chuyện này không phải là đã phân biệt rõ ràng sao?" Ngô Chấn cảm thấy Ngô Ngọc chính là giận dỗi không đầu.

"Cái gì chứ, anh hai, anh không biết gì hết, anh thực sự không biết gì đâu." Ngô Ngọc nghe Ngô Chấn hình như đang chê cười bộ dáng của mình liền liều mạng giải thích.

"Không biết cái gì a?"

"Anh thực sự muốn nghe sao?"

"Nói thừa! Em nói tới phân nửa rồi, anh không nghe nữa không phải tự khiến anh khó chịu à?" Ngô Chấn thực sự nổi lên lòng hiếu kỳ.

"Anh hai, em kể cho anh nghe, vào ngày hôm đó..."

Thành Thành ở trong nhà bếp bận tới bận lui, cả người như sống lại, khỏe khoắn hoạt bát, Đỗ Công thấy vậy trong lòng cũng thấy chua chát, quả nhiên y không cách nào so sánh được với Trình Hàn Lang, lúc y đến đây ra sức đùa giỡn với Thành Thành cũng không thấy Thành Thành cười đến vui vẻ như vậy.

"Đừng có cười nữa, miệng sắp kéo đến mang tai rồi kia, em như vậy nữa lại ho khan cho xem." Đỗ Công tốt bụng khuyên nhủ, Trình Hàn Lang ở bên cạnh thấy vậy tâm tình cũng rất tốt. Hắn cười nói với Đỗ Công: "Nó vẫn là một đứa bé, một chút cũng chưa từng thay đổi." Nói xong lại tiếp tục nhìn về phía Thành Thành, trên mặt mang theo nụ cười hạnh phúc.

Đỗ Công gật đầu, cũng nhìn chằm chằm vào Thành Thành, "Thằng bé thật là dễ thỏa mãn, mấy đời trước không biết tích đức gì mà lại chiếm được người tốt như vậy."

Trình Hàn Lang cho Đỗ Công một ánh mắt "vậy thì thế nào", Đỗ Công nhào tới muốn đánh tan sự đắc ý của Trình Hàn Lang, lại bị Trình Hàn Lang chặn lại đúng lúc.

"Được rồi được rồi, đừng ồn ào nữa, Đỗ Công, thật ra thì lần này... thực sự là rất cảm ơn mày." Trình Hàn Lang có chút ngượng ngùng.

"Mày đừng có mà giả mù sa mưa, còn bày đặt nói với tao mấy câu này làm gì? Sau này chỉ cần mày đừng khiến cho Thành Thành cả ngày sống không bằng chết thì tao đã thỏa mãn rồi, cảm ơn với không cảm ơn chả có ý nghĩa gì." Tuy rằng ngoài miệng Đỗ Công nói ra là lời nói đùa, kỳ thực trong giọng nói cũng không kém phần nghiêm túc. Trình Hàn Lang nặng nề gật đầu một cái, lần này hắn thật sự dứt bỏ hết mọi thứ rồi. Mặc kệ hậu quả gì, kiêng kỵ gì, chỉ cần người một nhà thật sự vui vẻ, những thứ khác không cần phải suy nghĩ nhiều như vậy.

"Em tới rồi nè, thiệt tình, làm đồ ăn ngon cũng không gọi em tới." Ngô Ngọc vừa vào cửa liền cười ha hả nói. Trình Hàn Lang có chút giật mình đi qua.

"Sao em cũng tới đây?"

"Là em thì không thể tới à? Lâu rồi em cũng chưa gặp được Thành Thành mà, Thành Thành nhớ em." Ngô Ngọc vừa nói vừa kéo Thành Thành qua, ôm lấy cánh tay của nó, "Anh không tin thì hỏi thằng bé xem."

"Đúng vậy... Là em nhớ chị ấy. Đã lâu rồi không có tới, chị Ngô Ngọc đã là sinh viên đại học rồi." Thành Thành thoát nhìn rất vui vẻ, rất nhiệt tình, nó và Ngô Ngọc đi tâm sự với nhau. Trình Hàn Lang nhìn Thành Thành không có phản ứng gì đặc biệt, rất là vui vẻ. Vì vậy cũng yên lòng. Tùy hai người bọn họ thôi.

"Tao đã nói rồi mà! Vốn chỉ là một chuyện rất đơn giản, mày không nên làm phức tạp lên như thế." Đỗ Công nói với Trình Hàn Lang, đồng thời dùng ánh mắt bảo Trình Hàn Lang nhìn về phía bên kia. Thành Thành đang trò chuyện với Ngô Ngọc, quả nhiên tuổi tác không chênh lệch nhiều nhất định có tiếng nói chung, hai người một lúc thì cười một lúc thì ảm ỉ, khiến Trình Hàn Lang căn bản không nghĩ ra được bộ dáng khóc lóc bỏ đi của Ngô Ngọc hôm đó.

Phụ nữ, quả thực rất giỏi thay đổi a!

Bốn người hòa thuận vui vẻ ăn một bữa cơm, Thành Thành gấp thức ăn cho Ngô Ngọc, cũng cười nói: "Chị Ngô Ngọc, nếu như ngày hôm nay không có việc gì thì ở lại đây đi, bây giờ về nhà nữa cũng không tiện a!"

"Không được, em học tập căng thẳng như vậy, chị ở đây chỉ biết quấy rầy em thôi. Vẫn là thôi đi..." Ngô Ngọc có chút ngượng ngùng, Trình Hàn Lang nghe Ngô Ngọc nói được như vậy thì rất là kinh ngạc, không biết là ai đã lên lớp cho Ngô Ngọc một trận, khiến cô thuần hóa tốt như vậy.

"Không sao mà, em không sao, chị đừng nghĩ em vô dụng như vậy được không?" Thành Thành còn có một chút mất hứng, lời của nó cũng khiến cho Trình Hàn Lang cảm thấy vô cùng kinh ngạc, hôm nay mọi người ở đây đều làm sao vậy, thế giới đại đồng rồi sao? (thế giới đại đồng là khái niệm của người xưa, đại đồng nghĩa là thống nhất, đại khái theo Khổng Tử thì thế giới đại đồng là mọi người yêu thương lẫn nhau, không có người xấu, ai cũng được đối xử công bằng, ai cũng hạnh phúc)

"Được rồi, chị là chị của em, em phải nghe lời chị a, khi nào có thời gian chị lại tới chơi, chị thật sự không tiện ở lại đây." Ngô Ngọc nói rất quả quyết, lời từ chối không có chút gì là hư tình giả ý. Thành Thành vẫn muốn giữ người lại, thế nhưng Trình Hàn Lang lại nói cứ để tùy ý Ngô Ngọc đi, Đỗ Công ở bên cạnh cũng phối hợp, cuối cùng vẫn là quyết định cơm nước xong thì để Trình Hàn Lang đưa Ngô Ngọc trở về, Thành Thành cũng đành phải thôi.

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 62

Chín giờ tối rồi, Trình Hàn Lang vẫn chưa về nhà, Thành Thành có chút lo lắng, hôm nay Trình Hàn Lang uống rất nhiều rượu, nó sợ hắn xảy ra chuyện gì

trên đường đi, vì vậy vẫn một mực đứng bên cửa sổ nhìn xuống dưới.

"Em mau đi vào đi, nó không có chuyện gì đâu, em yên tâm đi, qua đây, đến ngồi bên cạnh anh nè." Đỗ Công chỉ chỉ cái ghế sofa bên cạnh mình, ý bảo Thành Thành qua đó ngồi, Thành Thành không thể làm gì khác hơn là không đành lòng mà chậm rãi đi đến ngồi bên cạnh Đỗ Công.

"Hai ngày trước hai người họ cãi nhau, hôm nay mới làm lành được, chắc là có rất nhiều lời muốn nói với nhau, em cũng đừng quan tâm làm gì." Đỗ Công cũng uống khá nhiều rượu, giọng nói nói ra cũng thay đổi, mặt đỏ cả lên, nằm nghiêng người trên ghế sofa, Thành Thành vừa qua tới y lập tức dính vào giống như một đồng bần nhão.

"Sao họ lại cãi nhau? Là bởi vì..."

"Không cần suy nghĩ, cũng là bởi vì em đó, Trình Hàn Lang muốn về nhà chăm sóc em, Ngô Ngọc lại không muốn nó rời xa cô ấy, cho nên bọn họ lại rùm beng cả lên." Đỗ Công nhân cơ hội nhéo vào eo của Thành Thành một cái, eo của Thành Thành rất mềm mại, Đỗ Công nhéo một cái Thành Thành liền nhích tới nhích lui, vệt vàng núm tay của Đỗ Công lại.

"Bởi vì em?" Thành Thành lại quay lại vấn đề đang nói, Đỗ Công gật đầu. Thành Thành có chút hồ thẹn, thì ra anh nó khó xử như vậy, vậy hôm nay anh phải tốn bao nhiêu công phu mới mời được chị Ngô Ngọc tới đây a!

"Kỳ thực anh của em đối với em không tệ, nếu đàn ông có bạn gái như vậy ai mà không muốn ở chung với nhau a! Anh em vì em cũng sắp biến thành Liễu Hạ Huệ rồi. Em cũng có thể thỏa mãn rồi, ở với em anh phải nói về nó, mà tới chỗ nó anh lại phải nói về em." Miệng Đỗ Công đầy mùi rượu đến nỗi mùi rượu toát ra cũng khiến Thành Thành muốn say theo. (Liễu Hạ Huệ: bác này nổi tiếng là chính nhân quân tử, ở gần phụ nữ cũng không có chút tà tâm nào)

Nó làm sao mà không thỏa mãn được, từ ngày nó xuất viện lần trước trở đi, nó đã biết hạnh phúc ngày hôm nay là không dễ dàng có được đến thế nào. Mỗi đến khi Trình Hàn Lang ra ngoài một đoạn thời gian Thành Thành mới hiểu được, thì ra có thể sinh hoạt chung một chỗ, mỗi ngày thấy hắn, được hắn quan tâm đã là một chuyện rất hạnh phúc. Sao còn hi vọng xa vời về những thứ khác được chứ? Cho nên ngày hôm nay nó nhìn thấy Ngô Ngọc mới có thể liều mạng giữ cô lại, không muốn Trình Hàn Lang vì mình mà mất đi cái gì, chỉ có cuộc sống của Trình Hàn Lang hạnh phúc, Thành Thành mới có thể cảm thấy sự tồn tại của bản thân nó là có ý nghĩa. Về phần tình cảm kia của nó, nên lặng lẽ chôn cất thôi, nhân lúc mọi người còn chưa biết.

Trình Hàn Lang đưa Ngô Ngọc về đến cổng nhà cô, ngừng xe, không có đi xuống.

"Anh không muốn vào nhà ngồi với mẹ em một chút sao? Mẹ em rất nhớ anh." Ngô Ngọc quay sang nhìn Trình Hàn Lang.

"Được rồi, ngày hôm nay cũng quá hấp tấp rồi, hôm nào đó rảnh rồi lại đến thăm đi sau." Ngô Ngọc gật đầu, muốn xuống xe, Trình Hàn Lang gọi cô lại, Ngô Ngọc quay đầu lại, khuôn mặt đã đầm nước mắt, Trình Hàn Lang đã đoán trước là sẽ như thế này, vươn tay lau nước mắt cho cô.

"Hàn Lang anh có biết không? Kỳ thật em rất muốn ở cùng một chỗ với anh, nhưng vì anh, cái gì em cũng có thể buông bỏ. Anh thương yêu em trai của anh, vậy thì em sẽ ủng hộ anh, không đi quấy rối cuộc sống của thằng bé. Ngày hôm đó là em sai rồi, sau này việc gì em cũng sẽ suy nghĩ cho anh một chút, việc gì em cũng sẽ nghe theo anh. Em chỉ hi vọng anh có thể yêu em thật nhiều, những thứ khác em đều không quan tâm nữa, em thực sự rất sợ mất đi anh..." Ngô Ngọc ngã vào trong lòng Trình Hàn Lang mà ủy khuất khóc thật lớn.

Trình Hàn Lang nghe vậy trong lòng rất khó chịu, ngày hôm đó thái độ của hắn thật sự quá cứng rắn, cũng đều là do bệnh tình của Thành Thành khiến hắn quá sốt ruột. Lúc đó chẳng qua là cảm thấy bản thân có lỗi với Thành Thành, muốn bù đắp cho nó, cho nên lại bỏ quên cảm nhận của Ngô Ngọc. Kỳ thực Ngô Ngọc cũng chỉ là một đứa trẻ, có một chút ích kỷ riêng cho mình, đơn thuần là muốn được người khác cưng chiều mà thôi.

"Ngô Ngọc, được rồi, đừng khóc nữa... Đây là chìa khóa nhà anh, em cầm đi! Muốn tới lúc nào thì tới, cứ coi như là nhà của mình. Sau này anh cũng không dẫn đi gì nữa, anh nghĩ Thành Thành cũng không muốn chúng ta cứ lục đục mãi đâu." Trình Hàn Lang nhét chìa khóa vào tay Ngô Ngọc, Ngô Ngọc nhìn một chút rồi lại khóc nữa, không biết là vui vẻ hay thế nào.

"Sao em lại khóc nữa rồi? Một hồi mẹ em thấy thì làm sao bây giờ? Vào nhà đi! Nghe lời anh, lau nước mắt đi nào!"

Ngô Ngọc gật đầu, mở cửa xe đi ra ngoài.

Trên đường lái xe về, tâm trạng của Trình Hàn Lang rất là phức tạp. Dường như mọi chuyện đều ổn thỏa, Thành Thành hình như đã thực sự buông xuống được, Ngô Ngọc cũng đã nghĩ thông suốt, tất cả đều hòa thuận vui vẻ. Nhưng vì sao hắn lại không cảm thấy có cái gì dễ vui vẻ?

Trình Hàn Lang về đến nhà thì đã khuya lắm rồi, Đỗ Công đã nằm ngủ trên ghế sofa, ngủ đến không biết gì. Thành Thành vẫn ngồi trên ghế sofa ở bên cạnh, thấy Trình Hàn Lang về thì liền đứng dậy.

"Em uống thuốc chưa?" Trình Hàn Lang hỏi.

"Dạ rồi!" Thành Thành ngoan ngoãn trả lời.

"Vậy em tắm một cái đi rồi đi ngủ sớm một chút. Anh đi đánh thức cái tên này."

"Dạ, vậy em đi tắm trước..." Thành Thành cầm quần áo đi vào phòng tắm. Tắm xong đi ra, Trình Hàn Lang ngồi ở trên ghế sofa, Đỗ Công thì đã không thấy đâu nữa.

"Anh tự về rồi sao?" Thành Thành có chút lo lắng hỏi.

"Không phải, đã trễ thế này rồi anh cũng mệt, nó cũng không muốn đi anh bảo nó ngủ trong phòng em rồi, nó... ngủ chiếm chỗ lắm, chắc cái giường kia cũng chỉ đủ một mình nó ngủ, em tới phòng anh ngủ đi!"

Thành Thành nghe xong lời của Trình Hàn Lang thì nghẹn lời luôn, không biết nên nói cái gì cho phải, nếu như đáp ứng rồi không biết nó có thể lại... nếu như không đáp ứng, tình huống này là một chuyện rất bình thường, không đáp ứng cũng khó tránh khiến người khác nghi ngờ.

"Em thật là thúì..." Thành Thành suy nghĩ hồi lâu lại thốt ra một câu như vậy, thực sự là không có gì có thể nói.

"Không sao, anh chữa cho, em lại đây." Trình Hàn Lang một hơi kéo Thành Thành qua, không đợi nó giải thích liền kéo vào trong phòng, đẩy lên giường rồi bắt đầu cù lông bàn chân của nó, Thành Thành bị nhột kêu oa oa ầm cả lên.

"Còn thúì hả? Hả? Em còn dám ghét bỏ anh?" Trình Hàn Lang vừa cù vừa uy hiếp, Thành Thành cười đến chảy cả nước mắt, liên tục cầu xin tha thứ.

"Không có thúì nữa mà, chữa hết rồi, đừng mà... Anh..." Trình Hàn Lang lúc này mới buông tha cho nó, Thành Thành nằm trên giường há miệng thở phì phò.

"Em còn nhớ rõ lời của anh nói với em vào lần đầu tiên chúng ta cùng nhau chen trên cái giường này không?" Trình Hàn Lang nằm xuống, nghiêng đầu nhìn Thành Thành.

"Nói cho mày biết, mày chỉ là một tên ăn xin, ngủ ở đâu cũng như nhau thôi!" Thành Thành cũng xoay đầu lại nhìn Trình Hàn Lang.

"Thì ra em còn nhớ sao, khi đó em nhỏ như vậy cũng nhớ sao?" Trình Hàn Lang có chút giật mình.

"Mỗi câu anh nói em đều nhớ, giống như mấy chuyện hồi nhỏ em đều nhớ hết, lúc em đi ăn xin ai đập em em đều nhớ dáng dấp của họ." Thành Thành nhàn nhạt nói, trên mặt không có gì là thống khổ, chỉ như là đang nhớ đến một trò chơi lúc còn nhỏ mà thôi.

"Em đừng nói như vậy..."

"Sao vậy ạ?"

"Anh... nghe khó chịu!" Trình Hàn Lang tìm mãi mới ra được một câu như vậy, "Anh nói những lời này em có hận anh không?"

"Anh, anh đối với em rất tốt..." Thành Thành nghe hỏi một đằng trả lời một nẻo, Trình Hàn Lang cũng không hỏi nữa, chuyện quá khứ cứ để nó thành quá khứ đi!

Trình Hàn Lang rất hưởng thụ một buổi tối như vậy, rất yên lặng, rất vững vàng. Lúc đầu mẹ hắn rời đi khỏi nơi này thì bản thân cũng liều mạng đi truy tìm một loại cảm giác như thế này. Thành Thành đã sớm đi vào giấc mộng rồi, ngoan ngoãn nằm ở đó, khuôn mặt nhỏ nhắn kẻ trên gối đầu, khoe miệng cong lên, hình như đang mơ thấy cái gì đẹp lắm, Trình Hàn Lang không thể không thừa nhận, hắn đang chứa chấp một đại mỹ nhân, đôi khi nhìn thẳng bé còn đẹp hơn cả Ngô Ngọc.

Ánh sáng từ ngọn đèn trong phòng rất nhẹ, gương mặt của Thành Thành dưới ánh đèn có vẻ rất non nớt, một chút tỳ vết cũng không có. Trình Hàn Lang nhớ tới những cô bạn học cùng lớp với mình, trên mặt thì gồ ghề lồi lõm mà còn suốt ngày điên cuồng mua đồ trang điểm, nói cái này dưỡng ẩm, cái kia dưỡng nhan, kỳ thực cái gì gọi là thiên sinh lệ chất, các cô ấy hẳn là nên tiếp thu hiện thực thì hơn. (thiên sinh lệ chất: bản chất trời sinh đã mỹ lệ, xinh đẹp)

Trình Hàn Lang nhìn không được, nheo gò má của Thành Thành một cái. Thành Thành cảm giác được, mắt tựa hồ như mở ra một cái khe nhỏ, thế nhưng cũng không thấy rõ cái gì lại làm ba lăm bậm rồi ngủ tiếp, Trình Hàn Lang nở nụ cười, ngay cả chính hắn cũng không biết hắn có thể cười dịu dàng như vậy. Ngay khi Trình Hàn Lang phát giác bản thân quyến luyến Thành Thành, trong đầu hắn lại chợt nhớ tới khuôn mặt đầm lệ của Ngô Ngọc tối hôm nay.

Hàn Lang anh có biết không? Kỳ thật em rất muốn ở cùng một chỗ với anh, nhưng vì anh, cái gì em cũng có thể buông bỏ.

Em chỉ hi vọng anh có thể yêu em thật nhiều, những thứ khác em đều không quan tâm nữa, em thực sự rất sợ mất đi anh...

Trình Hàn Lang lập tức xoay người không nhìn mặt Thành Thành nữa, nhất định, nhất định không thể vượt qua bất kỳ giới hạn nào, bằng không người bị thương tổn sẽ ngày càng nhiều hơn.

Bạn đang đọc truyện *Án Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63

Vu Tiêu Đồng thấy Thành Thành mấy ngày hôm nay đều là cảnh xuân rục rờ, đoán rằng nhất định có liên quan đến anh nó. Bất quá mỗi lần vừa hỏi

Thành Thành, Thành Thành lại ngậm miệng không chịu nói.

Thật là, cậu cho rằng mình thèm nghe hả?

"Không phải là anh cậu thật sự tiếp nhận cậu chứ?" Vu Tiểu Đồng vẫn là nhận thua, lòng hiếu kỳ thật sự là quá mạnh mẽ.

"Làm sao có thể thế được, cậu muốn đi đâu đó? Anh mình và chị Ngô Ngọc hiện tại rất tốt."

"Đừng có giả bộ, trước mặt mình còn ra vẻ, mình không tin một chút tâm tư cậu cũng không có." Vu Tiểu Đồng rất là xem thường câu trả lời của Thành Thành.

"Không biết... Hiện tại mình thấy tốt vô cùng, anh mình vốn chính là một người bình thường, anh ấy không cần biết những điều này, như bây giờ là tốt rồi!" Lời nói của Thành Thành trong mắt Vu Tiểu Đồng đơn giản chỉ là nó đang tự an ủi bản thân mà thôi. Cô bé thần thần bí bí nhích lại gần, nhỏ giọng nói với Thành Thành:

"Mình cho cậu biết, chuyện này cũng không phải là không bình thường đâu, ngày hôm qua mình ở nhà tra một vài trang web, phát hiện bây giờ cũng có nhiều người giống như cậu lắm đó. Cậu không thấy đâu có mấy anh còn được gọi là yêu mị nữa đó. Cậu có biết hai người đồng tính nam làm như thế nào không?"

"Vu Tiểu Đồng, làm gì đó? Muốn hôn môi cũng không biết chọn người." Xa xa truyền đến tiếng ồn ào của đám bạn học.

"Cút qua một bên đi chết đi, còn quấy rầy tui nữa tui quát cho một trận bây giờ đó!" Vu Tiểu Đồng chửi ầm lên, ngược lại quay sang Thành Thành thì lại thay đổi thành một biểu cảm khác: "Có nghe mình nói cái gì không?"

"Nghe rồi, không phải cậu nói cút qua một bên đi chết sao?"

"Đừng có đánh trống lảng, mình nói cho cậu biết phải làm như thế nào..."

"Đừng a! Cứu mạng a... Mình không nghe, cậu đừng có nói mấy thứ tâm bậy tâm bạ này với mình, từ trước tới giờ mình đều không muốn biết." Thành Thành muốn chạy trốn, lại bị Vu Tiểu Đồng bắt lại. "Cậu nghe mình nói nè... Đừng có chạy, cái tên không tiếp thu hiện thực kia." Thành Thành dùng sức giãy ra rồi chạy ra xa, Vu Tiểu Đồng kiên nhẫn đuổi theo ở phía sau.

"Mình không nghe đâu a..." Hai người chạy vòng quanh khắp nơi.

Trình Hàn Lang phải theo trường bộ phận kế hoạch đi công tác ba ngày, ra khỏi cửa liền dặn Thành Thành không được chạy loạn khắp nơi, phải ở nhà làm bài tập của nó.

Đến ngày một tháng năm, Ngô Ngọc trong lúc rảnh rỗi thì hẹn Thành Thành cùng nhau ra ngoài chơi, kết quả đi cả ngày trời phát hiện ở đâu cũng toàn người là người, căn bản không có chỗ nào để nghỉ ngơi vui vẻ thoải mái. Nếu như ra khỏi nội thành Bắc Kinh, chắc chắn Trình Hàn Lang sẽ không đồng ý, cho nên ngày nghỉ lễ tốt như thế sẽ bị lãng phí hết. Ngô Ngọc ở bên cạnh Thành Thành cau mày hết cả buổi sáng.

"Anh của em cũng thật là, chỗ nào cũng không cho đi, buồn chán a!!!" Ngô Ngọc bắt đầu nhìn Thành Thành. Thành Thành dùng ánh mắt xin lỗi nhìn Ngô Ngọc, nó cũng không có chủ ý gì hay. Kỳ thực Thành Thành cũng không thích đi ra ngoài chơi cho lắm, bình thường nó rảnh rỗi thì sẽ đi đọc sách. Nếu đi du lịch mà không ai đi chung nó cũng không dám đi.

Ngô Ngọc tí mĩ suy nghĩ một hồi, sau đó trong ánh mắt hiện ra một chút ý cười, cọ cọ qua phía Thành Thành. Dùng giọng lầy lòng nói: "Thành Thành, chị xin em cái này được không?"

Thành Thành quay đầu sang cười nói: "Cái gì mà xin chứ? Chuyện gì ạ?"

"Em dẫn chị đi leo núi đi, từ nhỏ đến giờ chị chưa được đi lần nào, ba mẹ chị lúc nào cũng bận bịu, căn bản là không có thời gian dẫn chị đi leo núi, lúc nhỏ anh chị cứ dẫn chị đi khu vui chơi, chơi hoài đến ngán luôn, em dẫn chị đi leo núi đi có được không? Chúng ta sẽ quay về trước khi Trình Hàn Lang về, như vậy thì anh ấy không biết đâu." Ngô Ngọc đã cầu xin, Thành Thành rất là mâu thuẫn, chuyện leo núi nó cũng không rành lắm. Lỡ như xảy ra chuyện gì thì làm sao bây giờ.

"Này... có an toàn không ạ?" Thành Thành có hơi chút khó xử hỏi.

"An toàn! Có gì đâu, bây giờ đang là mùa du lịch mà, người đi lên núi chắc cũng nhiều hơn, xảy ra chuyện gì cũng có thể tùy tiện tìm được một người bên cạnh giúp đỡ thôi, có được không ạ?" Ngô Ngọc nói xong Thành Thành vẫn không có ý muốn đáp ứng, vì vậy Ngô Ngọc dứt khoát xuất ra tuyệt chiêu - khóc!

"Em và Trình Hàn Lang đều y như nhau, Trình Hàn Lang cũng như vậy, chuyện chị nói với anh ấy tới giờ anh ấy cũng không đáp ứng chị, một chút hi vọng nhỏ như vậy của chị cũng quá đáng sao. Hu hu..."

Thành Thành vừa thấy Ngô Ngọc khóc lập tức hết hoảng, vội vã mở miệng khuyên nhủ: "Được rồi được rồi... Em dẫn chị đi còn không được sao? Chị đừng nói cho anh em biết nha, chỉ hai chị em mình biết thôi."

Ngô Ngọc lập tức ngừng khóc, lau nước mắt nói với Thành Thành: "Em thật là tốt, Thành Thành, ngày mai chúng ta liền xuất phát." Thành Thành gật đầu,

không thể làm gì khác là theo cô để cho cô được vui vẻ một lần.

Ngày hôm sau trời vừa rạng sáng hai người liền lên đường, cũng không báo cho một ai. Cảm giác làm chuyện lén lút thật là thoải mái, dọc theo đường đi Ngô Ngọc đều cười trộm. Hai người quyết định theo một đoàn du lịch lên núi, như vậy an toàn hơn một chút. Bởi vì đường đi khá xa, đại khái ngồi xe phải mất khoảng ba tiếng. Trên đường đi hai người thấy ngồi xe nhàm chán nên nói chuyện phiếm giết thời gian, chỉ một câu em một câu trò chuyện rất là ăn ý. Người xung quanh đều nhìn về bên này, không hiểu tại sao bọn họ có thể nói nhiều như vậy, còn tưởng rằng họ là một đôi tình nhân nhỏ.

Nói một rồi hai người lại mơ màng thiếp đi, đợi đến khi người bên cạnh đánh thức thì đã sắp đến nơi rồi, hai người lập tức hưng phấn.

Sau khi xuống xe đầu tiên là đến hồ dưới chân núi, hai người chèo thuyền thưởng thức phong cảnh xung quanh một hồi. Thành Thành cảm thấy nó đặc biệt thích bầu không khí như vậy, non xanh nước biếc, hơn nữa khí hậu cũng ôn hòa. Nếu như ít người đi một chút hẳn là càng đẹp hơn!

Ngô Ngọc dường như rất quen thuộc với nơi này, một chút cũng không có giống như Thành Thành lần đầu đến không biết đi theo ai. Cô đề nghị trực tiếp đi leo núi, nói ở bên hồ không có gì đẹp mắt. Thành Thành lo lắng sẽ mất đầu với đoàn, thế nhưng Ngô Ngọc đảm bảo là không sao, Thành Thành thấy cái dáng vẻ kia của cô cũng đành đáp ứng.

"Chị đi nghe điện thoại cái đã, em chờ một lát!" Ngô Ngọc đi ra xa xa nghe điện thoại, Thành Thành một mình ngồi bên hồ, thỉnh thoảng có một vài du khách đi ngang qua thì liếc mắt nhìn nó một cái, đặc biệt là mấy cô gái. Quần áo của Thành Thành vốn rất nhẹ nhàng thoải mái, hơn nữa vẻ ngoài lại thanh tú, cộng thêm vài khóm hoa đại bên hồ, như là một phong cảnh được người vẽ nên.

"Chị về rồi, là anh em gọi à? Chị không có nói cho anh biết chứ?" Thành Thành đứng lên, phui phui cây cỏ dính trên người.

"Không phải, chỉ là một người bạn thôi, không có chuyện gì đâu, chúng ta đi thôi!" Thế là hai người lên một chiếc xe chở du khách đi du ngoạn ngắm cảnh, xuất phát lên núi.

"Oa! Thác nước kia, chị Ngô Ngọc, chị nhìn kia, đẹp quá đi." Thành Thành đứng trước thác nước cách đó không xa kêu lên, đây vẫn là lần đầu tiên nó được thấy, trước đây nó chỉ nhìn thấy trên ti vi mà thôi. Không ngờ chính mắt nhìn thấy mới phát hiện cảnh tượng hùng vĩ đến như vậy. Thác nước tựa như một cái ngọc đá to lớn treo ở giữa không trung, phía trên xuyên qua bầu trời, phía dưới phá thủng mặt đất, hơn nữa còn trong suốt tinh khiết sáng ngời như bạch ngọc. Từ đỉnh thác trở xuống có không biết bao nhiêu là băng trụ, băng liềm, băng mạn và băng trụ, hình dáng khác nhau, tinh xảo đặc sắc, óng ánh khắp nơi, Thành Thành ngắm đến có chút ngây người. (ngọc đá: đây lưng băng ngọc của quan thời xưa - Băng trụ, liềm, mạn, trụ: thác nước trên núi gặp lạnh có thể bị đóng băng, đây là các dạng nước bị đóng băng, hình dáng tựa tựa thạch nhũ á, theo thứ tự là dạng cột, mạn, măng, giọt - Có chú thích hình ở dưới cho mn nhé. Nhân tiện nhắc một xiu, tên của Trình Hàn Lang á, hàn là lạnh, lang là nước chảy xiết. Nước chảy xiết từ trên đỉnh núi tạo thành thác, gặp lạnh liền đóng băng, khiến người ngẩn ngơ)

"Này có gì đâu, chị còn thấy nhiều chỗ đẹp hơn nhiều a!" Ngô Ngọc quay người lại, rời khỏi nơi đó, Thành Thành đi theo Ngô Ngọc, còn quay đầu lại lưu luyến nhìn mấy lần.

"Chỗ này có cây son tra nè." Dọc đường lên núi Thành Thành luôn đem mấy thứ linh tinh bỏ vào trong ba lô, bình thường nó rất ít khi nhìn thấy mấy thứ thiên nhiên, bây giờ nhìn thấy rất mới mẻ, dường như thứ nó hái từ trên cây xuống là bảo vật vô giá. (son tra còn gọi là táo mèo, quả son tra thường thấy trong đồng y học, có khá nhiều công dụng, gần gũi với chúng ta nhất thì nó chính là cái kẹo hồ lô - nhìn thêm gần chết - thường thấy trong phim Trung Quốc á)

"Chị Ngô Ngọc, nếu như chúng ta không ngồi xe leo núi như vậy thì bao lâu mới đến được đỉnh núi à?" Thành Thành ở phía sau hỏi.

Ngô Ngọc đi ở phía trước, dường như đang suy nghĩ chuyện gì, Thành Thành kêu cô hai lần cô mới nghe, "À, khoảng một ngày đó!"

"Một ngày? Chúng ta vừa đi vừa chơi thế này thì đến tới mới lên tới đỉnh núi sao? Những người khác đều trở về rồi, như vậy không an toàn đâu à! Em nghe nói ngọn núi này còn có mấy loại động vật kỳ quái gì đó, chúng ta sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?" Thành Thành chạy lên phía trước nói với Ngô Ngọc.

"Em cứ lo lắng như vậy làm gì! Nếu có thì làm sao này giờ chúng ta đều không thấy gì? Em còn nói là vì tâm nguyện chưa được đi lần nào của chị." Thành Thành vừa nhìn thấy sắc mặt của Ngô Ngọc bắt đầu thay đổi theo chiều hướng không được tốt cho lắm thì lập tức ngừng miệng.

Hai người vừa đi vừa ngắm cảnh sắc xung quanh, nhất là Thành Thành, hoàn toàn say sưa trong phong cảnh. Mà Ngô Ngọc thì dường như không có hào hứng như lúc xuất phát, không biết vì sao, có vẻ là có tâm sự. Thành Thành không biết có phải là do nó cứ ở bên cạnh làm bấm khiến Ngô Ngọc mất hứng hay không, cho nên dọc đường Thành Thành cũng không mở miệng nữa.

Leo leo trèo trèo đến lúc trời cũng sắp tối, Ngô Ngọc còn không biết mệt mỏi mà cứ đi lên, hết con đường này đến con đường khác, Thành Thành đeo ba lô đi phía cũng có một chút mệt mỏi, thế nhưng nó không dám mở miệng, sợ khiến Ngô Ngọc mất hứng.

"Chị Ngô Ngọc, chị nhìn xem, chỗ này sao không có ai hết? Em thấy con đường này cũng không tốt, chúng ta quay về đi!" Thành Thành thực sự không nhìn được nữa, trời đã tối đen rồi, hầu như không còn nhìn rõ cái gì nữa. Ngô Ngọc không để ý tới lời của nó, tiếp tục đi về phía trước, Thành Thành cũng chỉ đành đi theo.

"Đến rồi, đó, em có thấy cái hồ kia không? Chỗ đó có thể cắm trại đó, chúng ta ở đây nghỉ một lát, sáng sớm ngày mai xem mặt trời mọc." Thành Thành thấy tia sáng ở phía xa xa, thở dài một hơi.

Ngay lúc hai người đi đến nơi, Thành Thành cảm thấy có một lực mạnh thoáng cái liền đẩy nó về phía trước, đợi đến lúc nó phản ứng được thì bản thân

đã bị cái gì trùm lấy, lúc đó nó trợn to mắt, loại khu vực du lịch này tại sao lại có thể xuất hiện kẻ cướp. Thành Thành cực lực giãy dụa ở bên trong, căn bản không ngờ được chính mình lại gặp loại chuyện xui xẻo này. Nó lớn tiếng kêu "chị Ngô Ngọc", thế nhưng không nghe được bất kỳ câu đáp lại nào.

Đợi đến lúc nó được thả ra, nó mới phát hiện bọn họ thật sự là bị bắt cóc, hai người bị ném vào trong một bụi cỏ. Cũng không có nhiều người, chỉ có ba bốn người thanh niên, thân hình thoạt nhìn cũng không phải là rất khỏe mạnh. Thành Thành muốn gọi điện thoại cầu cứu, lúc này mới phát hiện ba lô đã không thấy đâu, ba bốn người kia chỉ túm lấy Ngô Ngọc không tha, không ai tới bắt Thành Thành.

Một loại dự cảm bất thường xông lên đầu, không thể nào, bọn họ không thể đối xử với chị Ngô Ngọc như thế, chị ấy là người anh nó yêu. Thành Thành cố gắng chạy về phía mấy người kia, muốn lôi Ngô Ngọc ra ngoài, kết quả bị một tên nam nhân tóc húi cua đá ra thật xa.

"Thành Thành, em chạy đi nhanh lên, nhân lúc bọn họ không có hứng thú với em, chạy về báo cho anh em biết, bảo anh em đến cứu chị." Hai tay Ngô Ngọc bị trói, ra sức kêu to, kết quả bị một tên hơi béo trong đó trực tiếp bịt miệng. Thế nhưng lần này cô không khóc nữa, biểu tình trên mặt rất kiên định.

"Không được, chị đừng la, chờ em..." Thành Thành từ dưới đất bò dậy, lại đi vòng ra phía sau Ngô Ngọc, lần này nó đã liều mạng, trực tiếp cho tên kia một bạt tai, tên kia lập tức nổi điên, đem Ngô Ngọc thả sang cho hai tên khác coi chừng, một hơi đạp Thành Thành ngã nhào xuống đất, hướng ngực mà đạp xuống mấy đạp, Thành Thành bị đạp đến không thở nổi. Cuối cùng vẫn là bị một tên khác đè xuống không nhúc nhích được, nó nỗ lực ngẩng đầu lên, tình cảnh trước mắt khiến ý chí của nó đổ nát trong nháy mắt.

Ngô Ngọc bị hai tên đè xuống đất, áo khoác đã bị kéo xuống, bên trong chỉ mặc một chiếc áo thun mỏng bị tên kia xé rách, lộ ra áo lót ở bên trong.

"Không, không được,... Anh, anh mau tới đây, xin lỗi... Anh!!!" Thành Thành muốn tránh thoát tên kia, kết quả ngực đau như bị kim đâm. Ở một khác đó nó hận bản thân mình, hận chính mình vô dụng. Nếu như có thể khiến cho Ngô Ngọc không bị vũ nhục, cho dù nó bị đánh chết, nó cũng cam tâm tình nguyện.

Bỗng nhiên, Thành Thành cảm thấy có người tiếm cái gì vào cánh tay của nó, nó muốn giãy dụa, thế nhưng cả người đều không có khí lực. Mí mắt càng ngày càng nặng, Thành Thành gần như tuyệt vọng giãy dụa, cuối cùng hai mắt vẫn là nhắm lại.

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64

Thành Thành cảm thấy mình mơ một giấc mộng thống khổ dài đằng đẵng, trong mộng nó gặp nguy hiểm, nhưng mà không có ai đến cứu giúp. Cho dù là trong mộng, nó cũng vẫn vô dụng như vậy, không thể cứu được chị Ngô Ngọc, xin lỗi, anh, em thật là vô dụng.

"Anh... Xin lỗi." Thành Thành bỗng nhiên mở mắt ra, phát hiện nó lại đang nằm trên giường trong nhà. Chuyện gì đã xảy ra, đây rốt cuộc là có chuyện gì đã xảy ra. Thành Thành dùng sức vỗ đầu một cái, không phải là nó đi leo núi với chị Ngô Ngọc sao? Đúng vậy! Tại sao đã trở về rồi? Sau đó trời đã tối rồi, hình như họ đụng phải...

"Đúng rồi, chị Ngô Ngọc, chị Ngô Ngọc đâu? Ai cứu chúng ta trở về?" Thành Thành vén chăn lên muốn xuống giường, ngực đau đớn như bị xé rách, không khỏi lao đảo thân thể một cái.

"Đừng, Ngô Ngọc ở bệnh viện rồi!" Không biết từ lúc nào, Ngô Chấn đã xuất hiện trước mặt Thành Thành.

"Anh của em đâu? Anh ấy đã trở về chưa?" Thành Thành vội vàng hỏi.

"Cậu ấy mới vừa về hôm nay, cũng đang ở bệnh viện..." Khuôn mặt của Ngô Chấn rất là tiều tụy.

"Em... Chị Ngô Ngọc... Chị ấy... chị ấy thế nào rồi?" Thành Thành run rẩy hỏi.

"Con bé..." Ngô Chấn quay mặt ra chỗ khác, không nói nữa, Thành Thành lập tức ngồi phịch xuống đất.

Xong rồi, tất cả đều xong rồi, vì sao không phải mình? Thành Thành hận không thể để nó bị chém một đao ngay bây giờ, như vậy còn tốt hơn là bình yên vô sự nhìn một người khác bị tổn thương. Anh, em quả thật vẫn rất là vô dụng, em xin lỗi anh...

"Trình Hàn Lang đều biết hết rồi, bao gồm cả cái này." Ngô Chấn lấy ra một vật ném tới trước mặt Thành Thành, Thành Thành cảm thấy đầu óc lập tức trống rỗng.

Là nhật ký của nó, ghi lại vô số những cảm tình không nên có của nó đối với Trình Hàn Lang. Tại sao, tại sao vật này lại bị phát hiện, Thành Thành cảm lấy cuốn nhật ký đã có nhiều nếp nhăn, lòng đau từng cơn. Chắc là do Trình Hàn Lang vô, nhất định là anh ấy chịu không nổi.

Cả người Thành Thành run rẩy kịch liệt, nó dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn Ngô Chấn, mong muốn cậu ta có thể nói Trình Hàn Lang hiểu rõ, hẩn thông cảm,

hắn sẽ không cảm thấy buồn nôn, sẽ không bài xích nó.

Nhưng mà trong đôi mắt của Ngô Chấn không có gì cả, thậm chí ngay cả biểu tình chán ghét cũng không thêm biểu hiện ra ngoài. Thành Thành chậm rãi từ dưới đất đứng lên, giống như là bị choáng mà lung lay đi đến phía ngăn tủ, đem quyển nhật ký nhét vào nơi nó cất giấu những đồ vật của Trình Hàn Lang, vĩnh viễn khóa lại!

Lòng đã chết, hết thảy đều đã kết thúc.

"Ngày hôm đó cậu không có ý định cứu Ngô Ngọc sao?" Trong lời nói của Ngô Chấn không có chút tình cảm, dường như trước mắt chính là kẻ đã hại em gái của cậu ta.

"Không có... Em không có thích anh đâu... Đây chỉ là em viết chơi thôi..." Thành Thành căn bản không có nghe thấy câu hỏi của Ngô Chấn, còn đang không ngừng lẩm bẩm.

"Cậu rời khỏi nơi này đi! Chuyện của Ngô Ngọc cậu có một nửa trách nhiệm, tôi thực sự không hy vọng có một người ôm loại tâm tình này mà sống bên cạnh Ngô Ngọc. Chuyện lần này tôi không thể không hoài nghi là cậu cố ý. Cậu đừng trách tôi nói lời như vậy, tôi chỉ là đứng trên lập trường của một người anh trai mà suy nghĩ cho em gái của mình, đương nhiên, bảo cậu đi cũng không phải là chuyện tôi có quyền quyết định, những lời này là do Trình Hàn Lang nói."

Thành Thành ngưng cúi đầu lẩm bẩm, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào Ngô Chấn: "Anh nói cái gì? Anh có thể... nói... lại một lần nữa không?"

"Tôi nói anh cậu bảo cậu rời khỏi nơi này, cậu ấy không có khả năng dễ dàng tha thứ cho kẻ khác đối xử với bạn gái của cậu ấy như thế, cậu ấy cũng không thể dễ dàng tha thứ cho một người có tình cảm biến thái như vậy với cậu ấy. Cậu tốt nhất là đi trước khi cậu ấy trở về thì hơn, cảm giác bị người khác xua đuổi cũng không dễ chịu đâu." Khuôn mặt của Ngô Chấn lạnh lùng bức người, giống như Thành Thành chính là hung thủ thương tổn em gái của cậu ta.

Thành Thành bất chấp mà cắn môi của mình, đây là nằm mơ, trước đây mình cũng đã từng mơ rồi, chỉ là do mình quá sợ hãi thôi. Không thể nào, không đau mà, không có chảy máu đâu. Khoảnh khắc một giọt máu chảy vào trong miệng Thành Thành nó mới cảm giác được đau đớn tê tâm liệt phế.

Là thật, Trình Hàn Lang thực sự muốn nó đi, mấy ngày hôm trước còn chìm trong hạnh phúc, nó đã muốn buông tay rồi mà. Hết thảy đều không còn nữa, nó đã bị phát hiện, Trình Hàn Lang đã không cần nó nữa, cho dù là em trai cũng không cần nữa. Ngày này không ngờ đã đến rồi..

Khi Thành Thành tỉnh táo lại thì Ngô Chấn đã đi rồi, trong nhà cũng chỉ còn lại một mình nó, trống vắng như vậy, giống như ở trong rừng cây kia vậy, Thành Thành muốn bò dậy khỏi mặt đất, thế nhưng hai chân không hề có một chút khí lực nào, nó chậm rãi bò về phòng của mình.

Mở tủ quần áo, nó chỉ có thể lấy đi những bộ quần áo của nó. Một món rồi lại một món, đều là do Trình Hàn Lang dẫn nó đi mua, hiện tại không thể mặc cho anh xem rồi, phỏng chừng anh cũng không thích xem đâu!

Còn có nhóc ăn xin này, mình lên cấp hai mới biết đây là tượng Tể Công. Mình rất ngu đúng không? Mình mang theo suốt một năm học nội trú đó ai cũng đều chê cười mình, nói mình ấu trĩ, nói mình éo lá, nhưng mình chỉ là thích thôi mà. Mình phải đem nó theo, anh nói thấy nó anh sẽ nhớ đến mình, vậy vĩnh viễn không để anh thấy nữa đi!

Còn có những tấm ảnh sticker này, trên đó có hình của em, cũng có của anh, em sẽ mang theo, tất cả những thứ có dấu vết của em em đều sẽ mang đi, sẽ không để cho anh nhớ lại anh đã từng có một đứa em trai biến thái như vậy.

Em ở nhà bếp này nấu cơm nhiều năm như vậy, em chỉ lấy đi một đôi đũa, chính là đôi mà anh thường dùng. Xin lỗi anh, len lén cầm đi đồ của anh, thế nhưng em cảm những thứ khác sẽ bị anh phát hiện, em muốn lưu lại một chút kỷ niệm.

Thành Thành đi tới phòng ngủ của Trình Hàn Lang, nhẹ vuốt cái giường kia. Em vẫn luôn cho rằng căn phòng này là của hai chúng ta, em rất không biết xấu hổ đúng không? Mặt của Thành Thành dán vào trên giường, thật hoài niệm cái cảm giác này, thực sự rất là ấm áp. Anh, em không hề muốn chia giường ra ngủ một chút nào, ngủ một mình cô đơn lắm. Thành Thành gần như tham lam mà vuốt ve cái giường kia, thật lâu cũng không muốn rời đi.

"Phải đi thôi, anh trở về thấy em sẽ không tốt, như vậy em chỉ còn lại ký ức khi anh đối tốt với em, nhớ tới cũng rất vui." Thành Thành nhắc lên một bao lớn những thứ của nó rồi đi ra cửa.

Cạch một tiếng, cửa bị đẩy ra, Trình Hàn Lang nghiêng ngã lao đảo đi vào. Hắn uống rất nhiều rất nhiều rượu ở bên ngoài bệnh viện, ý chí đã hoàn toàn không còn rõ ràng nữa.

"Anh..." Đồ đạc trên tay Thành Thành lập tức rơi xuống đất, Trình Hàn Lang đẩy Thành Thành đang đứng bên cạnh ra, oán hận nói: "Đừng đụng vào anh... Anh... anh không muốn nghe em nói chuyện."

Được, em không nói lời nào, em sẽ không nói lời nào, Thành Thành ở bên cạnh nhìn Trình Hàn Lang lao đảo đi về phía phòng ngủ, bản thân lại không thể diu hắn, tim giống như đã vỡ nát.

Mình phải đi, Thành Thành xoay người, lại nghe được Trình Hàn Lang ở trong phòng kêu: "Anh... muốn uống nước!" Thành Thành lại không thể đi ra ngoài nữa, gần như là chạy trời chết đi lấy một ly nước đưa đến chỗ Trình Hàn Lang. Trình Hàn Lang cũng không quan tâm người đưa nước là ai, trực tiếp tu ừng ực, không uống được bao nhiêu lại chạy vào nhà vệ sinh, nôn thốc nôn tháo, đây là lần đầu tiên Trình Hàn Lang uống nhiều như vậy.

Thành Thành đứng ở trong phòng, không thể làm cái gì, chỉ có thể trở mặt nhìn Trình Hàn Lang ói rồi lại ói, sau đó lại quay về phòng chui lên giường.

Ông trời, ông là đang nghiêm phạt con sao?

Chỉ chốc lát sau, Trình Hàn Lang lại lâm vào giấc ngủ mê man, trong miệng vẫn còn nói gì đó, Thành Thành vừa cứng rắn chống chân đứng dậy lại lập tức mềm nhũn ra, nó vịn tường chậm rãi đi đến trước giường.

"Thành Thành..." Mắt của Trình Hàn Lang dường như hé ra một chút, kêu tên Thành Thành một tiếng. Thành Thành cũng không chịu nổi nữa, đột nhiên quỵ rạp xuống trước giường của Trình Hàn Lang khóc lớn. Tình cảm nhiều năm như vậy, đối với anh mà nói là cái gì? Em thực sự không muốn đi đâu! Cho dù anh giữ em lại làm trâu làm ngựa, đập đầu tạ tội với chị Ngô Ngọc em cũng nguyện ý. Anh, em thực sự không phải cố ý, là do em bất lực, anh bảo em rời xa anh thì phải sống thế nào? Anh chính là toàn bộ cuộc sống của em!

"Anh... thực sự không cần em nữa sao?" Thành Thành ngã vào trong lòng của Trình Hàn Lang, nó cảm thấy Trình Hàn Lang đã ôm nó thật chặt, anh cũng không buông bỏ được phải không? Hay là anh căn bản không biết em là ai?

Thành Thành nằm ở bên cạnh Trình Hàn Lang ôm hân một đêm, cũng khóc một đêm, cho đến khi trong mắt không còn nước mắt để chảy nữa, nó phải cẩn thận mà nhìn rõ Trình Hàn Lang, mỗi một chỗ của hân nó đều phải nhớ thật kỹ, cả đời này cũng không được quên.

Trời đã tờ mờ sáng, Thành Thành liếc mắt nhìn ra bên ngoài, run rẩy nhìn Trình Hàn Lang. Trong giây phút đó lòng như tro nguội, cuối cùng nó nhẹ nhàng khẽ hôn một cái lên miệng của Trình Hàn Lang, nhẹ đến mức Trình Hàn Lang cũng không hề cảm giác được. Xin lỗi, thừa dịp anh không để ý mà vũ nhục anh, em chỉ là ích kỷ muốn hoàn thành một nguyện vọng cuối cùng mà thôi.

Thành Thành chậm rãi bò xuống giường, xách theo hành lý, liếc mắt nhìn căn nhà này lần cuối. Quay đầu rời xa ngôi nhà đã sống 10 năm.

Ngồi xe buýt đi đến trạm xe lửa tấp nập người qua lại, khắp nơi đều là lũ khách đang trên đường về nhà, tất cả mọi người nghỉ phép đi du lịch đều đã trở về rồi! Thành Thành cố sức bước từng bước, nó đi đến đoàn người xếp hàng ngắn nhất mua hai cái vé, địa điểm là Vân Nam. Chuyến xe lửa này còn hơn một tiếng nữa là khởi hành, Thành Thành cầm di động lên, lấy SIM ở bên trong ra, ném vào thùng rác. *(Cho bạn nào thắc mắc thì SIM điện thoại viết hoa hết mới đúng, vì nó là từ viết tắt của cụm từ tiếng Anh, còn sim này là hoa sim.)*

Xe lửa lăn bánh lúc trời còn mờ tối, Thành Thành ngồi ở ghế gần cửa sổ nhìn ra bên ngoài, trong tay siết chặt dây chuyền trên cổ. Đây là minh chứng cho thân tình của nó và Trình Hàn Lang, mẹ Trình nói nếu có một ngày hai người lạc nhau, còn có thể dựa vào cái này tìm đối phương trở về, vì trên thế giới này chỉ có hai người là độc nhất vô nhị. Thế nhưng, chúng ta còn có thể gặp lại sao?

Mẹ, con chưa hoàn thành lời dặn dò lúc đầu của mẹ, xin lỗi...

Anh, anh phải thật tốt...

Chị Ngô Ngọc, em không thể đến thăm chị, xin lỗi...

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65

Đợi đến khi Trình Hàn Lang tỉnh dậy từ giấc ngủ mê man thì mặt trời đã lên cao, chuyện đầu tiên hân làm sau khi tỉnh lại chính là đi tìm Thành Thành, chất vấn nó vì sao tự ý cùng Ngô Ngọc đi ra ngoài mà không chào hỏi, cuối cùng dẫn đến hậu quả nghiêm trọng như vậy.

Nhưng mà Thành Thành không có ở trong nhà, Trình Hàn Lang dường như nghĩ tới điều gì, đêm qua hình như có ai ôm hân khóc cả đêm. Nghĩ đến đây, Trình Hàn Lang cuống quýt nhảy xuống giường, chạy đến phòng Thành Thành. Hình như cũng không có thiếu cái gì. Không đúng, có vẻ như là thiếu đồ vật gì đó. Trình Hàn Lang mở toang cửa tủ quần áo của Thành Thành, lập tức như bị sét đánh, không thể động đậy, đứng mãi ở đó không phục hồi được tinh thần.

Đi rồi, không nói một lời? Không có khả năng, Thành Thành tuyệt đối không dám rời đi như vậy, không đâu, không thể nào...

Trình Hàn Lang cầm điện thoại lên, bấm số điện thoại của Ngô Chấn.

"Ngô Chấn, Thành Thành đến bệnh viện rồi sao?" Trong giọng nói của Trình Hàn Lang ngay cả một chút tức giận cũng không có, thật ra hân vẫn đang cố gắng duy trì một tia lãnh tĩnh, không muốn buông tha tia hy vọng cuối cùng.

Ngô Chấn ra khỏi phòng bệnh của Ngô Ngọc, đi đến hành lang.

"Cậu không cần hỏi nữa, thằng bé đã đi rồi, ngày hôm qua đã đi rồi, nó không dám chào cậu, sợ nhìn thấy cậu..."

"Con mẹ nó ai bảo nó đi? Tại sao phải đi? Không có khả năng, cậu gạt tôi đúng không?" Trình Hàn Lang không thể nào tiếp thu hiện thực trước mắt này.

"Trình Hàn Lang, tha thứ cho nó đi, nó cũng không phải cố ý, nó nói nó có lỗi với cậu, lúc đó bản thân nó nhất thời ích kỷ một mình chạy về, không để ý Ngô Ngọc nên mới..."

"Thằng bé thật sự nói như vậy? Thật sự đi rồi?" Tay cầm điện thoại của Trình Hàn Lang bắt đầu run.

"Thật..." Ngô Chấn còn muốn nói điều gì đó, Trình Hàn Lang đã cúp điện thoại.

Trong lòng Ngô Chấn có chút khó chịu, lúc trở lại phòng bệnh thì Ngô Ngọc đang mở to mắt nhìn về phía cậu ta, "Anh hai, Trình Hàn Lang hỏi em sao? Anh không biết đâu, đêm qua anh ấy quả thật là dịu dàng..."

"Bốp!" Một tiếng bạt tai vang dội đánh vào mặt của Ngô Ngọc, đây là lần đầu tiên Ngô Chấn đánh cô, Ngô Ngọc không dám tin nhìn Ngô Chấn, cô chưa kịp khóc lên nước mắt của Ngô Chấn đã rơi xuống.

"Sao em lại biến thành như vậy, trong mắt em ngoại trừ Trình Hàn Lang thì còn cái gì không hả? Đến ngay cả lương tâm cũng đánh mất rồi, vậy mà anh còn ngây ngô lo lắng cho em, còn em thì giỏi rồi, tự mình tìm một đám người dựng lên một việc như vậy, em cho rằng Trình Hàn Lang ngu ngốc sao? Em vì một người đàn ông mà làm đến mức như vậy sao? Cho dù Trình Hàn Lang quan tâm nó như thế nào đi nữa nó cũng là một đứa con trai, nam và nam thì có kết quả gì, ngày hôm nay anh mới biết được thực hư câu chuyện, nhưng đã không còn đường lui nữa rồi, Thành Thành đã đi rồi... Anh nghĩ tới lại thấy thẹn với lòng, Ngô Ngọc, em không còn giống con người nữa rồi." Ngô Chấn mắng đến nổi ánh mắt cũng đỏ lên.

"Anh hai, anh căn bản không hiểu..." Ngô Ngọc cũng khóc lên: "Mỗi lần em nhìn thấy ánh mắt Trình Hàn Lang nhìn Thành Thành anh có biết em đau khổ đến mức nào không? Em có thể chịu được việc anh ấy không cung chiều em, nhưng em không thể chịu được việc anh ấy còn coi trọng một thằng con trai thích anh ấy hơn em, mấy ngày nay em nhìn bọn họ chung sống cùng một chỗ mỗi ngày em đều ăn không ngon, ngủ không yên. Nhưng em còn phải tỏ ra vui vẻ, cũng là vì Trình Hàn Lang, em cũng hận chính bản thân em sao cứ như vậy, nhưng em không có cách nào khác, em chính là yêu Trình Hàn Lang, không có anh ấy em không sống được."

"Cậu ấy cung chiều nó vì nó là em trai của cậu ấy, bọn họ là người thân, tại sao em cứ nghĩ một phần tình cảm như vậy thành dơ bẩn, Ngô Ngọc, trước đây em không có như vậy, trước đây tuy rằng em tùy hứng, nhưng khi đó em đơn thuần bao nhiêu, em nhìn lại em bây giờ đi. Anh không thể để cho em sai lầm thêm nữa, anh cũng không thể lừa gạt bạn bè của anh như vậy, anh phải đi tìm Trình Hàn Lang, nói hết mọi chuyện cho cậu ấy biết..."

"Nói hết? Nếu như anh muốn nói ra hết, sao lúc này gọi điện thoại anh không nói? Anh không có một chút tâm tư nào sao?" Ngô Ngọc nắm lấy ống tay áo của Ngô Chấn.

"Hừ... Anh có tâm tư đó, anh mù mắt rồi nên mới giúp em, em xem thử xem anh có dám nói cho cậu ấy biết hay không... Buông tay!" Ngô Ngọc vừa thấy Ngô Chấn muốn làm thật, nhất thời sốt ruột nhảy xuống giường quỳ trên mặt đất ôm lấy chân của Ngô Chấn cầu xin, bộ dáng vô cùng đáng thương.

"Anh hai, anh đừng như vậy mà, anh làm như vậy em gái của anh coi như xong, em biết, tuy rằng lúc nào anh cũng mắng em, nhưng từ nhỏ đến lớn anh lúc nào cũng thương em. Anh dung túng em nhiều lần như vậy rồi, chẳng lẽ thêm một lần nữa cũng không được sao? Nếu như lần này anh thật sự nói cho anh ấy biết, em sẽ không còn gì cả, em sống còn không bằng chết. Anh hai... cầu xin anh, em không thể không có Trình Hàn Lang..."

Ngô Chấn đứng yên bất động, lời cầu xin của Ngô Ngọc như từng cây kiếm sắc bén đâm vào trong tim cậu, quả thật, cô em gái này đúng là người quan trọng nhất của Ngô Chấn, làm sao nhẫn tâm thương tổn cô.

"Anh hai, thật sự chỉ một lần này thôi mà, anh không tin em sao? Anh không tin em thì em chết ngay tại đây cho anh xem." Ngô Ngọc cầm lấy con dao gọt hoa quả, Ngô Chấn vội vàng can lại.

"Anh tin rồi, em đừng ồn ào nữa, bị người khác thấy em đòi sống đòi chết như vậy thì nghĩ thế nào đây! Nhanh lên giường đi, một lát nữa Trình Hàn Lang sẽ tới. Chuyện lần này trước tiên anh giữ bí mật cho em, nhưng không có nghĩa là em có thể làm xằng làm bậy lần nữa." Ngô Ngọc nặng nề gạt đầu, Ngô Chấn lau nước mắt cho, cô, nặng nề thở dài một hơi.

Trình Hàn Lang, thật xin lỗi, anh em nhiều năm như vậy tôi lại gạt cậu, nhưng tôi cũng là bất đắc dĩ, tôi thương em gái tôi cũng giống như cậu thương em trai cậu vậy.

Trình Hàn Lang ngồi ở trên giường trong phòng, đã ba tiếng rồi hắn vẫn không cách nào tiếp thu được, Thành Thành cứ như vậy mà rời xa hắn, mà Ngô Ngọc lại bị người khác vũ nhục. Dường như mới ngày hôm qua ba người còn tụ tập ăn uống ở trong nhà này, hôm nay một người nằm bệnh viện, một người chẳng biết đã đi đâu.

Trình Hàn Lang nhẹ vuốt chỗ đêm qua Thành Thành nằm. Đêm qua em vẫn chưa đi đúng không? Sao em không nói với anh một câu vậy? Làm sao em biết anh nhất định sẽ không tha thứ cho em. Cứ đi như vậy là thế nào? Anh nhất định phải tìm em trở về. Trình Hàn Lang tự nhủ với bản thân Thành Thành chỉ là sợ hãi, trốn ở đâu đây mà thôi.

Trình Hàn Lang lúc này mới nghĩ tới việc gọi điện cho Thành Thành, kết quả không thể gọi được, hắn gọi hết lần này đến lần khác, kết quả vẫn là như thế. Xem ra nó đã quyết tâm phải đi rồi, Trình Hàn Lang bất đắc dĩ gọi đến số của Đỗ Công, phản ứng của Đỗ Công còn kịch liệt hơn, y vừa nghe Trình Hàn Lang nói không thấy Thành Thành đâu thì giống như là bị điên rồi.

"Tao không cần biết là lý do gì, nhất định là Thành Thành bị ép buộc ra đi, mày phải tìm thằng bé về cho tao, nếu không đời này tao không tha thứ cho mày đâu Trình Hàn Lang. Tao cho mày biết, mày tốt nhất nên nhanh lên một chút, Thành Thành căn bản không có bất kỳ kinh nghiệm xã hội nào, đến chỗ

nào cũng sẽ bị ức hiếp."

Sau khi Đỗ Công gác điện thoại thì đến chỗ trưởng phòng xin nghỉ, đón một chiếc xe chạy về, vừa vào cửa liền cho Trình Hàn Lang một quyền vào mặt:

"Mày không phải nói nghe hay lắm sao? Mấy lời đáng khinh, ba hoa chích chòe. Đến cuối cùng ai cũng đều mẹ nó bị mày đuổi đi, mày làm cái trò gì vậy? Khiến thằng bé không chịu được mà phải đi." Đỗ Công vừa nói vừa thở gấp, lại đá thêm một đá.

Trình Hàn Lang hầu như không có đánh trả, đứng tại chỗ chịu đánh, cho đến khi trên đầu ứ máu, trên mặt Trình Hàn Lang vẫn không có biểu tình nào, không có chút tức giận nào. Cuối cùng Đỗ Công đánh không nổi nữa, ngồi phịch xuống đất, trong lòng cũng hoảng loạn lên, sự trấn định bên ngoài đã sụp đổ trong giây phút này, bởi vì Thành Thành thật sự không có ở trong nhà.

"Ngô Ngọc bị người khác..., bây giờ đang nằm trong bệnh viện, tao phải đến thăm cô ấy, bởi vì đây là... trách nhiệm của tao." Trình Hàn Lang chậm rãi nói ra khỏi miệng.

Đỗ Công nghe Trình Hàn Lang nói xong lại càng giật mình, giọng nói cũng bị dao động: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao Ngô Ngọc lại bị... Trước tiên mày đừng gấp, chuyện của Ngô Ngọc chúng ta xét kỹ càng một chút, đến lúc đó sẽ ổn thôi, bây giờ chúng ta phải nhanh chóng tìm được Thành Thành!"

"Mày nói xem tại sao vậy?" Trình Hàn Lang bỗng nhiên đứng lên, đập nát một cái bình hoa có giá trị xa xỉ mà Trình Thế mua, cả người như là đã mất đi lý trí. "Tại sao ngày hôm qua thằng bé còn đi tới đi lui ở đây, ngày hôm nay nói đi thì liền đi? Mày nhìn đi! Bên ngoài còn đồ nó giặt đang phơi, vẫn chưa có khô... Tao không tin..."

Trình Hàn Lang lại ngồi lên giường, cả người chán chường như một kẻ không có sinh mạng, ngay cả ánh mắt cũng trống rỗng. Đỗ Công vỗ vỗ vai hắn, an ủi: "Đừng suy nghĩ nhiều, tao sẽ tìm phụ mày, nếu có đầu mối gì sẽ nói cho mày biết, mày đến bệnh viện trước đi, xảy ra chuyện lớn như vậy tao nghĩ Ngô Ngọc chắc cũng không chịu nổi, mày đi chiều cổ người ta một chút, đừng suy nghĩ nhiều nữa, Thành Thành không đi xa đâu."

Trình Hàn Lang gật đầu, chết lặng mà cất bước ra ngoài, đi tới cửa lại liếc mắt nhìn Đỗ Công một cái, Đỗ Công giơ một tay lên xua ý bảo hắn cứ đi, Trình Hàn Lang quay đầu đi ra cửa.

Đi tới bệnh viện, Ngô Ngọc và Ngô Chân vừa mới ngưng cãi nhau, ánh mắt của Ngô Ngọc vẫn còn sung đỏ, Trình Hàn Lang đến bên cạnh cô.

"Đừng suy nghĩ nhiều, anh không để ý đâu, em cũng đừng bận tâm nữa, nghỉ ngơi thật tốt đi, việc này sớm muộn gì cũng có ngày giải quyết được."

Ngô Ngọc nhào vào trong lòng Trình Hàn Lang tiếp tục khóc, "Hàn Lang, em thực sự không biết Thành Thành sẽ vì chuyện này mà bỏ đi, hôm đó thằng bé cũng bắt lực nên mới trốn về một mình. Khi nào ra viện chúng ta phải đi tìm thằng bé, nó ở bên ngoài một ngày trong lòng em cũng lo lắng một ngày." Trình Hàn Lang gật đầu, nói lời an ủi. Hắn biết Ngô Ngọc chịu ủy khuất, bản thân hắn lúc này nhất định phải trấn an cô thật tốt trước đã.

"Em mau nghỉ ngơi đi, không nên suy nghĩ nhiều như vậy." Trình Hàn Lang đỡ Ngô Ngọc nằm xuống giường, đắp kín chăn cho cô, Ngô Ngọc cầm lấy tay của Trình Hàn Lang hỏi:

"Hàn Lang... Anh... không để ý thật sao? Em đã bị..."

"Nếu anh làm như vậy thì còn coi là đàn ông được sao? Em mau nghỉ ngơi đi, đừng nên suy nghĩ lung tung nữa."

"Anh vẫn sẽ yêu em sao?" Ngô Ngọc nhỏ giọng hỏi.

"Anh..." Trình Hàn Lang nhìn vào mắt Ngô Ngọc, trong đôi mắt của Ngô Ngọc đã ngập nước mắt, như là một đứa nhỏ bị khi dễ không ai giúp đỡ, Trình Hàn Lang miễn cưỡng nở nụ cười một chút, trả lời: "Nghỉ ngơi cho thật tốt đi!"

"Chỗ nào cũng tìm rồi, Thành Thành không có ở đây, tao đoán thằng bé không còn ở Bắc kinh nữa rồi..." Bên kia đầu dây Đỗ Công vẫn đang nói gì đó, Trình Hàn Lang đã không còn nghe được gì nữa.

Thành Thành đã bỏ đi một tuần rồi, cho tới hôm nay Trình Hàn Lang mới hiểu được Thành Thành sẽ thật sự không quay lại nữa, ảo tưởng nhiều ngày nay cũng đều tan thành bọt nước. Báo cảnh sát, kêu gọi nhờ vả bạn bè đi tìm, nhưng cũng không có chút tin tức nào. Lúc con người thống khổ nhất không phải là khi đối mặt với khó khăn, mà là lúc phải tin tưởng rằng sự khó khăn này đã thật sự xảy ra.

Một tuần này mỗi buổi sáng Trình Hàn Lang sẽ đến chăm sóc Ngô Ngọc, đến buổi tối sẽ lái xe chạy khắp nơi. Hắn hi vọng sẽ phát hiện ra hình bóng của nhóc hư hỏng kia ở một góc nào đó, dù cho nó lại trở thành một nhóc ăn xin cũng được. Nhưng mà, người đến người đi tấp nập trên đường, lại không có người mà mình muốn tìm. Người đó, thực sự đã bỏ đi rồi sao?

Trình Hàn Lang dạo một vòng trên phố đi bộ Vương Phủ Tỉnh, buổi tối người đi đường rất nhiều, ven đường có rất nhiều người ăn xin. Trình Hàn Lang dừng xe, ngồi ở trong xe nhìn ra bên ngoài, biểu cảm của những người ngoài kia thật phong phú. Có vui vẻ quăn quýt, có khổ không thể tả, có điên loạn bất chấp. Trình Hàn Lang cảm thấy mình giống như một kẻ bị cô lập bỏ rơi, trong đủ loại biểu cảm lẫn lộn ngoài kia không có ai đồng cảm với hắn.

Biểu cảm của hắn là một loại tuyệt vọng triệt để tận cùng, ngay cả tên ăn xin đầu đường còn có chút hy vọng, sẽ lộ ra ánh mắt cảm kích hoặc đáng thương khi đối mặt với từng đồng tiền được ném tới. Không biết 10 mấy năm trước, biểu cảm của Thành Thành khi đứng ở chỗ này là như thế nào.

"Anh trai, cho em ít tiền đi!" Trình Hàn Lang đột ngột quay người lại, một đứa trẻ đáng thương chỉ cao đến thắt lưng hắn đang nhìn hắn, đứa bé này rất

gầy rất nhỏ, khô héo như củi khô, nào có xinh đẹp như Thành Thành. Trình Hàn Lang cười khổ một cái, không nói điều gì, lấy tất cả tiền trong túi ra cho đứa nhỏ, đứa nhỏ có chút khiếp sợ, cầm một xấp tiền dày không biết nên nói cái gì cho phải, cuối cùng lại quên mất một câu nói cảm ơn đã cấp tốc chạy đi thật xa, chắc là sợ Trình Hàn Lang đòi ý thì phải!

Hắn đòi lại tiền để làm gì, có ích lợi gì sao? Có thể mua được cái gì sao?

Khi Trình Hàn Lang bước xuống xe, từng hạt mưa đã bắt đầu rơi xuống đường, tất cả người đi đường ở đây đều vội vã chạy về nhà, chỉ có một mình hắn lẳng lặng ngồi ở ven đường, sau đó mưa càng rơi càng lớn, Trình Hàn Lang ngồi ở ven đường đã hoàn toàn bị mưa xối ướt. Hắn nhớ lại lúc còn nhỏ, hắn đến đón Thành Thành tan học, khi đó không phải trời mưa mà là tuyết rơi, Thành Thành chỉ vào bốn vết chân trên tuyết nói: "Anh, mấy vết chân này một bên lớn một bên nhỏ, thú vị ghê, sau này hàng năm tuyết rơi chúng ta đều tới đi một lần được không?"

Sau đó lại quên mất, hoặc là Trình Hàn Lang cho rằng chuyện này không cần thiết, cho nên dấu chân năm đó vĩnh viễn là một hồi ức.

Mưa như thác nước trút xuống, tóc Trình Hàn Lang dán vào trên trán, toàn bộ quần áo đều bị nước mưa thấm ướt. Đã ba giờ đêm, trên đường đã không còn bóng người từ lâu, thân ảnh của Trình Hàn Lang dần dần mờ hồ trong màn mưa ngày càng lớn, tầm mắt của hắn cũng đã bắt đầu nhòe đi, trên con phố đi bộ này lưu lại dấu chân của hai người bọn họ, lưu lại bóng của một người cồng một người dưới ánh đèn đường, hôm nay chỉ còn lại một người cùng một chiếc xe vô tri...

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66

Thành Thành xuống xe lửa tại trạm thành phố Côn Minh, tỉnh Vân Nam. Ngồi xe lửa gần 20 tiếng, thân thể lại không khỏe, thể lực của Thành Thành đã không thể chống đỡ nổi nữa. Nó mang theo hành lý ngồi trên một bồn hoa ở khoảng sân rộng bên ngoài trạm xe lửa. Nhìn đoàn người qua lại chung quanh, cảm thấy hơi choáng một chút, cho nên nó vội vàng cúi đầu xuống. Lắc lắc đầu, nhất định không thể gục ngã vào lúc này. (Côn Minh là thủ phủ của tỉnh Vân Nam, tức là trung tâm hành chính ý, giống như nước có thủ đô thì tỉnh có thủ phủ ý.)

Nhiệt độ ở Côn Minh thấp hơn ở Bắc Kinh. Thành Thành kéo túi hành lý lại, lấy ra một cái áo khoác phủ thêm lên người, sau khi nghỉ ngơi một chút lại không mục đích mà đi về phía trước. Mình nên đi đâu đây? Thành Thành cảm thấy đầu choáng váng không kiểm được, ngực lại đau đớn kịch liệt, có thể sẽ ngã xuống ngay tức khắc. Nó phát hiện xung quanh có rất nhiều nhà nghỉ, hay là đi vào nghỉ ngơi một chút trước đi! Vì vậy Thành Thành bước vào một nhà nghỉ thoạt nhìn bình dân một chút.

Vừa vào cửa nhà nghỉ đã thấy bảng giá trên bức tường phía sau quầy lễ tân, một đêm thấp nhất cũng 130 đồng. Thành Thành nhìn số tiền ít ỏi đáng thương mình vừa lấy ra rồi lặng lẽ đi ra ngoài.

Thành Thành mua một ít đồ ăn vặt ở một xe thức ăn gần đó, mùi vị đồ ăn phương nam khiến nó ăn không quen, thế nhưng hiện tại nó không thể kén chọn. Sau cùng uống thêm một chén canh, Thành Thành cảm thấy nó đã đỡ hơn một chút rồi. Nó lại quay trở về trạm xe lửa, có rất nhiều người sau khi xuống chuyến xe đêm thì đợi ở đây, Thành Thành tìm một chỗ tại một khu có rất nhiều người ngủ rồi nằm xuống. Trên mặt đất thật là lạnh, lạnh quá đi! Thành Thành lại ngồi dậy ngủ. Toàn thân đều co ro.

Không sao cả! Thành Thành an ủi chính mình, trước đây chẳng phải nó còn từng đi ăn xin sao? Có nơi thối nát nào mà chưa từng ngủ qua, có đôi khi đang ngủ còn có người không cẩn thận đạp lên mấy đạp nữa. Nghĩ vậy, Thành Thành bắt đầu thả lỏng nằm xuống đó, ngực vẫn đau nhói, giống như là bị kim châm, Thành Thành kéo áo ra một chút, từ phía trên nhìn xuống có thể thấy rõ một mảng lớn màu xanh tím trên ngực. Thành Thành không dám chạm vào, không thể làm gì khác hơn là dùng hai tay ôm lấy thân thể. Cuối cùng không biết là vì đau hay mệt, Thành Thành ngã người xuống đất ngủ.

Đợi đến khi Thành Thành tỉnh lại đã là sáng sớm ngày hôm sau, Thành Thành mở mắt ra, phát hiện những người xung quanh đều đã đi hết, nó cũng cố gắng đứng lên, đi ra phía ngoài.

Mình nên đi tìm một công việc thôi, mấy loại công việc bán hàng rất đơn giản, mình có công việc ổn định rồi sẽ có chỗ ở, cũng không phải chịu đói nữa. Cũng may ở đây là trung tâm thành phố, khắp nơi đều là nhà hàng, quán ăn, Thành Thành dự định đến từng nơi từng nơi mà xin việc.

"Bác ơi, con muốn hỏi một chút, ở đây mình có cần nhân viên phục vụ không ạ?"

Bác gái nói tiếng phổ thông rất khó khăn, thế nhưng Thành Thành vẫn nghe hiểu được, họ không cần người nơi khác đến.

"Anh ơi, em nghe nói ở đây tuyển nhân viên phục vụ đúng không ạ?"

"Anh không phải chủ ở đây, ông chủ không có ở đây."

"Vậy anh có thể giúp em liên hệ với ông chủ ở đây không? Em muốn xin việc ạ." Người thanh niên kia quan sát Thành Thành một chút, nghe giọng của nó cũng biết chắc là không phải người địa phương. Hơn nữa về ngoài nó yếu đuối, nhìn là thấy không được việc, người kia hoàn toàn qua loa: "Hôm nay ông ấy không về đâu, em đi chỗ khác tìm thử đi!"

"Dạ..." Thành Thành gật đầu một cái, đi ra ngoài. Lúc mới đầu còn cảm thấy tràn đầy lòng tin, đi hơn mười chỗ mới biết tình cảnh của nó hiện tại không lạc quan cỡ nào. Chủ nhà hàng, quán ăn ở đây vừa nghe giọng nó không phải giọng địa phương liền không muốn thuê nó, khách hàng ở đây phần lớn đều là người Vân Nam hoặc người phương nam. Giọng phương bắc hiển nhiên sẽ ảnh hưởng đến giao tiếp của người mua và người bán, ảnh hưởng đến việc làm ăn của họ. Cho nên Thành Thành đi gần như nát cả con đường cũng không được gì.

Thành Thành ngồi xuống một chiếc ghế dài ở ven đường, giấc ngủ ngày hôm qua không làm dịu đi sự mệt mỏi của nó chút nào. Nó cảm thấy bộ dáng của nó bây giờ gần như là rã rời. Vốn cho rằng mình đến một nơi xa lạ dù sẽ không sống tốt được như trước đây nhưng cũng sẽ không đến nỗi lưu lạc đầu đường xó chợ. Không ngờ bản thân lại chật vật như vậy, tới bây giờ ngay cả một chỗ để đặt chân cũng không có.

Anh hiện tại đang làm gì nhỉ? Mỗi khi yên tĩnh Thành Thành lại không có cách nào ngăn lại nỗi nhớ nhưng về Trình Hàn Lang.

Nhất định anh đang ở bệnh viện với chị Ngô Ngọc rồi! Không biết chị Ngô Ngọc bị thương có nghiêm trọng lắm không, anh, chắc chắn anh hận em lắm đúng không? Em đã đi đến một thành phố khác, cái thành phố này không hề tốt như Bắc Kinh chút nào, thế nhưng em cũng chỉ có thể ở lại nơi này thôi. Trên người em bây giờ đã sắp không xu dính túi rồi, em không có chỗ ở, em thật là đáng đời, đều là do em tự làm tự chịu, loại người như em đáng có kết quả như vậy.

Thành Thành nghĩ đến chuyện này, đau đớn ở lồng ngực lại càng bộc phát nghiêm trọng. Nó cắn răng nằm nghiêng trên ghế, cảnh vật trước mắt bắt đầu trở nên trắng xóa, càng ngày càng trở nên không chân thật. Cuối cùng, Thành Thành không biết gì nữa, ngã gục xuống chiếc ghế dài.

Xung quanh chiếc ghế bắt đầu có rất nhiều người tụ tập lại, một số người gọi cứu thương, còn có vài người đứng đó chỉ trỏ, đúng lúc này, một người đàn ông trung niên đi ra khỏi đám đông, ông ta nâng nghiêng mặt Thành Thành lên, lúc thấy rõ rồi thì không chút do dự bế nó lên, đi về hướng xe của mình, đám người xung quanh lại nhanh chóng tản đi.

Người đàn ông trung niên ôm Thành Thành lên xe, lúc đầu ông ta đi đón một người bạn về, khi đậu xe ở trạm xe lửa, người bạn kia của ông ta nhìn chòng chọc vào Thành Thành rất lâu, khẳng khẳng bắt người đàn ông trung niên đến bắt chuyện với nó. Người đàn ông trung niên không vất mặt mũi của mình đi được nên vẫn không đi, sau đó Thành Thành té xỉu ở đó, ông ta mới đến ôm nó vào trong xe.

"Tiêu Hải Chân, khiêng người đến cho cậu rồi đó, tự xem đi!" Người đàn ông trung niên để Thành Thành ở chỗ ngồi phía sau, cái người được gọi là Tiêu Hải Chân kia đặt đầu của Thành Thành gối lên trên đầu gối của mình, nhìn tỉ mỉ một chút.

"Tôi đã nói rồi mà! Về ngoài trông được đấy, bây giờ nhìn gần mới thấy đáng đáp thực sự là đủ tiêu chuẩn luôn." Tiêu Hải Chân vừa xem kỹ vừa sờ lên mặt của Thành Thành. Nhóc con thối, cũng tron mịn thật!

"Được rồi, cậu mau để nó sang một bên đi, tôi thấy nó không phải là người địa phương đâu, hồi nãy nó té xỉu, không chừng là có bệnh gì đó! Cậu tốt nhất đừng có sờ lung tung nữa, đến lúc bị nhiễm cái gì thì phải làm sao bây giờ?" Tiêu Hải Chân vừa nghe mấy câu này lập tức ngượng ngùng rút tay về, nhanh chóng rút chân của mình ra, né qua bên cạnh một chút.

"Chúng ta đi đâu bây giờ? Còn mang theo một bệnh nhân như thế." Người đàn ông trung niên quay đầu hỏi.

"Nói thừa, bệnh viện a! Bằng không anh trị cho nó à!" Vừa nói xong, người đàn ông trung niên liền xoay vô lăng, chạy đến một con đường khác đi về hướng bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67

"Nó tỉnh rồi, Vương Thất!"

"Cũng nói cho cậu biết, đừng có gọi tôi là Vương Thất, gọi là anh Vương. Tuổi còn nhỏ lắm sao mà còn không biết phân vai vế."

"Anh cứ phân rõ thế làm gì, anh trai và em trai trong nhà không phải là cùng một hàng sao?"

"Đừng có ồn ào nữa, nó mở mắt ra rồi kia."

"Anh..."

"Ôi cha! Nhìn người ta một cái đi kia, còn hiểu chuyện hơn cậu đấy! Chưa có tỉnh đã kêu trước một tiếng anh rồi."

"Bớt bớt đi, người ta gọi anh chắc?"

...

Thành Thành trong lòng cảm thấy trên đầu nó có người đang cãi nhau ầm ĩ, nó cố sức mở mắt ra, trước mắt hiện lên hình ảnh phóng đại của hai người.

"Các người... là ai vậy?" Thành Thành vội vàng ngồi dậy, thân thể theo bản năng lui về phía sau.

"Tôi là Tiêu Hải Chân, chú này gọi là Vương Thất, em nhớ là vương bát trù một là được." Tiêu Hải Chân vừa nói xong đã ăn một cú đấm của người bên cạnh. Tiêu Hải Chân làm bộ bị thương mà ngồi xồm trên mặt đất ôm bụng. (thất là 7, bát là 8, ngoài ra vương bát còn có nghĩa là đồ con rùa, sợ có bạn nào mới đọc đâm nên nói thôi, chứ đọc vài bộ rồi thì ai cũng biết mà ha, 10 tháng công chắc hết 7,8 tháng bị chửi là vương bát rồi)

"Làm sao mà em biết các anh?" Thành Thành cảm thấy có chút lẩn lộn, nó ngẩng đầu nhìn xung quanh, rõ ràng là nhà của ai đó, nó làm sao mà tới được nơi này? Vì vậy Thành Thành lại hỏi: "Các anh là người có lòng tốt thu lưu em sao?"

"Gi?" Tiêu Hải Chân bỗng nhiên nhảy lên, "Em là kẻ không có nhà để về à? Xem ra là chúng ta may mắn nhặt được rồi, là kẻ khác còn sợ phải tranh lấy đem về đó!"

"Đúng vậy... Em không có nhà, cũng không có chỗ để về, các anh giữ em lại đi, cái gì em cũng làm được, giặt quần áo, nấu cơm..."

"Anh bạn nhỏ này thật là hài hước, bọn này nhặt em về là vì mấy chuyện vô nghĩa này sao? Mấy bác gái chờ để làm việc nhà trong thành phố lớn có cả đồng kia, không cần thiết nhặt một bệnh nhân trên đường về đâu, tự mình còn phải bỏ tiền ra chữa khỏi bệnh rồi mới về làm việc nhà nữa chứ!"

"Nhưng... mấy cái khác em không có biết làm a!"

"Em yên tâm." Tiêu Hải Chân sờ sờ mặt của Thành Thành, "Là đàn ông thì đều sẽ làm được."

"À... vậy bây giờ em phải đi làm ngay sao?" Thành Thành nâng mắt lên nhìn Vương Thất.

"Hiện tại thì không cần, trước tiên em nghỉ ngơi cho tốt đi, chờ chăm sóc tốt rồi bọn này dẫn em đi, nhiệm vụ của em bây giờ là nuôi bản thân cho mạnh khỏe, cho trắng trẻo mập mập, đương nhiên, mập quá cũng không tốt. Sau đó bọn này lại giao nhiệm vụ cho em. Anh bạn nhỏ, ngày hôm nay em gặp phải bọn này coi như là may mắn lớn của em, cuộc sống lưu lạc của em sẽ kết thúc, một tương lai tốt đẹp sẽ chào đón em."

"Được rồi được rồi, lát nữa chúng ta còn phải đi ra ngoài làm việc, trước tiên cứ để cho thằng bé nghỉ ngơi ở đây đi! Tạm biệt, anh bạn nhỏ, à mà, rốt cuộc em tên là gì?"

"À..." Thành Thành suy nghĩ một trận, "Em là Lưu Ân."

"Ha ha... Tên rất có ý thơ, bọn anh đi trước." Tiêu Hải Chân vẫy vẫy tay với Thành Thành rồi đi ra ngoài.

"Khoan! Chờ một chút, em có thể hỏi các anh một vấn đề không?" Thành Thành hô lên về phía bóng lưng của hai người, Tiêu Hải Chân và Vương Thất dừng bước lại.

"Các anh... là người xấu sao?" Thành Thành có chút khản trương hỏi.

"Ha ha..." Tiêu Hải Chân cười đến gấp cả người lại, sao có thể có đứa nhỏ để đùa vui như vậy chứ. Vương Thất trả lời lại một câu: "Em nghĩ thế thì là thế, em không nghĩ thế thì nó không phải là thế đi!" Nói rồi cũng cười rồi ra ngoài với Tiêu Hải Chân.

Thành Thành một mình nằm trên một cái giường lớn, nói với trần nhà: "Sau này chắc là sẽ không còn người gọi là Thành Thành này nữa đâu!" Cho dù hai người kia không phải là người tốt, hoặc là lợi dụng nó làm cái gì, cũng chẳng sao cả! Nó bây giờ là Lưu Ân, chịu khổ hay vất vả gì cũng là Lưu Ân này, không có quan hệ gì với tất cả mọi thứ trước đây.

"Hàn Lang, hôm nay em xuất viện, anh đến đón em đi!" Ngô Ngọc vui vẻ nói vào điện thoại.

"Được rồi! Tan ca rồi anh sẽ đón em về nhà."

Trình Hàn Lang lái xe đưa Ngô Ngọc về căn hộ kia của cô, từ lúc hấn dọn về nhà cũng không có tới đây nữa, Ngô Ngọc rất hưng phấn mở cửa ra, kéo Trình Hàn Lang đi vào.

"Buổi tối chúng ta đi ăn cái gì nhỉ? Trình Hàn Lang, anh đề cử một cái đi, nhà hàng lần trước cũng không tệ... Trình Hàn Lang, Hàn Lang... Anh đang suy nghĩ gì vậy?" Nụ cười trên mặt Ngô Ngọc dần dần nhạt đi.

Gần đây Trình Hàn Lang thường có loại phản ứng này, trong lòng cô cũng hiểu rõ rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra, thế nhưng hấn không muốn làm rõ, càng không muốn nhắc đến của người đó, cô hi vọng thời gian trôi qua có thể chậm rãi làm Trình Hàn Lang quên đi.

"Không có gì... Đi đâu ăn hả? Đâu cũng được, anh ăn cái gì cũng được."

"Vây đi ăn lẩu đi! Gọi cả anh hai em tới, chúng ta tụ họp với nhau một chút, hai tuần rồi chưa ăn bữa nào cho đàng hoàng hết."

"Được!" Trình Hàn Lang gật đầu.

Lúc ăn cơm Trình Hàn Lang cũng không có nói chuyện với Ngô Chấn và Ngô Ngọc, chỉ tự mình ăn. Từ nhỏ đến lớn Ngô Chấn chưa từng thấy qua loại biểu hiện này của Trình Hàn Lang, ở trong mắt cậu, bất kỳ thời điểm nào Trình Hàn Lang cũng sẽ khống chế tốt tâm tình của bản thân. Nhưng mà đã qua nhiều ngày như vậy Ngô Chấn chưa hề thấy Trình Hàn Lang cười, hơn nữa hần cũng gầy đi rõ ràng, chỉ mới hơn mười ngày, giống như đã thay đổi thành một người khác.

"Trình Hàn Lang, cậu... không sao chứ?" Ngô Chấn cẩn thận dè dặt hỏi.

"Không có việc gì, tôi thì có thể có chuyện gì, Ngô Ngọc cũng xuất viện rồi, hiện tại tôi cũng không còn gì để lo lắng." Biểu tình của Trình Hàn Lang lúc nói chuyện rất khô sò, Ngô Chấn thấy vậy trong lòng rất khó chịu. Chắc là Trình Hàn Lang đặc biệt quan tâm đến Thành Thành, không biết làm như vậy là giúp đỡ cho Ngô Ngọc, hay là phá hủy Trình Hàn Lang.

Trình Hàn Lang nói xong câu đó, trong phòng lại bắt đầu trở nên yên tĩnh, vốn dĩ ăn lẩu phải là vui vẻ náo nhiệt, càng ăn càng ấm áp. Thế nhưng bầu không khí trong phòng lại càng ngày càng lạnh, ba người cũng chẳng biết nên nói cái gì, Ngô Ngọc và Ngô Chấn đều cẩn thận không đề cập tới chuyện của Thành Thành, có thể nói chuyện khác Trình Hàn Lang cũng không có hứng thú nghe, mà người khác làm cái gì thì Trình Hàn Lang làm cái đó, giống như là người mất hồn.

Một bữa cơm cứ ăn qua loa như vậy cũng xong, Ngô Ngọc theo Trình Hàn Lang về đến nhà của cô, Ngô Ngọc rất nghiêm túc mà tắm xong, lấy bộ quần áo cô mua lúc tối ra mặc vào, cho tới bây giờ cô cũng chưa từng mặc qua quần áo khiêu gợi như vậy, lúc soi gương cả mặt cũng đỏ ửng lên, không biết sau khi Trình Hàn Lang thấy sẽ phản ứng thế nào, Ngô Ngọc có chút khẩn trương đi ra ngoài.

Kết quả, phòng khách, phòng ngủ, nhà bếp, sân thượng đều không có một bóng người, Trình Hàn Lang không chào hỏi tiếng nào đã đi ra ngoài, Ngô Ngọc cầm điện thoại lên, di động của Trình Hàn Lang đã tắt máy. Cô bỗng chốc thả người ngồi xuống ghế sofa.

Trình Hàn Lang lái xe qua hết con phố này đến con phố khác, không có mục đích mà đi loay quanh khắp nơi, việc này đã trở thành một loại thói quen trong cuộc sống của hần. Ngày hôm nay hần vẫn muốn đến dưới lầu nhà mình nhìn một cái như trước.

Tầng năm vẫn tối đen, không có ai. Trình Hàn Lang ngồi trong xe nhìn lên trên, một khung cảnh trước kia lại không tự chủ được mà đi vào trong đầu hần, một khuôn mặt nhỏ nhắn tươi cười đứng ở trên ban công, khi đó mỗi lần hần tan học Thành Thành đều sẽ đứng ở ban công đó chờ hần, đến khi nhìn thấy sẽ vui sướng ở trên lầu mà vỗ tay, thế nhưng Trình Hàn Lang nghĩ đáp lại nó thì thật sự là quá ngu ngốc, cho nên lần nào cũng đều làm bộ không thấy mà tiếp tục đi. Hiện tại nếu như có một người dù chỉ đứng ở đó không vỗ tay, hần cũng sẽ hưng phấn gọi nó, Thành Thành của anh, anh đã về rồi.

Lần này Trình Hàn Lang lên lầu, nhiều ngày như vậy hần vẫn không dám bước vào nhà, thà rằng ở mãi trong bệnh viện. Hần sợ, sợ nhìn thấy căn nhà không có một bóng người sẽ không khống chế được bản thân, thế nhưng ngày hôm nay, hần muốn vào nhìn một cái, biết đâu sẽ phát hiện Thành Thành đã trở lại, hoặc là Thành Thành đã tắt đèn yên giấc ở trong phòng. Có lẽ tất cả chỉ là một trò đùa, Thành Thành chơi một ở bên ngoài rồi sẽ tự mình chạy về, trở về nhận sai với hần, nói nó không nên chạy loạn hại hần lo lắng, nói vĩnh viễn sẽ không đi đâu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68

Trình Hàn Lang lấy chìa khóa ra, mở cửa, mở đèn. Trong nhà, không thay đổi thứ gì cả, chỉ là, có vẻ lớn hơn.

Trình Hàn Lang lặng lẽ đi qua phòng khách, đi đến nhà bếp, ở đây không có ai bận bịu tới lui, quả dưa leo trên thớt đã héo úa, thế nhưng mỗi cái nồi đều sáng như mới, dường như chưa từng có ai động tới. Mở tủ lạnh ra, lòng của Trình Hàn Lang nhất thời như bị xé rách, trong tủ lạnh là mấy phần cơm nước đã làm xong, để đầy cả mấy tầng, phía dưới còn có một chút sủi cào, bánh bao, mì sợi đông lạnh, tất cả đều là Thành Thành để lại, là bữa cơm cuối cùng nó làm vì Trình Hàn Lang trước khi đi.

Tay Trình Hàn Lang run run lấy tất cả ra, bỏ vào lò vi sóng hâm lại, có món rõ ràng đã biến chất, thế nhưng Trình Hàn Lang mặc kệ. Hần lại lấy mì sợi đông lạnh ở phía dưới tủ lạnh ra, bỏ vào trong lò vi sóng rã đông. Nhìn mì sợi trong lò vi sóng chuyển động, Trình Hàn Lang nhớ tới cảnh tượng lần đầu tiên Thành Thành nấu cơm cho hần, khi đó món nó làm chính là tạc tương điện, bản thân nó đứng còn chưa cao hơn cái nồi phải đứng ở trên ghế làm, trên mặt dính đầy tương, còn có dưa leo cắt sợi thô to.

"Em có thể làm cho anh a, em xem mẹ nấu cơm, em cũng nấu được."

"Mẹ mỗi lần làm mì, đều làm thêm một chút bỏ vào trong tủ lạnh, lần sau còn có thể ăn thêm một bữa. Em mới lấy ra nấu. Lần sau em sẽ tự làm cho anh ăn."

"Bỏ đi mày! Mày cũng kiên cường ghê ha! Mì mày làm coi bộ cũng không tệ lắm."

...

Những đoạn đối thoại này dường như chỉ mới xảy ra ngày hôm qua, thế nhưng hôm nay người đã đi mất.

Trình Hàn Lang còn nhớ rõ Thành Thành thích làm các loại nước sốt đi kèm với tạc tương điện, thời điểm đó trong tủ lạnh toàn là những thứ này, cuối cùng hắn còn nói ăn ngán rồi, biểu tình bị tổn thương đó của Thành Thành bây giờ vẫn còn là ký ức mới mẻ. Sau đó trong tủ lạnh lại đổi thành những thứ khác.

Một bàn đầy thức ăn, Trình Hàn Lang nhìn chúng nở nụ cười, hắn cúi đầu ăn, mùi vị cũng không còn tốt, đã để qua gần hai tuần rồi. Thế nhưng chỉ cần là thứ Thành Thành làm vì hắn, hắn đều nguyện ý ăn. Những ngày đó hắn đến nhà Ngô Ngọc ở là ngu dốt cỡ nào chứ! Com ngon như vậy bày đặt không ăn lại muốn đi ăn thức ăn nhanh.

Nhưng đoạn thời gian đó em cũng làm com ngon để đầy tủ lạnh cho anh sao? Đoạn thời gian đó có phải em cũng cô đơn lẻ loi một mình chờ đợi trong một căn nhà lớn, dường như vĩnh viễn cũng không đợi được giống như anh ngày hôm nay không?

"Cạn ly, Thành Thành, hôm nay anh có lời muốn nói với em, nói rồi sau này anh sẽ không nói với em nữa đâu." Trình Hàn Lang nâng ly rượu lên, lẩm bẩm với không khí.

"Em làm như vậy thật là không được, anh hận em, em nói cho anh biết, em dựa vào cái gì mà nói đi là đi? Chơi mệt rồi thì quay về đi, tại sao vẫn chưa trở về? Em là đang trừng phạt anh sao? Trừng phạt anh lúc đầu cũng không về nhà, để em ở nhà một mình. Trừng phạt anh ít quan tâm đến em, không hiểu lòng của em." Thành Thành lại dùng sức uống cạn một ly rượu lớn.

"Nhưng mà anh cho em biết, cái gì anh cũng hiểu, chỉ là anh không biết đối mặt như thế nào. Em mới là người không hiểu anh, em làm hư anh, khiến anh không thể nào rời khỏi em. Chính em căn bản không biết em quan trọng đến thế nào đối với anh. Bây giờ em đi rồi, giống như đem sinh mệnh của anh xé toạt làm hai mảnh, tất cả mọi thứ của anh bây giờ đều chẳng còn gì cả."

Uống rồi lại uống, Trình Hàn Lang cảm thấy muốn ói, liền chạy đến nhà vệ sinh nôn thốc nôn tháo, trong nhà vệ sinh đầy mùi rượu và mùi com nước ối thiu. Trình Hàn Lang nôn đến chảy cả nước mắt.

Hắn lại quay về bàn tiếp tục uống, "Thành Thành em biết không? Dây chuyền mẹ đưa thật ra anh vẫn luôn giữ lại, anh chỉ là không thích mang, cảm thấy rất ấu trĩ, thế nhưng từ hôm nay trở đi anh sẽ đeo nó vào, cho đến khi nào tìm lại được em. Thành Thành, cho tới bây giờ anh không hề trách em, em không cứu được Ngô Ngọc là vì em không đủ mạnh, nhưng anh tin tưởng em nhất định đã cố gắng hết sức. Vậy tại sao em không tin tưởng anh sẽ tha thứ cho em? Ngô Ngọc là bạn gái của anh, nhưng anh không phải sống vì cô ấy! Trong mắt anh, mười, hai mươi cô ấy cũng không bằng vị trí của em trong lòng anh. Anh làm sao có thể vì cô ấy mà vứt bỏ em? Sao em lại ngốc như vậy..."

Chưa nói được bao lâu, Trình Hàn Lang lại cảm thấy muốn ói, lại chạy đến nhà vệ sinh ói. Ói xong lại quay về ăn, cho đến khi com trên bàn đều được ăn hết.

Trình Hàn Lang trở về phòng ngủ, tìm thấy quần áo đã được giặt sạch sẽ, đi vào nhà tắm tắm rửa. Tắm xong hắn chuẩn bị ngủ ở nhà. Hắn không muốn về bên kia, không muốn làm Ngô Ngọc mất hứng, hắn biết, Ngô Ngọc nhất định đã ăn mặc thật xinh đẹp chờ đợi hắn. Chỉ tiếc, hắn không có tâm tình, hắn thậm chí nằm ở đây mà an ngủ một chút.

Nằm trên cái giường này, Trình Hàn Lang cảm thấy một loại cô độc ăn mòn nội tâm hắn, trong bóng tối bản thân vô cùng yếu đuối. Loại yếu đuối này không giống như phiền muộn và thương tâm vào ngày mẹ Trình rời đi, cũng không phải lo lắng và sốt ruột vào ngày Thành Thành về muộn, mà là loại cảm giác không biết làm thế nào khi bị đoạt mất hi vọng sống, giống như một người bị ném vào một đám rã độc, chỉ có thể tro mắt nhìn mình bị cắn chết. Rất mong muốn sáng mai thức dậy tất cả chuyện này chỉ là một giấc mộng, mặc dù mỗi buổi sáng tỉnh lại đều sẽ phát hiện đây là hiện thực, thế nhưng mỗi đêm vẫn cầu mong chuyện này chỉ là một giấc mộng.

Thành Thành, cách đây mấy ngày khi em đối mặt với một phòng, một giường, một người, em có loại tâm tình như thế nào...

Sáng hôm sau Trình Hàn Lang bị một tràng tiếng đập gõ cửa làm cho giật mình tỉnh giấc, hắn cho rằng là Ngô Ngọc tới, đang định giải thích, kết quả người xông vào là Vu Tiểu Đồng.

"Thành Thành đi rồi thật không?" Vu Tiểu Đồng vừa vào cửa liền nghiêng răng hỏi.

Trình Hàn Lang không nói gì, kết quả nắm đấm của Vu Tiểu Đồng vung tới, Trình Hàn Lang giữ tay của cô bé lại, cảm thấy khí lực của cô bé thật sự là không nhỏ, giữ lại cũng có chút đau.

"Tại sao anh phải đối với Thành Thành như vậy?" Nước mắt của Vu Tiểu Đồng rơi xuống, đây là lần đầu tiên cô bé rơi nước mắt trước mặt con trai.

"Là bởi vì cậu ấy thích anh, hay là bởi vì không bảo vệ tốt bảo bối của anh? Anh nói đi!" Vu Tiểu Đồng túm lấy cổ áo của Trình Hàn Lang. "Anh có còn là con người không? Lúc trước anh bỏ mặc cậu ấy để trải qua thế giới hai người với Ngô Ngọc. Anh có biết một mình cậu ấy sống thế nào không? Tôi chỉ nghĩ anh là người không thích biểu đạt bản thân, không nghĩ tới con mẹ nó anh máu lạnh như vậy! Tình cảm mấy chục năm chẳng lẽ còn không bằng trình tiết thối tha của một con đàn bà sao?"

"Em thì biết cái gì, em hiểu được khổ sở trong lòng anh sao? Thành Thành đi rồi anh cũng chật vật hơn bất kỳ ai." Tiếng nói trầm thấp của Trình Hàn Lang vang lên, giọng nói rất nhẹ nhàng, lại hàm chứa vô vàn cay đắng.

Vu Tiểu Đồng căn bản không quan tâm bộ dáng kia của hắn, một mình chạy vào trong phòng ngủ của Thành Thành.

"Em làm gì đó, em đừng có động vào đồ đạc của Thành Thành." Trình Hàn Lang bám gót theo sau.

"Nơi này có cái gì của Thành Thành sao? Tất cả chẳng phải đều là của anh sao?" Vu Tiểu Đồng tìm kỹ trong ngăn kéo. Trình Hàn Lang liên tục ngăn cản cô bé, "Rốt cục em muốn làm cái gì?"

"Làm gì? Hôm nay tôi không cần biết cái gì hết, không phải anh khổ sở sao, không phải anh quan tâm cậu ấy sao? Tôi đây sẽ cho anh thấy anh quan tâm cậu ấy bao nhiêu." Cuối cùng Vu Tiểu Đồng phát hiện cái hộp kia ở dưới giường, phía trên đã phủ rất nhiều bụi, nhưng chắc chắn là không sai, hoa văn màu lam, có một lần Thành Thành lỡ miệng, làm cho Vu Tiểu Đồng biết chuyện nó giấu đồ.

"Tự nhìn đi, tôi cũng không nhìn đâu, nhìn thấy càng khó chịu." Vu Tiểu Đồng kéo cái hộp đến trước mặt Trình Hàn Lang rồi đóng sập cửa đi về, để lại Trình Hàn Lang một mình đối mặt với cái hộp kia.

Trên cái hộp có một ổ khóa, Trình Hàn Lang trực tiếp dùng một số dụng cụ cường chế mở khóa. Mở cái hộp kia ra, Trình Hàn Lang nhìn thấy đủ thứ chẳng chịt chi chít bên trong, cứ lằng lằng mà nhìn như vậy, cuối cùng nước mắt từng giọt từng giọt rơi vào trong, lớp vỏ nguy trang kiên cường bao lâu nay cuối cùng tan nát thành từng mảnh vào gờ khắc này.

Trình Hàn Lang cầm trong tay những thứ hắt đã từng vứt bỏ lại được Thành Thành gom góp mà khóc như một đứa trẻ. Hắt mở một bức tranh được cuộn lại, phía trên giống như là đầu của hắt, bên cạnh vẽ một đứa nhỏ quần áo tả tơi, phía dưới viết một dòng chữ: Chúc anh hai sinh nhật 20 tuổi vui vẻ, em trai Thành Thành.

Trình Hàn Lang nhớ rõ sinh nhật lần đó hắt trải qua cùng Ngô Ngọc và Ngô Chấn. Thành Thành nhất định là cho rằng tặng món quà này ra sẽ không bằng người khác nên mới tự mình giữ lại, Trình Hàn Lang phảng phất thấy được hình dáng của Thành Thành nằm bò trên bàn vừa vẽ tranh vừa chăm chú suy nghĩ, còn có biểu tình buồn bã vì cuối cùng không có cách nào tặng đi được.

Cuốn tập có lời bình đầu tiên Trình Hàn Lang viết cho Thành Thành, chữ phía trên đã nhạt nhòa mờ hồ theo năm tháng trôi qua.

Đôi vớ hắt mang vào lần đầu nó và Trình Hàn Lang cùng đi chơi bóng, ví tiền có chứa hình chụp của hai người, còn có một cuốn sổ nhỏ ghi lại tất cả những tin nhắn của Trình Hàn Lang và Thành Thành từng nhắn với nhau...

Còn có giày trượt patin đã bị hắt ném vào thùng rác, phía trên có dán một tờ giấy: "Lần đầu tiên mình và anh gặp nhau."

Rất nhiều ký ức khiến cho người ta thương tâm đều bày ra rõ ràng vào giây phút này. Vốn là một thể giới nhỏ khiến cho người ta cảm thấy hạnh phúc không gì sánh được, nhưng bởi vì con người có tâm ý ngày đó không còn ở đây, lại biến thành một loại hối hận và dằn vặt sống không bằng chết.

Bạn đang đọc truyện *Án Tỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69

Trình Hàn Lang cầm lấy một quyển vở có nhiều nếp nhăn được đặt phía trên cùng, hắt biết, mớ vật này ra, cần nhiều dũng khí nhất.

Ngày 28 tháng 4 năm 2005, tâm tình: suy sụp.

Mình cảm thấy mình thật sự rất mâu thuẫn, mình rất muốn tiếp cận anh mình, vĩnh viễn ở cùng một chỗ với anh ấy không cần xa nhau. Thế nhưng mình lại sợ chính mình sẽ không khống chế được, không cách nào ngăn tâm tình của mình lộ ra. Sắp tới sẽ thi lên cấp ba rồi, mình lại đem tâm tư đặt mãi trên việc này.

Mình không muốn đòi hỏi xa xỉ gì, mình chỉ là mong muốn mình có thể thật yên lặng mà sống, giống như bây giờ vậy. Nhưng mình sợ loại hạnh phúc này một ngày kia sẽ bị người khác xáo trộn. Mình chỉ muốn giặt quần áo cho anh, làm một chút cơm mà thôi...

Ngày 24 tháng 1 năm 2006, có tuyết nhẹ, tâm tình: hưng phấn.

Lại sắp tới lễ mừng năm mới rồi, mình thích lễ mừng năm mới, hôm nay anh mình đã cho phép mình mua pháo rồi, mình còn mua thật nhiều pháo hoa, muốn bắn pháo cùng với anh, nghĩ tới một chút là thấy hưng phấn rồi nè...

Ngày 29 tháng 1 năm 2006, trời trong, tâm tình: hạnh phúc.

Lễ mừng năm mới năm nay anh mình và mình cùng gói sủi cào, anh ấy gói thật là xấu xí, nhìn là biết liền. Hơn nữa có thiệt nhiều sủi cào bị hờ vò, rơi rớt khắp nơi. Mình không muốn bỏ, liền len lén trộm vớt ra ăn. Mùi vị thật thơm, ăn ngon hơn của mình, không biết có phải là do anh mình gói không, ha ha...

Ngày 23 tháng 4 năm 2006, tâm tình: không.

Mình cố gắng làm một người không có tâm tình.

Căn phòng mới rất tốt, kỳ thực thì khả năng đón ánh sáng còn tốt hơn căn phòng kia, hơn nữa cũng rộng rãi.

Mình ở đây có thể muốn làm cái gì thì làm cái đó, sẽ không lo lắng bị mắng.

Không phải là đổi một cái phòng thôi sao? Như vậy mình sẽ không gặp phải tình cảnh lúc anh và bạn gái của anh hôn môi, thân thiết. Vui vẻ thoải mái lại tránh bị xấu hổ.

Em biết anh sắp sửa có cuộc sống của mình, anh sắp sửa có gia đình của mình. Ngày hôm nay anh có thể chia phòng ngủ với em, biết đâu ngày mai cả căn nhà này anh cũng không trở về quan tâm chăm sóc.

Cho nên em rất sợ, anh, xin anh để ngày đó tới chậm một chút được không?

Ngày 12 tháng 3 năm 2007, trời nhiều mây, tâm tình: khóc.

Ngày hôm nay mình thật khó chịu, anh mình mắng mình, cũng vội vì mình đi ngủ trễ, anh đến phòng cho mình hai cái tát. Không đau, nhưng trong lòng rất là tủi thân. Hình như cuối cùng mình chọc cho anh mất hứng, nhìn thấy anh tức giận mình cũng không biết làm sao bây giờ, gần đây hình như mình cứ luôn làm chuyện như vậy. Mình đang suy nghĩ, có phải là vì vậy mà anh mình không về nhà không..

Ngày 28 tháng 3 năm 2007, mưa nhỏ.

Anh, anh đến thăm em đi! Em bị bệnh rồi, lần này bệnh rất là nghiêm trọng, buổi tối em luôn bị ho khan khiến cho em ngủ không yên, có đôi khi bị cả một đêm. Em không muốn đi khám bệnh đâu, không biết tại sao, em thậm chí còn muốn bệnh nghiêm trọng hơn một chút, như vậy có phải anh sẽ dành ra chút thời gian đến thăm em không?

Không phải anh nói anh bề bộn nhiều việc sao? Cho nên em không dám gọi điện thoại cho anh. Thực sự nhớ anh nhiều lắm, nhớ đến nỗi tim như bị dao cắt vậy. Em đã thử qua rất nhiều biện pháp để thích ứng rồi, thế nhưng em không thể nào quen với việc trong nhà không có anh..

Em chưa từng ước muốn xa xôi ngày nào đó có thể khiến cho anh yêu em, em chỉ muốn giữ căn nhà này hoàn chỉnh.

Nhưng mà bây giờ, căn nhà lớn như vậy chỉ có một mình em, ăn một mình, uống cũng một mình. Trong tủ lạnh em để rất nhiều nguyên liệu, đều là để chờ anh về nhà nấu cơm cho anh, thế nhưng cho đến khi chúng thối rữa, anh cũng chưa trở về...

Anh, em vừa mơ thấy anh, mơ thấy anh lo lắng cho em, mơ thấy anh công em trên lưng đi bệnh viện. Nhưng sau đó anh lại đi mất, tại sao em gọi anh mà anh cũng không quay lại...

Anh... Anh không nhớ em một chút nào sao?

Ngày 24 tháng 6 năm 2005, tâm tình: nhớ.

Mình cho là mình đã thay đổi đã kiên cường rồi, thay đổi để có thể gánh chịu được nhiều thứ. Thế nhưng nhiều ngày như vậy trôi qua mình phát hiện mình vẫn là yếu đuối như vậy, cái gì cũng không thể làm, mình rõ ràng là nhớ anh như vậy, nhớ đến nỗi tối một mình ngủ không yên. Mà mình lại không thể tiếp thu cái dạng này được, mình như vậy ngay cả một chút lực khống chế cũng không có.

Có đôi khi mình cũng muốn, mặc kệ mà thẳng thắn, thích thì thích, cũng không có gì ghê gớm. Thế nhưng nghĩ đến nhiều năm như vậy qua đi anh vẫn để mình lưu lại bên người, mình lại cảm thấy mình dùng tim của mình làm bản tâm lòng của anh. Anh chiếu cố mình, là anh trai của mình, mà mình lại sinh ra tình cảm không bình thường đối với anh. Mỗi đêm mình bị anh ôm sẽ có cảm giác không tự chủ được bản thân, mình thật sự hận chính bản thân mình.

Mỗi ngày mình đều ở trong góc phòng không có ai mà tự mắng mình một ngàn lần, sau đó cầu khẩn nếu có một ngày anh biết chuyện này nhất định đừng đuổi mình đi. Nếu như anh mắng mình, mình nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe, cái gì mình cũng có thể chịu được, chỉ là không thể chịu được rời xa anh.

Ngày mà cuộc sống của mình bắt đầu không phải là ngày mình ra đời, mà là ngày mình chân chính có nhà. Bắt đầu từ ngày đó, trong cuộc sống của mình vẫn luôn có anh, chưa từng rời khỏi. Mình nghĩ không ra nếu như mình rời xa anh thì phải làm thế nào để tiếp tục sống.

Một câu cuối cùng, anh, em yêu anh!

Anh, em yêu anh!

Anh, em yêu anh!

Em chỉ là muốn nhìn thôi, đừng đuổi em đi là được rồi...

Em chỉ là muốn nhìn thôi, đừng đuổi em đi là được rồi...

Là ai đuổi em đi? Thành Thành, em nói cho anh biết đi, là anh sao? Là anh ép em phải đi sao? Trình Hàn Lang nhìn từng cụm từng cụm chữ nhỏ rõ ràng phía trên, ngay cả nước mắt cũng không chảy ra ngoài được nữa, Trình Hàn Lang cảm thấy lòng hẫng lúc này như bị dao cắt.

Vì sao, vì sao đợi đến khi mất đi mới để cho tôi hiểu, ông trời, ông trừng phạt tôi cũng đến đường cùng rồi.

Trình Hàn Lang ngồi trên sàn nhà lạnh lẽo, tay cầm một quyển nhật ký nhún nhúm không thể tả. Mờ mịt nhìn bốn phía xung quanh, có thứ gì, có thể cho hắn thấy để chịu một chút không? Có ai, có thể nói với hắn mấy câu hắn muốn nghe không? Cái gì cũng không có, giây phút này đây, sâu sắc cảm nhận được tư vị sống không bằng chết.

Đã từng cho rằng mình là kẻ sẽ không bị tình yêu chiếm đóng, hiện tại mới phát hiện, thì ra chẳng qua là chưa từng thật sự yêu. Đến khi phát hiện người mình đã ghi lòng tạc dạ thì đã không còn bất kỳ ý nghĩa gì, cho dù là người có tâm địa sắt đá cũng không thể chịu đựng được loại thống khổ này.

Nếu như giờ khắc này anh mù lòa thì tốt biết bao nhiêu, sẽ không thấy bản thân đã bỏ lỡ một phần tình cảm vô cùng trân quý; nếu như giờ phút này anh không có suy nghĩ thì tốt biết bao nhiêu, anh cũng không cần nghĩ đến người em muốn quên là ai; nếu như giờ phút này anh đã chết thì tốt biết bao nhiêu, anh cũng không cần phải đối mặt với hiện thực không có em nữa.

"Thành Thành, anh cũng yêu em, ngày hôm nay anh mới hiểu được..." Trình Hàn Lang lầm bầm nói với quyển nhật ký trên tay, dịu dàng vuốt ve nó như là đồ dành một đứa bé vậy. Nếu như, nếu như em có thể có nghe được, cho dù là em không muốn trở về liếc mắt nhìn anh cũng được, anh cầu xin em, em phải sống thật tốt, em phải chăm sóc tốt bản thân mình...

Bạn đang đọc truyện *Án Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70

Thành Thành đã ở trong nhà Tiêu Hải Chân một tháng rồi, bệnh trong người đã sắp khỏi rồi, ngoài ra không hề phát sinh chuyện gì, điều này làm cho Thành Thành cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Nhưng mà nó ăn đồ nhà người ta, ở nhà của người ta, ít nhiều gì cũng phải làm gì đó cho người ta. Vì vậy cả ngày Thành Thành sẽ dọn dẹp căn nhà một chút, làm vài món ăn, bình thường Tiêu Hải Chân không có về nhà, làm cơm rồi phần lớn đều là một mình nó ăn.

Hôm nay, Tiêu Hải Chân lại đưa một bé trai về nhà, bé trai này thoát nhìn còn nhỏ hơn cả Thành Thành, Tiêu Hải Chân đem cậu bé tới cửa rồi lái xe đi mất, Thành Thành tò mò ra khỏi phòng nhìn cậu bé kia. Cậu bé đang ngắm hoa ở trong sân, đáng đáp rất dễ thương, hai mắt thật to, da dẻ trắng ngần, cậu bé cầm lấy bình tưới bên cạnh tưới hoa, hình như là khách quen của nơi này.

"Cậu là người thân của anh sao?" Thành Thành hỏi

"Không phải, mình là do anh ta dùng tiền mua về." Cậu bé tiếp tục nghiêm túc tưới nước.

"Mua về?" Thành Thành có chút không hiểu, cậu bé quay đầu lại, cười ngọt ngào với Thành Thành: "Mình là Tiểu Quý, còn cậu?"

Tiểu Quý, tên đặc biệt ghê. "Mình là Lưu Ân." Cậu bé gật đầu, lại tiếp tục tưới hoa.

"Cậu ăn cơm trưa chưa?" Thành Thành hỏi.

"Chưa có a, cậu gọi đồ ăn bên ngoài sao?" Tiểu Quý hỏi.

"Không có, mình đi nấu một chút ha!"

"Cậu nấu cơm hả?" Tiểu Quý lộ ra biểu tình kinh ngạc.

"Đúng a, mình đi nấu cho cậu, cậu chờ ha." Thành Thành chạy vào nhà bếp bắt đầu nấu nướng, thản nhiên còn nhìn ra bên ngoài, nhìn xem Tiểu Quý đang làm cái gì, cậu bé đó thật sự rất kỳ quái, còn về phần kỳ quái chỗ nào thì Thành Thành cũng không biết. Thế nhưng ấn tượng ban đầu của Thành Thành đối với cậu Tiểu Quý này vẫn rất là tốt, nhìn qua thì không phải là một người xấu, có thể cậu bé sẽ trở thành bạn bè của nó nữa, trong lòng Thành Thành nghĩ.

Món thứ nhất vừa mới bung lên, Tiểu Quý đã ăn như hổ đói, đợi đến khi Thành Thành bung món thứ hai thì món thứ nhất đã bị ăn sạch rồi. Thành Thành lại vội vàng đi xào nấu, kết quả tất cả cơm và đồ ăn đều bị cậu bé này ăn không còn một miếng. Ăn cơm xong, Tiểu Quý chúi chúi miệng cười ha ha nói:

"Cậu nấu cơm ăn ngon ghê, học ai vậy?"

"Mình bình thường hay nấu, cũng tự học được một chút, cậu thích ăn là tốt rồi." Thành Thành có chút ngượng ngùng.

"Nghe giọng cậu là người Bắc Kinh phải không?" Tiểu Quý hỏi.

"Làm sao cậu biết?" Thành Thành trừng to hai mắt, vốn còn muốn giấu chỗ ở trước đây của mình, kết quả lại bị cậu bé phát hiện.

"Nghe giọng cậu toàn vị diện ảnh Bắc Kinh, mình thường xem phim Bắc Kinh, có thể nghe ra, chắc là ai cũng có thể nghe ra được." Tiểu Quý nói, Thành

Thành có chút bối rối mà à một tiếng.

"Bác Kinh tốt như vậy cậu chạy đến đây làm gì?" Tiểu Quý chạy đến bên cạnh rót nước uống.

"Mình... chỉ là muốn ra ngoài lang thang phiêu bạt, ở nhà không có gì thú vị cả!" Thành Thành vội vàng nói sang chuyện khác, "VẬY còn cậu? Nhà cậu ở đâu? Mình nghe không hiểu, hồi nãy cậu nói "mua về" là có ý gì vậy?"

"Mua về nghĩa là mình bán bản thân đi, bởi vì mình không có tiền. Mình không thể nói cặn kẽ hơn được, nói nữa cái mạng nhỏ của mình cũng sẽ không còn."

"Vậy cậu bán bản thân đi, cuối cùng đưa tiền cho ai a? Mình vẫn không hiểu, trước kia cậu làm gì?"

"Không hiểu cũng đừng hiểu, cậu rất đơn thuần a, bắt quá bước vào xã hội rồi thì đơn thuần cũng sẽ biến thành không đơn thuần, cậu phải hiểu rằng, cuộc sống không đơn giản như cậu nghĩ đâu, mình khuyên cậu vẫn là mau chóng trở về đi. Có nhà thoải mái không hưởng thụ, chạy tới đây chịu tội làm gì? Làm loại người không có nhà để về như mình, có chết cũng chẳng ai thương xót."

Thành Thành nghe xong lời nói của cậu bé trong lòng vô cùng khó chịu, loại tâm tình hận đời này căn bản không giống như tâm tình của một đứa bé nên có, điều này làm cho Thành Thành sinh ra một loại đồng cảm với cậu bé. Nó vỗ vỗ vai Tiểu Quý, cười nói: "Cậu đừng tuyệt vọng như thế, sau này mình chính là người nhà của cậu, mình sẽ nấu cơm cho cậu ăn, chỉ cần cậu có gì cần người giúp một tay mình nhất định sẽ cố gắng giúp cậu."

Trong mắt Tiểu Quý lóe lên một tia cảm động, thế nhưng cũng chỉ là nháy mắt, giống như chưa từng lóe lên, sau đó cậu bé lại chạy ra vườn chơi, về mặt bây giờ so với vừa nãy như hai người khác nhau. Thành Thành nhìn bóng dáng ngây thơ hoạt bát của cậu bé ở đó, trong lòng rất khó chịu. Không có nhà là một loại cảm nhận như thế nào nhỉ?

Trước đây lúc nó còn nhỏ cũng không có nhà, nhưng khi đó không hiểu gì, thấy người khác làm cái gì thì nó làm cái đó, sau đó lại có nhà, có anh trai... Thành Thành nghĩ đến đây, tim đau đớn như bị kim châm vậy.

"Mày nếu như chưa trưởng thành thì thật tốt, trưởng thành rồi lại không đáng yêu."

"Em biết có một loại phương pháp có thể làm em không trưởng thành, anh muốn nghe không? Lão đại."

"Chính là em ngày hôm nay ăn cơm, ngày mai không ăn. Ngày mốt lại ăn, ngày kia lại không ăn... Như vậy không phải sẽ lớn lên chậm sao?"

"À, thì ra là như vậy, vậy lúc mày đi ăn xin không phải đều là bữa đói bữa no sao? Mày luôn luôn ăn không đủ no nên lớn lên chậm như vậy, vậy mày bây giờ trên thực tế đã hơn 60 tuổi rồi hả? Ra là một lão già hói đầu a."

"Không phải, không phải, em mới không phải là lão già hói đầu đâu!"

...

Chuyện cũ từng hồi từng hồi hiện về trong đầu Thành Thành, mỗi khi đêm khuya vắng vẻ hay là lúc vô tình nghe người khác nhắc tới, nó lại không sao không chế bản thân nhớ lại chuyện trước kia. Mỗi một tình tiết đều rõ ràng như vậy, phảng phất như vẫn luôn tồn tại trong đầu, thừa dịp bản thân hơi bất cẩn động vào thì lại dả kích nó một lần nữa. Loại giày vò này phải đến lúc nào mới có thể thoát ra đây, Thành Thành mệt mỏi nghĩ.

"Cậu xem loại hoa này nè! Mau tới đây, Lưu Ân." Tiểu Quý đứng trong sân gọi, cắt đứt hồi ức của Thành Thành. Lúc đầu Thành Thành cũng không có phản ứng nhiều với cái tên này, sau này mới nghe quen biết rõ là đang gọi nó.

"Cậu nhìn xem, chính là loại màu trắng này, đây không phải là do mình trồng, là nó tự mọc ra, nhỏ quá ha, nhưng mà rất thơm, cậu ngửi thử một cái đi." Tiểu Quý ngắt một đóa hoa xuống, đưa tới bên mũi của Thành Thành, mùi hương có chút gay mũi, Thành Thành cũng không thích ngửi lắm. Thế nhưng Tiểu Quý lại cầm trong tay ngửi rồi lại ngửi, bộ dáng có vẻ như rất thích.

"Cậu rất thích trồng hoa sao?" Thành Thành tò mò hỏi.

"Mình không phải thích trồng hoa, mình chưa từng đi học, mình không biết hình dung như thế nào, nhưng mình mong muốn mình cũng trở nên xinh đẹp như hoa." Tiểu Quý nói xong lại nhìn đóa hoa trắng nhỏ nhỏ mà nở nụ cười.

"Nhưng cậu là con trai mà! Sao lại muốn xinh đẹp chứ? Không phải là nên muốn đẹp trai sao?" Thành Thành cảm thấy rất khó hiểu.

"Mình không biết nữa! Mình chỉ biết đẹp là được rồi... Mình mới mặc kệ mình là nam hay nữ a!" Tiểu Quý nói xong lại chạy đi ra xa xa.

Mặc kệ là nam hay nữ, người này cũng kỳ quái quá đi! Thành Thành đứng tại chỗ có chút mù mịt đầu óc, nó cũng đi tới bên bụi hoa, nhìn đủ loại màu sắc của hoa, cúi đầu ngửi một cái, thấy một đóa rất đẹp, Thành Thành muốn hái xuống. Tiểu Quý ở đằng xa lớn tiếng kêu: "Đừng động vào hoa của mình, bằng không mình nóng với cậu đó."

Thành Thành tức giận bĩu môi một cái, cũng hô một tiếng về phía đằng xa: "Keo kiệt!" Tiểu Quý nhỏ cò ở đằng đó làm như là không nghe được. Thành Thành có chút buồn chán, ngồi trên bãi cỏ ngẩng ngốc, Tiểu Quý ở bên cạnh vừa nhỏ cò vừa nhìn về phía Thành Thành, thật xinh đẹp, Tiểu Quý nhìn không được cảm thán một câu ở trong lòng, đã lâu rồi không có đứa trẻ nào xinh đẹp như vậy đến đây ở

Chương 71

Một ngày nọ, Tiêu Hải Chân về nhà, vào cửa liền hô: "Nhóc Lưu Ân, mau ra đây." Thành Thành vội vàng chạy từ trong một phòng khác ra.

"Chuyện gì ạ?" Nhiều ngày không gặp Tiêu Hải Chân như vậy, không ngờ trên mặt của anh ta lại bị thương.

"Em thu xếp một chút, chúng ta đi Nam Kinh, chiều nay lên máy bay." Lần này Tiêu Hải Chân đã không còn bộ dáng đùa giỡn cợt nhả trước đây, vẻ mặt rất là nghiêm trọng.

"Tại sao phải đi Nam Kinh ạ? Em... chưa chuẩn bị gì." Thành Thành ấp úng nói.

"Vậy không cần chuẩn bị nữa, đi theo anh mau! Nhanh lên một chút, có người chờ đó!" Tiêu Hải Chân kéo tay của Thành Thành xông ra ngoài.

"Không được." Thành Thành tránh khỏi tay anh ta, "Com em nấu cho Tiểu Quý vẫn chưa chín a! Sao Tiểu Quý không đi cùng với em?"

"Tiểu Quý? Ai cơ?" Tiêu Hải Chân nhìn xung quanh, chỉ thấy người anh ta mang về đang đứng ở đó mỉm cười. "Nó hả, nó không có tốt như em, anh không mang nó theo."

"Cậu không phải tên là Tiểu Quý sao?" Thành Thành có chút thương tâm hỏi.

"Đó là nghề danh của mình, mới đặt. Cậu đừng có để ý đến mình, tự đi đi!" Tiểu Quý vẫy vẫy tay với Thành Thành.

"Thế nhưng ở đây mình chỉ có một mình cậu là bạn, cậu không đi mình nhất lắm, làm sao bây giờ?" Tiểu Quý bị Thành Thành làm cho giật mình, có điều không lâu sau đã lấy lại bình tĩnh, cậu cười nói với Thành Thành: "Không có việc gì, trước đây mình cũng từng ở đây rồi, hai ngày nữa là cậu ổn thôi."

Thành Thành còn muốn nói điều gì, Tiêu Hải Chân thực sự không đợi được nữa, liền khiêng Thành Thành lên vai mang đi, Tiểu Quý ở phía sau thở dài.

Trên đường đến sân bay Thành Thành cứ luôn nhìn lên Tiêu Hải Chân, Tiêu Hải Chân cũng không có nói gì, mắt vẫn nhìn ra bên ngoài, Thành Thành càng không ngừng đánh trống ngực, không biết bước tiếp theo sẽ lại phải đối mặt với cái gì.

Đến Nam Kinh rồi, vừa mới xuống máy bay, Tiêu Hải Chân đã mang Thành Thành đi gặp một người.

"Chính là chỗ này, chú Ngô, con đã mang người đến rồi, chú nhìn xem được không? Tự chạy đến, không có người thân gì." Tiêu Hải Chân cung kính nói với bóng lưng của người kia.

Cái người được gọi là chú Ngô kia quay đầu lại, Thành Thành bị dọa giật cả mình, trên mặt của ông ta có chỗ thiếu hụt nghiêm trọng, giống y như ma đầu trong phim. Ánh mắt của ông ta chuyển qua chuyển lại mấy vòng quanh người Thành Thành, thấy Thành Thành rất mất tự nhiên, sau khi xem xong chú Ngô chậm rãi nói: "Cũng không tệ lắm..."

Tiêu Hải Chân thở dài một hơi, nhìn Thành Thành một chút rồi dè dặt cẩn thận đi ra ngoài.

"Thành Thành, qua đây, cháy rồi, đến chỗ anh mau. Bên chỗ em có lửa kìa!" Trình Hàn Lang vươn tay về phía Thành Thành, ánh mắt vô cùng lo lắng.

"Anh ơi... Cứu em." Thành Thành nhìn ngọn lửa bốc lên xung quanh, kêu lên từng tiếng từng tiếng. Tại sao, tại sao em không kêu được, em cũng không với được tới tay anh, mà anh, càng ngày càng cách xa em.

"Anh không thể cứu em được, chị Ngô Ngọc của em còn ở bên kia, anh phải đi cứu cô ấy, xin lỗi..." Trình Hàn Lang quay đầu.

"Đừng mà, anh, anh không cứu em em sẽ chết, anh, em sai rồi, em không thích anh, em không yêu anh, anh quay lại đi, quay lại đi..." Thành Thành ra sức gào khóc, không thể nào nhấc bước chân được, hình như có người lôi nó lại không cho nó đi, ngọn lửa bên cạnh cuốn nó vào, trên tay áo, trên mặt, trên người nó khắp nơi đều là ngọn lửa chết chóc, một mình Thành Thành không ngừng lăn lộn trong biển lửa.

"A...." Thành Thành bỗng nhiên cuồng cuồng la lên, tinh mộng, trời vẫn còn đen, mồ hôi đã đổ đầy người. Thành Thành nhìn xung quanh, nơi xa lạ, giường xa lạ, mọi thứ đều khiến cho người ta thấy rất sợ hãi. Khoảng thời gian đêm tối sau này còn dài như vậy, phải làm sao để vượt qua cái đêm tối này. Thành Thành ngồi xuống nhìn ra bên ngoài, sao đều trốn hết vào đám mây đen rồi, tháng này khí trời ở phương nam đang vào mùa mưa, cả tháng chẳng hề thấy được mấy lần trời nắng.

Ngẫm lại nó đã bỏ đi đến đây hơn một tháng, không biết bây giờ thế nào, đồ trong tủ lạnh đều mốc meo hết rồi đi? Ngăn dưới cùng của tủ lạnh còn có hộp kem việt quất nó thích ăn nhất nữa! Trong nhà có người dọn dẹp không? Có phải là ngay cả trên giường cũng đầy bụi rồi không?

Thành Thành cẩn thận nhẹ nhàng lấy bé Tể Công trong túi xách bên cạnh ra ôm vào trong lòng, khi sợ hãi ôm bé vào trong lòng sẽ thấy dễ chịu một chút. Thành Thành giờ bé Tể Công lên, chăm chú nhìn, nhớ lại khi còn nhỏ chơi trò làm thầy giáo nó thích nhất là bé học sinh Tể Công này, bởi vì bé không bắt động như những thứ khác, bé là vật sống, biết ca hát.

Nghĩ tới việc làm thầy giáo, lòng Thành Thành rất khó chịu, e là nguyện vọng này đã vô duyên với nó rồi đi! Nó lấy mấy quyển sách tham khảo trong túi ra, mấy ngày trước nó tùy ý xem qua đã thấy có nhiều chỗ đọc không hiểu. Kiến thức cấp ba vốn đã khó, hơn nữa tư chất của nó vốn không tốt, một lần chậm trễ thì cũng chẳng hiểu gì, hơn nữa nó còn phải nuôi sống bản thân, phải đi làm công, đi kiếm tiền. Nguyện vọng kia vĩnh viễn cũng chỉ là một nguyện vọng thôi!

"Nhóc ăn xin nhỏ, em hát cho thầy nghe một lần nữa nha! Khi đó thầy ngốc, cứ mãi không cho em hát, bây giờ tha hồ mà hát đi!"

Thành Thành nhăn nhó, "Giày cũng thủng, mũ cũng thủng, cà sa trên người cũng thủng, người cười ta, họ cười ta..." (bài hát Tể Công...)

<https://youtu.be/Z6neRKGDUJs>

"Nhóc ăn xin, cho mày một món quà."

"Cái gì ạ? Lão đại, lão đại, mau cho em xem đi."

"Nhóc ăn xin, đây là quà sinh nhật của mày, nhóc ăn xin nhỏ! Từ nay về sau nó sẽ là con trai mày nha."

"Là con của hai đứa mình sao?"

"Cái gì mà hai đứa mình! Ai có con với mày ạ?"

Ban đêm tại một nơi vắng vẻ, tất cả mọi người đã đi vào giấc mộng đẹp, Thành Thành ôm nhóc ăn xin nhỏ nghe hát một lần rồi lại một lần, cho đến khi tiếng hát trong miệng nhóc ăn xin nhỏ cũng không còn phát ra được nữa.

Sáng hôm sau Thành Thành rời giường rất sớm, ngày hôm qua Tiêu Hải Chân bảo hôm nay sẽ quay về tìm nó, Thành Thành đã chuẩn bị kỹ càng từ lâu.

"Hôm nay anh dẫn em về cho một người, người kia mới là người bỏ tiền ra trị bệnh cho em, cho em cái ăn chỗ ở ngày thường, cho nên đến đó rồi, cái gì em cũng phải nghe lời người đó, coi như là để báo đáp người ta." Tiêu Hải Chân vỗ vỗ vai Thành Thành.

"Anh yên tâm đi! Em không phải là người vong ơn bội nghĩa."

"Được, chúng ta đi thôi!" Tiêu Hải Chân dẫn theo Thành Thành đến một nơi. Cái chỗ này rất heo lánh, phải vòng qua rất nhiều khúc quanh mới tới nơi này. Ở đây có một căn biệt thự lớn, phong cảnh xung quanh biệt thự rất độc đáo. Không giống như kiểu cây cao bóng cả ở phương bắc, cây cối phương nam đều thấp bé gầy yếu, có khoảng hơn mười loại hoa xung quanh biệt thự, giống như là một hoa viên, phía trước căn biệt thự là một sân vận động, ở giữa có một hồ bơi, Thành Thành âm thầm cảm thán trong lòng người này cũng thật là xa xỉ, nhưng mà nó tới nơi này để làm gì, chỉ là vì cảm ơn thôi sao?

Đứng ở cửa, Thành Thành nhìn thấy chú Ngô ngày hôm qua kia đang canh giữ ở cửa, tuy rằng đã gặp một lần, nhưng nhìn thấy mặt nó vẫn còn có chút sợ.

"Tự em đi vào đi, anh không theo em nữa, ân nhân của em đang ở bên trong." Tiêu Hải Chân đứng ở cửa nói với Thành Thành. Thành Thành có chút sợ sệt, ném một ánh mắt xin giúp đỡ về phía Tiêu Hải Chân, hi vọng Tiêu Hải Chân đi vào cùng nó. Thế nhưng sắc mặt Tiêu Hải Chân không hề lay động chút nào, trực tiếp bước xuống bậc tam cấp mở cửa xe rồi đi mất.

Một mình Thành Thành đứng ở cửa nhìn xung quanh, bên ngoài biệt thự còn có rất nhiều vệ sĩ, mặt mày biểu cảm đều rất nghiêm túc, sau khi thấy vậy trong lòng càng sợ hãi. Thành Thành do dự thật lâu, cuối cùng vươn tay chậm rãi đẩy cửa ra.

Nội thất của biệt thự càng xa hoa hơn, Thành Thành dè dặt cẩn thận đi vào, ở tầng một có rất nhiều phòng, tuy rằng có không ít người canh gác, quét tước ở đó nhưng Thành Thành vẫn cảm thấy vắng vẻ, nó đứng ở cửa như là một người lạc đường, không biết nên nói với ai, cũng không biết mình có thể chờ ở nơi nào, cho nên Thành Thành đứng yên ở cửa thật lâu cũng không tiến lên phía trước một bước nào.

"Cậu là Hải Chân giới thiệu tới sao?" Rốt cục có một bác gái đi tới bên này nói chuyện với Thành Thành, lúc này Thành Thành mới thở dài một hơi, "Vâng ạ!"

"Cậu theo tôi qua đây đi!" Bác gái kia dẫn Thành Thành lên lầu, còn trống trải hơn cả tầng dưới, nhưng trái lại tầng trên có vẻ có cao cấp hơn một chút. Một phòng rồi lại đến một phòng, bác gái cứ đi tới, trong lòng Thành Thành vẫn thầm nói ở đây rốt cuộc có bao nhiêu phòng, cuối cùng đi tới một căn phòng thoạt nhìn rất tầm thường, bác gái dừng lại.

"Ở đây ạ?" Thành Thành tò mò hỏi, bác gái gật đầu.

Thành Thành nom nớp lo sợ đi vào, không biết tại sao, trên người cứ thấy lạnh lạnh, không biết có phải là nhiệt độ trong phòng thấp hay không. Thành Thành không nghĩ tới bên trong căn phòng còn chứa một căn phòng khác, nó nhẹ nhàng gõ cửa một cái, "Xin hỏi... có người không ạ?"

"Cửa mở, vào đi!" Thành Thành nhẹ nhàng đẩy cửa ra, đi vào bên trong, đập vào mắt là một cái giường lớn, bên cạnh giường lớn có một cái ghế bành, có một người ngồi trên đó, nhìn từ phía sau còn có một chút cảm giác cổ xưa.

"Thưa ngài, cảm ơn ngài đã cứu giúp, còn chữa bệnh..." lần đầu tiên Thành Thành nói lời cảm ơn với một trưởng bối, trong lòng không khỏi có chút khấn trương.

"Không cần cảm ơn, đây không phải là cho không, phải trả lại." Một giọng nói già nua truyền đến từ phía trước.

Thành Thành bị nói vậy mặt đỏ tới mang tai, lắp bắp trả lời: "Không phải... muốn lấy tiền của ngài, chờ... kiểm được rồi nhất định trả cho ngài."

Đang nói thì vị chủ nhân kia quay lại, là một ông lão thoát nhìn rất hiền hòa, hình như đã phát tướng rồi, thịt trên mặt đều dồn đống cùng một chỗ. Ông ta liếc mắt nhìn Thành Thành, giọng nói lập tức trở nên mềm mại hơn rất nhiều, "Trả tiền thì không cần gấp, ta đây lại có một chuyện con có thể làm, về số tiền khám bệnh, ăn ở thì làm vài lần là có thể trả hết nợ. Hơn nữa không tốn công phí sức."

Thành Thành nghe một hồi thì ra là muốn thuê nó làm việc ă, vậy là dễ xử lý rồi, "Lão tiên sinh, ngài nói đi, cái gì con cũng làm được."

Một câu lão tiên sinh kia khiến cho gương mặt của vị chủ nhân này co quắp một cái rõ ràng, nhưng ông ta nhanh chóng khôi phục biểu tình thân thiện, "Sau này cứ gọi ta là Tề tiên sinh, chuyện ta muốn con làm rất đơn giản, chính là hát một bài, nhảy một bản cho ta xem này nợ thôi. Tuyệt đối không cần con hi sinh cái gì, chủ yếu là con phải khiến ta vui vẻ. Bình thường một mình ta ở chỗ này buồn chán, không có ai ở cùng ta, ta muốn tìm một người làm bạn, con thấy thế nào?"

"Đơn giản như vậy ă? Thế nhưng con ca không được hay, hơn nữa cũng không biết nhảy múa. Không chừng ngài thấy con lại không vừa mắt."

"Không có việc gì, đến lúc đó ta dạy cho con, bây giờ con xuống lầu ăn cơm với ta. Ăn xong chúng ta lại đi lên, con thấy thế nào?"

"Dạ được... Đi ă!" Thành Thành nói xong cùng đi xuống lầu với Tề tiên sinh kia.

Bạn đang đọc truyện *Án Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72

Ăn cơm tối xong, Thành Thành lên lầu cùng Tề tiên sinh, trong đầu Thành Thành vẫn đang suy nghĩ chuyện phải hát. Nó biết loại công việc này, giống như là cùng trò chuyện tâm sự, chủ yếu là một vài người lớn tuổi trong lòng cô đơn, con cái lại không ở bên cạnh. Nó len lén trộm nhìn Tề tiên sinh, trong lòng còn sinh ra một tia thương hại, có đôi khi có tiền cũng chưa chắc là hạnh phúc.

"Tề tiên sinh, bây giờ con phải hát sao?" Thành Thành háng giọng một cái, có chút khấn trương.

"Không cần, con đi tắm một chút trước đi!"

"Tề tiên sinh, lát nữa con còn nhảy còn múa, nhất định sẽ ra rất nhiều mồ hôi, đến lúc đó mới tắm không được ă?" Thành Thành nhỏ giọng hỏi.

Tề tiên sinh không nói được cũng không nói không được, sắc mặt cũng không tốt lắm, Thành Thành lập tức hiểu rõ ý tứ của Thành Thành, có thể là lão tiên sinh này thích sạch sẽ thôi! Nó cũng đã một ngày không tắm rồi, cũng nên đi tắm một cái, một lát nữa đổ mồ hôi thì lại tắm một lần nữa cũng không có gì đáng ngại. Vì vậy Thành Thành ôm quần áo đến phòng tắm.

Phòng tắm cũng lớn như vậy, bên trong trắng đến mức lạnh cả người, trên sàn không nhiễm một hạt bụi, tuy rằng bình thường ở nhà nó cũng thích thu dọn, nhưng cũng chưa từng đạt đến cảnh giới này. Thành Thành đổ đầy nước trong bồn tắm rồi bắt đầu đứng bên cạnh bồn coi quần áo. Gương ở trong phòng tắm thật là lớn, lớn đến nỗi không có chỗ nào để trốn để tránh, chỉ có thể nhìn mình rõ mồn một trong gương.

Nước trong bồn tắm đã đầy, Thành Thành nhanh chóng nằm vào, lúc ngồi máy bay cả người đều mệt mỏi, nằm trong bồn tắm cảm giác thật là thoải mái, Thành Thành không tự chủ được mà nhắm hai mắt lại. Nó vượt thành bồn tắm, ảo tưởng đây là nhà của mình, nếu như không mở mắt ra, cảm giác thật sự giống như vậy, bồn tắm ấm áp, còn có chồng khăn lông xếp chỉnh tề bên cạnh, còn có người xem ti vi ở bên ngoài... Đến lúc ý thức được mình đang nghĩ cái gì, Thành Thành nhanh chóng lắc đầu, mở mắt.

"A!! Ngài..." Thành Thành thấy Tề tiên sinh đang ngồi xồm xuống nhìn nó, môi cũng bắt đầu run run. "Sao ngài lại vào đây... Con vẫn chưa có tắm xong." Nghĩ tới đây, Thành Thành vội vàng cuộn mình lại thành một khối, che đậy vị trí nhạy cảm.

"Ta chỉ là mang cho con một cái khăn tắm thôi, là bé trai cũng không nên không phóng khoáng như thế ă!" Tề tiên sinh vỗ vỗ đầu Thành Thành.

"Không phải là con ngại bị người khác nhìn thấy, con thấy nhà ngài không phải có rất nhiều người giúp việc sao ă? Cứ để họ đem đến không được sao ă! Chút chuyện nhỏ này cũng phải phiền đến ngài." Thành Thành vội vàng biện giải cho sự khấn trương mới vừa nảy của mình.

"Người giúp việc đều là phụ nữ, con muốn các cô ấy đem đến cho con sao?" Lời nói của Tề tiên sinh không mang theo ý tốt.

"Không... Không, lần sau nhất định con sẽ đem đủ đồ vào đây." Thành Thành nói xong thì cúi đầu chờ Tề tiên sinh đi ra ngoài, kết quả Tề tiên sinh vẫn bất động tại chỗ cũng không nói không rằng. Thành Thành cảm thấy ông ta cứ nhìn vào phía dưới của mình, không biết là do ảnh hưởng từ tâm lý hay là cái gì. Nó hốt hoảng cầm lấy bông tắm xoa xoa lưng tung, mắt nhìn về phía Tề tiên sinh.

"Ngài..." Bây giờ Thành Thành không thể nói nên lời mời ông ta ra ngoài, dù sao đây cũng là nhà người ta, Tề tiên sinh thấy đáng về đắn đo của Thành Thành, cười cười đứng lên, đi ra phía cửa, sắp tới cửa còn nói một câu: "Đi ra thì trực tiếp quần khăn tắm là được rồi, đừng xem ta như người ngoài."

Tề tiên sinh vừa đi ra Thành Thành mới kiểm lại được bức bối đến suốt hết lên lúc này, chuyện gì đã xảy ra, ông ta vào từ lúc nào. Sao mình lại không có cảm giác? Thành Thành suy nghĩ trong lòng. Tề tiên sinh này thực sự đúng là không kiêng nể gì cả, đến cả người khác tắm ông ta cũng dám đi vào. Thành Thành nhớ tới ánh mắt Tề tiên sinh cứ nhìn chăm chăm vào chỗ đó của nó, thân thể theo bản năng run run một chút.

Tề tiên sinh có lẽ không phải là loại người như vậy đâu! Thành Thành muốn nỗ lực xem lại cách nhìn của mình về Tề tiên sinh. Ông ấy cũng già như vậy rồi, làm ông nội mình cũng được, sao có thể có cái loại ý nghĩ này được, huống hồ nếu ông ấy muốn đùa giỡn cũng phải đùa giỡn con gái chứ! Trên đời này làm gì có nhiều đồng tính luyến ái như vậy. Có thể là mình đã quá lo lắng rồi, ông ấy giúp đỡ mình như vậy, vậy mà mình còn ở đó suy nghĩ lung tung, thật sự là có chút ăn cháo đá bát.

Ôm một phần hoang mang, lại thêm một phần hổ thẹn mà mặc xong quần áo, Thành Thành vừa muốn đi ra ngoài, lại nhớ tới vừa nãy Tề tiên sinh nói, ông ấy bảo nó trực tiếp quần khăn tắm đi ra ngoài. Thành Thành lại vội vàng cởi quần áo, quần khăn tắm vào đi ra ngoài. Tề tiên sinh đang ngồi trên ghế sofa xem cái gì đó.

"Ra đây. Sao tắm lâu như vậy a?" Tề tiên sinh thân thiết cười.

"Con... Dạ, con sợ con tắm không sạch sẽ ngài sẽ ghét bỏ con không phải sao?" Thành Thành trả lời.

"Ta làm sao mà ghét bỏ con được? Ta thích con còn không kịp nè!" Tề tiên sinh dùng ánh mắt dịu dàng không gì sánh được mà nhìn Thành Thành, Thành Thành cảm thấy da đầu có chút tê dại, cả người cũng mất tự nhiên.

"Được rồi, tiên sinh, con hát cho ngài nghe nha! Ngài muốn nghe cái gì ạ?" Lúc này Thành Thành mới nhớ tới mục đích mình đến đây.

"Con biết hát cái gì?" Tề tiên sinh khoanh tay nhìn nó, một bộ dáng dáng tai lắng nghe.

"Con không biết nữa, bình thường con cũng không nghe nhạc nhiều, anh con nói ngữ âm của con không được hoàn chỉnh..." Thành Thành nói xong lập tức ngừng miệng. (Ngữ âm là bốn thuộc tính là cao độ, cường độ, trường độ, âm sắc của giọng. Nôm na là độ cao, độ lớn, độ ngân và chất giọng. Nói ko hoàn chỉnh hay ko đầy đủ ý là 1 trong 4 thuộc tính này có cái ko đủ tốt thành ra hát ko đc hay)

"Con có anh trai à?" Tề tiên sinh tò mò hỏi, "Không phải là không có người thân sao?"

"Cũng không tính là vậy... Chỉ là một người quen thôi, không phải bây giờ có rất nhiều người tùy ý nhận anh chị em này nọ sao ạ?" Thành Thành giả vờ thoải mái nói, kỳ thực trong lòng đã như sông cuộn biển trào từ lâu.

"À..." Tề tiên sinh gật đầu một cái, "Con hát đi, hát cái gì cũng được."

"Con đây hát một bài tiếng Nhật vậy." Thành Thành trầm nghĩ, bài hát tiếng Nhật này có lẽ lão tiên sinh chưa nghe qua bao giờ, có chạy đi điều tra chắc cũng không biết. Vì vậy Thành Thành liền thâm tình hát lên. Lúc đầu chỉ là vì ứng phó, hát rồi hát lại không tự chủ được hòa tình cảm của mình vào đó. Bài hát này là Trình Hàn Lang dạy cho nó vào lần đầu tiên nó nhập viện, hần nói "Nếu em có thích ai thì hát cho người đó nghe", cho nên Thành Thành cứ nhẹ giọng ngâm nga lúc Trình Hàn Lang ngủ say trong phòng bệnh của nó, không nghĩ tới ngày hôm nay lại hát cho một ông cụ lạ lẫm ở nơi đất khách xa xôi. (Có thể là bài này:

<https://youtu.be/KaV0E7VHDW0>

Khi hát xong câu cuối cùng để kết thúc công việc thì Thành Thành cảm thấy lòng của nó lại bắt đầu đau, Tề tiên sinh vỗ tay, lúc này Thành Thành mới được kéo về thực tế.

"Con hát không tệ, có thể thấy con làm một người rất trọng tình cảm. Thích cô gái nào sao?" Tề tiên sinh hí híp mắt hỏi.

"Không có ạ..." Thành Thành ngượng ngùng nói.

"À, vậy càng tốt!" Thành Thành không rõ ý tứ của ông ta. Tề tiên sinh vừa cười vừa hỏi: "Vậy con có biết nhảy múa không?"

"Nhảy múa thì con không biết ạ, thân thể con không tốt, không có lực nên nhảy cũng khó coi lắm ạ."

"À!" Tề tiên sinh gật đầu một cái, cầm lấy tờ báo bên cạnh bắt đầu xem. Cứ như vậy là xong rồi sao? Thành Thành nghĩ thầm, đơn giản như vậy, hay là lát nữa sẽ có việc phức tạp hơn. Thành Thành thấy nét mặt Tề tiên sinh có vẻ nghiêm túc, cũng không dám quấy rầy, đành phải ngoan ngoãn ngồi bên cạnh, thỉnh thoảng nhìn xung quanh một chút.

Qua khoảng một tiếng sau, Tề tiên sinh rốt cục cũng bỏ tờ báo xuống, nhìn Thành Thành nói: "Con xoa đầu giúp ta, ta thấy hơi nhức đầu."

"Dạ!" Thành Thành vội vàng đi tới, đặt hai ngón giữa lên hai bên huyệt thái dương chậm rãi xoa xoa, sau đó hỏi một câu: "Đỡ hơn chút nào không ạ?" Tề

tiền sinh kéo tay nó lại một chút, lôi nó lên trên đùi của ông ta, muốn kéo khăn tắm của Thành Thành xuống.

"Ngài làm gì vậy? Không được..." Thành Thành ra sức đẩy tay ông ta ra, giùng giàng nhảy xuống khỏi chân ông ta, vội vàng chạy vào phòng tắm, muốn đi mặc quần áo. Vào phòng tắm rồi, nó vội vàng đóng cửa lại, vừa tìm quần áo vừa nhìn xem cửa sổ có khóa không, nếu thấy không ổn thì nhảy xuống. Thành Thành đang suy nghĩ thì cảm thấy mình bị một lực mạnh bế lên, nó đã ý thức được là ai, sợ hãi kêu to, tay vung vẩy lung tung trên khung.

"Vật nhỏ, cũng nghịch ngợm thật." Tề tiên sinh đè Thành Thành trên giường.

"Ông làm gì vậy? Tôi hát cho ông nghe là tôn kính ông. Nhưng ông cũng không thể như vậy, tôi thiếu ông một phần nhân tình, sau này nhất định tôi sẽ trả lại, nhưng tuyệt đối không phải bằng phương thức này, những gì nợ ông tôi nhất định sẽ trả. Xin lỗi, tôi không bán, xin tôn trọng tôi." Thành Thành cố sức liều mạng cũng không ngăn ông ta được, huống chi bên ngoài còn có nhiều người của ông ta như vậy chứ! Thành Thành nỗ lực nói chuyện lí lẽ với ông ta.

"Em nghĩ ta quan tâm tới chút tiền đó sao? Em không cần khăn trương, ta sẽ không làm tổn thương em, em chỉ là một đứa trẻ, ta thích mấy đứa bé thôi. Tôi hôm nay em ngủ với ta một đêm, ta đảm bảo là sẽ không làm gì, ta chỉ muốn thương em thật nhiều thôi, được không?" Thái độ của Tề tiên sinh rất ôn hòa, nhưng mà trong mắt của Thành Thành thì cũng là vô cùng buồn nôn.

"Không được, không cần bàn, tuyệt đối không có khả năng." Thành Thành quay mặt sang chỗ khác.

"Được thôi, nếu bé con không nghe lời, ta đây phải dạy bảo thật đáng hoàng thôi." Tề tiên sinh vỗ tay một cái, hai người cao to bước đến.

"Ta hỏi em một lần nữa, em có đáp ứng yêu cầu đơn giản như vậy không? Nhất định phải nhận một chút giáo huấn có phải không?"

"Các người làm gì? Úc hiếp người sao? Tôi cũng không trêu chọc đến các người, các người làm gì..." Hai người kia đầu thềm nghe Thành Thành nói cái gì, tay chân thuần thục đặt Thành Thành lên trên giường, Thành Thành khẽ động một cái cũng không được, chỉ có thể nhìn chăm chăm Tề tiên sinh đang đi về phía nó.

"Ông muốn đánh cứ đánh, muốn giết cứ giết, tôi nhận." Thành Thành hung tợn nói.

"Nhìn rất yếu đuối vậy mà còn rất có khí phách ha! Giữ cho chặt!" Tề tiên sinh vươn tay, thoáng cái kéo cái khăn tắm của Thành Thành rút xuống, thân thể của Thành Thành lập tức bại lộ trong không khí, ánh mắt Tề tiên sinh cực kỳ hèn mọn, tay sờ vào chỗ đó.

"Đừng... A! Không được." Thành Thành kinh hãi hô lên, tay của Tề tiên sinh xoa nắn nơi đó một trận, toàn thân Thành Thành đều run rẩy. Trong dạ dày hình như có một đồng thứ đang cuộn cuộn trào lên.

"Thế nào? Còn chưa bị ai chạm vào hả? Bé con à! Về mặt thật đáng yêu, hai người các người nhìn cái gì?" Tề tiên sinh rống to với hai tên thuộc hạ hai bên. Sau đó ông ta ngưng động tác, lấy ra một vật nữa ở bên cạnh, Thành Thành biết nhất định là đồ dùng ở trên phương diện này, nó uốn éo người, kháng cự tay của Tề tiên sinh. Nhưng như vậy lại rõ ràng khơi lên hứng thú lớn hơn ở Tề tiên sinh.

"Không được! A..." Khi món đồ chơi tình thú chạy bằng điện vừa chạm vào Thành Thành, Thành Thành cảm thấy cả người đều co quắp lại, cứ tiếp tục như vậy sẽ thực sự tạo thành hậu quả nghiêm trọng. Vì vậy Thành Thành cắn môi cầu xin tha thứ: "Tôi nghe lời ông, ông đừng như vậy nữa, tôi buồn nôn." Lời nói của Thành Thành khiến Tề tiên sinh thu tay về, Tề tiên sinh nhìn Thành Thành thở phò phò trên giường một chút, ra ý bảo hai người đi ra ngoài.

"Lúc này mới ngoan sao, vốn dĩ là một chuyện rất đơn giản. Ta chỉ muốn ôm em mà cũng chỉ ôm em ngủ thôi, không làm cái gì khác cả, em cũng không nên khiến cho bản thân mình chịu tội." Tề tiên sinh vuốt mặt của Thành Thành một cái, Thành Thành liền hét ra.

Suốt một đêm này Tề tiên sinh thực sự không có làm chuyện gì, chỉ là ôm Thành Thành không nhúc nhích mà ngủ, giống như Thành Thành chỉ là một cái gối ôm của ông ta. Nhưng Thành Thành lại cả đêm không ngủ, trong lòng luôn luôn vô cùng cảnh giác. Nó nghe từng tiếng thở ồ ồ truyền đến từ bên cạnh, trong lòng không thể nào bình tĩnh được, trong đầu của nó vẫn tính toán chuyện ngày mai làm sao thoát khỏi cái bê khô này.

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73

Sáng hôm sau khi Thành Thành đứng lên, người bên cạnh đã đi mất, nó nhanh chóng nhìn xung quanh một chút, dường như không có ai cả. Thành Thành lập tức mặc quần áo, nhẹ tay nhẹ chân đi ra ngoài, vừa mới đẩy cửa ra thì phát hiện hai vệ sĩ rất cường tráng đứng canh ở cửa.

Mình chỉ là đi ra ngoài một chút, hẳn là bọn họ không có ý kiến gì đâu nhỉ? Thành Thành thăm nghĩ, vì vậy nó ngẩng đầu, định ra ngoài một cách thật tự nhiên, vừa mới bước ra một bước đã bị đẩy trở lại.

"Các người thế này là có chuyện gì a? Dựa vào cái gì mà giam lỏng tôi? Làm như vậy là phạm pháp, các người có hiểu không?" Thành Thành bất mãn nói với người canh cửa, hai vệ sĩ không có chút biểu tình nào, thậm chí ngay cả liếc mắt nhìn Thành Thành cũng không có.

"Hứ! Tôi không thèm ra ngoài nữa, dù sao lão lưu manh kia cũng không có ở đây." Thành Thành giận dỗi đi vào trong phòng.

Vào trong phòng rồi Thành Thành lại nhìn bốn phía, nó đi vào nhà vệ sinh trước, từ cửa sổ nhìn ra ngoài, dưới cửa sổ có hai người vệ sĩ, nó thất vọng về phòng ngủ. Làm sao bây giờ? Lần này không trốn ra được, lẽ nào phải ở trong này chờ chịu tội sao? Thành Thành đang nghĩ ngợi thì một tràng tiếng gõ cửa vang lên làm cho nó giật mình. Nó đột nhiên đứng lên.

"Ai?" Thành Thành lớn tiếng hô.

"Là mình, Tiểu Quý!"

Tiểu Quý? Thành Thành ngạc nhiên chạy ra mở cửa, nhìn thấy Tiểu Quý thực sự đứng ở cửa, Thành Thành thấy có chút không dám tin.

"Sao cậu cũng tới đây? Cậu tới cứu mình sao? Mình nói cậu nghe, lão chủ ở đây là biến thái đó." Thành Thành có chút vội vã nói.

"Cứu cậu? Cậu cũng quá ngây thơ rồi, chỉ bằng mình?" Tiểu Quý cười thâm trong lòng Thành Thành thật ngây thơ.

"Cậu làm sao mà tìm tới được nơi này? Nếu cậu có thể đi ra ngoài, mình đây cũng có thể đi ra ngoài nhỉ! Tiểu Quý, nhất định là cậu quen biết ông lão kia, cậu có thể nói cho mình biết chuyện gì xảy ra không?" Thành Thành gấp đến nỗi đỏ cả mắt.

"Ông ta không phải là người già, ông ta mới hơn 40 thôi."

"Mới hơn 40? Không thể nào! Khắp mặt ông ta đều là nếp nhăn." Thành Thành kinh ngạc nói, thế nhưng biểu tình của Tiểu Quý không hề có chút nào như đang nói đùa, Thành Thành không thể làm gì khác hơn là nghe cậu bé nói tiếp. (Ông bị già trước tuổi, hay còn gọi là bệnh lão nhi, có thể là mắc phải hội chứng Werner do rối loạn về gen và suy giảm tính dục là 1 trong những triệu chứng phụ của hội chứng này. K1q trong quá trình tìm hiểu không hiểu sao trên thế giới có 1000 người bệnh, Nhật lĩnh hết 800 @@)

"Thân thể ông ta rất yếu, không chỉ lão hóa nhanh hơn người thường, ông ta còn bị bất lực, căn bản là không được trên phương diện kia."

"... Ngày hôm qua còn..." Đầu lưỡi Thành Thành như lú lại, nói không nên lời.

"Có phải hôm qua ông ta bảo cậu cởi quần áo? Sau đó còn sờ loạn?" Tiểu Quý cười hỏi Thành Thành, mặt của Thành Thành thoáng cái liền đỏ lên.

"Đúng... Làm sao cậu biết?"

Tiểu Quý cười cười. "Bởi vì ông ta bị bệnh ý dâm. Ông ta đặc biệt thích mấy cậu bé hoặc cô bé, chỉ cần da trắng thịt trơn, khuôn mặt xinh đẹp là được. Ông ta không muốn tìm người trong quán rượu, vì sợ dính bệnh. Cho nên phái Tiêu Hải Chân chuyên phụ trách việc tìm cho ông ta một ít người nhỏ tuổi xinh đẹp, có gánh nặng gia đình, để có thể cung cấp người cho ông ta hưởng thụ mọi lúc mọi nơi. Cậu và mình đều là một trong những người bị chọn."

"Cậu cũng bị ông ta làm gì rồi?" Thành Thành tròn to hai mắt, phản ứng của Tiểu Quý thoát nhìn rất bình thản, không hề có chút biểu tình khuất nhục gì cả.

"Dù sao đi nữa mình như vậy cũng chẳng thể kiếm được bao nhiêu tiền, như bây giờ thì cũng không cần lo ăn, lo mặc. Còn hơn một số MB, cuộc sống của mình dù sao cũng tốt hơn rất nhiều rồi, ít nhất thân thể mình sẽ không chịu nhiều tổn thương, nhiều lắm chỉ là cho ông ta nhìn. Cũng không cần lo lắng dính bệnh, cho dù là bị trêu đùa, cũng chỉ là một ít công cụ mà thôi, mình nghĩ mình sống vô cùng tốt rồi!" (MB = money boy = kỹ nam, trai bao)

"Làm sao mà tốt được chứ? Cậu cảm tiền kiếm được như vậy không thấy buồn nôn sao?"

"Buồn nôn?" Tiểu Quý cười khở một cái, "Buồn nôn dù sao cũng tốt hơn đối bụng nhiều đó! Cho dù là buồn nôn cũng chỉ là buồn nôn chính mình thôi, người khác cũng không nhìn thấy được."

"Không được, cậu không thể nghĩ như vậy được, sống như vậy không có tự tôn, không có tự do, chỉ ăn đủ no là có thể khiến cho cậu hài lòng sao." Thành Thành đau lòng nói.

"Thế nào là không tự do? Hiện tại mình không phải là tự do đi lại sao? Với ai ông ta cũng chỉ thấy mới mẻ một đoạn thời gian, đoạn thời gian trước là mình, trong khoảng thời gian này là cậu. Ngày nào đó ông ta muốn mình tới mình sẽ tới nữa, ông ta còn không nhớ nổi mình chạy đến chỗ Tiêu Hải Chân chơi." Tiểu Quý khoát tay một cái, lộ vẻ không sao cả.

Thành Thành bắt tay cậu bé lại, dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn cậu bé: "Tiểu Quý, mình vẫn luôn xem cậu là bạn tốt, mình xin cậu, cậu đừng đối xử với bản thân như vậy, chúng ta đều là người, nếu như cậu không đối xử tốt với bản thân, như vậy thì cũng không ai đối xử tốt với cậu nữa!"

Tiểu Quý hất tay của nó ra, có chút tức giận. "Mình không đối xử tốt với bản thân? Lẽ nào cậu cho rằng mình vì một chút tôn nghiêm mà ăn không đủ no, mặc không đủ ấm thì là đối xử tốt với bản thân? Cậu đừng coi thường mình, có lẽ chỉ một ngày sau cậu cũng sẽ nghĩ như vậy."

Thành Thành nhìn cậu bé không nói nên lời, nó thật sự lo lắng cho Tiểu Quý, mong muốn Tiểu Quý có thể cùng nó thoát khỏi bể khổ này, thế nhưng Tiểu Quý căn bản không nghe lời khuyên của nó, chẳng lẽ phải trơ mắt nhìn bản thân và bạn bè bị một tên biến thái tùy ý thương thức sao?

"Trò chuyện cái gì đó? Hai bảo bối bé nhỏ của ta cũng rất thân thiết với nhau nha." Tiếng nói từ cửa vọng lại dọa Thành Thành nhảy dựng, Tiểu Quý cũng

đứng lên, Thành Thành dùng ánh mắt nguy hiểm nhìn Tề tiên sinh.

"Nhìn ta như thế làm gì? Không thích ta dẫn thêm một người vào sao?" Tề tiên sinh cười sò mặt của Thành Thành, bị Thành Thành quay mặt né tránh.

Đúng lúc này, Tiểu Quý thoảng cái liền dán tới, mở to một đôi mắt to long lanh ánh nước nhìn Tề tiên sinh, Tề tiên sinh lập tức nở nụ cười. Ông ta một hơi ôm lấy Tiểu Quý, đặt lên chân ông ta rồi nhìn Thành Thành. Thành Thành chỉ thấy như là một người ông ôm cháu trai, nếu như người ông này lại là một tên biến thái, thế thì cảnh tượng lúc này thật sự là buồn nôn.

"Em không nghe lời như Tiểu Quý, em thật sự là nên học tập em ấy một chút đi, Tiểu Quý, em nói sao?" Tề tiên sinh dùng bàn tay già nua vuốt ve nửa người dưới của Tiểu Quý, Tiểu Quý thân nhiên cười, chờ Tề tiên sinh lên tiếng.

"Em đứng trước mặt Lư Ân, à gọi là Lư Ân nghe không hay, gọi là bé yêu đi! Em đứng trước mặt bé yêu, cởi quần ra, tự an ủi cho ta xem." Tề tiên sinh lộ ra nụ cười giảo hoạt với Thành Thành đang cảm tức nhìn ông ta.

Tiểu Quý dạ một tiếng rồi thuận theo cởi quần xuống, tay tự đặt ở trên hạ thân của cậu bé, chuyển động từng chút từng chút, vẻ mặt liên tục thay đổi rất quyến rũ, còn kèm theo từng trận từng trận rên rỉ. Tề tiên sinh dùng vẻ mặt dâm đãng nhìn cậu bé, nếp nhăn trên mặt cười thành một nhúm.

"Không... Sao cậu có thể?" Thành Thành lập tức nhắm mắt lại không nhìn cậu bé, vì sao? Vì sao lại muốn làm những trò này trước mắt mình? Mình không muốn xem! Thành Thành mở mắt ra, kéo tay của cậu bé. Thành khẩn nói: "Đừng như vậy nữa được không? Cậu sao lại có thể..."

Lời của Thành Thành còn chưa nói hết đã bị một động tác cắt đứt, Tiểu Quý cầm lấy tay của nó đặt lên hạ thân của cậu bé mà xoa nắn, cười quyến rũ với Thành Thành. Thành Thành liều mạng tránh khỏi tay của Tiểu Quý, tức giận đến run người, nói không nên lời.

"Chưa đến đâu a! Em đã không xem nổi rồi à? Hôm nay ta đây cho em mở rộng tầm mắt một trận, Tiểu Quý, cảm những thứ tốt hơn đến đây, ta muốn cho em ấy xem từng cái một." Tề tiên sinh không chút lưu tình nói.

"Đừng đi, cậu nghe mình, đừng đi mà, ông ta sẽ làm cậu bị thương, ông ta chỉ là đùa giỡn với cậu!" Thành Thành kéo tay của Tiểu Quý, liều mạng ngăn cản. Tiểu Quý không nhúc nhích được, chỉ có thể dùng ánh mắt cầu xin Tề tiên sinh. Tề tiên sinh vỗ tay một cái, hai người tiến vào, vẫn là hai người đi qua, Thành Thành muốn trốn về đằng sau, lại bị hai người kia đè chặt xuống. Tiểu Quý liếc mắt nhìn Thành Thành, không nói thêm gì, đi thẳng ra ngoài.

Đợi đến lúc Tiểu Quý bước vào đã cầm một đồng đồ lớn, Thành Thành chưa từng thấy qua, tuy rằng không biết dùng thế nào, thế nhưng cảm giác rất kinh khủng. Đầu tiên Tề tiên sinh bảo Tiểu Quý cầm một cái trứng rung trực tiếp nhét vào phía sau của cậu bé, không hề có bất kỳ chất gì bôi trơn, hơn nữa muốn ở gần đó để Thành Thành nhìn. Thành Thành dùng sức lắc đầu, lại bị hai người kia cố định vững chắc.

Biểu tình trên mặt Tiểu Quý rất thống khổ, Tề tiên sinh lại cười đến xán lạn, nhìn Tiểu Quý cả người run rẩy theo từng nút bật tần số, tim của Thành Thành cũng vỡ nát.

Sau cực hình này lại đến cực hình khác, cuối cùng Tiểu Quý đã không đứng nổi, quỳ rạp trên mặt đất cũng không nhúc nhích, toàn thân đều là mồ hôi, máu chảy xuống bên trong bắp đùi. Thành Thành ở bên cạnh cũng cảm thấy đến chảy máu.

"Cầm đi, đủ em chơi nửa năm, sau này cũng đừng đến nơi này nữa." Tề tiên sinh quăng vài xấp tiền lên trên người Tiểu Quý, Tiểu Quý hô hấp yếu ớt mà liếc mắt nhìn Tề tiên sinh, cố sức nhặt tiền lên.

Thành Thành ở bên cạnh cũng được buông lỏng ra, nó lập tức chạy đến trước mặt Tiểu Quý giúp cậu bé mặc quần áo vào, Tiểu Quý đưa mắt nhìn Thành Thành, trong ánh mắt cũng là sự chết lặng vô tận, Thành Thành nghĩ một giây đó tim của nó cũng đang rỉ máu. Nó muốn đỡ Tiểu Quý đi ra ngoài, Tề tiên sinh lại bảo hai người kia ngăn cản Thành Thành, Tiểu Quý đi đến cửa rồi quay đầu lại nhìn Thành Thành, dùng sức nở một nụ cười rồi đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74

"Cô là Ngô Ngọc?" Ngô Ngọc đứng ở cổng trường đại học, vừa bước ra khỏi cổng đã trông thấy một cô gái cao lớn đứng trước mặt.

"Đúng vậy, cô là?" Ngô Ngọc nở nụ cười vui vẻ.

"Đừng có giả bộ với tôi, cười buồn nôn như vậy. Đúng là tìm đánh!" Vu Tiểu Đồng lộ ra biểu tình hung hãn.

Sắc mặt Ngô Ngọc lập tức thay đổi, "Cô... là ai? Tôi không trâu, không chọc cô. Sao cô lại phải đến tận đây mắng mỏ tôi?"

"Mẹ! Ai nói phải là cô trâu chọc đến tôi thì tôi mới có thể chửi hả, bà đây đến tìm người chửi cho đã miệng được không?" Vu Tiểu Đồng cười nhạt một tiếng, Ngô Ngọc không muốn mắng chửi với cô bé ở cổng trường làm ảnh hưởng đến hình tượng của cô, cho nên cô muốn vòng qua Vu Tiểu Đồng, đi qua bên cạnh của cô bé. Vu Tiểu Đồng không để cho cô đi qua, Ngô Ngọc đi bên nào cô bé chặn bên đó, Ngô Ngọc tức đến đỏ mặt.

"Cô mà cũng đỏ mặt hả? Chuyện nhỏ thế mà cô cũng đỏ mặt ở đây được à? Đúng là giả bộ giỏi nhỉ, tôi thấy cái loại phụ nữ bặm môi giả trang thanh thuần như cô thật là nhàm chán." Vu Tiểu Đồng tiếp tục hung hăng gây sự.

"Tôi thanh thuần thì đến lượt cô nhàm chán sao? Cô không phải là đồ kị sao? Chắc cái loại con gái thấp kém như cô cũng chẳng ai muốn." Ngô Ngọc cũng nóng nảy.

"Ồ, cô còn coi thường tôi à? Cho dù không có ai muốn thì tôi vẫn mạnh hơn một người phụ nữ để một đứa con trai cướp bạn trai của mình nhiều." Vu Tiểu Đồng cúi xuống nhìn Ngô Ngọc, trong ánh mắt hiện lên sự ngoan cường.

"Cô nói cái gì? Cô lặp lại lần nữa xem." Sắc mặt của Ngô Ngọc trở nên xanh mét.

"Tôi nói cái gì hả, tôi nói cô đó, tranh giành ghen tuông với một đứa con trai mà phải chen ép con người ta bỏ đi mới vừa lòng, bị cưỡng hiếp ở khu du lịch hả, sao tôi chưa bao giờ nghe qua nhỉ? Cô sao lại không làm thật thêm một chút đi hả? Không phải là cô phóng khoáng cởi mở lắm sao? Bị mấy thằng đàn ông làm chắc cũng không phải vấn đề gì đâu ha?"

Ngô Ngọc giơ tay lên, mới đến giữa chừng đã bị Vu Tiểu Đồng vung văng bắt lấy không thể nhúc nhích, miệng cô run rẩy nhìn Vu Tiểu Đồng, "Tôi không biết rốt cuộc là có phải cô bị động kinh hay không, những gì cô nói một câu tôi cũng không hiểu, cô muốn hiểu thế nào là việc của cô, đừng tới đây quấy rầy tôi." Nói xong cô rút tay mình ra khỏi tay Vu Tiểu Đồng.

"Bản thân tôi thấy không thoải mái a! Mà cô chính là nguyên nhân khiến tôi không thoải mái, sao có thể để bản thân cô nhon nhon ngoài vòng pháp luật. Ông trời không cho cô báo ứng thì tôi cho cô, tôi cũng không tin, có tiền thì gọi lắm à? Có thể giả bộ rất tốt à?" Vu Tiểu Đồng tới gần Ngô Ngọc.

Ngô Ngọc cuống quýt lui về phía sau, "Cô làm gì vậy?" Vừa lui về phía sau vừa lấy điện thoại, muốn gọi điện cho Trình Hàn Lang.

"Bây giờ có ngọc hoàng đại đế tới đây cũng không thể cứu được cô đâu!" Vu Tiểu Đồng giật lấy túi của cô, ném xuống đất đập lên rất nhiều lần, sau đó còn phun cả đồng nước bọt lên đó. Ngô Ngọc tức giận khóc lên, Vu Tiểu Đồng tát tới một bạt tai, Ngô Ngọc suýt nữa té nhào trên mặt đất. Từ nhỏ tới giờ cô chưa hề chịu qua loại uất ức này, ai mà không nhường nhịn cô, cưng chiều cô. Một cái tát này khiến cho cô giống như là điên rồi liên nhào tới chỗ Vu Tiểu Đồng.

Vu Tiểu Đồng vươn thẳng chân, dùng sức đạp một cái khiến Ngô Ngọc té nhào nằm thẳng ra đất. Cô bé ngồi lên trên người của Ngô Ngọc, trở tay là lại giáng thêm một bạt tai.

"Cái này là thay Thành Thành đánh mày, con mẹ nó mày còn có chút lương tâm không hả? Thành Thành ở trường học cả ngày gọi mày chị này chị nọ, chuyện gì cũng nghĩ đến mày, mày đúng là con khốn thiếu đạo đức!"

"Cái này là tao đánh mày, tao con mẹ nó nhìn mày không vừa mắt, đánh một chút cho hả giận."

"Cái này là thay bọn người bị biểu hiện giả dối của mày che mắt, với chút chỉ số thông minh của bọn họ chắc là cũng không có cơ hội nhìn thấy bộ mặt thật của mày đâu." Mặt Ngô Ngọc đã sưng lên.

"Cái này là đánh Trình Hàn Lang, anh ta là kẻ đáng bị đánh nhất, chi tiết là tao đánh không lại anh ta, không phải mày yêu anh ta sao? Vậy mày thay anh ta chịu là được rồi." Vu Tiểu Đồng vừa đánh vừa mắng, đã có rất nhiều người vây xung quanh, vì Ngô Ngọc đã bị đánh đến hoàn toàn biến dạng, hơn nữa còn nằm trên mặt đất, rất nhiều người vẫn chưa nhận ra, cũng không ai nghĩ là cô, ai mà nghĩ rằng cô gái nhỏ dịu dàng đáng yêu như vậy lại chộc phải phiền phức gì chứ!

Vu Tiểu Đồng nghỉ ngơi một lúc, lúc này Ngô Ngọc mới mở mắt ra, thấy những người đang khuyên ngăn bên cạnh thì lập tức che mặt lại khóc.

"Mẹ, con khốn. Mọi người nhìn cho kỹ, tôi con mẹ nó đánh một người tên là Ngô Ngọc, học năm thứ nhất trường các người, không biết cũng nhìn kỹ cho biết đi." Vu Tiểu Đồng nói với những người đang khuyên ngăn.

Một số người xung quanh quen biết Ngô Ngọc căn bản cũng không thể tin được, Vu Tiểu Đồng đánh xong rồi thì đứng một bên xem náo nhiệt, nhìn mấy ánh mắt không tin được của bạn bè Ngô Ngọc. Kệ mẹ các người tin hay không tin, chắc là tôi đánh cô ta các người còn tưởng tôi cố ý gây sự, tui! Vu Tiểu Đồng nhỏ nước bọt xuống đất, đứng bên cạnh cười nhạt. Bạn học của Ngô Ngọc ở bên cạnh nhỏ giọng mắng chửi cô bé.

"Con mẹ mày, mày chửi ai đó? Mày chửi lần nữa coi! Mạnh miệng thế mà cũng biết sợ à? Chửi đi!" Vu Tiểu Đồng mắng thẳng một cô gái, cô gái kia liếc mắt xem thường nhưng không dám lên tiếng.

"Chửi thì sao? Cô chính là một người đàn bà chua ngoa, Ngô Ngọc là người như thế nào chúng tôi đều biết, cô thôi..." Một cô gái khác lộ ra ánh mắt hoài nghi, nhưng mà sau đó nhanh chóng bị vẻ mặt thống khổ thay thế. Vu Tiểu Đồng hung hăng đạp một cước lên đùi của cô gái, cô gái kia khóc nức lên tại chỗ. Một đám bạn học đông đúc bên cạnh lập tức nháo nhào, "Cùng nhau đánh đi, có cái gì đâu! Công khai ức hiếp người khác ở đây. Tui mình cũng không tin là không đánh lại cô ta."

"Qua đây xem, tới đây!" Vu Tiểu Đồng như là con hổ bùng phát, ngay cả ánh mắt cũng bốc lên tia nguy hiểm. Đám người kia căn bản không có đồng lòng như vậy, chỉ là một đám con gái nói ngoài miệng một chút mà thôi. Cho nên không có một ai đi lên can.

"Quên đi, chúng ta đừng náo loạn nữa, mình cảm ơn mọi người, chúng ta đi thôi!" Ngô Ngọc khóc nói, mấy cô gái bên cạnh lập tức lủ ra lủ rú ồn ào lên: "Cậu làm sao có thể chịu được oan ức này chứ?" "Cậu cứ thả cô ta đi vậy sao?" "Ngô Ngọc, tui mình không thể để cậu phải chịu đánh sưng được, ngày

hôm nay nhất định phải đòi lại sự thua thiệt này cho cậu."

"Ngô Ngọc!" Xa xa có người đang gọi Ngô Ngọc. Vu Tiểu Đồng quay đầu lại, thấy Trình Hàn Lang đang đi tới bên này, cô bé cúi đầu nhìn túi xách mở toang đang nằm trên mặt đất một chút, cười lạnh một cái, quả nhiên cô vẫn gọi anh ta đến.

"Làm sao vậy?" Trình Hàn Lang còn chưa dứt lời, Ngô Ngọc đã nhào về phía Trình Hàn Lang, ôm hân gào khóc um sùm. Mấy cô gái bên cạnh cứ nhìn Trình Hàn Lang mãi, sự đồng tình với Ngô Ngọc thoáng cái biến thành ước ao.

"Cô ta đánh em... Mặt cũng sưng lên rồi, hu hu..." Ngô Ngọc chỉ về phía Vu Tiểu Đồng đang đứng bên cạnh làm như không có chuyện gì xảy ra, mấy cô gái gần đó cũng vội và thêm mắm thêm muối mà cáo trạng, Trình Hàn Lang nhìn Vu Tiểu Đồng nháu mày một cái.

"Vu Tiểu Đồng, sao em lại chạy tới đây?" Ngô Ngọc ngẩng đầu, kinh dị nhìn ánh mắt có chút phức tạp của Trình Hàn Lang, lại nhìn Vu Tiểu Đồng một cái.

"Hôm nay tôi không vừa lòng, dùng người này luyện tay một chút, bạn gái anh da trắng tóc mềm, đánh vào cũng thích đấy!" Vu Tiểu Đồng vừa nói xong, Ngô Ngọc lại khóc lên, Trình Hàn Lang cúi đầu nâng mặt của cô lên, quả thật là chịu đòn rất nghiêm trọng.

"Em đủ rồi thì đi tìm người khác đi, sau này động ai cũng đừng động vào cô ấy, cô ấy là bạn gái của anh, em đánh cô ấy anh sẽ nổi nóng với em đấy, kể cả em là bạn thân của Thành Thành." Khi Trình Hàn Lang nói ra hai chữ Thành Thành, Ngô Ngọc phát hiện trên mặt của hắn có sự thống khổ không che giấu được. Người chung quanh đều biết đây là việc riêng nhà người ta, cũng thức thời mà tản đi, có mấy cô gái dọc đường về quay đầu vô số lần, ánh mắt vẫn đặt trên người Trình Hàn Lang.

"Anh còn biết tôi là bạn học của Thành Thành à? Anh còn nhớ rõ Thành Thành sao? Tôi còn tưởng rằng anh bẽ bộn chuyện yêu đương nên đã sớm đem việc này quăng ra sau đầu rồi đấy?" Vu Tiểu Đồng dùng ánh mắt châm chọc nhìn Trình Hàn Lang.

"Ngày hôm nay anh không muốn tiếp tục nói chuyện với em, anh muốn dẫn Ngô Ngọc đi khám, chuyện ngày hôm nay anh chỉ xem như là em không hiểu chuyện, sau này anh sẽ không khách khí nữa." Ngô Ngọc ngạc nhiên nhìn Trình Hàn Lang, không ngờ rằng cô chịu ủy khuất lớn như vậy mà hắn cứ cho qua như thế.

"Đi đi, thật ra đúng lúc tôi muốn nói với anh chút chuyện cơ! Nhưng mà anh đi gấp như vậy tôi cũng hết cách." Trình Hàn Lang vừa nghe lời này, lập tức đứng lại. Lúc này Ngô Ngọc lại muốn lập tức rời đi với Trình Hàn Lang, mặc kệ Vu Tiểu Đồng nói cái gì, cô chỉ biết điều đó không tốt đẹp gì cho cô cả.

"Hàn Lang... Em thực sự đau quá, có việc gì anh có thể nói sau với cô ta được không? Em không chịu nổi nữa." Ngô Ngọc dùng sức siết tay của Trình Hàn Lang, Trình Hàn Lang nhìn khuôn mặt sưng lên thật lớn của Ngô Ngọc, lại nhìn Vu Tiểu Đồng một chút, nghĩ thầm hay là Vu Tiểu Đồng chỉ đang quấy rối, nên lại đi về phía trước.

"Là về Thành Thành!" Vu Tiểu Đồng hô lên ở phía sau, trong lòng Trình Hàn Lang lộp bộp một cái, cũng không thể đi về phía trước bước nào nữa, Ngô Ngọc thất vọng nhìn hắn, Trình Hàn Lang xoay người lại, hỏi Vu Tiểu Đồng: "Là chuyện gì?"

Anh đúng là vẫn còn chút lương tâm, Vu Tiểu Đồng đặc ý nhìn Ngô Ngọc, Ngô Ngọc dùng sức kéo Trình Hàn Lang, thế nhưng Trình Hàn Lang không nhúc nhích.

"Tôi không muốn nói trước mặt cô ta, tôi muốn nói chuyện riêng với anh, hơn nữa là ngay bây giờ." Vu Tiểu Đồng cũng không khách khí chút nào mà nói.

"Được!" Trình Hàn Lang gật đầu, Ngô Ngọc hung hăng cắn chặt răng, tức đến không nói nên lời, Trình Hàn Lang gọi điện thoại cho Ngô Chấn, muốn cậu ta đến đón Ngô Ngọc. Sau đó lại nhìn về Vu Tiểu Đồng: "Được chưa?"

"Tôi muốn nói bây giờ, tôi còn có chuyện khác nữa, làm sao tôi biết Ngô Chấn kia lúc nào mới đến, bây giờ chúng ta phải đi ngay." Vu Tiểu Đồng cười lạnh một cái, nhìn Trình Hàn Lang.

Trình Hàn Lang nhìn Ngô Ngọc một chút, ánh mắt của Ngô Ngọc dõi theo hắn, không tin hắn sẽ vô tình như vậy, không tin cô còn không bằng một tin tức đáng giá.

"Xin lỗi." Trình Hàn Lang nói với Ngô Ngọc, Ngô Ngọc run rẩy cũng không nói được câu nào. Trình Hàn Lang dùng ánh mắt xin lỗi nhìn cô một cái, không nói thêm gì, cùng Vu Tiểu Đồng bước đi, Ngô Ngọc ngồi bệt xuống tại chỗ khóc đến tan nát cõi lòng.

Bạn đang đọc truyện *Án Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75

Bữa giờ bạn không làm gì được. Mn thông cảm cho tiểu trang nha TT^TT. Sẽ cố gắng bù lại trong tuần sau cho mn nhé.

Ngô Chấn lái xe đến thì thấy Ngô Ngọc ngồi dưới đất khóc một mình, chiếc túi xách ở bên cạnh đã bị giẫm đến biến dạng. Trình Hàn Lang không ở bên cạnh Ngô Ngọc, Ngô Chấn nhìn mà đau lòng một trận, lập tức chạy qua.

"Sao lại một mình khóc ở đây?" Ngô Chấn đỡ Ngô Ngọc dậy.

"Anh hai, em không nuốt trôi uất ức này được! Em bị đánh, ngay cả ý nghĩ muốn chết cũng có rồi..." Ngô Ngọc ngẩng đầu lên, Ngô Chấn rút cục cũng nhìn rõ mặt Ngô Ngọc, đã sưng đến không còn hình dáng, hơn nữa nước mắt đã ngập trên gương mặt của Ngô Ngọc, nắm đấm của Ngô Chấn lập tức siết chặt.

"Rốt cuộc là ai đánh? Mẹ nó ngay cả em gái tao cũng dám đánh, Trình Hàn Lang đâu? Sao nó không lo cho em?"

"Anh ấy... Em không bao giờ... muốn gặp lại anh ấy nữa, chỉ vì một câu nói của người khác, anh ấy đã ngoan ngoãn đi theo người ta. Người kia còn là người đã đánh em, anh hai, em tủi thân lắm anh có biết không?" Ngô Ngọc ôm Ngô Chấn đã hoàn toàn mất đi lý trí, khóc đến nỗi không thở được.

"Đừng khóc nữa, được rồi, chúng ta đi về rồi từ từ nói được không? Anh hai nhất định giúp em hả giận được không?" Ngô Chấn đỡ Ngô Ngọc đi đến bên cạnh xe.

"Sao anh ấy có thể đối xử với em như thế? Từ khi xảy ra chuyện của Thành Thành, anh ấy liền thay đổi, anh ấy còn nói không để bụng chuyện kia của em, rõ ràng là anh ấy để ý. Có người đàn ông nào mà không để bụng?" Ngô Ngọc ngồi ở trong xe đã có thể nói chuyện bình thường, cho nên liên tục phát tiết ra sự bất mãn trong lòng.

"Việc đó vốn dĩ là chuyện nhạy cảm, hơn nữa, cái phương pháp ới thiu kia chẳng phải là do lúc đó em nghĩ ra sao? Bây giờ em có thể oán được ai?" Ngô Chấn thở dài.

"Ngay cả anh cũng nói như vậy, cho dù là như vậy, cô ta là cái quái gì? Cô ta dựa vào cái gì muốn đánh em thì đánh, Trình Hàn Lang tới chậm thì thôi đi, lại còn có thể đi cùng với cô ta. Nghĩ tới đây em lại..." Ngô Ngọc lại bắt đầu chảy nước mắt, "Em thật sự đau lòng lắm!"

"Cô ta là ai??? Bây giờ anh đang rồi tung rồi mù lên cả đây." Ngô Chấn có chút nóng nảy hỏi.

"Em không muốn nói nữa..." Ngô Ngọc dùng khăn giấy lau mắt.

"Được rồi, vậy chờ khi nào em muốn nói thì tính tiếp được không? Bây giờ anh dẫn em đến bệnh viện khám xem mắt thế nào! Như vậy làm sao đi ra ngoài gặp người khác chứ!"

"Không đi, không đi, em không đi!" Ngô Ngọc ngồi tại chỗ liều mạng lắc đầu.

"Không đi thì làm thế nào bây giờ?" Ngô Chấn có chút bó tay.

"Đi rồi thì người ta cũng cười thôi. Ai cũng biết là xảy ra chuyện gì. Hơn nữa, nghiêm trọng một chút cũng tốt, em muốn cho mấy người kia hối hận đến chết." Ngô Ngọc cắn răng nói. Ngô Chấn lắc đầu, trong lòng của cô Trình Hàn Lang vẫn là số một, Ngô Chấn nhìn về mặt không thể thương lượng của Ngô Ngọc rồi quay đầu xe, lái đi một hướng khác.

Trình Hàn Lang lái xe chở Vu Tiểu Đồng đến một quán cà phê yên tĩnh.

"Em nói đi! Về Thành Thành." Trình Hàn Lang nhìn Vu Tiểu Đồng.

"Anh vẫn rất là quan tâm đến Thành Thành, tôi vì Thành Thành mà đánh bạn gái anh cũng không sao hết?" Vu Tiểu Đồng nghiêng ngả mà nhìn Trình Hàn Lang.

"Anh không muốn nghe em nói mấy cái này, em cũng biết anh tìm Thành Thành mà trong lòng lo lắng rất nhiều, đừng vòng vo với anh nữa, biết cái gì thì nói đi, nếu em không muốn nói thì bây giờ anh đi." Trình Hàn Lang không khách khí chút nào mà nói.

"Được rồi, tôi sẽ nói với anh một số ý nghĩ của tôi." Vu Tiểu Đồng lẳng lặng nói, "Tôi nghĩ Thành Thành nhất định đã đi Vân Nam rồi."

"Tại sao? Thăng bé nói với em? Hay là em đoán?" Trình Hàn Lang vội vàng hỏi.

"Cậu ấy không nói với tôi, tự tôi đoán, bởi vì bình thường Thành Thành hay nói với tôi cậu ấy thích Vân Nam, thích khí hậu bốn mùa như xuân ở đó, thích dân tình thuần phác ở đó, khi đó Thành Thành thích xem Vân Nam nhất trong giờ địa lý."

Trình Hàn Lang rơi vào suy nghĩ trầm tư, suy đoán của Vu Tiểu Đồng có cơ sở chắc chắn, nhưng không chắc là hoàn toàn đúng, thế nhưng khi Thành Thành rời đi nhất định là tâm tình vô cùng xấu, biết đâu lại đi đến một nơi chính nó cũng không muốn đến thì sao.

"Mặc kệ như thế nào, anh sẽ đến Vân Nam tìm, chỉ cần có một chút hy vọng anh cũng không muốn buông tha."

"Tôi cũng nghĩ như vậy, đã không còn cách nào khác, chỉ có thể từng bước từng bước mà tìm thử. Điện thoại của Thành Thành cũng không gọi được, tôi đã nghĩ kỹ rồi, chờ kỳ thi vào đại học của tôi kết thúc, tôi sẽ đi khắp nơi kiếm cậu ấy, tôi nhất định phải tìm cậu ấy về." Biểu tình của Vu Tiểu Đồng rất

kiên định.

Trình Hàn Lang nhìn Vu Tiểu Đồng, đột nhiên nghĩ cô bé này rất không bình thường, có sự mạnh mẽ và dẻo dai, chỉ là tính tình hơi thẳng một chút. "Tại sao hôm nay em đánh Ngô Ngọc?" Trình Hàn Lang lơ đãng hỏi.

"Bởi vì cô ta quá giả tạo, tôi nhìn không quen, hơn nữa Thành Thành bỏ đi tất cả là do cô ta, anh tin Thành Thành sẽ mặc kệ cô ta mà chạy về sao? Anh tin cô ta vô duyên vô cớ lại bị người khác cưỡng bức sao?" Vu Tiểu Đồng rất kích động.

"Anh không tin..." Qua một hồi lâu Trình Hàn Lang mới chậm rãi nói: "Cho tới bây giờ anh không hề vì chuyện này mà tức giận với Thành Thành, anh chỉ giận vì sao thằng bé nói đi là đi, có chuyện gì không thể giải quyết được sao? Dù gì cũng không nên như vậy." Trình Hàn Lang nghĩ đến đây trong lòng lại thống khổ vô cùng. Vu Tiểu Đồng ngồi bên cạnh nghe vậy, đột nhiên nghĩ Trình Hàn Lang cũng không phải vô tình như cô bé đã nghĩ.

"Tôi cảm thấy không phải tự cậu ấy muốn đi. Cậu ấy không phải là một người thích trốn tránh vấn đề. Với sự hiểu biết của tôi về cậu ấy thì chuyện phát sinh ngày hôm đó anh có đánh chết cậu ấy, cậu ấy cũng sẽ không chạy trốn."

"Ý của em là có người ép buộc thằng bé? Có thể là ai chứ? Anh biết em nghĩ là Ngô Ngọc, thành kiến của em đối với cô ấy thật sự là quá lớn, cho nên suy nghĩ của em bị giới hạn. Anh không tin cô ấy lại làm như vậy, Thành Thành bỏ đi cô ấy cũng sốt ruột như anh. Cô ấy có tùy hứng đến thế nào đi nữa cũng sẽ không xấu xa đến mức đó, suy nghĩ của em quá cực đoan rồi."

"Tôi biết tôi nói như thế nào đi nữa anh cũng sẽ không tin, một ngày nào đó sự thật sẽ được phơi bày, đến lúc đó anh sẽ hiểu. Tôi đi trước. Thù hôm nay tôi đánh Ngô Ngọc anh để hôm khác đi, bây giờ tôi không có tâm tình tính với anh." Vu Tiểu Đồng nói xong cũng nhanh chóng rời đi, Trình Hàn Lang ngồi ở quán cà phê thật lâu mới đi về.

Đợi đến khi Trình Hàn Lang gặp Ngô Ngọc, Ngô Ngọc đã bình tĩnh lại. Trên mặt vẫn sưng tấy rõ ràng, Trình Hàn Lang thở dài, đi tới.

"Trình Hàn Lang, em có thể hỏi anh một vấn đề không?"

"Em hỏi đi! Hỏi bất cứ điều gì anh cũng sẽ trả lời em."

"Trong lòng anh rốt cuộc Thành Thành quan trọng đến mức độ nào?" Ngô Ngọc nhìn chăm chăm Trình Hàn Lang, Trình Hàn Lang cũng lẳng lặng nhìn cô.

"Nếu như nói trước khi bỏ đi thì thằng bé là người thân duy nhất của anh, là một phần không thể thiếu trong sinh mệnh của anh, thì từ ngày thằng bé rời khỏi, nó là tất cả của anh." Trình Hàn Lang chậm rãi nói.

Sắc mặt của Ngô Ngọc thoáng cái trở nên trắng bệch, cô gật đầu, trào phúng hỏi: "Anh biết nó là đồng tính luyến không?"

Trình Hàn Lang không nói gì, Ngô Ngọc biết điều này đại biểu cho sự cam chịu.

"Anh biết người nó thích là anh không?" Ngô Ngọc hỏi tiếp.

Trình Hàn Lang bình tĩnh nhìn cô, "Làm sao em biết?"

"Làm sao mà em biết? Em đã sớm nhìn ra rồi, anh cũng đã sớm biết đúng không, em chịu đựng hết lần này đến lần khác, chỉ vì muốn duy trì tình cảm giữa chúng ta, thế nhưng còn anh? Anh cứ liên tục thử thách giới hạn chịu đựng của em. Trình Hàn Lang, anh có thể đi hỏi mọi người một chút xem sao, có người bạn trai nào đối xử với bạn gái mình như thế này không? Vì anh cái gì em cũng đều vứt bỏ, tự tôn của em, niềm kiêu hãnh của em, thân thể của em. Thế nhưng cái "tất cả của anh" ngày hôm nay đem toàn bộ nỗ lực của em trở thành không đáng một đồng."

Ngô Ngọc nói rồi cầm lên một con dao gọt hoa quả, đâm vào cánh tay của cô. Trình Hàn Lang không ngờ Ngô Ngọc sẽ nghĩ không thông như vậy, vội vàng đi tới ngăn cản, đáng tiếc đã muộn, máu tươi theo cổ tay chảy xuống phía dưới, Trình Hàn Lang không nói gì nữa, lập tức ôm Ngô Ngọc chạy xuống lầu. Ngô Ngọc nhìn gương mặt gấp gáp của Trình Hàn Lang, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống.

"Hàn Lang, hiện tại em cũng không cầu xin cái gì, anh không yêu em cũng được, ghét em cũng được, để em ở lại bên cạnh anh được không? Không có anh em thực sự sẽ chết." Ngô Ngọc nằm trên giường bệnh nói, ánh mắt Trình Hàn Lang nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói câu nào.

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 76

Trình Hàn Lang một thân một mình đi đến Vân Nam, đến một thành phố rất xa Bắc Kinh, chỉ ôm một mục đích, tìm kiếm Thành Thành.

Chỉ cần có một tia hy vọng, anh cũng sẽ không buông tha. Thành Thành, vào giờ khắc này anh mới hiểu được anh không hiểu em, không quan tâm em

đến thế nào, anh đứng trên con đường vắng lặng không một bóng người, lại không biết nên đi về đâu.

Sau khi Trình Hàn Lang xuống máy bay, một chiếc cũng không ngừng chạy về phía trạm xe lửa. Ít nhất hẳn biết trong tay Thành Thành không có bao nhiêu tiền, nếu như Thành Thành đến đây, nhất định cũng là ngồi xe lửa đến, xuống xe rồi cũng không đi được bao xa. Vì vậy trước tiên Trình Hàn Lang đến trạm xe lửa Côn Minh, sau khi đến đó thì liền tìm kiếm khu vực quanh đó.

Hỏi tất cả các khách sạn, cầm một tấm hình của Thành Thành, Trình Hàn Lang chạy vậy khắp nơi. Thế nhưng chẳng có ai lưu ý một người qua đường cả, vì vậy ngày đầu tiên Trình Hàn Lang không thu hoạch được gì. Quay về khách sạn, toàn bộ bàn chân đều đã phồng rộp đỏ ửng, Trình Hàn Lang nhìn những nốt phồng này, nhớ lại hình ảnh Thành Thành ngậm chân cho hắn khi hắn lần đầu đi thực tập về, những hình ảnh chồng chéo lên nhau vẫn còn như mới ngày hôm qua, bây giờ đôi chân này cũng dùng để tìm kiếm người kia.

Trình Hàn Lang ăn uống qua loa một chút, vẫn là ngồi không yên, lại chạy ra bên ngoài, hắn không muốn ngồi trong phòng chờ mong, biết đâu ở bên ngoài, giữa những dòng người đi đến đi lui lại phát hiện ra một thân ảnh quen thuộc. Cho nên Trình Hàn Lang không muốn buông tha, hắn chỉ sợ một giây nào đó mình không lưu ý, lại là một lần lướt qua nhau.

Suốt cả một đêm, một mình Trình Hàn Lang ngược xuôi trên đường. Hắn dường như đã quen sống một cuộc sống như thế, cả ngày lẫn đêm đều không chợp mắt, đôi khi không đề ý lại ngủ thiếp đi, sau khi tỉnh dậy chuyện đầu tiên là suy nghĩ: đã thực sự đánh mất Thành Thành rồi sao? Thực sự không tìm được nữa sao?

Cuối cùng Trình Hàn Lang quanh quẩn một vòng lớn rồi lại trở về, ngồi xuống ngay trên chiếc ghế dài mà Thành Thành đã ngắt xiu, ngơ ngác nhìn về xa xăm, hy vọng quá xa vời rồi sao? Hắn đột nhiên cảm thấy bản thân sắp không kiên trì nổi nữa rồi, một tháng điên cuồng tìm kiếm, mất một thời gian dài nhưng tim của hắn không vì thế mà trở nên bình thản dần, ngược lại càng ngày lại càng hoảng loạn, áp lực tâm lý trong thời gian dài khiến hắn cảm thấy mình sắp không chống đỡ nổi nữa rồi. Thời gian kéo càng lâu, cuộc sống khó sở mà Thành Thành phải vượt qua sẽ càng dài.

Đột nhiên, Trình Hàn Lang cảm thấy tim mình đau nhói một chút, trong đầu chóp mắt lại có chút âm thanh ù ù. Không biết là Thành Thành đã xảy ra chuyện gì rồi? Trình Hàn Lang nghĩ, mỗi lần Thành Thành gặp chuyện không may hẳn cũng sẽ có cảm ứng, hắn chưa bao giờ tin loại chuyện này, nhưng bởi vì Thành Thành, hắn phải tin tưởng.

Nếu như, chỉ là nếu như, Thành Thành gặp bất trắc, hắn phải làm sao đây? Trình Hàn Lang ôm đầu, ngồi ở đó run rẩy, Cái ý nghĩ này không được nảy sinh ở trong lòng, một khi đã bắt đầu nảy mầm, Trình Hàn Lang lại cảm giác hắn đã không còn động lực để sống nữa.

Nếu như em thật sự không còn nữa, nhớ kỹ phải nói cho anh biết, đến nơi nào anh cũng sẽ theo em.

Không thể buông tha, một khi bỏ qua, sẽ thật sự hối hận cả đời.

Suốt hai tuần, Trình Hàn Lang gần như chạy khắp tỉnh Vân Nam. Một mỗi thì ngủ trên xe một lúc, đói bụng thì gọi một chút đồ ăn nhanh. Ở mỗi một thành phố, mỗi một thôn xóm, chỉ cần là nơi có người ở hắn đều quanh quẩn một vòng. Hỏi vô số người, dân vô số tờ rơi, kết quả đều là trắng tay.

Ngày cuối cùng, Đỗ Công đến Vân Nam, tìm thấy Trình Hàn Lang. Lúc nhìn thấy hắn, Trình Hàn Lang đã chán nản đến nỗi ý nhận không ra. Một người thanh niên cao lớn anh tuấn tài giỏi, hôm nay đã như già thêm 10 tuổi. Râu ria không cạo, sắc mặt vàng như nền, môi khô nứt, trong lòng Đỗ Công cũng đau đớn theo.

"Quay về đi, Hàn Lang! Ngô Ngọc đã tìm mày nhiều ngày rồi, mày không còn là một người có sức sống, những người bên cạnh mày vẫn sẽ đi cùng mày."

"Đỗ Công, có phải thằng như tao đáng đời lắm không?"

"Không phải... Mày đừng lo lắng, biết đâu... Thành Thành chỉ là đi ra ngoài chơi, chơi chán rồi sẽ trở về."

"Đỗ Công, tới ngày hôm nay, mày vẫn có thể tự an ủi mình như vậy sao?"

Đỗ Công không nói, con đau trong lòng trào dâng như thủy triều, đúng vậy! Thành Thành đã thực sự đi mất, đã sắp hai tháng, y cũng đã chạy đến không ít nơi, vì Thành Thành y bỏ hết công việc, hàng ngày đều cùng Trình Hàn Lang chạy đông chạy tây. Mỗi một ngày trôi qua, đau xót trong lòng lại sâu thêm một tấc. Y nhìn khuôn mặt Trình Hàn Lang vì Thành Thành mà càng ngày càng gầy gò, chút oán niệm trong lòng này cũng từng chút từng chút tan biến.

"Hàn Lang, tao biết suy nghĩ của mày, tao cũng giống như mày. Nhưng chúng ta không thể như vậy được, trước đây mày là một người rất lý trí mà! Hiện tại mày nhìn mày một chút xem, cũng chẳng biết làm sao mà sống được. Có đôi khi, gặp nhau có lẽ là cần có duyên phận, lúc đầu Thành Thành đụng phải mày là một loại duyên phận, biết đâu gặp lại cũng cần có duyên phận!"

"Nếu như lúc đó tao không quý trọng, cơ hội có còn nữa không?" Trình Hàn Lang hỏi.

Đỗ Công ngẹn lời, nhìn Trình Hàn Lang không nói lời nào, Trình Hàn Lang an tĩnh một hồi, lấy thuốc lá ra đưa cho Đỗ Công, châm thuốc giúp y. Thật lâu sau, Trình Hàn Lang bình tĩnh nói: "Trở về thôi, ngày mai sẽ đi về, tao tin tưởng tao và Thành Thành vẫn còn có duyên phận, chỉ là vẫn còn chưa tới thời, tao sẽ chờ, chờ cả đời cũng sẽ chờ."

Đỗ Công nhìn Trình Hàn Lang, trong lòng ngũ vị tạp trần. Đúng vậy! Hai người, mày còn có thể chờ đợi kết quả, mà tao, chỉ có thể đau cùng người khác, sau đó sẽ nhìn người khác hạnh phúc. Trình Hàn Lang, nếu như mày thực sự tìm được Thành Thành rồi, nhất định phải đối xử tốt với thằng bé một chút, thực sự người bình thường không phải ai cũng có thể gặp gỡ được em ấy đâu.

Trên đường về ngồi trong máy bay, tâm tình của Trình Hàn Lang đã hoàn toàn khác với lúc đi. Hắn nhớ lại lúc mình ngồi ở đây, cũng từng nghĩ đến nếu như hắn thực sự không tìm được Thành Thành, vậy thì lúc trở về sẽ là một loại tâm tình thế nào, không ngờ rằng chớp mắt một cái, đã cảm nhận được loại tâm tình này rồi.

Trong một quán bar mà thuộc hạ của Lê Trung Tín kinh doanh, Trình Thế đang cùng Lê Trung Tín phát điên mà đùa giỡn lẫn nhau ở đó.

"A... Bỏ tay ra... Á... Anh xấu xa."

"Phải trừng trị em, sau này xem em còn dám ngang ngược với anh nữa không?" Lê Trung Tín giờ trò sò loạn với Trình Thế, làm Trình Thế có chút không thờ nổi.

"Đừng chỉnh em nữa được không? A... Anh dám bóp em? Đâu, không muốn sống mà." (chữ đâu này nguyên văn là thảo, chữ thảo đọc phiên âm gần giống chữ thảo = fuck = đ*. Kì, hai ông chú này vẫn lầy như năm nào:v)

"Nói ai không muốn sống? Hừm? Nói ai?"

"Không có nói anh, a... Anh Lê, anh đại, gọi anh là anh đại được không? Mời rượu như này ai mà chịu nổi hả? Đừng có giày vò em nữa..."

Hai người đang ầm ĩ sôi nổi, một tràng tiếng gõ của bên ngoài lại phá hủy hứng thú của họ.

"Đứa nào? Không phải tao đã nói ai cũng đừng có tới đây phiền bọn tao sao?" Lê Trung Tín rống về phía cửa.

"Không phải là tìm anh ă, là tìm quản lý Trình ă." Lê Trung Tín nhìn Trình Thế một chút, rồi quát to về phía cửa: "Ai tìm cậu ta? Bảo nó cút!"

"Là con trai của quản lý Trình ă." Người ngoài cửa hô.

Trình Hàn Lang tìm mình? Quái lạ, ngày hôm nay mặt trời mọc từ phía tây sao, con mình cứ nhiên đến cửa thăm mình? Trình Thế ra khỏi phòng, thấy Trình Hàn Lang đang đứng trước quầy rượu nhìn về phía này.

"Mày ra bảo nó vào đây gặp tao." Trình Thế xoay người, cười cười với Lê Trung Tín: "Con em tới tìm em rồi, anh không sao chứ?"

Lê Trung Tín kéo Trình Thế qua, trực tiếp đặt người lên trên đùi, Trình Thế muốn cũng không thể nhúc nhích được, vẫn ra sức giãy dụa: "Anh buông em ra coi, một lát nữa con em thấy em như vậy lại bị dọa sợ không gọi em là ba ba nữa." Lê Trung Tín không buông tay, ai bảo mới này Trình Thế còn bày đặt khoe khoang đáng ghét, vùng vẫy một trận, hai người đều làm cho quần áo xóc xếch cả lên. Lúc Trình Hàn Lang đẩy cửa vào thì thấy một màn như vậy, bất quá trên mặt hắn cũng không có biểu tình gì.

"Hàn Lang, con tìm ba con có chuyện gì?" Tay của Lê Trung Tín đặt trên đùi của Trình Thế, động tác của hai người vô cùng mờ ám.

"Con muốn xin ba một việc!" Trình Hàn Lang dùng giọng nói trầm thấp nói ra, tuy rằng hắn cực lực che giấu tâm tình của bản thân, Trình Thế vẫn nhìn ra rõ ràng rằng Trình Hàn Lang thật sự cần giúp đỡ, dù sao cũng là con trai ông, Trình Hàn Lang cũng chưa bao giờ úp úp mở mở với Trình Thế.

"Chuyện gì vậy? Con nói ba nghe một chút thử, xem có khó làm không."

"Em trai con thất lạc rồi, con đã tìm thằng bé gần hai tháng, vẫn không tìm được, ba thường đi ra ngoài, nếu như có ngày nào đó có tin tức gì của thằng bé, ba để ý giúp con một chút."

"Em trai con? À, ba nhớ rồi, chính là đứa nhỏ mẹ con nhận nuôi kia đúng không? Cũng không phải là ruột thịt, tìm thì tìm, tìm không ra thì bỏ đi!"

"Không được!" Trình Hàn Lang lập tức kích động, "Con phải tìm được thằng bé, một mình nó ở bên ngoài cái gì cũng không biết, thằng bé rất quan trọng đối với con, ba, nếu như ba đi ra ngoài, thì giúp con để ý một chút. Từ nhỏ tới lớn con chưa từng xin ba chuyện gì, lần này thực sự là cực chẳng đã con mới..."

Trình Thế nhìn Trình Hàn Lang, biết hắn nhất định có cảm tình rất sâu nặng đối với đứa nhỏ kia, bằng không hắn sẽ không đặc biệt tới đây xin ông, điều này chứng minh ở trong mắt hắn, ba ba của hắn vẫn có một chút tác dụng. Trình Thế thờ dãi, đứng lên nói: "Đề ba thử xem sao!"

"... Vậy cảm ơn ba! Thằng bé tên là Trình Thành." Trình Hàn Lang nói xong rồi cũng xoay người rời đi.

Thiệt sự là rất muốn up bù cho mn, nhưng mà tuần này rồi tuần sau nữa là lại bận nữa rồi. Xin lỗi mn hoài thì cũng ngại, mà thấy mn trông mà im im không nói thì thấy có lỗi nên cứ nói đại, bạn nào hiểu giùm cho mình được thì mình cảm ơn, ai thấy mình lầy quá thì mình cũng chịu mặc dù cũng ngại với các bạn. Mình cũng hết cách oy, mình cũng ko thể bỏ hết mọi việc chỉ để edit được, mn cố gắng thông cảm cho mình nha, chắc chắn là mình không drop, cũng sẽ cố gắng bù lại cho mn những tuần mình ko làm được, nên xin mn bình tĩnh & kiên nhẫn a TT^TT

Hôm nay up được 1 chương thôi, thứ 5 tuần sau (30/3) up 2 chương nữa, đến chủ nhật (2/4) lại up thêm 2 chương nữa hen. Mn ráng chờ nha TT^TT

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 77

"Rốt cuộc làm thế nào thì em mới chịu nghe lời?" Tề tiên sinh nhìn Thành Thành đang ngây người trước cửa sổ mà hỏi. Từ lúc Tiểu Quý đi rồi, Thành Thành cứ đứng trước cửa sổ mà ngẩn ngơ.

"Tôi thuận theo hay không thuận theo thì có ý nghĩa gì chứ? Dù sao ông cũng có thể cứng rắn bắt ép tôi khuất phục." Thành Thành không để ý chút nào mà nói.

"Em đừng có dùng cái giọng này nói chuyện với ta, ta rất thích bộ dáng em lúc muốn cứu Tiểu Quý, vừa ngây thơ, vừa quật cường mạnh mẽ, em biểu diễn cái đó cho ta xem một chút đi! Hôm nay sẽ tạm tha cho em."

"Chân tình mà tôi có chỉ biểu hiện ra bên ngoài đối với bạn bè của tôi, bảo tôi biểu diễn tình cảm chân thành của tôi cho một người mà tôi không thích, tôi nghĩ điều đó càng si nhục tôi hơn." Thành Thành quay đầu lại nghiêm túc nói, ánh mắt toát ra tia sáng kiên định.

"Ha ha... Còn rất là có nguyên tắc của bản thân, nói cho em biết, ta không thích mấy động tác giả, biểu tình giả mà người khác bị ta ép buộc làm ra. Muốn nhìn ta cũng chỉ nhìn những người cam tâm tình nguyện, với bọn họ cho dù là bởi vì mấy đồng bạc dơ bẩn mà làm bộ làm tịch cũng tốt hơn là cố chấp gây dựa ở chỗ của ta. Cướp giật đồ vật không thú vị gì, bắt sống mới có giá trị. Ta sẽ chờ một ngày nào đó, bé yêu à, em sớm muộn gì cũng sẽ thuộc về ta."

Thành Thành trừng mắt liếc ông ta, ở trong lòng phỉ nhổ ông ta một nghìn lần, một vạn lần, khinh thường cái lão già vô dụng ông thì có, ông nằm mơ đi!

"Cho nên ta quyết định, thả em đi."

Thành Thành đột nhiên xoay người lại, "Ông nói thật? Ông thả tôi đi đơn giản như vậy?" Thành Thành cảm thấy không thể tưởng tượng được.

"Tất nhiên, ta không thể nào cứ thả em đi không như vậy, trong vòng một năm, em phải trả lại số tiền em nợ ta lại cho ta. Lần trước em té xỉu ở trạm xe lửa nằm viện với khám bệnh tổng cộng tốn 5 vạn đồng, thêm tiền sinh hoạt phí một tháng qua, trong vòng một năm em phải trả cho ta 10 vạn đồng." (10 vạn~330 triệu)

"10 vạn đồng?" Thành Thành há to mồm, "Tôi có khám bệnh kiểu gì đi nữa cũng không có khám tới 5 vạn đồng, hơn nữa trong khoảng thời gian này tôi căn bản không có ăn uống gì, sinh hoạt phí thế nào cũng không thể đến 5 vạn được! Ý ông như vậy là muốn làm khó tôi, ông biết tôi nhất định không kiếm được 10 vạn đồng."

Tề tiên sinh cười một tiếng, giọng chân lên nhàn nhả nằm trên ghế dài. "Ta cho em biết, phòng bệnh em ở đều là phòng thượng hạng, ngực của em chỉ làm một cuộc tiểu phẫu, nhưng mà là mời danh y làm. Em ở nhà không có ăn cái gì, thế nhưng căn nhà em ở không phải chỉ là nhà khách. Đòi em 10 vạn quả thực là em đã được tiện nghi rồi. Thế nào? Bằng không thì bây giờ em ngoan ngoãn biểu diễn cho ta xem đi, hoặc là trong vòng một năm em đưa ta 10 vạn, nếu đến lúc đó vẫn không đủ thì tùy ta xử trí."

You'll also like

Ngự Hoàng- Lạc Dận (Edit: xASAx) by Tieuphongdamdang

Ngự Hoàng- Lạc Dận (Edit: xASAx)

By Tieuphongdamdang

483K 20.8K

《Ngự Hoàng》

Tác giả: Lạc Dận, edit: xASAx.

Biên soạn: Lik_sss ,Lyly, Vũ Phong, YC. Mạc Vân.

Test: Tiểu Phong, xASAx.

Thể loại: Đàm mỹ cổ trang, cung đình.

(NP đại thúc, đế vương hạ)

Số chương: 255 chương chính văn, 14 chương ngoại truyện

Văn án:

Người khác vì phục xuất tuần, lưu lại một giai thoại truyền kỳ, hương điểm mỹ sử...

Mà hần vì phục xuất tuần, cũng chỉ để lại một đoạn kinh huyết lệ sử...

Hần là đế vương, lại chịu khổ chèn ép...

Một lệnh tuyên phi tần khiến người trong thiên hạ ước ao, nhưng khi cánh màn khép xuống, trên long sàng, hần cũng chỉ nằm dưới...

Hần trên vạn người, nhưng ở dưới mấy người...

Hãy xem xem đường đường đế vương, vì sao để người không chế...

Tag: Ngự Hoàng, Lạc Dận, nhiều người sủng ái, đế vương, niên hạ, đế vương hạ

xASAx

Lịch up truyện cách ngày.

(Truyện rất hay nhé...)

[Danmei] Buông tay by KarRoy-Wang7

[Danmei] Buông tay

By KarRoy-Wang7

17.6K 433

Tác giả: Thụy Giả

Thể loại: Đam mỹ hiện đại, 1x1, lạnh lùng bá đạo công x ôn nhu thụ, ngược tâm, ngược thân HE

Editor: Bảo Bình Tiên Từ

Couple: Kiều Phi x Sở Kha

Tình trạng: Hoàn (10 chương)

-----Văn án-----

Chuyện tình cảm, miễn cưỡng không có hạnh phúc,

Lúc trước anh dùng thủ đoạn sai lầm mạnh mẽ chiếm được Sở Kha,

Lúc bắt đầu đã là sai lầm, cho nên tình yêu chân thành của anh đều bị đổi chất.

Con người cao ngạo như Sở Kha chỉ cảm thấy nhục nhã,

Còn tình yêu của anh, cái gì cũng không phải.

Cho nên, Kiều Phi quyết định buông tay,

Cho Sở Kha tự do, cũng là cho chính mình tự do.

Anh rõ ràng đã quyết định buông tha Sở Kha,

Vì cái gì hiện tại người không chịu buông tay, ngược lại chính là Sở Kha?

Phong Mang - Sài Kê Đản by Phanh0400

Phong Mang - Sài Kê Đản

By Phanh0400

3.3K 26

Thấy wattpad chưa có phần 1 đến phần 45 nên cop từ mạng về cho mn đọc. Xin mn quan tâm ủng hộ và k ném đá

Chúng Ta Kết Hôn Đi(Tiểu Phong Dâm Đăng) [Hoàn] by Tieuphongdamdang

Chúng Ta Kết Hôn Đi(Tiểu Phong Dâm Đăng) [H...

By Tieuphongdamdang

24.8K 912

"Tình yêu vốn là chuyện của riêng hai người, người khác không thể xen vào.

Vì thích cậu, tôi tình nguyện để có được cậu mà từ bỏ cả thế giới."

Tiểu thuyết đồng tính ngắn: Chúng ta kết hôn đi.

Số chương: 9.

Tình trạng bản dịch: [Hoàn]

HE, truyện ngắn.

Tiểu Phong dâm đăng

Biên soạn: YC, Vũ Phong, Ba con sói OK.

[Danmei] Đại ca by KarRoy-Wang7

[Danmei] Đại ca

By KarRoy-Wang7

11.4K 394

Tên gốc: 大哥

Tác giả: Priest

Chuyển ngữ: QT đại hiệp

Edit: Yển

Beta: Thần Mông Quảng Đại & Yển

Thể loại: Hiện đại, niên hạ, nguy huynh đệ, cường cường, 1x1

Couple: Ngụy Khiêm x Tiểu Viễn

Tình trạng: On going (3 quyển + 2 PN)

-----Giới thiệu-----

Gã thiếu niên Ngụy Khiêm, mười ba mười bốn tuổi không cha không mẹ, đào bồng thêm con em cùng mẹ khác cha, cuộc sống khó khăn, đã thế lại còn nhất được một thằng nhãi lang thang mặt dày bám dính lấy mình, đặt tên là Tiểu Viễn.

Ngụy Khiêm ngay cả nằm mơ cũng muốn trở nên nổi bật, là người coi tiền hơn mạng sống, nửa đời trước mình đồng da sắt cố lợi ngược dòng, lấy công thành danh toại làm nhiệm vụ quan trọng nhất, vất vả lắm mới ngóc đầu lên được, tưởng rằng đã nhìn thấy bình minh của vận mệnh, ai ngờ Tiểu Viễn đột nhiên bị bệnh thần kinh - đặc biệt thích nam giới, còn chuyên môn dõi theo mình, quệt thêm hai nét bút "bị - đại nghịch bất đạo" và "bị - dĩ hạ phạm thượng" cực kỳ bắt mắt trong cái cuộc đời chết tiệt này.

[Danmei] Si quý by KarRoy-Wang7

[Danmei] Si quý

By KarRoy-Wang7

13.9K 413

[Si Mị Vồng Lượng hệ liệt] - Phàn Lạc

Tên gốc: 魑鬼

Tác giả: 樊落

Edit: Lan

Couple: Dụ Chiêu (si quý) x Từ Ly Yến

Thể loại: Thê nô công x Cường thụ / Tội phạm x Cảnh viên

Độ dài: Hoàn (10 chương)

*Si quý: chỉ loại yêu quái do gỗ đá tạo thành

[ĐAM MỸ] Tay trong tay với anh (携手同您) - Starkute123 by Daw_HNDY

[ĐAM MỸ] Tay trong tay với anh (携手同您) - S...

By Daw_HNDY

39.5K 3.2K

Tên : Tay trong tay với anh

Quyển 1 : Thanh xuân rung động tuổi 18

Tác giả : starkute123 / Daw chính chủ

Nội dung : mỗi tình vừa ngọt ngào nhưng cũng trắc trở của Vương Kiện và Cao Tinh Tú , quyển 1 sẽ là những hồi ức thanh xuân cực kì ngọt của cặp đôi chính và cũng như hai cặp đôi phụ .

Sơ lược tổng chương :

- 128 chương (quyển 1 : thanh xuân rung động tuổi 18)

- 125 chương (quyển 2 : hồi ức và duyên phận)

- 65 chương (quyển 3 : nắm chặt tay anh)

Phiên ngoại :

+ Cao Tinh Tú X Vương Kiện : 18 chương

+ Lục Thắng X Bách Lạc Nhiên : 65 chương

+ La Hoàng X Kiều Vũ : 30 chương

Diễn biến : chưa hoàn / Thí chủ phải biết lót dép :)))

Thành Thành lập tức rơi vào trầm tư, 10 vạn hình như đối với nó là có chút bất khả thi, thế nhưng vẫn hơn là ở đây chờ chết, còn không bằng đi ra ngoài thử một chút xem sao. Nhưng đến lúc đó lỡ như thật sự vẫn không đủ vậy thì nó chắc chắn là phải nghe lời ông ta, muốn trốn cũng trốn không thoát được, khi đó ngay cả quyền phản kháng cũng sẽ không có.

"Thế nào?" Tề tiên sinh nghiêng ngẫm mà nhìn đầu mày Thành Thành nhú hết lại chung một chỗ, bất cứ biểu tình gì của đứa nhỏ này, đều khiến người khác rung động như vậy, nếu không có được nó thì không thể cam lòng được.

"Tôi chọn trả tiền lại!" Thành Thành rốt cục đã đưa ra quyết định, nó phải rời khỏi cái chỗ này.

"Được, đây chính là do em nói, ta đây cũng sẽ chậm rãi mà chờ em, nhưng mà em phải bảo đảm với ta một điều, nếu vẫn không đủ tiền phải lập tức quay về hầu hạ ta." Thành Thành do dự một chút, cuối cùng vẫn gật đầu một cái.

Tề tiên sinh in ra một tờ hợp đồng, bắt Thành Thành ấn dấu vân tay, Thành Thành cũng không có suy nghĩ nhiều, chỉ cần rời khỏi chỗ này thì cái gì cũng để giải quyết hơn.

Buổi chiều, Thành Thành đã thu thập xong đồ đạc rồi hào hứng rời đi, Tề tiên sinh đứng ở bên cạnh cửa sổ trên lầu nhìn bóng dáng bé nhỏ dần dần đi xa,

vẫn còn có chút hoài niệm, đã lâu rồi không gặp được một đứa nhỏ xinh đẹp như vậy. Ông ta nhìn về phía cổng chính khẽ cười một cái, vật nhỏ, em sẽ còn trở lại đây, ta để cho em ở bên ngoài trường thành thêm một chút, cho em hiểu rõ cuối cùng quay về tìm ta mới là lựa chọn tốt nhất.

Thành Thành một mình rảo bước trên đường, trong túi chỉ còn một chút tiền lẻ, nó đi đến một quán ăn bình dân ăn một tô mì, nhìn dòng người tới lui lui vẫn chỉ là những người xa lạ. Trong lòng Thành Thành có chút cô đơn. Đột nhiên nó nghĩ tới nó còn phải trả 10 vạn đồng mà! Vì vậy nó nhanh chóng động viên bản thân lên tinh thần, ăn uống xong thì vội vàng đi tìm việc làm.

Thành Thành đã đi qua rất nhiều con phố, nhưng cũng không thấy thông báo tuyển dụng đâu cả, sau đó đi mệt rồi, nó lại ngồi ở một băng ghế dài của trạm chờ xe buýt mà suy nghĩ tìm biện pháp.

Đúng lúc này, một người đàn ông đi ngang qua bên cạnh nó, phát cho nó một tờ rơi, Thành Thành vốn định thuận tay ném đi. Kết quả vô tình thấy được dòng chữ ở trên đó.

"Quán bar Ván Vương tuyển phục vụ bàn, tiền lương một tháng thấp nhất 3000 đồng, xin những người có nhu cầu đến đây nộp đơn. Địa chỉ..." Ánh mắt Thành Thành sáng ngời, đúng vậy, nó có thể đến quán bar làm nhân viên phục vụ. Kiếm một ít tiền lương trước đã, tuy là có thể sẽ không đủ dùng, thế nhưng vẫn có thể cứu đói được. Chuyện trả nợ sẽ nghĩ biện pháp sau vậy! Vì thế Thành Thành nhìn biển hiệu ở trạm xe buýt một chút, rồi lên một chuyến xe buýt đi đến quán bar kia.

Chắc là đúng chỗ này rồi! Thành Thành thấy một quán bar quy mô coi như không nhỏ ở trước mắt, nó đẩy cửa đi vào. Đây là lần đầu tiên nó tới quán bar, âm thanh huyền ảo bên trong khiến nó không nghe được gì. Có rất nhiều người ở đây, thế nhưng gần như là không thấy được mấy người phụ nữ, trên sàn nhảy có mấy người đàn ông đang nhảy những điệu múa tươi đẹp, Thành Thành thấy vậy thì tròn mắt há mồm. Nó ở trong quán rượu ngay cả đi đâu, tìm ai cũng không biết, một mình đứng ở đó có vẻ đặc biệt bắt mắt.

Bỗng nhiên có một người bay tới trước mặt, Thành Thành tránh không kịp thiếu chút nữa tiếp xúc với mặt đất. Người kia hình như đã uống rượu, đụng vào người khác còn hùng hùng hổ hổ chỉ vào mặt Thành Thành, vừa muốn mắng chửi tiếp thì đột nhiên mắt trừng lên thật lớn, rồi la hét giống như là thấy người ngoài hành tinh vậy: "Mọi người mau đến xem nè! Hôm nay có hàng tốt tới. Có tiền thì mau mau lên đi!"

Thành Thành vội vàng tránh xa tên kia một chút, kết quả lời của người kia vừa thốt ra, rất nhiều người xung quanh đều nhìn về phía bên này, còn có mấy người vỗ tay với Thành Thành, Thành Thành đột nhiên nghĩ ở đây hoàn toàn không hợp với nó, liền xoay người đi ra ngoài.

"Em là đến quán bar nộp đơn xin việc phải không?" Thành Thành ngẩng đầu, người đứng trước mặt nói chuyện với nó vừa vặn lại là người phát tờ rơi lúc này, Thành Thành nhanh chóng gật đầu.

"Dạ, em nghe nói ở chỗ các anh tuyển nhân viên phục vụ, anh thấy em thế nào ạ? Quét dọn, bưng bê gì em cũng có thể làm, cũng không sợ vất vả nhiều."

Người đứng trước mặt lập tức bị lời nói của Thành Thành chọc cười, "Em cho rằng đây là quán ăn nhỏ sao? Mấy cái em nói toàn là chuyện của mấy bác gái chuyên lo việc dọn dẹp, không tới phiên nhân viên phục vụ đâu."

"À." Thành Thành có chút ngượng ngùng, "Vậy anh xem... em làm có được không?"

"Được, quá được, anh đây dẫn em đi gặp quản lý, em đi theo anh." Thành Thành vừa nghe thế thì rất là vui vẻ rồi cùng đi cùng với người đó đến phòng làm việc của quản lý.

"Tuổi của em không lớn nhỉ? Thoạt nhìn còn rất nhỏ." Trên đường đi hai người tùy ý tán gẫu.

"Dạ, em 16 tuổi, nhưng mà em tuyệt đối không còn nhỏ đâu, cái gì em cũng làm được hết." Bộ dáng Thành Thành vội vàng giải thích làm cho người đàn ông kia buồn cười.

"Chính là cậu ấy, cậu ấy tên là Lưu Ân." Người đàn ông kia giới thiệu Thành Thành với người quản lý, người quản lý hí hóp mắt nhìn nó một chút, nhìn hết một vòng, nhìn từ phía trên xuống phía dưới, Thành Thành cảm thấy bị nhìn như vậy khiến toàn thân nó đều khó chịu.

"Đi đi, cậu dẫn nó đi xung quanh tìm hiểu nơi này, trước tiên sắp xếp cho nó một chút công việc đơn giản đi." Người đàn ông kia gật đầu, mang Thành Thành đi ra ngoài.

Quản lý cầm điện thoại lên, biểu tình trên mặt rất hưng phấn.

"Tề tiên sinh, người ngài bảo mang đến đã được dẫn đến rồi, một chút tâm lý phòng bị cũng không có, lừa gạt một hai câu đã tới rồi. Nhưng mà thằng bé này lớn lên đúng là xinh đẹp thật, ngài đem cậu ấy thả ở đây không phải là trêu hoa ghẹo nguyệt sao!"

"Ha ha... Người cũng đã giao cho cậu rồi cậu còn có thể để cho người ta trêu hoa ghẹo nguyệt sao? Ta đã sớm nói qua với cậu rồi đó, đứa nhỏ này không ai được chạm vào, ta muốn trở về vẫn phải sạch sẽ!"

"Vậy ngài nói xem ngài còn đưa người đến đây làm gì vậy ạ? Đây không phải là cố tính để cho kẻ khác trông thấy mà thêm sao? Ngài cũng không phải không biết đây là gay bar mà!"

"Cũng bởi vì ta biết như vậy nên mới để cho cậu tuyển người qua đó, đứa nhỏ đó chưa thấy qua cái gì, cũng chưa hề tiếp thu cái gì, bây giờ để cho nó trông thấy cho rõ, cũng cho nó biết nhặt được cái gì mới là béo bở nhất!"

"Tôi hiểu rồi, ngày mai tôi sẽ sắp xếp cho cậu ta công việc thật tốt, xem như ở đây bồi dưỡng người hiền tài cho ngài vậy! Ngài thấy có được không?"

"Cứ quyết định như vậy đi... Đừng quên những chuyện ta đã giao cho cậu."

Bạn đang đọc truyện *Án Tư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78

"Nhiệm vụ của cậu rất đơn giản, thỉnh thoảng mang một ít rượu đến phòng, hoặc là nếu như khách hàng cần một chút đồ dùng đặc biệt gì đó cũng cần cậu mang qua, nếu như thái độ của cậu với khách tốt thì rất có thể sẽ được cho tiền boa."

"Dạ, em biết rồi! Em sẽ không mang sai đồ."

"Vậy bây giờ cậu mang chai rượu này đưa đến phòng 702 đi."

Thành Thành nhẹ nhàng nhanh nhẹn nhắc bước đi đến phòng 702, trên đường đi thỉnh thoảng sẽ có vài người chỉ trỏ nó, Thành Thành nghĩ có thể là do bọn họ thấy mặt mình lạ nên thấy mới mẻ thôi! Đi đến phòng 702, Thành Thành vừa định gõ cửa lại chợt nghe thấy bên trong truyền ra một trận tiếng rên rỉ. Thành Thành nhớ rất kỹ cái âm thanh này, lần trước lúc Tiêu Quý biểu diễn cho Tề tiên sinh cũng phát ra chính loại âm thanh này, Thành Thành cảm thấy mình đứng ở bên ngoài như vậy cũng có chút mặt đỏ tim đập, chần chừ không biết bây giờ có nên đi vào hay không.

"Con mẹ nó rượu của tao sao còn chưa đưa tới nữa hả?" Cửa đột nhiên bị mở ra, Thành Thành lập tức đứng đó cứng cả người, y như là kẻ trộm bị người ta bắt được tại chỗ.

"Tôi... Ngài... Rượu ngài muốn ở đây ạ, mới vừa rồi tôi thấy không được tiện nên chưa tiến vào."

Người kia dùng ánh mắt kỳ quái dò xét Thành Thành từ trên xuống dưới một lượt, giọng nói cũng dịu xuống, "Không có chuyện gì, cậu mang vào đi là được."

Thành Thành cẩn thận từng chút đi vào, vừa mới đem đồ để lên trên bàn, ngẩng đầu thì vừa vặn nhìn thấy một cậu bé ngồi trên ghế sofa, quần áo phía trên đã bị chà đạp đến mất cả hình dáng, trên ngực còn có dấu hôn rõ rệt. Thấy Thành Thành nhìn chăm chú vào cậu ta, trên mặt cậu ta mang theo biểu tình bức mình, Thành Thành liền vội vàng xoay người quay đầu đi ra cửa. Người vừa nhận rượu lại cản nó lại ở cửa.

"Cậu là số mấy?" Người nọ tựa trên tường, toàn thân giống như là không có xương.

"Số gì ạ? Tôi không có số." Thành Thành cảm thấy có chút ừ ừ cạc cạc.

"Không có số à! Vậy cũng đáng tiếc quá, được rồi cậu đi đi." Người kia nói xong thì Thành Thành lễ phép nở nụ cười một chút, đi đến quầy bar, trong lòng nghĩ thấy là lạ.

"Anh ơi, em có thể hỏi anh một vấn đề không?" Thành Thành nhìn một người hiệu chỉnh âm thanh hỏi.

"Em hỏi đi." Giọng địa phương của người kia rất nặng, Thành Thành phải ráng sức mà nghe.

"Vì sao ở đây toàn là nam vậy ạ? Hơn nữa hồi nãy lúc em đem rượu đến phòng thấy hai người nam đang..." Thành Thành có chút khó nói.

"Bởi vì đây là gay bar mà, em ở đây lâu vậy cũng không phát hiện sao? Ở đây chính là quán gay bar có điều kiện tốt nhất, quy mô lớn nhất Nam Kinh đó, thông thường những người trong giới ở khu vực này đều sẽ tới đây gặp gỡ. Bình thường thì có không ít khách, hơn nữa có nhiều người còn thường xuyên đến đây, trong đó có không ít kẻ có tiền đâu, em phải chú ý nhớ kỹ một vài vị khách quen, đến lúc đó sẽ dễ dàng kiếm được tiền boa."

You'll also like

Ngự Hoàng- Lạc Dận (Edit: xASAx) by Tieuphongdamdang

Ngự Hoàng- Lạc Dận (Edit: xASAx)

By Tieuphongdamdang

483K 20.8K

《Ngự Hoàng》

Tác giả: Lạc Dận, edit: xASAx.

Biên soạn: Lik_sss, Lyly, Vũ Phong, YC, Mạc Vân.

Test: Tiểu Phong, xASAx.

Thể loại: Đàm mỹ cổ trang, cung đình.

(NP đại thúc, đế vương hạ)

Số chương: 255 chương chính văn, 14 chương ngoại truyện

Văn án:

Người khác vì phục xuất tuần, lưu lại một giai thoại truyền kỳ, hương diễm mỹ sử...

Mà hắn vì phục xuất tuần, cũng chỉ để lại một đoạn kinh huyết lệ sử...

Hắn là đế vương, lại chịu khổ chèn ép...

Một lệnh tuyển phi tần khiến người trong thiên hạ ước ao, nhưng khi cánh màn khép xuống, trên long sàng, hắn cũng chỉ nằm dưới...

Hắn trên vạn người, nhưng ở dưới mấy người...

Hãy xem xem đường đường đế vương, vì sao để người không chế...

Tag: Ngự Hoàng, Lạc Dận, nhiều người sủng ái, đế vương, niên hạ, đế vương hạ

xASAx

Lịch up truyện cách ngày.

(Truyện rất hay nhé...)

[Danmei] Buông tay by KarRoy-Wang7

[Danmei] Buông tay

By KarRoy-Wang7

17.6K 433

Tác giả: Thụy Giả

Thể loại: Đàm mỹ hiện đại, 1x1, lạnh lùng bá đạo công x ôn nhu thụ, ngược tâm, ngược thân HE

Editor: Bảo Bình Tiên Từ

Couple: Kiều Phi x Sở Kha

Tình trạng: Hoàn (10 chương)

-----Văn án-----

Chuyện tình cảm, miễn cưỡng không có hạnh phúc,

Lúc trước anh dùng thủ đoạn sai lầm mạnh mẽ chiếm được Sở Kha,

Lúc bắt đầu đã là sai lầm, cho nên tình yêu chân thành của anh đều bị đổi chất.

Con người cao ngạo như Sở Kha chỉ cảm thấy nhục nhã,

Còn tình yêu của anh, cái gì cũng không phải.

Cho nên, Kiều Phi quyết định buông tay ,

Cho Sở Kha tự do, cũng là cho chính mình tự do.

Anh rõ ràng đã quyết định buông tha Sở Kha ,

Vì cái gì hiện tại người không chịu buông tay, ngược lại chính là Sở Kha?

Phong Mang - Sài Kê Đản by Phan0400

Phong Mang - Sài Kê Đản

By Phan0400

3.3K 26

Thấy wattpad chưa có phần 1 đến phần 45 nên cop từ mạng về cho mn đọc. Xin mn quan tâm ủng hộ và k ném đá

Chúng Ta Kết Hôn Đi(Tiểu Phong Dâm Đăng) [Hoàn] by Tieuphongdamdang

Chúng Ta Kết Hôn Đi(Tiểu Phong Dâm Đăng) [H..

By Tieuphongdamdang

24.8K 912

"Tình yêu vốn là chuyện của riêng hai người, người khác không thể xen vào.

Vì thích cậu, tôi tình nguyện để có được cậu mà từ bỏ cả thế giới."

Tiểu thuyết đồng tính ngắn: Chúng ta kết hôn đi.

Số chương: 9.

Tình trạng bản dịch: [Hoàn]

HE, truyện ngắn.

Tiểu Phong dâm đăng

Biên soạn: YC, Vũ Phong, Ba con sói OK.

[Danmei] Đại ca by KarRoy-Wang7

[Danmei] Đại ca

By KarRoy-Wang7

11.4K 394

Tên gốc: 大哥

Tác giả: Priest

Chuyển ngữ: QT đại hiệp

Edit: Yền

Beta: Thần Mông Quảng Đại & Yền

Thể loại: Hiện đại, niên hạ, nguy huynh đệ, cường cường, 1x1

Couple: Nguy Khiêm x Tiểu Viễn

Tình trạng: On going (3 quyển + 2 PN)

-----Giới thiệu-----

Gã thiếu niên Nguy Khiêm, mười ba mười bốn tuổi không cha không mẹ, đeo bông thêm con em cùng mẹ khác cha, cuộc sống khó khăn, đã thế lại còn

nhặt được một thằng nhãi lang thang mặt dày bám dính lấy mình, đặt tên là Tiểu Viễn.

Nguy Khiêm ngay cả nằm mơ cũng muốn trở nên nổi bật, là người coi tiền hơn mạng sống, nửa đời trước mình đồng da sắt cố lợi ngược dòng, lấy công thành danh toại làm nhiệm vụ quan trọng nhất, vất vả lắm mới ngóc đầu lên được, tưởng rằng đã nhìn thấy bình minh của vận mệnh, ai ngờ Tiểu Viễn đột nhiên bị bệnh thần kinh - đặc biệt thích nam giới, còn chuyên môn dõi theo mình, quẹt thêm hai nét bút "bị - đại nghịch bất đạo" và "bị - dĩ hạ phạm thượng" cực kỳ bắt mắt trong cái cuộc đời chết tiệt này.

[Danmei] Si quý by KarRoy-Wang7

[Danmei] Si quý

By KarRoy-Wang7

13.9K 413

[Si Mị Vòng Lường hệ liệt] - Phan Lạc

Tên gốc: 魑鬼

Tác giả: 樊落

Edit: Lan

Couple: Dụ Chiêu (si quý) x Từ Ly Yến

Thể loại: Thê nô công x Cường thụ / Tội phạm x Cảnh viên

Độ dài: Hoàn (10 chương)

*Si quý: chỉ loại yêu quái do gỗ đá tạo thành

[ĐAM MỸ] Tay trong tay với anh (携手同您) - Starkute123 by Daw_HNDY

[ĐAM MỸ] Tay trong tay với anh (携手同您) - S...

By Daw_HNDY

39.5K 3.2K

Tên : Tay trong tay với anh

Quyển 1 : Thanh xuân rung động tuổi 18

Tác giả : starkute123 / Daw chính chủ

Nội dung : mối tình vừa ngọt ngào nhưng cũng trắc trở của Vương Kiện và Cao Tinh Tú , quyển 1 sẽ là những hồi ức thanh xuân cực kì ngọt của cặp đôi chính và cũng như hai cặp đôi phụ .

Sơ lược tổng chương :

- 128 chương (quyển 1 : thanh xuân rung động tuổi 18)
- 125 chương (quyển 2 : hồi ức và duyên phận)
- 65 chương (quyển 3 : nắm chặt tay anh)

Phiên ngoại :

+ Cao Tinh Tú X Vương Kiện : 18 chương

+ Lục Thắng X Bách Lạc Nhiên : 65 chương

+ La Hoàng X Kiều Vũ : 30 chương

Diễn biến : chưa hoàn / Thí chủ phải biết lót dép :)))

Gay bar, Thành Thành âm thầm than thở ở trong lòng một chút, sao nó lại tới một nơi như thế này chứ, lúc đó cũng không có nhìn rõ ràng, đã tới rồi cũng không tiện đổi ý nữa. Nó quay đầu nhìn mọi người xung quanh một chút, đủ loại hình dáng khác nhau, dáng vẻ thoát nhìn rất đàng hoàng cũng có, mà đáng

về thoát nhìn cực kỳ biến thái cũng có. Thì ra cũng có quán bar dành cho người đồng tính, lúc đầu bản thân lo nghĩ sợ để cho người khác biết được tính hướng của mình mà phiền não cả ngày, vậy mà người nơi này lại công khai gặp gỡ ở đây, hơn nữa ai cũng chơi rất là vui vẻ, Thành Thành cảm thấy nó thật bội phục bọn họ.

"Vậy nếu như có người hỏi mình là số mấy thì có nghĩa là sao ạ?" Thành Thành lại ngẩng đầu lên hỏi.

"Ồ đây có cung cấp MB, mỗi người đều có một số, lúc cần thì khách có thể gọi. Em là nhân viên phục vụ, em không cần số." Người phát bài hát ngồi ở đó nhẹ nhàng ngâm nga ca hát, Thành Thành thấy trên mắt của anh ta vẽ một loại màu mắt lấp lánh.

Trong quán bar có sắp xếp chỗ nghỉ lại, Thành Thành mỗi ngày đều ở nơi đó, điều kiện cũng không tệ lắm, chỉ là cơm canh được cấp Thành Thành ăn có chút không quen mà thôi. Có vài vị khách sẽ yêu cầu một vài việc nhỏ, ví dụ như bảo mình rót ít rượu, châm một điếu thuốc gì đó. Thành Thành cũng đều có thể tiếp nhận, hầu như không có ai quấy rầy nó quá mức.

Mấy ngày đầu hết thấy mọi thứ đều hoàn hảo, Thành Thành cảm thấy cũng rất dễ dàng, thế nhưng đến tuần thứ hai Thành Thành bắt đầu phải đi đưa một vài thứ nó không muốn nhìn, chẳng hạn như mấy cái áo mưa, bôi trơn, có lúc gõ cửa đi vào thì thấy người bên trong trần như nhộng, đang làm cái chuyện kia, căn bản không quan tâm có thể bị người khác thấy hay không.

Thành Thành ở trong cái quán bar này mới chính thức biết được giữa đàn ông với nhau thì ân ái như thế nào, thấy mấy MB kia oa oa kêu to, Thành Thành cảm thấy tóc gáy của nó đều dựng hết cả lên. Tuy rằng nó cũng thích đàn ông, nhưng mà nó trần đầy sợ hãi với phương thức kết hợp thể này.

Có một lần Thành Thành đi đưa một loại đạo cụ mà trong lòng kinh hồn bạt vía, phía trên đó toàn là gai, tuy rằng sờ vào thì rất mềm, Thành Thành vẫn cảm thấy mặc kệ là dùng ở chỗ nào cũng sẽ không thoải mái. Lúc đẩy cửa bước vào, người bên trong đang chơi SM, Thành Thành nhớ kỹ MB kia, cậu ta là người nóng bỏng nhất trong bar, rất nhiều người đến đây đều gọi cậu ta. Lúc ấy cậu ta đang bị buộc trên một mặt tường, hai tay đều bị treo lên, thân thể đang vặn vẹo đau đớn, không biết là bị ngược đãi bằng phương thức gì.

"Cậu qua đây, nhân viên phục vụ, giúp tôi một chuyện." Người đàn ông yêu cầu đạo cụ kia nói.

"Gấp cái gì?" Thành Thành đem đồ để ở đó, tay chân có chút luống cuống, thăm nghĩ nhanh chóng rời khỏi nơi này.

"Giúp tôi dè cậu ta lại, sau khi tôi cầm cái này vào rồi cậu có thể đi, tiền boa 2000."

"Không không... Ngài hãy tìm những người khác giúp ngài đi, tôi không làm được." Thành Thành lật đật lác đầu.

"3000? Cậu nghĩ cho kỹ đi, cái này bằng một tháng tiền lương của cậu đấy, cứ dè xuống là được, không cần phí khí lực gì cả. Chuyện tốt như vậy cậu đi đâu mà nhụt được chứ? Nếu như ngày hôm nay tôi không vui vẻ thì tôi cũng không đốt tiền ở đây đâu."

"Tôi xin phép... Khách bên ngoài còn cần đưa rượu, xin thứ lỗi." Thành Thành vội vàng đi ra ngoài, người kia lại kéo lại. Trong mắt lóe lên tia nguy hiểm.

"5000, tôi nói lại một lần cuối cùng. Cậu có làm hay không?"

"Vấn đề ở đây không phải là tiền bạc, tôi không muốn tổn thương cậu ấy, tôi và cậu ấy đều là nhân viên ở đây, tôi nhất định phải tôn trọng cậu ấy, đừng nói là 5000, 50000 tôi cũng không làm." Thành Thành cũng cứng rắn lên, giọng nói rất kiên định.

"Tôn trọng? Một con vịt cũng biết tôn trọng là cái gì? Không tin thì cậu hỏi cậu ta đi, nếu như tôi cho cậu ta 5000 đồng, cậu ta sẽ xin cậu làm đấy." Người đàn ông kia châm chọc nói.

"Ngài nghĩ người khác quá đặt nặng đồng tiền rồi, cậu ấy rõ ràng rất khó chịu, làm sao mà đi yêu cầu ngài dằn vặt cậu ấy được."

"Ha ha... Cậu không tin à, không tin thì hỏi cậu ta xem. Tiểu Dã, hôm nay em thuyết phục được cậu ta anh liền đem hết tiền trong túi móc ra cho em hết." Người đàn ông kia rút ra hai xấp tiền.

"Cầu xin cậu, tôi thật sự rất thoải mái, cậu cầm cái vật kia vào tôi đi! Tôi không bị tổn thương gì đâu, tôi rất là thoải mái, muốn được lấp đầy, cậu qua đây giúp tôi đi. Không phải cậu nói chúng ta đều là người ở đây sao? Cần phải hỗ trợ lẫn nhau chứ!" Biểu tình của cậu bé đó cực kỳ đáng thương, một mực khẩn cầu Thành Thành, lúc đó Thành Thành choáng váng hết cả người, những câu phía sau của cậu ta nó hầu như không nghe được gì.

Đợi đến khi Thành Thành đi ra ngoài, nó nghe được một tiếng hét thảm và tiếng cười không chút kiêng kỵ của người đàn ông kia, Thành Thành vừa bị chặt lỗ tai vừa chạy đi, cảm giác đầu của mình sẽ nổ tung.

Bắt đầu từ lần đó, Thành Thành rất ít nờ nụ cười ở trong quán bar, nó cảm thấy ngay cả không khí để hô hấp cũng không sạch sẽ. Nó thậm chí có chút hoài niệm căn nhà kia của Tiểu Hải Chân, hoài niệm cái vườn hoa nhỏ kia, và người thiếu niên dễ thương tưới hoa ở trong vườn kia.

Hiện tại Tiểu Quỷ như thế nào rồi, vẫn khỏe chứ? Bây giờ nó thậm chí còn nghĩ Tiểu Quỷ thật sự vẫn hạnh phúc hơn những MB này rất nhiều. Thế nhưng nó cũng sẽ như lúc trước không thay đổi quyết định của chính mình, thả rằng sống ở đây mà chịu đựng sự dằn vặt tinh thần, còn hơn là quay về chịu điều si nhục nặng hơn.

Con đường rất gian khổ, nhưng vẫn phải tiếp tục kiên trì, Thành Thành biết ở bên ngoài nó nhất định sẽ không tìm được nơi nào có điều kiện tốt như vậy. Chỉ cần tinh thần của nó không bị ô nhiễm, tất cả những thứ khác coi như là không nhìn thấy đi!

Chương 79

Đêm lễ thất tịch đã đến rồi, trong công ty của Trình Hàn Lang cực kỳ náo nhiệt, rất nhiều người đều đang cầm một bó hoa tươi trong tay, các nữ đồng nghiệp nhận được hoa đều mang theo nụ cười tươi như hoa trên mặt. (Thất tịch là ngày 7 tháng 7 âm lịch, là ngày duy nhất trong năm Ngưu Lang và Chức Nữ được gặp nhau, ở TQ ngày này cũng gần giống như ngày Valentine vậy á, là ngày lễ tình nhân theo lịch âm)

Đến hôm nay Thành Thành đã rời nhà đi hơn ba tháng, không chút tin tức, Trình Hàn Lang cảm thấy hẫng cũng đã bắt đầu thích ứng với cái loại cảm giác đau đớn này rồi, bao nhiêu lần nhìn thấy mình gặp Thành Thành trong mơ, đến khi tỉnh lại thì cái loại đau đớn như kim châm muối xát này như là muốn cắn nuốt hẫng.

Có người nói nhớ nhưng là một loại hạnh phúc, nhưng đó cũng chỉ là vì cuối cùng rồi người mà bạn chờ đợi sẽ trở lại bên cạnh bạn thôi, còn loại nhớ nhưng xa vời không hẹn ngày gặp lại sẽ từng bước dẫn bạn đến địa ngục. 1

Hôm nay là sinh nhật của Thành Thành, một mình Trình Hàn Lang ngồi ở nhà bên cạnh một cái bánh sinh nhật màu trắng tinh khiết, trên đó viết: "Chúc Thành Thành của anh sinh nhật vui vẻ!"

Trình Hàn Lang lẳng lặng cắm nến lên phía trên, tổng cộng 17 cây, Thành Thành đã sống cùng hẫng 11 năm.

Trải qua mười một năm này Trình Hàn Lang nợ nó, thiếu nó, đến cuối cùng rốt cục muốn đền bù, chỉ tiếc người đã không còn nữa.

Nhưng mà mỗi một việc xảy ra trong hơn 10 năm này Trình Hàn Lang đều thấy rõ ràng trước mắt, hình dáng Thành Thành lần đầu tiên vây quanh bánh ga tô mà chảy nước miếng, Thành Thành ngốc nghếch cầm bé ăn xin muốn ăn lại không dám ăn, Thành Thành lần đầu tiên làm bánh mì cho hẫng, Thành Thành lại bởi vì một món quà của Ngô Ngọc mà không dám đưa cho hẫng bức tranh tự nó vẽ...

"Mình mong muốn lão đại không gọi mình là nhóc ăn xin nữa."

"Lão đại, anh mau nghe xem! Nhóc ăn xin nhỏ còn biết ca hát nè!"

Đó là lần duy nhất Trình Hàn Lang làm sinh nhật cho nó...

"Anh, hồi nãy em cảm giác có người hôn em, là anh hả?"

"Gi! Anh hôn? Em tốt vậy sao? Chưa kể vừa dơ vừa thú, anh không có bị bệnh tự ngược."

Đó là ngày đầu tiên mẹ Trình rời đi, Trình Hàn Lang hôn Thành Thành một ngụm cũng không dám thừa nhận...

"Em thích làm giáo viên, trưởng thành rồi cũng muốn làm."

Đó là lần đầu tiên Thành Thành nói ra ước mơ của nó...

"Anh Đỗ sao anh lại muốn đánh anh em? Anh đánh anh bị thương rồi... Sau này em không chơi với anh nữa."

"Anh ơi em không đi đâu, cầu xin anh đừng đuổi em đi mà, sau này tất cả em đều nghe anh nói. Nếu không anh lại đánh mông em đi, cũng đừng đuổi em đi được không?"

Đó là lần đầu tiên Thành Thành rơi nước mắt...

"Em không phải là muốn về nhà, em là nhớ anh, anh, anh một chút cũng không có nhớ em sao?"

Đó là lần đầu tiên Thành Thành nội trú ở trường..

"Cái này mang theo, là để chống nắng, hiện giờ nắng gắt, phơi nắng có thể sẽ bị thương a, còn có mấy cái này, là một chút đồ anh thích ăn, để được ở ngoài, không dễ biến chất, nếu như anh ở bên kia ăn không quen liền lấy ra lấp bụng a. Bộ quần áo này cũng mang theo đi, biết đâu sẽ trời đổ..."

You'll also like

Ngự Hoàng- Lạc Dận (Edit: xASAx)

By Tieuphongdamdang

483K 20.8K

《Ngự Hoàng》

Tác giả: Lạc Dận, edit: xASAx.

Biên soạn: Lik_sss ,Lyly, Vũ Phong, YC. Mạc Vân.

Test: Tiểu Phong, xASAx.

Thể loại: Đam mỹ cổ trang, cung đình.

(NP đại thúc, đế vương hạ)

Số chương: 255 chương chính văn, 14 chương ngoại truyện

Văn án:

Người khác vì phục xuất tuần, lưu lại một giai thoại truyền kỳ, hương điểm mỹ sử...

Mà hắn vì phục xuất tuần, cũng chỉ để lại một đoạn kinh huyết lệ sử...

Hắn là đế vương, lại chịu khổ chèn ép...

Một lệnh tuyên phi tần khiến người trong thiên hạ ước ao, nhưng khi cánh màn khép xuống, trên long sàng, hắn cũng chỉ nằm dưới...

Hắn trên vạn người, nhưng ở dưới mấy người...

Hãy xem xem đường đường đế vương, vì sao để người không chế...

Tag: Ngự Hoàng, Lạc Dận, nhiều người sủng ái, đế vương, niên hạ, đế vương hạ

xASAx

Lịch up truyện cách ngày.

(Truyện rất hay nhé...)

[Danmei] Buông tay by KarRoy- Wang7

[Danmei] Buông tay

By KarRoy- Wang7

17.6K 433

Tác giả: Thụy Giả

Thể loại: Đam mỹ hiện đại, 1x1, lạnh lùng bá đạo công x ôn nhu thụ, ngược tâm, ngược thân HE

Editor: Bảo Bình Tiên Từ

Couple: Kiều Phi x Sở Kha

Tình trạng: Hoàn (10 chương)

-----Văn án-----

Chuyện tình cảm, miễn cưỡng không có hạnh phúc,

Lúc trước anh dùng thủ đoạn sai lầm mạnh mẽ chiếm được Sở Kha,

Lúc bắt đầu đã là sai lầm, cho nên tình yêu chân thành của anh đều bị đổi chất.

Con người cao ngạo như Sở Kha chỉ cảm thấy nhục nhã,
Còn tình yêu của anh, cái gì cũng không phải.
Cho nên, Kiều Phi quyết định buông tay ,
Cho Sở Kha tự do, cũng là cho chính mình tự do.
Anh rõ ràng đã quyết định buông tha Sở Kha ,
Vì cái gì hiện tại người không chịu buông tay, ngược lại chính là Sở Kha?

Phong Mang - Sài Kê Dân by Phan0400

Phong Mang - Sài Kê Dân

By Phan0400

3.3K 26

Thấy wattpad chưa có phần 1 đến phần 45 nên cop từ mạng về cho mn đọc. Xin mn quan tâm ủng hộ và k ném đá

Chúng Ta Kết Hôn Đi(Tiểu Phong Dâm Đăng) [Hoàn] by Tieuphongdamdang

Chúng Ta Kết Hôn Đi(Tiểu Phong Dâm Đăng) [H...

By Tieuphongdamdang

24.8K 912

"Tình yêu vốn là chuyện của riêng hai người, người khác không thể xen vào.

Vì thích cậu, tôi tình nguyện để có được cậu mà từ bỏ cả thế giới."

Tiểu thuyết đồng tính ngắn: Chúng ta kết hôn đi.

Số chương: 9.

Tình trạng bản dịch: [Hoàn]

HE, truyện ngắn.

Tiểu Phong dâm đăng

Biên soạn: YC, Vũ Phong, Ba con sói OK.

[Danmei] Đại ca by KarRoy-Wang7

[Danmei] Đại ca

By KarRoy-Wang7

11.4K 394

Tên gốc: 大哥

Tác giả: Priest

Chuyển ngữ: QT đại hiệp

Edit: Yển

Beta: Thần Mông Quảng Đại & Yển

Thể loại: Hiện đại, niên hạ, gay huyễn đệ, cường cường; 1x1

Couple: Ngự Khiêm x Tiểu Viễn

Tình trạng: On going (3 quyển + 2 PN)

-----Giới thiệu-----

Gã thiếu niên Ngự Khiêm, mười ba mười bốn tuổi không cha không mẹ, đào bồng thêm con em cùng mẹ khác cha, cuộc sống khó khăn, đã thế lại còn nhặt được một thằng nhãi lang thang mặt dày bám dính lấy mình, đặt tên là Tiểu Viễn.

Ngự Khiêm ngay cả nằm mơ cũng muốn trở nên nổi bật, là người coi tiền hơn mạng sống, nửa đời trước mình đồng da sắt có lợi ngược dòng, lấy công thành danh toại làm nhiệm vụ quan trọng nhất, vất vả lắm mới ngóc đầu lên được, tưởng rằng đã nhìn thấy bình minh của vận mệnh, ai ngờ Tiểu Viễn đột nhiên bị bệnh thần kinh - đặc biệt thích nam giới, còn chuyên môn dõi theo mình, quệt thêm hai nét bút "bị - đại nghịch bất đạo" và "bị - dĩ hạ phạm thượng" cực kỳ bắt mắt trong cái cuộc đời chết tiệt này.

[Danmei] Si quý by KarRoy-Wang7

[Danmei] Si quý

By KarRoy-Wang7

13.9K 413

[Si Mị Vồng Lượng hệ liệt] - Phàn Lạc

Tên gốc: 魑鬼

Tác giả: 樊落

Edit: Lan

Couple: Dụ Chiêu (si quý) x Từ Ly Yến

Thể loại: Thê nô công x Cường thụ / Tội phạm x Cảnh viên

Độ dài: Hoàn (10 chương)

*Si quý: chỉ loại yêu quái do gỗ đá tạo thành

[ĐAM MỸ] Tay trong tay với anh (携手同您) - Starkute123 by Daw_HNDY

[ĐAM MỸ] Tay trong tay với anh (携手同您) - S...

By Daw_HNDY

39.5K 3.2K

Tên : Tay trong tay với anh

Quyển 1 : Thanh xuân rung động tuổi 18

Tác giả : starkute123 / Daw chính chủ

Nội dung : mỗi tình vừa ngọt ngào nhưng cũng trắc trở của Vương Kiện và Cao Tinh Tú , quyển 1 sẽ là những hồi ức thanh xuân cực kì ngọt của cặp đôi chính và cũng như hai cặp đôi phụ .

Sơ lược tổng chương :

- 128 chương (quyển 1 : thanh xuân rung động tuổi 18)
- 125 chương (quyển 2 : hồi ức và duyên phận)
- 65 chương (quyển 3 : nắm chặt tay anh)

Phiên ngoại :

+ Cao Tinh Tú X Vương Kiện : 18 chương

+ Lục Thắng X Bách Lạc Nhiên : 65 chương

+ La Hoàng X Kiều Vũ : 30 chương

Diễn biến : chưa hoàn / Thí chủ phải biết lót dép :)))

"Em có phiền hay không vậy? Thật không dễ dàng gì anh mới muốn tự lực cánh sinh một lúc, em ở bên cạnh cứ không im miệng, em còn nói nữa anh liền đem miệng em chặn lại."

"Em không nói nữa, anh từ từ chuẩn bị đi. Đừng quên đem thuốc nhỏ mắt mang theo, anh... Được rồi được rồi, em không nói nữa, em chỉ đứng ở chỗ này nhìn."

"Không phải mà... Anh! Anh... Em rất muốn anh quay về! Em... "

"Anh, em rửa chân cho anh nha! Cái kia... Em có học một chút xoa bóp, muốn thử xem!"

Đó là lần đầu tiên Trình Hàn Lang rời nhà...

"Chúng ta ngủ xa nhau đi! Trong phòng khác không phải còn có một cái giường sao?"

"Dù sao sau này cũng sẽ có khi anh không muốn để cho em ngủ ở bên cạnh anh nữa, khi đó anh còn ước gì em đi luôn ấy chứ!"

Đó là lần đầu tiên Thành Thành nói dối trước mặt Trình Hàn Lang mà không đỏ mặt...

"Anh, anh biết vì sao em chưa bao giờ khóc không?"

"Không biết, vì sao?"

"Bởi vì trước đây lúc em đi ăn xin, lần bị đánh dữ dội nhất cũng là bởi vì em khóc, bọn họ nói em sau này khóc một lần sẽ bị đánh một lần, bởi vì nước mắt của kẻ ăn xin là thứ không đáng tiền nhất."

Đó là lần đầu tiên Thành Thành uống say...

"Em hiểu, đáng lẽ anh nên lấy sự nghiệp làm trọng. Khi nào anh muốn ăn cơm em nấu, anh hãy quay về, em lúc nào cũng đều ở nhà. Nếu như bây giờ anh không có thời gian, anh cần gì cứ nói cho em biết, em có thể đem qua cho anh, anh cũng không cần chạy qua chạy lại như vậy. Nếu như hôm nào anh muốn trở về, anh cứ trở về ở một hôm... Không có gì đâu."

Đó là lần đầu tiên Trình Hàn Lang rời khỏi nhà cũng là ngày hấn hối hận nhất...

Thành Thành, nếu như được trở về quá khứ, anh nhất định sẽ không ném em xuống lầu dưới, nhất định sẽ không để em ngủ ở mép giường mà không đắp chăn cho em, nhất định sẽ không để em chui xuống gầm giường tìm đồ cho anh, nhất định sẽ không hứa hẹn rồi luôn thất hứa, nhất định sẽ không để em một mình té xỉu ở nhà, nhất định sẽ không mắng em, đánh em như trước đây nữa...

Nếu như em thích, anh sẽ sẵn sàng đem em từ trường học về nhà ở, anh sẽ dẫn em đi công viên vui nhất, chúng ta sẽ cùng nhau chụp ảnh sticker, dán đầy trong nhà chúng ta, sẽ không bao giờ để cho người khác bước vào nhà nữa, nơi này chỉ thuộc về chúng ta mà thôi...

Thế nhưng em cũng đã không quay về nữa rồi, anh cảm thấy anh sẽ lập tức tuyệt vọng, mỗi ngày chờ đợi, mỗi ngày trông mong, mỗi ngày tìm kiếm, thế nhưng kết quả vẫn chỉ là mình anh với anh, em còn nhớ rõ em đã nói gì với anh không? Cho dù anh đối xử với em như thế nào, em cũng sẽ không rời xa anh, nhưng mà em lại bỏ đi một mình, tại sao em có thể không tuân thủ cam kết của em chứ?

Trình Hàn Lang nhẹ nhàng thổi tắt những ngọn nến, một mình hát lên bài ca chúc mừng sinh nhật: "Mừng ngày sinh nhật của em, mừng ngày sinh nhật của em..." hát đến cuối cùng đã là khóc không thành tiếng, hấn cúi đầu chôn trên mặt bàn, toàn thân thống khổ run rẩy, từ nhỏ đến lớn, hấn chưa từng chảy nhiều nước mắt đến như vậy. Nhiều ngày như vậy, cho đến bây giờ hấn thực sự nghĩ bản thân đã chống đỡ đến mức cực hạn rồi.

Có một người đã đứng ở cửa tròn một giờ đồng hồ, nước mắt đã sớm rơi đầy mặt, tóc rất rối, khuôn mặt đã gầy đi rõ rệt, cả người có vẻ rất tiêu tụy.

Ngô Ngọc nhẹ nhàng đi tới phía sau Trình Hàn Lang, ôm lấy hấn từ đằng sau, không nói gì thật lâu, lúc này nước mắt của Trình Hàn Lang đã chảy khô.

"Chúng ta đi tìm thằng bé đi, anh từ chức, chúng ta đi khắp Trung Quốc tìm, cho dù chết em cũng phải giúp anh tìm được thằng bé. Được không? Hàn Lang..."

Trình Hàn Lang không quay đầu lại, cũng không nói gì.

"Được không, Hàn Lang?" Ngô Ngọc dùng sức lay hấn, "Đi tìm đi! Anh xem đi anh bây giờ còn ra hình dáng gì sao? Anh đã không còn là Trình Hàn Lang tự tin, phóng khoáng mà em biết nữa rồi, bây giờ cái anh còn lại cũng chỉ là một thể xác mà thôi, những gì anh cho em cũng chỉ còn lại là một cái thể xác mà thôi. Ý chí chiến đấu của anh, nguyên tắc của anh, kiêu ngạo của anh tất cả đều đã không còn, em không muốn nhìn anh tiếp tục như vậy nữa, đi tìm thằng bé đi, thuận tiện cũng tìm lại chính bản thân anh đi!"

"Ngô Ngọc, chúng ta đi thôi, em yên tâm, anh sẽ không như vậy nữa..." Trình Hàn Lang xoay người nhìn Ngô Ngọc, che giấu đau đớn trái tim không để

lộ ra một vết tích nào, so với mới rồi tưởng chừng như là hai người khác nhau, khôi phục lại biểu tình lạnh như băng thường thấy trong khoảng thời gian này.

"Lời của anh là có ý gì? Anh buông bỏ sao?" Ngô Ngọc run rẩy nhìn Trình Hàn Lang.

"Buông bỏ? Bây giờ anh đã không hiểu được cái gì gọi là buông bỏ, cái gì gọi là tiếp tục. Anh chỉ biết anh không muốn tiếp tục trải qua loại cuộc sống không có hi vọng như thế này, yên tâm đi, bắt đầu từ ngày mai anh sẽ làm việc thật tốt trong công ty, còn chuyện này, đừng nói ra trước mặt anh nữa."

Ngô Ngọc ôm Trình Hàn Lang nghẹn ngào khóc lóc, quá lâu, cô chờ đợi ngày này đã chờ quá cực khổ rồi, cách đây một tiếng đồng hồ cô còn cho rằng tất cả đã sắp kết thúc, thì bây giờ hạnh phúc lại cứ như vậy mà phủ xuống, phản ứng đầu tiên của cô chính là ôm lấy người yêu khóc lớn một trận, quên đi hết tất cả những chuyện không vui.

"Em ở đây chờ anh, anh vào trong phòng một chút, sẽ trở lại ngay." Trình Hàn Lang nói.

Ngô Ngọc gật đầu, nhìn Trình Hàn Lang đi vào phòng của mình.

Mấy phút sau, Trình Hàn Lang đi ra, không nhìn ra được biểu tình gì trên mặt, lặng lẽ cùng Ngô Ngọc rời khỏi đây.

Trong căn phòng trống rỗng đã tắt hết đèn, thế nhưng có một vật lại ánh lên ở trong góc phòng không bắt mắt, chỉ tiếc không có ai thường thức nó, một mình nó lặng lẽ lóe sáng. Bên dưới chiếc hộp có một tờ giấy, trên đó là chữ của Trình Hàn Lang vừa viết.

"Thành Thành, nếu có một ngày em quay về nơi đây, anh muốn nói cho em biết: Anh yêu em, không phải là tình thân, mà là tình yêu."

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80

Thành Thành đã đợi ở quán bar hơn nửa năm, mặc dù nó đã nhin ăn nhin xài, cũng chỉ kiếm được hơn 3 vạn đồng. Con số này đối với nó mà nói đã là tương đối khổng lồ, thế nhưng đối với mục tiêu Tề tiên sinh định ra cho nó, vẫn còn kém xa lắm.

Đôi khi Thành Thành sẽ cảm thấy có lẽ Tề tiên sinh đã quên chuyện này rồi, đã quên đi nhân vật nhỏ nhỏ như nó rồi. Thế nhưng mỗi tháng có một ngày cố định, Tề tiên sinh sẽ tới đây chơi một lần. Tề tiên sinh vừa đến cửa, toàn bộ nhân viên phục vụ trong quán bar đều sẽ đứng ở cửa hoan nghênh ông ta, lâu ngày tất cả mọi người đều nhận định Thành Thành là tình nhân cố định của Tề tiên sinh, chỉ có Tề tiên sinh mới có thể hưởng dụng nó.

Chỉ là mọi người không rõ tại sao Tề tiên sinh không mang Thành Thành về, mà muốn để cho nó tự lực cánh sinh trong hoàn cảnh hỗn độn này. Có người nói Tề tiên sinh là một người có mặt mũi, không thể nào muốn đem một người như thế về nhà mình, chỉ có thể tạm thời để ở đây mà bảo quản, hơn nữa còn không để cho người khác hưởng dụng.

Ngoại trừ mỗi tháng có một ngày đó, Thành Thành cảm thấy cuộc sống của nó cũng có thể miễn cưỡng tiếp tục duy trì. Mỗi lần Tề tiên sinh tới chỉ đơn giản nói một chút về kỳ hạn một năm, nói ông ta không kịp đợi này nọ, Thành Thành đứng bên cạnh cũng không lên tiếng, nó vừa thấy cái lão già nhuộm tóc đen bóng cả đầu này đã buồn nôn, đặc biệt là mấy cái hành động của lão. Khách hàng khác đến đây cũng chỉ đơn giản là thỏa mãn một chút nhu cầu thân thể, phát tiết xong thì cũng rời đi, còn Tề tiên sinh lại không phải là muốn ăn mòn linh hồn của người khác, lão thích dẫn vật tâm hồn của họ, không biết có phải là thân thể thiếu hụt nên tạo thành biến chứng trong tâm lý không nữa.

Ban ngày quán bar có rất ít người, một mình Thành Thành nhàm chán ngồi ở trên một cái ghế nhỏ trước quầy bar, uống rượu của Tạ Nam pha cho nó, đây là loại rượu Tạ Nam đặc biệt pha chế cho Thành Thành, hàm lượng cồn rất ít, có một chút vị ngọt, uống không say. Rượu này tên là "Limpidity", nghĩa là sáng sủa trong suốt.

"Anh Tạ, ở quán bar này có mỗi mình anh là người tốt." Thành Thành vừa hút rượu ngọt vừa nói.

"Sao lại thế?" Mặt của Tạ Nam có chút đỏ.

"Bởi vì anh tốt với em, anh không nhìn em giống như bọn họ vậy."

Tạ Nam đón nhận đôi mắt mang theo ý cười của Thành Thành, bỗng chốc có chút thất thần.

"Bọn họ nhìn em như thế nào? Anh thì nhìn em như thế nào?"

"Em cảm thấy chung quy là bọn họ xa lánh em, em biết, bọn họ nhất định cho rằng em không phải là người ở đây nên mới thấy xa lạ. Nhưng mà anh không giống như vậy, từ lúc đầu anh đã chủ động tiếp xúc với em, nói chuyện phiếm với em, hơn nữa mỗi ngày anh đều pha cho em một ly rượu, uống ngon lắm

ý!" Thành Thành giờ ly rượu kia lên rồi cười với Tạ Nam.

Tạ Nam không nhớ rõ đã bao lâu rồi Thành Thành không có cười ở đây, anh biết Thành Thành bị người khác xa lánh tuyệt đối không phải bởi vì nó không phải người địa phương, mà là bởi vì vẻ ngoài của nó. Không có cách nào khác, rất nhiều người đến đây đều bị Thành Thành hấp dẫn, nhưng bởi vì Tề tiên sinh, rất nhiều người cũng chỉ có thể chùn bước. Mà một phần khác là một số người chuyên làm phục vụ ở đây bởi vì nó mà thua kém không ít, cho nên ghen tỵ và xung đột là không thể tránh được.

You'll also like

Ngự Hoàng- Lạc Dận (Edit: xASAx) by Tieuphongdamdang

Ngự Hoàng- Lạc Dận (Edit: xASAx)

By Tieuphongdamdang

483K 20.8K

《Ngự Hoàng》

Tác giả: Lạc Dận, edit: xASAx.

Biên soạn: Lik_sss ,Lyly, Vũ Phong, YC. Mạc Vân.

Test: Tiểu Phong, xASAx.

Thể loại: Đàm mỹ cổ trang, cung đình.

(NP đại thúc, đế vương hạ)

Số chương: 255 chương chính văn, 14 chương ngoại truyện

Văn án:

Người khác vì phục xuất tuần, lưu lại một giai thoại truyền kỳ, hương diễm mỹ sử...

Mà hắn vì phục xuất tuần, cũng chỉ để lại một đoạn kinh huyết lệ sử...

Hắn là đế vương, lại chịu khổ chèn ép...

Một lệnh tuyển phi tần khiến người trong thiên hạ ước ao, nhưng khi cánh màn khép xuống, trên long sàng, hắn cũng chỉ nằm dưới...

Hắn trên vạn người, nhưng ở dưới mấy người...

Hãy xem xem đường đường đế vương, vì sao để người khổng chế...

Tag: Ngự Hoàng, Lạc Dận, nhiều người sủng ái, đế vương, niên hạ, đế vương hạ

xASAx

Lịch up truyện cách ngày.

(Truyện rất hay nhé...)

[Danmei] Buông tay by KarRoy- Wang7

[Danmei] Buông tay

By KarRoy- Wang7

17.6K 433

Tác giả: Thụy Giả

Thể loại: Đàm mỹ hiện đại, 1x1, lạnh lùng bá đạo công x ôn nhu thụ, ngược tâm, ngược thân HE

Editor: Bảo Bình Tiên Từ

Couple: Kiều Phi x Sở Kha

Tình trạng: Hoàn (10 chương)

-----Văn án-----

Chuyện tình cảm, miễn cưỡng không có hạnh phúc,

Lúc trước anh dùng thủ đoạn sai lầm mạnh mẽ chiếm được Sở Kha,

Lúc bắt đầu đã là sai lầm, cho nên tình yêu chân thành của anh đều bị đổi chất.

Con người cao ngạo như Sở Kha chỉ cảm thấy nhục nhã,

Còn tình yêu của anh, cái gì cũng không phải.

Cho nên, Kiều Phi quyết định buông tay ,

Cho Sở Kha tự do, cũng là cho chính mình tự do.

Anh rõ ràng đã quyết định buông tha Sở Kha ,

Vì cái gì hiện tại người không chịu buông tay, ngược lại chính là Sở Kha?

Phong Mang - Sài Kê Đản by Phan0400

Phong Mang - Sài Kê Đản

By Phan0400

3.3K 26

Thấy wattpad chưa có phần 1 đến phần 45 nên cop từ mạng về cho mn đọc. Xin mn quan tâm ủng hộ và k ném đá

Chúng Ta Kết Hôn Đi(Tiểu Phong Dâm Đăng) [Hoàn] by Tieuphongdamdang

Chúng Ta Kết Hôn Đi(Tiểu Phong Dâm Đăng) [H...

By Tieuphongdamdang

24.8K 912

"Tình yêu vốn là chuyện của riêng hai người, người khác không thể xen vào.

Vì thích cậu, tôi tình nguyện để có được cậu mà từ bỏ cả thế giới."

Tiểu thuyết đồng tính ngắn: Chúng ta kết hôn đi.

Số chương: 9.

Tình trạng bản dịch: [Hoàn]

HE, truyện ngắn.

Tiểu Phong dâm đăng

Biên soạn: YC, Vũ Phong, Ba con sói OK.

[Danmei] Đại ca by KarRoy-Wang7

[Danmei] Đại ca

By KarRoy-Wang7

11.4K 394

Tên gốc: 大哥

Tác giả: Priest

Chuyển ngữ: QT đại hiệp

Edit: Yên

Beta: Thần Mông Quảng Đại & Yên

Thể loại: Hiện đại, niên hạ, ngụy huynh đệ, cường cường, 1x1

Couple: Ngụy Khiêm x Tiểu Viễn

Tình trạng: On going (3 quyển + 2 PN)

-----Giới thiệu-----

Gã thiếu niên Ngụy Khiêm, mười ba mười bốn tuổi không cha không mẹ, đào bồng thêm con em cùng mẹ khác cha, cuộc sống khó khăn, đã thế lại còn nhặt được một thằng nhãi lang thang mặt dày bám dính lấy mình, đặt tên là Tiểu Viễn.

Ngụy Khiêm ngay cả nằm mơ cũng muốn trở nên nổi bật, là người coi tiền hơn mạng sống, nửa đời trước mình đồng da sắt cố lợi ngược dòng, lấy công thành danh toại làm nhiệm vụ quan trọng nhất, vất vả lắm mới ngóc đầu lên được, tưởng rằng đã nhìn thấy bình minh của vận mệnh, ai ngờ Tiểu Viễn đột nhiên bị bệnh thần kinh - đặc biệt thích nam giới, còn chuyên môn dõi theo mình, quẹt thêm hai nét bút "bị - đại nghịch bất đạo" và "bị - đi hạ phạm thượng" cực kỳ bắt mắt trong cái cuộc đời chết tiệt này.

[Danmei] Si quý by KarRoy-Wang7

[Danmei] Si quý

By KarRoy-Wang7

13.9K 413

[Si Mị Vồng Lượng hệ liệt] - Phàn Lạc

Tên gốc: 魑鬼

Tác giả: 樊落

Edit: Lan

Couple: Dụ Chiêu (si quý) x Từ Ly Yên

Thể loại: Thê nô công x Cường thụ / Tội phạm x Cảnh viên

Độ dài: Hoàn (10 chương)

*Si quý: chỉ loại yêu quái do gỗ đá tạo thành

[ĐAM MỸ] Tay trong tay với anh (携手同您) - Starkute123 by Daw_HNDY

[ĐAM MỸ] Tay trong tay với anh (携手同您) - S...

By Daw_HNDY

39.5K 3.2K

Tên : Tay trong tay với anh

Quyển 1 : Thanh xuân rung động tuổi 18

Tác giả : starkute123 / Daw chính chủ

Nội dung : mối tình vừa ngọt ngào nhưng cũng trắc trở của Vương Kiện và Cao Tinh Tú , quyển 1 sẽ là những hồi ức thanh xuân cực kì ngọt của cặp đôi chính và cũng như hai cặp đôi phụ .

Sơ lược tổng chương :

- 128 chương (quyển 1 : thanh xuân rung động tuổi 18)

- 125 chương (quyển 2 : hồi ức và duyên phận)

- 65 chương (quyển 3 : nắm chặt tay anh)

Phiên ngoại :

+ Cao Tinh Tú X Vương Kiện : 18 chương

+ Lục Thắng X Bách Lạc Nhiên : 65 chương

+ La Hoàng X Kiều Vũ : 30 chương

Diễn biến : chưa hoàn / Thí chủ phải biết lót dép :)))

"Luu Ân, một đứa trẻ tốt như em sao lại muốn chạy đến đây? Em phải là còn đang ở tuổi đi học."

Lời nói của Tạ Nam khiến gương mặt của Thành Thành thoáng cái đã ảm đạm xuống, Tạ Nam có chút xin lỗi nói: "Có phải nhắc đến điều gì đó em không muốn chạm vào không? Xin lỗi em, anh cũng chỉ tùy tiện hỏi một chút thôi, em đừng suy nghĩ nhiều."

"Không có gì, em chỉ là có chút nhớ nhà thôi." Thành Thành lầm bầm nói.

"Em có nhà vì sao lại không trở về? Em ở đây chịu tội như vậy người nhà em không lo lắng sao?"

"Người nhà của em chỉ có một, nhưng... anh ấy... đã không cần em nữa rồi." Thành Thành khiến Tạ Nam có chút khó chịu, anh nhìn đứa nhỏ vừa đến anh đã chú ý, trong ánh mắt đều là những tình cảm dịu dàng.

"Không sao, sau này em cứ xem anh như người nhà của em. Dù sao anh cũng không phải là người địa phương, cũng một mình đến đây làm việc, nếu em không ghét bỏ anh trông nom em thì gọi anh là anh hai là được rồi, sau này anh cũng có thể chăm sóc em nhiều hơn một chút."

"Thật sao à?" Trong mắt Thành Thành hiện lên một tia sáng ngời, "Anh thực sự bằng lòng nhận em là em trai sao?"

"Đương nhiên là thật chứ!" Tạ Nam vuốt đầu Thành Thành, cưng chiều nói.

Hai người ở bên cạnh quầy bar trò chuyện thật lâu, cho đến khi trong quán dần dần đông khách, Thành Thành mới lưu luyến không rời mà đi làm việc.

Buổi tối khi trong quán bar không còn người cũng đã là rạng sáng hơn 3 giờ rồi, khách khứa hầu như đều đã đi hết rồi, những người qua đêm ở đây cũng đã lần qua lần lại đến một rồi, quán bar mỗi khi đến lúc này đều có vẻ đặc biệt yên tĩnh.

Một mình Thành Thành đang ngã lên ghế sofa pha ngủ, Tạ Nam nhẹ nhàng đi tới, cởi áo khoác trên người mình ra rồi khoác lên người Thành Thành. Thành Thành dường như phát giác ra, lầm bầm gọi anh ơi, Tạ Nam nghe âm thanh truyền đến bên tai, trong lòng chảy qua một dòng âm áp chưa từng có.

Tạ Nam ngồi bên cạnh Thành Thành, trong quán bar chỉ còn mở vài ngọn đèn, đã có u tối mông lung rồi. Gương mặt của Thành Thành dưới ánh đèn mờ ảo có vẻ đặc biệt điềm tĩnh, tay của Tạ Nam nhìn không được mà vuốt lên, khuôn mặt mềm mại nhỏ nhắn khiến người ta sờ vào rồi lại luyến tiếc không muốn buông tay, anh nhẹ nhàng vuốt vài sợi tóc rơi trên mặt của Thành Thành ra sau đầu, đúng lúc này, Thành Thành giật giật, Tạ Nam muốn lấy tay ra, lại bị Thành Thành nhẹ nhàng bắt được.

"Anh ơi... anh ơi..." Thành Thành cứ lầm bầm trong miệng, bàn tay tinh tế nắm lấy ngón tay cái của Tạ Nam, hơn nữa còn nắm rất chặt.

"Thực sự là một đứa bé mà! Em căn bản không hề thuộc về nơi này." Tạ Nam mơ hồ cảm thấy đau lòng.

Lúc anh buông Thành Thành ra thì một mình đi đến đứng bên cửa sổ, tầm nhìn xuyên qua khung cửa phóng ra bên ngoài. Anh nhớ tới hôm nay có người đến đây nhắc nhở anh duy trì khoảng cách nhất định với Thành Thành, anh cũng biết Thành Thành đã bị Tề tiên sinh âm thầm chiếm đoạt, anh chẳng qua là cảm thấy đứa bé này rất đáng thương, muốn cho nó một chút yêu thương.

Ngày đầu tiên Thành Thành đến quán bar này đã cho Tạ Nam một ấn tượng rất sâu, tay chân luống cuống ở cửa, giống như một như đứa nhỏ đang tìm cha. Toàn bộ ánh mắt toát lên sự khiếp đảm và bất lực, vài ngày sau đó cứ luôn có khách muốn quấy rầy nó, thế nhưng dường như nó được giữ gìn rất tốt, chưa từng bị tổn thương qua. Cũng bởi vì đơn thuần như vậy, hoàn hảo như vậy, lại không thể chạm được như vậy, mới khiến cho người ta ngửa ngáy tâm tư.

Mỗi lần Thành Thành ăn uống đều luôn một thân một mình tự ăn, nó cũng thử nói chuyện với người khác, ai nó cũng nói chuyện, thế nhưng những người đó nếu không phải lời nói lạnh nhạt thì chính là trực tiếp bỏ đi. Đã bao lần Thành Thành cứ một mình ngồi một chỗ ngây ngốc, cô đơn tràn trong ánh mắt, Tạ Nam thấy thế trong lòng rất khó chịu.

Anh còn nhớ rõ cái biểu tình vừa mừng vừa lo vì được quan tâm của Thành Thành khi lần đầu tiên nếm rượu anh pha cho nó, suốt cả một ngày hôm đó Thành Thành cũng rất là vui vẻ, luôn nhìn Tạ Nam mà cười ngốc. Buổi trưa hôm đó Tạ Nam thật không ngờ vì cảm ơn anh mà nó lại bùng đến cho anh một tô mì nóng hổi, lúc anh ăn mì Thành Thành tự làm cho anh thì trong lòng cảm động đến không biết biểu đạt thế nào.

Sau đó mỗi ngày Thành Thành đều thường xuyên làm một ít đồ ăn ngon cho anh, Tạ Nam mỗi ngày cũng pha cho Thành Thành một ly rượu. Tuy rằng Thành Thành chưa bao giờ đề cập với anh những chuyện nó đã trải qua, thế nhưng Tạ Nam có thể cảm giác được Thành Thành đã xem anh là bạn bè.

"Anh hai, sao anh còn đứng ở đây? Anh không ngủ được sao?"

Tạ Nam bỗng nhiên xoay người, không biết từ lúc nào Thành Thành đã đứng phía sau anh, cắt đứt những suy nghĩ xa xôi của anh.

"À, anh đứng ở đây ngắm phong cảnh một chút, không ngủ được."

"À! Em đi ngủ trước nha. Em mệt ghê!" Thành Thành vừa xoa mắt vừa nói.

"Đi ngủ đi, ngày mai còn phải làm việc đấy!" Tạ Nam dịu dàng nói.

"Vậy anh cũng đi ngủ sớm một chút nha!"

Tạ Nam gật đầu, Thành Thành nói xong liền đi vào trong phòng, để lại một mình Tạ Nam đứng phía sau nhìn bóng lưng Thành Thành thật lâu mà chẳng thể bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81

Đồng nghiệp của Đỗ Công phát hiện trong công ty có một con sâu rọu, cái con sâu rọu này chính là Đỗ Công, đây chính là ẩn tượng sâu sắc nhất Đỗ Công để lại cho mọi người.

Mỗi buổi tối sau khi Đỗ Công vừa ra khỏi công ty, sẽ chạy thẳng đến quán bar bên ngoài, uống cho đến lúc say mềm rồi đón xe về nhà, trong quá trình uống rượu thì không nói một câu nào, nhìn thấy người quen cũng không chào hỏi. Cứ uống hết chai này đến chai khác, mãi cho đến khi nằm bẹp ở một góc nào đó được nhân viên gọi dậy mới trở về nhà ngủ.

Từ ngày Thành Thành đi, Đỗ Công vẫn cứ sống như thế, y không biết phải làm thế nào mới thoát được loại thống khổ này, ngoại trừ lúc làm việc y không hề cho bản thân có chút thời gian nào để thương tâm, trực tiếp chúc say bản thân là giải quyết được mọi thứ rồi. Y không muốn tình tảo để phải đối mặt với vấn đề mình không muốn đối mặt.

Cho tới bây giờ Đỗ Công cũng không ngờ được cậu bé hoạt bát đáng yêu kia cứ như thế mà đã biến mất khỏi cuộc sống của y, tháng đầu tiên nó rời đi, Đỗ Công và Trình Hàn Lang mỗi ngày đều cùng nhau chạy khắp nơi hỏi thăm tin tức của Thành Thành, khi đó trong lòng Đỗ Công vẫn ôm một chút hy vọng, nhưng khi sự thật xảy ra trước mắt thì Đỗ Công cảm thấy giống như là toàn bộ nghị lực sống của mình đã tan biến.

Y không thể nào khuây khỏa, y không tin Thành Thành cứ như vậy mà đi, hình ảnh lần đầu tiên y và Thành Thành gặp nhau tựa như chỉ mới xảy ra ngày hôm qua, ngày hôm qua đứa nhỏ như búp bê kia còn đơn thuần bỏ táo xanh vào trong tay của mình, ngày hôm nay đã lưu lạc nơi đất khách. Y không thể nào không nhớ đến cậu bé cầm tay y gọi "anh Đỗ", thầy giáo nhỏ nghiêm trang trước mặt y, bé ngốc không về nhà được nên gọi điện cho y cầu cứu, đứa nhỏ đáng thương không ai chăm sóc té xỉu hai lần ở nhà kia.

Từ rất lâu trước đây Đỗ Công đã sớm biết rõ cảm tình của y đối với Thành Thành đã vượt qua một đường giới hạn, thế nhưng y giấu diếm rất cẩn thận, không muốn nói cho đứa nhỏ ngây thơ thuần khiết kia những ý nghĩ méo mó đó, chỉ có thể dẫn phần tình cảm này xuống đáy lòng. Kỳ thực y hận Trình Hàn Lang, qua nhiều năm như vậy, chính mắt y nhìn thấy Thành Thành làm mọi chuyện vì Trình Hàn Lang, nhưng mà Trình Hàn Lang vẫn luôn xem những điều ấy là đương nhiên, hẳn hoàn toàn không biết quý trọng, hết lần này đến lần khác tổn thương Thành Thành.

Đỗ Công sinh ra ở một gia đình bình thường đến không thể bình thường hơn, ở nhà cấp bốn, ăn uống bình dân, cha mẹ là vợ chồng công nhân chức, trong nhà không tính là giàu có nhưng cũng không phải là nghèo khó.

Ba của Đỗ Công là một người đàn ông điển hình, thái độ làm người chất phác giản dị, tính cách rất thẳng thắn. Đỗ Công là con trai duy nhất trong nhà, nhưng mà cho tới bây giờ y cũng chưa hề cảm nhận được làm con một là một chuyện hạnh phúc thế nào. Ba của y chưa từng nói câu nào đáng hoàng với y, chỉ cần y phạm sai lầm, ba y sẽ không hỏi cái gì, chỉ đánh.

You'll also like

Ngự Hoàng- Lạc Dận (Edit: xASAx) by Tieuphongdamdang

Ngự Hoàng- Lạc Dận (Edit: xASAx)

By Tieuphongdamdang

483K 20.8K

《Ngự Hoàng》

Tác giả: Lạc Dận, edit: xASAx.

Biên soạn: Lik_sss ,Lyly, Vũ Phong, YC. Mạc Vân.

Test: Tiểu Phong, xASAx.

Thể loại: Đam mỹ cổ trang, cung đình.

(NP đại thúc, đế vương hạ)

Số chương: 255 chương chính văn, 14 chương ngoại truyện

Văn án:

Người khác vì phục xuất tuần, lưu lại một giai thoại truyền kỳ, hương diễm mỹ sử...

Mà hắn vì phục xuất tuần, cũng chỉ để lại một đoạn kinh huyết lệ sử...

Hắn là đế vương, lại chịu khổ chèn ép...

Một lệnh tuyển phi tần khiến người trong thiên hạ ước ao, nhưng khi cánh màn khép xuống, trên long sàng, hắn cũng chỉ nằm dưới...

Hắn trên vạn người, nhưng ở dưới mấy người...

Hãy xem xem đường đường đế vương, vì sao để người không chế...

Tag: Ngự Hoàng, Lạc Dận, nhiều người sủng ái, đế vương, niên hạ, đế vương hạ

xASAx

Lịch up truyện cách ngày.

(Truyện rất hay nhé...)

[Danmei] Buông tay by KarRoy-Wang7

[Danmei] Buông tay

By KarRoy-Wang7

17.6K 433

Tác giả: Thụy Giả

Thể loại: Đam mỹ hiện đại, 1x1, lạnh lùng bá đạo công x ôn nhu thụ, ngược tâm, ngược thân HE

Editor: Bảo Bình Tiên Từ

Couple: Kiều Phi x Sở Kha

Tình trạng: Hoàn (10 chương)

-----Văn án-----

Chuyện tình cảm, miễn cưỡng không có hạnh phúc,

Lúc trước anh dùng thủ đoạn sai lầm mạnh mẽ chiếm được Sở Kha,

Lúc bắt đầu đã là sai lầm, cho nên tình yêu chân thành của anh đều bị đổi chất.

Con người cao ngạo như Sở Kha chỉ cảm thấy nhục nhã,

Còn tình yêu của anh, cái gì cũng không phải.

Cho nên, Kiều Phi quyết định buông tay ,

Cho Sở Kha tự do, cũng là cho chính mình tự do.

Anh rõ ràng đã quyết định buông tha Sở Kha ,

Vì cái gì hiện tại người không chịu buông tay, ngược lại chính là Sở Kha?

Phong Mang - Sài Kê Đán by Phan0400

Phong Mang - Sài Kê Đán

By Phan0400

3.3K 26

Thấy wattpad chưa có phần 1 đến phần 45 nên cop từ mạng về cho mn đọc. Xin mn quan tâm ủng hộ và k ném đá

Chúng Ta Kết Hôn Đi(Tiểu Phong Dâm Đăng) [Hoàn] by Tieuphongdamdang

Chúng Ta Kết Hôn Đi(Tiểu Phong Dâm Đăng) [H...

By Tieuphongdamdang

24.8K 912

"Tình yêu vốn là chuyện của riêng hai người, người khác không thể xen vào.

Vì thích cậu, tôi tình nguyện để có được cậu mà từ bỏ cả thế giới."

Tiểu thuyết đồng tính ngắn: Chúng ta kết hôn đi.

Số chương: 9.

Tình trạng bản dịch: [Hoàn]

HE, truyện ngắn.

Tiểu Phong dâm đăng

Biên soạn: YC, Vũ Phong, Ba con sói OK.

[Danmei] Đại ca by KarRoy-Wang7

[Danmei] Đại ca

By KarRoy-Wang7

11.4K 394

Tên gốc: 大哥

Tác giả: Priest

Chuyển ngữ: QT đại hiệp

Edit: Yển

Beta: Thần Mông Quảng Đại & Yển

Thể loại: Hiện đại, niên hạ, nguy huynh đệ, cường cường, 1x1

Couple: Ngụy Khiêm x Tiểu Viễn

Tình trạng: On going (3 quyển + 2 PN)

-----Giới thiệu-----

Gã thiếu niên Ngụy Khiêm, mười ba mười bốn tuổi không cha không mẹ, đào bồng thêm con em cùng mẹ khác cha, cuộc sống khó khăn, đã thế lại còn nhặt được một thằng nhãi lang thang mặt dày bám dính lấy mình, đặt tên là Tiểu Viễn.

Ngụy Khiêm ngay cả nằm mơ cũng muốn trở nên nổi bật, là người coi tiền hơn mạng sống, nửa đời trước mình đồng da sắt cố lợi ngược dòng, lấy công thành danh toại làm nhiệm vụ quan trọng nhất, vất vả lắm mới ngóc đầu lên được, tưởng rằng đã nhìn thấy bình minh của vận mệnh, ai ngờ Tiểu Viễn đột nhiên bị bệnh thần kinh - đặc biệt thích nam giới, còn chuyên môn dỗi theo mình, quệt thêm hai nét bút "bị - đại nghịch bất đạo" và "bị - dĩ hạ phạm thượng" cực kỳ bắt mắt trong cái cuộc đời chết tiệt này.

[Danmei] Si quý by KarRoy-Wang7

[Danmei] Si quý

By KarRoy-Wang7

13.9K 413

[Si Mị Vồng Lượng hệ liệt] - Phàn Lạc

Tên gốc: 鸛鬼

Tác giả: 樊落

Edit: Lan

Couple: Dụ Chiêu (si quý) x Từ Ly Yển

Thể loại: Thê nô công x Cường thụ / Tội phạm x Cảnh viên

Độ dài: Hoàn (10 chương)

*Si quý: chỉ loại yêu quái do gỗ đá tạo thành

[ĐAM MỸ] Tay trong tay với anh (携手同您) - Starkute123 by Daw_HNDY

[ĐAM MỸ] Tay trong tay với anh (携手同您) - S...

By Daw_HNDY

39.5K 3.2K

Tên : Tay trong tay với anh

Quyển 1 : Thanh xuân rung động tuổi 18

Tác giả : starkute123 / Daw chính chủ

Nội dung : mối tình vừa ngọt ngào nhưng cũng trắc trở của Vương Kiện và Cao Tinh Tú , quyển 1 sẽ là những hồi ức thanh xuân cực kì ngọt của cặp đôi chính và cũng như hai cặp đôi phụ .

Sơ lược tổng chương :

- 128 chương (quyển 1 : thanh xuân rung động tuổi 18)
- 125 chương (quyển 2 : hồi ức và duyên phận)
- 65 chương (quyển 3 : nắm chặt tay anh)

Phiên ngoại :

- + Cao Tinh Tú X Vương Kiện : 18 chương
- + Lục Thắng X Bách Lạc Nhiên : 65 chương
- + La Hoàng X Kiều Vũ : 30 chương

Diễn biến : chưa hoàn / Thí chủ phải biết lót dép :)))

Mẹ của Đỗ Công lại là hình tượng người phụ nữ điển hình của Trung Quốc trước đây, đối với ba của Đỗ Công gần như là nói gì nghe nấy, chưa bao giờ để ba Đỗ Công nhúng tay vào việc gì, Đỗ Công cũng là do mẹ y chăm nom nuôi nấng, cho nên thân cận với mẹ hơn một chút.

Trước khi gặp Trình Hàn Lang, Đỗ Công chưa từng cảm thấy mình kém người khác ở phương diện nào, từ nhỏ y đã không thích đi học, vì chuyện học hành ba y không ít lần đánh y, nhưng y cứ không nghe lời. Y khinh thường mấy con mọt sách, y cho rằng những người này cho dù tương lai có một tấm bằng tốt thì cũng là một đám bệnh thần kinh mất cao hơn đầu. Lúc đó ở trong mắt y, năng lực và thành tích là hai thứ tỉ lệ nghịch.

Cũng là Trình Hàn Lang thay đổi cái suy nghĩ này của y, ba năm phổ thông, y rất may mắn gặp được Trình Hàn Lang. Trình Hàn Lang là người duy nhất y khâm phục, vốn dĩ hán có thể thoải mái nhàn nhã sống cuộc đời cậu ấm, nhưng mà hán vẫn dốc sức cố gắng. Trình Hàn Lang chẳng bao giờ khoe khoang gia thế của hán trước mặt người khác, cho dù người khác có hỏi, hán cũng ngậm miệng không đáp.

Trình Hàn Lang có cả năng lực và thành tích, thời điểm đó thành tích của hán ở trường vẫn là số một số hai, hơn nữa luôn là cán bộ trong hội học sinh, năng lực liên kết rất mạnh, cho dù hán thường hay đánh nhau, thường gây sự, hán vẫn luôn là vai chính diện. Mặc kệ là trong lòng thầy cô hay là trong lòng học sinh, Trình Hàn Lang đều gần như hoàn mỹ.

Từ thời điểm đó Đỗ Công mới hiểu được thành tích cao cũng là một điều hay, cũng là Trình Hàn Lang cho Đỗ Công động lực học tập cho tốt. Lúc đó Đỗ Công lần đầu tiên cảm thấy áp lực, cảm thấy mình là một người đàn ông thì phải gánh vác được trách nhiệm của bản thân, y rất cảm kích Trình Hàn Lang đã ở bên cạnh y và luôn khích lệ y, khiến y hiểu một người đàn ông cần phải làm cái gì.

Y và Trình Hàn Lang cùng ăn, cùng chơi, cùng học, nhưng mà thành tích đạt được cũng kém khá xa. Có đôi khi Đỗ Công cũng sẽ oán giận ông trời không công bằng, vì nỗ lực nhiều như nhau, kết quả lại không giống nhau.

Thế nhưng khi Đỗ Công chân chính biết về gia đình Trình Hàn Lang mới hiểu được ông trời không cho ai nhiều hơn ai bao nhiêu cả, so với Trình Hàn Lang, ít nhất Đỗ Công có một gia đình hoàn chỉnh, tuy rằng không giàu có như gia đình của Trình Hàn Lang.

Từ đầu đến cuối Đỗ Công đều hâm mộ Trình Hàn Lang, tuy rằng y chưa bao giờ biểu hiện ra ngoài quá nhiều trước mặt Trình Hàn Lang, y cảm thấy thiếu sót nhiều nhất của bản thân chính là cái loại khí chất trên người Trình Hàn Lang kia. Cho dù y chưa bao giờ bị người khác khi dễ, thế nhưng y vĩnh viễn sẽ cho người ta thấy một hình tượng thô tục, lòi thối lếch thếch. Thế nhưng Đỗ Công không thích Ngô Chấn, y nghĩ Ngô Chấn luôn quảng cáo rùm beng mọi thứ trên người cậu ta, kỳ thực cậu ta trong mắt của y cũng chỉ là một loại hình tượng thấp kém mà thôi.

Có một đoạn thời gian Đỗ Công từng đấu tranh tư tưởng, y muốn bày tỏ với Thành Thành, thẳng thắn giải bày suy nghĩ chân thật của bản thân. Thế nhưng cuối cùng y cũng buông tay, so với mạo hiểm mất đi Thành Thành, còn không bằng an phận mà đứng bên cạnh nó.

Trong tình cảm Đỗ Công là một người rất nhát gan, cho dù là tình thân hay tình yêu. Có đôi khi y thấy bản thân rất hèn nhát, đặc biệt là đối với chuyện của Thành Thành. Cho tới bây giờ y cũng không nghĩ tới sẽ có một ngày mình thích người cùng giới tính, y cho rằng y là một kẻ bình thường, từ nhỏ đã chỉ thích con gái, thế nhưng Thành Thành lại khiến cho y bắt đầu hoài nghi niềm tin của bản thân. Y không ngừng muốn chứng minh y đối với Thành Thành chỉ là loại yêu thích đơn thuần, không liên quan đến tình yêu, thế nhưng tâm tình nhiều năm không thay đổi đã khiến cho y phải hiểu rõ sự thực.

Nhìn nét mặt cha mẹ ngày càng già đi, trong lòng Đỗ Công vô cùng hổ thẹn. Y biết, bản thân cuối cùng nhất định sẽ phải kết hôn, phải có con, y không có dũng khí tổn thương cha mẹ của mình, điều kiện gia đình y không thể mặc cho y càn quấy. Huống chi y cũng không bài xích phụ nữ, kết hôn cũng là một chuyện hợp tình hợp lý. Thế nhưng vì chuyện hợp tình hợp lý này Đỗ Công nhất định phải buông tha đoạn tình cảm không có khả năng này, hơn nữa căn bản cũng không thể chạm vào, bằng không có thể vĩnh viễn sẽ không có cách nào quay đầu lại được.

Lần đầu tiên Đỗ Công tìm được công việc, người y muốn chia sẻ nhất chính là Thành Thành, y muốn cho nó thấy được y đã là người lớn, có thể gánh vác trách nhiệm xây dựng gia đình, y muốn nhìn thấy bộ dáng Thành Thành tươi cười giờ lên ngón tay cái nhìn y, nhưng khi y nhìn thấy Thành Thành bệnh đến rồi tinh rồi mù thì phòng tuyến tâm lý của y đã sụp đổ từng chút một, khi đó y thật sự muốn cứ như vậy mà chăm sóc nó thật tốt, không cần nghĩ, cũng không quan tâm cái gì, oanh oanh liệt liệt mà yêu một lần. 1

Đến lúc y thấy Thành Thành lại vui vẻ hạnh phúc mà sống thì y hiểu bản thân nên thực sự lùi bước đi, khi còn chưa có ai biết gì, hãy để đoạn tình cảm lưu luyến này tan biến ở một góc không người đi.

Nhưng mà Thành Thành đã đi rồi, không có ai biết nguyên nhân tại sao, khi Đỗ Công biết tin này thì y đã hát tung mọi thứ có thể ném ở trong nhà, không phải vì phần nộ, mà là vì đau lòng. Y không biết phải làm sao để phát tiết loại đau khổ này ở trong lòng mình, y chỉ có thể uống rượu, chuốc say bản thân, phương pháp cũ nát nhưng vĩnh viễn có tác dụng.

Đỗ Công cầm một chai rượu, chui vào một góc không người trong quán bar, nhìn ảo ảnh xuất hiện trong mộng lung, cười vô cùng hạnh phúc.

Thành Thành, không biết em tha hương nơi đất khách có còn nhớ có một người anh vĩnh viễn đứng phía sau nhìn em hay không, tuy rằng y không có đẹp trai như anh của em, không có được khí chất như vậy, nhưng y vẫn sẽ lặng lẽ quan tâm em, yêu thương em, đặt em ở vị trí quan trọng nhất. Cho dù một ngày nào đó y đã có gia đình của bản thân, đã có một nửa thuộc về y, vị trí của em ở trong lòng y vẫn không có ai có thể thay thế được.

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 82

Mấy ngày nay Lê Trung Tín đang làm một khoản làm ăn lớn, chủ yếu là nhập vào một ít súng đạn, địa bàn làm ăn của ông ta trải rộng trên toàn quốc, quán bar, vũ trường, các loại tụ điểm ăn chơi lớn, loại nào cũng có kinh doanh, hầu như cả nước đều có tai mắt của ông ta, cho nên lúc đó Trình Hàn Lang đến nhờ Trình Thế tìm Thành Thành giúp hẳn, nếu quả thật chỉ dựa vào tìm kiếm như vậy mà có được tin tức, e rằng chỉ có Lê Trung Tín mới có thể làm được.

Chiều hôm đó, Lê Trung Tín mang theo Trình Thế đến Hương Cảng bàn chuyện làm ăn, hai người dự định ở lại bên đó chơi mấy ngày trước, người đứng đầu bên kia còn chưa tới, bọn họ rất coi trọng hành động lần này, cho nên xuất phát từ sự thận trọng vẫn là đến đây sớm sắp xếp một vài chuyện.

Hai người đợi trong biệt thự Lê Trung Tín mua ở Hương Cảng một buổi chiều, Lê Trung Tín ham muốn quá độ, một mực không ngừng "tiêu khiển" ở trong phòng, khiến cho Trình Thế còn tưởng rằng ông ta bị bỏ đói.

"Anh đừng có phá nữa, điện thoại của anh reo hoài kia, anh không tiếp hả?" Trình Thế vừa thờ dốc vừa nói.

"Mặc kệ nó! Lúc ông cao hứng ai cũng đừng hòng phá hoại hứng thú của ông, ai tới ông đây cũng phải làm cho xong mới được!" Nói xong Lê Trung Tín lại đem đầu chôn giữa hai chân của Trình Thế, liếm trên liếm dưới, càng không ngừng phun ra nuốt vào, Trình Thế thoáng cái đã không chịu nổi, tiếng rên rỉ thoát ra khỏi khe hở của hàm răng, Lê Trung Tín nghe vậy lại thấy ghen khuất một trận, cho tới bây giờ ông đây chưa từng vì ai mà làm như vậy đâu, kêu to hai tiếng thì làm sao chứ? Cổ tình không cho ông đây tận hưởng mà.

Không nói nữa, Lê Trung Tín không thêm đề ý Trình Thế, quẹt đầu bôi trơn lên hai ngón tay rồi đưa vào. Lần này đột nhiên bị tập kích khiến cho Trình Thế la lên "A!" một tiếng, Lê Trung Tín đắc ý cười xấu xa, dùng ngón tay cổ sức ra vào, thân thể Trình Thế vẫn chưa có thích ứng, mấy động tác này khiến cho Trình Thế vừa đau vừa sướng, bất mãn trong lòng thật lớn.

"A... Ừm..." Lê Trung Tín phát hiện biểu tình của Trình Thế, liền dùng đầu lưỡi tiếp tục khiêu khích đỉnh phần thân của Trình Thế, một tay nâng eo Trình Thế lên, tay kia tiếp tục cắm rút, hiểu biết của ông ta về thân thể của Trình Thế không kém chút nào, sẽ không để cho Trình Thế không được thỏa mãn, nhưng cũng sẽ không được hưởng thụ quá mức.

Đợi đến khi Trình Thế nói mình sắp lên cao trào thì Lê Trung Tín lại bỏ dậy khỏi thân thể của người ta, đi ra phòng ngoài rót nước uống. Lần này thực sự là chọc giận Trình Thế rồi, nếu mà tự mình làm cho xong thì lại nuốt không trôi cơn tức này, mà đi kêu Lê Trung Tín thì quá là không có khí phách, Trình Thế nhìn bên dưới đã trưởng đến phát đau của mình, lớn tiếng nói với Lê Trung Tín:

"Cảm ơn ngài nhé! Còn lưu lại sức cho em. Em nghe nói mấy nhóc đẹp trai ở Hương Cảng đặc biệt có hương vị, hôm nay chúng ta đi vui đùa một chút không? Thằng nhóc lần trước cũng chưa..."

Trình Thế còn chưa nói hết câu, Lê Trung Tín đã cấp tốc chạy từ ngoài vào, cầm lấy sợi dây thừng đã dùng rất nhiều năm, trực tiếp cột Trình Thế vào trên giường, bắp đùi bị mở rộng, Trình Thế cảm thấy một trận khuất nhục, chửi Lê Trung Tín ầm cả lên. Lê Trung Tín không thêm nhìn Trình Thế, trực tiếp áp lên trên điên cuồng đòi hỏi, mãnh liệt ra vào, dường như muốn cướp đi toàn bộ thể lực của Trình Thế, cũng không quan Trình Thế có chịu đựng được hay không.

Cuối cùng Trình Thế bị làm mấy lần cũng không rõ, chỉ biết rốt cục mình đã mơ mơ màng màng thiếp đi.

Lúc Trình Thế tỉnh lại Lê Trung Tín đang nhìn chăm chăm ông từ phía trên, ánh mắt vô hạn dịu dàng. Nhìn thấy Trình Thế mở hai mắt ra, lập tức khôi phục lại ánh mắt nghiền ngẫm.

"Anh ở đó nhìn em làm gì? Đều đã hơn bốn mươi tuổi rồi, có cái gì đẹp mà nhìn." Trình Thế giùng giàng ngồi dậy.

Lê Trung Tín có chút buồn cười, mỗi lần Trình Thế nói đến tuổi tác của mình thì lại lo lắng một trận. Thử duy nhất Trình Thế không tự tin chính là tuổi tác của bản thân, ông cho rằng Lê Trung Tín hoàn toàn có năng lực đi tìm rất nhiều người trẻ tuổi để hưởng thụ, không cần phải ở đây làm mất thời gian của bản thân. Kỳ thực ông không biết, trong mắt Lê Trung Tín, chuyện làm tình hay những chuyện đại loại như vậy, nếu muốn phân rõ đối tượng là ai, một người đến Lê Trung Tín cũng sẽ cảm thấy buồn, bởi vì ông ta khiết phích, không phải ai cũng có thể leo lên giường của ông ta. (Khiết phích: bị bệnh sạch sẽ, gần như là ám ảnh về sự sạch sẽ. Kì 2 chú này già mà bùng choáy dữ dội hà, lần nào lên sàn cũng quẩy hết mình :v)

"Em không có già chút nào hết, em còn trẻ hơn anh, bằng không sao em còn có tinh lực hơn anh chứ? Còn mấy nhóc đẹp trai ở Hương Cảng, nếu em dám đụng vào anh liền cắt cái của quý của em, đồ cho sau này anh phải hao tâm tổn trí."

Trình Thế quay đầu không thêm đề ý tới Lê Trung Tín, ông và cái tên kia không có tiếng nói chung, mỗi ngày ngoại trừ đánh nhau thì vẫn là đánh nhau, còn không thì làm tình, căn bản không biết được âm áp gì.

"Em nhìn anh coi, ai cho em xoay qua chỗ khác?" Lê Trung Tín xoay mặt của Trình Thế lại.

"Lê Trung Tín, anh nghĩ hai chúng ta như vậy có ý nghĩa gì chứ? Ngày nào cũng không đánh thì làm, nếu như anh thích như thế thì có thể đi tìm một người khỏe hơn em một trăm lần, đừng có lẩn qua lẩn lại em nữa, bây giờ em không muốn giằng co nữa."

"Em nói cái gì? Em lặp lại lần nữa xem?" Ánh mắt của Lê Trung Tín đã trở nên vô cùng nguy hiểm.

"Em nói... không muốn như vậy nữa, cảm giác hiện tại của em là quá mệt mỏi, em đã không còn thích kích thích như khi tuổi còn trẻ nữa, em quá chán ngán cuộc sống như thế rồi, em muốn đổi một cách sống khác, em muốn rời khỏi anh..."

Giọng nói của Trình Thế rất kiên định, mặt của Lê Trung Tín đã tức đến điên, tay giơ cao lên, Trình Thế bình tĩnh nhìn ông ta, chờ mấy bạt tai giáng xuống, nhưng mà tay của Lê Trung Tín ở trên cao một hồi, cũng không có rơi xuống mặt của Trình Thế, mà là rất thất bại buông xuôi.

"Rốt cuộc em muốn anh như thế nào đây? Em nói đi em muốn cái gì?" Gương mặt của Lê Trung Tín không che giấu được nổi thống khổ.

"Em muốn một hạnh phúc bình thường, có thể anh nghĩ em có chút ngu xuẩn, thế nhưng em thực sự cảm thấy mình đã già rồi, em muốn một cuộc sống yên tĩnh."

"Em nghĩ rằng anh không muốn sao? Nhưng chúng ta không có khả năng có cuộc sống như người bình thường, chúng ta có sự nghiệp của mình, chúng ta không thể vì những suy nghĩ bất chợt này ra mà vứt bỏ tất cả những gì chúng ta vất vả khổ cực mới có được!"

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83

Đêm thất tịch trôi qua, Trình Hàn Lang tựa như thay đổi thành một người khác, bắt đầu miệt mài làm việc ở công ty, bất luận làm chuyện gì dường như cũng rất cẩn thận tỉ mỉ, chỉ là trên mặt hắn đã không còn biểu tình gì cả. Hôm qua Ngô Ngọc vừa mới nghĩ hạnh phúc đã gần trong tầm tay, hôm nay lại phát hiện thì ra là lại càng thêm xa vời. Tình ngộ của hắn chỉ là một loại bồi thường sau sự áy náy, hắn trước sau cũng chỉ vì màn kịch mà Ngô Ngọc đã dựng lên mà bức bách bản thân hoàn thành nhiệm vụ.

Mỗi ngày qua đi Trình Hàn Lang lại càng trở nên mạnh mẽ, hiện tại hắn có thể hoàn thành công việc cần ba giờ chỉ trong vòng một giờ, khi người khác còn chưa có bất kỳ ý nghĩ gì hắn đã chuẩn bị xong bản thảo giao vào tay cấp trên có liên quan. Trong một năm hắn đã có thể được lên làm trưởng phòng, có thể đưa ra những ý kiến cho tới bây giờ người khác cũng chưa nghĩ ra. Hắn không hề oán giận Ngô Ngọc không hiểu chuyện, cũng không quát nạt cô như trước đây. Việc duy nhất hắn làm bây giờ chính là tận lực ở bên cạnh Ngô Ngọc, sau đó thỏa mãn mọi yêu cầu của cô.

Ngô Ngọc được ba của cô sắp xếp vào làm việc trong công ty, Trình Hàn Lang làm việc ở phòng kế hoạch, mà Ngô Ngọc thường qua phòng kế hoạch đưa tài liệu, vừa lúc cũng có thể thấy Trình Hàn Lang.

Ngô Ngọc rất được hoan nghênh ở trong công ty, cô tận lực biểu hiện mình là người thân thiện và đơn thuần. Bình thường nói năng rất lễ phép, cũng rất hoạt bát cởi mở. Cô không muốn gây thù hằn, cô tự biết, bản thân vốn dĩ đã trở thành quân xanh của rất nhiều người. Bởi vì Trình Hàn Lang thật sự là quá gây sự chú ý, đặc biệt là lúc Trình Hàn Lang trở nên lạnh lùng, rất nhiều nữ đồng nghiệp trong công ty đều xem hắn là mục tiêu, cho dù tuổi tác của họ lớn hơn Trình Hàn Lang đi chăng nữa. (Thiệt sự là bánh bèo này càng lúc càng làm người ta chán ghét mà, tới chú thích tui cũng ghét nữa. Quân xanh nghĩa là quân địch giả, mình lấy ví dụ như trong luyện binh đi, khi mà họ luyện tập sẽ chia người làm hai đội, một xanh một đỏ, quân xanh sẽ giả làm đối thủ để quân đỏ tập luyện tác chiến. Quân đỏ sẽ vẫn đối đầu với quân xanh, nhưng tất nhiên là không diệt quân xanh vì chung đội mà, chỉ là thông qua quân xanh để nâng cao năng lực chiến đấu thôi. Ý mẹ là người ta có địch ý với mẹ nhưng ko hạ được mẹ, cho nên ko gây thù hằn với người ta để hạn chế địch ý của ngta đối với mình và ko bức người ta thành đối thủ của mình.)

Người trong công ty đều biết Ngô Ngọc là bạn gái của Trình Hàn Lang, tuy rằng trong lòng đố kỵ, nhưng ngoài mặt vẫn là rất nhiệt tình với Ngô Ngọc, bởi vì Ngô Ngọc thật sự là không có khuyết điểm gì quá lớn. Cho tới bây giờ cũng không cãi nhau xích mích với ai trong công ty, cho nên những người đó cũng chỉ có thể thầm ước ao được tốt số như Ngô Ngọc.

Chỉ có Ngô Ngọc tự mình biết cái danh hiệu bạn gái này ngày hôm nay đã chỉ là có tiếng mà không có miếng, ý nghĩ muốn chiếm được trái tim Trình Hàn Lang lúc đầu của cô đã biến thành chỉ muốn ở lại bên cạnh hắn. Mỗi ngày cô nghe những lời nói trêu chọc và hâm mộ của các đồng nghiệp cũng chỉ có thể thỏa mãn một chút lòng hư vinh của mình mà thôi, an ủi bản thân hắn vẫn thuộc về cô, còn hạnh phúc thật sự đã không còn cảm nhận được từ lâu.

You'll also like

Ngự Hoàng- Lạc Dận (Edit: xASAx) by Tieuphongdamdang

Ngự Hoàng- Lạc Dận (Edit: xASAx)

By Tieuphongdamdang

483K 20.8K

《Ngự Hoàng》

Tác giả: Lạc Dận, edit: xASAx.

Biên soạn: Lik_sss, Lyly, Vũ Phong, YC. Mạc Vân.

Test: Tiểu Phong, xASAx.

Thể loại: Đàm mỹ cổ trang, cung đình.

(NP đại thúc, đế vương hạ)

Số chương: 255 chương chính văn, 14 chương ngoại truyện

Văn án:

Người khác vì phục xuất tuần, lưu lại một giai thoại truyền kỳ, hương diễm mỹ sử...

Mà hắn vì phục xuất tuần, cũng chỉ để lại một đoạn kinh huyết lệ sử...

Hắn là đế vương, lại chịu khổ chèn ép...

Một lệnh tuyển phi tần khiến người trong thiên hạ ước ao, nhưng khi cánh màn khép xuống, trên long sàng, hắn cũng chỉ nằm dưới...

Hắn trên vạn người, nhưng ở dưới mấy người...

Hãy xem xem đường đường đế vương, vì sao để người không chế...

Tag: Ngự Hoàng, Lạc Dận, nhiều người sủng ái, đế vương, niên hạ, đế vương hạ

xASAx

Lịch up truyện cách ngày.

(Truyện rất hay nhé...)

[Danmei] Buông tay by KarRoy-Wang7

[Danmei] Buông tay

By KarRoy-Wang7

17.6K 433

Tác giả: Thụy Giả

Thể loại: Đàm mỹ hiện đại, 1x1, lạnh lùng bá đạo công x ôn nhu thụ, ngược tâm, ngược thân HE

Editor: Bảo Bình Tiên Từ

Couple: Kiều Phi x Sở Kha

Tình trạng: Hoàn (10 chương)

-----Văn án-----

Chuyện tình cảm, miễn cưỡng không có hạnh phúc,

Lúc trước anh dùng thủ đoạn sai lầm mạnh mẽ chiếm được Sở Kha,

Lúc bắt đầu đã là sai lầm, cho nên tình yêu chân thành của anh đều bị đổi chất.

Con người cao ngạo như Sở Kha chỉ cảm thấy nhục nhã,

Còn tình yêu của anh, cái gì cũng không phải.

Cho nên, Kiều Phi quyết định buông tay ,

Cho Sở Kha tự do, cũng là cho chính mình tự do.

Anh rõ ràng đã quyết định buông tha Sở Kha ,

Vì cái gì hiện tại người không chịu buông tay, ngược lại chính là Sở Kha?

Phong Mang - Sài Kê Đản by Phan0400

Phong Mang - Sài Kê Đản

By Phan0400

3.3K 26

Thấy wattpad chưa có phần 1 đến phần 45 nên cop từ mạng về cho mn đọc. Xin mn quan tâm ủng hộ và k ném đá

Chúng Ta Kết Hôn Đi(Tiểu Phong Dâm Đăng) [Hoàn] by Tieuphongdamdang

Chúng Ta Kết Hôn Đi(Tiểu Phong Dâm Đăng) [H...

By Tieuphongdamdang

24.8K 912

"Tình yêu vốn là chuyện của riêng hai người, người khác không thể xen vào.

Vì thích cậu, tôi tình nguyện để có được cậu mà từ bỏ cả thế giới."

Tiểu thuyết đồng tính ngắn: Chúng ta kết hôn đi.

Số chương: 9.

Tình trạng bản dịch: [Hoàn]

HE, truyện ngắn.

Tiểu Phong dâm đăng

Biên soạn: YC, Vũ Phong, Ba con sói OK.

[Danmei] Đại ca by KarRoy-Wang7

[Danmei] Đại ca

By KarRoy-Wang7

11.4K 394

Tên gốc: 大哥

Tác giả: Priest

Chuyển ngữ: QT đại hiệp

Edit: Yên

Beta: Thần Mông Quảng Đại & Yên

Thể loại: Hiện đại, niên hạ, nguy huynh đệ, cường cường: 1x1

Couple: Ngụy Khiêm x Tiểu Viễn

Tình trạng: On going (3 quyển + 2 PN)

-----Giới thiệu-----

Gã thiếu niên Ngụy Khiêm, mười ba mười bốn tuổi không cha không mẹ, đeo bông thêm con em cùng mẹ khác cha, cuộc sống khó khăn, đã thế lại còn nhặt được một thằng nhãi lang thang mặt dày bám dính lấy mình, đặt tên là Tiểu Viễn.

Ngụy Khiêm ngay cả nằm mơ cũng muốn trở nên nổi bật, là người coi tiền hơn mạng sống, nửa đời trước mình đồng da sắt cố lợi ngược dòng, lấy công thành danh toại làm nhiệm vụ quan trọng nhất, vất vả lắm mới ngóc đầu lên được, tưởng rằng đã nhìn thấy bình minh của vận mệnh, ai ngờ Tiểu Viễn đột nhiên bị bệnh thần kinh - đặc biệt thích nam giới, còn chuyên môn dỗi theo mình, quệt thêm hai nét bút "bị - đại nghịch bất đạo" và "bị - dĩ hạ phạm thượng" cực kỳ bắt mắt trong cái cuộc đời chết tiệt này.

[Danmei] Si quý by KarRoy-Wang7

[Danmei] Si quý

By KarRoy-Wang7

13.9K 413

[Si Mị Vồng Lượng hệ liệt] - Phàn Lạc

Tên gốc: 魑鬼

Tác giả: 樊落

Edit: Lan

Couple: Dụ Chiêu (si quý) x Từ Ly Yển

Thể loại: Thê nô công x Cường thụ / Tội phạm x Cảnh viên

Độ dài: Hoàn (10 chương)

*Si quý: chỉ loại yêu quái do gỗ đá tạo thành

[ĐAM MỸ] Tay trong tay với anh (携手同您) - Starkute123 by Daw_HNDY

[ĐAM MỸ] Tay trong tay với anh (携手同您) - S...

By Daw_HNDY

39.5K 3.2K

Tên : Tay trong tay với anh

Quyển 1 : Thanh xuân rung động tuổi 18

Tác giả : starkute123 / Daw chính chủ

Nội dung : mối tình vừa ngọt ngào nhưng cũng trắc trở của Vương Kiện và Cao Tinh Tú , quyển 1 sẽ là những hồi ức thanh xuân cực kì ngọt của cặp đôi chính và cũng như hai cặp đôi phụ .

Sơ lược tổng chương :

- 128 chương (quyển 1 : thanh xuân rung động tuổi 18)
- 125 chương (quyển 2 : hồi ức và duyên phận)
- 65 chương (quyển 3 : nắm chặt tay anh)

Phiên ngoại :

- + Cao Tinh Tú X Vương Kiện : 18 chương
- + Lục Thắng X Bách Lạc Nhiên : 65 chương
- + La Hoàng X Kiều Vũ : 30 chương

Diễn biến : chưa hoàn / Thí chủ phải biết lót dép :)))

Tất cả mất đi ngay sau khi Thành Thành rời khỏi, Ngô Ngọc không biết làm như vậy rốt cuộc là đúng hay sai, lúc đầu cô rất kiên quyết, cho dù Ngô Chấn khuyên giải thế nào, cô vẫn cho rằng mình làm như vậy là không sai. Cô cho rằng thời gian có thể vỗ về vết thương của một người, nhưng mà cô thật không ngờ, cảm tình của Trình Hàn Lang đối với Thành Thành lại sâu như thế, chính là nửa năm làm sao có thể khiến hân quên đi tình cảm mười mấy năm qua sống nương tựa lẫn nhau.

Hiện tại Ngô Ngọc thật sự có chút hối hận, cô thậm chí nghĩ tới nếu như cô tìm Thành Thành trở về, có phải Trình Hàn Lang sẽ cảm kích cô không, muốn xin lỗi cô, sau đó vẫn vui vẻ sống cùng nhau như trước đây, giống như chưa hề phát sinh chuyện gì cho dù người Trình Hàn Lang yêu là Thành Thành, bọn họ cũng sẽ không có kết quả.

Thế nhưng Ngô Ngọc lại nghĩ, làm như vậy thực sự quá phiêu lưu mạo hiểm, tình cảm của bọn họ hiện tại đã vô cùng bấp bênh, nếu như Thành Thành trở về, không phải là không có khả năng thoáng cái sẽ bị phá tan tành vụn nát. Loại thử nghiệm này cô không dám làm, cô sợ một ý nghĩ này sẽ hủy hoại tất cả hạnh phúc sau này của cô.

Từ nhỏ đến lớn Ngô Ngọc chưa từng không có được thứ gì, nghĩ muốn có cái gì thì có cái đó, chỉ có cô muốn vứt bỏ, không có chuyện người khác vứt bỏ cô. Cho nên cô không thể chịu đựng được một hậu quả như vậy, không thể chịu đựng được Trình Hàn Lang vứt bỏ cô. Cô cảm thấy tình yêu của cô đối với Trình Hàn Lang đã chậm rãi biến thành một loại oán hận, có đôi khi cô chỉ có thể hành hạ Trình Hàn Lang một chút mới cảm thấy dễ chịu một tí.

Cô cảm thấy mình không cách nào kiềm chế tình yêu của bản thân, kỳ thực nó đã dần trở thành một loại chiếm hữu phách lối, loại chiếm hữu này chậm rãi ăn mòn tính cách của Ngô Ngọc, cô không quan tâm nội tâm của mình có bao nhiêu xấu xí, hành vi che giấu của mình có bao nhiêu tồi tệ, cô hôm nay chỉ muốn làm cho bản thân mình vui vẻ, không thống khổ chìm sâu trong vùng bùn tình yêu không cách nào thoát ra nữa. Cô quá sợ hãi những ngày như vậy, loại đau khổ này từ nhỏ đến lớn cô chưa từng chịu qua, cô vừa nghĩ đến Trình Hàn Lang rời xa mình đã cảm thấy bản thân không còn động lực để sống.

"Ngô Ngọc, tôi hôm nay qua nhà anh đi! Mẹ anh muốn gặp em."

Ngô Ngọc để điện thoại xuống, nhanh chóng đón một chiếc xe đến nhà Trình Hàn Lang, việc mẹ Trình đến đây đối với cô mà nói không thể nghi ngờ chính là một cái phao cứu mạng, nắm được rồi biết đâu tình huống sẽ chuyển biến tốt đẹp.

Ngô Ngọc mở cửa vào, mẹ Trình và Trình Hàn Lang đang ngồi trên ghế sofa, mẹ Trình nắm lấy tay của Trình Hàn Lang, Ngô Ngọc phát hiện một tia âm áp đã lâu không thấy trong ánh mắt của Trình Hàn Lang.

Nhìn thấy Ngô Ngọc đi vào, Trình Hàn Lang vội vã đi qua, chút âm áp mới quay về cũng chợt biến mất, mặc dù Trình Hàn Lang đã cố gắng làm ra bộ dáng tươi cười với Ngô Ngọc.

"Đừng nhắc tới chuyện Thành Thành bỏ đi với mẹ anh, anh đã nói nó ở lại trường." Trình Hàn Lang nói thầm bên tai Ngô Ngọc xong cũng xoay người về lại chỗ, Ngô Ngọc hít sâu một hơi, cùng Trình Hàn Lang đến gặp mẹ Trình.

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84

"Anh hai, cũng sắp tới lễ mừng năm mới rồi đấy! Em thấy bên ngoài đã có người mua đồ tết rồi, thực sự là nhanh ghê!" Thành Thành ngồi trên chiếc ghế xoay nhỏ không ngừng cảm thán.

"Đúng vậy, sắp mừng năm mới rồi, tết năm nay phải về nhà, đã nhiều năm rồi đi không trở về." Trong mắt Tạ Nam ánh lên niềm vui sướng, thấy vậy Thành Thành rất hâm mộ.

"Em thực sự thấy vui thay cho mọi người, người miền nam các anh mừng năm mới thế nào ạ?"

"Nhà anh hả?" Tạ Nam suy nghĩ một chút, "Thường thì việc đầu tiên để chuẩn bị cho năm mới chính là quét dọn nhà cửa, nam nữ già trẻ gì đều sẽ được phân công, mỗi người phụ trách quét dọn ở một chỗ, ấn tượng sâu nhất của anh là anh luôn phụ trách việc đánh bóng đồ đồng, khi anh còn bé ở quê anh còn thiếu thốn vật tư lắm, đồ đạc của nhà nào cũng làm bằng đồng trong vùng hết. Mỗi khi đến năm mới mọi người sẽ phủ tro bếp lên đồ đồng, rồi dùng một miếng vải ni chà, sau khi chà xong rồi thì giữ hết tro bếp đi, đồ đồng sẽ sáng đến mức phản chiếu hình của mình luôn, dùng tốt hơn mấy cái chất tẩy đa năng bây giờ nhiều."

"Thật ạ?" Thành Thành mở to hai mắt, tò mò hỏi, "Sau đó sao nữa ạ?"

"Sau đó tất nhiên chính là ăn uống, tục ngữ có câu 'Món ăn nội địa, mô mô Thanh Hải', người Thanh Hải chú trọng nhất là làm các loại bánh mô mô cho ngày tết âm lịch. Trước tiên bọn anh phải chuẩn bị đồ ăn cúng ông táo, hấp táo quýt, hấp bánh bao dầu, nướng kỳ tử. Bánh hấp xong còn phải chiên lên nữa, có mấy loại là trực tiếp bỏ bột vào chiên luôn như là bánh cuộn thừng nè, bánh hoa nè, bánh trứng dầu nè. Mô mô nướng đất thì hơi khó làm, nhưng mà mẹ anh làm ngon lắm nhé, được coi là số một số hai trong vùng đấy." (Mô mô thật ra là bánh bao không nhân thôi, màn đầu ý, nhưng đây là cách gọi đặc trưng ở vùng quê của anh Nam, và ở đó làm nhiều kiểu đa dạng lắm, ko đơn giản chỉ là bánh bao hấp, có chiên nướng đủ kiểu nhưng chung quy lại là

cách làm bột thì giống bánh bao nên gọi chung là mô mô, chú thích hình các món trên ở dưới nha mn. À còn câu tục ngữ ý là mấy món ăn khác thì mấy vùng đồng bằng làm ngon, còn mô mô thì người Thanh Hải làm ngon, Thanh Hải là vùng cao nguyên á, là khu vực sinh sống của người Hời, Tây Tạng, Mông Cổ á) 1

Nước miếng của Thành Thành cũng sắp chảy ra tới nơi, "Em cũng chưa nghe qua bao giờ luôn đó! Chắc là cái nào ăn cũng ngon hết đúng không anh?"

Tạ Nam nhìn nó mà buồn cười, thoải mái nói với nó: "Khi nào anh về nhất định sẽ mang cho em chút đặc sản quê anh, được không?"

"Dạ! Vậy anh nhất định không được quên đâu đó!" Thành Thành rất nghiêm túc căn dặn, Tạ Nam cười gật đầu.

Hai người lẳng lặng ngáy người một chút, Thành Thành nghiêng đầu qua chỗ khác nhìn Tạ Nam, "Anh hai, anh có bạn gái chưa?"

You'll also like

Ngự Hoàng- Lạc Dận (Edit: xASAx) by Tieuphongdamdang

Ngự Hoàng- Lạc Dận (Edit: xASAx)

By Tieuphongdamdang

483K 20.8K

《Ngự Hoàng》

Tác giả: Lạc Dận, edit: xASAx.

Biên soạn: Lik_sss ,Lyly, Vũ Phong, YC. Mạc Vân.

Test: Tiểu Phong, xASAx.

Thể loại: Đàm mỹ cổ trang, cung đình.

(NP đại thúc, đế vương hạ)

Số chương: 255 chương chính văn, 14 chương ngoại truyện

Văn án:

Người khác vì phục xuất tuần, lưu lại một giai thoại truyền kỳ, hương diễm mỹ sử...

Mà hắn vì phục xuất tuần, cũng chỉ để lại một đoạn kinh huyết lệ sử...

Hắn là đế vương, lại chịu khổ chèn ép...

Một lệnh tuyển phi tâu khiến người trong thiên hạ ước ao, nhưng khi cánh màn khép xuống, trên long sàng, hắn cũng chỉ nằm dưới...

Hắn trên vạn người, nhưng ở dưới mấy người...

Hãy xem xem đường đường đế vương, vì sao để người không chế...

Tag: Ngự Hoàng, Lạc Dận, nhiều người sủng ái, đế vương, niên hạ, đế vương hạ

xASAx

Lịch up truyện cách ngày.

(Truyện rất hay nhé...)

[Danmei] Buông tay by KarRoy- Wang7

[Danmei] Buông tay

By KarRoy- Wang7

17.6K 433

Tác giả: Thụy Giả

Thể loại: Đàm mỹ hiện đại, 1x1, lạnh lùng bá đạo công x ôn nhu thụ, ngược tâm, ngược thân HE

Editor: Bảo Bình Tiên Từ

Couple: Kiều Phi x Sở Kha

Tình trạng: Hoàn (10 chương)

-----Văn án-----

Chuyện tình cảm, miễn cưỡng không có hạnh phúc,

Lúc trước anh dùng thủ đoạn sai lầm mạnh mẽ chiếm được Sở Kha,

Lúc bắt đầu đã là sai lầm, cho nên tình yêu chân thành của anh đều bị đổi chất.

Con người cao ngạo như Sở Kha chỉ cảm thấy nhục nhã,

Còn tình yêu của anh, cái gì cũng không phải.

Cho nên, Kiều Phi quyết định buông tay ,

Cho Sở Kha tự do, cũng là cho chính mình tự do.

Anh rõ ràng đã quyết định buông tha Sở Kha ,

Vì cái gì hiện tại người không chịu buông tay, ngược lại chính là Sở Kha?

Phong Mang - Sài Kê Đản by Phanh0400

Phong Mang - Sài Kê Đản

By Phanh0400

3.3K 26

Thấy wattpad chưa có phần 1 đến phần 45 nên cop từ mạng về cho mn đọc. Xin mn quan tâm ủng hộ và k ném đá

Chúng Ta Kết Hôn Đi(Tiểu Phong Dâm Đăng) [Hoàn] by Tieuphongdamdang

Chúng Ta Kết Hôn Đi(Tiểu Phong Dâm Đăng) [H...

By Tieuphongdamdang

24.8K 912

"Tình yêu vốn là chuyện của riêng hai người, người khác không thể xen vào.

Vì thích cậu, tôi tình nguyện để có được cậu mà từ bỏ cả thế giới."

Tiểu thuyết đồng tính ngắn: Chúng ta kết hôn đi.

Số chương: 9.

Tình trạng bản dịch: [Hoàn]

HE, truyện ngắn.

Tiểu Phong dâm đăng

Biên soạn: YC, Vũ Phong, Ba con sói OK.

[Danmei] Đại ca by KarRoy-Wang7

[Danmei] Đại ca

By KarRoy-Wang7

11.4K 394

Tên gốc: 大哥

Tác giả: Priest

Chuyển ngữ: QT đại hiệp

Edit: Yền

Beta: Thần Mông Quang Đại & Yền

Thể loại: Hiện đại, niên hạ, ngụy huynh đệ, cường cường, 1x1

Couple: Ngụy Khiêm x Tiểu Viễn

Tình trạng: On going (3 quyển + 2 PN)

-----Giới thiệu-----

Gã thiếu niên Ngụy Khiêm, mười ba mười bốn tuổi không cha không mẹ, đào bồng thêm con em cùng mẹ khác cha, cuộc sống khó khăn, đã thế lại còn nhặt được một thằng nhãi lang thang mặt dày bám dính lấy mình, đặt tên là Tiểu Viễn.

Ngụy Khiêm ngay cả nằm mơ cũng muốn trở nên nổi bật, là người coi tiền hơn mạng sống, nửa đời trước mình đồng da sắt cố lợi ngược dòng, lấy công thành danh toại làm nhiệm vụ quan trọng nhất, vất vả lắm mới ngóc đầu lên được, tưởng rằng đã nhìn thấy bình minh của vận mệnh, ai ngờ Tiểu Viễn đột nhiên bị bệnh thần kinh - đặc biệt thích nam giới, còn chuyên môn dỗi theo mình, quẹt thêm hai nét bút "bị - đại nghịch bất đạo" và "bị - dĩ hạ phạm thượng" cực kỳ bắt mắt trong cái cuộc đời chết tiệt này.

[Danmei] Si quý by KarRoy-Wang7

[Danmei] Si quý

By KarRoy-Wang7

13.9K 413

[Si Mị Vồng Lượng hệ liệt] - Phàn Lạc

Tên gốc: 魑鬼

Tác giả: 樊落

Edit: Lan

Couple: Dụ Chiêu (si quý) x Từ Ly Yền

Thể loại: Thê nô công x Cường thụ / Tội phạm x Cảnh viên

Độ dài: Hoàn (10 chương)

*Si quý: chỉ loại yêu quái do gỗ đá tạo thành

[ĐAM MỸ] Tay trong tay với anh (携手同您) - Starkute123 by Daw_HNDY

[ĐAM MỸ] Tay trong tay với anh (携手同您) - S...

By Daw_HNDY

39.5K 3.2K

Tên : Tay trong tay với anh

Quyển 1 : Thanh xuân rung động tuổi 18

Tác giả : starkute123 / Daw chính chủ

Nội dung : mối tình vừa ngọt ngào nhưng cũng trắc trở của Vương Kiện và Cao Tinh Tú , quyển 1 sẽ là những hồi ức thanh xuân cực kì ngọt của cặp đôi chính và cũng như hai cặp đôi phụ .

Sơ lược tổng chương :

- 128 chương (quyển 1 : thanh xuân rung động tuổi 18)

- 125 chương (quyển 2 : hồi ức và duyên phận)

- 65 chương (quyển 3 : nắm chặt tay anh)

Phiên ngoại :

+ Cao Tinh Tú X Vương Kiện : 18 chương

+ Lục Thắng X Bách Lạc Nhiên : 65 chương

+ La Hoàng X Kiều Vũ : 30 chương

Diễn biến : chưa hoàn / Thí chủ phải biết lót dép :)))

"Từng có một người, nhưng mà đã chia tay rồi."

"À!" Thành Thành lại nhìn Tạ Nam một chút, "Vậy anh còn nhớ chị ấy không?"

"Có đôi khi cũng sẽ nhớ tới, nhưng mà anh càng nhớ người nhà của anh hơn, em hỏi cái này làm gì vậy?" Tạ Nam nhìn Thành Thành chăm chăm.

Thành Thành đột nhiên thấy có chút ngượng ngùng, "Em chỉ là nghĩ là ai làm bạn gái anh nhất định sẽ rất hạnh phúc."

Tạ Nam bật cười khanh khách, "Tại sao vậy?"

"Bởi vì anh không hề nóng nảy tí nào luôn, lúc nào cũng cười ha ha, cho tới bây giờ chưa thấy anh tức giận khi nào, anh còn rất là cẩn thận tỉ mỉ nữa, chuyện gì cũng có thể lo nghĩ chu đáo hết."

"Đây chẳng qua là đối với em thôi." Tạ Nam vỗ vỗ đầu Thành Thành một chút, mặt của Thành Thành có chút hồng lên.

"Anh hai, anh thật tốt!" Thành Thành nói rồi vội vàng quay mặt sang hướng khác. Tạ Nam lại xoay mặt của Thành Thành lại, nhìn chăm chăm vào nó không chớp mắt.

"Em biết tại sao anh tốt với em như vậy không?" Tạ Nam dịu dàng hỏi.

Thành Thành lắc đầu, Tạ Nam vuốt vuốt tóc của nó, "Bởi vì em quá ngốc nghếch."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thành Thành lập tức chuyển thành xấu hổ và tức giận, Tạ Nam cười ha ha, Thành Thành nổi cáu cho anh một quyền. Đúng lúc này, một bảo vệ đi tới.

"Tạ Nam, quản lý tìm anh có chút việc đó!"

Sắc mặt của Tạ Nam hơi biến đổi một chút, Thành Thành có chút lo lắng hỏi: "Có phải là đã xảy ra chuyện gì không?"

"Không có chuyện gì lớn đâu, có thể là công việc xảy ra chút vấn đề thôi, anh đi xem sao, em ở đây chờ anh."

Tạ Nam vỗ vỗ vai Thành Thành, ý bảo nó không cần lo lắng, rồi đi ra ngoài.

Đến phòng quản lý, Tạ Nam gõ cửa một cái, nhận được sự đồng ý từ bên trong thì đi vào. Quản lý ngồi xoay lưng về phía Tạ Nam, thấy Tạ Nam đi vào cũng không quay đầu lại, Tạ Nam lễ phép chào quản lý một tiếng, hồi lâu sau quản lý mới quay người lại, nhìn Tạ Nam mà không nói lời nào.

"Ngài tìm tôi có việc gì không ạ?" Tạ Nam hỏi.

"Quan hệ của cậu và Lưu Ân không tệ nhỉ!" Quản lý trêu ghẹo nói.

"Cũng được ạ, cậu ấy chỉ là một đứa nhỏ, tôi xem cậu ấy như em trai." Tạ Nam nhanh chóng giải thích.

"Ồ! Còn làm em trai nữa? Cậu có biết ở đây là quán bar gì không? Anh trai em trai là có thể tùy tiện nhận sao? Hơn nữa, lần trước không phải tôi đã nhắc nhở cậu một lần rồi sao? Đừng có trêu chọc Lưu Ân, người ta làm việc ở đây đơn giản chỉ là làm chơi thôi, loại người cần nuôi gia đình sống qua ngày như cậu vì cậu ta mà để mất công việc thì cũng không đáng đâu."

"Quản lý, ngài hiểu lầm rồi, trước giờ tôi không hề có loại tư tưởng này với cậu ấy, cậu ấy không có bạn bè ở đây, tôi chỉ thuận tiện muốn chăm sóc cậu ấy

một chút mà thôi." Tạ Nam đã rất lo lắng với lời nói của quản lý, muốn liều mạng giải thích rõ chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85

"Anh hai, mấy ngày nữa anh phải đi rồi đúng không?" Lúc Thành Thành đi ngang qua quầy bar thì thừa dịp hỏi một câu.

"À... Đúng rồi..." Tạ Nam hoảng loạn trả lời.

Thành Thành bĩu môi một chút, nhưng vẫn là ngoan ngoãn đi làm việc tiếp, Tạ Nam đi rồi chỉ còn lại một mình nó, tuy rằng mừng cho anh, nhưng mà nó cũng không khỏi mất mát. Cho nên cả ngày hôm nay Thành Thành cứ mặt ủ mày chau, lúc đi ngang qua quầy bar hai mắt cũng thường nhìn chăm chăm Tạ Nam, mà ngày hôm nay Tạ Nam lại cứ luôn né né tránh tránh, Thành Thành có chút không hiểu được.

Đợi đến lúc rảnh rồi, cuối cùng Thành Thành cũng nhìn không được mà hấp tấp chạy tới hỏi: "Anh hai, anh làm sao vậy?"

Tạ Nam lắc đầu, "Không sao đâu, em xong việc chưa?"

"Dạ rồi! Ngày hôm nay thật nhẹ nhàng, trong quán cũng không có bao nhiêu người, rượu của em đâu rồi? Ha ha... Không phải anh chưa pha cho em chứ?" Thành Thành làm bộ tức giận nhìn anh.

"Đã pha... pha... pha xong... lâu rồi!" Tạ Nam lắp bắp nói, tay lại nắm chặt cái ly không chịu buông.

"Em thích uống rượu anh đặc biệt pha cho em nhất, có tác dụng nâng cao tinh thần, buổi tối cũng không bị mệt." Thành Thành cười vờn tay lấy cái ly kia, kết quả dùng sức một chút mà cũng không lôi ra được.

"Sao anh lại không cho em uống vậy? Nói đi! Có phải là cho người khác rồi không? Có phải là đã không chỉ có một mình em được uống đúng không?" Thành Thành chất vấn.

"Không có... là cho em mà, anh không phải là không cho em uống." Lòng bàn tay Tạ Nam cũng đã ra mồ hôi.

"Vậy đưa cho em đi! Lại còn muốn đòi ý nữa..." Thành Thành giành lấy cái ly kia, ở bên cạnh vênh vênh tự đắc cười.

Tạ Nam lập tức cảm thấy đau lòng vô cùng, Thành Thành rút một cái ống hút ở bên cạnh vui vẻ hút hút. Tạ Nam nhìn Rượu trong ly vui dần từng chút từng chút, tựa như rút máu của chính anh. Đột nhiên, Tạ Nam giật mạnh lấy cái ly, trong sự kinh ngạc của Thành Thành, uống cạn hơn phân nửa rượu còn sót lại.

Nếu phải bị thương, vậy để anh cùng em

"Anh hai hôm nay anh thật keo kiệt mà, lúc đầu thì không muốn cho em uống, bây giờ lại còn giành với em." Thành Thành nhìn hơn phân nửa ly rượu bị Tạ Nam nuốt xuống, trong lòng có một chút bất mãn nho nhỏ.

Tạ Nam giả vờ thoải mái nói: "Anh cứ keo kiệt đấy, vốn là rượu anh pha mà." Nói xong vội vàng đem cái ly rượu kia đẩy qua một bên, cũng không bao giờ muốn nhìn thấy nữa.

Thành Thành lại nhìn Tạ Nam một chút, Tạ Nam vừa bị nó nhìn thì trong lòng liền hoảng hốt, Thành Thành không có phát hiện ra, chỉ nói: "Anh hai hôm nay anh thật sự không bình thường chút nào hết, bình thường anh làm cái gì cũng cho em hết."

Sắc mặt của Tạ Nam lập tức dịu dàng đi rất nhiều, anh có một chút hối hận nói: "Đều là tại anh hai không tốt, ngày hôm nay anh hai uống lộn thuốc rồi. Em trai nhỏ đừng tức giận, ngày mai anh pha một ly lớn cho em được không? Coi như là bồi thường cho hôm nay."

Trên mặt Thành Thành lập tức trời quang mây tạnh, "Hừ! Lần này không thêm chấp nhặt với anh đó. He he..."

Tạ Nam nhìn khuôn mặt tươi cười đơn thuần của Thành Thành, thực sự không cách nào tưởng tượng ra khi khuôn mặt này ngập tràn thống khổ sẽ là đáng vẻ gì nữa, chỉ cần Tạ Nam vừa nghĩ tới hình ảnh kia, trong lòng liền không thể chịu nổi.

Hai ngày sau đó, Thành Thành đều rất bình thường, không có dấu hiệu không thoải mái gì, mà bản thân Tạ Nam cũng không có chuyện gì. Anh bắt đầu hoài nghi có phải là do hai người chia nhau uống nên tác dụng của thuốc đã nhẹ đi rất nhiều không, nếu là như vậy thì thật sự tốt quá. Thế nhưng nếu là do phát tác trễ thì phiền toái rồi, anh đã đặt vé xe lửa ngày mai, nếu như sau khi anh đi Thành Thành mới phát bệnh thì sẽ không ai có thể chăm sóc Thành Thành được.

Thế nhưng Tạ Nam lại phải quay về nhà một chuyến, anh thật sự rất lo lắng cho cha mẹ của mình. Từ lần trước quản lí đưa ảnh chụp của ba mẹ anh ra trước mặt anh thì tim của anh vẫn luôn bị treo lên, mặc kệ thế nào cũng nhất định phải về nhà xem sao, xác nhận cha mẹ vẫn bình an.

"Em nhớ kỹ, lúc anh đi rồi mà thân thể khó chịu thì nhất định phải đi khám bác sĩ, phải com nước đảng hoàng, không được chạy lung tung khắp nơi biết không?" Trước khi Tạ Nam lên xe lửa cứ không ngừng căn dặn, sau khi Thành Thành không thể không cam đoan thêm mấy lần thì mới kéo hành lý đi.

"Anh hai, nhớ phải mang đặc sản cho em đó, em muốn ăn bánh mô mô nướng đất, còn nữa, thay em chúc tết cho cô chú, còn nữa... anh hai, năm mới vui về!"

Thành Thành ở phía sau la to. Tạ Nam quay đầu lại, nhìn Thành Thành cô đơn lẻ loi đứng một mình ở nơi đó, trong lòng khó chịu đến cực điểm, Anh không rõ tại sao ông trời lại phải tàn nhẫn như vậy, cứ nhiên lại đối đãi như thế với một đứa bé tốt như vậy. Càng ngày anh càng cảm thấy mình vô si, vì bảo đảm cho an toàn của người nhà lại lợi dụng lòng tin nhiệm của Thành Thành mà tổn thương nó, nếu thật sự có trừng phạt cái gì, cứ trừng phạt hết lên một mình anh là được rồi.

Suy nghĩ chốc lát, Tạ Nam phát hiện mắt mình đã ướt ướt rồi, để không chế bản thân, anh vội vàng xoay người chạy về phía xa.

Đều đi cả rồi, chỉ còn lại mình nó, Thành Thành lẻ bước chân nặng nề trở về, mắt mắt trong lòng không nguôi. Đúng lúc này, xa xa có một chiếc limousine chạy về phía nó. Thành Thành nhận ra chiếc xe kia, vội vàng chạy ra xa, không muốn xe của Tề tiên sinh chạy đến gần nó, sau khi xe dừng lại, Tề tiên sinh từ trên xe đi xuống.

"Thế nào? Bảo bối nhỏ, về nhà ăn tết cùng ta không?" Tề tiên sinh đeo một cái kính râm thật to, khiến cho người ta không thấy rõ biểu tình trên mặt lão.

"Hừ! Ông mà cũng có nhà sao? Tôi thấy cái ông có chỉ gọi là biệt thự và người hầu thôi, ông làm gì có nhà chứ?" Thành Thành quăng cho lão ánh mắt chán ghét.

"Ai nói ta không có nhà nào?" Tề tiên sinh cười sờ mặt của Thành Thành, bị Thành Thành hất ra, Tề tiên sinh cũng không tức giận, tiếp tục dùng vẻ mặt ôn hòa nhìn nó nói: "Ta có vợ, còn có con nữa, đáng tiếc là bọn họ đều ở nước ngoài, cũng không có ai mừng năm mới với ta, không phải em cũng có một mình thôi sao? Hai người chúng ta cùng nhau ăn tết không phải là vừa khớp sao?"

"Bọn họ không trở lại là đúng rồi, đứa nhỏ nào mà hi vọng nhìn thấy ba mình già như ông nội chứ?"

Lời nói của Thành Thành hiển nhiên là quá trớn rồi, nụ cười trên mặt Tề tiên sinh bắt đầu trở nên đông cứng. Lão lấy kính xuống, lộ ra gương mặt nhăn nhúm, hơn nữa còn có tình lại gần sát vào Thành Thành, ngoài cười nhưng trong không cười mà nói: "Đúng vậy! Con ta chê ta già, thế nhưng có lẽ chỉ một ngày nào đó cũng có người còn phải nhìn tình nhân của mình già như ông nội thôi!" Nói xong thì dùng ánh mắt nguy hiểm nhìn Thành Thành.

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Chương 86

Thành Thành khó khăn ra khỏi nhà Tề tiên sinh, đón một chiếc xe, đến một phòng khám gia đình nhỏ ở gần đó.

Đêm giao thừa của Thành Thành trôi qua tại phòng khám gia đình này, nó ngồi trên một cái ghế để truyền dịch, đau đớn ở bụng đã giảm bớt không ít, tuy rằng tốn một chút tiền, thế nhưng còn hơn gấp mấy ông bác sĩ rách nát kia của Tề tiên sinh, cũng chẳng hơn gì.

Thành Thành vừa truyền dịch vừa lắng nghe tiếng động ở bên ngoài, gia đình kia ở trong phòng, người một nhà hòa thuận vui vẻ cùng nhau ăn bữa cơm sum vầy, cứ một hồi lại truyền đến một trận cười vang, còn có tiếng chạm cốc nữa. Thật ước ao được như bọn họ mà, Thành Thành không khỏi cảm thán trong lòng.

Thành Thành nhìn sang xung quanh mình, phát hiện bên cạnh có một cái điều khiển từ xa. Cũng may, còn có thể xem ti vi, Thành Thành cầm lấy điều khiển từ xa, tùy tiện chuyển một hai kênh, bây giờ vẫn chưa tới tám giờ nữa! Chương trình văn nghệ mừng xuân vẫn chưa bắt đầu, một số kênh đang phát cảnh người dân mừng năm mới ở các nơi.

"Hiện tại tôi đang ở trên đường Trường An ở Bắc Kinh, chúng ta có thể thấy, để chào mừng thể vận hội năm nay, khắp phố lớn ngõ nhỏ ở Bắc Kinh được trang trí tung bừng hơn năm ngoái, trên đường có một số đội chiêng trống, đội múa trong ca đang biểu diễn để nghênh đón tết âm lịch, bầu không khí vui mừng đang tràn đầy khắp nơi đây..." (Thời điểm này là năm 2008 nha các bạn, hè năm đó là diễn ra thể vận hội Olympic tại Bắc Kinh, người ta phải chuẩn bị từ lâu trước nên tết năm đó Bắc Kinh xôm đừ lắm. Truyện bây giờ đang trùng thời điểm với tiết từ đó, mọi có thể quay lại đọc tiết từ lần nữa cho thấm :v)

Thành Thành nhìn kênh truyền hình Bắc Kinh mà nó vô tình bật qua, nhìn con đường mình đã từng đi qua, những cảnh tượng mình từng nhìn ngắm, cái loại

thống khổ khi rời khỏi nhà lại một lần nữa cuộn trào trở về. Vốn đã không còn ôm ảo tưởng gì nữa, hôm nay lại nhìn thấy con đường quen thuộc, cảnh tượng quen thuộc, tim vẫn đau nhức như bị kim châm.

Chắc là anh vẫn tốt đúng không?

Thành Thành nhìn không được mà nhớ tới người kia, cái người khiến nó mỗi ngày đều phải gắng sức dằn xuống đáy lòng, cái người khiến nó nghĩ đến thì sẽ đau đớn đến không muốn sống nữa. Ngày hôm nay, chắc là anh đang mừng năm mới ở nhà mới rồi! Không biết anh có còn đứng dưới lầu đốt pháo hoa không, có còn được ăn sủi cảo người khác gói vì anh không.

"Anh có còn nhớ tới mình không?" Thành Thành cẩn thận lôi sợi dây chuyền giấu bên trong áo len ra, nhìn không được tự hồi.

Kim đồng hồ đã chỉ về hướng số 11, Thành Thành đã truyền dịch xong, nó ra khỏi phòng khám, đi đến một con đường náo nhiệt, từng chùm từng chùm pháo hoa bay lên bầu trời đêm, Thành Thành nhìn những đóa hoa lửa thoáng qua rồi chợt tắt, vào giờ khắc này, chỉ có nó là đứng xem một mình.

"5, 4, 3, 2, 1. . ." Theo một tiếng 0 hô lên, hàng ngàn hàng vạn chùm pháo hoa đồng loạt bay cao lên bầu trời đêm, pháo vừa trỗi lên, con đường thoáng cái trở nên náo nhiệt vô cùng, tất cả ngọn đèn đều sáng lên, cả bầu trời đêm được chiếu sáng như ban ngày.

You'll also like [Danmei] Mục nhiên By KarRoy-Wang7 137K 4.6K Tác giả: Cô Quân Tình trạng: Hoàn (75 chương + 1 PN) Thể loại: Hiện đại, tra công x không từ thù đoạn tự ti thụ, ngược luyến tình thâm, HE Biên tập: Hắc Tường Vy Hiệu chỉnh: Nhà gỗ 104 Couple: Dịch Thiên x Mục Nhiên ***Văn án*** "Nếu thật sự có thần linh, nếu thật sự có kiếp sau, xin hãy cho tôi một cái gia* đi..." *Từ 'gia' có nghĩa là nhà, hoặc gia đình. Ở đây có thể hiểu đồng thời theo cả hai nghĩa, ta sẽ tùy hoàn cảnh để dịch lại Giới thiệu: Tại thời khắc đó, Mục Nhiên chợt nhận ra rằng, mọi chuyện không còn có thể cứu vãn được nữa. Tất cả đã đi chệch hướng kể từ ngày đầu tiên cậu gặp anh, kể từ khi cậu bắt chắp thủ đoạn vì muốn giữ anh ở bên cạnh. Những tưởng rằng chỉ cần có thời gian, chỉ cần cậu thật lòng, rồi đến một lúc nào đó anh sẽ đem tình yêu trao cho cậu. Nhưng không, là cậu đã sai rồi... Phi Hữu - Lam Lâm By YenNhiemNhatTieu 9.2K 83 Phi Hữu - Lam Lâm- Biên tập: Can chan Nguồn: <http://kazuchan1582.blogspot.com> Thể loại: 1vs1, hiện đại đô thị, hường ngập mặt, HE (vô si công x men lý thụ) a.k.a chuyện tình Cua và Mực "Đừng chán ghét Cá Mực mà, bớ bác cảnh sát ơi ~ Người ta đại gia lại đẹp trai, ưu điểm nhiều lắm na ~" "Cậu đừng khóc mà..." Dạ Sắc Thâm Xử (夜色深处 - Sâu thẳm trong đêm) By dgt21615 418 15 Tác giả: Hoài Thương Thể loại: hiện đại, hào môn thể gia, cường thủ đoạt hào, ngược luyến tình thâm, gương vỡ lại lành, cường thế cổ chấp ngạo kiều công vs ân nhân ôn nhu thụ, 1x1, HE Tình trạng: Hoàn (65 chương+ 6 phiên ngoại) Tình trạng edit: Đang tiến hành Edit: Hòa Liên Tâm Lịch up: Tối T3 (khoảng 10,11h đêm. Lịch chỉ mang tính tương đối) Note: Trong truyện này thụ từng bị cha công ép làm tình nhân, cũng có vài đoạn H kéo rèm giữa cha công và thụ. Cơ mà từ đầu đến cuối thụ đều yêu công nha, lúc đầu ko tới với công được là vì ông già công làm pháo hôi với gia đình công có liên quan đến việc gia đình thụ tan cửa nát nhà. Cũng may ông công ông rất nhây, ngoài mặt lạnh lùng nhưng tâm đầu hũ và rất chung tình. Thụ thì ân nhân âm thầm yêu thương, nuông chiều công, tuy vì mối thù của gia đình và nhiều vấn đề khác mà không tới được với công nhưng chung quy vẫn luôn tin tưởng, yêu thương và hướng về công. Theo mình thì truyện rất hay, tình tiết hấp dẫn, rất chi tiết và logic. Tính cách công thụ rất đáng yêu. Truyện ngược tâm nhiều, có chút ngược thân. Kết HE, PN rất dễ thương và hài nhây bà có :v. Biết là sẽ có nhiều bạn khúc mắc chỗ cha công và thụ nên mình nói trước để bạn cân nhắc khi nhảy hố. Hoan nghênh các bạn cùng tìm ngược với tiểu trạng và hẹn gặp các bạn khác trong truyện sau nếu bạn không hợp với bộ này. Thân! [Danmei] Tịnh phi dương quang By KarRoy-Wang7 23.8K 897 Tác giả: Phong Lộng Thể loại: hiện đại đô thị, 1x1, ngược luyến tàn tâm, HE Edit: Nguyệt Cầm Văn Couple: Quân Duyệt x An Nhiên Tình trạng: Hoàn (2 quyển) ----- Văn án ----- Đại gia tộc hắc đạo thời trước bị lụi bại, con út của Hà gia là Quân Duyệt ngày thơ khờ dại tùy hứng, từ ngày sinh ra đã được nghìn vạn người nâng trong lòng bàn tay, sau khi mất đi sự bảo hộ của cha và anh trai, phút chốc chỉ còn lại hai bàn tay trắng. Mà người đã từng là luyện nhân kiêm vệ sĩ - An Nhiên anh tuấn chói mắt, lại dùng thủ đoạn hơn người trở thành tân hắc đạo đế vương. Quân Duyệt mai danh ẩn tích, quyết định chạy trốn quá khứ hiển hách và tình cảm khắc cốt ghi tâm khi xưa. An Nhiên thì ngược lại, phát thống cáo khắp nơi, điều động thủ hạ, phát thế không cho phép Quân Duyệt trốn thoát. Truy đuổi và bị truy đuổi, Chính phục và được chính phục, Một đoạn ái tình cuồng hào quang, nửa đoạn ngăn trở trước kia đã chấm dứt thế nhưng, An Nhiên bị cường ngạnh chấp nhất, dùng âm điều vương mặc dây dưa mờ hồ, rốt cuộc tiếp tục lún xuống... Ngự Hoàng- Lạc Dận (Edit: xASAx) By Tieuphongdamdang 488K 21.2K 《Ngự Hoàng》 Tác giả: Lạc Dận, edit: xASAx. Biên soạn: Lik_sss, Lyly, Vũ Phong, YC. Mạc Vân. Test: Tiểu Phong, xASAx. Thể loại: Đam mỹ cổ trang, cung đình. (NP đại thúc, đế vương hạ) Số chương: 255 chương chính văn, 14 chương ngoại truyện Văn án: Người khác vì phục xuất tuần, lưu lại một giai thoại truyền kỳ, hương điểm mỹ sử... Mà hần vì phục xuất tuần, cũng chỉ để lại một đoạn kinh huyết lệ sử... Hần là đế vương, lại chịu khổ chèn ép... Một lệnh tuyển phi tàn khiến người trong thiên hạ ước ao, nhưng khi cánh màn khép xuống, trên long sàng, hần cũng chỉ nằm dưới... Hần trên vạn người, nhưng ở dưới mấy người... Hãy xem xem đường đường đế vương, vì sao để người không chế... Tag: Ngự Hoàng, Lạc Dận, nhiều người sủng ái, đế vương, niên hạ, đế vương hạ *xASAx* Lịch up truyện cách ngày. (Truyện rất hay nhé...) S.C.I - mê án tập(Edit) By quakja 24.9K 605 Tác giả: Nhị Nhã Nguồn: <https://scimeantap.wordpress.com/about/> Thể loại: hiện đại, nhất công nhất thụ, trinh thám. Edit lên wattpat để tiện đọc trên mobile khi đi công tác. Mọi người vô link trên ủng hộ. Phần 1: từ vụ 1 đến vụ thứ 11 Văn án: Ngày 8 tháng 11 năm 2006, lúc 13:00 đội SCI được thành lập, SCI viết tắt của Special Crime Investigation team, là đội điều tra những vụ án đặc biệt, thành viên của đội là những cá nhân ưu tú của ưu tú trong cục cảnh sát Trung Quốc. Mỗi một vụ án đến với đội đều là những vụ liên hoàn án (giết người hàng loạt) với hung thủ không lường được và phương thức phạm tội làm người khác phải hoảng sợ. Thế nhưng ngay giữa hiện trường tanh máu và những cuộc đấu trí nảy lửa, tình yêu của những chàng trai trẻ trong đội vẫn chớm nở... [Danmei] Khát khao khôn cùng By KarRoy-Wang7 27.4K 810 Tên gốc: Nan Ngôn Chi Dục Biên Dịch: Nguyễn biên dịch, linhnhin biên dịch, hinoses biên dịch, Đậu Hoa biên dịch Nhân Vật: Tiểu Mông x Lâm Gia Ngạn (Châu Mẫn) Tình trạng: Hoàn (21 chương + 8 PN) Thể loại: hiện đại, 1x1, HE ----- Chính là cuộc sống quá cô độc, muốn nghĩ đến việc lập gia đình Gia Ngạn nói muốn có gia đình, Tiểu Mông đáp ứng, cậu liền cảm kích vì có bằng hữu khăng khải như vậy, Gia Ngạn muốn chính mình tận hưởng hạnh phúc đó, nhưng đến khi sắp đạt được kết quả thì Tiểu Mông lại trở mặt làm trái tim cậu bằng giá. Gia Ngạn thì ngu ngốc, Tiểu Mông thì lại là người khó lường, quan hệ hai người vốn dĩ đã không thể, thế nhưng sao lại từng bước đến với nhau? Thành Thành ngẩng đầu nhìn những chùm pháo hoa vừa bay lên lại rơi xuống, rồi nhìn những khuôn mặt tươi cười và hưng phấn của mọi người xung quanh, không biết nên làm ra biểu cảm thế nào cho phù hợp khi thời điểm này đến.

Bỗng nhiên có người che mắt Thành Thành lại, Thành Thành tưởng là người khác nhận lầm người, muốn đẩy tay người nọ ra, không ngờ lại nghe thấy người nọ ghé vào lỗ tai nó hô to:

"Bé ngốc! Năm mới vui vẻ nha!"

Thành Thành bắt thình lình quay người lại, khuôn mặt thân thiết của Tạ Nam xuất hiện rõ ràng trước mặt, Thành Thành nuốt nửa thì nhảy lên hô to: "Anh hai, anh về rồi sao? Anh đến mừng năm mới với em sao?"

"Đúng, anh còn mang theo đồ tốt nữa, em muốn bánh mỳ nướng đất, để cho em được ăn nó sớm, anh chính là phải đi máy bay về đó."

Thành Thành nhìn thứ Tạ Nam cầm trong tay, thật lâu cũng không nói nên lời, giờ khắc này nó đột nhiên cảm thấy rất hạnh phúc, rất thỏa mãn, ít nhất còn có một người vẫn luôn nhớ đến nó.

"Ngốc nữa rồi? Đi về hâm nóng lại một chút rồi ăn đi." Tạ Nam vuốt đầu Thành Thành.

Động tác này quen thuộc như thế, Thành Thành hoảng hốt một trận. Tạ Nam bỗng nhiên mở miệng nói: "Đến đây, chúng ta không có pháo hoa, chúng ta đi tìm một chỗ tốt để ngắm đi!" Tạ Nam nói xong rồi lôi kéo Thành Thành đến một chỗ, bình thường anh hay ngồi một mình trên mái nhà này, đi lên đó rất dễ mà cũng rất an tĩnh.

"Anh kéo em lên!" Tạ Nam kéo tay của Thành Thành, một hơi lôi nó lên tới, hai người ngồi trên đó nhìn đoàn người ồn ào ở phía xa và bầu trời đêm rực rỡ trên đỉnh đầu.

"Anh hai, em cho anh biết tên thật của em nha!" Thành Thành nghiêng đầu sang chỗ khác nói.

"Ừ, anh biết tên của em là già." Tạ Nam lẳng lặng nói.

"Làm sao anh biết?" Thành Thành có chút kinh ngạc.

"Thực giác thôi, tên kia không hợp với em."

"À, em là Trình Thành, tên ở nhà là Thành Thành. Là tên mẹ em đặt cho em, ban đầu em là một người không có nhà, là vì một người nên em mới có nhà..."

Thành Thành lẳng lặng nói, Tạ Nam ở bên cạnh lẳng lặng nghe, Thành Thành nói ra toàn bộ những chuyện xảy ra từ nhỏ đến lớn của nó, cũng bao gồm cả chuyện từ lúc nó thích Trình Hàn Lang cho đến cuối cùng bắt đầu đi phải ra đi. Tạ Nam lo lắng nhìn qua vài lần, cũng không phát hiện Thành Thành rơi nước mắt.

"Em thực sự rất kiên cường, nếu như là anh, có thể nước mắt đã rơi ào ào rồi."

"Nước mắt của em đã chảy khô vào cái ngày em rời khỏi nhà rồi, anh hai, anh sẽ chán ghét em sao?" Thành Thành nhìn Tạ Nam.

"Chán ghét? Sao lại chán ghét em?" Tạ Nam có chút không hiểu.

"Bởi vì em thích con trai, hơn nữa còn là anh của em." Lúc nói ra lời này trên mặt Thành Thành tràn ngập bi thương.

Tạ Nam nhìn nó mà có chút đau lòng, "Cho dù em có thích con trai như thế nào đi nữa anh cũng sẽ không chán ghét em, anh ở trong cái loại địa phương đó cả ngày đã nhìn thành quen rồi."

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Chương 87

Hôm nay trong quán bar có một khuôn mặt mới tới, điệu bộ khi vào cửa cũng rất hung hăng, hơn nữa dáng dấp cũng cao to vạm vỡ. Lúc người kia vào quán bar thì đến một chỗ không có ai ngồi xuống bắt đầu uống rượu, trong lúc đó còn la lối quát tháo. Khi Thành Thành mang rượu đến thì người kia nhìn thoáng qua Thành Thành, hỏi một câu.

"Chỗ các cậu có ai mới tới không?" Thành Thành vừa nghe thấy là giọng Bắc Kinh thì có chút giật mình.

"Tôi cũng không rõ lắm, ngại qua bên kia xem thử đi ạ, người phụ trách ở cạnh bàn bên đó đấy ạ." Thành Thành lễ phép nói rồi bụng mồm lên định đi.

Người nọ lập tức kéo tay của Thành Thành lại, "Nhóc nhỏ, Bắc Kinh đúng không? Anh thấy em rất được đấy, còn là đồng hương với anh nữa chứ! Ở chỗ này mà cũng gặp được đồng hương cũng không dễ dàng gì nhỉ! Đi, hai ta tìm một chỗ tâm sự chút cho vui."

Thành Thành dùng sức giãy ra, đối phương đã uống nhiều rượu rồi, thần trí đã có chút không rõ. Người kia nhìn thấy một người đẹp khó gặp trước mắt, kéo qua rồi sờ trên sờ dưới. Thành Thành tức giận cầm mồm đánh vào đầu người kia, kết quả đánh không chuẩn nên đánh lệch lên vai.

"Đệt! Ông đây hôm nay vốn đã không vừa ý, còn phải ở đây để mày khinh à, sao nào? Làm vịt mà còn mẹ nó muốn chọn người à, ai bỏ tiền, ai bỏ tiền thì cũng không nhiều hơn ông đây bỏ tiền." Nói rồi kéo Thành Thành đi qua căn phòng bên kia. (Cái chỗ làm vịt á, con vịt tiếng Trung đồng âm với chữ đê, nên mấy người làm gái làm trai bao thường bị gọi bóng gió là vịt, giống ở mình có gà móng đồ zì đó)

"Buông cậu ấy ra, cậu ấy chỉ là một người phục vụ thôi." Tạ Nam đã đi tới, chặn đường người kia.

"Con mẹ nó mày quản làm gì? Tao bỏ tiền mua vui liên quan chó gì tới mày? Không có việc gì thì đứng qua một bên, tao không có hứng thú với mày." Người kia nói rồi vẫn lôi Thành Thành đi về phía trước, Tạ Nam vẫn cản trở người kia như cũ.

"Đừng trách tôi không khách khí với anh, tôi đã nói rồi, cậu ấy chỉ là một người phục vụ, xin buông tay ra."

"Anh hai, anh đừng xía vào, để em tự nói với anh ta, bên chỗ anh còn đang bận kia!"

"Đi? Mắng người rồi muốn chạy à, nào có chuyện dễ dàng như vậy? Ngày hôm nay ông đây sẽ làm nó, mày làm gì nào?"

Người kia vừa mới dứt lời một cái, quả dấm của Tạ Nam đã vung ra, chỉ tiếc mới đến nửa đoạn đã bị nắm lại, khoe miệng người kia nhếch lên một cái, sau khi xoay người một cái, Tạ Nam còn chưa thấy rõ đã bị người kia đá vào bụng, hơn nữa bệnh tình hai ngày trước vốn dĩ vẫn chưa khỏi, lực độ của một đá này thực sự không nhỏ, Tạ Nam lập tức ngồi xồm dưới đất không đứng dậy nổi.

"Đánh tao? Cũng không hỏi xem ông đây làm gì? Ông đây chuyên đánh người đó, lúc ông đây luyện võ mày còn đang mặc tã đấy!"

Thành Thành gắng sức lách qua bên người Tạ Nam, lớn tiếng kêu: "Anh hai, anh hai, anh làm sao vậy?" Nói xong rồi hung dữ nhìn người kia, "Tôi liều mạng với anh, anh dám..." Lời còn chưa nói hết đã bị người kia chặn miệng, nghiêng lên trên vai.

You'll also like [Danmei] Mục nhiên By KarRoy-Wang7 137K 4.6K Tác giả: Cô Quân Tình trạng: Hoàn (75 chương + 1 PN) Thể loại: Hiện đại, tra công x không từ thủ đoạn tự ti thụ, ngược luyến tình thâm, HE Biên tập: Hắc Tường Vy Hiệu chỉnh: Nhà gỗ 104 Couple: Dịch Thiên x Mục Nhiên ***Văn án*** "Nếu thật sự có thần linh, nếu thật sự có kiếp sau, xin hãy cho tôi một cái gia* đi..." *Từ 'gia' có nghĩa là nhà, hoặc gia đình. Ở đây có thể hiểu đồng thời theo cả hai nghĩa, ta sẽ tùy hoàn cảnh để dịch lại Giới thiệu: Tại thời khắc đó, Mục Nhiên chợt nhận ra rằng, mọi chuyện không còn có thể cứu vãn được nữa. Tất cả đã đi chệch hướng kể từ ngày đầu tiên cậu gặp anh, kể từ khi cậu bắt chắp thủ đoạn vì muốn giữ anh ở bên cạnh. Những tưởng rằng chỉ cần có thời gian, chỉ cần cậu thật lòng, rồi đến một lúc nào đó anh sẽ đem tình yêu trao cho cậu. Nhưng không, là cậu đã sai rồi... Phi Hữu - Lam Lâm By YenNhiemNhatTieu 9.2K 83 Phi Hữu - Lam Lâm- Biên tập: Can chan Nguồn: <http://kazuchan1582.blogspot.com> Thể loại: 1vs1, hiện đại đô thị, hường ngập mặt, HE (vô si công x men lý thụ) a.k.a chuyện tình Cua và Mực "Đừng chán ghét Cá Mực mà, bố bác cảnh sát ơi ~ Người ta đại gia lại đẹp trai, ưu điểm nhiều lắm na ~" "Cậu đừng khóc mà..." Dạ Sắc Thâm Xử (夜色深处 - Sâu thẳm trong đêm) By dgt21615 418 15 Tác giả: Hoài Thượng Thể loại: hiện đại, hào môn thể gia, cường thủ đoạt hào, ngược luyến tình thâm, gương vỡ lại lành, cường thế có chấp ngạo kiểu công vs ản nhần ôn nhu thụ, 1x1, HE Tình trạng: Hoàn (65 chương+ 6 phiên ngoại) Tình trạng edit: Đang tiến hành Edit: Hòa Liên Tâm Lịch up: Tối T3 (khoảng 10,11h đêm. Lịch chỉ mang tính tương đối) Note: Trong truyện này thụ từng bị cha công ép làm tình nhân, cũng có vài đoạn H kéo rèm giữa cha công và thụ. Cơ mà từ đầu đến cuối thụ đều yêu công nha, lúc đầu ko tới với công được là vì ông già công làm pháo hôi với gia đình công có liên quan đến việc gia đình thụ tan cửa nát nhà. Cũng may ông công ông rất ngây, ngoài mặt lạnh lùng nhưng tâm đầu hũ và rất chung tình. Thụ thì ản nhần âm thầm yêu thương, nuông chiều công, tuy vì mối thù của gia đình và nhiều vấn đề khác mà không tới được với công nhưng chung quy vẫn luôn tin tưởng, yêu thương và hướng về công. Theo mình thì truyện rất hay, tình tiết hấp dẫn, rất chi tiết và logic. Tính cách công thụ rất đáng yêu. Truyện ngược tâm nhiều, có chút ngược thân. Kết HE, PN rất dễ thương và hài nhây bà cổ x. Biết là sẽ có nhiều bạn khúc mắc chỗ cha công và thụ nên mình nói trước để bạn cân nhắc khi nhảy hố. Hoan nghênh các bạn cùng tìm ngược với tiểu trang và hẹn gặp các bạn khác trong truyện sau nếu bạn không hợp với bộ này. Thân! [Danmei] Tịnh phi dương quang By KarRoy-Wang7 23.8K 897 Tác giả: Phong Lộng Thể loại: hiện đại đô thị, 1x1, ngược luyến tàn tâm, HE Edit: Nguyệt Cầm Văn Couple: Quân Duyệt x An Nhiên Tình trạng: Hoàn (2 quyển) ----- Văn án ----- Đại gia tộc hắc đạo thời trước bị lụi bại, con út của Hà gia là Quân Duyệt ngây thơ khờ dại tùy hứng, từ ngày sinh ra đã được nghìn vạn người nâng trong lòng bàn tay, sau khi mất đi sự bảo hộ của cha và anh trai, phút chốc chỉ còn lại hai bàn tay trắng. Mà người đã từng là luyến nhân kiêm vệ sĩ - An Nhiên anh tuấn chói mắt, lại dùng thủ đoạn hơn người trở thành tân hắc đạo đế vương. Quân Duyệt mai danh ẩn tích, quyết định chạy trốn quá khứ hiển hách và tình cảm khắc cốt ghi tâm khi xưa. An Nhiên thì ngược lại, phát thông cáo khắp nơi, điều động thủ hạ, phát thế không cho phép Quân Duyệt trốn thoát. Truy đuổi và bị truy đuổi, Chinh phục và được chinh phục, Một đoạn ái tình cùng hào quang, nửa đoạn ngăn trở trước kia đã chấm dứt thế nhưng, An Nhiên bị cường ngạnh chấp nhất, dùng âm mưu vương mắc dây dưa đưa mớ hồ, rồi cuộc tiếp tục lún xuống... Ngự Hoàng- Lạc Dận (Edit: xASAx) By Tieuphongdamdang 488K 21.2K 《Ngự Hoàng》 Tác giả: Lạc Dận, edit: xASAx. Biên soạn: Lik_sss, Lyly, Vũ Phong, YC. Mạc Vân. Test: Tiểu Phong, xASAx. Thể loại: Đam mỹ cổ trang, cung đình. (NP đại thúc, đế vương hạ) Số chương: 255 chương chính văn, 14 chương ngoại truyện Văn án: Người khác vì phục xuất tuần, lưu lại một giải thoát truyền kỳ, hương điểm mỹ sử... Mà hần vì phục xuất tuần, cũng chỉ để lại một đoạn kinh huyết lệ sử... Hần là đế vương, lại chịu khổ chèn ép... Một lệnh tuyên phi tàn khiến người trong thiên hạ ước ao, nhưng khi cánh màn khép xuống, trên long sàng, hần cũng chỉ nằm dưới... Hần trên vạn người, nhưng ở dưới mấy người... Hãy xem xem đường đường đế vương, vì sao đế người không chế... Tag: Ngự Hoàng, Lạc Dận, nhiều người sủng ái, đế vương, niên hạ, đế vương hạ *xASAx* Lịch up truyện cách ngày. (Truyện rất hay nhé...) S.C.I - mề án tập(Edit) By quakja 24.9K 605 Tác giả: Nhĩ Nhĩ Nguồn: <https://scimeantap.wordpress.com/about/> Thể loại: hiện đại, nhất công nhất thụ, trinh thám. Edit lên wattpat để tiện đọc trên mobile khi đi công tác. Mọi người vô link trên ủng hộ. Phần 1: từ vụ 1 đến vụ thứ 11 Văn án: Ngày 8 tháng 11 năm 2006, lúc 13:00 đội SCI được thành lập, SCI viết tắt của Special Crime Investigation team, là đội điều tra những vụ án đặc biệt, thành viên của đội là những cá nhân ưu tú của ưu tú trong cục cảnh sát Trung Quốc. Mỗi một vụ án đến với đội đều là những vụ liên hoàn án (giết người hàng loạt) với hung thủ không lường được và phương thức phạm tội làm người khác phải hoảng sợ. Thế nhưng ngay giữa hiện trường tanh mùi máu và những cuộc đấu trí nảy lửa, tình yêu của những chàng trai trẻ trong đội vẫn chớm nở...

[Danmei] Khát khao khôn cùng By KarRoy-Wang7 27.4K 810 Tên gốc: Nan Ngôn Chi Dục Biên Dịch: Nguyên biên dịch, linhnin biên dịch, hinoses biên dịch, Đậu Hoa biên dịch Nhân Vật: Tiểu Mông x Lâm Gia Ngạn (Châu Mẫn) Tình trạng: Hoàn (21 chương + 8 PN) Thể loại: hiện đại, 1x1, HE ----

----- Chính là cuộc sống quá cô độc, muốn nghĩ đến việc lập gia đình Gia Ngạn nói muốn có gia đình, Tiểu Mông đáp ứng, cậu liền cảm kích vì có bằng hữu khăng khải như vậy, Gia Ngạn muốn chính mình tận hưởng hạnh phúc đó, nhưng đến khi sắp đạt được kết quả thì Tiểu Mông lại trở mặt làm trái tìm cậu băng giá. Gia Ngạn thì ngu ngốc, Tiểu Mông thì lại là người khó lòng, quan hệ hai người vốn dĩ đã không thể, thế nhưng sao lại từng bước đến với nhau? Lúc này một người phụ trách trong quán bar đã

đến nơi, hòa giải nói: "Ông anh, ngày hôm nay người này thật sự không thể động vào, tôi tìm cho anh một người tốt hơn nhé."

"Tao con mẹ nó muốn thằng nhóc này, mày nói nhảm nhiều như vậy làm gì? Tao xem ai dám quăn? Quán bar này là chủ tao mở, ông ấy không có ở đây thì tao chính là người quyết định."

Nói xong thì khiêng Thành Thành đi về phía trước, những người phía sau cũng không có ai dám đuổi theo, Tạ Nam nằm trên mặt đất nhìn theo bóng lưng của Thành Thành không cẩn thận mà phun ra một ngụm máu.

"Cậu không sao chứ, Tiểu Tạ?" Có vài người vây quanh dìu anh lên.

"Tôi không... chuyện này, mau... mau... tìm... quản lý cứu... nó." Nói xong cả người cũng xụi xuống.

Người kia vào phòng liền khóa cửa lại, một hơi quăng Thành Thành lên giường rồi bắt đầu cởi quần. Thành Thành dùng sức bò dậy chạy ra cửa, người kia ngược lên thấy vậy thì mạnh tay nắm lấy quần áo Thành Thành, dùng một tay đẩy nó trở lại một lần nữa, trực tiếp đè lên người của nó.

"Dám chạy? Nhóc con mày sao lại nhiều chuyện như thế hả? Mày đi hỏi xem ở Bắc Kinh có ai thấy tao mà không liếm mặt chào đón không, ông đây hôm nay nhiều hứng thú mẹ nó là vinh hạnh của mày, nếu mày dám đụng đến ông đây thì ngày hôm nay sẽ làm chết mày."

Người kia nói rồi muốn liếm lên cổ Thành Thành, Thành Thành lấy tay dùng sức nắm tóc của người kia, da đầu người kia thiếu chút nữa đã bị Thành Thành kéo xuống, người kia ngẩng đầu lên, một bạt tai giáng tới, Thành Thành lập tức cảm thấy mắt nó đom đóm.

"Tao thấy mày thật sự không muốn sống nữa đúng không, vốn dĩ tao chỉ muốn làm xong rồi tranh thủ rồi đi, mày muốn tao chơi kích thích một chút mày mới chịu thôi đúng không?"

Người kia đứng lên khỏi người Thành Thành, liếc mắt nhìn xung quanh, tìm một thứ có thể trói chặt Thành Thành. Thành Thành liều mạng chạy ra phía cửa, người kia vừa nhìn thấy Thành Thành chạy thì cho nó một đạp từ phía sau, đầu Thành Thành đập vào tường, lập tức quỵ rạp trên mặt đất, không còn khí lực. Trong mờ mịt nó cảm thấy có người xé quần áo của nó, trước khi nó khép mắt lại đã thì thào nói: "Anh... cứu... cứu em."

Đợi đến lúc Thành Thành tỉnh dậy thì lại phát hiện nó đã nằm ở nơi nó không muốn đến nhất... Nhà của Tề tiên sinh.

Đầu óc của Thành Thành vẫn rất tỉnh táo, biết rõ cuộc đã có chuyện gì xảy ra, nó cảm thấy ngoại trừ đầu và mặt có chút đau ở bên ngoài thì những chỗ khác không có gì khó chịu. Nó hiểu rõ đã có người đến cứu rất đúng lúc, chỉ là cũng không phải là người mà nó nghĩ tới.

"Em tỉnh rồi à? Bảo bối nhỏ!" Tề tiên sinh đã đi đến, ngồi bên cạnh Thành Thành.

"Tạ Nam thế nào rồi?" Thành Thành sốt ruột hỏi.

Tề tiên sinh đầu tiên là ngậy ra một lúc, chốc lát sau mới bật cười. "Em còn thật sự để ý đến cậu ta, mở mắt ra câu đầu tiên đã hỏi cậu ta thế nào. Sao em không hỏi xem ta cứu em như thế nào? Em bắt công như thế ta sẽ ghen đấy."

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Chương 88

Lệ Trung Tín đang sắp xếp hồ sơ của một số công việc bí mật gần đây trong căn phòng làm việc sang trọng, Trình Thế ngủ ở bên cạnh, tiếng điện thoại vang lên.

"Lệ tổng, bên ngoài có người tìm ạ."

"Không gặp!"

"Lệ tổng, người kia nói là chuyện vô cùng khẩn cấp ạ, nếu như ngài không gặp sẽ có một người mất mạng."

"Bao nhiêu người mất mạng trước mặt tao rồi, cũng phải xem cái mạng của nó có đáng tiền không."

"Vâng ạ, vậy để em nói chuyện ông ta một chút."

Lệ Trung Tín để điện thoại xuống, Trình Thế ở bên cạnh có vẻ như đã bị làm phiền rồi, lẩm bầm vài câu, Lệ Trung Tín nghe cũng không hiểu có ý gì, cứ tiếp tục làm chuyện của mình.

Chỉ chốc lát sau, điện thoại lại vang lên.

"Lệ tổng, người vẫn không chịu đi, nhất định muốn gặp ngài, căn cứ không được ạ."

"Ai vậy?"

"Ông ấy nói ông ấy là Ngụy Thân Tịch ạ."

"Ngụy Thân Tịch? Ngụy Thân Tịch tới tìm tao làm gì? Hai năm nay cũng không còn liên lạc. Ông còn chưa chết hả?" Lệ Trung Tín không nể tình chút nào nói. Trình Thế ở bên cạnh cũng không chịu được nữa, không nhịn được ngồi dậy mà nói: "Anh quan tâm ông là ai làm cái gì! Mau để cho ông vào đi, đến lúc đó chẳng phải sẽ biết được là có chuyện hay không có chuyện sao? Làm âm làm ĩ cái gì hả?"

"Được rồi! Em ngủ của em đi!" Lệ Trung Tín nói rồi bảo với đầu dây bên kia, "Cho ông vào đi, đến phòng họp nhỏ ở lầu bảy chờ tao."

"Đại ca, đại ca, anh mau cứu cháu tôi đi..." Lệ Trung Tín vừa mới đi vào, đã thấy một người quỳ dưới đất, khóc một trận nước mắt một trận nước mũi.

"Chú Ngụy, tính vai về tôi còn phải gọi một tiếng chú mà! Sao vừa vào đã để người làm vắn bối như tôi chịu lễ lớn như vậy chứ?" Ngữ điệu của Lệ Trung Tín không hề có một chút khách khí nào, cả đầu ông ta còn không cúi thấp một chút nào, trực tiếp đi đến chỗ ngồi của mình.

"Có việc gì chú đứng lên rồi nói, đứng quỳ gì cũng như nhau thôi, nếu như tôi cảm thấy không khó giải quyết tôi đã ngồi ở đây rồi cũng sẽ giúp chú, nếu như tôi thấy không được thì chú cứ trực tiếp đi đi" Lệ Trung Tín ngồi trên ghế, liếc mắt nhìn lướt qua Ngụy Thân Tịch, vẫn là khiến cho người ta chán ghét như vậy, cái loại người bất nạt kẻ yếu, lúc không có chuyện gì thì ra về ta đây, không hề để ai vào mắt, đến lúc xảy ra chuyện thì lập tức tè ra quần.

"Vậy tôi xin nói thẳng." Ngụy Thân Tịch chùi chùi nước mắt, từ dưới đất bò dậy, hết sức đau khổ nói: "Tôi có một đứa cháu, từ nhỏ đã không cha không mẹ, cũng coi như là được tôi nuôi lớn. Bây giờ xảy ra chuyện như thế này, nếu như thật sự không có tôi thì đã không lớn tới tuổi này, cũng không khác gì con ruột cả, đều là tại tôi mà..."

Ngụy Thân Tịch vừa nói vừa phải lau nước mắt, Lệ Trung Tín nhướng mày khinh thường nói: "Nếu không có chuyện gì thì sao lại nói chết liền chết được chứ? Chú có phải là già quá rồi, rảnh rồi nên ở đây tự mình ưu thương không vậy?"

You'll also like [Danmei] Mực nhiên By KarRoy-Wang7 137K 4.6K Tác giả: Cô Quân Tình trạng: Hoàn (75 chương + 1 PN) Thể loại: Hiện đại, tra công x không từ thù đoạn tự ti thụ, ngược luyến tình thâm, HE Biên tập: Hắc Tường Vy Hiệu chỉnh: Nhà gỗ 104 Couple: Dịch Thiên x Mực Nhiên ***Văn án*** "Nếu thật sự có thần linh, nếu thật sự có kiếp sau, xin hãy cho tôi một cái gia* đi..." *Từ 'gia' có nghĩa là nhà, hoặc gia đình. Ở đây có thể hiểu đồng thời theo cả hai nghĩa, ta sẽ tùy hoàn cảnh để dịch lại Giới thiệu: Tại thời khắc đó, Mực Nhiên chợt nhận ra rằng, mọi chuyện không còn có thể cứu vãn được nữa. Tất cả đã đi chệch hướng kể từ ngày đầu tiên cậu gặp anh, kể từ khi cậu bắt chắp thủ đoạn vì muốn giữ anh ở bên cạnh. Những tưởng rằng chỉ cần có thời gian, chỉ cần cậu thật lòng, rồi đến một lúc nào đó anh sẽ đem tình yêu trao cho cậu. Nhưng không, là cậu đã sai rồi... Phi Hữu - Lam Lâm By YenNhiênNhatTieu 9.2K 83 Phi Hữu - Lam Lâm- Biên tập: Can chan Nguồn: <http://kazuchan1582.blogspot.com> Thể loại: 1vs1, hiện đại đô thị, hường ngập mặt, HE (vô si công x men lý thụ) a.k.a chuyện tình Cua và Mực "Đừng chán ghét Cá Mực mà, bố bác cảnh sát oi ~ Người ta đại gia lại đẹp trai, ưu điểm nhiều lắm na ~" "Cậu đừng khóc mà..." Dạ Sắc Thâm Xử (夜色深处 - Sâu thẳm trong đêm) By dgt21615 418 15 Tác giả: Hoài Thượng Thể loại: hiện đại, hào môn thể gia, cường thủ đoạt hào, ngược luyến tình thâm, gương vỡ lại lành, cường thế cổ chấp ngạo kiều công vs ân nhân ôn nhu thụ, 1x1, HE Tình trạng: Hoàn (65 chương+ 6 phiên ngoại) Tình trạng edit: Đang tiến hành Edit: Hỏa Liên Tâm Lịch up: Tới T3 (khoảng 10,11h đêm. Lịch chỉ mang tính tham khảo) Note: Trong truyện này từ từng bị cha công ép làm tình nhân, cũng có vài đoạn H kéo rèm giữa cha công và thụ. Cơ mà từ đầu đến cuối thụ đều yêu công nha, lúc đầu ko tới với công được là vì ông già công làm phao hôi với gia đình công có liên quan đến việc gia đình thụ tan cửa nát nhà. Cũng may ông công ông rất nhây, ngoài mặt lạnh lùng nhưng tâm đầu hũ và rất chung tình. Thụ thì ân nhân âm thầm yêu thương, nuông chiều công, tuy vì mối thù của gia đình và nhiều vấn đề khác mà không tới được với công nhưng chung quy vẫn luôn tin tưởng, yêu thương và hướng về công. Theo mình thì truyện rất hay, tình tiết hấp dẫn, rất chi tiết và logic. Tính cách công thụ rất đáng yêu. Truyện ngược tâm nhiều, có chút ngược thân. Kết HE, PN rất dễ thương và hài nhây bà có 7. Biết là sẽ có nhiều bạn khúc mắc chỗ cha công và thụ nên mình nói trước để bạn cân nhắc khi nhảy hố. Hoan nghênh các bạn cùng tìm ngược với tiểu trang và hẹn gặp các bạn khác trong truyện sau nếu bạn không hợp với bộ này. Thân! [Danmei] Tịnh phi dương quang By KarRoy-Wang7 23.8K 897 Tác giả: Phong Lộng Thể loại: hiện đại đô thị, 1x1, ngược luyến tàn tâm, HE Edit: Nguyệt Cẩm Vân Couple: Quân Duyệt x An Nhiên Tình trạng: Hoàn (2 quyển) ----- Văn án ----- Đại gia tộc hắc đạo thời trước bị lật bại, con út của Hà gia là Quân Duyệt ngày thơ khờ dại tùy hứng, từ ngày sinh ra đã được nghìn vạn người nâng trong lòng bàn tay, sau khi mất đi sự bảo hộ của cha và anh trai, phút chốc chỉ còn lại hai bàn tay trắng. Mà người đã từng là luyến nhân kiêm vệ sĩ - An Nhiên anh tuấn chói mắt, lại dùng thủ đoạn hơn người trở thành tân hắc đạo đế vương. Quân Duyệt mai danh ẩn tích, quyết định chạy trốn quá khứ hiển hách và tình cảm khắc cốt ghi tâm khi xưa. An Nhiên thì ngược lại, phát thông cáo khắp nơi, điều động thủ hạ, phát thế không cho phép Quân Duyệt trốn thoát. Truy đuổi và bị truy đuổi, Chinh phục và được chinh phục, Một đoạn ái tình cùng hào quang, nửa đoạn ngăn trở trước kia đã chấm dứt thế nhưng, An Nhiên bị cường ngạnh chấp nhất, dùng âm điệu vướng mắc dây dưa mơ hồ, rồi cuộc tiếp tục lún xuống... Ngự Hoàng- Lạc Dận (Edit: xASAx) By Tieuphongdamdang 488K 21.2K 《Ngự Hoàng》 Tác giả: Lạc Dận, edit: xASAx. Biên soạn: Lik_sss, Lyly, Vũ Phong, YC. Mạc Vân. Test: Tiểu Phong, xASAx. Thể loại: Đàm mỹ cổ trang, cung đình. (NP đại thúc, đế vương hạ) Số chương: 255 chương chính văn, 14 chương ngoại truyện Văn án: Người khác vì phục xuất tuần, lưu lại một giai thoại truyền kỳ, hương diễm mỹ sử... Mà hần vì phục xuất tuần, cũng chỉ để lại một đoạn kinh huyết lệ sử... Hần là đế vương, lại chịu khổ chen ép... Một lệnh tuyên phi tàn khiến người trong thiên hạ ước ao, nhưng khi cánh màn khép xuống, trên long sàng, hần cũng chỉ nằm dưới... Hần trên vạn người, nhưng ở dưới mấy người... Hãy xem xem đường đường đế vương, vì sao để người không chế... Tag: Ngự Hoàng, Lạc Dận, nhiều người sùng ái, đế vương, niên hạ, đế vương hạ *xASAx* Lịch up truyện cách ngày. (Truyện rất hay nhé...) S.C.I - mê án tập(Edit) By quakja 24.9K 605 Tác giả: Nhĩ Nhĩ Nguồn: <https://scimeantap.wordpress.com/about/> Thể loại: hiện đại, nhất công nhất thụ, trinh thám. Edit lên wattpat để tiện đọc trên mobile khi đi công tác. Mọi người vô link trên ủng hộ. Phần 1: từ vụ 1 đến vụ thứ 11 Văn án: Ngày 8 tháng 11 năm 2006, lúc 13:00 đội SCI được thành lập, SCI viết tắt của Special Crime Investigation team, là đội điều tra những vụ án đặc biệt, thành viên của đội là những cá nhân ưu tú của ưu tú trong cục cảnh sát Trung Quốc. Mỗi một vụ án đến với đội đều là những vụ liên hoàn án (giết người hàng loạt) với hung thủ không lường được và phương thức phạm tội làm người khác phải hoảng sợ. Thế nhưng ngay giữa hiện trường tanh mùi máu và những cuộc đấu trí nảy lửa, tình yêu của những chàng trai trẻ trong đội vẫn chớm nở...

[Danmei] Khát khao khôn cùng By KarRoy-Wang7 27.4K 810 Tên gốc: Nan Ngôn Chi Dục Biên Dịch: Nguyễn biên dịch, linhmin biên dịch, hinoses

biên dịch, Đậu Hoa biên dịch Nhân Vật: Tiểu Mông x Lâm Gia Ngạn (Châu Mẫn) Tình trạng: Hoàn (21 chương + 8 PN) Thể loại: hiện đại, 1×1, HE ----
----- Chính là cuộc sống quá cô độc, muốn nghĩ đến việc lập gia đình Gia Ngạn nói muốn có gia đình, Tiểu Mông đáp ứng, cậu liền cảm kích vì có bằng hữu khăng khải như vậy, Gia Ngạn muốn chính mình tận hưởng hạnh phúc đó, nhưng đến khi sắp đạt được kết quả thì Tiểu Mông lại trở mặt làm trái tìm cậu bằng giá. Gia Ngạn thì ngu ngốc, Tiểu Mông thì lại là người khó lường, quan hệ hai người vốn dĩ đã không thể, thế nhưng sao lại từng bước đến với nhau? "Thực sự! Tôi cũng không sợ mất mặt nữa, tôi sẽ nói hết cho cậu. Cháu tôi đột trước đến Nam Kinh, chọc vào một người có tiền, người đó bảo là muốn tôi ba ngày nữa trực tiếp đi nhặt xác! Lúc tôi vừa nghe suýt chút nữa không thở được..."

"Ai vậy?" Lê Trung Tín cất lời.

"Chính là... Tề Cường!" Ngụy Thân Tịch nói ra, dùng ánh mắt hết sức van xin nhìn Lê Trung Tín, sợ ông ta cự tuyệt.

"Tề Cường.. Ha ha..." Lê Trung Tín cười to ra tiếng, thì ra là cái lão già bột giặt kia, kẻ nổi tiếng là bị bắt lực trong giới, trước đây cũng từng quen biết với Lê Trung Tín, so ra còn nhỏ hơn Lê Trung Tín một tuổi. (cái vụ bột giặt ý, bột giặt thì nó là bột nên mềm pha với nước thì loãng luôn, ý chửi giống như chân nhuyễn chân tôm ấy, tóm lại là xxx ko cứng đc :v)

"Này không dễ làm rồi, Tề tiên sinh kia không phải dạng hiền lành gì, chỉ sợ cho dù là tôi ra mặt, lão cũng không nể mặt tôi đâu." Lê Trung Tín không nề tình gì mà trả lời.

"Đừng mà! Lê tiên sinh, hôm đó cháu tôi đã uống nhiều rồi, đụng đến một thằng ghê của Tề tiên sinh, mà vẫn chưa làm được gì, ngài nói giúp một lời biết đâu còn có thể xoay chuyển, chỉ là một thằng vịt mà thôi... Van cầu ngài, lúc đó nó chỉ là uống nhiều thôi... cầu xin ngài... dùng mạng của tôi đổi cũng được!" (tức quá mà, kệ cho nó chết đi chứ, nghe ko ưa nổi mà =.=)

"Lão còn có bản lĩnh đó nữa hả? Hừ... không được là không được, còn gọi trai bao, đưa nào tới mà lão không phải là một kẻ bắt lực chứ!" Lê Trung Tín vừa nói vừa tưởng tượng ra bộ mặt nhăn nhúm của Tề tiên sinh, trong lòng có chút hả hê.

Ngụy Thân Tịch thấy Lê Trung Tín không nói gì nữa, cho là ông ta đang suy nghĩ chuyện này, liền vội vàng bỏ tới phía trước, tiếp tục đau thấu tâm can mà nói với Lê Trung Tín.

"Tôi không có gat ngài đâu, thằng nhỏ kia làm việc ngay trong quán bar của tôi, cháu tôi nghe thấy nó nói giọng Bắc Kinh mới chú ý tới, thằng nhỏ đó vốn là do chính Tề tiên sinh sắp xếp đến đây, tôi không ngờ bây giờ Tề tiên sinh lại để ý như vậy. Thằng nhỏ kia không tính là trai bao nhưng cũng được ông ấy bao nuôi rồi, cháu tôi mới động tới mấy cái ông ấy đã muốn lấy mạng nó."

"Được rồi, chuyện này đừng ở đây, cháu chú cũng là đáng đời rồi, nó cũng chỉ đáng sống tới tuổi này thôi, không ai giúp được nó đâu, chú vẫn là đừng phí công nữa." Lê Trung Tín đứng dậy muốn đi.

Ngụy Thân Tịch vừa nghe thế lập tức biến thành gào khóc, ra vẻ liễu sống liễu chết! Lê Trung Tín cho hai tên vệ sĩ ở cửa một ánh mắt, ý bảo bọn họ đuổi người ra ngoài, Ngụy Thân Tịch dùng hai tay cào cào trên mặt đất, ngay cả ông nội ông ngoại cũng gọi ra khỏi miệng.

"Đợi một chút! Trước tiên cứ để ông ta lại, em còn lời muốn nói!" Chẳng biết từ lúc nào, Trình Thế đã đứng ở cửa, cũng không biết nghe được cái gì mà ánh mắt nghiêm trang đi vào.

"Sao lại không ngủ? Chạy tới đây góp phần cái gì hả?" Về mặt của Lê Trung Tín tuy rằng không thay đổi gì, nhưng ánh mắt đã trở nên dịu dàng đi rất nhiều.

"Em tới cũng không phải nhìn anh, em tới nhìn Ngụy Thân Tịch!" Trình Thế liếc mắt trừng Lê Trung Tín, thản nhiên ngồi vắt ngang lên cái ghế sofa bên cạnh, nhìn Ngụy Thân Tịch.

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Chương 89

Thành Thành cảm bữa trưa mình đã làm tốt, mang theo đến bệnh viện. Qua không lâu sau nữa Tạ Nam sẽ xuất viện, bản thân nó có thể cũng phải tìm một công việc khác đi thôi!

Mở cửa phòng bệnh tại bệnh viện ra, Thành Thành lập tức ngăn người tại chỗ. Giường bệnh trống không, đồ dùng để trong tủ bên cạnh cũng không thấy tăm hơi, giống như chưa có ai từng tới. Thành Thành bỏ lại cặp lồng cơm, chạy nhanh ra ngoài.

Nó hy vọng Tạ Nam chỉ là đi ra ngoài tản bộ một chút mà thôi, sẽ không đi mà không chào hỏi một tiếng, nó chạy khắp nơi trong bệnh viện, tìm kiếm khắp nơi, nhưng không hề phát hiện bóng dáng Tạ Nam, sắc mặt Thành Thành tái nhợt như người bị rút hết máu mà quỳ trên mặt đất.

Vì sao? Vì sao cũng phải rời xa em?

Đúng lúc này, điện thoại di động của Thành Thành reo lên, trên màn hình hiển thị dãy số của Tề tiên sinh, trên trán nó toát ra một lớp mồ hôi mỏng, một loại cảm giác sợ hãi ngưng tụ lại trong lòng.

"Có phải là ông mang Tạ Nam đi không?" Thành Thành vô cùng đau khổ hỏi qua điện thoại.

"Không phải ta mang cậu ta đi, là cậu ta tự tới!" Lời Tề tiên sinh nói như một thanh kiếm sắc bén đâm vào tim Thành Thành, thì ra anh ấy thực sự ở đó, như vậy bây giờ anh ấy có phải đã...

"Rốt cuộc ông muốn thế nào?" Thành Thành cắn môi nói.

"Chẳng có gì cả, em qua đây chúng ta bàn lại vấn đề này, ta chờ em đó..."

Thành Thành còn muốn hỏi thêm chút nữa, Tề tiên sinh đã cúp điện thoại rồi, Thành Thành gọi một chiếc xe, chạy đến nhà Tề tiên sinh.

Hai tiếng trước, Tề tiên sinh sai người đến "thăm hỏi" Tạ Nam, cũng tiếp tục hỏi ý Tạ Nam về việc bỏ thuốc cho Thành Thành, lần này Tạ Nam liều chết không nghe, anh thật sự là không có cách nào nhìn Thành Thành chịu oan ức được, vì vậy Tạ Nam đã bị dẫn tới nhà Tề tiên sinh.

"Nếu như ta nhớ không lầm, đã ba tuần rồi, cậu không có bỏ thuốc một lần nào đúng không? Ta nể mặt cậu đã cứu Thành Thành một lần mới không động đến cha mẹ cậu, chẳng lẽ cậu không hiểu rõ bên nào nặng bên nào nhẹ sao?" Lần này Tề tiên sinh nói gọn gàng dứt khoát, nhất quyết cố ý gây phiền phức cho Tạ Nam. 1

"Tôi thực sự không rõ, Tề tiên sinh, tại sao ông có thể đối xử với Thành Thành như vậy? Nó uống thuốc mà bị bệnh thì có lợi gì cho ông? Nhìn một người đau khổ ông sẽ vui vẻ như vậy sao?" Hai mắt Tạ Nam đỏ bừng nhìn chằm chằm Tề tiên sinh.

"Ta thực sự đã coi như là nhân từ lắm rồi đó, ta chẳng qua chỉ muốn cậu ấy tiêu tiền nhiều một chút mà thôi, khám bệnh cũng là một cách tiêu tiền mà! Mức thương tổn của thuốc này không đáng ngại lắm đâu, căn bản sẽ không để lại di chứng gì cả."

"Vậy ông càng không cần thiết làm như vậy, nó có tiền cũng sẽ không lấy tiền của ông, ông muốn nó để ông bao dưỡng, ông nằm mơ đi!" Tạ Nam hung hăng phun một ngụm nước bọt.

Tề tiên sinh theo dõi anh, trong ánh mắt hiện ra một loại ám chỉ khiến cho người khác nhìn không hiểu, người bên cạnh đá tới một cái, vừa vịn đá vào vết thương của Tạ Nam, Tạ Nam thoáng cái đã té trên mặt đất không nói ra lời.

You'll also like [Danmei] Mục nhiên By KarRoy-Wang7 137K 4.6K Tác giả: Cô Quân Tình trạng: Hoàn (75 chương + 1 PN) Thể loại: Hiện đại, tra công x không từ thủ đoạn tự ti thụ, ngược luyến tình thâm, HE Biên tập: Hắc Tường Vy Hiệu chỉnh: Nhà gỗ 104 Couple: Dịch Thiên x Mục Nhiên ***Văn án*** "Nếu thật sự có thần linh, nếu thật sự có kiếp sau, xin hãy cho tôi một cái gia* đi..." *Từ 'gia' có nghĩa là nhà, hoặc gia đình. Ở đây có thể hiểu đồng thời theo cả hai nghĩa, ta sẽ tùy hoàn cảnh để dịch lại Giới thiệu: Tại thời khắc đó, Mục Nhiên chợt nhận ra rằng, mọi chuyện không còn có thể cứu vãn được nữa. Tất cả đã đi lệch hướng kể từ ngày đầu tiên cậu gặp anh, kể từ khi cậu bắt chước thủ đoạn vì muốn giữ anh ở bên cạnh. Những tưởng rằng chỉ cần có thời gian, chỉ cần cậu thật lòng, rồi đến một lúc nào đó anh sẽ đem tình yêu trao cho cậu. Nhưng không, là cậu đã sai rồi... Phi Hữu - Lam Lâm By YenNhiênNhatTieu 9.2K 83 Phi Hữu -Lam Lâm- Biên tập: Can chan Nguồn: <http://kazuchan1582.blogspot.com> Thể loại: 1vs1, hiện đại đô thị, hường ngập mặt, HE (vô si công x men lý thụ) a.k.a chuyện tình Cua và Mực "Đừng chán ghét Cá Mực mà, bớ bác cảnh sát ơi ~ Người ta đại gia lại đẹp trai, ưu điểm nhiều lắm na ~" "Cậu đừng khóc mà..." Dạ Sắc Thâm Xử (夜色深处 - Sâu thẳm trong đêm) By dgt21615 418 15 Tác giả: Hoài Thương Thể loại: hiện đại, hào môn thế gia, cường thủ đoạt hào, ngược luyến tình thâm, gương vỡ lại lành, cường thế có chấp ngạo kiều công vs ản nhần ôn nhu thụ, 1x1, HE Tình trạng: Hoàn (65 chương+ 6 phiên ngoại) Tình trạng edit: Đang tiến hành Edit: Hỏa Liên Tâm Lịch up: Tối T3 (khoảng 10,11h đêm Lịch chỉ mang tính tương đối) Note: Trong truyện này thụ từng bị cha công ép làm tình nhân, cũng có vài đoạn H kéo rèm giữa cha công và thụ. Cơ mà từ đầu đến cuối thụ đều yêu công nha, lúc đầu ko tới với công được là vì ông già công làm phảo hoi với gia đình công có liên quan đến việc gia đình thụ tan cửa nát nhà. Cũng may ông công ông rất nhây, ngoài mặt lạnh lùng nhưng tâm đầu hũ và rất chung tình. Thụ thì ản nhần âm thầm yêu thương, nuông chiều công, tuy vì mối thù của gia đình và nhiều vấn đề khác mà không tới được với công nhưng chung quy vẫn luôn tin tưởng, yêu thương và hướng về công. Theo mình thì truyện rất hay, tình tiết hấp dẫn, rất chi tiết và logic. Tính cách công thụ rất đáng yêu. Truyện ngược tâm nhiều, có chút ngược thân. Kết HE, PN rất dễ thương và hài nhây bà cổ .v. Biết là sẽ có nhiều bạn khúc mắc chỗ cha công và thụ nên mình nói trước để bạn cân nhắc khi nhảy hố. Hoan nghênh các bạn cùng tìm ngược với tiểu trang và hẹn gặp các bạn khác trong truyện sau nếu bạn không hợp với bộ này. Thân! [Danmei] Tịnh phi dương quang By KarRoy-Wang7 23.8K 897 Tác giả: Phong Lộng Thể loại: hiện đại đô thị, 1x1, ngược luyến tàn tâm, HE Edit: Nguyệt Cầm Văn Couple: Quân Duyệt x An Nhiên Tình trạng: Hoàn (2 quyển) ----- Văn án ----- Đại gia tộc hắc đạo thời trước bị lụi bại, con út của Hà gia là Quân Duyệt ngây thơ khờ dại tùy hứng, từ ngày sinh ra đã được nghìn vạn người nâng trong lòng bàn tay, sau khi mất đi sự bảo hộ của cha và anh trai, phút chốc chỉ còn lại hai bàn tay trắng. Mà người đã từng là luyến nhân kiêm vệ sĩ - An Nhiên anh tuấn chói mắt, lại dùng thủ đoạn hơn người trở thành tân hắc đạo đế vương. Quân Duyệt mai danh ẩn tích, quyết định chạy trốn quá khứ hiển hách và tình cảm khắc cốt ghi tâm khi xưa. An Nhiên thì ngược lại, phát thông cáo khắp nơi, điều động thủ hạ, phát thế không cho phép Quân Duyệt trốn thoát. Truy đuổi và bị truy đuổi, chinh phục và được chinh phục, Một đoạn ái tình cùng hào quang, nửa đoạn ngăn trở trước kia đã chấm dứt thế nhưng, An Nhiên bị cường ngạnh chấp nhất, dùng âm điệu vương mặc dây đưa mồi hồ, rồi cuộc tiếp tục lún xuống... Ngự Hoàng- Lạc Dận (Edit: xASAx) By Tieuphongdamdang 488K 21.2K 《Ngự Hoàng》 Tác giả: Lạc Dận, edit: xASAx. Biên soạn: Lik_sss, Lyly, Vũ Phong, YC. Mặc Vân. Test: Tiểu Phong. xASAx. Thể loại: Đam mỹ cổ trang, cung đình. (NP đại thúc, đế vương hạ) Số chương: 255 chương chính văn, 14 chương ngoại truyện Văn án: Người khác vì phục xuất tuần, lưu lại một giai thoại truyền kỳ, hương điểm mỹ sử... Mà hần vì phục xuất tuần, cũng chỉ để lại một đoạn kinh huyết lệ sử... Hần là đế vương, lại chịu khổ chèn ép... Một lệnh tuyên phi tàn khiến người trong thiên hạ ước ao, nhưng khi cánh màn khép xuống, trên long sàng, hần cũng chỉ nằm dưới... Hần trên vạn người, nhưng ở dưới mấy người... Hãy xem xem đường đường đế vương, vì sao để người khổng chế... Tag: Ngự Hoàng, Lạc Dận, nhiều người sủng ái, đế vương, niên hạ, đế vương hạ *xASAx* Lịch up truyện cách ngày. (Truyện rất hay nhé...) S.C.I - mê án tập(Edit) By quakja 24.9K 605 Tác giả: Nhĩ Nhã Nguồn:

<https://scimeantap.wordpress.com/about/> Thể loại: hiện đại, nhất công nhất thụ, trinh thám. Edit lên wattpat để tiện đọc trên mobile khi đi công tác. Mọi người vô link trên ủng hộ. Phần 1: từ vụ 1 đến vụ thứ 11 Văn án: Ngày 8 tháng 11 năm 2006, lúc 13:00 đội SCI được thành lập, SCI viết tắt của Special Crime Investigation team, là đội điều tra những vụ án đặc biệt, thành viên của đội là những cá nhân ưu tú của ưu tú trong cục cảnh sát Trung Quốc. Mỗi một vụ án đến với đội đều là những vụ liên hoàn án (giết người hàng loạt) với hung thủ không lường được và phương thức phạm tội làm người khác phải hoảng sợ. Thế nhưng ngay giữa hiện trường tanh mùi máu và những cuộc đấu trí nảy lửa, tình yêu của những chàng trai trẻ trong đội vẫn chớm nở...

[Danmei] Khát khao khôn cùng By KarRoy- Wang7 27.4K 810 Tên gốc: Nan Ngôn Chi Dục Biên Dịch: Nguyễn biên dịch, linhmin biên dịch, hinoses biên dịch, Đậu Hoa biên dịch Nhân Vật: Tiểu Mông x Lâm Gia Ngạn (Châu Mẫn) Tình trạng: Hoàn (21 chương + 8 PN) Thể loại: hiện đại, 1×1, HE ----

----- Chính là cuộc sống quá cô độc, muốn nghĩ đến việc lập gia đình Gia Ngạn nói muốn có gia đình, Tiểu Mông đáp ứng, cậu liền cảm kích vì có bằng hữu khẳng khái như vậy, Gia Ngạn muốn chính mình tận hưởng hạnh phúc đó, nhưng đến khi sắp đạt được kết quả thì Tiểu Mông lại trở mặt làm trái tim cậu bằng giá. Gia Ngạn thì ngu ngốc, Tiểu Mông thì lại là người khó lường, quan hệ hai người vốn dĩ đã không thể, thế nhưng sao lại từng bước đến với nhau? "Chuyện của hai chúng ta vẫn chưa tới lượt cậu quan tâm, cậu chỉ cần nghe ta phân phó là được. Ta cũng nhắc nhở cậu luôn, trách nhiệm cậu gánh vác trên người cũng không phải chỉ là mạng của một mình cậu. Mạng của cậu không đáng bao nhiêu tiền, ta tùy tiện đụng đến đều có thể kết thúc nó, thế nhưng bây giờ cậu còn có giá trị lợi dụng, ta muốn cậu sống để chịu dần vãi!"

Tề tiên sinh cười lạnh một tiếng, nói với người bên cạnh: "Mang nó vào, không có lệnh của ta thì không được gặp bất kỳ ai, trước cứ an dưỡng đi, ta phải kiên nhẫn chờ tình nhân bé nhỏ của ta rồi!"

Cũng không lâu sau, Thành Thành đã chạy tới, nó đẩy cửa phòng Tề tiên sinh ra, lập tức vọt tới, nắm lấy cổ áo Tề tiên sinh không thả.

"Trà anh Tà lại cho tôi, bằng không tôi không để yên cho ông đâu."

Cho tới bây giờ Tề tiên sinh cũng chưa thấy qua Thành Thành như vậy bao giờ, hai mắt gần như muốn phun ra lửa, như một chú báo con đang vô cùng tức giận, lão không khỏi nheo mắt lại nhìn Thành Thành.

"Em không để yên như thế nào đây? Ta ngược lại muốn nghe một chút đó!"

"Lúc đầu bàn thỏa thuận với tôi thì nói nghe thật hay, tại sao ông lại muốn đổi ý? Anh Tà vô tội, ông dựa vào cái gì kéo anh ấy vào?"

"Hừ! Làm sao em biết cậu ta đến gần em là vì em, bản thân ta và cậu ta có chút liên quan, chúng ta cũng là giải quyết chuyện đôi bên thôi, không quan hệ tới em đâu! Hon nữa, ta không ép cậu ta, là cậu ta tự tới."

Thành Thành biết có nói nhiều hơn với lão cũng vô ích, liền buông lão ra, bay thẳng đến các phòng khác tìm kiếm, hy vọng có thể nhìn thấy tình trạng hiện tại của Tà Nam.

"Không cần tìm nữa, nếu em muốn thấy cậu ta thì ta dẫn em đi, cậu ta ở đây còn có đầy đủ thiết bị chữa trị hơn ở bệnh viện nữa đó!" Tề tiên sinh ở phía sau cười nói trêu ghẹo.

"Ồ đâu? Ông dẫn tôi đi xem đi! Mau đi!" Thành Thành đi tới nhìn Tề tiên sinh, đã gấp đến mức không còn đáng vẻ gì.

Tề tiên sinh nở nụ cười một chút, dẫn Thành Thành đi lên lầu, dọc theo đường đi tìm của Thành Thành không ngừng đập mạnh, rất sợ nhìn thấy một thân thể vụn nát...

"Anh hai! Thành Thành nhìn qua cửa sổ thấy được Tà Nam ở bên trong, nhưng mà Tà Nam không có quay đầu lại nhìn nó. Tìm Thành Thành như bị đao cắt, nó chạy đến nhìn nhìn, thấy vết máu dính trên khăn trải giường, lập tức mặt xám như tro tàn!

"Rốt cuộc các người đã làm cái gì? Tại sao muốn làm như vậy!" Thành Thành dùng sức vịn tay nắm cửa, nghĩ muốn đi vào, đáng tiếc cửa đã bị khóa, nó chỉ có thể đứng ở bên ngoài nhìn người ở bên trong mà cũng không làm gì được.

Người chăm sóc nó nửa năm, người pha rượu cho một mình nó, người về quê ăn tết nữa chừng đã quay lại chỉ vì ở bên cạnh nó, người dùng tính mạng để bảo vệ nó khi nó bị ức hiếp... Anh ấy nằm ở bên trong, không ai chăm sóc, không ai quan tâm, mà chính nó cũng chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn như vậy, nhìn anh một mình chịu dần vãi.

"Rốt cuộc mình đã làm sai điều gì? Tại sao không ai có thể cùng mình sống chung một chỗ, anh, anh ở đâu? Anh ở đâu? Em rất nhớ anh... Em cảm thấy mình đã không còn dũng khí để tiếp tục sống nữa rồi!" Thành Thành thì thào trượt xuống đất, ánh mắt trở nên trống rỗng tuyệt vọng.

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 90: Chương 90

Ba người đứng ở cửa, Lê Trung Tín, Trình Thế, còn có Trình Hàn Lang...

Trong tích tắc khi Thành Thành quay đầu lại, ánh mắt của nó đã cố định tại nơi đó không hề di chuyển, cũng ở nơi đó, một người cũng đang yên lặng nhìn nó, chớp mắt toàn bộ thế giới đều biến thành hư không, chỉ còn lại hai ánh mắt đối diện nhau.

"Tề tiên sinh thật hăng hái nha! Chúng tôi xông vào như thế không phá hư chuyện tốt của ngài chứ hả?" Một câu nói của Lê Trung Tín thức tỉnh mọi người.

Một bộ quần áo đáng giận, một gương mặt quyền rũ, Thành Thành, em chính là Thành Thành của anh sao? Gần một năm đau đớn xé lòng để đổi lấy em như vậy sao? Nhảy lên ngồi trên đùi người khác, để ánh mắt nóng bỏng của người khác nhìn chằm chằm vào mình, lẽ nào những gì bọn họ nói thật sự là sự thật? Em thật sự đối xử với chính mình như vậy sao?

"Không có chuyện gì! Lời này của ngài ta thật không dám nhận, chỉ cần bé cưng của ta không ngại là được!" Tề tiên sinh nói rồi sờ soạng trên đùi của Thành Thành một cái giống như là khoe báu vật vậy, lúc này Thành Thành mới né tránh ánh nhìn của Trình Hàn Lang, muốn giãy dụa, Tề tiên sinh lại ghé vào lỗ tai của nó nói nhỏ: "Ngày hôm nay nếu em làm cho ta mất mặt, ta sẽ lấy mạng người nào đó đấy!"

Thành Thành run rẩy kịch liệt một thoáng, nó bức bản thân cúi đầu xuống, không nhìn chăm chú vào gương mặt mình chưa bao giờ ngừng nhớ nhung đó nữa, nó sợ phòng tuyến của nó sẽ không cẩn thận mà bị phá tan mất.

Trình Thế cảm thấy thân thể của Trình Hàn Lang đang kịch liệt run rẩy ở bên cạnh, hiển nhiên là ông thấy rõ thái độ và hành vi vừa rồi của Tề tiên sinh. Ông nắm cánh tay của Trình Hàn Lang lại một chút, muốn hãm tình tảo lại trước.

"Là như vậy, Tề tiên sinh, tôi là Trình Thế, người đang ngồi trong lòng của ngài là con trai của tôi. Hơn mười năm trước đã được tôi nhận nuôi, chỉ là đoạn thời gian trước xảy ra chuyện, cho nên nó mới bỏ nhà trốn đi, hiện tại tôi đã tìm được thằng bé rồi, muốn tâm sự một chút với nó, ngài sẽ không từ chối để tôi và con trai nói chuyện chứ?"

Trình Hàn Lang không dám tin mà nhìn Trình Thế, rất nhiều năm trước ông còn không khách khí chút nào mà cho một bạt tai lên mặt một đứa nhỏ 7 tuổi, vậy mà hôm nay lại đi thừa nhận quan hệ thân thích giữa ông và nó. Trình Thế không làm ra hành động nào để đáp lại cái nhìn của hắn, chỉ lạnh nhạt nhìn Tề tiên sinh.

Tề tiên sinh có chút hoài nghi với lời nói của ông, nhưng lại không thể kiên quyết cự tuyệt. Tuy rằng lão không quen biết Trình Thế, thế nhưng chuyện của Lê Trung Tín và Trình Thế lão vẫn nghe được một ít, nếu như lão nói thẳng ngoài mặt là không đồng ý, đến cuối cùng Lê Trung Tín vẫn có thể khiến cho lão nói đồng ý. So với bị ép, chẳng thà trực tiếp thẳng thắn cho nhanh, như vậy bọn họ cũng sẽ không tiện làm ra những chuyện quá đáng.

Tề tiên sinh cười cười với Trình Thế, ôn hòa nói: "Nếu là cha, thì đương nhiên có thể nói chuyện một chút, ta cũng tôn trọng ý nghĩ của em ấy, nếu như em ấy kiên quyết muốn về nhà, ta cũng không ngăn cản em ấy..." Nói xong thì lộ ra một nụ cười cảnh cáo với Thành Thành.

You'll also like Phong Mang - Sài Kê Đản By Phan0400 3.5K 26 Thấy wattpad chưa có phần 1 đến phần 45 nên cop từ mạng về cho mn đọc. Xin mn quan tâm ủng hộ và k ném đá (Edit) S.C.I - mê án tập P2 (Vụ thứ 12 - 19) By quakja 8.9K 167 Tác giả: Nhĩ Nhã Nguồn: <https://scimeantap.wordpress.com/about/> Thể loại: hiện đại, nhất công nhất thụ, trinh thám. Tiếp tục từ Vụ thứ 12 đến khi nào Nhĩ Nhã ngừng ^^ Ngự Hoàng- Lạc Dận (Edit: xASAx) By TieuPhongdamdang 488K 21.2K 《Ngự Hoàng》 Tác giả: Lạc Dận, edit: xASAx. Biên soạn: Lik_sss ,Lyly, Vũ Phong, YC. Mặc Vân. Test: Tiểu Phong, xASAx. Thể loại: Đàm mỹ cổ trang, cung đình. (NP đại thúc, đế vương hạ) Số chương: 255 chương chính văn, 14 chương ngoại truyện Văn án: Người khác vì phục xuất tuần, lưu lại một giải thoát truyền kỳ, hương diễm mỹ sử... Mà hân vi phục xuất tuần, cũng chỉ để lại một đoạn kinh huyết lệ sử... Hân là đế vương, lại chịu khổ chèn ép... Một lệnh tuyển phi tần khiến người trong thiên hạ ước ao, nhưng khi cánh màn khép xuống, trên long sàng, hân cũng chỉ nằm dưới... Hân trên vạn người, nhưng ở dưới mấy người... Hãy xem xem đường đường đế vương, vì sao để người không chế... Tag: Ngự Hoàng, Lạc Dận, nhiều người sủng ái, đế vương, niên hạ, đế vương hạ *xASAx* Lịch up truyện cách ngày. (Truyện rất hay nhé...) S.C.I - mê án tập(Edit) By quakja 24.9K 605 Tác giả: Nhĩ Nhã Nguồn: <https://scimeantap.wordpress.com/about/> Thể loại: hiện đại, nhất công nhất thụ, trinh thám. Edit lên wattpad để tiện đọc trên mobile khi đi công tác. Mọi người vô link trên ủng hộ. Phần 1: từ vụ 1 đến vụ thứ 11 Văn án: Ngày 8 tháng 11 năm 2006, lúc 13:00 đội SCI được thành lập, SCI viết tắt của Special Crime Investigation team, là đội điều tra những vụ án đặc biệt, thành viên của đội là những cá nhân ưu tú của ưu tú trong cục cảnh sát Trung Quốc. Mỗi một vụ án đến với đội đều là những vụ liên hoàn án (giết người hàng loạt) với hung thủ không lường được và phương thức phạm tội làm người khác phải hoảng sợ. Thế nhưng ngay giữa hiện trường tanh máu và những cuộc đấu trí nảy lửa, tình yêu của những chàng trai trẻ trong đội vẫn chớm nở... [Danmei] Giày da đỏ By KarRoy-Wang7 4.5K 136 Tên gốc: Hồng bì hải Tác giả: Lạc Âm Thể loại: hiện đại, niên hạ công, đại thúc thụ, dụ thụ, ngược tâm nhẹ nhàng, bề thế, 1v1, HE. Độ dài: Hoàn (2 quyển) Dịch: Tiểu Diệp Thảo Couple: Vệ Hải x Tạ Gia Văn ----- Văn án----- Bọn họ quen biết nhau, yêu nhau, được xây dựng trên nền móng những lời nói dối. Thanh niên lừa gạt hân vì tiền, cùng với đồng bạn mưu kế dần cảnh. Nam nhân lừa gạt cậu ta vì khát vọng trong nội tâm không ngừng kêu gào muốn được mang vào đôi giày da đỏ, cho nên giả trang phụ nữ... Tình yêu như vậy, vốn cũng như ảo ảnh, ánh sáng nhẹ nhàng chiếu một cái sẽ thành vô tung. Chỉ là, thanh niên quên không được cô gái xinh đẹp kia, nam nhân cũng không thể quên được thanh niên sẵn sàng. Khi hai người lại gặp lại lần nữa, thanh niên thừa nhận cậu ta nói dối, nhận được tha thứ. Còn nếu hân nói dối thì sao đây? Khi thanh niên biết rõ cô gái kia cho tới bây giờ cũng không từng tồn tại, lời nói dối của hân có thể được khoan thứ không? [Danmei] Buồng tay By KarRoy-Wang7 18.2K 453 Tác giả: Thụy Giả Thể loại: Đàm mỹ hiện đại, 1x1, lạnh lùng bá đạo công x ôn nhu thụ, ngược tâm, ngược thân HE Editor: Bảo Bình Tiên Từ Couple: Kiều Phi x Sở Kha Tình trạng: Hoàn (10 chương) ----- Văn án----- Chuyện tình cảm, niên cường không có hạnh phúc, Lúc trước anh dùng thủ đoạn sai lầm mạnh mẽ chiếm được Sở Kha, Lúc bắt đầu đã là sai lầm, cho nên tình yêu chân thành của anh đều bị đối chất. Con người cao ngạo như Sở Kha chỉ cảm thấy nhục nhã, Còn tình yêu của anh, cái gì cũng không phải. Cho nên, Kiều Phi quyết định buông tay, Cho Sở Kha tự do, cũng là cho chính mình tự do. Anh rõ ràng đã quyết định buông tha Sở Kha, Vì cái gì hiện tại người không chịu buông tay, ngược lại chính là Sở Kha? [Danmei] Si quý By KarRoy-Wang7 14.2K 416 [Si Mị Vòng Lường hệ liệt] - Phần Lạc Tên gốc: 魑鬼 Tác giả: 樊落 Edit: Lan Couple: Dụ Chiêu (si quý) x Từ Ly Yên Thể loại: Thế nô công x Cường thụ / Tội phạm x Cảnh viên Độ dài: Hoàn (10 chương) *Si quý: chỉ loại yêu quái do gỗ đá tạo thành "Được, Tề tiên sinh đã thoải mái như vậy thì tôi và con trai tâm sự một chút trước vậy, xin ngài tránh đi một chút!" Trong lời nói của Trình Thế mang theo ý tứ tuyệt đối không thể thương lượng.

"Được chứ!" Tề tiên sinh buông Thành Thành ra, hôn lên mặt nó một cái, sau đó chậm rãi đi ra ngoài cửa, lúc lão đi ngang qua người Trình Hàn Lang,

Trình Thế dùng sức kéo tay của Trình Hàn Lang lại, trên tay hắn đã gồng lên cả gân xanh.

Lúc này trong phòng chỉ còn lại bốn người, Lê Trung Tín thức thoi vỗ vỗ đầu Trình Thế nói: "Còn ở đây nhìn cái gì? Chúng ta qua phòng bên kia tính toán sổ sách chút xem nào!" Trình Thế liếc xéo Lê Trung Tín một cái, hai người đi qua một phòng khác.

Thành Thành vẫn duy trì cái tư thế kia như cũ, cúi đầu, không có ý sẽ chủ động lên tiếng, thậm chí ngay cả ngẩng đầu liếc mắt nhìn cũng không dám, nó sợ sẽ bắt gặp ánh nhìn chán ghét hiện ra từ đôi mắt chính mình yêu thương kia.

"Tại sao?" Qua hồi lâu, Trình Hàn Lang chậm rãi nói ra một câu, hắn cố gắng áp chế cơn giận của bản thân. Hắn không biết tại sao mình lại tức giận như vậy, rốt cuộc là tức nó lúc đầu đi mà không nói, hay là tức cái bộ dáng này của ngày hôm nay.

"Dạ?" Thành Thành không biết trả lời hắn thế nào, từ trong miệng chỉ nhả ra được một chữ như vậy, bao nhiêu lần mơ thấy người này đứng ở trước mắt, vậy mà nhìn thấy rồi lại cứ như vậy mà không nói được câu nào, tại sao anh lại phải xuất hiện vào lúc này? Tại sao lại để bộ dạng bẩn thỉu nhất, túng quẫn nhất của em phơi bày trước mắt anh, hoặc có lẽ anh cũng đã sớm cảm thấy em như vậy rồi đi!

"Em cho là em bỏ đi thì coi như đã thanh toán xong món nợ này rồi sao? Em nghĩ rằng anh sẽ dễ dàng buông tha cho em như vậy sao? Em muốn bồi thường thống khổ sống không bằng chết một năm qua cho anh như thế nào?" Trình Hàn Lang đau lòng nhìn Thành Thành, gần một năm qua, anh nhớ em nhớ đến sắp điên rồi, em lại vui sướng như vậy sao?

"Xin lỗi, chuyện lúc đó là em sai, để chị Ngô Ngọc chịu oan ức lớn như vậy, bây giờ em đang ở đây, anh muốn đánh muốn chửi gì cũng được... Em không có gì cả, không bồi thường được..."

Lời của Thành Thành còn chưa dứt, Trình Hàn Lang đã hoàn toàn bùng nổ. Hắn xông lên kéo bộ quần áo căn bản không phù hợp với Thành Thành mà nó đang mặc xuống, còn có dấu vết trên mặt, Thành Thành mặc cho hắn làm bừa, đến lúc Trình Hàn Lang định xóa sạch gương mặt tinh tế xinh đẹp thì mới phát hiện khuôn mặt của người đối diện đã đầm nước mắt, toàn bộ son phấn cũng đã nhoe nhoẹt, như là một con mèo nhỏ lang thang.

Trình Hàn Lang dừng tay, tất cả những phần nộ lúc này đều chuyển hóa thành yêu thương, hắn kéo Thành Thành lại ôm vào trong lòng, không bao giờ muốn để nó chạy đi nữa.

"Thành Thành, anh rất nhớ em, anh không thể không có em được."

Thành Thành run rẩy kịch liệt trong lòng Trình Hàn Lang, khóc đến suýt không thở nổi. Hơn mười năm, chưa từng nghe hắn nói một câu cần nó, nếu như không phải hắn đến tìm nó, Thành Thành đã nghĩ rằng cả đời này sẽ không còn được gặp lại hắn.

"Đừng khóc nữa, khóc làm lem cả cái mặt nhỏ rồi!" Trình Hàn Lang yêu chiều lau đi nước mắt ở khóe mi Thành Thành.

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Chương 91

"Anh hai, anh đỡ chút nào chưa?" Thành Thành nhìn Tạ Nam đang nằm trên giường mà hỏi.

"Đỡ rồi, Thành Thành, lão già kia vậy mà cho phép em tới thăm anh sao?" Sắc mặt của Tạ Nam đã khá lên rất nhiều.

"Dạ... Nhưng mà vẫn có người quan sát, hơn nữa chỉ có thể thăm một lúc thôi..."

"Thành Thành, mắt của em sao lại sưng như thế? Em nói cho anh biết, có phải lão già kia làm khó dễ gì em không?" Tạ Nam nắm lấy tay của Thành Thành sốt ruột hỏi.

"Không phải đâu ạ, không phải vì ông ta, trong khoảng thời gian này ông ta cũng không có gặp em mấy lần, chắc có lẽ là vì người nhà của em tới đây thôi!" Thành Thành cố gắng hết sức che giấu tâm tình của mình.

"Người nhà của em?" Trên mặt Tạ Nam mang theo niềm vui sướng, "Thành Thành người nhà của em tới tìm em sao? Vậy em nhanh chóng rời khỏi nơi này đi, em không thích hợp với cuộc sống như thế này, em thích hợp được người yêu thương, được người bảo vệ, em vẫn còn là con nít, chỉ có người nhà mới có thể che chở cho em lớn lên."

"Không cần... Anh ấy... hắn là... đã không còn loại ý nghĩ này nữa rồi đi?"

"Làm sao biết được? Sao em ngốc như vậy hả? Cậu ấy cũng đã tìm tới đây, vậy khẳng định là muốn đón em về, có chuyện tốt như vậy tại sao em không đi? Lẽ nào em muốn ngày ngày ở đây chịu sự si nhục từ lão già kia sao?" Về mặt Tạ Nam đã trở nên khẩn thiết.

"Ha ha... Ở đây cũng tốt lắm mà, có anh hai chăm sóc em, em đã thỏa mãn lắm rồi, quay về cũng giống như vậy thôi..." Thành Thành nỗ lực khuyên nhủ Tạ Nam.

"Anh cũng không thể chăm sóc em cả đời đâu! Sau này em còn phải kết hôn, phải có gia đình của mình, phải làm một người đàn ông chân chính, anh cũng vậy! Trong tương lai chúng ta sẽ có cuộc sống yên bình, bây giờ anh mới hiểu được không có cái gì quý giá bằng gia đình, không có cái gì đòi được tình thân." Tạ Nam thở dài, nhìn Thành Thành.

"Đúng vậy, tình thân là trân quý nhất, cho nên không thể làm bản... Có thể là em không có cái phúc kia rồi." Tạ Nam chưa từng thấy qua ánh mắt của Thành Thành như hôm nay, trống rỗng mà tuyệt vọng, giống như một người sắp đối mặt với cái chết nhưng rốt cuộc cũng không nhìn rõ được, khiến cho trong lòng người thấy cứ mãi không có cách nào quên được.

"Có phải có chuyện gì em không nói cho anh biết đúng không?" Tạ Nam dường như đã ý thức được cái gì, đôi vai run run muốn xuống giường.

"Anh làm gì vậy? Anh hai... Anh đừng xuống đất mà, đừng nhúc nhích..." Nếu như anh lại có chuyện gì, mọi thứ em làm sẽ không còn ý nghĩa gì nữa, Thành Thành mệt mỏi nghĩ.

"Em van xin anh, anh hai, xương cốt tổn thương phải dưỡng trăm ngày, xương sườn của anh mới được nối, anh thực sự muốn để bản thân tàn phế sao?" Thành Thành ở bên cạnh đau lòng nhìn anh, "Anh hai, anh tin em đi mà, em thực sự không có chuyện gì, em biết anh của em còn nhớ tới em em cũng đã thỏa mãn rồi, anh ấy có thể tới tìm em, em nghĩ cho dù không thể quay về thì sao, dù gì mấy năm nay anh ấy là thật lòng tốt với em, những thứ khác em thực sự không cưỡng cầu chút nào cả."

You'll also like Elise Runs and Dorothy Falls | #Wattys2017 By MissMysteryGame 28.1K 6.6K Steal a loaf of bread. An adventure begins. On the run in a magical world, however, Elise--an ordinary girl orphaned after sky pirates kill her parents--plows into Dorothy Blainwick, a young and powerful witch with an ominous past. From the title, you can expect what happens when Elise runs. Dorothy falls. In love. Join us on an adventure across an oceanic expanse the size of which you have not conceived, between lands walled off from one another by great storm clouds... For our heroines, what awaits beyond their own land, through the storm clouds, in those places of magic and majesty that have, until now, only existed in their dreams? A Wattpad Featured Novel! ~

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: Chương 92

Từ ngày ấy sau khi ở chỗ của Thành Thành trở về thì cả người Trình Hàn Lang giống như mất hồn, thường xuyên ngồi một mình bên cửa sổ thần thờ cả ngày, gần như không tiếp xúc với bất kỳ ai.

"Thật không nhìn ra, con trai em nặng tình như thế, em mà được phân nửa như nó là được rồi." Lê Trung Tín thưởng thức cái bật lửa trong tay, nhìn Trình Thế mà lộ ra nụ cười đầy tội lỗi.

"Hừ!" Trình Thế khinh thường liếc Lê Trung Tín một cái, "Người có nặng tình hay không còn phải xem là đối với ai, có vài người căn bản là không xứng."

Sắc mặt Lê Trung Tín hơi biến đổi, tới gần Trình Thế, nói với khuôn mặt tuần tú kia: "Đúng vậy, đứa bé kia thực sự là khiến cho người khác yêu thích, ai lại không muốn đối tốt với nó một chút, trong lòng anh cũng ngứa ngáy nè."

"Cút! Đi qua một bên mà ngủ, ông đây muốn đi ngủ!"

Trình Thế ném mạnh áo vét lên giường, cởi cả vạt ra rồi nằm phịch một cái lên giường lớn, vẻ mặt không che giấu được sự tức giận, lồng ngực phập phồng rõ ràng.

Trong lòng Lê Trung Tín lập tức sung sướng đắc ý, người kia đang nằm sấp trên giường, hai chân thon dài tùy tiện mở rộng, áo sơ mi tôn lên đường cong cơ thể như ẩn như hiện, ngón tay mảnh dài cầm lấy gối đầu, trên mặt không có bất kỳ vết tích nào của năm tháng, Lê Trung Tín nghĩ Trình Thế tùy tiện làm ra một tư thế nào cũng giống như đang vẫy gọi ông ta vậy.

Lê Trung Tín đột nhiên nằm đè lên trên người của Trình Thế, một cánh tay dùng sức mà cố định, tay còn lại thì nâng mặt người ta lên: "Đề anh nhìn xem nào!"

Trình Thế ngơ ngáo, "Nhìn cái gì? Trên mặt toàn là nếp nhăn."

"Ha ha..." Lê Trung Tín nhìn khuôn mặt tuần mỹ của người ta, trong lòng thầm cười người ta ngốc, "Nào có nếp nhăn nào đâu, nếu như em thật sự muốn thì để anh bóp ra cho em mấy cái!" Nói xong thì âm mưu dùng tay ra sức xoa nắn khuôn mặt của Trình Thế.

"Anh biến sang một bên cho em!" Trình Thế không khách khí chút nào.

"Ngày mai anh phải đi rồi! Phải đến hai tháng em không được thấy anh đâu..."

Lời nói của Lê Trung Tín khiến Trình Thế sững sờ, ông quay đầu lại nhìn Lê Trung Tín, thấy Lê Trung Tín không có vẻ gì là muốn đùa giỡn.

"Vì sao? Bình thường anh đi đâu không phải đều mang theo em sao? Lần này sao lại muốn đi một mình?" Ngoài mặt Trình Thế nói nghe có vẻ dễ dàng, trong lòng ngược lại có một loại dự cảm xấu.

"Lần này khá đặc biệt, anh muốn đến nơi có một cô bé anh mới coi trọng, sao có thể để cho cô ấy thấy em chứ, phải không?" Trên mặt Lê Trung Tín không nhìn ra được biểu tình gì.

"À, vậy anh đi rồi cũng đừng về nữa!" Trình Thế nhắm mắt lại, đột nhiên sau lưng truyền đến một trận đau nhức, là bị Lê Trung Tín đánh một đấm lên lưng, Trình Thế cắn răng không kêu ra tiếng.

"Em không hề lo lắng chút nào sao? Lúc này mà em còn có thể tiếp tục ngủ hả, anh thật muốn bắn một phát cho em nghèo mà!" Lê Trung Tín nói nửa đùa nửa thật.

You'll also like Elise Runs and Dorothy Falls | #Wattys2017 By MissMysteryGame 28.1K 6.6K Steal a loaf of bread. An adventure begins. On the run in a magical world, however, Elise--an ordinary girl orphaned after sky pirates kill her parents--plows into Dorothy Blainwick, a young and powerful witch with an ominous past. From the title, you can expect what happens when Elise runs. Dorothy falls. In love. Join us on an adventure across an oceanic expanse the size of which you have not conceived, between lands walled off from one another by great storm clouds... For our heroines, what awaits beyond their own land, through the storm clouds, in those places of magic and majesty that have, until now, only existed in their dreams? A Wattpad Featured Novel! ~

Bạn đang đọc truyện *Án Tír* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Chương 93

Hai người đến bên bờ sông, tìm một tảng đá lớn rồi ngồi xuống, nhìn ra xa xa, nghe tiếng nước chảy dưới chân. Từ nhỏ đến lớn, hai người cùng nhau sinh sống hơn mười năm, lại chưa từng yên tĩnh ngồi cùng một chỗ như ngày hôm nay, không ai mở miệng nói, nhưng đều rất hưởng thụ một khoảng lặng như vậy.

Khuôn mặt của Trình Hàn Lang dưới sự tô vẽ của ánh trăng có vẻ đặc biệt rõ ràng, những đường nét ấn tượng khiến bất cứ ai nhìn thấy trong lòng đều sẽ say mê. Thành Thành ở bên cạnh nhìn hẩn một lát lại có một loại cảm giác khổ sở, người như vậy sẽ hấp dẫn được bao nhiêu thiếu nữ nhỉ!

"Thành Thành, theo anh về nhà đi, trở về nhà của chúng ta, chỉ có hai chúng ta mà thôi, chúng ta coi như chưa có gì xảy ra, vẫn giống như trước được không?"

Câu nói của Trình Hàn Lang cắt đứt dòng suy nghĩ xa xôi của Thành Thành, Thành Thành có chút kích động quay đầu lại nhìn hẩn, trở về? Giống như trước?

"Làm sao vậy? Bị dọa ngốc? Hay là... không muốn trở về?" Trình Hàn Lang nhìn nó.

Thành Thành lắc đầu, bao nhiêu lần nó nằm mơ thấy mình được trở về ngôi nhà kia, hí ha hí hửng nấu cơm trong nhà bếp, lăn lộn trên giường, thế nhưng nó không thể đi, nó đi thì anh Tạ Nam làm sao bây giờ? Anh ấy vì nó mới bị thương, người thân thì ở xa hơn ngàn dặm, nó làm sao nhẫn tâm mặc kệ anh một mình được.

"Không cần... Em ở đây tốt lắm, anh dẫn chị Ngô Ngọc qua nhà ở đi! Như vậy anh cũng sẽ không tịch mịch nữa, em ở nhà cũng chỉ là một cái bóng đèn thôi, hơn nữa anh cũng biết em... em... không bình thường, không phải anh đã thấy cuốn nhật ký kia rồi sao? Em đã không còn là Thành Thành của trước kia nữa rồi, em bây giờ rất dơ bẩn, em làm tiếp viên ở quán bar, bị một người đàn ông bao dưỡng..."

"Đủ rồi!" Trình Hàn Lang hét lên với Thành Thành, trên mặt mang theo biểu tình đau lòng đến chết lặng. "Anh mặc kệ thời gian qua xảy ra chuyện gì, anh cũng không quan tâm em thích nam hay thích nữ, anh chỉ cần biết em là em trai của anh, em không thể rời khỏi nhà này được."

Trình Hàn Lang nói xong rồi từ trong áo lấy ra miếng ngọc mẹ Trình cho hai người, lẳng lẳng nắm trong tay, sau đó lại dùng tay còn lại kéo miếng ngọc Thành Thành đeo trên cổ ra, đem hai miếng ngọc ghép lại với nhau.

"Chúng ta vĩnh viễn ở cùng một chỗ, ai cũng không thể rời bỏ ai, đi rồi sẽ không còn hoàn chỉnh nữa."

Thành Thành đã không nói nên lời nữa, nó cúi đầu nhìn miếng ngọc, lại ngẩng đầu lên nhìn Trình Hàn Lang, Trình Hàn Lang dịu dàng hỏi: "Có được không? Thành Thành..."

Em có quyền lựa chọn sao? Anh, anh có biết để gọi được một tiếng anh này cái giá em phải trả là bao nhiêu không? Em rất muốn ở cùng một chỗ với anh, cho dù bị anh đánh, bị anh mắng cả ngày em cũng nguyện ý ở lại bên cạnh anh, nhưng mà em không thể! Em chỉ có thể lẳng lặng ở bên một kẻ mà em chán ghét, còi quăn áo vì lão, biểu diễn vì lão, cho đến khi lão chán ngán mới thôi...

Thành Thành chậm rãi tháo miếng ngọc trên cổ xuống, đặt vào tay Trình Hàn Lang, vẫn không dám liếc nhìn hắn một cái, đứng dậy muốn rời đi.

You'll also like Elise Runs and Dorothy Falls | #Wattys2017 By MissMysteryGame 28.1K 6.6K Steal a loaf of bread. An adventure begins. On the run in a magical world, however, Elise--an ordinary girl orphaned after sky pirates kill her parents--plows into Dorothy Blainwick, a young and powerful witch with an ominous past. From the title, you can expect what happens when Elise runs. Dorothy falls. In love. Join us on an adventure across an oceanic expanse the size of which you have not conceived, between lands walled off from one another by great storm clouds... For our heroines, what awaits beyond their own land, through the storm clouds, in those places of magic and majesty that have, until now, only existed in their dreams? A Wattpad Featured Novel! ~

Bạn đang đọc truyện *Án Tỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Chương 94

Thành Thành và Trình Hàn Lang ngồi xe trên đường về, Thành Thành không có chút buồn ngủ nào, mở to mắt nhìn ra bên ngoài.

"Nhìn cái gì vậy?" Trình Hàn Lang hỏi nó.

"Em đang ngắm cảnh, kỳ thực Nam Kinh cũng rất đẹp, chỉ là em ở đây gần một năm, vậy mà không có ra ngoài xem qua."

Trình Hàn Lang ôm lấy bờ vai của nó, "Có cái gì đẹp mà xem, anh không bao giờ muốn nghĩ đến cái nơi này nữa. Thành Thành, chúng ta trực tiếp đi đi, ra sân bay, đi thẳng về nhà, chuyện còn lại không khó xử lý đâu. Chiều nay chúng ta đi về luôn, không bao giờ tới cái nơi này nữa."

Trong lòng Thành Thành run lên thật mạnh một cái, hình ảnh của Tạ Nam xuất hiện trước mắt, nếu như chỉ có một mình nó nó có chết cũng muốn bỏ về nhà. Thế nhưng Tạ Nam còn đang trong tay Tề tiên sinh, làm sao có thể cứ bỏ đi như vậy?

"Không... Anh, em không thể cứ như vậy mà đi được, còn có chuyện em chưa làm xong, anh có thể chờ em lo liệu xong không?" Thành Thành quay đầu nhìn Trình Hàn Lang.

Trình Hàn Lang trả lời ngay: "Có chuyện gì anh cùng lo với em, chờ làm xong rồi chúng ta về nhà."

"Đừng... Một mình em là được rồi, không có chuyện gì nhiều đâu, anh không cần đi, rất phiền phức." Thành Thành có chút ập a ập ứng, Trình Hàn Lang cảm thấy mọi chuyện cũng không phải đơn giản như vậy.

"Rốt cuộc là có chuyện gì hả? Lẽ nào ngay cả anh cũng không thể nói sao?" Trình Hàn Lang cố ý làm sùng sộ lên, muốn để Thành Thành chủ động nói ra.

Thành Thành thấy sắc mặt Trình Hàn Lang không tốt thì lập tức khản trương, thế nhưng nó không thể để cho Trình Hàn Lang đi mạo hiểm như vậy, nếu như thật sự xảy ra chuyện gì, nó sẽ khổ sở chết mất, nó không muốn Trình Hàn Lang chịu chút tổn thương nào.

"Thực sự không có chuyện gì mà, anh, chờ đến lúc em giải quyết xong chuyện này rồi chúng ta sẽ trở về nhà. Mỗi ngày em sẽ làm cơm thiết ngon cho anh ăn, sau đó sẽ ngoan ngoãn đến trường đi học..."

"Không cần sử dụng kỹ năng 'viên đạn bọc đường', không có tác dụng với anh đâu, anh nói cùng đi là cùng đi, em còn lằng nhằng nữa là anh ném em ra cửa sổ đó." Trình Hàn Lang không cảm kích chút nào, Thành Thành có chút thất bại mà thờ dài.

"Thành Thành, em phải tin tưởng anh, có chuyện gì thì hai người chúng ta cùng nhau gánh vác, ai cũng đừng nghĩ tới việc tách ra, em đã quên lời anh nói với em ở bờ sông rồi sao? Em là đứa nhỏ không giữ lời sao?"

"Không phải mà, em không phải là đứa nhỏ không giữ lời mà." Thành Thành rất dễ dàng đã chui vào cái bẫy của Trình Hàn Lang bày ra, Trình Hàn Lang lén cười thầm.

"Vậy chúng ta cùng đi thôi!"

"Nhưng mà..." Thành Thành vẫn là một bộ dáng không vui.

Trình Hàn Lang vung tay lên cao, "Em nhưng mà một tiếng nữa xem? Cứ làm như thế đi, em còn dám nói là anh đi một mình đấy."

"Dạ..." Thành Thành không thể làm gì khác hơn là đồng ý, Trình Hàn Lang sờ sờ đầu của nó, Thành Thành ai oán nhìn hắn một cái, buồn buồn quay đầu đi.

You'll also like Elise Runs and Dorothy Falls | #Wattys2017 By MissMysteryGame 28.1K 6.6K Steal a loaf of bread. An adventure begins. On the run in a magical world, however, Elise--an ordinary girl orphaned after sky pirates kill her parents--plows into Dorothy Blainwick, a young and powerful witch with an ominous past. From the title, you can expect what happens when Elise runs. Dorothy falls. In love. Join us on an adventure across an oceanic expanse the size of which you have not conceived, between lands walled off from one another by great storm clouds... For our heroines, what awaits beyond their own land, through the storm clouds, in those places of magic and majesty that have, until now, only existed in their dreams? A Wattpad Featured Novel! ~

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Chương 95

Trình Hàn Lang đi tới trước mặt Thành Thành, nhẹ nhàng kéo nó lại, vuốt đầu của nó nói: "Không có chuyện gì, anh ở đây! Đừng sợ, lão bị trừng phạt đúng tội, lão hại người đủ khiến lão chết thêm mấy lần."

Tâm tư hoảng loạn của Thành Thành thoáng cái đã lấy lại được bình tĩnh, nó ngẩng đầu lên nhìn Trình Hàn Lang. Trình Hàn Lang cũng đang nhìn nó, biểu tình trên mặt rất bình tĩnh, không có một chút hối hận hay hốt hoảng.

"Anh, sao anh lại muốn làm như vậy? Đánh ông ta hai cái là được rồi, anh làm như vậy sẽ gây ra hậu quả rất nghiêm trọng."

"Lúc đó anh thậm chí bắn một phát súng kết liễu lão luôn, cũng không nghĩ đến những cách khác, chỉ tiếc phát súng này bắn trượt, anh vừa nghĩ tới những chuyện lão làm với em anh thật hận không thể lột da lão, chặt lão thành từng khúc từng khúc ném cho chó ăn."

Cuối cùng Thành Thành cũng thấy được biểu tình trên mặt Trình Hàn Lang. Tạ Nam ngồi ở đằng xa, lẳng lặng không lên tiếng, có thể anh còn đang tự trách mình, hoặc là vẫn chưa hồi phục lại tinh thần sau khi thấy một màn kia.

Trình Hàn Lang thấy ánh mắt Thành Thành lại không tự chủ được mà nhìn về phía Tạ Nam, hần đột nhiên dùng hai bàn tay bịt kín mắt của nó, ngoại trừ anh ra, em đừng mong nhìn ai.

"Anh làm cái gì vậy? Em không nhìn thấy cái gì hết á..." Thành Thành lắc lắc đầu ngó Trình Hàn Lang. Trình Hàn Lang nhìn nó như là không có chuyện gì từng xảy ra, Thành Thành bức mình một trận trong lòng, nó thực sự không hiểu nổi hần đang suy nghĩ cái gì, mỗi lần hỏi hần hần lại không nói, đến lúc này rồi hần còn có tâm tình đùa giỡn.

Tạ Nam dường như đã thấy được hết thấy mọi việc, anh nhìn hai người ở bên kia, thản nhiên nhìn họ từ xa, Thành Thành lúc này, thực sự rất đáng yêu! Nếu như thật sự cần một người gánh chịu hậu quả, vậy để chính anh chịu đi, niềm hạnh phúc như vậy ai lại nhẫn tâm phá vỡ chứ!

Qua hồi lâu sau, điện thoại của Trình Hàn Lang reo lên, hần vội vàng tiếp máy, kết quả người gọi đến không phải là Lê Trung Tín, là Ngô Ngọc.

"Có chuyện gì sao?" Giọng Trình Hàn Lang có chút không kiên nhẫn.

"Anh đi đâu?" Ngô Ngọc chất vấn.

"Nam Kinh!"

"Anh đến đó làm cái gì?... Tại sao anh không nói chuyện? Nói đi!" Tiếng khóc của Ngô Ngọc truyền đến, đã nhiều ngày như vậy, di động của Trình Hàn Lang vẫn cứ tắt máy, gọi được hần cũng không bắt máy.

Thành Thành nhìn sắc mặt của Trình Hàn Lang càng ngày càng không tốt, nhanh chóng nắm lấy tay của hần hỏi: "Có phải đã xảy ra chuyện gì không? Anh, có phải không?" Mặt Thành Thành mở thật to, khuôn mặt nhỏ nhắn phủ đầy sự sợ hãi.

Trình Hàn Lang lập tức trấn an nó, "Không có chuyện gì không có chuyện gì, không phải chuyện Tề tiên sinh, đừng sợ." Thấy Thành Thành rốt cuộc cũng bình tĩnh lại, hần mới tiếp tục nghe điện thoại.

"Người bên cạnh anh là Thành Thành sao?" Giọng của Ngô Ngọc bắt đầu trở nên lạnh nhạt.

"Đúng, anh đã tìm được thằng bé, không lâu nữa anh có thể mang nó về rồi." Trình Hàn Lang nhìn thoáng qua Thành Thành, nó đang nằm sấp trên chân của hần mà ngẩn ngơ nhìn mặt đất.

You'll also like Elise Runs and Dorothy Falls | #Wattys2017 By MissMysteryGame 28.1K 6.6K Steal a loaf of bread. An adventure begins. On the run in a magical world, however, Elise--an ordinary girl orphaned after sky pirates kill her parents--plows into Dorothy Blainwick, a young and powerful witch with an ominous past. From the title, you can expect what happens when Elise runs. Dorothy falls. In love. Join us on an adventure across an oceanic expanse the size of which you have not conceived, between lands walled off from one another by great storm clouds... For our heroines, what awaits

beyond their own land, through the storm clouds, in those places of magic and majesty that have, until now, only existed in their dreams? A Wattpad Featured Novel! ~

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Chương 96

"Anh Tạ, anh xem nè, đường này là đường sự nghiệp của anh, sự nghiệp của anh trong tương lai nhất định rất thuận lợi..."

Trình Hàn Lang tươi cười đi vào phòng, kết quả lúc thấy Thành Thành thì biểu tình của hắn lại biến thành tức giận. Về mặt Thành Thành thân nhiên cầm tay Tạ Nam, mà ánh mắt của Trình Hàn Lang đã tập trung vào chỗ đó, Thành Thành vẫn cứ hồn nhiên không hay biết, ở đó bắt chuyện với Trình Hàn Lang: "Anh, anh qua đây, em cũng xem chỉ tay cho anh một chút..."

"Anh mới không có nhầm chán như vậy, anh vốn muốn đến nói cho em biết, chuyện của Tề tiên sinh đã giải quyết xong rồi, bây giờ chúng ta đều không gặp nguy hiểm gì, chúng ta cũng phải về nhà thôi." Trình Hàn Lang tuyên bố với Tạ Nam tin tức tốt này, nhưng mà trên mặt thì không có chút biểu tình gì gọi là vui vẻ.

"Thật sao ạ?" Thành Thành đột nhiên buông tay Tạ Nam ra, chạy qua chỗ Trình Hàn Lang.

"Đương nhiên là thật, bây giờ chúng ta ở chỗ của chú Lê Trung Tín một thời gian ngắn, chờ ba quay lại rồi chúng ta về nhà."

"Thật tốt quá, em lại có thể trở về nhà rồi! Thật là nhớ nhà bếp của chúng ta, còn có giường vừa lớn vừa mềm nữa..." Thành Thành vui mừng được một lúc thì buồn phiền lại dâng lên, "Đã lâu rồi em chưa có về, thật không nghĩ tới còn có thể quay trở lại, cứ như nằm mơ vậy, anh, sau này em không bao giờ chạy đi lung tung nữa."

"Hừ! Chỉ cam đoan như vậy là thôi à? Về rồi anh sẽ tính kỹ món nợ này với em, em cứ chờ đó đi!" Trình Hàn Lang trừng mắt liếc nó, khiến da đầu của Thành Thành lại bắt đầu tê dại.

Hòn đá đè nặng dưới đáy lòng Tạ Nam rốt cuộc có thể nhấc lên, thật tốt quá, chỉ cần Thành Thành có thể trở về cuộc sống hạnh phúc thuộc về nó, anh cũng không cầu xin gì hơn nữa. Hai ngày nay anh ở bên cạnh nhìn bộ dáng tươi cười rạng rỡ của Thành Thành, anh mới biết được thì ra hình dáng chân chính của Thành Thành là thế này, đơn thuần đáng yêu như vậy, cho dù là ai cũng đều muốn thương yêu nó thật nhiều.

Tạ Nam đi đến phía trước, cười nói: "Anh đây không quấy rầy nữa, hai đứa cứ ở đây đi, anh phải về nhà một chuyến. Lần trước vội vội vàng vàng đi anh vẫn luôn muốn quay về nhìn cha mẹ một chút, dù sao cũng đã lâu như vậy rồi."

"Gấp như vậy sao? Anh Tạ anh ở đây thêm hai ngày nữa đi, sau này chúng ta sẽ ít có cơ hội gặp mặt lắm, em không chịu để anh đi đâu." Thành Thành hoàn toàn quên đi biểu tình của Trình Hàn Lang, đi đến nắm ni Tạ Nam ở lại thêm hai ngày.

"Không được đâu, sau này sẽ có cơ hội thôi, anh cũng muốn đến Bắc Kinh chơi một chuyến mà! Đến lúc đó sẽ đi tìm hai người, nếu như anh thích nơi đó không chừng sẽ ở lại làm việc luôn đấy!" Tạ Nam dịu dàng nhìn Thành Thành, trong ánh mắt đọng đầy yêu thương và cung chiều xuất phát từ đáy lòng.

"Như vậy cũng tốt, nhưng mà... em vẫn muốn anh ở đây với em thêm một chút hơn..." Thành Thành có chút buồn bã nhìn Tạ Nam, mặt chảy dài cả nước mắt.

"Tốt cái gì mà tốt? Người ta không phải là phải về thăm cha mẹ sao? Em chỉ biết nghĩ đến bản thân, người ta cũng có chuyện của người ta chứ." Một trận nằng của Trình Hàn Lang đổ ập xuống càng làm Thành Thành thấy tủi thân hơn, nó chỉ muốn Tạ Nam ở lại thêm một chút thôi mà, dù sao tình cảm anh em lâu như vậy bỗng nhiên xa nhau vẫn là không nỡ.

You'll also like *Elise Runs and Dorothy Falls* | #Wattys2017 By MissMysteryGame 28.1K 6.6K Steal a loaf of bread. An adventure begins. On the run in a magical world, however, Elise--an ordinary girl orphaned after sky pirates kill her parents--plows into Dorothy Blainwick, a young and powerful witch with an ominous past. From the title, you can expect what happens when Elise runs. Dorothy falls. In love. Join us on an adventure across an oceanic expanse the size of which you have not conceived, between lands walled off from one another by great storm clouds... For our heroines, what awaits beyond their own land, through the storm clouds, in those places of magic and majesty that have, until now, only existed in their dreams? A Wattpad Featured Novel! ~

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97: Chương 97

"Ừm..." Thành Thành muốn giãy dụa, thật sự là ngượng lấm. Nhưng lại luyến tiếc cảm giác này, cho nên chỉ có thể để cho bản thân hăm sâu vào đó.

"Đáng ghét... Đừng mà..." Tay của Trình Hàn Lang đã luồn vào trong quần áo của Thành Thành, mon trón từ phía sau lưng đến trước ngực Thành Thành, lúc đến gần điểm nhỏ nổi lên trước ngực Thành Thành rõ ràng run lên một cái, Trình Hàn Lang nhìn nó, cười nói trêu ghẹo nó: "Thực sự không được sao?"

Thành Thành bị khơi lên tình dục nên khó chịu quay mặt sang chỗ khác, Trình Hàn Lang nhẹ nhàng nắm lấy điểm nhỏ bên trái của Thành Thành, nhẹ nhàng vờ về cho nổi hẳn lên.

"Ô... Ừm..." Chưa từng trải qua chuyện như vậy Thành Thành thoáng cái đã bị sự khoái cảm to lớn bao phủ, cảm giác như đang có hàng ngàn hàng vạn con kiến nhỏ bò trước ngực, ngứa nhẹ nhưng lại khó nhịn. Về mặt của nó gần như muốn khóc lên, dưới sự hỗ trợ của ánh đèn đường có vẻ rất là mê người.

"Anh... xin anh mà... đổi chỗ khác đi... Ừm..." Thành Thành không tự chủ được lấy tay che kín mặt, nó vừa nghĩ đến về mặt của mình bị Trình Hàn Lang thấy được, cảm thấy xấu hổ vô cùng khiến cho nó không có cách nào đối mặt với hắn.

Trình Hàn Lang ngừng động tác trong tay, cầm tay Thành Thành bỏ xuống, có chút buồn cười nói: "Không sao mà, loại chuyện này mà có phản ứng thì rất là bình thường, nếu như em thoải mái thì cứ kêu ra đi, chỉ có một mình anh có thể nghe thấy thôi."

Những lời này không chỉ không khiến Thành Thành buồn ra, trái lại càng khiến nó cảm thấy xấu hổ hơn. Tay trái của Trình Hàn Lang lại xoa nắn điểm nhỏ trước ngực nó, tay phải nhẹ nhàng bóp lấy cái mông của nó. Mông vênh của Thành Thành rất có tính đàn hồi, lúc đi học có rất nhiều bạn nam thích sờ, thế nhưng lần này cảm giác lúc họ sờ và lúc Trình Hàn Lang sờ hoàn toàn là hai cảm giác khác nhau, Trình Hàn Lang sờ vào khiến nó gần như điên cuồng.

"Đừng... Đáng ghét..."

Thành Thành khẩu thị tâm phi mà rên rì ra, phía dưới đã ngẩng đầu, dựng cả quần lên, Thành Thành suýt chút là sợ đến kẹp chặt hai chân lại, nhưng cứ mỗi lần cố gắng làm vậy, lại có khoái cảm mãnh liệt hơn kéo đến.

"Dám nói anh đáng ghét?" Trình Hàn Lang động tình mà nhìn Thành Thành, hắn cũng đã có phản ứng, hết cách rồi, phản ứng trực trắc và biểu tình khiến người ta say mê của Thành Thành thực sự khiến cho hắn khó có thể không chế được. Trình Hàn Lang vén áo Thành Thành lên, lộ ra đầu ti bị vuốt ve đã sưng lên một chút.

"Xin anh mà, anh... Đừng vén lên mà... Không nói anh đáng ghét nữa đâu..." Thành Thành nhìn làn da mình đã bị phơi bày dưới ánh đèn đường, gần như là cầu khẩn mà nhìn Trình Hàn Lang, Trình Hàn Lang không để ý đến sự đấu tranh của nó, đưa mặt tới gần, dùng miệng ngậm lấy điểm nhỏ của Thành Thành, đầu lưỡi trượt lên trượt xuống, còn kèm theo từng đợt đột ngột.

"Không muốn đâu... Ô ô..." Hai chân Thành Thành đã hoàn toàn mềm nhũn ra, muốn trượt xuống dưới đất, Trình Hàn Lang thuận thế ôm nó vào trong lòng, đi đến bờ sông.

"Vẫn là đi tìm một chỗ khác thôi, lỡ như người khác thấy được thân thể bảo bối bé bỏng của anh chẳng phải là để bọn họ được lợi rồi sao?"

You'll also like Elise Runs and Dorothy Falls | #Wattys2017 By MissMysteryGame 28.1K 6.6K Steal a loaf of bread. An adventure begins. On the run in a magical world, however, Elise--an ordinary girl orphaned after sky pirates kill her parents--plows into Dorothy Blainwick, a young and powerful witch with an ominous past. From the title, you can expect what happens when Elise runs. Dorothy falls. In love. Join us on an adventure across an oceanic expanse the size of which you have not conceived, between lands walled off from one another by great storm clouds... For our heroines, what awaits beyond their own land, through the storm clouds, in those places of magic and majesty that have, until now, only existed in their dreams? A Wattpad Featured Novel! ~

Bạn đang đọc truyện *Án Tỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Chương 98

"Hàn Lang, Lê Trung Tín đâu?"

Sau khi rời đi ba ngày, rốt cục Trình Thế cuối cùng đã mệt mỏi bụi bặm đường xa chạy về, Lê Trung Tín thương lượng với ông mỗi người sẽ phụ trách một nửa, chuyện đầu tiên sau khi ông quay về đây chính là nhìn xem Lê Trung Tín đã về chưa.

"Chú ấy đi rồi, cụ thể là đi đâu con cũng không biết." Trình Hàn Lang trực tiếp trả lời.

Trình Thế dường như chợt hiểu ra điều gì, ngay cả ngồi một chút cũng không ngồi mà đi ra ngoài.

"Ba, ba đi đâu vậy? Ba cũng không phải con nít nữa, hẳn là nên biết không thể dựa vào tâm tình mà nói chuyện được." Trình Hàn Lang vẫn ngăn cản trước mặt Trình Thế.

"Con yên tâm, ba không phải nhất thời xúc động, ba biết anh ta đi đâu, hơn nữa ba khẳng định ba có thể tìm được anh ta, con dẫn em trai con đi đi!"

Trình Hàn Lang nhìn sắc mặt của Trình Thế, biết hẳn có nói thế nào cũng không lay động được người trước mắt này nữa. Không thể làm gì khác hơn là nhượng bộ, lui sang một bên.

"Hàn Lang, nếu như lần này ba không trở về..."

"Ba sẽ trở về, bởi vì ba là ba con." Biểu tình của Trình Hàn Lang rất bình tĩnh, hẳn biết, lúc này, bất kể Trình Thế làm cái gì, thứ tốt nhất hẳn cho được ông chỉ có thể là ủng hộ.

"Được, ba đi đây!" Trình Thế nhìn Trình Hàn Lang một lần nữa, sải bước đi ra khỏi phòng, Trình Hàn Lang ở trên lầu nhìn bóng lưng dần xa của Trình Thế, lặng lẽ nói: "Ba, lên đường bình an!"

Lệ Trung Tín, xin lỗi chú, không hoàn thành được việc chú dặn dò. Con vẫn là ích kỷ, người kia cuối cùng vẫn là ba con, con biết đối với ông ấy mà nói, chú quan trọng hơn sinh mạng ông nhiều lắm. Cho dù có thể ông ấy sẽ rơi vào một tình thế nguy hiểm, con vẫn mong muốn đến giờ khắc cuối cùng ông ấy sẽ không còn tiếc nuối gì nữa.

Xế chiều hôm đó, Trình Hàn Lang và Thành Thành về tới nhà bọn họ. Lúc xuống xe Thành Thành như vận động viên chạy một trăm mét nuốt phải thuốc kích thích, nhanh chóng xông lên lầu. Trình Hàn Lang ở phía sau la lên "có thang máy", Thành Thành ngoảnh mặt làm ngơ, nó muốn tự trải nghiệm một chút loại tâm tình kích động khi hạnh phúc đang cách mình càng ngày càng gần.

Chờ đến khi Thành Thành thở hồng hộc chạy lên đến tầng 5, Trình Hàn Lang đã mở rộng cửa vào nhà.

"Nhị thiếu gia, mời vào!" Trình Hàn Lang làm bộ khom người chào, nhướn mày nhìn nó.

"Oa..." Thành Thành tựa như lần đầu tiên đến đây, sau khi vào phòng thì sờ sờ bên trái, nhìn nhìn bên phải một chút. Những thứ này chưa từng thay đổi, thật quen thuộc, cảm thấy rất thân thiết. Gần một năm nay cứ như trong chớp mắt, đến khi về tới đây mới phát hiện, dưới loại tâm lý mất đi rồi có lại thì tất cả khổ cực đều trở nên nhỏ bé.

"Phòng của em..." Thành Thành mở cửa căn phòng ngủ mà nó và Trình Hàn Lang cùng ngủ với nhau từ nhỏ đến lớn. Đầu giường rõ ràng là để gối của hai người, đoạn thời gian Thành Thành đi Trình Hàn Lang đã mang gối qua, cho nên trên giường có hai cái chăn, hai cái gối.

You'll also like Elise Runs and Dorothy Falls | #Wattys2017 By MissMysteryGame 28.1K 6.6K Steal a loaf of bread. An adventure begins. On the run in a magical world, however, Elise--an ordinary girl orphaned after sky pirates kill her parents--plows into Dorothy Blainwick, a young and powerful witch with an ominous past. From the title, you can expect what happens when Elise runs. Dorothy falls. In love. Join us on an adventure across an oceanic expanse the size of which you have not conceived, between lands walled off from one another by great storm clouds... For our heroines, what awaits beyond their own land, through the storm clouds, in those places of magic and majesty that have, until now, only existed in their dreams? A Wattpad Featured Novel! ~

Bạn đang đọc truyện *Án Tỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Chương 99

"Xong chưa? Tôi đứng chỗ này xem các người ôm ấp nãy giờ rồi đó!" Không biết từ lúc nào Trình Hàn Lang đã đứng ở cửa, hai mắt bốc lửa nhìn hai người kia vui mừng quỵên luyến.

Thành Thành quay đầu lại, vội vàng buông Đỗ Công ra, tốc độ và phản ứng kia trước đây chưa bao giờ có. So với sự khó khăn của nó, Đỗ Công ngược lại bày ra vẻ mặt thân nhiên với Trình Hàn Lang, y vẫn chưa hề tìm hiểu rõ tình hình, trong lòng chỉ có một ý nghĩ, có một đứa em trai mà còn không cho người ta đụng vào!

Trình Hàn Lang tóm Thành Thành qua một bên, xanh mặt hỏi: "Là nó chủ động ôm em hay em chủ động ôm nó?"

"Là... em chủ động." Thành Thành không muốn nói là Đỗ Công, nó không hy vọng vì chút chuyện nhỏ này mà hai người họ giận dỗi, hơn nữa Đỗ Công cũng chỉ là có lòng tốt mà thôi.

Lửa trong lòng Trình Hàn Lang càng cháy lớn, vốn dĩ hôm nay hẳn về công ty thuận lợi xử lý hết tất cả mọi chuyện, đang nghĩ phải về nhà ăn một bữa thật ngon với Thành Thành. Không ngờ vừa vào nhà đã thấy một cảnh tượng như vậy, Trình Hàn Lang không biết tại sao tâm tình của mình lại chịu chấn động

mạnh đến như vậy, Thành Thành còn liều mạng che chở cho Đỗ Công, Trình Hàn Lang càng không chịu nổi.

"Có phải em cho rằng bây giờ em muốn ôm ai thì ôm không hà? Được... bây giờ anh không nói với em, đến tối Đỗ Công về, nợ mới nợ cũ chúng ta sẽ cùng tính một lượt."

Trình Hàn Lang vừa tức vừa hờn mà liếc mắt nhìn Thành Thành, tiếp tục dài mặt đi về phòng tắm.

"Anh em lại động kinh cái gì vậy? Ngày vui thế mà." Đỗ Công đi tới nhìn Thành Thành.

"Không biết nữa ạ..." Thành Thành về mặt xin lỗi nhìn Đỗ Công, dù sao Đỗ Công không có làm gì sai.

"Đừng để ý đến nó, chúng ta tiếp tục làm cơm, để coi đến lúc đó nó có ăn không!" Đỗ Công liếc mắt nhìn về phía phòng Trình Hàn Lang, thật là, người ta vừa quay về là lại khôi phục bản chất, có người hậu hạ còn nhiều chuyện như vậy nữa, thật sự là phải để Thành Thành về trễ thêm vài ngày, dần vặt giầy vò Trình Hàn Lang thêm chút nữa, nhưng mà như vậy hình như cũng không thích hợp lắm.

"Anh Đỗ, anh đang suy nghĩ gì vậy? Em vừa mới kêu anh đó mà anh không có nghe thấy." Thành Thành nhìn mặt Đỗ Công đã thay đổi vài loại biểu tình, không biết ý đang nghĩ cái gì.

"À... Không có gì, em vừa mới nói cái gì vậy?" Đỗ Công ngượng ngùng nhìn Thành Thành.

"Em mới nói là lát nữa em gọi Vu Tiểu Đồng tới đây luôn nha! Chúng ta cùng nhau tụ họp một chút, thật hiếm có khi được như vậy..."

"Không được!" Đỗ Công lập tức cắt đứt lời nó, "Có con bé đó ở đây thì không có anh, có anh ở đây thì sẽ không có con bé đó, anh cũng không muốn thấy nó đâu, bọn anh vừa thấy mặt nhau là sẽ có một người roi mất một lớp da đó."

Thành Thành kỳ quái nhìn phản ứng của Đỗ Công, giống như là Vu Tiểu Đồng và y có thù sâu hận lớn vậy, họ hẳn là không có đến mức đó chứ? Đỗ Công bỏ rau vào trong chậu, rửa rau mà giống như nổi khùng rồi. Trình Hàn Lang giả vờ bình tĩnh mà ngồi trong phòng nhìn màn hình máy tính, vừa quan sát giá cả thị trường thương mại hiện tại, vừa chú ý âm thanh ở bên ngoài.

You'll also like Elise Runs and Dorothy Falls | #Wattys2017 By MissMysteryGame 28.1K 6.6K Steal a loaf of bread. An adventure begins. On the run in a magical world, however, Elise--an ordinary girl orphaned after sky pirates kill her parents--plows into Dorothy Blainwick, a young and powerful witch with an ominous past. From the title, you can expect what happens when Elise runs. Dorothy falls. In love. Join us on an adventure across an oceanic expanse the size of which you have not conceived, between lands walled off from one another by great storm clouds... For our heroines, what awaits beyond their own land, through the storm clouds, in those places of magic and majesty that have, until now, only existed in their dreams? A Wattpad Featured Novel! ~

Bạn đang đọc truyện *Án Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Chương 100

"Ăn cơm đi! Em có bày cái bộ dáng đó ra cả ngày cậu ấy cũng không tới thăm em đâu."

Ngô Chấn đặt cơm bên giường Ngô Ngọc, ngồi ở bên cạnh nhìn cô. Từ ngày cô từ nhà Trình Hàn Lang quay về, vẫn cái bộ dạng này. Không ăn cũng không uống, tóc tai bù xù, cả người như một nữ quỷ, ánh mắt đờ đẫn, có đôi khi lại theo một luồng sát khí, Ngô Chấn thấy mà lo lắng không thôi.

"Em nói đi sao em lại đến nông nổi này? Anh đã sớm nói rồi, em theo Trình Hàn Lang thì phải chuẩn bị tâm lý thật tốt. Bây giờ sự việc thành ra thế này thì em có thể trách ai, còn không phải là em tự làm tự chịu sao."

Ngô Chấn thở dài, Ngô Ngọc vẫn không nói lời nào, nước mắt từng chuỗi từng chuỗi rơi xuống, Ngô Chấn dịu giọng.

"Đừng khóc nữa!" Ngô Chấn dùng tay lau đi nước mắt trên mặt Ngô Ngọc, bắt đầu dĩ nhiên nói: "Em xem xem bây giờ em cũng thành cái dạng gì rồi? Em soi gương đi, còn giống một con người sao? Trước đây lúc em không có Trình Hàn Lang vẫn rất tốt mà! Cả ngày vui vẻ, có ai thấy em mà không thích đâu? Em nhìn lại em bây giờ đi, cả ngày như một oán phụ, mới 20 tuổi con đường vẫn còn dài mà! Sau này vẫn có thể có người tốt hơn, em nhìn đi người trẻ tuổi bây giờ đâu còn ai có chấp như em thế?"

"Trình Hàn Lang!" Ngô Ngọc đột nhiên hô lên. "Trình Hàn Lang anh ta có chấp, dựa vào cái gì chứ? Anh ta cứ mãi để ý đến Thành Thành như vậy, sao anh không hỏi xem có ai như anh ta không?"

"Sao em vẫn cứ ương ngạnh như vậy? Thế sao em không nhìn xem Thành Thành đối xử với Trình Hàn Lang như thế nào, từ cấp hai anh đã nhìn cậu ấy lớn lên từng chút một, Trình Hàn Lang là do nó chăm sóc đến bây giờ, em đã cho cậu ấy cái gì? Em cho là khóc vài tiếng, dùng vài viên thuốc ngủ chính là yêu sao? Sao em vẫn không hiểu, giữa hai người bọn họ là cảm tình, chứ không phải cảm giác, là thứ có cả đời cũng cắt không đứt."

"Không... Em chính là không hiểu đây..." Ngô Ngọc đập chần ra, cả người vừa lặn qua lặn lại trên giường vừa khóc, Ngô Chấn lồi Ngô Ngọc lại, ôm vào trong lòng.

"Em gái, em nghe anh hai đi được không? Anh hai thực sự không còn cách nào nữa, sao em cứ để tâm những chuyện vụn vặt như vậy, em lại ốm đau như vậy nữa anh cũng chịu không nổi, em nhìn một chút đi em đã gây thành dạng gì rồi?"

Ngô Ngọc ngưng giấy dựa, cô cảm thấy có một giọt nước chảy trên mặt cô, Ngô Chấn khẽ nức nở, từ nhỏ đến lớn, cậu đã coi trọng một đứa em gái như thế, nhìn cô lớn lên, từ tranh giành với cô lúc đầu đến sau cùng xót cô, cưng chiều cô. Ngô Chấn luôn nghĩ là mình cam tâm tình nguyện, tại sao cô lại không thể sống thật tốt? Sao lại phải âm ỉ thành cái dạng này, bất cậu phải tận mắt nhìn em gái của mình từng bước bị hủy diệt, bản thân lại bó tay không làm gì được.

Lẽ ra, lúc ban đầu nên ngăn cô lại, chỉ tiếc, hết thầy đều đã chậm.

Ngô Ngọc đang ngủ, có thể là đã quá mệt mỏi, Ngô Chấn nhẹ nhàng đặt cô xuống, đi đến ban công nhìn ra ngoài cửa sổ.

Còn nhớ lúc nhỏ nhà mình là nhà trệt, nhà nào cũng có một cái sân nhỏ, khi đó trong nhà cũng không giàu có gì, Ngô Chấn và Ngô Ngọc mỗi ngày đều chơi trong sân không đi ra ngoài. Có một hai khối bùn nhào nặn trong tay là có thể chơi cả một buổi chiều, Ngô Ngọc cầm một con búp bê vải là có thể cười cả một ngày, khi đó, mặc dù không có xe, không có nhà như hôm nay, nhưng lúc đó thực sự biết cái gì gọi là thỏa mãn.

You'll also like Elise Runs and Dorothy Falls | #Wattys2017 By MissMysteryGame 28.1K 6.6K Steal a loaf of bread. An adventure begins. On the run in a magical world, however, Elise--an ordinary girl orphaned after sky pirates kill her parents--plows into Dorothy Blainwick, a young and powerful witch with an ominous past. From the title, you can expect what happens when Elise runs. Dorothy falls. In love. Join us on an adventure across an oceanic expanse the size of which you have not conceived, between lands walled off from one another by great storm clouds... For our heroines, what awaits beyond their own land, through the storm clouds, in those places of magic and majesty that have, until now, only existed in their dreams? A Wattpad Featured Novel! ~

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Chương 101

Khi Trình Hàn Lang đến nhà Ngô Ngọc, Ngô Ngọc ngồi một mình bên đầu giường không biết đang làm cái gì, trên mặt mang theo nụ cười, miệng thì thà thì thầm gì đó. Trình Hàn Lang nhìn thấy bộ dáng này của cô, trong lòng vẫn là xót xa, trong thoáng chốc bỗng nhớ tới lần đầu tiên gặp cô, bộ dáng cô khi ấy vui vẻ mà đơn thuần thế nào, cười hồi hân có còn nhớ cô không, bây giờ, lại trở nên sa sút như vậy, hết thầy điều này, rốt cuộc là lỗi của ai.

"Ngô Ngọc!" Trình Hàn Lang kêu lên một tiếng từ xa.

Ngô Ngọc ngẩng đầu lên, nhìn Trình Hàn Lang nở nụ cười một hồi, trong chớp lát tâm tình đã mất không chế mà đứng lên, nhào về phía Trình Hàn Lang, trên mặt mang biểu tình hưng tợn. Trong lòng Trình Hàn Lang cả kinh, gắng gượng để khiến cô ổn định lại, không biết rốt cuộc cô đã xảy ra chuyện gì.

"Anh tới làm gì? Anh mà cũng xứng đến đây? Tôi nhìn thấy anh thì liền chán ghét, anh đi đi, có bạn lính thì đừng đến gặp tôi." Ngô Ngọc hung dữ mắng chửi, còn kèm theo những quả đấm đùng đùng. Chờ đến khi cô ngẩng đầu nhìn thấy gương mặt cô quen thuộc nhất trên đời, bỗng nhiên cô lập tức tháo xuống toàn bộ lớp nguy trang.

Từ điên cuồng đến yếu đuối chỉ là chuyện trong nháy mắt, Ngô Ngọc thoáng cái đã yếu đuối trong lòng Trình Hàn Lang, ôm hân nghẹn ngào khóc.

"Em biết anh sẽ đến gặp em mà, em biết anh không nỡ bỏ em đâu, hôm đó anh bảo em cút đi em thật ự rất đau lòng rất đau lòng, Hàn Lang, anh hỏi hận rồi đúng không? Anh phải nói với em anh sẽ không bao giờ nói như vậy nữa, em mới tha thứ cho anh, không bao giờ cãi nhau với anh nữa." 2

Trình Hàn Lang lẳng lặng đẩy cô ra, Ngô Ngọc không thể tin mà nhìn hân, Trình Hàn Lang vẫn mang theo biểu tình như từ khi vào cửa, không có một chút gợn sóng.

"Ngô Ngọc, chuyện quá khứ hãy để nó qua đi, em đã không phải là em của ba năm trước đây, anh cũng không phải là anh của ba năm trước đây, cứ như vậy đi, đừng tiếp tục dây dưa nữa, em sẽ có lựa chọn tốt hơn cho mình, anh không thích hợp với em."

"Hôm nay anh tới đây chính là để nói với tôi những thứ này?" Ngô Ngọc khóc rống lên, "Anh quá độc ác, Trình Hàn Lang! Anh đã quên anh từng nói gì với tôi sao? Anh nói anh vẫn sẽ yêu tôi, anh nói mặc kệ tôi có bị sỉ nhục hay không anh cũng sẽ không quan tâm, anh nói anh vẫn sẽ bên cạnh tôi.. Thì ra, tất cả đàn ông đều như nhau, gặp một người thì yêu một người, ném người này rồi lại vứt người kia, cần bản sẽ không đem những lời từng nói trước kia đặt trong lòng, tôi thật là ngu, thật là ngu mà..."

Ngô Ngọc ngồi dưới đất khóc lóc, Trình Hàn Lang mở miệng nói về phía cô: "Đã từng, tôi đã từng nghĩ sẽ ở bên cạnh cô cả đời, bởi vì sợ suất của tôi mà cô phải chịu oan ức quá lớn, tôi cho là tôi có trách nhiệm phải che chở cô. Thế nhưng, Ngô Ngọc, cô chưa từng chịu oan ức gì, nhưng cô lại tạo ra cho người khác một tai họa khổng lồ, cô có bao giờ nghĩ tới cô thật sự đáng giá với phần tình yêu này sao?"

Ngô Ngọc nghe được lời nói này của Trình Hàn Lang, bỗng chốc ngưng khóc, sững sờ nhìn Trình Hàn Lang một hồi, sau đó lao đảo đứng lên, cầm lấy cánh tay Trình Hàn Lang vội vàng nói: "Anh đừng nghe người khác nói bậy, không phải đâu... không phải... như vậy... Em thực sự bị thương mà, vì sao anh thà rằng tin tưởng người khác cũng không chịu tin em?"

You'll also like Elise Runs and Dorothy Falls | #Wattys2017 By MissMysteryGame 28.1K 6.6K Steal a loaf of bread. An adventure begins. On the run in a magical world, however, Elise--an ordinary girl orphaned after sky pirates kill her parents--plows into Dorothy Blainwick, a young and powerful witch with an ominous past. From the title, you can expect what happens when Elise runs. Dorothy falls. In love. Join us on an adventure across an oceanic expanse the size of which you have not conceived, between lands walled off from one another by great storm clouds... For our heroines, what awaits beyond their own land, through the storm clouds, in those places of magic and majesty that have, until now, only existed in their dreams? A Wattpad Featured Novel! ~

Bạn đang đọc truyện *Án Tỉ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Chương 102

Trình Hàn Lang cảm thấy mình mơ một giấc mơ thật dài, trong mơ có hình ảnh mẹ Trình mặc đồ cho hân khi còn bé, còn có bộ váy quần áo rách rưới tan nát của Thành Thành khi lần đầu tiên đến nhà họ, bên tai còn có thứ gì đó cứ luôn ù ù vang dội, hình như là tiếng hát của cái bé Tế Công kia.

"Anh, anh động đây rồi, anh tỉnh rồi... Anh mau mở mắt ra một chút đi..."

Hình như Thành Thành đang gọi hân, Trình Hàn Lang cảm thấy tay mình được nắm chặt lấy, nhưng mí mắt của hân rất nặng nề, mở ra rất nhọc nhằn, vùng vẫy một lúc lâu sau, Trình Hàn Lang mới miễn cưỡng mở được mắt ra, trước mắt từ mơ hồ dần dần rõ ràng, ánh vào con người là gương mặt tiêu tụy và đôi mắt sưng đỏ của Thành Thành.

"Anh có thể tỉnh rồi! Anh, nếu như anh mà không tỉnh lại em sẽ đi nhảy lầu đó..." Thành Thành nằm kề lên cánh tay Trình Hàn Lang mà cọ tới cọ lui, Trình Hàn Lang cảm thấy cánh tay của hân đã ướt một mảng. 2

Đại khái là đã nhớ lại chuyện gì xảy ra, bụng còn có vết dao đau đớn, Trình Hàn Lang không khỏi nhú mồm lại.

"Có phải là vết thương đau không? Bác sĩ nói còn phải chờ một thời gian nữa mới có thể hết đau cơ! Em nói như vậy sẽ phải chịu khổ nhiều lắm đó! Bác sĩ nói chịu khổ cũng phải chịu, em nói em chịu khổ giúp anh được không? Bác sĩ nói em có bệnh... Hức hức... Anh, em suýt bị hù chết rồi... Em thậm chí còn nghĩ hết rồi, nếu như anh không tỉnh lại em sẽ uống mười mấy viên thuốc ngủ rồi ngủ cùng anh luôn..." 3

Trình Hàn Lang nghe Thành Thành nói năng lung tung lộn xộn, không nhịn được cười một tiếng, lần này làm động đến vết thương, hân nhin không được khẽ rên lên một tiếng.

"Còn đau có phải không... Em biết chắc là sẽ đau mà, em nói gì chứ bác sĩ kia cũng không cho tiêm thuốc giảm đau, nói vết thương sẽ không dễ lành, cũng không phải chính chú ấy nên chú ấy không biết đau lòng mà... Hức hức..."

"Được rồi được rồi, không có đau như vậy, đừng khóc nữa, em còn khóc anh không đau cũng thành đau, đã mấy ngày không nghỉ ngơi rồi phải không? Mặt vàng như nền rồi đây này!" Trình Hàn Lang đau lòng vuốt ve khuôn mặt của Thành Thành.

"Anh đã hôn mê hai ngày rồi, em nói với anh thiệt nhiều mà anh cũng không tỉnh, em còn để bé Tế Công kêu to bên tai anh nữa, không phải là anh rất ghét nghe tiếng đó sao? Em chỉ muốn kích thích anh một chút để anh mở mắt ra thôi, thế mà đến cả nhúc nhích cũng không nhúc nhích một cái nữa."

Trời ạ! Thì ra cái bài hát đáng ghét trong mơ là thật, đầu Trình Hàn Lang bỗng chốc phồng lớn, cái này giày vò giống như nghe Đường Tăng niệm chú kim cô vậy, thực sự chính là sai một li đi một dặm mà!

"Anh, đây là cháo em ninh cho anh nè, bác sĩ nói không được ăn đồ quá nhiều dầu mỡ, lúc đầu em muốn làm đồ ăn ngon cho anh ăn mà cuối cùng chỉ có thể nấu cháo thôi, vết thương của anh còn đau không thể ăn ngon được, bác sĩ kia thiệt là tàn nhẫn lắm!"

Trình Hàn Lang nhìn biểu tình nghiêng răng nghiêng lợi của Thành Thành mà cười trộm trong lòng, vị bác sĩ này đụng phải Thành Thành thật sự là quá không may, có lòng tốt cũng trở thành lòng lang dạ thú.

You'll also like Elise Runs and Dorothy Falls | #Wattys2017 By MissMysteryGame 28.1K 6.6K Steal a loaf of bread. An adventure begins. On the run in a magical world, however, Elise--an ordinary girl orphaned after sky pirates kill her parents--plows into Dorothy Blainwick, a young and powerful witch with an ominous past. From the title, you can expect what happens when Elise runs. Dorothy falls. In love. Join us on an adventure across an oceanic expanse the size of which you have not conceived, between lands walled off from one another by great storm clouds... For our heroines, what awaits beyond their own land, through the storm clouds, in those places of magic and majesty that have, until now, only existed in their dreams? A Wattpad Featured Novel! ~

Chương 103: Chương 103

Giải phẫu bắt đầu rồi, bác sĩ lại gọi thêm hai người trợ lý tới, hỗ trợ cố định Trình Hàn Lang, chính ông cũng cố gắng hoàn thành nhanh nhất có thể, mở băng gạc ra, bác sĩ thở dài một cái, không ngờ vết rách thật nghiêm trọng, có nhiều chỗ máu thịt đã lẫn lộn, cậu ta còn có thể nói nhiều lời với ông như vậy, thanh niên trẻ tuổi mà kiên cường như vậy bây giờ thật sự không thấy nhiều.

"Kiên nhẫn một chút, hai cô một người đè nửa người trên của cậu ấy, một người đè chân lại, tôi phải lấy chỉ ra rồi khâu lại một lần nữa, không được động đây, tránh để vết thương nặng thêm..."

Lời của bác sĩ vừa dứt, Trình Hàn Lang cũng cảm thấy một cơn đau cường liệt, hô một tiếng đã bắt đầu rồi. Không có tác dụng của bất kỳ loại thuốc tê nào phụ trợ, hơn nữa bản thân vết dao kia cũng rất dài, loại dẫn vật này không phải người bình thường nào cũng có thể chịu đựng được. Cho tới bây giờ Trình Hàn Lang cũng chưa từng chịu qua, theo từng động tác của bác sĩ, hai tay Trình Hàn Lang gất gao nắm lấy mép giường, kẽ móng tay đã rỉ máu, thế nhưng hấn ép buộc bản thân không được động đậy.

Một phút đồng hồ đã từng rất ngắn, ngắn đến mức trong nháy mắt đã thấy Thành Thành đi mất. Ngày hôm nay một phút đồng hồ lại thấy dài dằng dặc như một thế kỷ, Trình Hàn Lang biết phải nhẫn nại đến khi không thể nhịn được nữa mới được hô hấp, bởi vì một khi thả lỏng rất có thể sẽ không chịu nổi nữa. Trên đầu Trình Hàn Lang toàn là nước, đau đớn quá lớn khiến ý chí của hắn bắt đầu tan rã. Hắn cảm thấy đầu của mình đã nặng trĩu không thể gượng dậy được nữa, hai tay cũng bắt đầu đuối sức rũ xuống.

Không thể hôn mê, tuyệt đối không thể, Thành Thành còn ở bên ngoài chờ mình! Trình Hàn Lang gắng sức chống đỡ để cảm cự lấy ý chí của mình, những vị trợ lý bên cạnh đã không đợi được nữa, họ mong muốn Trình Hàn Lang ngất đi sớm một chút, như vậy đau đớn sẽ giảm đi rất nhiều, nhưng họ lại thấy Trình Hàn Lang mới nhắm mắt lại đã đau đớn mở mắt ra.

Từng giây từng phút, phải kiên trì như thế nào, phần đau đớn này chắc là mình đáng phải nhận đi? Thành Thành, anh cho em nhiều đau khổ như vậy, hôm nay anh được đẩy ra ngoài sẽ có thể thân thiện ở cùng một chỗ với em. Bởi vì cuối cùng anh đã có thể làm chút gì đó cho em, cho dù đơn giản chỉ là không khiến em lo lắng như vậy mà thôi.

Giải phẫu đã tiến hành trong 7 phút, cuối cùng bác sĩ cũng thở phào một cái. Tuy rằng ông đã trải qua nhiều ca phẫu thuật như vậy, thế nhưng ở nơi này từng được đối mặt với một đứa nhỏ đầu tranh khổ sở cũng là một chuyện đáng để ghi lòng tạc dạ. Những người trợ lý giúp Trình Hàn Lang lau đi mồ hôi trên người, quần áo đã sớm ướt đầm, trên mặt không còn một chút huyết sắc.

"Anh, anh ra rồi, cũng thật nhanh." Thành Thành nhanh chóng chạy tới.

Trình Hàn Lang lấy hết khí lực nở nụ cười với nó một chút, Thành Thành khổ sở nói: "Anh, anh đi vào kiểm tra thế nào mà sắc mặt trở nên khó coi như vậy? Có phải kết quả không tốt không?"

Y tá bên cạnh hiểu rõ tình huống, vội vàng nói với Thành Thành: "Cậu ấy tốt lắm, không có chuyện gì, có thể là em lo lắng quá nên mới cảm thấy sắc mặt cậu ấy không được khá thôi."

You'll also like *Elise Runs and Dorothy Falls* | #Wattys2017 By MissMysteryGame 28.1K 6.6K Steal a loaf of bread. An adventure begins. On the run in a magical world, however, Elise--an ordinary girl orphaned after sky pirates kill her parents--plows into Dorothy Blainwick, a young and powerful witch with an ominous past. From the title, you can expect what happens when Elise runs. Dorothy falls. In love. Join us on an adventure across an oceanic expanse the size of which you have not conceived, between lands walled off from one another by great storm clouds... For our heroines, what awaits beyond their own land, through the storm clouds, in those places of magic and majesty that have, until now, only existed in their dreams? A Wattpad Featured Novel! ~

Chương 104: Chương 104

Lúc cô y tá kiểm tra thân thể cho Trình Hàn Lang, phát hiện đứa nhỏ ngồi khóc hôm qua đang nằm ngủ bên người hắn, cô y tá nhú mày một cái, nếu như động tới vết thương sẽ khó xử lý, sao lại không nghĩ tới việc đó chứ?

Trình Hàn Lang có lẽ cũng nhìn ra suy nghĩ của cô y tá, cười cười xin lỗi với cô, biểu tình của cô y tá lập tức dịu đi rất nhiều, thật là một cặp anh em hạnh

phúc, bây giờ không thấy nhiều anh em có quan hệ tốt như vậy.

Cô y tá nhẹ nhàng đi đến trước mặt Trình Hàn Lang, trong quá trình kiểm tra thân thể cô cố gắng hết sức để không phát ra âm thanh, trên cơ bản Thành Thành cũng không động đậy. ngủ rất ngoan. Đợi đến lúc cô y tá đi rồi, Trình Hàn Lang nhéo mũi Thành Thành một chút, ngủ đến là say, tính cảnh giác của Thành Thành rất mạnh, nó run lên một cái, Trình Hàn Lang sờ sờ đầu của nó, nó lại chìm vào giấc ngủ.

"Hàn Lang..." Ngô Chấn mang theo một đồng hồ lớn đứng ở cửa, dường như có chút cố kỵ, không dám trực tiếp đi vào.

"Xuyt!" Trình Hàn Lang dùng tay ra hiệu cho Ngô Chấn đứng ở cửa, Ngô Chấn lúc này mới nhìn thấy bên này, rón rén đi đến.

"Đang ngủ hả?" Ngô Chấn chỉ vào Thành Thành, cười cười có chút áy náy.

"Ừ, hôm qua gắng co với tôi cả một đêm, lúc này tôi thấy tốt hơn một chút rồi nó mới chịu ngủ."

Ngô Chấn nhìn loại ánh mắt cưng chiều của Trình Hàn Lang đang hướng về Thành Thành, mới biết được thì ra Trình Hàn Lang cũng có thể yêu một người say đắm đến như vậy. Cậu nghĩ em gái mình mất đi Trình Hàn Lang là một điều rất đáng tiếc, bây giờ thấy khung cảnh này mới hiểu được chỉ có Thành Thành mới xứng với niềm hạnh phúc này mà thôi.

"Hàn Lang, thực sự... không biết nên nói cái gì với cậu nữa..." Ngô Chấn thở dài.

"Cái gì cũng không cần nói, Ngô Chấn, tôi đã nói với cậu từ trước, Ngô Ngọc là Ngô Ngọc, cậu là cậu, đừng để những phương diện khác ảnh hưởng đến tình cảm anh em. Hơn nữa, tôi còn phải nói tiếng cảm ơn với cậu, cũng nhờ có cậu cứu tôi."

Ngô Chấn lúng túng cười cười. "Cái đó mà tính là cứu gì, một người từng là một phần của nó, vậy mà Ngô Ngọc... Tôi thật sự không ngờ đến... Hiện tại ngay cả cô em gái này tôi cũng không muốn nữa." Đáy mắt Ngô Chấn hiện lên một tia thống khổ, quả thật, người ở vị trí như cậu, thật sự là rất khó khăn.

"Đừng kích động như vậy!" Trình Hàn Lang nhanh chóng tiếp lời, có thể là giọng nói hơi cao lên một chút, Thành Thành mờ mờ hai mắt ra, Trình Hàn Lang nhẹ nhàng vỗ đầu nó hai cái, Thành Thành thấy Trình Hàn Lang không có chuyện gì nên lại nhắm mắt lại. Trình Hàn Lang nhìn Ngô Chấn, biểu tình rất nghiêm túc mà nói: "Cậu đừng vì chuyện này mà xích mích với Ngô Ngọc, tình cảm gì cũng không bằng tình thân, cô ấy có làm sai đến thế nào đi nữa cũng là em gái cậu. Cậu có thể mắng, có thể đánh, nhưng không thể tùy tiện nói không muốn. Về điểm này tôi đã nhận thức rất sâu sắc, khi đó tôi hận ba tôi vô cùng, bây giờ cũng không biết ông ở bên ngoài ra sao rồi, trong lòng tôi vẫn không thể buông bỏ được."

Vừa nghĩ đến Trình Thế ở bên ngoài chưa biết sống chết thế nào, lòng Trình Hàn Lang vừa mới bình tĩnh bây giờ lại dậy sóng.

You'll also like Elise Runs and Dorothy Falls | #Wattys2017 By MissMysteryGame 28.1K 6.6K Steal a loaf of bread. An adventure begins. On the run in a magical world, however, Elise--an ordinary girl orphaned after sky pirates kill her parents--plows into Dorothy Blainwick, a young and powerful witch with an ominous past. From the title, you can expect what happens when Elise runs. Dorothy falls. In love. Join us on an adventure across an oceanic expanse the size of which you have not conceived, between lands walled off from one another by great storm clouds... For our heroines, what awaits beyond their own land, through the storm clouds, in those places of magic and majesty that have, until now, only existed in their dreams? A Wattpad Featured Novel! ~

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 105: Chương 105

Sau hai tuần rớt cuộc Trình Hàn Lang đã xuất viện, nhưng mà vẫn không thể xuống giường, chỉ khác ở chỗ là chuyển từ giường bệnh viện đến giường nhà mình mà thôi, vì vậy Trình Hàn Lang bị đá kích lớn.

Bản thân hắn có thể xuống đất đi lại đơn giản, nhưng nói cái gì Thành Thành cũng không cho phép, có đôi khi Trình Hàn Lang thừa dịp nó ra ngoài mua thức ăn mà vận động trên mặt đất một chút, Thành Thành trở về vừa phát hiện giày không nằm ở chỗ cũ, nó sẽ tự mình không vui. Nó cũng không oán giận Trình Hàn Lang điều gì, chỉ là tự bản thân nó không cười, cũng không nói suốt cả một ngày, Trình Hàn Lang hỏi cái gì nó chỉ trả lời cái đó, cả người như là một cái bong bóng lớn.

Nhưng Trình Hàn Lang lại ăn không vô cái bộ dạng này, hắn vừa nhìn thấy Thành Thành không có tinh thần thì tựa như bản thân thiếu đi một cái xương, từ khi nào hắn lại trở nên nhu nhược như thế, Trình Hàn Lang có chút bực mình.

"Không cho em làm cái biểu tình này nữa, nói, anh đã làm gì em?" Trình Hàn Lang rớt cục nhẹn không được mà hỏi ra.

"Không có gì! Nhanh ăn cơm đi!" Thành Thành đưa cho Trình Hàn Lang một cái chén, bên trong có canh gà đã được để nguội vừa đủ.

"Không uống, em không nói anh sẽ không uống." Trình Hàn Lang hất hất tay.

Thành Thành bung canh gà nhìn hần hồi lâu, cuối cùng bung canh gà vào lại bếp. Trình Hàn Lang bực ghê nơi! Bây giờ thật sự không giống như ngày xưa nữa, hiện tại hần mà có chút ý kiến thì đến cơm cũng không cho ăn nữa. Không ăn thì không ăn, Trình Hàn Lang tức giận dùng sức quay ngang người trên giường một cái, cũng không quan tâm vết thương có đau hay không, dù sao đi nữa cũng không có ai yêu thương.

Thành Thành về nhà bếp lại múc ra một chén mới, chén kia đã lạnh rồi, lúc trở lại, thấy Trình Hàn Lang đã nằm xuống rồi.

Trình Hàn Lang nghe tiếng Thành Thành đi vào phòng, nhắm mắt lại không phát ra âm thanh. Hần cảm giác được tay Thành Thành đang sờ soạng qua, vừa vịn sờ vào vị trí ngực của hần, Trình Hàn Lang căng thẳng trong lòng, đây rốt cuộc là làm gì? Khảo nghiệm sự chịu đựng của hần mà! Chuẩn bị làm gì đây?

"Anh, bụng của anh cũng xẹp lép rồi, nếu anh không ăn sẽ đói bụng lắm đó, hồi này em tức giận là bởi vì anh một mình chạy lên trên sân thượng mà không nói với em."

Trình Hàn Lang nổi đóa, thì ra là sờ nhầm vị trí, đến dạ dày ở đâu cũng không biết. Hần quay đầu, Thành Thành đang bung chén canh kia nhìn hần, Trình Hàn Lang không nói chuyện, tự nhận lấy canh, ừng ực uống mấy hớp, sau đó tiếp tục nằm. Thành Thành lầu bầu một câu, uống nhanh như vậy thì còn có thể nếm ra mùi vị gì nữa chứ?

Vào ngày sinh nhật Trình Hàn Lang khi đó, Thành Thành ngoại lệ cho hần uống một chút rượu đỏ, hai người không mời một ai, tự tổ chức ở nhà mình. Thành Thành tự tay làm một cái bánh sinh nhật, tuy rằng đã từng làm một lần, hình dáng cái bánh làm ra lần này vẫn là có lỗi một chút với sự hao tâm tốn sức của Thành Thành, lúc Thành Thành ôm chiếc bánh sinh nhật te tua đến trước mặt Trình Hàn Lang, Trình Hàn Lang thực sự không nhận được mà bật cười.

Thành Thành hừ một tiếng: "Em biết em làm không đẹp lắm, nhưng mà em chưa học qua bao giờ mà, bánh ga tô trong tiệm bán là người ta học qua hết rồi. Hơn nữa người ta nướng bánh không có thơm như em, bọn họ ăn bột ăn xén nguyên vật liệu rồi, của em không đẹp nhưng mà ăn ngon nha."

You'll also like Elise Runs and Dorothy Falls | #Wattys2017 By MissMysteryGame 28.1K 6.6K Steal a loaf of bread. An adventure begins. On the run in a magical world, however, Elise--an ordinary girl orphaned after sky pirates kill her parents--plows into Dorothy Blainwick, a young and powerful witch with an ominous past. From the title, you can expect what happens when Elise runs. Dorothy falls. In love. Join us on an adventure across an oceanic expanse the size of which you have not conceived, between lands walled off from one another by great storm clouds... For our heroines, what awaits beyond their own land, through the storm clouds, in those places of magic and majesty that have, until now, only existed in their dreams? A Wattpad Featured Novel! ~

Bạn đang đọc truyện *Án Tỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 106: Chương 106

Chớp mắt đã đến tháng 7, suốt một mùa hè Thành Thành đều bận rộn ôn tập bài học, hiện tại thân thể Trình Hàn Lang đã hoàn toàn khôi phục khỏe mạnh, Thành Thành lại bắt đầu vội vàng chuyện của mình.

Vu Tiểu Đồng thi đậu hai trường đại học, ngay tại Bắc Kinh. Vì thế cha mẹ cô bé còn mở tiệc mời khách, không ngờ tới con gái mình có thể phát huy hơn người như thế, vốn tưởng rằng chỉ là một trường nghề mà thôi, kết quả còn đến được tuyển đại học chính quy. Cho nên suốt một mùa hè Vu Tiểu Đồng rất hạnh diện, thường xuyên đến nhà Trình Hàn Lang kích thích Thành Thành.

Thành Thành vô cùng lo lắng với bài vở của nó, vừa nhìn thấy đề bài trước đây mình có thể giải được rất dễ dàng bây giờ lại hoàn toàn không có ý tưởng gì thì nó liền lo lắng, có đôi khi làm không được một đề bài lại tự nhốt mình trong phòng mà buồn bực, cả cơm cũng không ăn, cũng vì chuyện này mà Trình Hàn Lang phải khuyên bảo không ít lần.

Buổi tối Trình Hàn Lang về đến nhà, cơm nước đã làm xong, Thành Thành nằm bò trên bàn hí hoáy viết, đến cả Trình Hàn Lang vào nhà nó cũng không hay biết. Trình Hàn Lang từ phía sau vỗ nó một cái, Thành Thành đột ngột kêu lên một tiếng, có vẻ như là bị hoảng sợ.

"Cả ngày hôm nay em làm cái gì rồi? Nói anh nghe một chút xem." Trình Hàn Lang ngồi trên cái ghế nhỏ kia, kéo nó ngồi lên trên đùi hần.

"Hôm nay em..." Thành Thành lè lưỡi, "Học bài ở trong phòng."

Trình Hàn Lang vừa nghe thì đầu mày đã bắt đầu nhú lại, "Anh đã nói với em cái gì? Đừng làm tổ ở trong phòng học bài nữa, ra ngoài đi vòng vòng đi, sao em lại không nghe hả?"

Thành Thành có chút oan ức, "Em đã quên hết bài vở rồi, em luôn giải không ra mấy bài toán, như cái đề này nè, anh xem một chút xem, anh, anh chỉ cho em một chút đi." Thành Thành chỉ vào một đề bài trong sách, có ý đồ muốn phân tán lực chú ý của Trình Hàn Lang.

Trình Hàn Lang ngăn cuốn sách kia lại, nhìn Thành Thành: "Anh hỏi thì em nói xem, em xem lời anh nói như gió thoảng bên tai đúng không? Em cứ ở nhà cả ngày sẽ dễ sinh bệnh em biết không hả?"

Thành Thành để bút xuống, nhìn gương mặt của Trình Hàn Lang, chậm rãi đến gần, đặt đầu lên vai Trình Hàn Lang, lẩm bẩm nói: "Anh, em sai rồi, một hồi nữa em nhất định sẽ ra ngoài tản bộ, anh giảng cho em cái đề này một chút trước có được không? Hi hi..."

"Cười cái gì mà cười?" Trình Hàn Lang vỗ lên ót Thành Thành một cái, không biết học được từ đâu, còn làm nũng như vậy, hơn nữa trăm phát tram trúng mỗi lần Trình Hàn Lang đều tự nói với mình phải nói không với cảm đồ, nhưng lần nào cũng kết thúc bằng sự thất bại.

"Anh, được không? Anh giảng bài cho em đi, tối hôm nay em ra ngoài đi tản bộ với anh nha." Thành Thành ngẩng đầu, dùng sức hôn một cái chụt lên mặt Trình Hàn Lang.

Gương mặt Trình Hàn Lang lập tức dịu xuống, "Được rồi, em nói đi, đề nào."

"Đề này nè." Thành Thành chỉ vào một đề bài trên sách rồi nhìn Trình Hàn Lang.

Trình Hàn Lang cầm sách lên, nhìn chưa tới một phút đồng hồ, đã biết rõ cần dùng phương pháp gì để giải, hần liếc mắt nhìn Thành Thành một chút, "Là đề này?"

You'll also like *Elise Runs and Dorothy Falls* | #Wattys2017 By MissMysteryGame 28.1K 6.6K Steal a loaf of bread. An adventure begins. On the run in a magical world, however, Elise--an ordinary girl orphaned after sky pirates kill her parents--plows into Dorothy Blainwick, a young and powerful witch with an ominous past. From the title, you can expect what happens when Elise runs. Dorothy falls. In love. Join us on an adventure across an oceanic expanse the size of which you have not conceived, between lands walled off from one another by great storm clouds... For our heroines, what awaits beyond their own land, through the storm clouds, in those places of magic and majesty that have, until now, only existed in their dreams? A Wattpad Featured Novel! ~

Bạn đang đọc truyện *Án Tít* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Chương 107

Vào trung tâm thương mại rồi Thành Thành đề nghị đến siêu thị mua một chút đồ dùng hàng ngày trước, trong khoảng thời gian này nó cũng rất ít khi đi ra ngoài, Trình Hàn Lang đương nhiên là đi theo nó. Vu Tiểu Đồng và Đỗ Công ai cũng không muốn bỏ đi riêng, cho nên bốn người cùng nhau đẩy xe đi vào siêu thị. Lúc đến siêu thị rồi, Thành Thành quen tay quen chân, thật giống như là đi dạo trong nhà nó, Trình Hàn Lang đẩy xe ở phía sau thiếu chút nữa không tìm được nó.

"Em chậm một chút, em đi mua đồ hay là đi cướp đồ vậy hả?" Trình Hàn Lang vừa bực mình vừa buồn cười.

"Anh, khu gia vị với khu thực phẩm ở đây đổi chỗ rồi." Thành Thành quay đầu lại nói.

"Cái này..." Anh cũng đã mua gia vị bao giờ đâu? Trình Hàn Lang nghĩ thầm, ngay cả siêu thị anh cũng rất ít khi đến nên không giúp em chạy tới chạy lui được đâu! "Ngay cả mỗi khu vực của từng siêu thị em cũng nhớ hết hả?" Trình Hàn Lang phát hiện hẳn có chút xem nhẹ trí nhớ của Thành Thành rồi.

"Không phải, cũng bởi vì lần trước anh nói anh không muốn ăn uống, bạn học của em đề cử cho em một món kích thích ăn uống ở đây, em đã tới đây một lần rồi, nhưng mà bây giờ không có bán nữa." Thành Thành vừa nói vừa nhìn ngó, bỗng nhiên ánh mắt nó sáng lên, tìm được chỗ nó muốn rồi.

"Loại nước cốt gà này hình như chưa dùng qua bao giờ, thử xem đi! Anh, anh có biết không? Em đã bỏ thêm loại sa tế này lúc em làm sườn xào chua ngọt cho anh hồi trước đó, anh thích nhất cái vị này còn gì, trong nhà hình như chưa có mua cầu kỳ... Ủa? Thì ra hoa ly không phải là đóng gói sẵn sao? Đổi hồi nào nhì..."

Trình Hàn Lang lại nhìn về phía chiếc xe đẩy, đồ đạc ở bên trong đang tăng dần từng chút từng chút một, trong lòng cũng được lấp đầy theo, thì ra cuộc sống chính là đơn giản như vậy, tình yêu cũng vậy, củi gạo dầu muối tương dấm trà, cho dù có trong tay gia tài bạc triệu, gia đình vĩnh viễn đều có cùng một hình thức như vậy.

Vu Tiểu Đồng và Đỗ Công bên này lại không như vậy, Vu Tiểu Đồng không e dè gì mà chọn băng vệ sinh trước mặt Đỗ Công, còn thốt ra một câu: "Anh thấy cái ban đêm này dùng có tốt không?"

Lúc đó mắt Đỗ Công thiếu chút nữa trừng đến rớt ra ngoài, Vu Tiểu Đồng lúc này mới ý thức được mình nói sai rồi, mau chóng nói lại: "À xin lỗi, tôi quên mất, anh không cần."

Lúc đó Đỗ Công nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng lại không tiện nói gì. Kỳ thực vừa rồi bị Trình Hàn Lang và Thành Thành trêu chọc chỉ là do chính hai người bọn họ suy nghĩ nhiều thôi, Đỗ Công cho là y và Vu Tiểu Đồng tuyệt đối không đi cùng con đường được, hai người bọn họ chính là hai con gà chọi điên cuồng, chỉ cần vừa thấy mặt, sẽ lập tức cấu véo nhau. Nhưng mà làm bạn bè thì cũng được, Đỗ Công thật thích Vu Tiểu Đồng ngay thẳng, ở cùng một chỗ với cô bé ít nhiều gì cũng thả lỏng hơn so với các cô gái khác.

Bốn người đi ra từ siêu thị, Thành Thành và Trình Hàn Lang bên này xách bao lớn bao nhỏ, toàn bộ đều là một số đồ dùng trong nhà, một mình Trình Hàn Lang xách hết, Vu Tiểu Đồng và Đỗ Công trên cơ bản là không mua thứ gì, cho nên ung dung hơn rất nhiều.

"Anh còn muốn dẫn em đi mua sắm, bây giờ em nhìn một chút xem, cảm nhiều đồ như vậy còn phải đi gửi đúng không?" Trình Hàn Lang nhìn Thành Thành, biểu hiện ra là sự trách cứ, nhưng trong giọng nói lại không hề có cái ý đó chút nào.

You'll also like Elise Runs and Dorothy Falls | #Wattys2017 By MissMysteryGame 28.1K 6.6K Steal a loaf of bread. An adventure begins. On the run in a magical world, however, Elise--an ordinary girl orphaned after sky pirates kill her parents--plows into Dorothy Blainwick, a young and powerful witch with an ominous past. From the title, you can expect what happens when Elise runs. Dorothy falls. In love. Join us on an adventure across an oceanic expanse the size of which you have not conceived, between lands walled off from one another by great storm clouds... For our heroines, what awaits beyond their own land, through the storm clouds, in those places of magic and majesty that have, until now, only existed in their dreams? A Wattpad Featured Novel! ~

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Chương 108

Mới đây đã sắp tới ngày 1 tháng 9, cũng đã đến lúc Thành Thành quay trở về trường học, điều này với Thành Thành mà nói là vừa hưng phấn lại vừa khẩn trương. Hưng phấn vì lại có thể thực hiện giấc mơ được đi học của nó một lần nữa, khẩn trương vì sợ mình không theo kịp người ta.

Lúc nghỉ hè Trình Hàn Lang mời hai người gia sư đến dạy kèm tại nhà cho Thành Thành, vốn dĩ chỉ cần mời một người là được, thế nhưng người gia sư đầu tiên quá nghiêm khắc. Nguyên nhân chính là, Trình Hàn Lang phát hiện nếu như Thành Thành làm sai bài, sẽ phải đối mặt với sự khắt khe của thầy một hai lần. Trong lòng Trình Hàn Lang đương nhiên không dễ chịu. Chính hắn đánh còn có thể, nhìn người khác đánh thì cảm thấy người ta thô lỗ với nó, cho dù chỉ là búng vào đầu một chút.

Hơn nữa hắn biết Thành Thành cũng không phải là đứa trẻ không biết nỗ lực, nếu như dùng phương pháp này để dạy nó, nó sẽ chỉ bị áp lực ngày càng lớn thôi, cho nên Trình Hàn Lang không hề do dự đuổi người thầy đầu tiên về nhà.

Người thầy thứ hai họ Lưu, thầy Lưu tính tình tốt, con người cũng rất có kiên nhẫn! Thành Thành rất nỗ lực học tập, nhưng đôi khi phương pháp làm bài không thích hợp hoặc là trí nhớ không tốt, sẽ thường vấp ngã nhiều lần ở một đề bài. Thế nhưng thầy giáo không chỉ luôn thông cảm cho Thành Thành, mà còn không ngại phiền phức mà giảng lại cho Thành Thành, cho nên một kỳ nghỉ hè, Thành Thành đã học lại được gần hết toàn bộ chương trình học còn thiếu.

Ngày hôm nay là lễ khai giảng, Trình Hàn Lang đặc biệt chạy từ công ty về nhà, đến trường học báo danh với Thành Thành. Trình Hàn Lang sắp xếp cho Thành Thành vào một lớp chuyên, trong đó toàn là những học sinh hàng đầu, Trình Hàn Lang hy vọng Thành Thành có thể học tập trong môi trường tốt hơn.

Thành Thành coi như đến trường đối sớm, lúc Trình Hàn Lang đứng ở cổng trường căn dặn Thành Thành, rất nhiều nữ sinh đi qua đều nhìn bọn họ, có người còn cố ý thò đầu ra từ đằng sau cổng trường mà nhìn, không biết là đang nhìn Trình Hàn Lang hay nhìn Thành Thành.

"Ồ trường phải nghe lời thầy cô, đừng chạy lung tung nghịch ngợm với các bạn, nghe chưa?" Trình Hàn Lang nghiêm túc nói với Thành Thành.

"Dạ, em nghe rồi, anh, anh về đi!"

"Ừa, anh về trước, buổi chiều anh đến đón em."

Trình Hàn Lang nói xong rồi rời đi, Thành Thành đến lớp học, trên đường trở về hắn đã suy nghĩ rất nhiều lần, có phải là mình cũng nên chăm sóc thằng bé một chút không? Bây giờ nó đang học cấp ba, học tập mệt mỏi, không thể để cho nó giặt đồ nấu cơm nữa. Suy nghĩ một chút, Trình Hàn Lang tâm sự nặng nề mà lái xe về công ty.

"Trình tổng, đây là giấy tờ ngài cần."

"Chờ một chút, tôi có chút chuyện muốn hỏi cô."

Thư ký Tiểu Khê quay đầu lại cười tao nhã, kỳ thực tuổi của cô còn lớn hơn Trình Hàn Lang, nhưng vẫn rất tôn kính đối với Trình Hàn Lang. Trình Hàn Lang làm chuyện gì cũng cẩn thận tỉ mỉ, rất có trách nhiệm, tuyệt đối không phải loại tình trạng thừa kế sản nghiệp của cha rồi không biết cầu tiến, chỉ là bình thường có chút nghiêm túc, cho nên mọi người rất ít khi đùa giỡn với hắn.

You'll also like Elise Runs and Dorothy Falls | #Wattys2017 By MissMysteryGame 28.1K 6.6K Steal a loaf of bread. An adventure begins. On the run in a magical world, however, Elise--an ordinary girl orphaned after sky pirates kill her parents--plows into Dorothy Blainwick, a young and powerful witch with an ominous past. From the title, you can expect what happens when Elise runs. Dorothy falls. In love. Join us on an adventure across an oceanic expanse the size of which you have not conceived, between lands walled off from one another by great storm clouds... For our heroines, what awaits

beyond their own land, through the storm clouds, in those places of magic and majesty that have, until now, only existed in their dreams? A Wattpad Featured Novel! ~

Bạn đang đọc truyện *Án Tír* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109: Chương 109

Ăn cơm tối xong, Trình Hàn Lang ở nhà vẫn đang làm việc, Thành Thành lại làm bài tập ở bên cạnh, chờ đến khi Trình Hàn Lang mệt mỏi giữa chừng mà ngẩng đầu lên, Thành Thành vẫn không nhúc nhích ngồi ở đó viết viết, ngay cả tư thế cũng không hề thay đổi.

"Uống ly sữa rồi làm tiếp." Trình Hàn Lang đặt ly sữa trước mặt Thành Thành.

"Anh, cảm ơn anh." Thành Thành ngẩng đầu, mắt cười thành hình trăng lưỡi liềm.

"Lần sau còn nói cảm ơn anh sẽ chặn cái miệng em lại, uống nhanh lên, một lát lại ngủi đấy." Trình Hàn Lang đẩy ly sữa đến bên cạnh nó một cái.

Thành Thành dạ một tiếng, để sữa qua một bên, cúi đầu tiếp tục viết.

Trình Hàn Lang có chút nổi giận, lại đẩy sữa lại bên nó: "Em nhanh uống cho anh, còn chờ anh đút cho em hả?"

Mặt Thành Thành lại dài ra, còn có chút lo lắng mình thể hiện chưa đủ mà nói: "Hôm nay em đã ăn căng cả bụng rồi, lúc em về anh còn bắt em ăn một đồng hồ đồ, bây giờ dạ dày em đầy nhóc rồi, nhét không nổi nữa đâu."

Trình Hàn Lang sững sốt một chút, lập tức dờ khóc dờ cười, "Vậy sao em không nói hả? Trong nhà có thuốc tiêu hóa, em cũng không chịu uống một chút đi! Còn nữa, em ăn cơm xong cứ ngồi ở đây, có thể tiêu hóa sao? Mau đứng lên vận động một chút đi."

Thành Thành có chút không tình nguyện, Trình Hàn Lang kéo nó lên một cái, đặt tay lên bụng của nó nói: "Em xem xem, bụng lớn bao nhiêu rồi, em cứ ngồi mãi đi rồi sẽ sinh được mấy cuốn sách này ra luôn đó."

Thành Thành vừa nghe thế thì nhanh chóng vén áo lên nhìn bụng của mình một chút, rất bằng phẳng mà, thể nhưng lời nói của Trình Hàn Lang lại làm nó thấy thật sự có to lên một chút, Thành Thành vừa thấy như vậy thì vô cùng phiền muộn, dùng sức xoa xoa mấy cái, ánh mắt trông mong nhìn Trình Hàn Lang hỏi: "Thực sự rất lớn sao? Rất khó nhìn sao?"

Trình Hàn Lang đợi đến đây, đi đến vỗ nhẹ nhẹ lên mặt nó một chút rồi nói: "Không có, chỉ là cảnh cáo em một chút thôi, cứ ngồi như vậy là không tốt cho cơ thể."

"Anh, nếu như bụng em trở nên bự thiệt bự thì anh sẽ ghét bỏ em sao?"

"Chắc chắn rồi!" Trình Hàn Lang thuận nước đẩy thuyền, lừa Thành Thành một lần.

Thành Thành thờ dài, đi đến cửa đôi giày, Trình Hàn Lang đi đến kéo nó lại, "Đã trễ thế này còn đi đâu?"

"Em muốn xuống lầu chạy vài vòng."

"Hôm nay không cần vội, ngày mai rồi hẵng nói, em xem đã trễ lắm rồi, làm bài một hồi nữa rồi đi ngủ thôi."

"Không được đâu, trong lòng em bây giờ lo lắng lắm, không chạy hai vòng em sẽ không ngủ ngon." Thành Thành cúi đầu tháo dây giày ra, có vẻ muốn đeo vào.

Trình Hàn Lang có chút bất đắc dĩ, vẫn là kéo nó lại, chỉ vào trán của nó nói: "Đừng có muốn làm gì thì làm! Lớn như vậy rồi mà không hiểu chuyện gì hết, bây giờ đã mấy giờ rồi, đi ra ngoài lờ như xảy ra chuyện gì thì làm sao đây?"

Thành Thành bị quở trách một chút, đầu óc thanh tỉnh hơn một ít, nhưng lại bị nói đến cả người ỉu xiu, mặt ừm ừm chau. Trình Hàn Lang cũng ý thức được giọng điệu của mình hơi quá rồi, hờn lên trán của nó một cái, dỗ dành: "Nghe lời, sau này mỗi buổi tối anh sẽ chạy bộ cùng em được không?"

You'll also like *Elise Runs and Dorothy Falls* | #Wattys2017 By MissMysteryGame 28.1K 6.6K Steal a loaf of bread. An adventure begins. On the run in a magical world, however, Elise--an ordinary girl orphaned after sky pirates kill her parents--plows into Dorothy Blainwick, a young and powerful witch with an ominous past. From the title, you can expect what happens when Elise runs. Dorothy falls. In love. Join us on an adventure across an oceanic expanse the size of which you have not conceived, between lands walled off from one another by great storm clouds... For our heroines, what awaits beyond their own land, through the storm clouds, in those places of magic and majesty that have, until now, only existed in their dreams? A Wattpad Featured Novel! ~

Chương 110: Chương 110

Trình Hàn Lang cúi từng món từng món đồ trên người Thành Thành ra, chỉ còn lại quần lót. Tuy rằng thân thể Thành Thành rất gầy yếu, thể nhưng thịt toàn thân rất chắc, cũng rất tròn mịn. Trình Hàn Lang ôm eo của nó, từ từ hôn xuống.

Nước đã được đổ đầy vào bồn tắm sứ trắng, nước ấm tỏa ra hơi nóng khiến cho toàn bộ căn phòng trở nên mờ hồ, Thành Thành nhìn khuôn mặt anh tuấn của Trình Hàn Lang, cả người cũng say mê theo. Kỳ thực người chân chính đắm chìm trong đó là Trình Hàn Lang, khuôn mặt của Thành Thành thực sự có thể nói là đẹp đến mức khiến người ta không nhìn được mà muốn ăn nó ngay lập tức.

Hai người nhẹ nhàng nhắm mắt lại, Trình Hàn Lang dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng đùa giỡn đầu lưỡi Thành Thành, mỗi khi Thành Thành vừa muốn chạm vào hắn, Trình Hàn Lang lại tránh ra phía sau, Thành Thành muốn mà không được chỉ có thể phát ra tiếng hừ hừ. Cứ đến lúc này, Trình Hàn Lang lại hung hăng dùng miệng hút lấy đầu lưỡi Thành Thành, Thành Thành lập tức khuất phục.

Tay của Trình Hàn Lang bắt đầu lần mò trên dưới, Thành Thành biết cái vụ đi tắm này nhất định không đơn giản. Bắt đầu từ ngày nó học thêm, Trình Hàn Lang vẫn chưa hề thật sự thân thiết với nó lần nào, nhất định là sợ nó quá mệt mỏi, cho nên Trình Hàn Lang mới tiết chế rồi lại tiết chế, nhẫn nại đến thực khổ cực.

Kỳ thật Thành Thành cũng đang ở độ tuổi tràn đầy sinh lực, không muốn là không có khả năng, cho nên Trình Hàn Lang vừa hôn nó, nó đã mềm nhũn ra.

Vốn cũng muốn cự tuyệt, thể nhưng thật sự quá thoải mái, không cam lòng cự tuyệt, cũng không muốn cự tuyệt nữa.

Tay Trình Hàn Lang quanh quẩn bên hông Thành Thành, như nặng như nhẹ, thỉnh thoảng nhẹ nhàng nắn bóp một cái, chỗ này của Thành Thành rất mẫn cảm, từ nhỏ đã thế. Bị Trình Hàn Lang chốc chốc lại chạm lửa như vậy, Thành Thành lập tức không nhìn được nữa, trong miệng phát ra tiếng cười khúc kha khúc khích.

Thành Thành nhắm mắt lại, Trình Hàn Lang thì nửa khép nửa mở, chính là muốn nhìn thấy vẻ mặt động tình của Thành Thành.

Mỗi Trình Hàn Lang di chuyển từ môi đến cổ nó, Thành Thành không nhìn được nói ra tiếng cầu xin: "Anh... Ừm... Ngày mai còn phải đi học... A..."

Trình Hàn Lang chậm rãi chuyển đầu lưỡi qua bên tai Thành Thành, mút lấy vành tai Thành Thành, tiếng rên rỉ của Thành Thành lại lập tức xuất hiện, Trình Hàn Lang ghé vào lỗ tai nó nói: "Đừng gọi vậy, gọi tên anh đi..."

Không gọi ra khỏi miệng được mà! Cũng đã gọi bằng anh nhiều năm như vậy rồi. Thấy Thành Thành không trả lời, Trình Hàn Lang nhẹ nhàng trượt đến ngực Thành Thành, dùng đầu lưỡi đụng vào điểm nhô ra trước ngực Thành Thành, càng không ngừng đánh vòng quanh đó, sau đó dùng lực hút một cái. Thành Thành thoáng chốc đã yếu đuối trong lòng Trình Hàn Lang.

"Anh... Em muốn..."

Trình Hàn Lang nở nụ cười, quả nhiên là thành thật mà! Hắn ôm ngang lấy Thành Thành, nhẹ nhàng ôm nó vào trong bồn tắm, Thành Thành đứng ở bên trong, Trình Hàn Lang ở bên cạnh nhìn chăm chăm, phía dưới của nó đã dựng lên, nhưng mà hắn vẫn không gặp chút khó khăn nào, Thành Thành thì ngược lại, mặt lập tức đỏ lên, cứ đứng ở đó không nhúc nhích.

You'll also like *Elise Runs and Dorothy Falls* | #Wattys2017 By MissMysteryGame 28.1K 6.6K Steal a loaf of bread. An adventure begins. On the run in a magical world, however, Elise--an ordinary girl orphaned after sky pirates kill her parents--plows into Dorothy Blainwick, a young and powerful witch with an ominous past. From the title, you can expect what happens when Elise runs. Dorothy falls. In love. Join us on an adventure across an oceanic expanse the size of which you have not conceived, between lands walled off from one another by great storm clouds... For our heroines, what awaits beyond their own land, through the storm clouds, in those places of magic and majesty that have, until now, only existed in their dreams? A Wattpad Featured Novel! ~

Chương 111: Chương 111

Vu Tiểu Đồng vui vẻ đi đến trường học của Thành Thành, thật đúng là hoài niệm cuộc sống cấp ba. Vu Tiểu Đồng vừa đi qua sân thể dục vừa nghĩ, nhìn

các bạn học chạy tới chạy lui mắt ai cũng nhìn thẳng về đích đến của mình, mắt to gác trên sống mũi cao, Vu Tiểu Đồng lại vô cùng kích động và bùi ngùi.

"Thành Thành, cậu bao nhiêu tuổi rồi?" Một cô nữ sinh vóc dáng nhỏ nhắn đến thu bài tập của Thành Thành, mỉm cười hỏi.

Thành Thành ngẩng đầu, thân hình rất thấp bé, mặt mũi thanh tú, ngay cả cách nói chuyện cũng là nhỏ giọng nhẹ lời, chỉ là Thành Thành không có chút ấn tượng nào với cô bạn này.

"Mình mười bảy tuổi rồi, vì năm ngoái mình bỏ một năm, chắc là có vẻ lớn hơn các bạn một chút rồi." Thành Thành có chút ngượng ngùng nói.

Cô bạn kia nhanh chóng xoa tay nói: "Mình không phải có ý này, mình nghĩ là bạn nhảy lớp cơ? Thoạt nhìn có vẻ như 15 tuổi vậy."

"Hả?" Thành Thành xấu hổ vô cùng, cô bạn kia nói xong cũng che miệng cười rồi rời đi.

Nhìn mình rất nhỏ sao? Thành Thành đang nghĩ ngợi thì nghe thấy ngoài cổng có người đang gọi nó.

"Này! Cục cưng Thành Thành, nhanh chóng ra cửa nghênh đón chị hai của cục tới đi." Vu Tiểu Đồng đứng ở cửa hét lớn một tiếng, cả lớp lập tức yên tĩnh, ai cũng mở to mắt nhìn chằm chằm Vu Tiểu Đồng, Vu Tiểu Đồng còn không thèm để ý, đứng ở cổng cười toe toét.

Thành Thành nhanh chóng chạy ra ngoài, Vu Tiểu Đồng vỗ vỗ vai nó nói: "Sao rồi hả? Lăn lộn ở đây thế nào?"

"Cũng tốt lắm, nhưng mà áp lực khá lớn, trong lớp này nhiều bạn học giỏi lắm."

"Anh cậu chính là đưa đầu cho lừa đá, mình nghĩ cậu không thích hợp với lớp chọn đâu, bản thân cậu cũng không phải là người không biết nỗ lực, ở trong lớp này chỉ khiến áp lực của cậu lớn hơn thôi."

"Cậu đừng nói anh mình như vậy, anh ấy cũng vì tốt cho mình thôi."

"Sao cậu cứ che chở cho anh ta thế hả? Nhìn là biết địa vị trong nhà của cậu không cao rồi, tối hôm nay cậu có rảnh rồi không? Đến nhà hai người ăn một bữa cơm."

"Rảnh mà, có điều bây giờ mình không nấu cơm nữa, anh mình mời một bác gái về làm nội trợ ở nhà nấu cơm, giặt quần áo rồi."

Vu Tiểu Đồng gật đầu một cái nói: "Coi như anh cậu còn có chút lương tâm, nhưng buổi tối mình vẫn qua nhà hai người đó, cậu đặc biệt nấu cho mình ăn một bữa đi, dù sao cũng là thứ bảy mà."

Ánh mắt Thành Thành sáng ngời, vui vẻ nói: "Được, kêu anh Đỗ tới nữa, đã lâu rồi mọi người không ăn cùng nhau."

"Gọi anh ta làm gì? Anh ta tới lại lộn xộn."

"Tiểu Đồng, bọn mình sắp vào học rồi, buổi tối phải nhớ qua nhà mình đó."

Vu Tiểu Đồng gật đầu, tiếng chuông reo vang, Thành Thành lưu luyến không rời mà nhìn cô bé, nhanh chóng chạy về chỗ ngồi của mình. Vu Tiểu Đồng lại đứng ở cửa dõi mắt theo nó, thờ dài, Thành Thành vẫn không thay đổi, đi ra ngoài chịu nhiều cực khổ như vậy mà trở về vẫn không thấy trưởng thành, nó đã quên sạch mọi thứ rồi còn đâu. Nhưng mà như vậy cũng tốt, người vô tư là người dễ thỏa mãn nhất.

You'll also like Elise Runs and Dorothy Falls | #Wattys2017 By MissMysteryGame 28.1K 6.6K Steal a loaf of bread. An adventure begins. On the run in a magical world, however, Elise--an ordinary girl orphaned after sky pirates kill her parents--plows into Dorothy Blainwick, a young and powerful witch with an ominous past. From the title, you can expect what happens when Elise runs. Dorothy falls. In love. Join us on an adventure across an oceanic expanse the size of which you have not conceived, between lands walled off from one another by great storm clouds... For our heroines, what awaits beyond their own land, through the storm clouds, in those places of magic and majesty that have, until now, only existed in their dreams? A Wattpad Featured Novel! ~

Bạn đang đọc truyện *Án Tỉ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Chương 112

"Xảy ra chuyện gì?" Khi Đỗ Công chạy đến đó, đúng lúc gặp Vu Tiểu Đồng đi ra từ phòng trực của bác sĩ, trong tay cầm một tờ giấy.

"Không có gì!" Mặt mũi Vu Tiểu Đồng đã tiêu tụy hẳn, so với bình thường thì tưởng như hai người khác nhau. Thế nhưng lời nói vẫn rất dứt khoát, không có phản ứng quá đau buồn nào.

Lúc này Đỗ Công mới thờ phào nhẹ nhõm, đi đến phòng bệnh cùng Vu Tiểu Đồng. Ba của Vu Tiểu Đồng nằm trong phòng bệnh, sắc mặt vàng vọt, cả

người gầy gò như một khúc gỗ, so với người năm đó đến nhà Trình Hàn Lang đón Vu Tiểu Đồng quả thực không giống như cùng một người. Đỗ Công ở bên cạnh nhìn thấy, trong lòng cũng có chút không chịu được.

Đầu tiên Vu Tiểu Đồng đỡ ba cô bé ngồi dậy, sau đó đút cho ông chút cháo, ba cô bé vừa ăn cháo vừa nôn, khiến cháo dính khắp cả người. May là trên cổ có mang một tấm khăn che, bằng không lát nữa sẽ càng chật vật hơn.

Chẳng bao lâu sau, Vu Tiểu Đồng lại cầm lấy cái chậu, đi ra bên ngoài lấy nước nóng, đổi những đồ đạc bị ba mình nôn ra ngoài làm bẩn, sau đó lau người giúp ông. Đỗ Công đứng mãi ở bên cạnh, cũng không biết nên làm cái gì.

Cả ba ông dẫn nước tiểu đã đầy, Vu Tiểu Đồng cầm đến nhà vệ sinh, Đỗ Công cản lại nói: "Đề tôi đi cho."

Vu Tiểu Đồng nói một câu tránh qua bên kia, rồi mang theo một xô đầy nước tiểu đi đến nhà vệ sinh.

"Ngồi đi!" Ba Vu Tiểu Đồng gắng sức nói một câu, cố gắng nặn ra một nụ cười hữu nghị với Đỗ Công. Đỗ Công gật đầu, ngượng ngùng nói: "Chú, thực sự là ngại quá, lần này tới vội vội vàng vàng, cũng không mang chút gì cho chú."

"Nói cái gì... vậy chứ, con tới thăm chú là chú đã rất vui rồi, Đỗ Công đúng không? Con gái nhà chú cứ nhắc đến con."

"Ai nhắc đến anh ta chứ? Ba, ba đừng vì khách sáo mà đi nói mấy lời không đúng với thực tế được không?" Đang nói dở, Vu Tiểu Đồng đã mang theo xô nước tiểu đi vào. Đỗ Công thấy bộ dáng cô bé đầu đầy mồ hôi, đột nhiên nghĩ cô bé này sống cũng không dễ dàng gì, bình thường bản thân y nhìn mặt ngoài của cô bé quả nhiều rồi.

Đỗ Công ở đó một lúc, thấy ba của Vu Tiểu Đồng nói chuyện cũng không tiện, nếu như mình cứ ở đây mãi ngược lại sẽ quấy rầy đến người ta, nên cũng không lâu sau đã đứng dậy chào hỏi ra về.

"Chú, con đi trước ạ, chú ở đây nghỉ dưỡng thật tốt, sớm xuất viện một chút nha chú!" Đỗ Công đứng lên, mở lời chào hỏi với ba của Vu Tiểu Đồng, chuẩn bị rời đi.

"Tiểu Đồng, tiễn người ta đi."

Đỗ Công vốn cho rằng Vu Tiểu Đồng sẽ nói tiễn anh ta làm gì, không ngờ Vu Tiểu Đồng thực sự đứng lên, đưa Đỗ Công đến cửa. Đỗ Công nhìn cô bé một cái, muốn nói cô bé đừng để mình quá vất vả, thế nhưng lời lại không ra được khỏi miệng.

"Buổi tối mẹ tôi tới thay tôi, anh có thời gian không? Tôi có chút chuyện muốn nói với anh."

"Được, lúc nào cũng có thể." Đỗ Công sáng khoái nói, Vu Tiểu Đồng nghe xong xoay người đi vào phòng. Đỗ Công đứng ở cửa một hồi, thấy Vu Tiểu Đồng ở đó thu dọn tới thu dọn lui, không biết là do tác dụng tâm lý hay cái gì, Đỗ Công thấy Vu Tiểu Đồng gầy rồi.

You'll also like Elise Runs and Dorothy Falls | #Wattys2017 By MissMysteryGame 28.1K 6.6K Steal a loaf of bread. An adventure begins. On the run in a magical world, however, Elise--an ordinary girl orphaned after sky pirates kill her parents--plows into Dorothy Blainwick, a young and powerful witch with an ominous past. From the title, you can expect what happens when Elise runs. Dorothy falls. In love. Join us on an adventure across an oceanic expanse the size of which you have not conceived, between lands walled off from one another by great storm clouds... For our heroines, what awaits beyond their own land, through the storm clouds, in those places of magic and majesty that have, until now, only existed in their dreams? A Wattpad Featured Novel! ~

Bạn đang đọc truyện *Án Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Chương 113

"Thành Thành, cậu biết hôm nay là ngày gì không?" Lâm An An thừa dịp lớp học đang rất lộn xộn thì đứng trước mặt Thành Thành, trên mặt một mảng ửng hồng, có chút lo lắng không yên mà hỏi han.

Thành Thành lắc đầu, nghi ngờ nhìn Lâm An An. Nó luôn cảm thấy cô bạn Lâm An An này rất kỳ quái, cô bạn này xem ra phải là một cô bé rất hướng nội, bình thường làm đại diện cho lớp, ngoại trừ lúc thu bài tập có giao lưu với mọi người, thời gian còn lại đều im lìm không lên tiếng. Thế nhưng đôi khi cô bé lại có vẻ rất hay nói, Thành Thành ở bên cạnh nghe đến ngủ gà ngủ gật, nhất là cô bé thích nói đến nửa chừng, Thành Thành hỏi lại, cô bé lại không trả lời.

Lâm An An cười hi hi hai tiếng, nói với Thành Thành: "Hôm nay là sinh nhật của mình."

"Hả?" Về mặt Thành Thành hơi khựng lại, rồi nhanh chóng nói: "Ngày mai mình nhất định sẽ tặng một món quà bù lại cho cậu nha, xin lỗi, mình thật sự không biết."

"Mình không có ý đó." Lâm An An vội vã xua tay, "Mình không phải muốn cậu mua quà cho mình, mình chỉ là muốn cậu hoàn thành một nguyện vọng của mình thôi."

"Nguyện vọng gì? Nếu như có thể hoàn thành mình nhất định sẽ hoàn thành."

"Nhận lấy món quà này nha." Lâm An An đưa cho Thành Thành một cái túi, mặt lập tức ửng đỏ. Cô bé còn nhìn xung quanh một chút, phát hiện không ai chú ý tới mình mới đưa qua.

"Hả? Sinh nhật cậu sao lại phải đưa quà cho mình chứ! Cái này mình..." Thành Thành vô cùng xấu hổ nhìn Lâm An An, cũng không nhận đồ trong tay cô bé.

Giương mặt Lâm An An lập tức trở nên vô cùng ngượng ngùng, tay cầm túi cũng có chút run rẩy. Đối với một người như cô bé mà nói, làm một chuyện chủ động như thế đã là một sự thách thức, nếu như còn bị người khác cự tuyệt, thật sự là không còn mặt mũi gặp ai nữa.

Thành Thành thấy bộ dáng sắp khóc tới nơi của cô bé, trong lòng cũng không nỡ, nhanh chóng an ủi nói, "Được rồi! Mình đáp ứng cậu, sẽ nhận, cậu đừng khóc nha."

"Vậy ngày hôm nay cậu nhất định phải mang nó suốt một ngày nhé." Lâm An An tiến thêm một bước mà nói.

Thành Thành vừa để túi vào trong ngăn bàn, vừa sáng khoái nói: "Mình nhất định sẽ mang theo mà, nhưng mình phải mang làm sao đây?"

"Không phải ý đó?"

"Là có ý gì?"

"Cậu mở ra xem đi mà!" Lâm An An nóng nảy đỏ mặt, ở bên cạnh bĩu môi.

Thành Thành vừa nghe vậy thì mới mở ra xem, là một cái khăn choàng cổ màu lam nhạt, sờ rất mềm, không phải là Lâm An An tự đan chứ? Thành Thành dùng ánh mắt thắc mắc nhìn Lâm An An, Lâm An An cúi đầu nhỏ giọng nói: "Nhìn cái gì chứ, là tự mình đan đó, lần đầu tiên đan mà, cậu không thể ghét bỏ đâu đấy!"

Thành Thành vuốt cái khăn choàng cổ kia, thật ra nó muốn cự tuyệt, loại đồ này phải tiêu tốn rất nhiều tinh lực, tình cảm quá nặng, nó có chút chịu không nổi. Nó ngẩng đầu, nhìn vẻ mặt tự hào của Lâm An An, vẫn là bỏ cái ý nghĩ đó đi. Loại chuyện này từ trước đến nay luôn mâu thuẫn, hơn nữa nhận đồ rồi trả lại thật sự là rất không hợp tình hợp lý, Thành Thành không thể làm gì khác hơn là bỏ lại vào trong túi.

You'll also like Elise Runs and Dorothy Falls | #Wattys2017 By MissMysteryGame 28.1K 6.6K Steal a loaf of bread. An adventure begins. On the run in a magical world, however, Elise--an ordinary girl orphaned after sky pirates kill her parents--plows into Dorothy Blainwick, a young and powerful witch with an ominous past. From the title, you can expect what happens when Elise runs. Dorothy falls. In love. Join us on an adventure across an oceanic expanse the size of which you have not conceived, between lands walled off from one another by great storm clouds... For our heroines, what awaits beyond their own land, through the storm clouds, in those places of magic and majesty that have, until now, only existed in their dreams? A Wattpad Featured Novel! ~

Bạn đang đọc truyện *Án Tỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 114

"Bảo cho cháu một tin tốt, trong kho một bệnh viện lớn của chúng tôi ở Thiên Tân đã tìm được thận phù hợp với cha cháu. Nếu như cháu có nhu cầu, chúng tôi sẽ lập tức liên hệ, sau đó chuẩn bị giải phẫu."

"Được được, bác sĩ, chú lập tức liên hệ đi ạ." Đỗ Công lập tức tiếp lời, trên mặt vô cùng vui sướng, nhưng vẻ mặt của Vu Tiểu Đồng lại không vui mừng lắm.

"Ý kiến nhà mình thế nào?" Bác sĩ nhìn Vu Tiểu Đồng, chờ câu trả lời của cô bé.

Vu Tiểu Đồng rơi vào trầm tư, Đỗ Công ở bên cạnh thì rất sốt ruột, vốn chính là một tin tức tốt đang bày ra trước mắt, còn do dự cái gì.

"Đòi một quả thận cần bao nhiêu tiền ạ?"

"Nếu như nhà cháu tự cung cấp thận thì chi phí sẽ tương đối ít. Một quả thận giá khoảng 20 vạn, còn thuốc dùng sau khi phẫu thuật, mỗi tháng có thể sẽ tốn mấy nghìn đồng, hơn nữa nhất định phải dùng, nếu không sẽ xuất hiện thải ghép. Còn có tiền phẫu thuật, phẫu thuật cực kỳ phức tạp, cho nên chi phí cũng không thấp, tổng cộng lại ít nhất cũng phải lên đến 30 mấy vạn." (1 đồng ~ 3k3, 1 nghìn đồng ~ 3tr3, 20 vạn ~ 660tr, 30 vạn ~ 990tr. Tình trạng thải ghép là sau khi phẫu thuật hệ miễn dịch của cơ thể sẽ bài xích cơ quan được ghép.)

“Nếu như mình tự hiến, sau này có ảnh hưởng gì không ạ?”

“Nếu như thân của cháu bình thường, không có bệnh gì khác thì không có ảnh hưởng gì. Bằng không tôi cho cháu một ngày để suy nghĩ, cuối cùng bên phía bệnh viện cũng sẽ tôn trọng sự lựa chọn của cháu.”

Vu Tiểu Đồng cầm tờ thông báo, đi ra khỏi phòng làm việc của bác sĩ, Đỗ Công ở bên cạnh liên tục khuyên bảo, trong lòng Vu Tiểu Đồng vốn đã phiền, lại thêm Đỗ Công ở bên cạnh cứ nói mãi, Vu Tiểu Đồng rốt cuộc rống lên.

“Không cần anh quan tâm, đây là chuyện nhà tôi, mắc mớ gì tới anh?”

Đỗ Công lập tức sừng sốt, không lâu sau đó, lại lộ ra biểu tình tự giễu, “Đúng, tôi quán cô làm khi gì! Cô muốn hiến thì hiến, muốn mua thì mua, có quan hệ gì với tôi!”

Nói xong, Đỗ Công vung ống tay áo một cái rồi trực tiếp rời đi, đến đầu cũng không ngoảnh lại, lời nói của Vu Tiểu Đồng tổn thương người khác quá rồi. Y cũng không phải người dồng dãi, còn không phải là vì thật lòng thật dạ xem cô bé là bạn bè. Cho dù là tâm tình không tốt cũng không thể cứ nhắm người bên cạnh mà chửi chêm chứ! Việc này thể giải quyết vấn đề gì đâu.

Ba ngày sau...

“Đây là tiền tiết kiệm của tôi, có hơn 8 vạn, nếu như còn chưa đủ thì lại nghĩ cách khác.” Đỗ Công đưa cho Vu Tiểu Đồng một cuốn sổ tiết kiệm, tiền trong đó thật ra đều là do y mượn về rồi gom lại, bản thân y chẳng có tiền tiết kiệm gì cả. Bình thường cứ muốn chơi thì chơi, ngày thường cứ ba ngày hai bữa lại ra ngoài uống rượu, hơn nữa còn chu cấp cho ba mẹ một chút, chút tiền y kiếm được kia cũng đều tiêu hết không còn bao nhiêu.

Hai ngày nay y chạy đôn chạy đáo, đi khắp nơi tìm người mượn tiền, bây giờ mượn được ít tiền cũng thật không dễ dàng. Chỗ ba mẹ mượn thoải mái hơn một chút nhưng y cũng ngại mượn nhiều, bà con thì một mực từ chối, còn không bằng mấy người anh em dễ nói chuyện nữa! Quan trọng là trong tay mấy tên thanh niên như vậy thì có bao nhiêu tiền đâu, cho nên gom bên này góp bên kia cũng chỉ đủ tiền thuốc.

“Đỗ Công, tiền này tôi nhất định sẽ trả lại cho anh, nhưng anh phải chờ một đoạn thời gian đó.” Vu Tiểu Đồng hiếm khi có thái độ tốt đẹp, mấy ngày nay cũng thật sự là mệt mỏi, không hơi sức đâu mà nổi giận với ai, ngày đó Đỗ Công vung tay áo bỏ đi Vu Tiểu Đồng mất ngủ cả đêm, tự trách trong lòng đã lâu, chỉ có lúc gặp khó khăn, mới biết ai thực sự là bạn bè của mình.

Tuy rằng Đỗ Công không khéo miệng, nhưng Vu Tiểu Đồng lại không thể không thừa nhận y là một người tốt lại nhiệt tình.

“Cô có thể nghĩ thông suốt là tốt nhất rồi, hay là chúng ta tìm bên chỗ Trình Hàn Lang mượn chút đi, nó dễ nói chuyện đó.” Đỗ Công đề nghị.

Vu Tiểu Đồng lắc đầu, “Không được, tôi thực sự không dám nói với anh ta, lại càng không dám nói với Thành Thành. Thành Thành không hiểu cái gì cả, chỉ là quá tốt bụng. Nếu như anh đi mượn, cậu ấy thấy anh khó khăn cũng sẽ không để anh trả lại đâu, tôi không muốn nợ ân tình của người ta. Hơn nữa chuyện gì Thành Thành cũng sẽ để trong lòng rồi nghĩ đi nghĩ lại mãi, nếu như anh nói với cậu ấy, cậu ấy đi học cũng không ổn nữa.”

Cũng đúng, Đỗ Công nghĩ. Đưa nhỡ Thành Thành kia thật sự là tốt quá mức, đối với người bên cạnh mình càng không thể chửi vào đầu được, nghĩ lại đoạn thời gian trước y qua nhà bọn họ ăn, Thành Thành luôn luôn nhớ kỹ ngày Đỗ Công tới, mỗi khi đến ngày đó sẽ chuẩn bị làm món Đỗ Công thích ăn. Nhớ lại một chút cũng thấy thật hoài niệm mà, không khiến người ta thương yêu cũng không được.

Vu Tiểu Đồng phát hiện biểu tình trên mặt Đỗ Công đang biến hóa, trực tiếp hỏi: “Anh còn thích Thành Thành sao?”

Đỗ Công không nói gì, có chút ngượng ngùng. Vu Tiểu Đồng lập tức hiểu ra, mấy cái tên đàn ông gốc này! Nhưng mà Trình Hàn Lang còn đáng giá một chút, Đỗ Công đã định trước là đến cuối cùng sẽ trắng tay.

“Kỳ thực tôi chưa từng nghĩ đến thật sự ở bên thằng bé thế nào.” Đỗ Công bỗng nhiên nói một câu như vậy, Vu Tiểu Đồng nhìn y, chờ y nói xong.

“Có một số thứ ấy! Nhìn thì tốt vô cùng, nếu như ngày nào đó trở thành của mình rồi, lại không để ý nữa, nhìn Thành Thành như bây giờ rất tốt. Thỉnh thoảng đến nhà bọn họ ké một bữa cơm, chọc ghẹo Trình Hàn Lang, cũng không tệ.”

“Theo tôi nghĩ, gia đình anh không có điều kiện như Trình Hàn Lang thì tương lai cứ kết hôn như bình thường là hay nhất.”

Đỗ Công gật đầu, những lời này mặc dù sắc nhọn, nhưng lại rất là hiện thực. Y muốn lảng tránh cái đề tài này, liền hỏi Vu Tiểu Đồng: “Vậy còn cô? Cô định khi nào thì tìm người đây, đã lên đại học rồi, cũng chả thấy cô có chút hình dáng nữ sinh nào.”

“Tôi há! Không định tìm đâu!” Về mặt Vu Tiểu Đồng mang theo biểu tình không có hứng thú.

“Không tìm?” Đỗ Công tròn to hai mắt nhìn Vu Tiểu Đồng.

“Đúng vậy, người như tôi ấy, chỉ thích hợp làm bạn bè với con trai thôi, không hợp làm người yêu. Anh nhìn một chút coi có đứa con trai nào thích người như tôi không? Người như tôi sẽ không mang lại cho người khác cảm giác của con gái, đồng thời họ cũng sẽ không tìm được cảm giác yêu đương đâu, bảo tôi làm nũng trong lòng con trai, còn không bằng trực tiếp chặt hai đầu ngón tay của tôi đi!”

“Ha ha... ” Đỗ Công bật cười, y vừa cười vừa nói: “Cô nói cũng có lý, nhưng mà cũng không hoàn toàn đúng, dù sao cũng có người không nghĩ giống

những người khác, sao đột nhiên cô lại có loại ý nghĩ này chứ! Có chút quá bi quan không?”

Vu Tiểu Đồng bĩu môi, “Tôi đây không phải là bi quan, tôi căn bản không để trong lòng nhé. Yêu hay không yêu gì, những lời vừa rồi đều là một đứa con trai nói với tôi đó, tôi thấy nói cũng có lý. Dù sao thì chuyện kết hôn vẫn còn lâu, bây giờ tôi chỉ muốn để người nhà tôi sống tốt chút là được rồi.”

Đỗ Công cũng không nói thêm gì nữa, thoải mái quá cũng không được, trêu chọc quá lại sợ... Y lại hỏi tới chuyện chính, “Ba cô như thế nào rồi? Chiều ngày mốt làm phẫu thuật sao?”

“Đã kiểm tra rồi, cũng không có vấn đề gì, ngày nào tìm tôi cũng như bị treo lên, thực sự khó khăn là hai ngày sau khi làm phẫu thuật kia, thực sự sợ là sẽ có phản ứng không tốt.”

Đỗ Công thở dài nói với Vu Tiểu Đồng: “Đừng suy nghĩ nhiều như vậy, chiều mốt làm xong chẳng phải sẽ biết rồi sao! Hai ngày này cô cũng nghỉ ngơi một chút đi, đừng để cuối cùng ba cô ốm rồi, cô lại nằm ra đó.”

“Anh nói cái gì đó hả?” Vu Tiểu Đồng giờ nắm đầm lên.

“Cô nhìn một cái xem, cái tình con lừa lại nổi lên...”

...

“Tiểu Đồng, cậu vẫn khỏe chứ? Mấy ngày nay ngay cả tin nhắn cậu cũng không trả lời đó! Hic...” Thành Thành nhăn xuống nút gửi đi, len lén bỏ đi động vào trong học bàn, ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn cô giáo, cô giáo không có phát hiện. Lúc này Thành Thành mới thở dài một hơi.

Thành Thành đưa tay vào trong học bàn, cầm lấy điện thoại di động. Một là để khi điện thoại rung khỏi phát ra tiếng vang quá lớn, hai là nó muốn thấy tin nhắn của Vu Tiểu Đồng ngay khi vừa gửi tới. Kết quả đợi sắp hết một tiết, cũng không hề thấy điện thoại có động tĩnh gì, Thành Thành bắt đầu lo lắng.

Đã mấy ngày rồi! Thành Thành gọi điện thoại cho Vu Tiểu Đồng không được, gửi tin nhắn cũng không trả lời. Hôm đó Vu Tiểu Đồng nói có chút chuyện khiến Thành Thành rất lo lắng, thế nhưng vẫn chưa có thời gian đến nhà cô bé xem thế nào. Càng nghĩ trong lòng càng không yên, Thành Thành không tự chủ được càng nắm chặt di động trong tay.

“Trình Thành, em nói xem mấy câu sai ngữ pháp trong đề này sửa thế nào.”

Cô giáo ở trên bục giảng thấy Thành Thành ở dưới lén lút như quân nhân đào ngũ, cố ý gọi nó đứng lên. Bạn học ngồi cùng bàn với Thành Thành chột nó một cái, Thành Thành mới phản ứng được, nhanh chóng đứng dậy, đầy ghế phát ra tiếng vang thật lớn.

“À...” Thành Thành nhìn chằm chằm tờ đề hồi lâu, sau đó trả lời: “Câu A thì đổi toàn bộ dấu chấm chéo phía trước thành dấu phẩy, bởi vì đây là ngắt câu dài, câu B thì đổi dấu ngoặc kép thành dấu ký hiệu tên sách...” Thành Thành đột nhiên cảm thấy điện thoại trong học bàn có rung động, nó vội vàng cúi đầu nhìn thoáng qua, sau đó lại tiếp tục nói: “Câu C không nên dùng dấu chấm lửng ạ?” (Dấu chấm chéo 、 - dấu này như dấu / của mình. Dấu ký hiệu tên sách: 《 》 - công dụng như tên. Dấu chấm lửng: - của bên đó là 6 chấm gấp đôi bên mình, công dụng như nhau. Cô kêu là sửa câu sai ngữ pháp, lúc bạn chột em mới biết bị kêu nên em ko để ý là cô và đề yêu cầu sửa cái gì, thay vì sửa ngữ pháp em đi sửa dấu câu.)

Thành Thành nhìn giáo viên, giáo viên đi xuống. Nó không hiểu vì sao mọi người xung quanh đều cười, giáo viên thì nhìn nó đầy hứng thú nói: “Câu D thì sao?”

Thành Thành nhanh chóng cúi đầu xuống nhìn đề bài, đầu mày nhăn chặt lại. “Câu D, hình như em không làm được ạ... Nhưng mà, cô ơi, hình như em nhìn ra chỗ sai khác, em nghĩ câu này có gì sai sai, từ ngữ phía trước sắp xếp không đúng lắm.”

“Ha ha...” Lúc này cả bốn phía đều là tiếng cười, Thành Thành ngượng ngùng không thôi, cúi đầu nhìn đề bài kia một chút, mới phát hiện đây là đề sửa câu sai ngữ pháp. Giáo viên chỉ chốc lát đã đi tới, đưa tay với nó. “Đưa cho cô!”

Thành Thành do dự một hồi, vẫn là nộp điện thoại di động ra. Lúc nó cầm lên còn muốn nhìn tin nhắn một cái, kết quả cũng không có cái dừng khí đó, đến lúc hết giờ học cả người nặng nề tâm sự, lần này xong rồi, điện thoại di động cũng bị tịch thu mất, nó biết nói sao với Trình Hàn Lang đây.

Buổi trưa, Trình Hàn Lang chờ Thành Thành ở cổng trường, hắn ở cách đó không xa nhìn Thành Thành đi đến bên này, sắc mặt nó cứng nhắc, tuy rằng vẫn miễn cưỡng nở nụ cười với hắn một chút, nhưng vẫn không thể gạt được đôi mắt của Trình Hàn Lang.

“Làm sao vậy? Chịu oan ức gì sao?” Trình Hàn Lang sờ sờ mắt của nó rồi dịu dàng hỏi.

Trình Hàn Lang càng như vậy, Thành Thành càng không dám nói. Tuy rằng nó biết Trình Hàn Lang cũng sẽ chỉ răn dạy nó vài câu, thế nhưng nó vừa nghĩ tới Trình Hàn Lang đen mặt thì đã sợ.

“Không sao, chỉ là có chút khó chịu thôi. Đi thôi ạ, không sao đâu...”

Thành Thành đẩy đẩy Trình Hàn Lang một chút, muốn hắn nhanh chóng lên xe, nó vừa nói như vậy, Trình Hàn Lang cũng nhất quyết không động dậy, biết nó chắc chắn là đang nói dối, Trình Hàn Lang kéo Thành Thành đến trước mặt, cúi đầu hỏi: “Khó chịu ở đâu?”

Thành Thành căn môi suy nghĩ thật lâu, cuối cùng nghĩ ra một đáp án. “Em lo lắng cho Vu Tiểu Đồng.”

Mặt Trình Hàn Lang đen xì, “Em nhớ nó nhớ đến khó chịu hả?”

“Không phải mà, lần trước cậu ấy nói tới nhà mình ăn cơm, sau đó trong nhà có chuyện lại không tới, trong khoảng thời gian này không liên lạc được với cậu ấy, em có chút lo lắng thôi.”

“Có cái việc này thôi, em nói thẳng không phải được rồi sao? Làm anh mất công lo lắng.” Trình Hàn Lang nhéo mặt Thành Thành một cái rồi nói: “Được rồi, chúng ta đến nhà họ xem thì chẳng phải sẽ biết rồi sao?”

A, Trình Hàn Lang vừa nói như vậy, Thành Thành đã yên tâm lại. Nói xong, Trình Hàn Lang quay đầu xe, lái về hướng nhà Vu Tiểu Đồng.

Bạn đang đọc truyện *Án Tỉ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115

“Ca phẫu thuật sắp bắt đầu rồi, lúc này chú vẫn rất tốt đúng không?” Đỗ Công chạy tới, xin nghỉ nhiều ngày như vậy, y và quản lý cũng có xích mích, cuối cùng là không làm việc nữa, nhưng thật ra cả người cũng thoải mái.

“Nhanh lên, ba tôi sắp được đẩy đi rồi, tôi căng thẳng quá đi mất!” Vu Tiểu Đồng không ngừng nhìn vào trong phòng, hiện tại trong phòng toàn là bác sĩ, cô bé chỉ có thể đứng ở bên ngoài.

“Không có chuyện gì đâu, đừng lo lắng.” Đỗ Công cười cười với Vu Tiểu Đồng.

“Không phải ba anh đương nhiên anh không lo lắng!” Vu Tiểu Đồng bỏ lại một câu như vậy.

Đỗ Công lại bị chọc cho giận xanh mặt, “Cái con nhóc chết tiệt như cô thật là khiến cho người ta... Được rồi, tôi cũng không thêm tính toán với cô nữa, thích làm gì thì làm đi, tôi ở đây chờ chú tới tôi hiểu kính.”

Đỗ Công trừng mắt với Vu Tiểu Đồng một cái, không nói nữa, Vu Tiểu Đồng nhìn cái bộ dáng tức sống tức chết của y thì suýt chút đã bật cười, trong lòng thì ngược lại cảm thấy nhẹ nhõm hơn không ít, xem ra Đỗ Công làm công cụ giải trí cũng thích hợp lắm.

“Tiểu Đồng!”

Vu Tiểu Đồng hơi nghiêng đầu, sừng sốt. Thành Thành đang chạy qua bên này, ở phía sau là Trình Hàn Lang đang đi tới. Lần này coi như xong rồi. Đưa nhỏ hay suy nghĩ như Thành Thành mà biết chuyện này, cuối cùng Vu Tiểu Đồng còn phải an ủi nó.

“Tại sao chuyện lớn như vậy cũng không nói với mình chứ?” Quả nhiên, Thành Thành đi tới, thờ hờn hờn, còn cả một bộ dáng bị tổn thương. Bây giờ Vu Tiểu Đồng muốn cười cũng cười không nổi, chỉ có thể dùng vẻ mặt xin lỗi nhìn Thành Thành.

Trình Hàn Lang có chút bất đắc dĩ, nhìn vẻ mặt giận hờn của Thành Thành nhìn không được đi lên phía trước nâng mặt Thành Thành lên. “Được rồi, em không hỏi xem chú thế nào rồi còn ở đó suy nghĩ vớ vẩn.”

Trình Hàn Lang nói xong thì quay đầu lại nhìn Vu Tiểu Đồng: “Tình hình của chú bây giờ thế nào rồi?”

Vu Tiểu Đồng còn chưa lên tiếng, Đỗ Công ở cách đó không xa đã đằng hắng một cái, lúc này Trình Hàn Lang mới phát hiện Đỗ Công đang ở đây. Đỗ Công nhìn hẩn một cái rồi nói: “Giờ này mới thấy tao hả! Lát nữa ba cô ấy sẽ được đẩy vào phòng phẫu thuật, rồi chờ phẫu thuật kết thúc thôi.”

Trình Hàn Lang gật đầu, Thành Thành nhìn không được tiến đến phía trước hỏi: “Mình nghe hàng xóm nhà cậu nói còn phải đối thận mà! Chắc là rất phức tạp đúng không?”

Vu Tiểu Đồng chưa kịp trả lời, người trong phòng đã chen nhau đi ra, Vu Tiểu Đồng nhanh chóng chạy tới, không biết vì sao, rõ ràng trong lòng rất tin tưởng rằng chắc chắn sẽ thành công, nhưng khi thấy người được đẩy đi là ba mình, lại vẫn sợ đây là lần gặp cuối. Vu Tiểu Đồng vừa đi vừa rơi nước mắt, ba cô bé đã nhắm hai mắt lại, đeo bình dưỡng khí, từ từ bị đẩy đến nơi cô bé không thể đi vào. Vu Tiểu Đồng nhìn cánh cửa dần dần đóng lại, khoảnh khắc đó trái tim như bắt đầu ngừng đập.

“Bọn mình có thể giúp đỡ gì không? Tiểu Đồng, tiền bạc có khó khăn gì không? Bọn mình cũng có thể hỗ trợ góp thêm một chút.” Thành Thành ngồi vào bên cạnh Vu Tiểu Đồng, sốt ruột hỏi.

Vu Tiểu Đồng miễn cưỡng cười cười, vỗ vỗ vai Thành Thành rồi nói: “Không có gì đâu... Vấn đề không có gì lớn, cậu có thể đến thăm là mình đã rất thỏa mãn rồi.”

“Tiểu Đồng, trước giờ mình chưa bao giờ thấy cậu như vậy, mỗi lần nói chuyện với mình cậu đều nói thẳng ra, lần này lại khách sáo như vậy, mình thực sự nghĩ giữa bọn mình thì không cần như vậy đâu. Đến cả anh Đỗ cũng có thể giúp cậu một tay, mình lại chỉ có thể đứng nhìn.”

Vu Tiểu Đồng nhìn Thành Thành, có chút hết cách nói: “Bây giờ cậu và anh cậu đều bận, nên mình mới không nói với hai người, Đỗ Công anh ta rảnh rồi cả ngày, tự chạy qua đây đỡ chứ, cậu đừng suy nghĩ nhiều.”

“Nhưng mình muốn giúp cậu một chút, mình chưa từng giúp cậu được gì, toàn là cậu giúp đỡ mình, từ nhỏ đã như vậy rồi.” Thành Thành thờ dài, trong lòng của nó có một đồng lòng muốn nói, thế nhưng nó biết bây giờ không phải là lúc để nói, có thể nguyên nhân chính là do bản thân nó, nên Vu Tiểu Đồng mới có chút trốn tránh.

...

“Tiểu Đồng, tiền nằm viện lúc trước đã thanh toán xong rồi, tiền phẫu thuật này nọ cũng sắp xong rồi. Nhưng người ta lại đang hỏi tiền thế chấp sau này đó con.” Không biết từ lúc nào, mẹ Vu Tiểu Đồng đã đi ra, ở bệnh viện mấy ngày liên tục, hai mắt của bà đã sưng đến đỏ bừng, thoát nhìn như đã già đi hơn mười tuổi.

“Mẹ, sao mẹ lại ra đây? Đi ngủ một lát trước đi ạ! Đã vài ngày không chợp mắt rồi.” Vu Tiểu Đồng vội vàng chạy tới.

“Mẹ làm sao mà ngủ được đây! Tim như đang treo lơ lửng đây này!” Mẹ Vu Tiểu Đồng thờ dài, vẻ mặt lo lắng cùng ngồi ở bên ngoài chờ đợi.

Lúc này, Trình Hàn Lang và Đỗ Công đang ngồi chung một chỗ. Trình Hàn Lang nghe thấy câu nói của mẹ Vu Tiểu Đồng, trực tiếp muốn lấy ví tiền ra. Đỗ Công chặn tay hắn lại, Trình Hàn Lang có chút buồn bực, nói với Đỗ Công: “Tao biết đưa cho Vu Tiểu Đồng nó sẽ không lấy, tao cũng hiểu nó nghĩ như thế nào, tiền này coi như là của mày đi, mày cũng đừng phí sức như vậy làm gì, nếu không thì làm bạn bè nhiều năm như vậy cũng thật là vô nghĩa.”

“Tao nhất định sẽ trả lại cho mày, nhưng mày phải chờ một đoạn thời gian đó.” Đỗ Công nhận tấm lòng này của Trình Hàn Lang, còn đặc biệt nhấn mạnh một câu.

“Lúc nào mày tiện là được rồi!”

Đỗ Công quay đầu, nhìn ngọn đèn sáng trên phòng phẫu thuật, mới qua 20 phút, sự dày vò dài đằng đẳng mà.

“Anh!” Thành Thành đã đi tới, ngồi xổm bên cạnh Trình Hàn Lang, ngẩng đầu lên nói với hắn: “Chúng ta có thể giúp một tay không? Kỳ thực ca phẫu thuật này phải tốn rất nhiều tiền, em biết Tiểu Đồng ngại mở miệng.”

“Anh đã giúp rồi, em đừng nói ra việc này là được, nào, đứng lên nào, trên mặt đất lạnh đó.” Trình Hàn Lang kéo nó lên, để nó ngồi bên cạnh mình, “Đói không?” Trình Hàn Lang sờ sờ bụng Thành Thành. “Nếu như em đói thì anh đi mua ít đồ ăn về.”

“Em không có đói bụng, anh đói sao? Anh đói thì em đi mua.” Thành Thành muốn đứng lên.

“Bây giờ anh chưa có đói bụng.” Trình Hàn Lang đê Thành Thành xuống, sau đó hỏi: “Buổi chiều có đi học không?”

“Em không muốn đi, em muốn ở đây với mọi người.” Thành Thành nhìn Trình Hàn Lang cầu xin.

Trình Hàn Lang nhìn cái bộ dạng này của nó, cũng không nói được cái gì, cuối cùng gật đầu đáp ứng.

Chẳng được bao lâu, điện thoại của Trình Hàn Lang đã vang lên ba lần, đều là chuyện trong công ty. Mặc dù Tiểu Khê là trợ thủ đắc lực của Trình Hàn Lang, nhưng có vài vị khách không tự mình tiếp đón thì không hay. Đỗ Công nhìn về mặt của Trình Hàn Lang liền biết nhất định là Trình Hàn Lang có việc, bèn đi tới khuyên Trình Hàn Lang về công ty trước.

“Anh về trước một chuyến, nếu như em muốn ăn cái gì thì lát nữa gọi điện nói cho anh biết, khi nào tới anh mang cho em.” Trình Hàn Lang để áo khoác lại cho Thành Thành, bảo nó lạnh thì mặc vào, nói xong Trình Hàn Lang tự mình đi ra ngoài.

Đỗ Công nhìn Thành Thành một chút, không muốn cứ ngồi chờ không như vậy, vì vậy y tiến đến bên cạnh Thành Thành, vừa nhéo mặt của nó vừa trêu chọc hỏi: “Anh em bây giờ đối với em không tệ nha?”

Thành Thành cười đến phải gọi là thích thú, Đỗ Công thấy vậy trong lòng cũng ngứa ngáy. Trình Hàn Lang làm nhiều chuyện xấu như vậy Thành Thành còn một lòng một dạ, ông trời có còn công bằng hay không, có người có thể ngồi chờ người khác đưa cơm cho, có người lại phải tự mình bung cơm dâng lên cho người khác, hơn nữa người ta còn chưa chắc thích ăn.

“Đừng có theo anh em mãi như vậy, nếu như nó thực sự làm sai cái gì thì em phải đối nghịch với nó!”

Hử? Thành Thành có chút kinh ngạc nhìn Đỗ Công, “Vì sao ạ?”

“Bây giờ thân phận của em đã thay đổi rồi, em không thể nhân nhượng nó giống như trước đây nữa. Dựa vào cái gì mà người thua thiệt luôn là em? Hờ ra một chút cũng phải để ý mặt mũi cho nó nhìn.”

“Nhưng lần trước em đối nghịch với anh em giống như anh nói ấy, em mới trả lời lại một câu thôi, anh em nói sẽ cho em một bạt tai, nên lần sau em không dám nữa.” Thành Thành thoáng cái đã nhớ tới chuyện này, tim đập có chút nhanh mà nhìn Đỗ Công.

“Bây giờ nó còn đánh em hả?” Đỗ Công nghiêng răng ken két, quay qua rồi nói với Thành Thành rằng: “Lần sau nó đánh em nữa thì em cũng đánh lại nó.”

“Em đánh không lại đâu, anh ấy nắm cánh tay của em là ngay cả nhích em cũng không nhích được. Hơn nữa, em cũng không nổi.” Thành Thành có chút ngượng ngùng.

Cái câu phía sau mới là then chốt đúng không? Đỗ Công nghĩ đến đây thì mi mắt cũng sắp bốc lửa đến nơi, y làm vẻ mặt nghiêm trọng nói với Thành Thành: “Nói như em vậy là không đúng, nếu như em cứ làm bên bị động, luôn cam chịu để nó khi dễ, một ngày nào đó nó sẽ chán em.”

“Vì sao?” Thành Thành thoáng cái đã khăn trương lên, nhìn nhìn Đỗ Công.

“Bởi vì đàn ông đều có ham muốn chinh phục thách thức, nếu như em luôn nhẫn nhục chịu đựng, nó sẽ không bao giờ có cảm giác thành tựu, lâu ngày ai mà không chán chứ? Em suy nghĩ thật kỹ đi, có phải là em càng nghe lời thì anh em lại càng thích dạy bảo em không?”

Thành Thành tỉ mỉ suy nghĩ một chút, hình như thật sự có chuyện như vậy, gần đây quả thật là Trình Hàn Lang thường xuyên bắt nạt với nó, chẳng lẽ là do nguyên nhân này?

“Anh còn có thể lừa em sao! Bình thường anh không có gặp được em, lâu ngày như vậy mới gặp nhau được một lần thế này, nhất định phải dạy em thêm mấy câu chứ! Em còn quá nhỏ, chưa hiểu được kỳ thật tình cảm là cần phải tranh giành.”

Thành Thành có hứng thú vô cùng, thật không nhìn ra Đỗ Công cũng là một chuyên gia tình yêu. Ngồi một bên nói chuyện phiếm, tâm trạng lo lắng cũng đỡ hơn một chút. Thành Thành vội vàng nhìn Đỗ Công ý bảo y nói tiếp. Trước giờ nó không hề biết thì ra trong tình yêu có nhiều kiến thức như vậy, nó còn tưởng rằng chỉ cần đôi bên đều yêu đối phương là được rồi chứ.

“Cái này chính là tình yêu đó, anh bị thua thiệt nhiều rồi. Trước đây anh tìm đối tượng không được mấy tháng đã chia tay, nên anh đã tổng kết lại kinh nghiệm, sau đó anh liền nhận ra, cái này chỉ dựa vào một lòng nhiệt huyết là không được, phải có kỹ xảo, em muốn nghe sao?”

Thấy Thành Thành nhanh chóng bu lại, Đỗ Công thâm cười xấu xa, Trình Hàn Lang, tao đánh không lại mày, tao còn không thể chinh phục mày sao?

“Cái thằng này á, cũng có chút đề tiện. Em càng tăng bốc nó, nó lại càng không coi em ra gì. Nhưng nếu như em không đối tốt với nó, nó lại oán giận em, cho nên em phải nắm bắt cho tốt cái quy luật này. Em phải cho nó ăn ngọt hai ngày, rồi lại cho nó ăn khổ hai ngày; cho nó ăn ngọt hai ngày, rồi lại cho nó ăn khổ hai ngày... Cứ như nó như vậy, nó nhất định sẽ không thể rời xa em.”

Thành Thành nhíu chặt chân mày, “Thật sao? Nhưng như vậy thì thật sự khó quá, làm sao cạnh tranh được như thế ạ?”

Đỗ Công bỗng nhiên bật cười, “Ai cần em cạnh tranh như vậy đâu? Chỉ là một cái ví dụ thôi, em phải dự đoán cho chính xác, chuyện này là chỉ có thể tự hiểu chứ không thể chỉ bằng lời được. Mỗi người mỗi khác mà, em phải tự tổng kết ra phương pháp thích hợp cho hai người bọn em.”

Thấy Thành Thành vẫn mưng mưng mặt mê man, Đỗ Công ghé vào lỗ tai nó nói: “Bây giờ em còn thiếu việc để nó chịu khổ, hiểu chưa...”

Vu Tiểu Đồng ngồi ở phía xa nhìn Đỗ Công mặt mày hớn hờ ở đó huyền thuyên, tròng mắt liếc y, biết y tuyệt đối không làm chuyện gì tốt. Vu Tiểu Đồng nhẹ nhàng ngửa đầu ra sau, tựa lên cạnh cửa băng ghế dài, chờ đợi khoảng thời gian dần vụt của bước ngoặt đầu tiên trong đời.

Bạn đang đọc truyện *Án Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116

Trình Hàn Lang đi từ trong công ty ra, vừa đi vừa nhìn đồng hồ. Đã hơn 8 giờ rồi, không biết Thành Thành đã ăn cái gì chưa, nghĩ vậy, Trình Hàn Lang lấy điện thoại di động ra gọi cho Thành Thành.

"Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được..."

"Hửm?" Trình Hàn Lang buồn bực, gọi lại một lần nữa, vẫn là tắt máy, bây giờ mà tắt máy cái gì chứ! Hết pin sao?

Trình Hàn Lang vào một cửa hàng thức ăn, đặt một vài món ăn rồi lái xe về hướng bệnh viện. Không chủ động gọi cho mình, báo cho mình biết tình hình thì thôi, còn tắt máy điện thoại nữa. Nghĩ đến đây, Trình Hàn Lang lại cau kinh trong lòng, gần đây không biết làm sao nữa, có thể là do chuyện công ty bận bịu không ngừng, rất dễ nổi nóng.

Trình Hàn Lang đi tới cửa phòng phẫu thuật, phát hiện mọi người không còn ở nơi này nữa. Hắn muốn gọi điện cho Thành Thành, nhưng bắt chợt lại nhớ đến điện thoại của nó đã tắt máy rồi, lại bấm số Đỗ Công.

"Nè, tao nói cho mày biết nha Trình Hàn Lang, phẫu thuật rất thành công, bây giờ mọi người đều đang ở phòng hồi sức đó."

Trình Hàn Lang nghe vậy thì vô cùng vui vẻ, cuối cùng cũng không có đến vô ích. Hắn lại hỏi: "Thành Thành đâu?"

"Thành Thành hả... Đang vui vẻ với Vu Tiểu Đồng bên này nè, tạm thời thằng bé vẫn chưa muốn nói chuyện với mày, được rồi, tao cúp trước đây, qua đây rồi nói."

Trình Hàn Lang cúp điện thoại, vẻ mặt khó hiểu. Cái gì gọi là tạm thời chưa muốn nói chuyện với mình chứ?

Thành Thành đang loay quanh một mình trước cửa phòng, Đỗ Công thấy vậy thì nói: "Sao không đi vào đi?"

"Em đợi anh em, anh đi vào trước đi!" Thành Thành vừa nói vừa ngóng về phía xa xa.

Đỗ Công vội vàng kéo Thành Thành quá, "Em xem em đi, mấy lời hồi chiều anh nói với em đều vô ích đúng không? Em không thể đi vào ngò một chút sao, cũng không phải là nó tìm không được."

Thành Thành nhìn Đỗ Công một chút, lúc này mới nhớ đến lúc chiều hôm nay Đỗ Công đã dạy cho nó một khóa học. Nhớ đến đó, Thành Thành mới ý thức được nó lại mắc bệnh cũ rồi. Nó nhìn ánh mắt khích lệ của Đỗ Công rồi ra về kiên định đi vào phòng.

Lúc Trình Hàn Lang đi vào, thấy Thành Thành đang vui vẻ náo nhiệt với Đỗ Công ở góc phòng, Vu Tiểu Đồng ở trong phòng chăm sóc ba cô bé, xem ra ông vẫn chưa tỉnh lại. Trình Hàn Lang thấy vậy cũng không tiện đi qua quấy rầy, lại thuận tiện đi về phía góc phòng.

"A! Có cơm ăn, bụng em đói cồn cào rồi." Thành Thành vừa nói vừa nhào về phía Trình Hàn Lang, cầm hai phần cơm, đưa một phần cho Đỗ Công, giữ lại một phần cho mình ăn. Trình Hàn Lang xách theo đồ đạc này nọ, nhìn hai người kia không coi ai ra gì mà ăn cơm, trong lòng dần dần nổi lửa.

Mình đi tới đây không những không thêm hỏi gì, mà thấy com còn nồng nhiệt hơn thấy mình. Trình Hàn Lang cảm tức nhìn Thành Thành, tay cầm đĩa của Thành Thành run lên một cái, nhưng mà chỉ cần cúi đầu ăn, cứ kiên trì chắc là cũng không sao đâu ha! Hôm nay là ngày để anh ấy khổ đó, ngày mai sẽ có thể nói rõ ràng.

You'll also like

[Danmei] Đại ca by KarRoy-Wang7

[Danmei] Đại ca

By KarRoy-Wang7

11.8K 394

Tên gốc: 大哥

Tác giả: Priest

Chuyển ngữ: QT đại hiệp

Edit: Yên

Beta: Thần Mông Quảng Đại & Yên

Thể loại: Hiện đại, niên hạ, nguy huynh đệ, cường cường: 1x1

Couple: Nguy Khiêm x Tiểu Viễn

Tình trạng: On going (3 quyển + 2 PN)

-----Giới thiệu-----

Gã thiếu niên Nguy Khiêm, mười ba mười bốn tuổi không cha không mẹ, đeo bông thêm con em cùng mẹ khác cha, cuộc sống khó khăn, đã thế lại còn nhặt được một thằng nhãi lang thang mặt dày bám dính lấy mình, đặt tên là Tiểu Viễn.

Nguy Khiêm ngay cả nằm mơ cũng muốn trở nên nổi bật, là người coi tiền hơn mạng sống, nửa đời trước mình đồng da sắt cố lợi ngược dòng, lấy công thành danh toại làm nhiệm vụ quan trọng nhất, vất vả lắm mới góc đầu lên được, tưởng rằng đã nhìn thấy bình minh của vận mệnh, ai ngờ Tiểu Viễn đột nhiên bị bệnh thần kinh - đặc biệt thích nam giới, còn chuyên môn dõi theo mình, quệt thêm hai nét bút "bị - đại nghịch bất đạo" và "bị - dĩ hạ phạm thượng" cực kỳ bắt mắt trong cái cuộc đời chết tiệt này.

Bắt Tiểu Tâm [Hoàn] by Faker1827

Bắt Tiểu Tâm [Hoàn]

By Faker1827

7.6K 96

(Tạm dịch: Không cần thận)

Tác Giả: Kiều Tu Hồ La Bạc

Thể loại: hiện đại, niên hạ, hỗn hỗn học sinh công X mù màu lão sư thụ, HE

CP chính: Thường Kiện x Hà Luật

CP phụ: Vương Dục Sâm x Cam Tuyền

Độ dài: 27 chương+6 phiên ngoại

Edit: Tiểu Linh Dương

[VĂN ÁN]

Tiểu công giúp muội muội đi học thay, trong lúc vô tình phát hiện vị lão sư này bị bệnh mù màu. Vì thế nên thường xuyên hỗ trợ, đi theo lão sư làm bằng hữu. Sau lại liên phát hiện mình thích ở bên lão sư. Rồi tiểu công truy, tiểu thụ trốn, sau tiểu thụ lại cũng ý thức được mình thích tiểu công, lưỡng tình tương duyệt như vậy liền HE.

[Source: <https://vanthulau.wordpress.com>]

[Danmei] Chiết chi by KarRoy-Wang7

[Danmei] Chiết chi

By KarRoy-Wang7

20.3K 577

Tên gốc: 折枝 (nhánh cây gãy)

Tên cũ: Giai Hạ Tù

Tác giả: Khốn Ý Ngụy Lâu 困倚危楼

Couple: Đoàn Lăng x Lục Tu Văn

Editor: Quay Tay Đại nhon* (Rất Nhiều Tiền)

Thể loại: cổ trang, niên hạ, tình hữu độc chung (1x1), thanh mai trúc mã, trước ngược thụ sau ngược công, HE

Tình trạng: Hoàn (20 chương + 3 PN)

---- Văn án -----

Kẻ thù không đội trời chung ngày trước cuối cùng đã rơi vào trong tay Đoàn Lăng, thế nhưng...

[Danmei] Tịnh phi dương quang by KarRoy-Wang7

[Danmei] Tịnh phi dương quang

By KarRoy-Wang7

25.3K 931

Tác giả: Phong Lộng

Thể loại: hiện đại đô thị, 1x1, ngược luyện tàn tâm, HE

Edit: Nguyệt Cẩm Văn

Couple: Quân Duyệt x An Nhiên

Tình trạng: Hoàn (2 quyển)

----- Văn án -----

Đại gia tộc hắc đạo thời trước bị lụi bại, con út của Hà gia là Quân Duyệt ngây thơ khờ dại tùy hứng, từ ngày sinh ra đã được nghìn vạn người nâng trong lòng bàn tay, sau khi mất đi sự bảo hộ của cha và anh trai, phút chốc chỉ còn lại hai bàn tay trắng.

Mà người đã từng là luyện nhân kiêm vệ sĩ - An Nhiên anh tuấn chói mắt, lại dùng thủ đoạn hơn người trở thành tân hắc đạo đế vương.

Quân Duyệt mai danh ẩn tích, quyết định chạy trốn quá khứ hiển hách và tình cảm khắc cốt ghi tâm khi xưa. An Nhiên thì ngược lại, phát thông cáo khắp nơi, điều động thủ hạ, phát thế không cho phép Quân Duyệt trốn thoát.

Truy đuổi và bị truy đuổi,

Chinh phục và được chinh phục,

Một đoạn ái tình cùng hào quang, nửa đoạn ngăn trở trước kia đã chấm dứt thế nhưng, An Nhiên bị cường ngạnh chấp nhất, dùng âm điệu vương mắt dây dưa mơ hồ, rồi cuộc tiếp tục lún xuống...

[Danmei] Khát khao khôn cùng by KarRoy-Wang7

[Danmei] Khát khao khôn cùng

By KarRoy-Wang7

30.2K 894

Tên gốc: Nan Ngôn Chi Dục

Biên Dịch: Nguyễn biên dịch, linhmin biên dịch, hinoses biên dịch, Đậu Hoa biên dịch

Nhân Vật: Tiểu Mông x Lâm Gia Ngạn (Châu Mẫn)

Tình trạng: Hoàn (21 chương + 8 PN)

Thể loại: hiện đại, 1×1, HE

Chính là cuộc sống quá cô độc, muốn nghĩ đến việc lập gia đình

Gia Ngạn nói muốn có gia đình, Tiểu Mông đáp ứng, cậu liền cảm kích vì có bằng hữu khẳng khái như vậy, Gia Ngạn muốn chính mình tận hưởng hạnh phúc đó, nhưng đến khi sắp đạt được kết quả thì Tiểu Mông lại trở mặt làm trái tìm cậu băng giá. Gia Ngạn thì ngu ngốc, Tiểu Mông thì lại là người khó lường, quan hệ hai người vốn dĩ đã không thể, thế nhưng sao lại từng bước đến với nhau?

[Danmei] Mục nhiên by KarRoy-Wang7

[Danmei] Mục nhiên

By KarRoy-Wang7

151K 5K

Tác giả: Cô Quân

Tình trạng: Hoàn (75 chương + 1 PN)

Thể loại: Hiện đại, tra công x không từ thủ đoạn tự ti thụ, ngược luyện tình thâm, HE

Biên tập: Hắc Tường Vy

Hiệu chỉnh: Nhà gỗ 104

Couple: Dịch Thiên x Mục Nhiên

Văn án

"Nếu thật sự có thần linh, nếu thật sự có kiếp sau, xin hãy cho tôi một cái gia* đi..."

*Từ 'gia' có nghĩa là nhà, hoặc gia đình. Ở đây có thể hiểu đồng thời theo cả hai nghĩa, ta sẽ tùy hoàn cảnh để dịch lại

Giới thiệu:

Tại thời khắc đó, Mục Nhiên chợt nhận ra rằng, mọi chuyện không còn có thể cứu vãn được nữa. Tất cả đã đi lệch hướng kể từ ngày đầu tiên cậu gặp anh, kể từ khi cậu bất chấp thủ đoạn vì muốn giữ anh ở bên cạnh. Những tưởng rằng chỉ cần có thời gian, chỉ cần cậu thật lòng, rồi đến một lúc nào đó anh sẽ đem tình yêu trao cho cậu.

Nhưng không, là cậu đã sai rồi...

Phong Mang - Sài Ê Đản by Phanh0400

Phong Mang - Sài Ê Đản

By Phanh0400

3.9K 42

Thấy wattpad chưa có phần 1 đến phần 45 nên cop từ mạng về cho mn đọc. Xin mn quan tâm ủng hộ và k ném đá

"Điện thoại em sao lại không mở máy?" Trình Hàn Lang chất vấn Thành Thành.

Thành Thành chấn động mạnh một cái, tiêu rồi, quên mất chuyện này, mình còn một cái lỗi lầm chưa biết giải quyết như thế nào. Đỗ Công thấy sắc mặt Thành Thành thay đổi, ở bên cạnh chợt nó một cái, Thành Thành lập tức nhớ lại những lời kia của Đỗ Công, đúng vậy! Điện thoại đi động bị tịch thu cũng là có lý do, phải dừng cảm nói ra.

Trình Hàn Lang nhìn ánh mắt của Thành Thành ở đó xoay vòng vòng, còn không ngừng ra ám hiệu với Đỗ Công, sắc mặt hắn đã rất khó coi, hắn lại hỏi một câu: "Anh hỏi thì em nói xem? Tại sao đi động tắt máy? Đừng có nói với anh là em cố ý."

Thành Thành đứng lên, đón nhận ánh mắt của Trình Hàn Lang, không chút sợ hãi mà nói: "Bởi vì đi động bị tịch thu rồi."

"Bị tịch thu? Sao giáo viên lại phải tịch thu đi động của em?" Trình Hàn Lang đi về phía Thành Thành, từ trên cao nhìn xuống nó, Thành Thành cảm giác hơi thở của Trình Hàn Lang càng ngày càng nặng, nhìn không được ngẩng đầu lên liếc một cái, phát hiện Trình Hàn Lang đang tức xanh mặt nhìn nó.

"Bởi vì em nhấn tin trong giờ học." Tiếng nói càng ngày càng nhỏ, tuy rằng những lời nói ra đã được chuẩn bị trước, nhưng nói rồi lại cảm thấy chợt dạ.

"Nhấn tin? À... nhấn cho ai?" Trình Hàn Lang để tay lên vai Thành Thành, Thành Thành thoáng cái lại không nói ra khỏi miệng được.

Đỗ Công ở bên cạnh rốt cuộc liền nói: "Cho tao chứ ai, còn có thể cho ai được!" Đỗ Công vừa nhìn thấy Thành Thành sợ thành như vậy, cảm thấy thật đáng tiếc cho nó, thật là, Trình Hàn Lang dựa vào cái gì mà cứ áp chế Thành Thành như thế. Động một chút là hô to gọi nhỏ, nói không chừng Thành Thành phục tùng như vậy là do bị Trình Hàn Lang hù dọa.

"Qua đây!" Đỗ Công một hơi kéo Thành Thành qua, nói với Trình Hàn Lang: "Đừng có động một chút là lên giọng giáo huấn với thằng bé, mày có hỏi qua nó cảm thấy thế nào không? Nó là em trai mày, người trong lòng mày, chứ không phải dây tở của mày mà muốn mắng là mắng."

Trình Hàn Lang nổi khùng sau khi bị Đỗ Công nói mấy lời này, hắn nói với Đỗ Công: "Mày cho rằng chiều thằng bé là tốt với nó sao? Mày tốt với nó sao, mày để nó nhấn tin cho mày trong giờ học là tốt với nó sao?"

Đỗ Công không cam lòng tỏ ra yếu kém, kéo Thành Thành qua phía mình rồi nói: "Tao muốn nói với mày là mọi việc đều có mức độ thời, ngày nào mày cũng dạy bảo thì phải cho nó chút thoải mái chứ!"

"Làm sao mày biết là tao chưa cho? Mày có hỏi qua Thành Thành chưa?"

"Nếu như mày có cho thì Thành Thành có thể như vậy sao?" Đỗ Công cảm thấy Thành Thành đang muốn nói gì, nhanh chóng kéo kéo nó một chút, lúc này không thể xuống nước, Trình Hàn Lang càng nói như vậy, Đỗ Công càng muốn giằng co với hắn thêm.

Trong lòng Trình Hàn Lang gặp phải đã kích nghiêm trọng, hắn không dám tin nhìn Thành Thành nói: "Thì ra ở trong mắt em anh chính là con người như vậy sao, sẽ không quan tâm em, sẽ không săn sóc em, chỉ biết là mắng dạy bảo em. Đúng không?"

Thành Thành nhìn thấy biểu cảm bị tổn thương của Trình Hàn Lang thì trong lòng bỗng chốc thấy khó chịu, nó cắn môi không lên tiếng, rất muốn giải thích, thế nhưng lại sợ nó càng giải thích thì chuyện càng loạn, không thể làm gì khác hơn là đưa ánh mắt cầu cứu cho "chuyên gia tình yêu" Đỗ Công.

"Được..." Trình Hàn Lang tự gấu mà nở nụ cười một cái, "Sau này anh mặc kệ em, em thích thế nào cũng được." Nói xong câu đó Trình Hàn Lang để

com lên bàn rồi xoay người rồi đi, Thành Thành cũng không chịu được nữa, lập tức giãy khỏi tay Đỗ Công rồi chạy ra ngoài.

Đỗ Công đứng tại chỗ có chút không hiểu được, đây là có chuyện gì? Chẳng phải là một chuyện rất đơn giản thôi sao! Sao áp dụng lên Thành Thành lại trở thành bất khả thi như thế? Nghĩ đến khuôn mặt tức đến xanh mét của Trình Hàn Lang vừa rồi, Đỗ Công vẫn thấy còn có chút thành tựu, vậy cũng là làm chuyện tốt cho Thành Thành thôi, đã cho nó tiếng nói của bản thân, cũng để Thành Thành ra oai một lần.

Đỗ Công một mình ngồi trong góc phòng còn thật phần chán, y nhìn com nước trên bàn, chọn một phần ăn nhìn tương đối ngon mang qua cho Vu Tiểu Đồng.

"Làm tốt lắm!" Vu Tiểu Đồng giơ ngón tay cái về phía Đỗ Công, "Bao lâu nay tôi mới thấy anh làm được một chuyện đúng đắn như vậy, cái ông Trình Hàn Lang này đúng là nên trừng trị, Thành Thành thỉnh thoảng cũng phải trở mình một lần chứ." Vu Tiểu Đồng nói xong thì cầm hộp com ăn ngấu nghiến như hổ đói, thời gian dài như vậy cuối cùng cũng có thể an tâm thoải mái ăn một bữa cơm rồi.

Đỗ Công nhìn Vu Tiểu Đồng ở đó ăn không còn chút hình tượng gì, cũng không tính toán với câu nói vừa rồi của cô bé nữa. Đỗ Công cũng tự thở phào nhẹ nhõm, nhiều ngày như vậy y đã xem chuyện trong nhà Vu Tiểu Đồng cũng như chuyện của mình, vẫn cứ bận bịu giúp cái này cái kia, nên suy nghĩ lại chuyện của mình một chút rồi, công việc vẫn chưa có tin tức gì cả, Đỗ Công nhìn bầu trời đêm tối đen bên ngoài, nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Trình Hàn Lang không nói gì, Thành Thành vội vàng chạy đến bên kia mở cửa xe rồi ngồi vào, thở phào một cái. Anh ấy còn để mình vào xe, chắc là không có tức giận nhiều như vậy đâu. Thành Thành ở trên xe tự trách mình nhiều lần, thật không nên nghe theo anh Đỗ. Chuyện chẳng những không có chuyển biến gì tốt, dường như còn phát triển theo hướng tệ hơn.

Mở cửa nhà, Trình Hàn Lang không nói hai lời, đổi giày rồi đi tới phòng làm việc mà bản thân không thường đến, nơi đó vốn có điều kiện tốt nhưng Trình Hàn Lang rất ít khi đi vào, bình thường hẳn đều làm việc trong phòng ngủ, để còn có thể nhìn Thành Thành.

Thành Thành nhẹ nhàng đẩy cửa ra rồi chui vào, Trình Hàn Lang đang cúi đầu nhìn gì đó, không để ý đến Thành Thành chút nào. Thành Thành đi tới bên người của hắn, ngồi xổm xuống, dán mặt vào chân hắn rồi nói: "Anh, em sai rồi, cho tới bây giờ em không hề nghĩ rằng anh không quan tâm em, hôm nay là em cố ý chọc giận anh thôi, lần sau không dám nữa."

"Em không cần phải xin lỗi." Trình Hàn Lang cũng không tiếp tục làm lơ Thành Thành như nó nghĩ, chỉ không lạnh không nóng mà nói: "Em lớn rồi, có suy nghĩ của chính mình, sau này anh sẽ mặc kệ em, chính em cũng hiểu rõ cái gì nên làm cái gì không nên làm, anh cũng không nói nhiều lời dư thừa vô ích nữa, anh sẽ giữ lại những lời này để nói trong công ty, bọn họ rất hiếm khi nghe được lời của anh."

Những lời này của Trình Hàn Lang rõ ràng là nói lấy, Thành Thành biết hẳn thực sự đã bị nó tổn thương rồi, nước mắt nó cũng sắp rơi ra tới nơi. "Đừng mà! Anh, em thực sự sai rồi mà, anh để ý em đi, anh đừng mặc kệ em, anh mặc kệ em rồi em làm sao bây giờ? Em thực sự không phải cố ý đâu. Hôm nay anh Đỗ nói với em rằng chỉ cần để anh chịu khổ một chút, anh sẽ thương em, chú trọng em, nên em mới..."

"Thành Thành." Trình Hàn Lang nhàn nhạt kêu một tiếng, đỡ Thành Thành đứng lên, nhìn nó nói: "Em không cần lo lắng, sau này anh sẽ tốt với em hơn một chút, không la em răn em nữa, em không cần dùng cái cách này để khiến anh thương em, sau này anh sẽ chú ý hơn được không?"

"Đừng mà..." Sắc mặt Thành Thành cũng thay đổi, cầu xin nói: "Anh, anh đừng mặc kệ em, em biết mà, nếu như anh không dạy bảo em nữa, vậy thì thật sự là không quan tâm em nữa rồi, em nhận sai với anh mà, hôm nay em nhắn tin với Vu Tiểu Đồng trong giờ học, bị cô giáo phát hiện, tịch thu luôn điện thoại, anh khuyên răn em đi, em biết anh làm vậy là vì tốt cho em."

Sự nhẫn nại của Trình Hàn Lang đã đến giới hạn nhất định, hẳn biết mình lại sắp mềm lòng rồi. Lời nói đau lòng của Thành Thành văng vẳng bên tai, trong lòng Trình Hàn Lang xót xa từng cơn, vì sao em tin Đỗ Công mà lại không tin anh, anh thật sự đã làm đến mức khiến em phải sử dụng thủ đoạn để giành được sự quan tâm sao?

"Rốt cuộc em muốn thế nào?" Trình Hàn Lang rống lên với Thành Thành, đẩy nó sang một bên.

"Em muốn anh răn dạy em giống như trước đây, phê bình em, đừng mặc kệ em, anh mà mặc kệ em ngày mai em sẽ không đi học, ngày ngày đi làm chuyện xấu." Thành Thành cũng không quan tâm hậu quả thế nào, cái gì cũng nói ra, "Nếu anh không quan tâm em sẽ đi tìm bạn nữ nói chuyện yêu đương, ngày ngày trốn học. Tại sao phải học lại làm gì, dù sao cũng đâu có theo kịp người ta đâu..."

Trình Hàn Lang vừa nghe mấy lời này thì lập tức lời nó lên trên đầu, cầm lấy cây thước trên bàn rồi đánh vào mông và chân cùng những chỗ khác. Cuối thu nên mặc quần áo dày, Trình Hàn Lang ngại không đủ mạnh, trực tiếp kéo quần nó xuống đến đùi, đánh lên phần thịt mềm mại trắng nõn. Đây là lần thứ hai Thành Thành chân chính bị ăn đòn đúng nghĩa, lần đầu là lúc đang học tiểu học, bây giờ đã lớn như vậy rồi, không ngờ còn bị Trình Hàn Lang đánh như thế, Thành Thành xấu hổ đến nỗi muốn chui xuống đất.

Trình Hàn Lang dường như đã nổi hung, tổng cộng đánh hơn mười lần không ngừng tay, hơn nữa đều dùng lực rất lớn. Cây thước rất cứng, nước mắt Thành Thành thoáng cái đã rơi xuống, cắn răng không lên tiếng, trong lòng thì lại thoải mái, cuối cùng Trình Hàn Lang hết giận rồi, mặc dù nó phải ăn chút đau khổ, thế nhưng nó thà rằng như vậy, cũng không muốn Trình Hàn Lang cả ngày đeo mặt nạ giả dối mà săn sóc nó. 2

Trình Hàn Lang đột nhiên ném cây thước lên trên bàn, trong lòng bắt đầu mơ hồ đau đớn, hẳn biết mấy roi này khẳng định không nhẹ, chỗ Thành Thành bị đánh đã đỏ hồng một mảng, giống như là hồng chín. Trình Hàn Lang nâng mặt Thành Thành lên, mặt của nó càng nhếch nhác hơn, lớn như vậy rồi còn khóc đến tèm lem cả mặt.

"Đứng lên!" Trình Hàn Lang kéo Thành Thành lên, giúp nó mặc quần, ôm nó lên đùi. Lau nước mắt cho nó rồi nói: "Sau này có ý kiến gì thì nói cho anh biết được không? Nghe thấy em nghĩ anh như vậy anh thật sự rất đau lòng."

"Đạ... Em không dám nữa, em chỉ là muốn cho tình cảm của hai chúng ta tốt hơn một chút thôi..." Thành Thành cố sức nén lại nhưng nước mắt vẫn cứ chảy xuống ào ào.

Trình Hàn Lang yêu thương nói: "Anh nói với em bao nhiêu lần rồi, con trai không nên mau nước mắt như thế, phải kiên cường một chút biết không? Nếu như em cứ như vậy sẽ bị người ta chê cười."

"Em chỉ khóc trước mặt anh thôi, trước giờ em cũng đâu có khóc ở bên ngoài đâu." Thành Thành ngẩng đầu lên nói.

"Đánh đau sao?" Trình Hàn Lang cau mày hỏi.

"Đau... Anh đánh còn đau hơn so với người khác..." Thành Thành vô cùng tủi thân, một giọt nước mắt lớn lại tí tách lăn xuống.

"Người khác lại đánh em sao?" Trình Hàn Lang nhẹ nhàng lau đi, có chút nóng nảy hỏi.

"Không phải, em chỉ là ví dụ chút thôi, để hình dung cho sinh động, có tính tượng hình một chút." Thành Thành hít hít mũi, giải thích hết sức nghiêm túc.

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Chương 117

Lúc Thành Thành đi tắm thì phát hiện ra vết thương trên hông mình, sờ một cái thì thấy đau nhói, có thể là bị góc cạnh của thước quẹt vào rồi. Thành Thành dè dặt quỳ trong bồn tắm, nghĩ lại chuyện đã xảy ra trong cả ngày hôm nay. Từ khi nó biết chuyện xảy ra với Vu Tiểu Đồng thì lo lắng, đến khi Đỗ Công nói với nó về phương pháp yêu đương thì hưng phấn, rồi đến khi Trình Hàn Lang giận nó thì đau lòng, chuyện xảy ra ngày hôm nay nhiều lắm, Thành Thành suy đi nghĩ lại, cũng cảm thấy thật mệt mỏi.

Bài tập hôm nay còn chưa làm, xem ra chỉ có thể làm đến khuya. Bởi vì chuyện này mà không ít lần Trình Hàn Lang khuyên bảo nó, lần nào nó cũng nói Trình Hàn Lang đi ngủ trước, Trình Hàn Lang thì lại nói là mình không buồn ngủ, thức cùng nó. Kỳ thực Thành Thành biết, nếu bản thân nó đi ngủ sớm, Trình Hàn Lang cũng có thể đã ngủ từ lâu rồi.

Cửa bị đẩy ra, Thành Thành đột nhiên quay đầu lại, Trình Hàn Lang đi đến, nó vội vàng ngồi xuống bồn tắm, cũng không nghĩ tới nước là trong suốt, căn bản không che được nó. Trình Hàn Lang không có nhìn nó, chỉ bỏ một cái khăn lông lên giá treo, sau đó đi ra ngoài đóng cửa lại.

Thành Thành đi ra khỏi bồn tắm, cầm cái khăn lông lên, là một cái mới, đã ngâm qua nước xả vải, mềm ơi là mềm. Thành Thành hiểu ý của Trình Hàn Lang, chắc là anh ấy đau lòng vết thương của mình nè! Nghĩ tới đây, trong lòng Thành Thành lại dâng lên một tia ngọt ngào, nhìn vào gương cười đến nỗi mắt biến thành hình trăng khuyết.

Thành Thành mặc một cái áo choàng tắm, thắt nút thật chắc, dây áo buộc quanh vòng eo thon. Nó chỉnh lại mái tóc mềm mại một chút, bôi rất nhiều sữa dưỡng thể lên mặt và lên người, ngày nào cũng vậy, Trình Hàn Lang nói trên người nịn màng, thơm ngát hẳn mới chịu ôm. (má :v)

Trở về phòng, Trình Hàn Lang nghiêng đầu nhìn nó một cái, Thành Thành cười khúc khích với hắn, Trình Hàn Lang hừ một tiếng, tiếp tục đi đi lại lại trong phòng. Nụ cười trên mặt Thành Thành cứng đờ, vì sao mỗi lần dịu dàng thì toàn là chuyện trong nháy mắt chứ, không thể cho nhiều thêm chút xíu sao?

Thành Thành đi tới bên bàn học nhỏ của mình, định ngồi xuống làm bài tập, kết quả dùng quá nhiều sức để ngồi, đập đau cả hông, Thành Thành nhe răng một cái, Trình Hàn Lang ở bên cạnh tim thất lại. Trình Hàn Lang đi tới, kéo nó lên, kéo quần xuống muốn xem.

"Anh làm gì vậy?" Thành Thành lui về phía sau, âm mưu chạy trốn.

"Đừng làm bài tập nữa, hôm nay nghỉ một ngày đi, nằm sấp lên giường cho anh xem xem có đánh bị thương không."

"Đừng xem, anh, không có chuyện gì đâu mà." Thành Thành lui về phía sau, kết quả hết đường vừa vặn ngã sấp xuống giường, lộ ra hơn phân nửa cẳng chân trắng nõn.

Trình Hàn Lang đột nhiên cảm thấy yếu hèn căng lên, đã lâu không chạm vào nó, cũng có chút mùi vị dục vọng bị kiềm nén. Lúc này Thành Thành đang ra sức xoay mình, áo ngủ rộng thùng thình, cảnh tượng bên trong lộ ra hết không sót gì. Trình Hàn Lang nhìn một chút rồi đi tới, để nó xuống tại chỗ.

You'll also like Bất Án Sáo Lộ Xuất Bài By BellaCullen002 1.2K 48 Tác giả: Sài Kê Đan Thể loại: Ngôn tình, Đam Mỹ, Số chương: 10 TSCLTT By bau_thienbinh93 2.5K 31 TRỌNG SINH CHI LANG TẾ TỬ (HOÀN) Tác giả : Kê Áp Nhục Nguru Edit : Ly bt (bản dịch không mang mục đích thương mại . nội dung đảm bảo 50 đến 70 %) Trọng sinh , ngụy phụ tử văn , thụ phá hoại - công trắng hoa [Đam mỹ] Nghịch tập Quyển 1 By red_duck 34K 1.5K Tên gốc: Nghịch tập (tạm dịch: phản công) Tác giả: Sài Kê Đan Thể loại: Hiện đại, cường cường, phản công, điều ti thụ (điều ti: ám chỉ những người đàn ông có xuất thân thấp kém vừa nghèo vừa lùn vừa xấu, đây là cách tự xưng hô mang tính giễu cợt của bộ phận thanh niên trẻ TQ), cao phú soái ca công, hài hước, Kinh vị (hương vị Bắc Kinh, ý nói văn phong đậm chất Bắc Kinh) Ân tử - Sài kê đan By kashin 12.2K 48 Một cái giảng thuật huynh

đệ đích cuộc sống chuyện xưa. Luôn luôn một loại gặp nhau nhất định hội cả đời lưu luyến. Kia một năm hán năm tuổi, mới gặp thiếu niên trình hàn lang, từ nay về sau hán có tên, có sinh nhật, Cũng từ nay về sau, trình hàn lang trạm thành hán sinh mệnh đích một chỗ nước từ trên núi chảy xuống, Hán ở nước từ trên núi chảy xuống mê ly gian roi vào tiệm thăm. Tổng hội có người phai nhạt trình hàn lang đích nữ, Phong Thần tuần tú, quân tử như ngọc, Đơn giản là hán sau lưng đích cái kia thiếu niên, tình nguyệt bình thường quá mức sáng ngời chói mắt. Như vậy một hồi thấp đến bụi bậm lý đích tình yêu, như vậy đích thật cẩn thận, không thể nói phá. Tự bề cong để yêu em By btsforeverlove03 56.8K 1.1K Tên gốc: 拐个弯儿来爱你 Tác giả: Miêu Dã Edit: btsforeverlove03 Tình trạng bản gốc: Đã hoàn Số chương: 100 Tình trạng bản dịch: Đang tiến hành Nhân vật chính: Trì Lạc x Lục Ti [Đam Mỹ] Sự trả thù công bằng - Diệp Chi Lin... By cindywilliam96 42K 365 [Hoàn Chính Văn - Drop Phiên Ngoại] Ân Từ... By pretty_bigbang 48.9K 1.1K Văn án (Nguồn: <https://duonggiatrang21615.wordpress.com/de-con/an-tu-%E6%81%A9%E8%B5%90-ban-on/>) Một câu chuyện kể về cuộc sống của hai người anh em... Luôn có một loại gặp gỡ đã định trước sẽ khiến ta suốt đời lưu luyến. Năm nó năm tuổi kia, lần đầu gặp gỡ thiếu niên Trình Hàn Lang, từ nay về sau nó có tên, có sinh nhật. Cũng từ nay về sau, Trình Hàn Lang trở thành thác nước vũng vàng trong sinh mệnh của nó. Trong lúc nó mơ màng ở giữa thác nước đã dần dần bị chìm vào trong sâu thẳm... Sẽ luôn có người quên đi một Trình Hàn Lang đẹp đẽ, phong độ tuần tú, ôn nhu lịch lãm. Chỉ vì người thiếu niên sau lưng hán kia, quá mức sáng rực chói mắt như trăng sao. Một đoạn tình yêu thầm kín như hạt bụi, dễ đặt cẩn thận như vậy, không thể nói ra chân tướng... "Đừng làm bài tập nữa, tối nay ngủ cho ngoan với anh." Trình Hàn Lang nói nhỏ bên tai Thành Thành, hơi thở ấm áp phả vào bên tai, Thành Thành nghiêng đầu qua chỗ khác, không nói chuyện cũng không từ chối, tim đập thình thịch loạn xạ. Trình Hàn Lang cười xấu xa một chút, thì ra nhóc con này cũng muốn kia đấy.

Thành Thành đang khấn trương, Trình Hàn Lang bỗng nhiên đứng dậy đi ra ngoài, trái tim ngập tràn mong đợi của Thành Thành thoáng cái đã rơi vào hư không. Có phải là không muốn làm không? Thành Thành nghĩ, có phải là chán ghét mình, không có hứng thú không?

Trình Hàn Lang đi lấy cao giảm đau trong phòng, rồi tiến tới trước mặt Thành Thành nhẹ nhàng kéo nó qua nằm úp sấp trên đùi hán. Lúc này Thành Thành mới ý thức được là chuyện gì, nó nhanh chóng níu lại cái áo choàng tắm của mình, không muốn để hán thấy bộ dạng te tua như thế.

Trình Hàn Lang không để ý đến nó, trực tiếp dùng một tay đè hai cái tay nó xuống, tay kia vén áo choàng tắm lên, nhẹ nhàng cời quần lót ra. Trên hai gò thịt trắng nõn đã có vài đường vết thương rõ ràng, Trình Hàn Lang hít một hơi, quệt một chút cao ra thoa lên chỗ vết thương của nó, theo động tác xoa bóp nhẹ nhàng, Thành Thành cảm thấy vừa có chút đau vừa có chút tê, cảm giác rất thoải mái, không khỏi rên rỉ ra một chút. Dưới sự kích thích này Trình Hàn Lang cảm thấy có một luồng lửa đục mãnh liệt vọt lên bụng dưới, hơi thở của hán có chút dồn dập.

"Ngủ đi!" Trình Hàn Lang đưa lưng về phía Thành Thành, nói ra một câu như vậy.

Thành Thành à một tiếng, trong lòng như có con kiến nhỏ đang bò, khó chịu vô cùng. Nó biết nó đang xảy ra chuyện gì, Thành Thành dịch dịch qua chỗ Trình Hàn Lang một chút, cuối cùng thấy hán vẫn không phản ứng, nó nhịn không được nhỏ giọng hỏi: "Anh, anh không thích em phải không?"

Trình Hàn Lang đưa lưng về phía nó nhịn cười mà nói: "Đừng nghĩ lung tung, mau tắt đèn đi ngủ đi."

"Nhưng mà. . . lâu rồi anh không có chạm vào em."

"Không phải hôm nay anh mới đánh em sao? Em còn muốn anh chạm vào nữa hả?"

"Em không phải nói chạm như vậy. . ." Thành Thành bĩu môi, cũng không quan tâm cái gì nữa, thoát cái đã chui vào trong chăn của Trình Hàn Lang mà ôm lấy hán, hương thơm như thấm vào tim khiến Trình Hàn Lang mạnh mẽ xoay người đặt nó ở phía dưới mình. Âm mưu của Trình Hàn Lang rốt cuộc đã thành công, con môi nhỏ đã tự mắc câu.

Trình Hàn Lang hôn lên miệng của nó một cái, giọng khàn khàn nói: "Thành Thành, anh muốn em, hoàn toàn."

Thành Thành run lên một cái, nhìn ánh mắt bốc lửa của Trình Hàn Lang, có chút khấn trương nói, "Anh, em sợ, không phải anh nói đợi thi đại học xong sao?"

Trình Hàn Lang không nói gì, bàn tay bá đạo dạo chơi trên người Thành Thành, Thành Thành khẽ run lên. Ngày hôm nay Trình Hàn Lang cảm thấy bản thân hán rất muốn chiếm giữ thân thể này, muốn nó hoàn toàn thuộc về mình, muốn cảm nhận hương vị gắn kết vào một chỗ cùng với nó.

Trình Hàn Lang hôn lên miệng Thành Thành, Thành Thành nhẹ nhàng nhắm mắt lại, hưởng thụ tư vị đầu lưỡi của Trình Hàn Lang đang qua lại trong miệng nó. Trình Hàn Lang trượt từ miệng rồi đến cổ Thành Thành, trong thoáng chốc hôn lên, tư vị mê say khiến Trình Hàn Lang nhịn không được mà sa vào trong đó.

Trình Hàn Lang hôn lên cổ Trình Hàn Lang, đầu lưỡi quét qua xương quai xanh, Thành Thành rên lên khe khẽ, ôm chặt thân thể của Trình Hàn Lang hơn chút nữa. Khó chịu lắm, muốn nhiều hơn, Thành Thành khó chịu mà đứng đưa thắt lưng, Trình Hàn Lang thuận thể ngâm lấy điểm nổi trước ngực nó.

"Ừm... A.. Đừng." Thành Thành rên rỉ, cầu khẩn theo động tác liếm láp khi nặng khi nhẹ của Trình Hàn Lang. Trình Hàn Lang cảm thấy phía dưới của mình đã cứng rắn, hán dán chặt vào cơ thể của Thành Thành, cùng xoa ép cọ xát với phía dưới của nó, Thành Thành siết lấy cánh tay Trình Hàn Lang rồi lớn tiếng kêu lên, biểu hiện trên mặt gọi cảm đến khó tả, Trình Hàn Lang cảm thấy mình đã căng đến cực hạn rồi.

Hán vén chăn lên, tiến tới phía dưới của Thành Thành rồi ngâm lấy nơi đang giương cao của nó, nuốt nhả, liếm láp. Thành Thành đã đến tình trạng cực hạn, hoàn toàn bất chấp mình đang nói cái gì. Trình Hàn Lang đột nhiên bối rối gì đó lên phía sau nó, Thành Thành cảm thấy lạnh lạnh, giữa lúc nó đang hưởng thụ, lại cảm thấy một loại đau đớn kéo tới não bộ.

"A! Đừng mà..." Thành Thành chợt bắt lấy vai Trình Hàn Lang, Trình Hàn Lang cẩn thận chà xoa, chậm rãi đưa một ngón tay vào, vẫn khiến Thành Thành cảm thấy đau đớn mãnh liệt. Thành Thành muốn nắm lấy tay Trình Hàn Lang, Trình Hàn Lang lại lấy tay nó để lên cái đó của hán, mặt của Thành Thành lập tức nóng đỏ lên, căng lớn quá, hô hấp của nó có chút bất ổn mà nhìn Trình Hàn Lang.

"Anh, anh bên em... thật sự chưa từng thỏa mãn sao?"

Trình Hàn Lang không nói gì, dục vọng trong mắt đã trực tiếp trả lời vấn đề của Thành Thành. Thành Thành hôn lên miệng Trình Hàn Lang rồi nói: "Anh, anh làm đi! Em muốn để anh thỏa mãn."

Trình Hàn Lang nghe nói vậy cứ như là nghe được một lệnh đặc xá, cũng không do dự nữa, hân nhè nhàng xoa bóp phía sau Thành Thành, từ từ cắm một ngón tay vào. Thành Thành khẽ run lên, Trình Hàn Lang vỗ vỗ mông nó một chút, muốn nó thả lỏng. Thành Thành cảm thấy cũng không khó khăn như ban đầu nữa, từ từ cũng an tĩnh lại.

Tiếp tục đến ngón tay thứ hai, Thành Thành thoáng cái đã kêu lên. Không được rồi, thực sự đau quá, không cách nào mở rộng được. Trình Hàn Lang nhanh chóng nắm lấy phía trước của Thành Thành mà treu đùa, khiến Thành Thành tạm thời bị dục vọng mê hoặc, nhân cơ hội này để thả lỏng. Trình Hàn Lang đẩy ngón tay thứ hai vào, kết quả lúc kéo ra vẫn nghe thấy Thành Thành kêu thảm thiết. Trán Trình Hàn Lang cũng đổ cả mồ hôi, chưa từng nghĩ đến thể chất của Thành Thành khó thừa nhận như vậy.

"Anh, anh trực tiếp tới đi! Cứ như vậy em khó chịu..." Thành Thành đè thấp giọng nói, đầu đón không chịu nổi mà nhìn Trình Hàn Lang.

Trình Hàn Lang do dự một chút, vẫn là đè chân Thành Thành lên trước ngực, tư thế khó xử khiến mặt Thành Thành đỏ tới mang tai, Trình Hàn Lang quan sát một chút, dùng cái đó nhẹ vuốt ở lỗ vào của Thành Thành, Thành Thành rên ra một tiếng. Trình Hàn Lang uốn thẳng người một cái, mặt mũi Thành Thành lập tức trắng bệch, mắt mở thật to, ngay cả kêu cũng không kêu, mồ hôi trên trán thoáng cái đã chảy xuống. Trình Hàn Lang chỉ mới tiến vào nửa đoạn thì cảm thấy nơi kết hợp ẩm ướt, cúi đầu nhìn xuống một cái, phía dưới của Thành Thành đã đỏ máu.

Trình Hàn Lang nhanh chóng rút ra, Thành Thành thét một tiếng chói tai, cả người xụi lơ. Lúc này lửa dục của Trình Hàn Lang cũng đã bị dập tắt rất nhiều, chỉ còn lại thương tiếc, hân vội vàng ôm Thành Thành vào trong lòng. Thành Thành dường như vẫn chưa phục hồi lại tinh thần, có chút muốn gãy giữa ra khỏi Trình Hàn Lang.

"Đừng!" Trình Hàn Lang ôm nó nói: "Xin lỗi, Thành Thành, anh chỉ để ý đến hưởng thụ của bản thân, làm đau em rồi, sau này không làm nữa được không?"

Thành Thành không trả lời, trong lòng cực kỳ khó chịu, nếu vẫn tiếp tục như vậy, sẽ không thể cho Trình Hàn Lang một lần quan hệ hoàn chỉnh, liệu có một ngày nào đó hắn sẽ thực sự không muốn gặp mặt nó nữa hay không. Vì sao thân thể nó lại vô dụng như vậy, lâu dài về sau Trình Hàn Lang không nói thì bản thân nó cũng sẽ có ý kiến.

Trình Hàn Lang lại lấy cái thuốc kia tới một lần nữa, lần này nói cái gì Thành Thành cũng không chịu cho Trình Hàn Lang chạm vào, nó sợ lúc Trình Hàn Lang thấy sẽ lại thất vọng một lần nữa. Nó bướng bỉnh giành lấy thuốc, mò mẫm mà bò lên chỗ nhỏ phía sau, Trình Hàn Lang ở bên cạnh muốn hỗ trợ mà cũng không dám miễn cưỡng nó, chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Hồi lâu sau, hai người đều yên lặng, cũng không ai nói thêm gì nữa. Thành Thành nhọc nhằn đi tắt đèn, rồi tự mình cuộn tròn trong chăn, muốn để bản thân ở trong bóng tối như vậy mà quên đi đau đớn và khó chịu vừa nãy. Trình Hàn Lang nằm bên cạnh mở to mắt nhìn nó, nhìn cái đura từ nhỏ đến giờ cứ mỗi lần đau lòng là sẽ cuộn mình vào trong chăn, tìm hân lại bắt đầu có chút đau xót.

Tại sao cứ nhất định phải ích kỷ muốn thỏa mãn dục vọng bản thân như thế? Đã biết rất rõ rằng đồng tính khi quan hệ sẽ rất khó khăn và bất tiện, mà lại cứ muốn cố chấp đi ném thứ dễ rồi tổn thương. Thành Thành còn nhỏ, còn đang lớn, mỗi ngày còn phải làm nhiều bài tập như vậy vì sao mình lại không thể thông cảm cho thằng bé một chút chứ? Kỳ thực bước cuối cùng cũng chỉ là một cái bằng chứng, một cách xoa dịu tâm lý mà thôi, tại sao cứ nhất định phải khẳng định muốn chiếm giữ cơ chứ?

Trình Hàn Lang thờ dãi một hồi, nhẹ nhàng xốc chân của Thành Thành lên, ôm nó vào trong lòng. Quả nhiên, trên mặt của Thành Thành đã ẩm ướt, Trình Hàn Lang bỗng chốc trở nên luống cuống, nâng mặt nó lên hỏi: "Có phải còn đau không? Sau này không làm nữa, có được không?"

"Không phải..." Thành Thành ngẩng đầu lên nhìn Trình Hàn Lang nói: "Anh, em thực sự quá vô dụng mà! Vẫn là con gái thì tốt hơn, con gái không cần phiền toái như vậy, muốn thế nào..."

"Em nói cái gì vậy..." Trình Hàn Lang rống lên với Thành Thành, "Em dám lặp lại lần nữa thử xem?"

Thành Thành khóc òa lên, đẩy Trình Hàn Lang ra rồi lăn đến mép giường, vừa đánh vào giường vừa khóc nói: "Em cứ cảm thấy em đã hủy hoại anh, anh, anh vốn là phải có niềm hạnh phúc tốt hơn... Hức hức... Anh có mắng em thì đó cũng là sự thật."

Trình Hàn Lang ở phía sau đau lòng mà kêu: "Thành Thành!"

Thành Thành vẫn không quay đầu lại, Trình Hàn Lang lại nói một câu: "Nếu như không có em, anh còn cần hạnh phúc làm gì?"

Thành Thành cố gắng xoay người lại, Trình Hàn Lang vươn tay, Thành Thành cũng chậm rãi để tay vào trong tay hắn, Trình Hàn Lang vững vàng nắm lấy, như là cổ vũ nó, cũng như là cổ vũ bản thân mình. Thành Thành hít vào một hơi nỗ lực giữ bình tĩnh mà nói: "Anh, sau này em sẽ cố gắng rèn luyện cơ thể, cơ thể của em sẽ trở nên tốt hơn, lần này là do em chưa chuẩn bị tốt thôi..."

Trình Hàn Lang nở nụ cười một chút, bóp bóp gương mặt của nó nói: "Không sao cả, anh không gấp, cho dù là em vĩnh viễn không muốn làm, anh cũng sẽ không miễn cưỡng em."

"Em nhất định có thể!"

"Được được được, em nói có thể là có thể, ngoan, ngủ đi."

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Chương 118

Sau khi Trình Thế hôn mê rồi tỉnh lại, phát hiện mình bị trói trong một kho hàng, vị trí cụ thể thì ông không biết rõ lắm, kho hàng rất lớn, nhìn qua không thấy hết phạm vi. Ông dùng sức lắc lắc, phát hiện mình không thể đứng lên, quay đầu lại, Trình Thế thấy mình vậy mà lại bị trói trên một cái giá như một con chó, cái giá rất nặng, ông căn bản không kéo ngã nó được.

Trình Thế nhìn quanh bốn phía, đầu óc vẫn còn hỗn loạn, cũng không biết mình đã hôn mê mấy ngày, ông chỉ nhớ rõ ông trúng một đòn hiểm ở chỗ này, ông cũng chưa nhìn thấy Lê Trung Tín. Nơi này là nước Mỹ, mấy ngày trước ông lên máy bay rồi chạy tới nơi này, vốn đã nắm chắc có thể tìm thấy Lê Trung Tín, ai ngờ trên đường lại gặp nạn, không hiểu sao bị một đám da trắng trói đến nơi này.

Trình Thế cảm thấy trong miệng của mình có mùi máu tươi, ông phun nước miếng trong miệng ra, lại phát hiện phần lớn toàn là máu. Trình Thế chửi thề một tiếng, biết Lê Trung Tín nhất định là đã trêu chọc tới người nào đó, nếu như ông có tác dụng, đoán chừng cũng chỉ là làm con tin, cuối cùng cũng là đưa đến để uy hiếp.

Trình Thế nghĩ như vậy, trong lòng lại thấy hận, ông vô cùng căm hận bản thân. Lúc trước đến đây hoàn toàn dựa vào xúc động nhất thời, cũng không chuẩn bị cái gì, căn bản không nghĩ tới có những nguy hiểm nào, nếu như bởi vì mình mà tạo ra nguy hiểm gì cho Lê Trung Tín, vậy thì bản thân cũng không cần phải sống nữa.

Nhất định phải chạy ra khỏi đây, Trình Thế nghĩ trong lòng. Đột nhiên một loạt tiếng bước chân chợt tiến đến kích thích Trình Thế, ông cảnh giác nhìn bốn phía, tìm kiếm nguồn gốc của tiếng động. Bất thành linh, một tiếng cười sang sảng vang lên bên tai, Trình Thế ngẩng đầu, thấy được một gương mặt quen thuộc lộ ra.

Đứng ở phía trước là một người Trung Quốc, người này Trình Thế biết. Đứng phía sau ông ta có người da trắng cũng có người da đen, đều là cao to lực lưỡng, mỗi người đều hơn một mét chín, khiến cho người ở giữa trông hết sức nhỏ yếu.

"Cách biệt 6 năm, chúng ta lại gặp mặt rồi. Trình Thế, sức quyến rũ của ngài không kém gì năm đó nhỉ!" Người đứng trước mặt mặc âu phục, tóc được chải ra phía sau tỉ mỉ cẩn thận, còn khoa trương nâng một cặp mắt kiếng trên mũi, nụ cười mang theo một chút hống hót, trong mắt Trình Thế lại hết sức thô bỉ.

"Hừ!" Trình Thế hung hăng liếc mắt nhìn tên này một cái, "Tôn Vệ Thần, mày con mẹ nó còn sống à! Cho là khoác lên người thêm một lớp da thì thành con người được sao. Kể mà năm đó bỏ qua đấy quần tao còn không phải là mày?"

Tôn Vệ Thần vừa nghe lời này, trực tiếp đá một phát lên mặt Trình Thế. Mặt của Trình Thế đột ngột lệch sang một bên, mùi máu xông lên mũi ông. Trình Thế lặng lẽ ngẩng đầu, vẻ mặt không thay đổi chút nào, trước mắt là khuôn mặt hận thù của Tôn Vệ Thần, sau 6 năm, mày tình nguyện làm một con chó, cũng phải báo mối thù này à.

"Hừ, không giết mày đâu, mày còn có tác dụng khác." Tôn Vệ Thần nói một câu, mười mấy người đang đứng nghiêm phía sau đều lập tức hành động. Trình Thế thấy một cái gì sáng chói chiếu vào mặt mình, ánh đèn vừa phát lên, Trình Thế phát hiện đó là một thiết bị ghi hình cao cấp.

Trình Thế nghiêng răng nhìn người trước mặt, Tôn Vệ Thần ra một ánh mắt, sáu người trong mười mấy người phía sau bước ra, đi về phía Trình Thế. Năm đám của Trình Thế siết lại gắt gao, ngoài miệng cũng không mấy may buông lỏng, ông đại khái cũng hiểu đám người kia muốn làm gì, thế nhưng ông vẫn không thể đoán trước việc này sẽ đi đến trình độ nào.

Một tên da trắng đi đến phía sau Trình Thế, dùng một tay cầm lấy sợi dây phía sau ông rồi lôi Trình Thế dậy, Trình Thế thoát khỏi cái giá sắt, cũng chỉ có tay là không linh hoạt. Ông bước lên phía trước, cách tên da trắng khoảng một cánh tay, ngay tại một giây người tên da trắng ngẩng người, Trình Thế co một chân đá ra phía sau vừa vịn đá vào phía dưới của tên da trắng. Tuy nói là một tên đàn ông vạm vỡ, thế nhưng cứ bị người khác đạp vào giữa chỗ hiểm như vậy cũng đủ cho tên đó chịu đau, một tên da đen bên cạnh thấy thế, vươn bàn tay to lên phía trước trực tiếp đánh vào vai trái của Trình Thế, đập thẳng xuống dưới, không đầy mấy giây, chợt nghe thấy tiếng xương gãy "rắc" một cái thật lớn, theo một bàn chân đập xuống, Trình Thế bất thành linh ngã xuống đất, đau đớn kéo đến, đầu óc bắt đầu mờ mông.

"Đừng đánh chết nó, phải giữ nó lại, nó không cứng rắn như Lê Trung Tín đâu." Tôn Vệ Thần dùng tiếng Anh nói lên ý kiến của gã, tên da đen này mới lui ra đứng bên cạnh Trình Thế.

Tôn Vệ Thần dùng tay ra hiệu một cái, ánh đèn bên cạnh sáng rực lên. Trình Thế hí mắt nhìn về phía đó không xa, vài tên đang dòn qua bên chỗ ông.

Vai trái của Trình Thế hoàn toàn rơi vào trạng thái chết lặng, chỉ cần khẽ nhúc nhích thì toàn bộ cơ thể đều xoắn lại một vòng, tuyệt đối không thể cử nhấm mắt lại như vậy, Trình Thế nghĩ.

Trên người bỗng nhiên mát lạnh, Trình Thế thấy quần áo của mình đều biến thành mảnh nhỏ, một tên da đen ngồi bên cạnh ông, bật cười nhe ra một hàm răng trắng, nhìn chăm chăm vào nơi ấy của Trình Thế. Trình Thế phun một ngụm nước bọt lên mặt tên đó, tên đó kéo chân Trình Thế lại rồi trực tiếp cắm vào, không hề ngần ngại gì, trực tiếp khiến máu chảy ra, dùng máu để bôi trơn. Đâm chọc mãnh liệt khiến Trình Thế cảm thấy lục phủ ngũ tạng của ông đều đang khuấy đảo, ông cắn chặt miệng rên không ra tiếng, mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm Tôn Vệ Thần. (Cmn, má (□)')

Tôn Vệ Thần ở bên cạnh cười hết sức dữ tợn, không hề có bất kỳ hiện tượng dị ứng gì với cái cảnh tượng này, gã thối thối ngón tay vừa mới ra dấu ban nãy, dùng giọng điệu bèn nhọn nói: "Nếu như mày cầu xin tao giống như năm đó tao cầu xin mày thì tao sẽ bỏ qua cho."

Trình Thế mặt mày cười khẩy một cái, phía trên lại có thêm bốn người, ngấn gối vài phút, trên mặt, trên người, phía sau, tất cả những chỗ có thể gặp phải công kích toàn bộ đều phủ đầy vết thương, mười ngón tay cũng đã bị đánh đập đến không còn hình dạng, trong lúc đó Trình Thế đã ngất đi vô số lần, sau khi tỉnh lại hết thấy đều chống đỡ dựa vào nhịp thở một lần một phút, ông cảm thấy cơ thể của mình đã không còn thuộc về bản thân nữa, bốn người thay phiên tàn sát bừa bãi, ông đã quên mất chính mình ói ra bao nhiêu lần, không có phần xương nào trong người không phát ra tiếng động.

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 119: Chương 119

Một năm cấp ba vừa dài dằng dặc, vừa ngắn ngủi. Dài dằng dặc là bởi vì chịu đựng suốt một ngày quá khổ sở, ngắn là bởi vì mỗi ngày đều tái diễn một nội dung, cuộc sống đơn điệu, không có nội dung gì thì cũng lặng lẽ trôi qua.

Sắp đến tháng năm, Trình Hàn Lang rút cuộc nhận được một cuộc điện thoại của Lê Trung Tín. Nghỉ lại một chút cũng đã gần một năm, không có chút tin tức nào, Trình Hàn Lang thiếu chút nữa cho rằng Lê Trung Tín và Trình Thế đã phiêu bạt đến chân trời. Giọng nói của Lê Trung Tín hình như đã không còn loại khí phách không ai bì nổi như đã từng có, trở nên dịu dàng hơn rất nhiều. Ông ta báo với Trình Hàn Lang tình huống của ông và Trình Thế. Khiến cho Trình Hàn Lang giật nảy người chính là Lê Trung Tín nói ông ta và Trình Thế đã kết hôn rồi.

"Chuyện từ khi nào ạ?" Trình Hàn Lang dường như rất kinh ngạc, có chút không thể tin được, Thành Thành ngồi bên cạnh làm bài tập, cũng lại gần nghe.

"Đăng ký kết hôn ở Mỹ rồi, sống bên này một đoạn thời gian, chắc tạm thời sẽ không trở về."

Trình Hàn Lang không biết cảm giác của mình là gì nữa, nói hưng phấn, cũng chưa tới; nói bài xích, khẳng định không có khả năng. Chẳng qua là cảm thấy rất hiếm có đi! Có thể ở cùng một chỗ thật không dễ dàng gì, dù sao không phải ai cũng có điều kiện này.

Trình Hàn Lang nở nụ cười một chút, nói với Lê Trung Tín: "Thực sự vui thay cho hai người, ba của con đâu? Bảo ông ấy nói với con mấy câu đi, đã lâu không gặp ông ấy, con cũng nhớ ông ấy lắm."

"Em ấy hả! Em ấy còn đang ngủ, chú chuyển lời thay con là được rồi."

"Kêu ông ấy dậy đi, nếu không dậy thì chú cũng đừng chuyển lời là con nhớ ông đó."

Lời nói của Trình Hàn Lang vừa ra khỏi miệng, Thành Thành đã ở bên cạnh cầu nhau nói: "Anh nhớ ai vậy?" Trình Hàn Lang đẩy đẩy nó một chút, mắng: "Đi đi, đi làm bài tập của em đi, người lớn nói chuyện con nít đừng có nói leo." Về mặt Thành Thành không vui mà quay về chỗ, trong lòng tức giận bất bình, anh lớn hơn em mấy tuổi đâu chứ?

"Ha ha... Em ấy đang ngủ sâu lắm, bận rộn cả một ngày, lần sau có cơ hội lại để con và em ấy nói chuyện với nhau."

Trình Hàn Lang lại hàn huyên thêm một hồi, cuối cùng vẫn không đợi được Trình Thế tỉnh giấc nên đành cúp điện thoại. Trong lòng đủ loại mùi vị, có một chút tiếc nuối, ngày cha mẹ mình đi vào lễ đường thì nhất định là không thấy được rồi, thế nhưng khi còn sống thấy được ba của mình và một người đàn ông khác cuối cùng có thể danh chính ngôn thuận ở cùng một chỗ, thật sự trong người rất là phần chấn. Chỉ là không có chính tai nghe được lời trêu đùa vui vẻ của ba ở bên tai, khi còn bé ghét nhất là thái độ thờ ơ dửng dưng, không chịu trách nhiệm của Trình Thế. Bây giờ lại thấy hoài niệm lời nói, bộ dáng đặc trưng của Trình Thế.

Trình Hàn Lang nghĩ một hồi lại thấy trong lòng có chút đau xót, chưa bao giờ cảm thấy bản thân có tình cảm sâu đậm như vậy với Trình Thế. Có lẽ con người trưởng thành rồi, sẽ bắt đầu học được cách quý trọng, thứ mà mỗi người cha người mẹ cho con mình đều không giống nhau, thế nhưng mỗi người đều không thể không thương cha mẹ của mình, bởi vì dù thế nào họ là người đã mang mình đến thế giới này. Hơn nữa nếu như không có Trình Thế, e rằng Thành Thành sẽ vĩnh viễn ở nơi đất khách cách xa hân, như vậy có lẽ hân sẽ thực sự phải hối hận cả đời.

You'll also like Dạ Sắc Thâm Xử (夜色深处 - Sâu thẳm trong đêm) By DuongGiaTrang_21615 3.6K 92 Tác giả: Hoài Thượng Thể loại: hiện đại, hào

môn thể gia, cường thủ đoạt hào, ngược luyến tình thâm, gương vỡ lại lành, cường thế cố chấp ngạo kiều công vs ản nhần ôn nhu thụ, 1x1, HE Tình trạng: Hoàn (65 chương+ 6 phiên ngoại) Tình trạng edit: Đang tiến hành Edit: Hỏa Liên Tâm Lịch up: Tối T3 (khoảng 10,11h đêm. Lịch chỉ mang tính tương đối) Note: Trong truyện này thụ từng bị cha công ép làm tình nhân, cũng có vài đoạn H kéo rèm giữa cha công và thụ (mặc dù thụ theo cha công từ nhỏ nhưng đến lúc học đại học mới bị ông ép làm tình nhân nha, tuyệt đối không có luyến đồng nhé). Cơ mà từ đầu đến cuối thụ đều yêu công nha, lúc đầu ko tới với công được là vì ông già công làm pháo hôi với gia đình công có liên quan đến việc gia đình thụ tan cửa nát nhà. Cũng may ông công ông rất nhây, ngoài mặt lạnh lùng nhưng tâm đầu hũ và rất chung tình. Thụ thì ản nhần âm thầm yêu thương, nuông chiều công, tuy vì mối thù của gia đình và nhiều vấn đề khác mà không tới được với công nhưng chung quy vẫn luôn tin tưởng, yêu thương và hướng về công. Theo mình thì truyện rất hay, tình tiết hấp dẫn, rất chi tiết và logic. Tính cách công thụ rất đáng yêu. Truyện ngược tâm nhiều, có chút ngược thân. Kết HE, PN rất dễ thương và hài nhây bà cổ v. Biết là sẽ có nhiều bạn khúc mắc chỗ cha công và thụ nên mình nói trước để bạn cân nhắc khi nhảy hố. Hoan nghênh các bạn cùng tìm ngược với tiêu trang và hẹn gặp các bạn khác trong truyện sau nếu bạn [Đam Mỹ] Sự trả thù công bằng - Diệp Chi Lin... By cindywilliam96 42K 365 TBD By Doumeki99 484 21 Đây là một bài viết có nhiệt huyết, đồng tính luyến ái, có tiếng cười cũng có nước mắt, cố gắng phản ánh hình ảnh người lính Trung Quốc chính trực, dũng cảm, cương nghị, gương mặt xinh đẹp và tấm lòng độ lượng. Bạch Tân Vũ năm nay hai mươi hai tuổi, là một vết nhơ loang lổ, học hành không giỏi, lại không hiểu việc làm ăn, một tên phú nhị đại chỉ biết phóng túng cả ngày. Vì tương lai của Bạch Tân Vũ, Bạch gia rút cuộc quyết định đưa cậu vào quân đội rèn luyện vài năm. Từ nay về sau, Bạch Tân Vũ, cậu chàng không đỡ nổi cái cổ méo bước vào con đường trưởng thành đầy gian nan khổ cực của một tân binh... <https://quynieutu.wordpress.com/dam-my/tieu-bach-duong/> Tự bẻ cong để yêu em By btsforeverlove03 56.8K 1.1K Tên gốc:拐个弯儿来爱你 Tác giả: Miêu Dã Edit: btsforeverlove03 Tình trạng bản gốc: Đã hoàn Số chương: 100 Tình trạng bản dịch: Đang tiến hành Nhân vật chính: Trì Lạc x Lục Ti Ân tứ - Sài kê đàn By kashin 12.2K 48 Một cái giảng thuật huynh đệ đích cuộc sống chuyện xưa. Luôn luôn một loại gặp nhau nhất định hội cả đời lưu luyến. Kia một năm hán năm tuổi, mới gặp thiếu niên trình hân lang, từ nay về sau hán có tên, có sinh nhật, Cũng từ nay về sau, trình hân lang trạm thành hán sinh mệnh đích một chỗ nước từ trên núi chảy xuống. Hán ở nước từ trên núi chảy xuống mê ly gian rơi vào tiệm thâm. Tổng hội có người phai nhạt trình hân lang đích mỹ, Phong Thần tuần tú, quân tử như ngọc, Đơn giản là hán sau lưng đích cái kia thiếu niên, tình nguyệt bình thường quá mức sáng ngời chói mắt. Như vậy một hồi thấp đến bụi bậm lý đích tình yêu, như vậy đích thật cẩn thận, không thể nói phá. [Đam mỹ] Nghịch tập Quyển 1 By red_duck 34K 1.5K Tên gốc: Nghịch tập (tạm dịch: phản công) Tác giả: Sài Kê Đàn Thể loại: Hiện đại, cường cường, phản công, điều ti thụ (điều ti: ám chỉ những người đàn ông có xuất thân thấp kém vừa nghèo vừa lùn vừa xấu, đây là cách tự xưng hô mang tính giễu cợt của bộ phận thanh niên trẻ TQ), cao phú soái ca công, hài hước, Kinh vị (hương vị Bắc Kinh, ý nói văn phong đậm chất Bắc Kinh) Thể Bất Khả Kháng _ Sài Kê Đàn II By BellaCullen002 39.6K 1.1K https://www.wattpad.com/story/69533333?utm_medium=link&utm_content=share_writing&utm_source=android Link mấy chương đầu nhá Còn không thì vào nick này nhá Từ tuần thứ hai của tháng 5, trường học lại bắt đầu tổ chức kỳ thi thử chính quy. Thành Thành gánh vác việc học nặng nề trên lưng, hơn nữa còn thêm áp lực tâm lý nặng nề của học sinh học lại, rất nhanh đã trở nên gầy gò. Trình Hàn Lang vì thế mà sốt ruột không thôi, vốn chính là người không có bao nhiêu thịt, bây giờ thì giống như một bộ xương, buổi tối ôm cũng thấy đau lòng.

Thành Thành càng ngày càng cố thức đêm trễ hơn, mỗi ngày Trình Hàn Lang nhìn nó cúi đầu làm đề thi ngay cả nhìn cũng không liếc mắt nhìn mình, hán thậm chí đã bắt đầu hận cái đồng sách vở và bài thi này đã cướp đi Thành Thành của hán. Vì thế hán cũng không ít lần cãi nhau với Thành Thành, đối với chuyện học tập, Thành Thành vẫn mãi không chịu thừa nhận, cho rằng bản thân nên chịu khó học tập.

"Đây là cái gì?" Trình Hàn Lang chỉ vào một chậu hoa nhỏ mới được bày trên ban công mà hỏi.

"Cái đó ạ, là tôi em trồng đó." Thành Thành cũng không ngần ngại đầu lên mà trả lời.

"Em trồng cái đó làm gì?" Trình Hàn Lang không hiểu gì mà nhìn nó.

Thành Thành hé miệng cười, đứng lên vừa đi tới chậu hoa vừa nói: "Cái này là đề động viên em."

Lần này Trình Hàn Lang cười bằng mũi chế giễu, "Trồng tôi mà có thể động viên con người, sao anh chưa từng nghe nói nhỉ?"

"Cái này nè, là tự em nghĩ ra đó, em nghĩ là trồng một thứ, để nó có thể kết quả trước khi thi đại học. Nhưng mà bây giờ trồng cái gì cũng trễ rồi, rồi em lại nhớ đến tôi, đợi đến một ngày trước khi thi đại học, em sẽ đem nó xào chung với rau để ăn. Nếu như em ăn được thứ do chính mình trồng ra, nhất định có thể thu được kết quả tốt."

"Em không cảm thấy đề ở đây rất phá hoại phong cảnh sao?" Trình Hàn Lang chỉ vào chậu hoa xinh đẹp kia, không thể nào tưởng tượng nổi cuối cùng lại mọc ra tôi tươi.

"Hứ!" Thành Thành có chút bất mãn, lại bưng cái chậu hoa kia lên nhìn một chút, sau đó dường như nhớ đến cái gì, nói với Trình Hàn Lang: "Anh có biết tôi của em cũng có tên là gì không?"

Trình Hàn Lang lắc đầu.

"Cái này là 'Tôi tự tin', cái này là 'Tôi nỗ lực', cái ở giữa này là 'Tôi thành công', là khẩu hiệu của lớp bọn em đó! Em gọi tụi nó là 'Tin Tin', 'Tiểu Lực' và 'Tiểu Thành Thành', cái cây 'Tiểu Thành Thành' này nhất định phải kết ra quả, nếu không cuối cùng em thi vào đại học sẽ thực sự không thành công được..."

Thành Thành đang nói, lại phát hiện bên cạnh đã không còn ai, nó nhanh chóng vọt ra ngoài, lại phát hiện Trình Hàn Lang đang chuẩn bị cái gì đó trong bếp, bây giờ Trình Hàn Lang cũng sẽ làm một vài món ăn đơn giản, bởi vì thấy Thành Thành quá gầy, luôn muốn bồi bổ cho nó, nên hán cũng đi học làm một ít món.

"Qua đây, uống cái này vào, em chăm sóc bản thân cho tốt một chút đi rồi hãy nói đến những thứ khác." Trình Hàn Lang có chút bó tay nhìn Thành Thành một cái, vẻ mặt yêu thương.

Chương 120: Chương 120

"Em còn nhớ trước đó em và anh đã nói gì không?" Trình Hàn Lang đứng ở cửa, nhắm mắt cố gắng làm dịu thái độ của mình xuống.

"Dạ nhớ." Thành Thành cúi đầu, tay cầm một quyển sách, không biết đang suy nghĩ gì.

Trình Hàn Lang gật gù đầu, dùng sức nắm lấy cằm của nó, bắt Thành Thành ngẩng đầu lên nhìn chính mình. Bất lực trong mắt Thành Thành làm hấn đau nhói, Trình Hàn Lang chỉ nói ra một câu: "Em còn nhớ rõ anh đã nói nếu như đêm nay em không ngủ đằng hoàng, thì không cần ngủ chung một phòng với anh không?"

Thành Thành gật đầu, nắm tay siết thật chặt, trong lòng hồi hận không thôi, "Anh, em sai rồi, chỉ lần này nữa thôi, sau này em sẽ tranh thủ thời gian được không?"

"Bây giờ em đặt anh ở vị trí nào? Em còn để lời nói của anh trong lòng không?" Trình Hàn Lang cười khổ một cái, buông tay ra, không nhìn Thành Thành nữa.

"Anh, anh không hiểu, em và anh không giống nhau, em nhất định phải nỗ lực gấp đôi so với người khác mới có hiệu quả, em thật sự không phải là loại người có năng suất, em chỉ có thể dựa vào thời gian để mài mòn. Em không phải là không để ý lời của anh, chỉ là em nghĩ anh thực sự không hiểu em thôi."

Trình Hàn Lang đứng cách Thành Thành không xa, trái tim bị đá kích đến tan tác, từ khi nào, anh cũng biến thành không hiểu rõ em, hay là em căn bản không cho anh cơ hội để hiểu em. Hai tháng qua, em sống dưới loại áp lực này, cho tới bây giờ không hề kể khổ với anh, em xem anh là cái gì? Là một tên vô dụng để cho em chăm sóc sao?

"Em không cần nói nữa, anh đi ra ngoài ngủ, để không gian tự do cho riêng em." Trình Hàn Lang đi về hướng phòng ngủ khác.

"Anh, anh thực sự không muốn ở cùng em nữa sao?"

"Anh không muốn gặp lại em nữa." Trình Hàn Lang nhàn nhạt nói.

"Đây là... thật sao?"

Trình Hàn Lang không nói gì, hấn nghe thấy sự run rẩy trong giọng nói của Thành Thành. Tuy rằng do dự một chút, nhưng hấn vẫn kiên trì đi đến một phòng ngủ khác.

Anh không muốn gặp lại em nữa, mỗi lần nhìn là mỗi lần xót, còn nói không được máng không xong, sợ em mệt lại sợ em chịu đả kích. Vẫn là cho em không gian để tự mình suy nghĩ, có lẽ chỉ khi một mình em mới có thể nghĩ thoáng hơn. Anh của ngày hôm nay, đối với em mà nói, vẫn còn là người anh chỉ đòi hỏi em phải cố gắng kia thôi.

Thành Thành đứng tại chỗ rất lâu, chiếc đồng hồ hiện đại hoa lệ trong nhà đã chỉ ba giờ sáng. Đến lúc nhiệt độ trong phòng bắt đầu hạ thấp, Thành Thành mới cảm thấy tay chân đã chết lạnh của mình trở về. Trong phòng cái gì cũng không thiếu, chỉ là Trình Hàn Lang đã không còn ở đây. Chưa từng nghĩ đến bây giờ lại có một ngày hai người còn có thể chia phòng ra ngủ, Thành Thành nhìn đến chiếc chăn còn có chút xóc xếch, nước mắt thoáng cái đã chảy ra.

Trình Hàn Lang ngủ ở một căn phòng khác trong nhà, đến cả chăn cũng là mới lấy ra, đắp rất khó chịu. Nửa đêm tạm thời đổi phòng, khiến trong lòng hấn rất áp lực. Kỳ thực ngẫm lại chỉ là một chuyện nhỏ như vậy, còn ầm ĩ đến nỗi không thể thu xếp thế này, Trình Hàn Lang thờ dài, nhìn trần nhà cũng không có chút buồn ngủ nào.

You'll also like 30 Nights (Featured Story) By MelissaElborn 45.3K 2.3K Underneath London's biggest cemetery, lies a secret only the dead can keep. Because London's oldest clan of vampires has been playing a secret game underneath the crypts for centuries. Each game lasts as long as one moon cycle, and only the brightest and best humans can compete. It's rare that any human survives the games, but the winner will get what every mortal desires - to live forever. For the losers, the price of entering is always their lives. By sheer bad luck, sixteen-year-old Lily has stumbled into this game. She has 30 nights to prove she has what it takes to be an immortal - but up against talented people who have been training for this contest for years, what chance does she have? Her only hope is convincing the enigmatic vampire gamemaster, Edric, to break the rules and spare her life. But falling in love has never been so dangerous... **There is a separate Uncut version of this story which contains mature scenes. This is a private book and you have to be following me in order to read it and aged over 17. This isn't a tactic to gain followers, this is to meet Wattpad's content guidelines and feel free to unfollow me as soon as you've read it** **Updated every Sunday night UK time** Coming Out- LGBT Current Topics/Issues/Events By Miss_Lady_Rain 156K 9.1K A story about coming out, my experiences, and tips for doing so. Commentary and a conversation. Suggestions are always welcome. [Highest ranking] 1- in nonfiction- 9/4/17 FEATURED- 8/24/17 Letters To No One ➡ [Poetry] By SissyStuff 2.1M 163K ♡ I've delicately chosen letters to form words and words to form sentences, each sentence a colorful paint stroke on the canvas of my mind. ♡ [#1 in poetry on 27/08/16] [A wattpad featured story] [Cover by @BrainNemesis] Insecure By Kiki_21 46.3K 2.9K Kia Washington learns how to love her insecurities and lives the life she always dreamed about until someone tries to mess it up Nightmares By MissOfRoses 134K 10.7K [A Wattpad featured story] " Don't check under my bed, Check inside

my head. "●but why does reality feel like a birdcage?●#3 in poetry on 17.6.16 Cover made using canva.com Hunting Love By BlaiseWeaver 368K 16.2K Sabrina Jade lived during a time where vampires were the dominant species on Earth. The royal family controlled everything within the area and no one was brave or strong enough to go against their laws. Sabrina broke one of the laws the second she was born. She knew that it was illegal for her to be alive, so she keeps to herself most of the time. Despite her efforts to avoid the outside world as much as possible, she gets taken away and forced to become a slave to the oldest son of the royal family. In the middle of trying to survive, she finds out that her soulmate, someone that she needs to live, is someone who despises her kind with every nerve. There's nothing worse than loving someone you can't have. The Dragon Chase By Arveliot 24.1K 1.8K There is no night in the Everburning City. There can never be. For four hundred years, the City has been besieged by an enemy that has swallowed the entire world. The land that the City now sits upon has been claimed from the Gloam; a grey mass of smoke-like mist that kills everything within it. Only fire, pumped endlessly from beneath the world, holds the Gloam at bay. But things move beneath the shrouding mists of the Gloam, and they march for the City. Against them lie only the resolve of its soldiers, and the audacity of Crafter Tabitha a'Loria, and her apprentice Gerald Raeth, defying the powers of the City to build the first hope humanity has known since the Everburning City's founding. Notes: Currently embarking on an edit, polishing it up to get it ready for the Wattys. CỬA VANG LÊN MỘT TIẾNG "KẾT", TRÌNH HÀN LANG NGẮNG ĐẦU, THẤY THÀNH THÀNH ÔM MỘT CUỘN CHẤN LỚN ĐI ĐẾN, CHE MẮT CẢ NGƯỜI NÓ. NÓ ĐỂ CHẤN BÊN CẠNH MỘT CÁI TỦ LỚN RỒI VỘI VÀNG RỜI ĐI, DƯƠNG NHƯ SỢ BỊ TRÌNH HÀN LANG NHÌN THẤY MÌNH.

Trình Hàn Lang thấy Thành Thành đi ra ngoài rồi thì đứng lên, đến chỗ cái tủ ôm lấy chấn, trên chấn còn có độ ẩm, không biết là của hắn hay của Thành Thành. Trình Hàn Lang đặt chấn lên giường, nhìn thế nào cũng thấy khó chịu, để ở đâu cũng cảm thấy không hợp. Hắn nằm trên giường dán mắt vào gối, thuận thế dùng tay sờ sờ hai bên trái phải, lần này phát hiện Thành Thành đã không còn ở bên người nữa, Trình Hàn Lang có chút bức mình, chỉ là nửa đêm mà thôi, tại sao lại bắt đầu nhớ cái vật nhỏ không nghe lời kia rồi.

Trình Hàn Lang đi rồi, không ai coi chừng nó nữa, Thành Thành lại không học được một chữ nào. Nó lấy một quyển nhật ký mới ra xem, viết nhật ký vẫn là thói quen của nó cho tới nay, thay đổi một quyển, cuộc sống cũng thay đổi. Lật xem vài tờ phía trước, đều là một vài mẩu chuyện về cuộc sống hạnh phúc và cảm nhận của nó. Mấy thứ này dần dần khiến mắt Thành Thành cay cay, thì ra thời gian dài như thế cho tới nay Trình Hàn Lang đã tốt với nó như vậy.

Ngày 6 tháng 5 năm 2009, thứ ba, trời trong.

Ngày hôm nay, mình đã cãi nhau với Trình Hàn Lang, đây là lần đầu tiên bọn mình gây gỗ từ sau khi ở bên nhau, bởi vì mình chưa bao giờ cãi lại mệnh lệnh của anh ấy, thế nhưng lần này mình đã cãi. Từ ngày bọn mình ở bên nhau, mình đã không còn gọi anh ấy là anh trai trong nhật ký nữa, bởi vì mình đã xem anh ấy là người mình yêu, mình nghĩ bọn mình là bình đẳng, không có chênh lệch tuổi tác lớn nhỏ, cho nên mình rất muốn gọi anh ấy là Trình Hàn Lang.

Thế nhưng trong cuộc sống thực tế mình lại mãi không gọi ra miệng được, có lẽ trong lòng mình còn mang theo một loại sợ hãi, luôn luôn nghĩ anh ấy chính là anh trai, mọi lời anh ấy nói, mọi việc anh ấy làm đều đúng. Có lẽ chính loại tâm lý này của mình khiến mình lúc nào cũng cảm thấy giữa mình và anh ấy có một khoảng cách không thể vượt qua.

Mình khát vọng được yêu thương, được chăm sóc. Thế nhưng mình càng muốn chăm sóc cho anh trai của mình, bởi vì mình nghĩ một chuyện hạnh phúc như vậy thì cần phải làm cho anh ấy, bởi vì mình yêu anh ấy, mình tình nguyện để cho anh ấy hạnh phúc hơn một chút. Có lẽ mình quá lơ là và bỏ mặc bản thân, nên anh ấy giận thật.

Ngày hôm nay anh ấy nói với mình: "Anh không muốn gặp lại em nữa."

Lúc mình nghe câu này, mình cảm thấy giống như mình bị đánh vào dạ dày. Mình đã cho rằng mình chỉ là học không giỏi, tư duy không tốt, nhưng hiện tại mình lại phát hiện mình không làm được cái gì cả. Giống như là một tên ngốc vô tích sự, mỗi ngày đi học toàn đưa ra đáp án buồn cười, về nhà toàn làm chuyện đáng giận.

Nếu như anh ấy nói anh ấy cũng không muốn gặp lại mình nữa, vậy thì đến cả mình cũng không muốn gặp bản thân nữa...

Bạn đang đọc truyện *Án Tư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121

Tiếng vang từ trong phòng nhẹ đến không thể nhẹ hơn, Thành Thành đi chân trần trên nền nhà, làm chuyện gì cũng nhanh chóng mà cẩn thận. Tiếng đánh răng súc miệng, tiếng vận nấp chai kem dưỡng da, cùng với tiếng thu dọn đồ đạc rồi đẩy cửa đi ra ngoài, nhẹ đến nỗi Trình Hàn Lang gần như không cảm giác được sự tồn tại của Thành Thành.

Góc độ từ chỗ ngồi của Trình Hàn Lang nhìn ra ngoài rất tốt, vừa vặn có thể nhìn thấy sườn mặt của Thành Thành, trước khi nó đi thì đến trước cửa phòng ngủ của Trình Hàn Lang đứng, nhìn một hồi thật lâu. Nó biết nó không thể nhìn thấy cái gì, nếu như cửa không mở, thì đến cái khe cửa cũng gần như có thể quên đi, lại càng đừng nói tới hiệu quả cách âm cực tốt.

Nhưng chỉ như vậy thôi nó đã cảm thấy an tâm hơn một chút rồi, thật giống như trong lòng có thể cảm nhận được hơi thở của Trình Hàn Lang vậy. Thành

Thành đứng ở cửa hơi nhú nhú mày, tại sao cứ cảm giác ngày hôm nay Trình Hàn Lang ở trong phòng cũng không có ngủ ngon lắm, cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay một cái, tuy rằng còn rất sớm, thế nhưng đã vượt qua thời gian Thành Thành ra khỏi nhà mấy hôm nay rồi, vì vậy Thành Thành nhanh chóng xách theo cặp sách đi ra ngoài.

Toàn bộ những chuyện này đều rơi vào đáy mắt Trình Hàn Lang, Trình Hàn Lang đột nhiên cảm thấy mình thật sự có chút không hiểu đứa nhỏ này, mỗi một hành động của nó đều khiến hắn cảm thấy hoảng hốt. Trình Hàn Lang không rõ tại sao Thành Thành phải làm như vậy, chỉ biết rằng trong lòng hai người đều khó chịu.

Trình Hàn Lang ở trên ban công thấy Thành Thành dưới lầu, hắn cũng đi theo xuống phía dưới. Trời còn tối đen chỉ có bóng dáng của một mình Thành Thành, Thành Thành dừng lại ở siêu thị của khu nhà, đi vào bên trong mua hai miếng bánh mì, Trình Hàn Lang không thấy rõ là loại gì, chỉ cảm thấy là bình thường hơn trong nhà rất nhiều.

Thành Thành đứng trong gió đêm lạnh lẽo, vừa ăn bánh mì vừa chờ xe buýt, có chút run rẩy. Trong lòng Trình Hàn Lang đau nhói, sai bước đi qua đó, muốn ôm nó vào trong lòng. Xe buýt lái đến rồi lại lái đi, Thành Thành đã lên chiếc xe kia rồi, Trình Hàn Lang nhào vào một khoảng không.

Số hiệu trên xe biểu thị rất rõ ràng, bằng hiểu biết của Trình Hàn Lang, chiếc xe này căn bản không đi thẳng đến trường học của Thành Thành, nếu như muốn tới trường, nó còn phải đi một đoạn đường rất dài.

Trình Hàn Lang đứng tại chỗ cảm giác trong lòng rất tệ. Lần này Thành Thành lại oán giận đến mức như vậy, không ngồi xe của hắn, cự tuyệt toàn bộ ý tốt của hắn, thậm chí ngay cả bữa sáng cũng đứng đây ăn qua loa. Nếu như nó thật sự làm vậy để trừng phạt hắn, việc này cũng có thể làm trước mặt của Trình Hàn Lang, làm cho hắn nhìn mới đúng chứ.

Trình Hàn Lang vẫn là mở cửa ga ra, vặn chìa khóa khởi động xe đi ra ngoài. Hướng thẳng về phía trường học của Thành Thành, Trình Hàn Lang nhanh chóng chạy đi, thời điểm này trên đường vẫn chưa có nhiều xe cộ, lái xe có thể nói là chạy thẳng một đường. Cũng không bao lâu, Trình Hàn Lang đã phát hiện bóng dáng của Thành Thành cách đó không xa.

You'll also like [Hoàn] Tự Bê Cong Để Yêu Cậu (拐个弯儿来爱你) - Miê... By pretty_bigbang 13.2K 316 Văn án: Trì Nhạc và Lục Ti là thanh mai trúc mã, Trì Nhạc xuất thân từ một gia đình khá giả có tư tưởng sống thoáng, từ nhỏ đã là đối tượng được nhiều người chú ý và quan tâm, còn Lục Ti khi còn nhỏ gia đình có biến cố nên được bà nội nuôi lớn, sau khi bà nội cậu mất, tính cách càng trở nên lầm lì khó gần. Hai người bạn có tính cách trái ngược nhau, nhưng mỗi người lại đều ôm lấy một giấc mơ nghệ thuật. Mình sẽ edit bộ này từ chương 50 đến hết vì sở thích của mình thôi. Còn bạn nào muốn đọc từ đầu đến chương 49 hãy vào link này: [https://www.wattpad.com/story/63425797-t%E1%BB%B1-b%E1%BA%BB-cong-%C4%91%E1%BB%83-y%C3%AAu-em-Lau-ta-khong-edit-cho-nen-van-phong-khong-duoc-tot-xin-dung-che-cui](https://www.wattpad.com/story/63425797-t%E1%BB%B1-b%E1%BA%BB-cong-%C4%91%E1%BB%83-y%C3%AAu-em-Lau-ta-khong-edit-cho-nen-van-phong-khong-duoc-tot-xin-dung-che-cui-C%C3%A0i-nh%C3%A0-t%E1%BB%83-y%C3%AAu-em-Lau-ta-khong-edit-cho-nen-van-phong-khong-duoc-tot-xin-dung-che-cui). Có gì mọi người góp ý để bộ sau ta làm tốt hơn.***** Chuyển ngữ đã được sự đồng ý của tác giả. Bản raw word bộ này do chính tác giả đã gửi cho ta. Vậy nên ta mong đừng ai mang phần edit này của ta ra chỗ khác khi chưa được sự đồng ý của ta. Thanks for your supporting!!! Dạ Sắc Thâm Xử (夜色深处 - Sâu thẳm trong đêm) By DuongGiaTrang 21615 4.5K 105 Tác giả: Hoài Thượng Thể loại: hiện đại, hào môn thể gia, cường thủ đoạt hào, ngược luyện tình thâm, gương vỡ lại lành, cường thế cổ chấp ngạo kiều công vs ân nhân ôn nhu thụ, 1x1, HE Tình trạng: Hoàn (65 chương+ 6 phiên ngoại) Tình trạng edit: Đang tiến hành Edit: Hòa Liên Tâm Lịch up: Tối T3 (khoảng 10,11h đêm. Lịch chỉ mang tính tương đối) Note: Trong truyện này thụ từng bị cha công ép làm tình nhân, cũng có vài đoạn H kéo rèm giữa cha công và thụ (mặc dù thụ theo cha công từ nhỏ nhưng đến lúc học đại học mới bị ông ép làm tình nhân nha, tuyệt đối không có luyện đồng nhé). Cơ mà từ đầu đến cuối thụ đều yêu công nha, lúc đầu ko tới với công được là vì ông già công làm pháo hôi với gia đình công có liên quan đến việc gia đình thụ tan cửa nát nhà. Cũng may ông công ông rất ngây, ngoài mặt lạnh lùng nhưng tâm đầu hũ và rất chung tình. Thụ thì ân nhân âm thầm yêu thương, nuông chiều công, tuy vì mối thù của gia đình và nhiều vấn đề khác mà không tới được với công nhưng chung quy vẫn luôn tin tưởng, yêu thương và hướng về công. Theo mình thì truyện rất hay, tình tiết hấp dẫn, rất chi tiết và logic. Tính cách công thụ rất đáng yêu. Truyện ngược tâm nhiều, có chút ngược thân. Kết HE, PN rất dễ thương và hài nhây bà có v. Biết là sẽ có nhiều bạn khúc mắc chỗ cha công và thụ nên mình nói trước để bạn cân nhắc khi nhảy hố. Hoan nghênh các bạn cùng tìm ngược với tiểu trang và hẹn gặp các bạn khác trong truyện sau nếu bạn Tự bê cong để yêu em By btsforeverlove03 57.6K 1.1K Tên gốc:拐个弯儿来爱你 Tác giả: Miêu Dã Edit: btsforeverlove03 Tình trạng bản gốc: Đã hoàn Số chương: 100 Tình trạng bản dịch: Đang tiến hành Nhân vật chính: Trì Lạc x Lục Ti [EDIT] Ân Tứ (恩赐 - Ban Ân) - Sài Kê Đan By TiểuTiêuHạc 67.8K 1.8K Tác giả: Sài Kê Đan Thể loại: hiện đại, hài hước, ám áp, có ngược, lạnh lùng cường thế công vs ôn nhu đáng yêu thụ, 1x1, HE Tình trạng: Hoàn (152 chương bao gồm phiên ngoại) Tình trạng edit: Đang tiến hành Edit: Hòa Liên Tâm Nguồn: Dương Gia Trang (<https://duonggiatrang21615.wordpress.com/de-con/an-tu-%E6%81%A9%E8%B5%90-ban-on/>) Truyện này không phải mình edit, mình chỉ repost thụ và bản repost này đã được chủ nhà cho phép!! Văn Án 12 tuổi, trên đường về nhà, một nhóc ăn xin bán hê hê đã "đeo" theo hắn. Sau đó, nhóc ăn xin trở thành em của hắn, hắn trở thành anh trai của một nhóc ăn xin,..... Thời thơ ấu, bọn họ luôn có nhau, khi trưởng thành, bọn họ quay lại ngã tư đường năm xưa, chỉ nhìn nhau mỉm cười, hạnh phúc rồi cuộc đơn giản như thế,..... Chuyện yêu đương. By minhducdamdoi 7.5K 134 Tác Giả: Thất Trọng Huyết Sa Thể loại: hiện đại, ám áp, giới nghiệp tình anh, trúc mã, HE Tình trạng raw: Hoàn. Tình trạng edit: Đã hoàn thành. Editor: Setoh Dịch: QT, Google Văn án: Giản Ninh và Nhậm Nguyên là thanh mai trúc mã, từ nhỏ đến lớn đều là hàng xóm cùng làm chuyện xấu. Nhậm Nguyên nói: tôi biết cậu ấy từ khi cậu ấy còn còi trườn. Giản Ninh nói: lúc sáu tuổi cậu ấy tè đầy giường, ngoại trừ cô đi chú bác ra, chỉ có tôi biết rõ. Những chuyện yêu đương, không nhiều không ít mà vừa đủ. Cuộc sống cùi gạo dầu muối tương giám cộng thêm chua ngọt cay đắng mặn. Một đường có cậu, suốt đời có cậu. Post chui=w=. Bất An Sáo Lộ Xuất Bài By BellaCullen002 1.2K 48 Tác giả: Sài Kê Đan Thể loại: Ngôn tình, Đam Mỹ, Số chương: 10 Biên Nhược Thủy By BellaCullen002 92.9K 2.9K Tác giả: Sài Kê Đan Thể loại: Đam Mỹ, Chánh văn: 105 chương Phiên ngoại 1: 2 chương Phiên ngoại 2: 2 chương Phiên ngoại 3: 6 chương Phiên ngoại 4: 6 chương Phiên ngoại 5: 5 chương Người đã lớn như vậy, còn đeo một cái cặp sách lớn, đi trên đường như một bạn học sinh tiểu học. Trình Hàn Lang chậm rãi lái xe đi theo ở phía sau, Thành Thành không có phát hiện, Trình Hàn Lang cũng không có kêu nó. Thi thoảng một cơn gió ban mai thổi qua, Thành Thành dùng tay xoa xoa cánh tay mình, Trình Hàn Lang ở phía sau căng thẳng trong lòng.

Ở cổng trường, Thành Thành một mình đứng trong sắc trời tối đen, trường học vẫn chưa mở cửa, lúc này mới 6 giờ mà thôi. Thành Thành cô đơn lẻ loi đứng dưới tán cây lớn bên cổng trường, nhìn nhìn vào bên trong, Trình Hàn Lang rồi cuộc bước từ trên xe xuống, đi về phía Thành Thành.

Thân thể gầy yếu mang trên lưng một cái cặp sách lớn, lẳng lặng đứng canh trước cổng trường biết rõ là sẽ không mở, đến cả đầu cũng không quay lại. Có lẽ nó căn bản không nghĩ tới sẽ có người ở phía sau tìm nó, Trình Hàn Lang đại khái đã có chút hiểu ra tại sao mấy ngày hôm nay Thành Thành lại phải làm như vậy.

Thành Thành đứng ở cổng ngày ngốc nhìn vào dãy phòng học trong trường, lúc nào mới có thể rời khỏi nơi này đây, thực sự rất muốn mau mau tốt nghiệp, cho dù chỉ còn có một tháng cũng khó mà chịu được nữa. Thật muốn cứ thả lỏng cho bản thân như thế này, thế nhưng vừa nghĩ tới Trình Hàn Lang, lại không tự chủ được mà trối buộc chính mình.

Thành Thành nắm lấy cột trụ của cổng trường, bỗng nhiên cảm thấy có người ôm lấy nó. Phản ứng đầu tiên của nó vốn là muốn giãy dụa, nhưng lại nghe thấy hơi thở quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn. Thành Thành không dám tin tưởng mà quay đầu lại, thấy được gương mặt của Trình Hàn Lang, nước mắt không cản được mà rơi xuống.

"Hức hức hức..." Thành Thành ôm Trình Hàn Lang khóc òa lên, như là đứa nhỏ đi học chịu oan ức về đến nhà nhìn thấy cha mẹ vậy.

Trình Hàn Lang không biết nên nói cái gì, một lòng thương yêu dứt khoát bế Thành Thành lên, ôm đến chỗ xe rồi ra phía sau ngồi, Trình Hàn Lang đau lòng nhìn gương mặt của Thành Thành nói: "Hôm nay không đi học nữa, về nhà thôi."

"Dạ, không đi nữa... Hức hức..." Thành Thành vẫn khóc, giống như tràn đầy chán ghét và sợ hãi với cái trường học này. Trình Hàn Lang ôm nó vào trong lòng dỗ dành, rất lâu sau mới yên ắng lại. Lúc này Trình Hàn Lang mới cảm thấy trán Thành Thành có chút nóng, hần xốc áo khoác của Thành Thành lên, lại phát hiện bên trong chỉ có một lớp quần áo mỏng.

"Tại sao không mặc nhiều một chút vậy?" Trình Hàn Lang vừa lau nước mắt cho nó vừa nói.

"Bởi vì áo len mỏng của em đều để trong phòng anh đang ngủ, em không biết hai ngày nay thời tiết thay đổi."

"Vậy em cũng không biết đến phòng anh lấy sao?" Trình Hàn Lang nghĩ tới việc này lại bức, không đợi Thành Thành nói, Trình Hàn Lang nhanh chóng lên phía trước lái xe, đưa nó về nhà.

Lúc bác sĩ đến nhà, Thành Thành đang ngủ mê man trong chăn. Mặt nóng đỏ cả lên, trong hô hấp còn mang theo giọng mũi rất nặng. Có lẽ là vài ngày nay thực sự không nghỉ ngơi tốt, bây giờ tinh thần thả lỏng rồi, Thành Thành lập tức cảm thấy mệt, cố gắng mở mắt ra cũng không mở nổi, cũng cùng vẫn thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 122

"Ày..." Trình Hàn Lang nhìn chậu hoa rơi từ tầng năm xuống, đầu óc trống rỗng.

Sao lại không cẩn thận như vậy chứ? Trình Hàn Lang ảo não không thôi, vốn là muốn nhìn một chút, kết quả lỡ tay đụng vào một cái, cái này sao có thể giải thích với Thành Thành được đây! Trình Hàn Lang nhanh chóng đóng cửa rồi vào thang máy, chạy ù xuống dưới lầu. Nghĩ tới vẻ mặt vui mừng của Thành Thành khi nhìn ngắm mấy cây tôi càng lớn càng tốt này, da đầu Trình Hàn Lang lại tê dại, đây thực sự là gây họa lớn rồi.

Sau một tuần nữa là Thành Thành sẽ thi đại học, vào lúc này lại hắt cho nó một chậu nước lạnh, cho dù là nước không lạnh bao nhiêu, cũng có thể khiến nó ngã bệnh đó!

Thời gian ngắn ngủi mấy giây trong thang máy, đầu óc Trình Hàn Lang đã thay đổi vô số ý tưởng, toàn bộ đều để nghĩ ra phương pháp giải quyết. Trực tiếp nói với nó mình không cần thận? Mặc dù biết như vậy Thành Thành cũng sẽ không tính toán với mình, nhưng mấy ngày tới cũng sẽ khiến Thành Thành không vui vẻ nổi, mua một chậu nữa? Như vậy cũng đâu phải do chính tay nó trồng, chẳng khác nào làm chuyện ngu ngốc; sửa lại cho nó, coi như là chưa từng rơi xuống, thế nhưng chậu hoa nhất định là nát rồi.

Nghĩ tới nghĩ lui, Trình Hàn Lang vẫn cảm thấy phương pháp cuối cùng tương đối tốt hơn mấy cách khác, dù sao thì tôi rơi cũng không chết, Thành Thành chẳng qua cũng là coi trọng ba củ tôi mang đến vận may cho nó mà thôi. Trình Hàn Lang suy nghĩ một chút, rồi đi xuống dưới lầu.

Một màn trước mắt suýt chút nữa khiến hắn chảy máu mũi, củ tôi đã thành tôi già. Lại nhìn về đằng xa, một quý cô trẻ tuổi đẩy một chiếc xe đẩy trẻ con cao cấp đi tới nơi đó, tuy rằng thoạt nhìn rất vui tai vui mắt, nhưng mà đập nát ba củ tôi bảo bối kia thì quả không phúc hậu rồi.

Trình Hàn Lang đứng dưới lầu hồi lâu, thỉnh thoảng một đám học sinh cấp hai, cấp ba đi học ngang qua sẽ để ý nhìn vài cái. Một anh đẹp trai ăn mặc rất tầy y lại có khí chất tài giỏi đứng thẳng ở đây nhీu mày, chắc chắn hôm nay về trường còn có thể làm đề tài để nói một chút, xua bớt nhảm chán trong lúc học bài. Cho dù là ai cũng sẽ không cách nào biết được suy nghĩ trong đầu Trình Hàn Lang lại là một chuyện nhỏ đơn giản như thế.

Trình Hàn Lang đứng tại chỗ, cũng không biết mình đã thành hình nền mới vừa chụp được trong điện thoại của người ta. Hắn đang xoắn xuýt một việc, củ tôi phải làm sao bây giờ.

Từ lần chiến tranh lạnh trước, thái độ học tập của Thành Thành mới có chuyển biến tốt, Trình Hàn Lang cũng hơi thay đổi một vài ý nghĩ của chính mình, bởi vì mỗi người mỗi khác, rất nhiều ý nghĩ của hắn cũng không phải hoàn toàn thích hợp với Thành Thành, cho nên Trình Hàn Lang vẫn ngầm đồng ý cho việc trồng tỏi này của Thành Thành, tuy rằng nhìn có hơi nhảm chán, nhưng nếu nó thực sự có thể mang đến an ủi trong lòng cho Thành Thành đang căng thẳng, Trình Hàn Lang vẫn có thể chấp nhận được.

You'll also like Chuyện yêu đương. By minhducdamdoi 7.5K 134 Tác Giả: Thất Trọng Huyết Sa Thể loại: hiện đại, ảm áp, giới nghiệp tình anh, trúc mã, HE Tình trạng raw: Hoàn. Tình trạng edit: Đã hoàn thành. Editor: Setoh Dịch: QT, Google Văn án: Giản Ninh và Nhậm Nguyên là thanh mai trúc mã, từ nhỏ đến lớn đều là hàng xóm cùng làm chuyện xấu. Nhậm Nguyên nói: tôi biết cậu ấy từ khi cậu ấy còn còi trườn. Giản Ninh nói: lúc sáu tuổi cậu ấy tè đầy giường, ngoại trừ cô di chú bác ra, chỉ có tôi biết rõ. Những chuyện yêu đương, không nhiều không ít mà vừa đủ. Cuộc sống củi gạo dầu muối tương giám cộng thêm chua ngọt cay đắng mặn. Một đường có cậu, suốt đời có cậu. Post chui =w=. [Đam mỹ] Phụng Hoàng Nam - Cuồng Tử By thaigiamdeptraii 3.7K 124 [Nguồn : Kimittee <https://kimittee.wordpress.com/danmei/phuong-hoang-nam/>] Tác giả: Cuồng Thượng Gia Cuồng Thể loại: 1×1, mỹ công cường thụ, phúc hắc công, cường thủ hào đoạt, hài, ngược tâm, HE Editor: Kimittee Tình trạng: 1 chương 1 ngày (Cồ lên) Bản edit chưa có sự đồng ý của tác giả, chỉ đảm bảo 70% bản gốc. Truyện có tình tiết nhạy cảm (nam x nam). Bạn đã được cảnh báo Thính thuyết ái tình hồi lai quá By PupuBunny 3.6K 23 Thể loại : Đam mỹ, hiện đại đô thị, kinh tế thương trường, nhất công nhất thụ, HE. Nhân vật : Tiết Minh Dương x Chân Mạch; Cao Kiến Quân x Thẩm An Ninh. Tình trạng : Hoàn. Độ dài: 36 chương chính văn + 2 PN + 100 câu hỏi. Tình trạng edit : Hoàn. Nhạc chủ đề: Nghe nói tình yêu đã trở lại - Thái Y Lâm EDITOR : KAORI0KAWA BETA : MAI_KARI Link wordpress : <https://kaori0kawa.wordpress.com/2012/07/14/thnh-thuyet-i-trnh-hoi-lai-qu-muc-luc/#comment-5210> Thế giới này, tình yêu như một vòng tròn định mệnh, chỉ cần có duyên, nhất định cơ thể sẽ đến với nhau, chỉ cần có tình, nhất định trái tim sẽ thuộc về nhau. Có lẽ suốt cuộc đời về sau của Chân Mạch, vĩnh viễn không muốn gặp lại con người ấy, vĩnh viễn không muốn thứ duyên tình đó. Thế nhưng trời trêu thay, vòng tròn định mệnh không buông tha cho trái tim và cơ thể đầy thương tổn của hắn. Y - Tiết Minh Dương - xuất hiện trước mặt hắn như một nỗi ám ảnh. Tên, khuôn mặt, chất giọng, thân hình ... tất cả đều là khơi gợi trong hắn niềm đau của thời quá khứ đầy nguy ngập, đầy đại đột ... là ông trời đang trêu hắn sao? Y khiến hắn cảm thấy sợ hãi, nhưng cũng khiến hắn say đắm. Hắn khiến y cảm thấy bất lực, nhưng cũng khiến y mê loạn. Cuộc chơi tình ái này, cuối cùng sẽ đi về đâu, khi tiếng yêu trong cả hai người họ đều đã bị lãng quên từ lâu? Yêu, làm sao có thể trở lại với hai con tim đã giá lạnh? Nghe nói tình yêu đã trở lại? Càng thêm sợ hãi để đối diện. Nghe nói tình yêu đã trở lại? Càng thêm khao khát được chiếm giữ. Muốn yêu, nhưng cũng sợ hãi chữ yêu. Cả hắn và y đều t [danmei] Ân tứ - Sài Kê Đan By TQnovels 12K 45 Ân Tứ By BellaCullen002 15.2K 393 Tác giả: Sài Kê Đan Thể loại : Ngôn tình, Đô Thị, Đam Mỹ, Chương : 152 Bất Án Sáo Lộ Xuất Bài By BellaCullen002 1.2K 48 Tác giả: Sài Kê Đan Thể loại : Ngôn tình, Đam Mỹ, Số chương: 10 [Edit] Phong Mãng [Chương 1- Chương 45] By ChanBaekRealPcy 244K 9K Vì em đọc bằng đt nên đành phải làm thế này TvT. Mong chủ nhà thông cảm TvT. Tác giả: Sài Kê Đan Edit & Beta: Gấu trúc Geun & Thỏ Oona Thể loại: đm mỹ, Hiện đại - giới giải trí, Sáng văn, Hài hước, 1×, HE Tình trạng bản gốc: Hoàn (307 chương) Raw + QT + Spoil: Hạ Nguyệt Edit & Beta: Gấu và Thỏ Từ C46 up trên wattpad (ng khác làm) Văn án Hàn Đông là diễn viên quần chúng, kiêm nghề xem tướng, dự đoán được tương lai, bói nhân duyên cực chuẩn. Ngày nào đó, hắn tính ra được "nhân duyên xứng đôi" của mình với đại kim chủ trong giới showbiz, thân là một thẳng nam, hắn không tiếc ở trước mặt kim chủ tự hủy hình tượng, giả ngu X, giả xấu, càng khiến mọi người tránh xa càng tốt, sợ bị người ta dè. Mọi người nghĩ kim chủ sẽ hoàn toàn ngược lại đi coi trọng cậu ta hả? Lầm to. Hàn Đông lần qua lần lại lần tới mức mình cũng động tâm luôn, bắt đầu trăm phượng nghìn kẻ muốn vãn hồi, kết quả hình như trước kia diễn nhập vai quá, hình tượng ngốc X đi sâu vào lòng người... Nhớ đến mấy ngày trước Thành Thành lại còn cầm cây tỏi đáng thương đi làm một món cho bản thân, mặc dù chỉ là nguyên liệu phụ, thế nhưng Thành Thành lại hưng phấn không thôi. Trẻ con ở thành thị rất khó cảm nhận được niềm vui khi thu hoạch, cho nên Thành Thành rất có cảm giác thành tựu.

Có chút chán nản trở về nhà, Trình Hàn Lang thở dài, hắn nhìn đồng hồ đeo tay một cái, mấy phút nữa là phải đi làm rồi, tuyệt đối phải tuân thủ đúng theo kỷ luật trong công việc của mình, nghiêm khắc kiểm chế bản thân mới có thể quản lý tốt những người khác, suy nghĩ một chút, Trình Hàn Lang vẫn là thay xong quần áo rồi chuẩn bị ra cửa.

Lái xe tới công ty, Trình Hàn Lang đến thẳng phòng làm việc của mình, trên đường đi sẽ có một vài nhân viên chào hỏi hắn, hắn cũng rất lễ phép gật đầu tỏ ý đáp lại. Bởi vì rất nhiều người đều là đàn anh đàn chị, nên vẫn phải tôn trọng về mặt lễ nghĩa.

Đẩy cửa phòng làm việc ra, Trình Hàn Lang lập tức thấy một người ngồi vắt ngang trên ghế của mình, nhàn nhã vô cùng. Hắn đi vòng ra nhìn thử, vậy mà lại là Đỗ Công, y ngồi ở đó đang nhắm mắt ngủ, chắc là chờ đã lâu rồi.

Thư ký Tiểu Khê đi đến, có chút ngượng ngùng nói với Trình Hàn Lang: "Người này đã tới đây đợi từ rất sớm, lúc đầu chúng tôi không cho anh ta tiến vào, anh ta lấy ra rất nhiều giấy chứng nhận, cả biên lai ngài ăn cơm cùng anh ta cũng lấy ra, còn đưa hình của ngài khi còn bé mà anh ta lưu trong điện thoại cho chúng tôi xem..."

"Được rồi!" Trình Hàn Lang ngắt lời của Tiểu Khê, ra hiệu bảo cô đi làm chuyện của mình. Đỗ Công hình như đã tỉnh lại một chút, mở to đôi mắt mê man nhìn bốn phía, thấy được Trình Hàn Lang mới hoàn toàn lấy lại tinh thần.

"Cuối cùng mày đã tới rồi, còn rất đúng giờ nha, tao chờ cũng lâu lắm rồi đó." Đỗ Công rề rà đứng lên khỏi chiếc ghế đất tiền, lưng ghế bị đẩy về phía sau đập phải tủ đựng hồ sơ, phát ra tiếng vang ầm một cái, Đỗ Công cũng không thêm quan tâm, thoáng cái đã nhảy đến trước mặt Trình Hàn Lang, có vẻ đứng đắn như thần không gì sánh được.

Trình Hàn Lang liếc mắt nhìn y, không nhanh không chậm nói: "Sao mày không qua nhà tìm tao vậy!"

"Việc đó hà..." Đỗ Công cười khà khà nói, "Không phải là không tiện sao?"

Trình Hàn Lang hừ một tiếng, bây giờ mới biết không tiện, mấy hôm trước còn qua nhà ăn cơm kẻ, chiếm không ít tiện nghi từ Thành Thành, bây giờ tới đây còn giả bộ làm người tốt. Đỗ Công hiển nhiên không phát hiện được suy nghĩ trong lòng Trình Hàn Lang, Trình Hàn Lang cũng che giấu tâm tư của mình rất tốt.

"Sao mày tới sớm vậy?" Trình Hàn Lang trở lại chỗ ngồi, châm một điếu thuốc, rồi ném cái bật lửa qua phía Đỗ Công.

"Còn không phải là tao tới tìm hiểu làm quen hoàn cảnh sao? Lần trước mày bảo tao cứ xử lý xong chuyện bên kia của tao rồi tới đây một chuyến xem

thứ mà! Tao đã tới rồi đây, xem thử xong trong lòng tao cũng có chút nhận định rồi."

"Vậy mày thấy thế nào?"

"Bình thường thôi, nhưng thư ký thiệt xinh đẹp nha, có phải là cô ý tìm không?" Đỗ Công cười xấu xa.

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 123

Trình Hàn Lang cẩn thận từng tí lấy bảy tám cây tỏi trong túi ra. Lại vội vàng vàng đào một ít đất có màu nhìn gần giống từ những chậu khác, chọn ra ba gốc tỏi bỏ vào, dài ngắn không đồng đều, Trình Hàn Lang chỉ nhớ mang máng là cái cây ở giữa lớn nhanh hơn một chút, nên chọn cái cây dài nhất trồng vào.

Nhìn không khác chậu hoa lúc trước lắm, Trình Hàn Lang rót cuộc thờ phào một cái. Hắn cúi đầu nhìn thời gian một chút, lập tức thảm kêu không xong, nhìn nhìn lại bên ngoài, bầu trời đã bắt đầu trở nên đen rồi. Thành Thành đã tan học một lúc, lúc này Trình Hàn Lang mới thu dọn đồ đạc chuẩn bị ra ngoài.

Đột nhiên cửa bị mở toang, Trình Hàn Lang chợt quay đầu một cái, Thành Thành đang đứng đó thờ hồn hên. Thành Thành thấy Trình Hàn Lang nguyên vẹn không hao tổn gì đứng ở trong phòng, nó mới dần dần yên tâm trở lại. Nó đứng cách không xa Trình Hàn Lang, nhưng thật lâu cũng không có đi tới.

"Sao em không đi vào vậy? Dối rồi sao? Hôm nay anh có chút việc, về nhà một chuyến trước, có hơi trễ nhưng cũng quên nói với em." Trình Hàn Lang nở nụ cười một chút.

Thành Thành lắc đầu, mang theo cặp sách chậm rãi đi vào. Ngồi trên ghế sofa có vẻ hết sức trầm mặc. Trình Hàn Lang rót một ly nước rồi đi tới, cúi người xuống nhìn mặt của nó nói: "Ồ trường học chịu oan ức gì sao? Hay là sắp thi rồi nên bị áp lực?"

"Không có. . ." Thành Thành ngẩng đầu, quay sang đối diện với gương mặt yêu mến của Trình Hàn Lang hỏi: "Anh, ở cùng một chỗ với em có phải rất mệt mỏi không?"

Trình Hàn Lang hơi nhú mày, vỗ đầu nó một cái rồi hỏi: "Em lại đoán mò cái gì đấy? Bây giờ em phải thi đại học cho tốt, không cần phải nghĩ cái gì khác cả."

"Có phải bình thường em quá nhạy cảm quá dễ ý, vô duyên vô cớ gây thêm cho anh rất nhiều phiền phức, ngay cả..."

"Em lại tự làm bầm cái gì vậy?"

"Không có gì, anh, mấy ngày nay em sẽ chuẩn bị thật tốt, nhất định thi ra một thành tích tốt. Đến lúc đó chúng ta liền tự do rồi, em cũng không cần làm nhiều bài tập như vậy nữa, chúng ta có thể cùng nhau đi chơi khắp nơi." Thành Thành đột nhiên phấn chấn khiến Trình Hàn Lang có chút khó hiểu, nói xong câu đó, Thành Thành liền vui vẻ nhảy nhót mà chạy vào phòng.

Liên tiếp vài ngày, Thành Thành cũng không có để ý tới chậu tỏi, Trình Hàn Lang thờ dài một hơi. Bây giờ tỏi đã lớn rất khỏe mạnh, đất phía dưới đã rắn chắc, cũng không nhìn ra được là đã từng thay đổi một lần, biểu hiện của Thành Thành vẫn rất ổn định, không xuất hiện tâm trạng khẩn trương gì, trong lòng Trình Hàn Lang đã hoàn toàn yên tâm.

"Anh, ngày mai bọn em sẽ thi đại học đó." Thành Thành rửa tay trong nhà vệ sinh, lộ đầu ra nói với Trình Hàn Lang.

"Ngày mai thi đại học hả?" Trình Hàn Lang đã thay quần áo xong ra vẻ như rất ngạc nhiên, sau đó hơi hột nói: "Vậy thì quá tốt rồi, cố gắng thi đi."

You'll also like Nam nam thú thụ bất thân By hothien2509 8.8K 324 Nam Nam Thú Thụ Bất Thân (Tên gốc : 男男兽受不亲) Tác giả: Ý Phóng Thê loại: hiện đại, linh dị thần quái, đô thị tình duyên, 1×1, phúc hắc bá đạo công x đơn thuần thiện lương thụ, HE Tình trạng bản gốc: hoàn Tình trạng edit : hoàn Nguồn : Tuyết Ngân Năm Editor : Diệp Từ Nguồn: <https://tuyettinhcacblog.wordpress.com/dam-my-hoan/nam-nam-thu-thu-bat-than/> Biên Nhược Thủy By BellaCullen002 92.9K 2.9K Tác giả: Sài Kê Đan Thể loại : Đam Mỹ, Chấn văn : 105 chương Phiên ngoại 1: 2 chương Phiên ngoại 2: 2 chương Phiên ngoại 3: 6 chương Phiên ngoại 4: 6 chương Phiên ngoại 5: 5 chương [Edit] Phong Mang [Chương 1 - Chương 45] By ChanBaekRealPcy 244K 9K Vì em đọc bằng đt nên đành phải làm thế này TvT. Mong chủ nhà thông cảm TvT. Tác giả: Sài Kê Đan Edit & Beta: Gấu trúc Geun & Thỏ Oona Thể loại: đam mỹ, Hiện đại - giới giải trí, Sáng văn, Hải hước, 1×, HE Tình trạng bản gốc: Hoàn (307 chương) Raw + QT + Spoil: Hạ Nguyệt Edit & Beta: Gấu và Thỏ Từ C46 up trên wattpad (ng khác làm) Văn án Hàn Đông là diễn viên quần chúng, kiêm nghề xem tướng, dự đoán được tương lai, bói nhân duyên cực chuẩn. Ngày nào đó, hắn tính ra được "nhân duyên xứng đôi" của mình với đại kim chủ trong giới showbiz, thân là một thẳng nam, hắn không tiếc ở trước mặt kim chủ tự hủy hình tượng, giả ngu X, giả xấu, càng khiến mọi người tránh xa càng tốt, sợ bị người ta dè. Mọi người nghĩ kim chủ sẽ hoàn toàn ngược lại đi coi trọng cậu ta hả? Lắm to. Hàn Đông lần qua lần lại lần tới mức mình cũng động tâm luôn, bắt đầu trăm phung nghìn kế muốn

văn hồi, kết quả hình như trước kia diễn nhập vai quá, hình tượng gốc X đi sâu vào lòng người... **ÂN TƯ** By BellaCullen002 15.2K 393 Tác giả: Sài Kê Đan Thể loại : Ngôn tình, Đô Thị, Đan Mỹ, Chương : 152 [Hoàn] Tự Bê Cong Đề Yêu Cầu (拐个弯儿来爱你) - Miê... By pretty_bighang 13.2K 316 Văn án: Trì Nhạc và Lục Ti là thanh mai trúc mã, Trì Nhạc xuất thân từ một gia đình khá giả có tư tưởng sống thoáng, từ nhỏ đã là đối tượng được nhiều người chú ý và quan tâm, còn Lục Ti khi còn nhỏ gia đình có biến cố nên được bà nội nuôi lớn, sau khi bà nội cậu mất, tính cách càng trở nên lầm lì khó gần. Hai người bạn có tính cách trái ngược nhau, nhưng mỗi người lại đều ôm lấy một giấc mơ nghệ thuật. Mình sẽ edit bộ này từ chương 50 đến hết vì sở thích của mình thôi. Còn bạn nào muốn đọc từ đầu đến chương 49 hãy vào link này: <https://www.wattpad.com/story/63425797-t%E1%BB%B1-b%E1%BA%BB-cong-%C4%91%E1%BB%83-y%C3%AAu-em> Lưu ta không edit cho nên văn phong không được tốt, xin đừng chê cười. Có gì mọi người góp ý để bộ sau ta làm tốt hơn :***** Chuyện ngữ đã được sự đồng ý của tác giả. Bản raw word bộ này do chính tác giả đã gửi cho ta. Vậy nên ta mong đừng ai mang phần edit này của ta ra chỗ khác khi chưa được sự đồng ý của ta. Thanks for your supporting!!! Chuyện yêu đương. By minhducdamdoi 7.5K 134 Tác Giả: Thất Trọng Huyết Sa Thể loại: hiện đại, âm áp, giới nghiệp tình anh, trúc mã, HE Tình trạng raw: Hoàn. Tình trạng edit: Đã hoàn thành. Editor: Setoh Dịch: QT, Google Văn án: Giản Ninh và Nhậm Nguyên là thanh mai trúc mã, từ nhỏ đến lớn đều là hàng xóm cùng làm chuyện xấu. Nhậm Nguyên nói: tôi biết cậu ấy từ khi cậu ấy còn còi trưỡng. Giản Ninh nói: lúc sáu tuổi cậu ấy tè đầy giường, ngoại trừ cô di chủ bác ra, chỉ có tôi biết rõ. Những chuyện yêu đương, không nhiều không ít mà vừa đủ. Cuộc sống củi gạo dầu muối tương giám cộng thêm chua ngọt cay đắng mặn. Một đường có cậu, suốt đời có cậu. Post chui=w= - [danmei] Ân tư - Sài Kê Đan By TQnovels 12K 45 Thành Thành vẩy vẩy nước trên tay, từ trong phòng vệ sinh đi ra, giật dỗi đi tới trước mặt Trình Hàn Lang lớn tiếng nói: "Ngày mai em phải thi đại học đó!"

Trình Hàn Lang nở nụ cười một chút, ngừng đầu hơi trên chọc nói: "Em đang muốn nhấn mạnh với anh là em sắp bị anh ăn tới nơi rồi hả?"

"Không phải, em muốn nói là em rất khẩn trương, em sợ thi không tốt." Thành Thành dùng sức đánh lên chân Trình Hàn Lang một cái, đôi mắt to đầy ai oán liếc hắt một cái.

"Em đừng có dụ dỗ anh như thế." Trình Hàn Lang nhấc chân lên, vẻ mặt vẫn như đang cân nhắc. Mặt Thành Thành đỏ lên, tự bước về phòng của mình, mở sách ra lật tới lật lui, ngày mai là thi đại học rồi. Lại cảm thấy như mình chưa từng làm cái gì, chưa hề ôn tập tốt gì cả vậy, Thành Thành thở dài, ngày người đối mặt với một núi sách vở.

Trình Hàn Lang thu hồi nụ cười ra vẻ cân nhắc, biểu tình bắt đầu trở nên nghiêm túc. Thành Thành sắp thi đại học, đây chính là một việc hệ trọng trong đời người, nghĩ lại khi đó bản thân hình như cũng không có quá nhiều cảm nhận trên phương diện này, chỉ cảm thấy là sắp thi thôi. Thế nhưng Thành Thành không giống như vậy, nó rất coi trọng việc này, rốt cuộc nên dùng thái độ gì để ở bên cạnh ủng hộ nó đây? Là ung dung bình tĩnh, để nó cũng theo đó mà thoải mái hơn? Hay là yêu thương gấp đôi, ở bên cạnh cho nó sự động viên đây?

Thành Thành ném sách vở đầy mọi nơi, làm sao bây giờ? Càng nghĩ là không đọc được cái gì thì càng không đọc được cái đó. Một mình Thành Thành xoay vòng vòng ở trong phòng, nghĩ đến nghĩ đi, luôn cảm thấy sao cả chờ đợi cũng khó chịu như thế, như là mọc một cái gai trên móng, ghim vào đến nỗi trong lòng hết sức khó chịu.

"Thành Thành sắp thi đại học phải không?" Đỗ Công ngồi trên bàn làm việc của Trình Hàn Lang, cà lơ phất phơ mà ở đó hút thuốc.

"Mấy xuống ngay cho tao." Trình Hàn Lang vừa lạnh lùng nói, chân sau của Đỗ Công đã nhảy xuống tới.

"Nếu như thi không tốt thì có cần học lại không?" Đỗ Công nhìn Trình Hàn Lang rồi nghiêm túc hỏi.

Trình Hàn Lang vừa nghe lời này thì phản ứng cực lớn. "Tuyệt đối không thể học lại!"

Đỗ Công nhướn mày nói: "Mày vẫn rất thương tiếc thằng bé nhỉ?"

"Tao không phải thương tiếc nó, mà tao thương tiếc bản thân tao, nếu như nó học lại một năm nữa, nó không vượt qua tao cũng sụp đổ luôn. Nó buồn bực tao phải dỗ dành, thất bại thì tao phải khích lệ, mấy cái này còn chưa nói đi, mỗi buổi tối thức đến khuya như vậy, sáng lại dậy sớm như thế cả tao cũng không chịu nổi, thi bao nhiêu điểm tao cũng vui vẻ, chỉ cần có thể vượt qua việc này là được."

Đỗ Công cười khẩy một cái, "Yêu đương đúng là tự làm bản thân không vui."

Trình Hàn Lang thấy từ lúc Đỗ Công đi vào cái phòng này vẫn không hề ngưng ra vẻ, làm bộ như vô cùng phóng khoáng, tà ác, trong lòng hắt hủi không nhận được buồn nôn. Hắn gõ gõ bàn hỏi: "Mày có mệt không vậy? Từ sáng sớm đến giờ cứ ở đó đắc ý."

Bạn đang đọc truyện *Ân Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 124: Chương 124

Đằng đẳng một tuần lễ, Thành Thành giống như là thay đổi thành một người khác. Kỳ nghỉ dài hạn vốn là dùng để nghỉ ngơi thật tốt, thế nhưng Thành Thành dường như vẫn chưa gỡ bỏ được gánh nặng, mỗi ngày vẫn dậy sớm như thế, chỉ là không đi học mà thôi, có đôi khi lại ngáy người bên cửa sổ, đáp án bài thi đặt trên bàn, nhưng tới bây giờ Thành Thành chưa hề nhìn qua.

Thành Thành bắt đầu thu xếp hết toàn bộ những việc vặt trong nhà, làm cơm, giặt quần áo, dọn dẹp phòng... Chỉ cần là làm gì đó thì sẽ cảm thấy dễ chịu hơn một chút. Bình thường Trình Hàn Lang đều ở công ty cả ngày, chỉ có nó ở nhà một mình đi đến đi lui, đến lúc không có gì làm nữa thì nó lại ngồi trên ban công nhìn chăm chăm chậu hoa trống không mà ngẩn ngơ.

Trong giây lát Thành Thành nhớ đến Tiểu Quý thích hoa kia, cậu bé đứng trong bụi hoa cười với nó. Mùa hè này nó đột nhiên có rất nhiều cảm nghĩ, nhớ lại rất nhiều người, nhớ lại rất nhiều chuyện có những hồi ức nó không muốn quên.

Nó thường nhớ lại đêm giao thừa một năm trước, Tạ Nam cầm đặc sản của quê nhà ở bên cạnh nó cười dịu dàng, nói với nó "Bé ngốc! Năm mới vui vẻ nha!". Trước khi bọn họ chia tay Tạ Nam từng nói sẽ quay lại thăm nó, lời thể xinh đẹp cũng đã chậm rãi bị cuốn đi theo thời gian. Trong một năm, đã có vô số lữ khách đi ngang qua cuộc đời nó, bước chân của họ quá vội vàng gấp gáp, nó muốn giữ từng người lại, nhưng lại không giữ được một ai.

Vẫn cho rằng chỉ cần có Trình Hàn Lang, điều gì cũng sẽ là hạnh phúc, hiện tại mới phát hiện, thì ra cuộc sống của mình còn có nhiều tiếc nuối và thương cảm như vậy. Đợi đến khi gỡ bỏ được tất cả gánh nặng, đã chẳng còn mục tiêu để phấn đấu nữa, đã không còn sự bận rộn để lấp đầy cuộc sống nữa, những tiếc nuối và thương cảm kia lại cứ thích tràn lan như nước lũ vào những ngày tháng sáu này.

Thành Thành bị chứng trầm uất sau khi thi, đây là việc Trình Hàn Lang suy nghĩ nhiều nhất trong đầu ở khoảng thời gian này. Trước đây hẳn vẫn mong đến ngày kết thúc kỳ thi đại học, cho rằng mùa hè này cuộc sống hạnh phúc của hai người sẽ bắt đầu, bản thân hẳn có thể muốn làm gì thì làm, hiện tại nhìn lại, toàn bộ hạnh phúc này đều phải có điều kiện tiên quyết, bây giờ khiến Thành Thành cười một chút đã là yêu cầu cao nhất của Trình Hàn Lang.

Vì sao cái thành tích này trong mắt Thành Thành lại được coi trọng như vậy? Lúc đầu Trình Hàn Lang nghĩ không ra, về sau cũng hiểu được. Sức lực của mỗi người là có hạn, không thể làm quá nhiều chuyện cùng một lúc, thế nhưng mỗi người đều sẽ có một mục tiêu, để làm động lực sống trong thời gian ngắn. Thành Thành sống rất đơn giản, trong mắt của nó chỉ có học tập và Trình Hàn Lang, trong mắt nó học tập là con đường duy nhất để thể hiện giá trị của bản thân, mỗi người cũng không thể chỉ dựa vào đời sống tình cảm để trải qua cả đời được, Thành Thành cũng có điều để theo đuổi và dự định cho tương lai của bản thân nó.

Trình Hàn Lang cố gắng hết sức để dỗ nó vui vẻ, bất kể là đùa giỡn hay là mua một ít đồ vật nhỏ đáng yêu. Lần nào Thành Thành cũng rất cảm động, dường như những điều mọi người từng kỳ vọng đều đang xảy ra trước mắt, Trình Hàn Lang từ từ bắt đầu bị ảnh hưởng bởi tâm tình của Thành Thành, bắt đầu thích nâng niu nó trong lòng bàn tay. Chỉ là Trình Hàn Lang vẫn cảm thấy nụ cười của Thành Thành cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt mà thôi, tâm tình thật của nó vẫn cứ mang theo phần bi thương kia.

Bạn cũng sẽ thích [Hoàn Chính Văn - Drop Phiên Ngoại] Ấn Tử... By pretty_bigbang 55.4K 1.1K Văn án (Nguồn: <https://duonggiatrang21615.wordpress.com/de-con/an-tu-%E6%81%A9%E8%B5%90-ban-on/>) Một câu chuyện kể về cuộc sống của hai người anh em... Luôn có một loại gặp gỡ đã định trước sẽ khiến ta suốt đời lưu luyến. Năm nó năm tuổi kia, lần đầu gặp gỡ thiếu niên Trình Hàn Lang, từ nay về sau nó có tên, có sinh nhật. Cũng từ nay về sau, Trình Hàn Lang trở thành thác nước vững vàng trong sinh mệnh của nó. Trong lúc nó mơ màng ở giữa thác nước đã dần dần bị chìm vào trong sâu thẳm... Sẽ luôn có người quên đi một Trình Hàn Lang đẹp đẽ, phong độ tuấn tú, ôn nhu lịch lãm. Chỉ vì người thiếu niên sau lưng hắn kia, quá mức sáng rực chói mắt như trăng sao. Một đoạn tình yêu thầm kín như hạt bụi, dè dặt cẩn thận như vậy, không thể nói ra chân tướng... Thế Bất Khả Đắc (tt) By nylon29 16.7K 512 Từ chương 200 đến hết [Edit] Phong Mang [Chương 1 - Chương 45] By ChanBaekRealPcy 252K 9.2K Vì em đọc bằng đt nên đành phải làm thế này TvT. Mong chủ nhà thông cảm TvT. Tác giả: Sài Kê Đan Edit & Beta: Gấu trúc Geun & Thỏ Oona Thể loại: đam mỹ, Hiện đại - giới giải trí, Sáng văn, Hải hước, 1x, HE Tình trạng bản gốc: Hoàn (307 chương) Raw + QT + Spoil: Hạ Nguyệt Edit & Beta: Gấu và Thỏ Từ C46 up trên wattpad (ng khác làm) Văn án Hàn Đông là diễn viên quần chúng, kiếm nghề xem tướng, dự đoán được tương lai, bói nhân duyên cực chuẩn. Ngày nào đó, hắn tính ra được "nhân duyên xứng đôi" của mình với đại kim chủ trong giới showbiz, thân là một thẳng nam, hắn không tiếc ở trước mặt kim chủ tự hủy hình tượng, giả ngu X, giả xấu, càng khiến mọi người tránh xa càng tốt, sợ bị người ta dè. Mọi người nghĩ kim chủ sẽ hoàn toàn ngược lại đi coi trọng cậu ta hả? Làm to. Hàn Đông lăn qua lăn lại lăn tới mức mình cũng động tâm luôn, bắt đầu trăm phương nghìn kế muốn văn hồi, kết quả hình như trước kia diễn nhập vai quá, hình tượng ngốc X đi sâu vào lòng người... Biên Nhược Thủy By BellaCullen002 100K 3.1K Tác giả: Sài Kê Đan Thể loại: Đam Mỹ, Chánh văn: 105 chương Phiên ngoại 1: 2 chương Phiên ngoại 2: 2 chương Phiên ngoại 3: 6 chương Phiên ngoại 4: 6 chương Phiên ngoại 5: 5 chương Tình Đầu Có Độc - Bất Hợp Hạ Kỳ (Hoàn) By Only_U 0301 19.8K 414 Edit: Only_U Thể loại: Đam mỹ, gương vỡ lại lành, không ngược, cường công x cường thụ, 1x1, HE. Là hiểu lầm hay là một âm mưu thâm độc. Văn án. Thời cấp ba, học sinh hư Lưu Khoa và học bá Đồng Dịch yêu sớm, yêu nhau ba tháng học bá ngủ xong phui mộng bỏ chạy, ra nước ngoài du học, để lại một mình Lưu Khoa mờ mịt đối mặt với những lời đồn đãi trong trường. Mười năm sau Lưu Khoa trở thành người khảo nghiệm game trên mạng, vui vẻ tham gia buổi ký tặng sách của thần tượng, sau đó phần nộ phát hiện tác giả mà mình yêu thích bấy lâu nay chính là mối tình đầu ăn xong bỏ chạy. Cậu tức giận lật bàn, sau đó bị mối tình đầu còn phần nộ hơn trời lại mang về nhà. Bất Án Sáo Lộ Xuất Bài By BellaCullen002 1.3K 50 Tác giả: Sài Kê Đan Thể loại: Ngôn tình, Đam Mỹ, Số chương: 10 Dạ Sắc Thâm Xử (夜色深处 - Sâu thẳm trong đêm) By DuongGiaTrang 21615 8.7K 183 Tác giả: Hoài Thượng Thể loại: hiện đại, hảo môn thể gia, cường thủ đoạt hào, ngược luyến tình thâm, gương vỡ lại lành, cường thể cổ chấp ngạo kiều công vs ân nhân ôn nhu thụ, 1x1, HE Tình trạng: Hoàn (65 chương+ 6 phiên ngoại) Tình trạng edit: Đang tiến hành Edit: Hòa Liên Tâm Lịch up: Tối T3 (khoảng 10,11h đêm. Lịch chỉ mang tính tương đối) Note: Trong truyện này thụ từng bị cha công ép làm tình nhân, cũng có vài đoạn H kéo rèm giữa cha công và thụ (mặc dù thụ theo cha công từ nhỏ nhưng đến lúc học đại học mới bị ông ép làm tình nhân nha, tuyệt đối không có luyến đồng nhé). Cơ mà từ đầu đến cuối thụ đều yêu công, lúc đầu ko tới với công được là vì cha công làm pháo hôi với gia đình công có liên quan đến việc gia đình thụ tan cửa nát nhà. Cũng may công rất ngây, ngoài mặt lạnh lùng nhưng tâm đầu hũ và rất chung tình. Thụ thì ân nhân âm thầm yêu thương, nuông chiều công, tuy vì mối thù của gia đình và nhiều vấn đề khác mà không tới được với công nhưng chung quy vẫn luôn tin tưởng, yêu thương và hướng về công. Theo mình thì truyện rất hay, tình tiết hấp dẫn, rất chi tiết và logic. Tính cách công thụ rất đáng yêu. Truyện ngược tâm nhiều, có chút ngược thân. Kết HE, PN rất đẽ thương và hài nhây bà cô v. Biết là sẽ có nhiều bạn khúc mắc chỗ cha công và thụ nên mình nói trước để bạn cân nhắc khi nhảy hố. Hoan nghênh các bạn cùng tìm ngược với tiểu trang và hẹn gặp các bạn khác trong truyện khác nếu bộ này ko hợp gu bạn. Chịu đựng đến hết hai tuần, cuối cùng có thể tra điểm thi đại học của mình rồi. Đêm đó Thành Thành ngủ rất yên ổn, Trình Hàn Lang vô cùng kinh ngạc tại sao nó không hề lo lắng chút nào về thành tích của mình, đợi đến ngày hôm sau rất nhiều người đều đã có nỗi buồn niềm vui của mình, chỉ có một mình Thành Thành còn bình thản ngủ trên giường.

Thành Thành đã không còn mặt ủ mày chau vì chuyện thành tích, đại học này nữa rồi. Từ giây phút đi ra khỏi trường thi kia, nó cảm thấy mình đã hoàn toàn buông bỏ, cả ngày lẫn đêm trong suốt một năm qua, cuối cùng đổi lấy một kết quả như vậy. Không muốn thi cũng xong rồi, có lẽ rất nhiều chuyện

vẫn phải dựa vào ý trời.

Di động của Thành Thành sáng sớm đã có tin nhắn gửi tới, Trình Hàn Lang cầm lên, thấy là một tin nhắn từ Lâm An An. Trình Hàn Lang liếc mắt nhìn Thành Thành một cái, xem trộm tin nhắn của nó hình như không hay đâu! Lâm An An này chính là cái cô bé đã tặng khăn choàng cho Thành Thành, Trình Hàn Lang kéo xuống một chút, mới phát hiện trong hộp thư đến hình như cũng có tin nhắn của cô bé này, hắn có chút bực mình, lập tức ném đi động lên trên giường.

Điện thoại di động lại đột nhiên sáng lên, lần này có vẻ không phải là tin nhắn, là cuộc gọi đến, Thành Thành lơ mơ mở đôi mắt còn ngái ngủ, mò tìm điện thoại di động, nâng mắt lên thì thấy thân hình cao lớn của Trình Hàn Lang ở trước mặt mình, hình như biểu tình trên mặt cũng không tốt lắm. Thành Thành vẫn cảm điện thoại lên nhận cuộc gọi trước.

"Cái gì?" Thành Thành bỗng dưng như chạm phải điện, bắn vọt ra khỏi giường, mắt mở thật to, khuôn mặt vô cùng kinh ngạc.

Trình Hàn Lang ở bên cạnh thấy căng thẳng trong lòng, biết rằng chuyện này nhất định là có liên quan đến chuyện Thành Thành thi đại học, hắn cẩn thận quan sát vẻ mặt của Thành Thành, rất sợ thấy được thứ mình không muốn thấy nhất ở trên đó.

Biểu tình của Thành Thành từ kinh ngạc sang hưng phấn rồi đến bị thương, cuối cùng trong ánh mắt đã mờ mờ hơi nước. Trình Hàn Lang thầm nghĩ không ổn rồi, xem ra mùa hè này mình cũng đừng mong qua được ngày lạnh, thật hoài niệm bộ dáng vui vẻ nhảy nhót khắp nơi của Thành Thành trong quá khứ, định hướng thi cử của nền giáo dục Trung Quốc thật sự hại người không nhẹ tí nào!

Thành Thành để điện thoại di động xuống, sững sờ trong một lúc, sau đó nói với Trình Hàn Lang: "Anh, hình như em có thể đậu nguyện vọng một trong kỳ thi này rồi."

Trình Hàn Lang cũng sững sờ, Thành Thành thoáng cái đã nhào lên trên người của hắn, vòng tay ôm lấy cổ của hắn, chân thì kẹp lấy hông của Trình Hàn Lang. Trên mặt mang theo nụ cười tươi đã nhiều ngày không thấy, suýt tí nữa thì nở hoa được luôn. Cũng không biết nên vui về thể nào cho được, nói năng cũng có chút lộn xộn.

"Anh đã nói với em rồi có sai đâu! Nếu như em tra điểm là có thể vui vẻ sớm hơn một chút rồi, ai nói cho em biết vậy?" Trình Hàn Lang ôm Thành Thành đi khắp nơi.

Bạn đang đọc truyện *Án Tỉ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 125

Hai người Trình Hàn Lang và Thành Thành đến sân bay đón mẹ Trình, Thành Thành cứ ở đó cười mãi không thôi, có vẻ cực kỳ hưng phấn. Trình Hàn Lang ở bên cạnh liếc mắt nhìn nó một cái, vô cùng bất mãn với phản ứng của nó. Cho dù là nhớ mẹ mình, cũng không thể biểu hiện hưng phấn như thế chứ? Đến cả một chút tiếc nuối cũng không có, lẽ nào chỉ có bản thân mình gấp như khi sao?

Lần này mẹ Trình tới, dường như còn có vẻ trẻ hơn trước đây một chút, tuy rằng người đã qua trung niên, nhưng đánh phần lên lại chẳng chịu già chút nào, bước đi trên đường lộ ra vẻ mặt sáng láng. Cùng Chí ở bên cạnh cũng rất có tinh thần, hai năm qua thân thể ông ấy đã khôi phục bình thường, cuộc sống của hai người họ cũng coi như rất hạnh phúc.

Thấy hai người Trình Hàn Lang và Thành Thành đứng cách đó không xa, bước chân của mẹ Trình lại vội vã hơn, mặt mũi tươi cười đi về phía bọn họ.

Lần này, mẹ Trình không có đi thẳng về phía Trình Hàn Lang, mà là đi xoa xoa mặt Thành Thành trước, "Thành Thành, đến đây, để mẹ nhìn xem, lần trước đến không gặp được con, làm mẹ nhớ chết đi được! Hừm? Sao mẹ cảm thấy gầy đi nhỉ?" Thành Thành trong mắt mẹ Trình dường như vĩnh viễn cũng không lớn lên được, lúc nào cũng vậy, luôn luôn là vẻ mặt ngây thơ.

"Có thể là học lại nên mặt mội đó ạ. Mẹ, chúng ta về nhà rồi nói." Trình Hàn Lang nói một câu, khiến cho ánh mắt của mẹ Trình dời đến trên người hắn, thật lâu cũng không rời mắt. Dứa trẻ này thật sự trưởng thành rồi, cứ như ngày hôm qua còn đang làm nũng trong lòng mình, ngày hôm nay đã mặc áo phục phàng phiêu đứng trước mặt mình, đã bỏ lỡ rất nhiều thời gian, có thể cả đời cũng không bù đắp được sự thiếu sót này nữa.

Hai người tiếp nhận hành lý trong tay mẹ Trình và Cùng Chí, rồi bốn người cười cười nói nói đi về phía bãi đỗ xe.

"Ồ đây thay đổi rất nhiều nhì." Vào trong nhà, mẹ Trình vẫn như lúc trước, đi khắp nơi xem xét. Cùng Chí cũng rất an tĩnh ngồi tại chỗ uống trà, thỉnh thoảng trò chuyện hai câu với Trình Hàn Lang và Thành Thành.

Trình Hàn Lang nhìn người đàn ông này, không tự chủ được liền nghĩ đến ba mình. Bản thân hắn cũng không biết vì sao, hắn cũng không nảy sinh oán hận gì với người đàn ông này, chỉ là luôn có thể thấy được cái bóng của ba mình từ trên người ông ấy. Từ khi mẹ Trình đi rồi, tình cảm của Trình Hàn Lang đối với Trình Thế thay đổi rất nhiều, không hay không biết đã xem ông thành người thân có cùng huyết thống duy nhất ở bên mình, hiện tại, dường như Trình

Thế cũng trở nên rất xa vời, không nghĩ tới khi còn sống, có thể nhớ đến người ba chưa hề ở bên cạnh chăm sóc mình ngày nào như vậy.

"Hiện tại phòng nào là của con vậy, Hàn Lang?" Mẹ Trình đứng trước cửa phòng ngủ của Trình Hàn Lang và Thành Thành mà hỏi.

"Vẫn là phòng này ạ! Là phòng mẹ đang thấy đó ạ." Thành Thành ở bên cạnh cười hì hì, vẫn đi theo sau mẹ Trình.

Trình Hàn Lang đột nhiên thấy trong lòng bất đầu có sự bất an mơ hồ, hần nghe thấy mẹ Trình hỏi lại: "Vậy Thành Thành thì sao? Ở phòng nào vậy con?" Bà còn cười nói với Thành Thành: "Hiện tại đã thi đại học xong rồi, con cũng không cần ở lại trường nữa rồi."

Về mặt Thành Thành buồn bực, sau đó lại cho rằng mẹ Trình hiểu lầm, nên nó giải thích lại cho thật rõ ràng: "Con không có ở lại trường ạ, con vẫn ở trong nhà mà, chính là cái phòng này ạ!"

Trình Hàn Lang căng thẳng trong lòng, quả thực, cái bộ óc này của Thành Thành tuyệt đối sẽ không thay đổi được mà, nhất định là có sao nói vậy. Mẹ Trình đi ra, cau mày nhìn Trình Hàn Lang nói: "Lần trước mẹ về không phải con nói với mẹ là thằng bé ở lại trường sao? Sao Thành Thành lại nói nó không ở lại trường vậy?"

Trình Hàn Lang lúng túng nở nụ cười một chút, "Lần trước mẹ về là nó còn đang học cấp ba, lần này học thi lại, con liền đem thằng bé về nhà, cũng dễ tiện chăm sóc nó hơn thôi ạ."

Mẹ Trình cười gật đầu, rất ủng hộ cách làm của Trình Hàn Lang, "Mấy đứa nhỏ học cấp ba, là phải để ý nhiều hơn một chút."

Thành Thành cau mày đi tới, vừa muốn nói chen vào, Trình Hàn Lang dùng sức nhéo vào eo của nó một cái. Thành Thành miễn cảm mà tránh sang một bên, cho Trình Hàn Lang một ánh mắt cảnh cáo, nhỏ giọng nói lầm bầm: "Mẹ còn ở chỗ này đó..."

Trình Hàn Lang cảm tức liếc mắt nhìn nó, em còn biết mẹ đang ở đây hả? Nói chuyện mà không thèm dùng não.

Về mặt Thành Thành nhất thời trở nên quần bách, đứng đó cúi đầu không nói ra lời, Trình Hàn Lang sờ sờ sau lưng của nó một chút, cho nó chút cổ vũ, ý bảo nó đừng để ý. Trình Hàn Lang tự mình đi về phía trước rồi nói với mẹ Trình: "Hai người bọn con ngủ cùng một chỗ quen rồi, không có phân phòng ngủ ạ."

Biểu tình của Mẹ Trình có chút bối rối, bà tìm một chỗ trên sofa để ngồi xuống, vừa uống trà vừa bắt đầu cảm râm. "Trong nhà không phải vẫn còn nhiều phòng như vậy sao? Hai người các con ngủ chung không chật sao? Hơn nữa lớn như vậy rồi, ngủ chung không có tiện đâu! Mẹ cũng không phải là người không coi mở, tuy rằng con và Tiểu Ngọc chưa kết hôn, nhưng mà nên liên hệ tình cảm thì cũng phải liên hệ tình cảm, con cũng đừng học theo ba con, xem nhẹ chuyện phụ nữ. Mẹ không phải oán giận ông ấy, chỉ là muốn bảo con chú ý chuyện này thôi, đứa nhỏ Tiểu Ngọc này không tệ, đạo này cũng không gọi điện thoại cho mẹ, hai đứa các con không xảy ra mâu thuẫn gì chứ?"

Những lời này của mẹ Trình vừa nói ra khỏi miệng, trong phòng lập tức an tĩnh, Trình Hàn Lang nhìn Thành Thành một chút, Thành Thành dường như cũng không cho hần lại một ánh mắt nào, chỉ tự mình ngồi đấy đùa nghịch mấy thứ chung quanh, xoay mặt về hướng bên kia.

Trình Hàn Lang tiến đến bên người mẹ Trình, rất bình tĩnh nói: "Mẹ, con và Ngô Ngọc đã chia tay rồi."

Mẹ Trình giật mình, sốt ruột hỏi thăm: "Sao lại chia tay?"

Thấy Trình Hàn Lang không nói chuyện, mẹ Trình thờ dài, chậm rãi nói: "Người trẻ tuổi các con bây giờ đó, sao lại không xem trọng chuyện tình cảm như vậy, mẹ nhớ kỹ lúc đó con còn nói với mẹ, chỉ cần nói chuyện tình cảm rồi thì sẽ có kết quả. Bây giờ còn không phải là nói chia tay thì liền chia tay sao, đứa nhỏ Tiểu Ngọc này rất tốt mà, gia thế tốt lại hiểu chuyện, dù sao mẹ cũng không thuyết phục được con, chính con xem thế nào rồi lo liệu đi, bây giờ con còn trẻ, chờ thêm vài năm nữa thì sẽ phải ổn định chuyện tình cảm thôi."

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 126

Mẹ Trình và Cùng Chí ngủ trong một gian phòng khác, mẹ Trình một mình tựa ở đầu giường thật lâu vẫn chưa ngủ được, Cùng Chí khẽ đẩy nhẹ bà một cái, hỏi: "Sao vẫn chưa ngủ? Khuya lắm rồi, em không quen giường sao?"

Mẹ Trình thờ dài, chậm rãi nói: "Không phải là em không quen giường, chỉ là trong lòng có chút khó chịu mà thôi."

"Làm sao vậy?" Cùng Chí vừa nghe vậy cũng ngồi dậy, thân thiết nhìn bà.

"Em luôn cảm thấy hai đứa nhỏ Hàn Lang và Thành Thành này là lạ, cụ thể là lạ chỗ nào, em cũng không nói lên được, dù sao thì vẫn khiến em lo lắng."

Một câu nói của mẹ trình khiến cho Cùng Chí rơi vào một trận suy tư, ông ấy nhớ tới một màn tối hôm nay, Trình Hàn Lang ôm Thành Thành, hôn lên miêng của nó, toàn bộ ông đều thấy chân chân thật thật, thế nhưng Cùng Chí lại không có bất kỳ cảm giác kinh ngạc nào, cũng không cảm thấy có gì bài xích.

"Là do em suy nghĩ nhiều rồi đó, bọn nhỏ đều đã trưởng thành, không còn giống như lúc nhỏ không thể trốn khỏi lòng bàn tay em nữa rồi. Bọn nó có bí mật của riêng mình, có năng lực suy xét của riêng mình, chuyện của bọn nó, hãy để cho bọn nó tự mình quyết định đi, suy nghĩ nhiều cũng không có tác dụng gì."

"Có thể thật sự là em suy nghĩ nhiều rồi!" Mẹ Trình xoa xoa huyết thái dương của mình, sau đó xoay mặt về phía Cùng Chí, hỏi: "Anh có cảm thấy năm đó em bỏ Hàn Lang đi xa như vậy rất tàn nhẫn không? Dù sao khi đó nó chỉ mới 14 tuổi."

Cùng Chí nhắm mắt suy nghĩ một chút, nói: "Nếu như đứng ở góc nhìn của đứa nhỏ, quả thật là một việc rất khó để tiếp nhận. Bởi vì khi đó nó đã chính thức bước vào thời kỳ phản nghịch, rất cần sự chỉ dẫn của người lớn. Khi đó em bỏ đi, bên cạnh nó thoáng cái đã không còn một người thân, có thể là thật sự rất gian nan."

Mẹ Trình nghe nói như thế, trong lòng đau xót, thiếu chút nữa nước mắt lại rơi ra. "Lúc đó em chỉ là rất muốn rời khỏi đây, rời khỏi cái gia đình kia. Em quả thật là có chút ích kỷ, lúc đó vẫn cứ cho là bản thân đã cố gắng nhiều năm như vậy, thật sự rất muốn tìm một chỗ để dựa vào."

Cùng Chí kéo bà ôm vào lòng rồi nói: "Em cũng không sai, chuyện quá khứ hãy để nó là quá khứ đi. Nói chung Trình Hàn Lang có thể phát triển thành người như bây giờ em hẳn là đã rất thoải mái rồi, sau này chờ chúng ta già rồi, có thể ít gây thêm phiền phức cho bọn nhỏ thì ít gây một chút, coi như là một loại bù đắp đi."

Mẹ Trình nhắm mắt lại, nhẹ nhàng mà nói: "Thực sự là xót xa quá..."

Buổi sáng, mẹ Trình đã rời giường từ rất sớm, bà phát hiện Thành Thành còn dậy sớm hơn cả bà. Thành Thành vừa nhìn thấy mẹ Trình đã dọn dẹp gần xong, nó liền bung bữa sáng lên bàn, mẹ Trình vẫn là dịu dàng cười nói với nó: "Đứa nhỏ Thành Thành này từ nhỏ đến lớn đều luôn ngoan ngoãn như vậy."

Thành Thành ở bên cạnh kêu một tiếng mẹ, rồi không nói gì. Nó thấy nụ cười của mẹ Trình, lại nghe lời bà nói, trong đầu ngược lại không dễ chịu gì. Mẹ Trình dùng muỗng múc từng ngụm cháo nhỏ lên ăn, chỉ vào chĩa bông trong cái đĩa nhỏ nói: "Anh con khi còn bé cũng thích ăn cái này lắm, khi đó con còn chưa có vào nhà, cả ngày nó cứ chạy theo sau mẹ."

Thành Thành nở nụ cười một chút cợt như là đáp lại, mẹ Trình lại hỏi: "Anh con và Tiểu Ngọc vì sao lại chia tay vậy?"

Thành Thành run lên một cái, cái muỗng thiếu chút nữa rớt khỏi tay nó. Nó chỉ sợ mẹ Trình hỏi việc này, nó sợ nó sẽ thực sự như lời Trình Hàn Lang nói, nói lộ ra hết mọi chuyện, cuối cùng sẽ gặp phải phiền phức.

Thấy Thành Thành trầm mặc, mẹ Trình nhíu mày một cái hỏi: "Việc này con không biết sao? Anh con cũng không nói với con hả?"

Thành Thành khó khăn nở nụ cười một chút, nói rằng: "Con cũng không rõ lắm, đại khái là bởi vì anh con cứ hay để chị Ngô Ngọc vắng vẻ thôi. Chị Ngô Ngọc học đại học nên thời gian rảnh nhiều, thời gian anh con làm việc thì lại nhiều, có thể chị Ngô Ngọc thấy tịch tịch thôi ả!"

"Vậy sao hôm qua anh con lại nói với mẹ là nó có người nó thích rồi, con có thấy nó ở cùng một chỗ với cô gái khác chưa?" Mẹ Trình lại hỏi.

Thành Thành lắc đầu, vội vàng nói: "Con đi pha chút trà, uống cho có tinh thần ả." Nói xong, nó hoảng hốt bỏ chạy.

Mẹ Trình nhìn theo bóng lưng của Thành Thành, càng thêm xác định ý nghĩa của mình, hai đứa nhỏ này, nhất định có việc gạt bà.

Buổi tối, Trình Hàn Lang tan tầm về nhà. Sắc mặt của mẹ Trình vẫn không tốt lắm, Trình Hàn Lang liếc mắt một cái là nhìn ra được, hần gọi Thành Thành vào phòng ngủ hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Em nói gì với mẹ phải không?"

Thành Thành có chút nóng nảy mà nói: "Mẹ hỏi em chuyện chị Ngô Ngọc, hỏi em sao anh..."

Thành Thành còn chưa nói hết, Trình Hàn Lang đã đi ra ngoài. Thành Thành vội vàng đuổi theo, nó không biết Trình Hàn Lang muốn làm gì, trong lòng khẩn trương vô cùng, Trình Hàn Lang đi thẳng đến phòng khách, thấy mẹ Trình đang ngồi ở đó xem ti vi, liền trực tiếp đi qua.

"Mẹ, con có chuyện muốn nói với mẹ."

Mẹ Trình ngẩng đầu nhìn hần một cái rồi nói: "Vừa đúng lúc, mẹ cũng có chuyện muốn nói với con đây!"

Thành Thành nhìn thấy Trình Hàn Lang và mẹ Trình đi vào một căn phòng, cũng đi theo. Trình Hàn Lang ngăn nó lại ngoài cửa, cho nó một ánh mắt bảo nó chờ ở bên ngoài, Thành Thành lòng nóng như lửa đốt, nhất định muốn đi vào, Trình Hàn Lang lại đã sớm đóng cửa. Một mình Thành Thành đứng ở cửa cố gắng vận mở chốt cửa, lại phát hiện cửa đã bị khoá trái bên trong.

Cùng Chí bắt gặp Thành Thành đang nôn nóng loay hoay ở cửa, vội vã gọi nó một tiếng.

"Chú..." Thành Thành quay đầu lại, trong ánh mắt lộ ra sự lo lắng.

Cùng Chí đứng lên, kéo Thành Thành đến chiếc ghế sofa cách đó không xa rồi cùng ngồi xuống, thoải mái nói với nó: "Con không cần lo lắng, anh trai con là người lớn, nói chuyện sẽ tự có chừng mực. Hơn nữa, nơi này là gia đình, nói chuyện thì cũng chỉ là một ít việc vặt trong nhà mà thôi, con cứ kiên nhẫn chờ ở bên ngoài, cho họ một không gian riêng để trao đổi với nhau."

Thành Thành gật đầu, lời nói của Cùng Chí tuy rất chất phác, nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy trong lòng thật ấm áp, Thành Thành và ông ấy hàn huyên vài câu bình thường, tâm tình liền dần dần bình tĩnh trở lại.

"Mẹ, mẹ muốn hỏi con cái gì ạ?" Trình Hàn Lang đứng đó, nhìn mẹ Trình ở cách đó không xa.

Mẹ Trình vẫy tay với hán một chút, ý bảo hán đến bên cạnh bà, Trình Hàn Lang không hề lay động, mẹ Trình vẫn mang nét mặt ôn hoà, hỏi: "Con nói trước đi, không phải con nói con có chuyện gì muốn nói với mẹ sao?"

Trình Hàn Lang nhìn mẹ Trình một chút, dừng lại chốc lát, sau đó bình tĩnh nói: "Mẹ, con muốn nói cho mẹ biết, con và Thành Thành ở cùng một chỗ, chúng con phải sống với nhau cả đời."

Sắc mặt của mẹ Trình chậm rãi thay đổi, bà nhìn chăm chăm vào Trình Hàn Lang, có chút chần chờ mà hỏi dò: "Cái gì gọi là ở cùng một chỗ? Phải sống với nhau cả đời?"

"Nghĩa là bọn con không còn là anh em nữa, là người yêu."

Lời này của Trình Hàn Lang vừa nói ra, sắc mặt của mẹ Trình thay đổi. Vừa rồi bà có chút bận tâm lo lắng chuyện sẽ là như thế này, chỉ là còn ôm một chút hy vọng, hy vọng Trình Hàn Lang sẽ không cho bà câu trả lời này. Nhưng mà Trình Hàn Lang lần thứ hai khẳng định khiến mẹ Trình thoáng cái như bị sét đánh, hai chữ loạn luân kia hiện lên trong đầu của bà, bà lập tức cảm thấy một thân mồ hôi lạnh, suýt chút nữa không thở nổi.

"Ý của con nói là muốn nói chuyện yêu đương với em trai của con sao?" Mẹ Trình đứng lên, run rẩy đi về hướng Trình Hàn Lang.

Trình Hàn Lang vẫn kiên trì như trước, không chút do dự đối mặt với ánh mắt đau lòng của mẹ Trình mà nói: "Dạ!"

"Bốp!" Một bạt tai vang dội tát lên mặt Trình Hàn Lang, như dự liệu của Trình Hàn Lang, kỷ tích sẽ không xảy ra, bất kỳ người cha người mẹ nào cũng sẽ không cho phép con trai mình không lấy vợ sinh con, không trải qua cuộc sống của người bình thường.

Trình Hàn Lang hít một hơi thật sâu, rồi tiến lên đỡ lấy mẹ Trình, tha thiết mà nói: "Mẹ, con thật sự yêu Thành Thành, từ nhỏ đến lớn chỉ từng thích một mình em ấy."

"Con như vậy căn bản không phải gọi là yêu!" Mẹ Trình tức giận đến nổi đẩy Trình Hàn Lang qua một bên, nước mắt tuôn rơi. "Mẹ biết, khi con học cấp hai mẹ đã để con ở đây một mình là lỗi của mẹ, mẹ thừa nhận mẹ đã không thể dạy dỗ con đàng hoàng. Có thể là con vẫn luôn không có ai chăm sóc, Thành Thành lại ngoan ngoãn, các con lâu ngày sống chung một chỗ sẽ có cảm tình, không ai muốn rời xa ai, nhưng đó không nhất định phải là tình yêu mà! Tình yêu phải là một người đàn ông và một người phụ nữ cùng nhau tạo nên."

Trình Hàn Lang cười khổ một cái, lạnh nhạt nói: "Ba con còn không phải là đã kết hôn cùng một người đàn ông khác ở Mỹ rồi sao?"

Sắc mặt mẹ Trình bỗng chốc trở nên tái nhợt vô cùng, bà nhìn Trình Hàn Lang, cứ mãi lắc đầu, không thể tin vào sự thật này. Trình Hàn Lang cho rằng mẹ Trình đã biết chuyện này, nên hán không giải thích điều gì. Mẹ Trình từ từ mới hiểu được, đây không phải là một trò đùa, cha của con mình, người đàn ông mình từng thích, vậy mà đến ngày hôm nay bà mới biết.

Không thể không chế tâm tình của mình, mẹ Trình dùng tay đỡ lấy viên ghế sofa, nhiều lần tự nói với lòng người đàn ông đó đã không còn bất cứ quan hệ gì với mình. Bây giờ bà đã có một gia đình mới, những thứ này đã cách bà rất xa rồi, bà không cần phải truy đuổi sự thật trong đó nữa.

Trình Hàn Lang nhìn thấu sự khác thường của mẹ Trình, ở bên cạnh nói: "Mẹ, con xin lỗi..."

"Con còn nhớ lúc nhỏ ba con nói với con thế nào không?" Mẹ Trình đỏ mắt nhìn về phía Trình Hàn Lang.

Trình Hàn Lang gật đầu, "Con nhớ, con đã nói, sau này nhất định sẽ không làm người như ông ấy."

"Nhưng con bây giờ thì sao? Hừ... Trình Thế nói thật là đúng, con người cũng phải lớn lên từ gốc rễ, ba con thế nào, cuối cùng con cũng sẽ biến thành như thế ấy. Con phóng hỏa giết người, ăn chơi bài bạc mẹ cũng không quản, con là người lớn, cuộc sống của mình thì tự con quyết định. Thế nhưng trong chuyện này, mẹ tuyệt đối sẽ không đồng ý, mẹ tuyệt đối sẽ không nhìn cuộc đời của con mẹ bị phá hủy như vậy."

"Mẹ, lẽ nào trong mắt mẹ, đồng tính luyến ái còn không thể tha thứ hơn phóng hỏa giết người sao?" Ánh mắt của Trình Hàn Lang cũng bắt đầu trở nên đau thương. "Con đã nói với ba con tuyệt đối sẽ không đi lại con đường ngày xưa của ông ấy, con tự thấy mọi thứ đều là con ra ngoài liều mạng kiếm về, chưa bao giờ nương nhờ dựa dẫm người khác. Con yêu Thành Thành không phải vì kích thích, hay vì trống rỗng, ba con cũng không phải. Chỉ là cách yêu của chúng con không giống người khác mà thôi, trong mắt mẹ, nếu như Trình Hàn Lang con không yêu Thành Thành, thì là niềm kiêu hãnh của mẹ, chỉ vì một phần yêu này, thì biến thành nỗi nhục của mẹ phải không?"

Mẹ Trình nghe xong lời Trình Hàn Lang nói, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì. Bà không phải người phong kiến như vậy, biết rằng thật sự có rất nhiều người đồng tính trên đời, chỉ là bà đứng ở góc độ của người làm mẹ, không cách nào tiếp thu được việc con trai mình là đồng tính luyến ái, hơn nữa còn là giữa hai đứa con trai, đó là loạn luân đó, sẽ phải chịu bao nhiêu phi nhũ và vây hãm từ xã hội đây.

"Chuyện này mẹ tuyệt đối sẽ không buông tha, chỉ cần con còn xem mẹ là mẹ của con, thì đừng hy vọng mẹ đồng ý." Mẹ Trình nói những lời này xong, lập tức mở cửa muốn đi ra ngoài, Trình Hàn Lang ở phía sau kêu một tiếng "Mẹ", mẹ Trình dừng bước, xoay đầu lại nhìn hần.

"Mẹ, mười hai năm trước mẹ bảo rằng con mất đi mẹ, sinh mệnh của con chỉ còn lại Thành Thành, mười hai năm sau, mẹ còn muốn để con chẳng còn lại gì sao?"

. . . Trình Hàn Lang đứng cách mẹ Trình không xa, hỏi gần từng chữ, trong câu hỏi này hàm chứa quá nhiều chua xót và đớn đau.

Mẹ Trình nhất thời không nói nên lời dù chỉ một câu, nước mắt theo khoé mi trượt dài xuống, thì ra con vẫn oán hận mẹ, hận mẹ năm đó rồi đi bỏ rơi một mình con, đây là trả thù sao? Mẹ Trình xoay người, khóc chạy ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Án Tỉ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 127

Hai người ở ngoài phòng thấy mẹ Trình khóc chạy ra, Thành Thành và Cùng Chí nhanh chóng chạy lại. Cùng Chí ôm mẹ Trình, thân thiết hỏi: "Rốt cuộc là làm sao vậy?"

Thành Thành ở bên cạnh cũng vô cùng sốt ruột, mẹ Trình khóc không nói gì, được Cùng Chí dịu về phòng mình.

Thành Thành suy nghĩ một chút, vẫn là đến phòng ngủ tìm Trình Hàn Lang trước. Trình Hàn Lang đứng hút thuốc một mình trên ban công, thoạt nhìn hết sức buồn bực. Thành Thành đi tới, nhẹ nhàng mà hỏi: "Anh, xảy ra chuyện gì rồi sao? Vì sao mẹ lại... khóc?"

Trình Hàn Lang quay đầu lại, Thành Thành còn chưa kịp nghĩ gì, Trình Hàn Lang đã xoay người ôm lấy nó, cúi đầu ôn xuống. Thành Thành không hiểu ra sao, nhưng cũng không có cự tuyệt. Đầu lưỡi ngang ngược của Trình Hàn Lang càn quét khắp khoang miệng của Thành Thành, đầu lưỡi của Thành Thành quần quýt cùng hần, không bao lâu sau, hai người đã nếm được tư vị khổ sở.

Trình Hàn Lang chậm rãi rời khỏi miệng Thành Thành, miệng Thành Thành đã chảy máu, giọt máu đỏ tươi ngoài miệng có vẻ hết sức rõ ràng. Trình Hàn Lang cúi đầu nhẹ nhàng hút đi mùi vị của riêng Thành Thành, rồi nhìn chăm chú vào Thành Thành thật lâu.

"Anh..." Thành Thành lẩm bẩm kêu.

Trình Hàn Lang đáp lại một tiếng, sau đó dùng tay xuyên vào mái tóc của nó, dịu dàng nói: "Anh đã nói chuyện bọn mình với mẹ rồi."

Thành Thành lập tức đứng ngẩn ngơ không nói thêm gì nữa, trái tim dần dần trở nên sợ hãi, cho dù là Trình Hàn Lang đứng trước mặt nó, nó vẫn không hề cảm nhận được sự an toàn. Thành Thành nắm lấy tay của Trình Hàn Lang hốt hoảng hỏi: "Có phải mẹ không đồng ý không?"

Trình Hàn Lang không nói gì, Thành Thành đã hiểu, muốn giẫy khỏi tay của Trình Hàn Lang, Trình Hàn Lang kéo nó lại, gắt gao ôm lấy, "Em đi đâu? Anh cho em biết, mặc kệ phát sinh chuyện gì, chúng ta cũng không thể chia tay, em không thể rời xa anh."

Thành Thành kim nước mắt lại nói với Trình Hàn Lang: "Anh, anh thật sự sẽ không hối hận sao?"

Trình Hàn Lang nâng mặt của nó lên, buộc Thành Thành ngẩng đầu lên nhìn vào mắt hần, "Em đã quên lời thề của chúng ta ở bên bờ sông rồi sao?"

Thành Thành lắc đầu, Trình Hàn Lang không nói gì thêm, lại ôm Thành Thành vào trong lòng...

"Mẹ, mẹ tìm con có việc ả?" Thành Thành ngồi đối diện với mẹ Trình, nhỏ giọng hỏi.

Đôi mắt mẹ Trình sưng đỏ, nhưng vẫn cười một cái với Thành Thành, bà nói: "Đúng, mẹ muốn tâm sự với con một chút."

Trong lòng Thành Thành rất khẩn trương, trước nay chưa hề có loại tâm tình như vậy khi ngồi bên cạnh mẹ mình. Cho tới giờ, dường như nó cũng chưa từng làm chuyện gì sai trái, nhưng hôm nay lại phạm vào một lỗi lầm không thể bù đắp như vậy, Thành Thành đột nhiên thấy hồ thẹn với mẹ Trình.

"Mẹ, con biết, mẹ muốn nói với con chuyện của con và anh." Thành Thành vừa nói vừa quan sát sắc mặt của mẹ Trình.

"Từ khi mẹ đi rồi, cuộc sống của con và anh con rất khó khăn đúng không?" Mẹ Trình cũng không có trực tiếp nói thẳng theo lời Thành Thành, mà càng muốn hiểu hơn cuộc sống của họ mấy năm qua.

Thành Thành suy nghĩ một chút, "Cũng không phải rất khó khăn ả, có chút chuyện lớn, về chuyện con đi học, chi tiêu trong nhà này nợ đều là anh quyết

định, phần con chỉ là phụ trách giặt giũ quần áo, làm chút cơm thôi ạ." Thành Thành có chút ngượng ngùng, ngẫm lại mấy năm qua thực sự mình không có làm cái gì.

Mẹ Trình thờ dài, nhìn Thành Thành thật lâu rồi mới nói tiếp, "Con chăm sóc cho anh con như vậy, cũng khó khăn cho con, một đứa con trai mà cả ngày phải ở nhà lu bu làm việc vặt. Nhiều năm như vậy, mẹ thực sự rất cảm kích con, Hàn Lang nếu không có con, có lẽ đã trở thành một người khác rồi."

Thành Thành nhanh chóng xua tay, "Mẹ, mẹ đừng khách khí như vậy. Người phải nói cảm ơn là con, nếu như không có mẹ, hiện tại con cũng sẽ không có nhà, con làm những thứ này đều là điều nên làm."

"Con nói như vậy mẹ thực sự không nở nhả tâm, mẹ biết các con đều là những đứa nhỏ ngoan, sẽ không vô duyên vô cớ mà đi sai đường lệch hướng. Con hiểu rõ mẹ nói cái gì mà, tiếp tục như vậy đối với con, đối với Hàn Lang thực sự đều là một loại dần vật. Con còn nhỏ, chưa hiểu được sự phức tạp của xã hội, dù thế nào đi nữa chúng ta cũng không thể coi nhẹ ánh nhìn của người khác được, chúng quy chúng ta vẫn đang sống trong xã hội này mà!"

Một tràng lời khuyên của mẹ Trình khiến Thành Thành nhất thời nghẹn lời, nó muốn nói rất nhiều điều, thế nhưng cũng không nói nên lời. Nó biết có rất nhiều thứ nó không hiểu, chỉ là nó xem trọng cảm nhận của Trình Hàn Lang cùng phần tình cảm gia giữa nó và hẳn hơn mà thôi.

"Anh con mẹ nói không thông được, con nghĩ như thế nào?"

Một câu nói vừa ra khỏi miệng, mẹ Trình đã trực tiếp nhìn về phía Thành Thành, Thành Thành do dự một chút, vẫn là nói: "Mẹ, bọn con là thật tâm yêu nhau."

Mặt mẹ Trình thoáng cái đã biến sắc, hô hấp của bà có chút gấp gáp, Thành Thành nghe vào tai thì vô cùng đau lòng, Thành Thành muốn đi tới, mẹ Trình khoát tay một cái, nói: "Không sao đâu, con hãy nghe mẹ nói hết. Thành Thành, con không phải yêu anh con đâu, con chỉ là y lại nó thôi. Từ nhỏ đến lớn, trong mắt con chỉ có nó, chăm sóc nó, làm bạn với nó, nên nó sẽ là tất cả của con. Sao con không xem xét những người khác thử đi? Có lẽ con sẽ phát hiện bên cạnh con có bạn nữ mà con thích thôi."

Thành Thành lắc đầu, mặc dù biết lời này rất đã kích người khác, thế nhưng nó vẫn nói thẳng ra khỏi miệng. "Mẹ, con thực sự đã thử rồi, thế nhưng cuối cùng con vẫn thất bại, trong mắt con chỉ có Trình Hàn Lang, thực sự không chứa bất kỳ ai nữa."

Mẹ Trình thoáng cái đã không khống chế được chính mình, lớn tiếng nói: "Không được kêu 'Trình Hàn Lang', nó là anh trai của con, con vĩnh viễn phải nhớ kỹ, hai người các con là anh em, từ hơn mười năm trước đã được pháp luật công nhận, các con thế này là loạn luân, trời đất không dung."

"Mẹ..." Thành Thành ngậm ngùi nước mắt mà kêu lên một tiếng. "Bọn con là thật tâm yêu nhau, con yêu Trình Hàn Lang, còn hơn cả tính mạng của con."

Nước mắt của mẹ Trình cũng lăn dài, giọng nói dần dần dịu xuống, "Thành Thành, con có nghĩ tới không, nếu con thật sự yêu nó, thì nên để nó được hạnh phúc. Con và nó ở cùng một chỗ, nó thật sự có thể hạnh phúc sao? Một năm hai năm thì có thể, chờ các con thành người trung niên thì thế nào? Không có con cái, chỉ dựa vào một phần tình cảm là có thể đi qua cả cuộc đời sao? Mẹ nói thẳng, chỉ tính từ một phương diện này, các con sẽ không thể khắc phục rất nhiều vấn đề."

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128

Khi mẹ Trình đi rồi, một mình Thành Thành ngồi tê liệt trên ghế sofa, trái tim như đã chết. Nó ngẩng đầu nhìn đồng hồ một chút, cách thời gian Trình Hàn Lang tan tầm còn khoảng hai tiếng. Đợi đến khi Trình Hàn Lang tan tầm, nó phải đối mặt với Trình Hàn Lang thế nào, đủ loại vấn đề xảy ra trước mặt, Thành Thành cảm thấy mồ hôi đã thành giọt chảy xuống theo trán của mình.

Chiếc đồng hồ kiểu cách cổ điển ở bên cạnh gỗ lên từng hồi chuông, Thành Thành đã ngồi trên sofa tròn hai giờ đồng hồ, mặt không biểu tình, đến muốn khóc cũng chẳng khóc được. Bỗng nhiên, điện thoại di động vang lên, Thành Thành chết lặng mà nhấn nút nghe, một giọng nữ thanh thúy truyền tới.

"Thành Thành, cậu thi tốt như vậy cũng phải mời khách đi chứ? Hiện tại mọi người trong lớp đều đang chờ cậu mời khách đó..."

Trầm mặc một lúc lâu, Thành Thành mới phản ứng được, thuận miệng ừ ừ vài tiếng, mãi cho đến khi cúp điện thoại, Thành Thành cũng không biết đối phương là ai.

Chậm rãi đi tới phía trước gương, Thành Thành thấy người trong đó có đôi mắt sưng như quả đào lớn, mặt đỏ hồng, hơn nữa tóc tai cũng trở nên lộn xộn. Thành Thành đột nhiên rất chán ghét bản thân mình trong đó, không có chủ kiến, không có dũng khí, thậm chí ngay cả ý tưởng chân thật của mình, cũng không dám thừa nhận.

Trước khi Trình Hàn Lang về nhà một chút, Thành Thành rời khỏi cửa nhà. Đã là chàng vạm vỡ, đèn trên đường đều đã điểm, bởi vì chưa tới hẳn, ánh

sáng đèn đường có vẻ vô cùng âm đạm. Thành Thành nhìn mọi thứ xung quanh, trong lòng càng thêm phiền muộn.

Đi thẳng theo một hướng của con đường này. Đi mãi đi mãi đến khi trời đã tối đen, Thành Thành đã tắt điện thoại di động, nó cũng có nghĩ tới hậu quả khi làm như vậy, thế nhưng vẫn không nhận được mà cứ làm. Trong lòng có một chút oán hận và tủi thân nho nhỏ, đột nhiên muốn nghe lời la mắng và lo lắng của Trình Hàn Lang dành cho mình một chút.

Đi đến một cái cầu lớn, Thành Thành cúi đầu ngắm nhìn mặt nước bên dưới. Trong đêm tối có vẻ rất đáng sợ, có vẻ như nếu ngã xuống thì chính là một vực sâu không đáy. Thành Thành ngừng thở, tay ôm lấy cột trụ ở đầu cầu mà nhìn xuống.

Nếu như, mình cứ thế mà nhảy từ trên cầu xuống, vậy thì chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo? Trình Hàn Lang liệu có giống như trong ti vi, đứng lúc xông đến cứu mình từ dưới nước lên không? Có phải như vậy mẹ Trình sẽ từ bỏ quyết định của mẹ không? Thế nhưng điều này hiển nhiên là không thể nào, cuộc sống chính là cuộc sống, vĩnh viễn sẽ không tiếp diễn theo ý mình muốn mãi được.

Nếu như mình chết, Trình Hàn Lang sẽ như thế nào? Lúc còn rất nhỏ, Thành Thành đã từng nghĩ đến vấn đề này, khi đó nó nghĩ Trình Hàn Lang cũng sẽ ở bên cạnh nó đau lòng một trận rồi không nhớ đến nó nữa; sau đó nó đến Nam Kinh, đoạn thời gian đó nó cũng từng nghĩ đến cái chết, thế nhưng khi đó, nó nghĩ rằng cho dù Trình Hàn Lang có biết, cũng sẽ không chảy giọt nước mắt nào vì nó. Cho đến khi thực sự ở bên nhau, Thành Thành mới phát hiện Trình Hàn Lang căn bản không phải là người nó biết trước nay, hần sâu sắc, biết quan tâm và bao dung, nếu như nó thực sự không còn nữa, e rằng Trình Hàn Lang sẽ khổ sở cả đời.

Nghĩ tới đây, Thành Thành tự giễu nở một nụ cười, nghĩ cho thật nhiều, cũng chỉ toàn nghĩ đến những chuyện chẳng đâu vào đâu như thế, ánh mắt của nó rời khỏi mặt nước, không tự tìm phiền não cho mình nữa.

Đô thị phồn hoa, cảnh đêm càng mê người. Thành Thành tìm một nơi, lấy tay vỗ vỗ bụi đất ở phía trên rồi ngồi xuống. Buổi tối tuy nhiệt độ không khí sẽ hạ xuống, thế nhưng dù sao cũng là giữa tháng sáu, người qua lại trên đường lại nhiều như vậy, chung quy vẫn khiến cho người ta thấy ngọt ngào. Thành Thành lấy tay xoa xoa mồ hôi trên mặt, ngơ ngác nhìn người qua lại bên đường.

Người đi đường đều bước đi vội vã, không ai muốn ngập ngừng mãi bên ngoài dưới khí trời nóng bức như vậy. Ánh mắt Thành Thành nhìn theo một người rồi lại một người bước ngang qua mình, trái tim bắt đầu dần cảm nhận được sự đau đớn.

Mỗi một cặp, mỗi một gia đình, đều là từ một nam một nữ, hoặc là có thêm một đứa nhỏ tạo thành. Nhìn thấy nhiều người nắm tay, dựa vào nhau mà lướt qua mình như vậy, cũng không hề gặp được một đôi đồng tính có thể rõ ràng thẳng thắn tuyên bố tình yêu của họ ở trên đường như thế.

Lẽ nào đây là hiện thực sao? Nam nữ thành đôi, kết hôn sống đời, nếu như không phải thế, chính là vi phạm đạo đức, bị người đời phi nhổ. Cho nên những người như vậy chỉ có thể sống trong bóng tối, đến cả tình cảm chân thật cũng phải giấu giếm, ép buộc bản thân tuân theo quy luật phát triển bình thường của nhân loại.

"Tại sao mình phải là nam? Tại sao mình phải thích anh trai của mình, tại sao..." Thành Thành đem những ngón tay luồn vào mái tóc mình, ôm chân khẽ khóc không thành lời bên ven đường. Trong lòng quá khó chịu, nó thực sự không muốn, không muốn để Trình Hàn Lang chạm vào những người khác, cho dù chỉ là nắm tay nó cũng sẽ rất khó chịu.

Trước đây, chưa từng nghĩ tới Trình Hàn Lang sẽ ở cùng một chỗ với mình, khi đó Ngô Ngọc và Trình Hàn Lang có thân mật thế nào, Thành Thành đều có thể chịu đựng. Nhưng bây giờ, Thành Thành cũng có chút tư tâm của mình, cũng sẽ khó chịu, sẽ ghen tuông, nó cũng muốn khiến trái tim Trình Hàn Lang chỉ nghĩ về mình. Hiện tại nó thực sự sợ, sợ có một ngày có hai người đi trên con đường này sẽ là Trình Hàn Lang và một cô gái nào đó.

Thành Thành nắm chặt tay, nắm một cái xuống mặt đất, cơn đau nhức buốt làm tê dại thần kinh của nó, cho nó một chút thoải mái ngắn ngủi. Thành Thành giờ tay lên, phát hiện ra chỗ khớp xương nhô ra đã trầy da, chảy máu, một bàn tay vốn trắng nõn thon dài, bây giờ lại có tí vết.

Đợi đến khi trên đường không còn ai, Thành Thành bắt đầu đi ngược trở về dọc theo con đường. Nó đi mãi đi mãi, lại phát hiện mình đã không nhận ra con đường phía trước, quá nhiều giao lộ, hơn nữa lúc đầu nó đi thì đầu óc trống rỗng, căn bản không có để ý. Thành Thành tìm lấy túi tiền, phát hiện mình vội vội vàng vàng đi ra ngoài, lại chỉ có năm đồng tiền ở trong túi, nó thở dài, lấy điện thoại đi động ra.

Vừa mở máy đi động, thông báo ừ ừ kéo đến, rất nhiều trong đó là thông báo cuộc gọi nhỡ, đều là đến từ một mình Trình Hàn Lang. Phía trên còn có rất nhiều tin nhắn, Thành Thành mở từng cái ra xem.

"Em đi đâu? Sao lại tắt điện thoại? Em muốn khiến cho anh gấp chết sao?"

"Thành Thành, thấy tin nhắn thì nhanh chóng gọi lại cho anh, bây giờ anh và mẹ đều sốt ruột lắm rồi."

"Thành Thành, rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Em có thể gọi về được không?"

"Thành Thành, em đừng làm anh sợ, anh thực sự sợ..."

...

Mất Thành Thành căng ra đau nhói, nó cầm điện thoại lên, vừa muốn nhấn số của Trình Hàn Lang, lại phát hiện Trình Hàn Lang đúng lúc đã gọi qua bên này.

"A lô, anh..."

"Em đi đâu rồi? Em không biết anh sẽ lo lắng hay sao?" Tiếng rống giận của Trình Hàn Lang truyền qua loa nghe, Thành Thành siết lấy điện thoại di động, tay càng không ngừng run rẩy, không nói được câu nào. Nghe thấy bên này trầm mặc, lửa giận của Trình Hàn Lang dần dần tắt đi, chỉ còn sót lại bất đắc dĩ và đau lòng.

"Thành Thành, đừng dọa anh được không? Vừa rồi anh thực sự... Quên đi, em đang ở đâu? Anh đến đón em về nhà."

"Anh, em không muốn về nhà, em muốn ở nhà người khác một đêm, em muốn một mình an tĩnh đôi chút."

Trình Hàn Lang nóng nảy, "Không được, anh không cho phép, em nhanh chóng trở về cho anh."

"Không!!!" Thành Thành lớn tiếng hô lên, nó che lấy miệng mình, không để Trình Hàn Lang nghe thấy tiếng khóc, không muốn về nhà, không muốn gặp lại mẹ mình, không muốn gặp lại Trình Hàn Lang, không muốn để bản thân ngay cả một quyết định cũng không ra được.

Bên phía Trình Hàn Lang truyền đến một đoạn trầm mặc rất dài, Thành Thành sợ, sợ Trình Hàn Lang cứ như thế mà cúp máy. Cũng sợ Trình Hàn Lang sẽ tiếp tục hỏi, hỏi nó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, hai người cứ trầm mặc như vậy hồi lâu, Trình Hàn Lang rốt cuộc nói ra câu nói cuối cùng.

"Thành Thành, em đến nhà người khác rồi, nhớ phải gọi điện cho anh, báo anh biết là em đã an toàn..."

Thành Thành dạ một tiếng, vội vàng nhấn tắt điện thoại, đầu đón trong lòng không có được sự giải phóng cùng thuyên giảm, Thành Thành chạy dọc theo đường cái, đêm hôm khuya khoắt trên đường vắng lặng đến dọa người, Thành Thành lại cảm thấy sợ hãi mà chạy băng băng, mồ hôi ướt đầm ướt áo, cho đến khi Thành Thành cảm thấy hồ hấp của mình đã đến sát biên giới của sự tan vỡ, nó mới thở hổn hển mà quỳ rạp xuống ven đường.

"Thế nhưng phải để anh con có một đứa con, con ruột của nó."

Trong đầu của Thành Thành không cách nào quên đi những lời này, nó hận bản thân, hận bản thân ích kỷ như vậy, thậm chí ngay cả một đứa con của Trình Hàn Lang cũng không thể tiếp thu. Bò dậy từ dưới đất, Thành Thành lại bắt đầu đi khắp nơi không mục đích, đi tới một nơi rất yên tĩnh, nó gọi điện thoại cho Trình Hàn Lang.

"Anh, em đến nhà bạn học em rồi, em ngủ..."

"Em không gạt anh chứ? Bạn học em đâu?"

"Cậu ấy ngủ rồi, anh, anh không tin em..."

"Không có. . ."

Thành Thành đi lòng vòng ở Bắc Kinh một đêm, từ khi trời tối đi đến hừng đông. Trình Hàn Lang đứng trên ban công nhà một đêm, từ khi trời tối đợi đến hừng đông. Cho đến khi bóng dáng của Thành Thành xuất hiện ở dưới lầu, trái tim bị treo lơ lửng của Trình Hàn Lang mới được hạ xuống, dẫn vật cả đêm, nghĩ về quá khứ, nghĩ về hiện tại, nghĩ về tương lai, lần đầu tiên Trình Hàn Lang sợ Thành Thành sẽ chủ động rời xa chính mình.

Thành Thành lên lầu, Trình Hàn Lang mở cửa cho hắn mở cửa cho nó, mắt Thành Thành đã hết sưng, chỉ là sắc mặt vàng vọt. Nó cười với Trình Hàn Lang một chút, vẻ mặt nhẹ nhõm, Trình Hàn Lang sờ sờ mặt của nó, dịu dàng hỏi: "Ngủ ngon không?"

Thành Thành gật đầu, "Còn anh? Anh..."

Trình Hàn Lang cũng gật đầu, hắn hôn một cái lên trán Thành Thành, Thành Thành ngưỡng mặt lên cười với hắn, nói với hắn: "Anh, anh ăn sáng chưa? Chưa thì em đi làm cho anh, làm cho anh một bữa thật ngon nha."

Trình Hàn Lang gật đầu, Thành Thành vui vẻ đi vào nhà bếp, động tác nhanh nhẹn mà làm cơm, Trình Hàn Lang ở bên cạnh nhìn nó. Bỗng nhiên, một mảng thịt đỏ hồng trên tay Thành Thành khiến lòng Trình Hàn Lang run lên, hắn đi tới trước mặt Thành Thành, nâng tay nó lên nhìn một chút, toàn bộ tay trái của Thành Thành đã sưng như cái bánh bao, Trình Hàn Lang vừa tức vừa đau lòng hỏi: "Làm sao thế này?"

"Té à." Thành Thành giả vờ thoải mái mà thu tay về, tiếp tục bận đến bận đi ở đó.

Trình Hàn Lang đi tới, dùng hai tay cố định nó trên tường, Thành Thành thấy mũi có chút chua xót, quay đầu đi chỗ khác không nhìn hắn. Trình Hàn Lang xoay mặt nó trở lại, hỏi: "Sao lại nói dối? Rốt cuộc là làm sao vậy? Em gạt anh cái gì đúng không?"

Thành Thành lắc đầu, cắn môi không nói gì, qua thật lâu sau, sắc mặt Trình Hàn Lang nghiêm túc nói: "Thành Thành, anh nghĩ chúng ta cần nói chuyện rõ ràng một chút."

Thành Thành hít một hơi, nhìn mặt của Trình Hàn Lang rồi nói: "Được, em làm bữa sáng cho anh trước, chờ ăn no rồi chúng ta nói chuyện đàng hoàng, được không? Bụng em đau cả luôn rồi, có chút đói bụng rồi! Hi hi..." Thành Thành vỗ vỗ bụng, cười đùa tí tưng với Trình Hàn Lang, Trình Hàn Lang lại thấy vô cùng xót xa, bản thân hắn không biết vì sao, chung quy là cảm thấy giờ khắc này trái tim của Thành Thành đã cách mình rất xa rồi.

Chương 129

Bữa cơm sáng này dường như rất phong phú, Trình Hàn Lang nhìn đồ ăn đầy bàn, ngẩng đầu thì thấy được nụ cười xán lạn của Thành Thành, Thành Thành ngồi xuống cái ghế bên cạnh, lấy tay chống cằm rồi nhìn Trình Hàn Lang, cười nói: "Anh, anh cũng ném thử đi."

Trình Hàn Lang gật đầu, ném thử từng ngum nhỏ những món cơm sáng. Lúc đầu Thành Thành còn thấy rất hạnh phúc, cho đến một lúc sau, nó cảm thấy Trình Hàn Lang đã ăn nhiều lắm rồi, thế nhưng Trình Hàn Lang vẫn không có ý định dừng lại, Thành Thành bắt lấy tay hắn, có chút lo âu nói: "Anh, có phải anh ăn nhiều quá rồi không?"

Trình Hàn Lang thản nhiên cười một cái, liếc mắt nhìn Thành Thành, Thành Thành có chút không hiểu vì sao, Trình Hàn Lang lại nói: "Em biết anh ăn không hết bao nhiêu đây còn làm nhiều món cho anh như vậy?"

Thành Thành ghen lời, có chút oan ức, "Mỗi lần nấu em đều làm như vậy mà, em thấy làm nhiều một chút nhìn sẽ thoải mái hơn."

Trình Hàn Lang nở nụ cười, cười đến có chút bất đắc dĩ, "Thành Thành, tình cảm cũng là như thế này, cho nhiều cũng không tốt, cho ít cũng không tốt, phải vừa đủ, cho thiếu sẽ khiến người ta cảm thấy đói, cho nhiều sẽ khiến người ta cảm thấy áp lực. Thành Thành, nhớ kỹ, mọi việc đều phải vì bản thân nhiều hơn một chút."

"Tại sao lại muốn nói với em những chuyện này?" Thành Thành có chút khần trương nhìn Trình Hàn Lang.

Trình Hàn Lang xoa xoa đầu nó, nói: "Không có gì, chỉ là muốn nói cho em biết, tình yêu là một loại ích kỷ, không thể nhượng bộ."

Thành Thành hốt hoảng gật đầu, nó len lén liếc mắt nhìn Trình Hàn Lang, phát hiện Trình Hàn Lang cũng đang nhìn nó. Thành Thành nhanh chóng thu hồi ánh mắt, thu dọn đồ ăn dư đem vào nhà bếp, rồi khỏi tầm nhìn của Trình Hàn Lang.

Trình Hàn Lang nhìn bóng lưng của nó, tự lẩm bẩm nói: "Thành Thành, đừng khiến anh thất vọng..."

"Mẹ, con đã nghĩ thông suốt rồi, để anh con có đứa nhỏ đi!"

Trong mắt mẹ Trình hiện lên niềm vui sướng, nhưng nhìn đến biểu tình cô đơn của Thành Thành, trong lòng mẹ Trình lại bắt đầu ần ần đau. Bà đi lên phía trước, vuốt ve khuôn mặt Thành Thành mà hỏi: "Thành Thành, mẹ làm như vậy là sai rồi có phải không?"

Thành Thành gắng gượng nặn ra một nụ cười, nói với mẹ Trình: "Mẹ, không có gì đâu, nếu như con là mẹ, con cũng sẽ làm như vậy." Thành Thành vừa nói, vừa pha một ly trà, đặt vào trong tay của bà. Mẹ Trình dùng hai tay nhận lấy, cảm rồi liền nắm lấy tay của Thành Thành.

"Đây là suy nghĩ thật lòng thật dạ của con sao?"

"Mẹ, chúng ta đừng nói chuyện này nữa, bệnh của mẹ tốt hơn chút nào chưa? Lần trước mẹ bỗng nhiên bị như vậy con sợ lắm."

Mẹ Trình vẫn mãi không lo lắng đến vấn đề này, trong đầu toàn nghĩ về việc nếu như Trình Hàn Lang biết chuyện này thì sẽ có hậu quả như thế nào. Kỳ thực bà cũng không có kiên trì nhất quyết phải làm như vậy, biết đâu sau này Trình Hàn Lang và Thành Thành vẫn có thể có cơ hội trải qua cuộc sống của người bình thường. Nhưng nhìn thái độ của Trình Hàn Lang, mẹ Trình lại sợ chuyện này cứ trì hoãn mãi sẽ không còn cách nào vặn hỏi được.

Thành Thành thấy tâm trí của mẹ Trình căn bản không ở nơi này, cho rằng bà còn đang lo lắng cho nó, nó liền vội vàng giải thích: "Mẹ, con không sao đâu, mẹ đừng lo lắng cho con, nên gác lại chuyện này phải giải quyết thế nào đi ạ..."

Nói xong câu đó, sắc mặt của Thành Thành đã trở nên rất khó coi, nó ngừng thở nhìn mẹ Trình, trên mặt không tự chủ được mà lộ ra biểu tình thống khổ.

Mẹ Trình suy nghĩ một hồi, sắc mặt bắt đầu trở nên ngưng trọng, bà chậm rãi nói: "Nếu bảo anh con chủ động tạo ra đứa bé này, đó là chuyện không có khả năng, chỉ có thể gạt nó..." Thấy sắc mặt Thành Thành bắt đầu thay đổi, mẹ Trình nhanh chóng nói thêm: "Các con yên tâm, lúc đứa bé này sinh ra, mẹ sẽ lập tức ôm đi, không gây chút phiền phức nào cho các con đâu."

Thân thể Thành Thành chấn động, "Sao ạ? Mẹ, ý của mẹ là phải lừa dối anh con sao?" Thành Thành bắt đầu xua tay, "Không được... Mẹ, mẹ đừng làm như vậy, anh con đã quá đáng thương rồi, không thể lừa anh ấy như vậy..." Thành Thành lui về phía sau, ý muốn rời khỏi chỗ này.

Mẹ Trình tiến lên một bước, kéo tay Thành Thành lại. Tay của Thành Thành đang run rẩy, nó không chịu quay đầu lại. Phía sau phịch một tiếng, Thành Thành cho rằng mẹ Trình lại đột nhiên phát bệnh như lần trước, quay đầu thì lại thấy mẹ Trình quỳ gối phía sau mình, gương mặt đầy khẩn cầu. Thành Thành lập tức hoảng hốt lo sợ, nhanh chóng đỡ mẹ Trình lên.

"Mẹ, mẹ đừng như vậy mà, mẹ như vậy con phải làm sao..."

"Thành Thành, Hàn Lang nó hận mẹ cũng không có vấn đề gì, mẹ chỉ cần nó có thể an ổn. Thành Thành, mẹ xin con, xem như là mẹ nợ con được không..."

Mẹ Trình che mặt khóc, Thành Thành bỗng chốc ngồi tê liệt dưới đất. "Mẹ... con... đồng ý với mẹ." Qua rất lâu sau, Thành Thành thốt ra từ trong kẽ răng một câu này, đầu óc lập tức trống rỗng...

Buổi tối, Trình Hàn Lang về đến nhà, mẹ Trình và Thành Thành hai người đã làm xong cơm tối. Bốn người ngồi trên một cái bàn ăn, trong lúc dùng cơm Thành Thành vẫn biểu hiện cực kỳ bình thường, so với sự trầm mặc mấy hôm trước, hôm nay nó còn có vẻ thật nhiệt tình, chủ động rót rượu cho Trình Hàn Lang.

"Mẹ, hai ngày nữa hai người phải về rồi, chúng ta cùng cạn một chén nha!" Thành Thành nâng ly rượu lên, đưa tay ra giữa bàn.

Sắc mặt mẹ Trình có chút khó coi, Cung Chí nâng ly lên trước phối hợp với Thành Thành. Trình Hàn Lang do dự thật lâu, Thành Thành cúi đầu nhìn chăm chăm vào tay hắn. Cuối cùng, Trình Hàn Lang nở một nụ cười, nâng ly rượu lên, lại nói: "Con muốn uống ly rượu giao bôi với Thành Thành."

Tức khắc, trong phòng trở nên yên tĩnh vô cùng. Chỉ có sắc mặt của Cung Chí là không có thay đổi gì lớn, vẫn mang theo nụ cười. Sắc mặt của mẹ Trình thì càng khó coi hơn, tay cứ run rẩy. Trình Hàn Lang về mặt thần nhiên nhìn Thành Thành, chờ đáp án của nó, Thành Thành hít một hơi thật sâu rồi nói: "Được ạ..."

Thành Thành xoay người, đôi mắt thâm tình đối diện với Trình Hàn Lang, ánh mắt Trình Hàn Lang cực kỳ nóng bỏng, thiêu đốt Thành Thành đến nỗi có chút khó thở. Thành Thành nâng tay lên, khoé miệng Trình Hàn Lang nâng lên một ý cười. Hai người ngay trước mặt mẹ Trình vòng tay vào nhau, Thành Thành trở mặt nhìn ly rượu kia đổ vào miệng Trình Hàn Lang, động tác nuốt xuống ở yết hầu khiến nó có một loại cảm giác sục sục.

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 130

Trình Hàn Lang ôm Thành Thành ra khỏi xe, khiêng lên lầu, rồi lập tức ném lên giường. Cho tới bây giờ Thành Thành chưa từng thấy ánh mắt Trình Hàn Lang như vậy, như một con dã thú, toàn thân tản ra một loại hơi thở hung tàn. Thành Thành thực sự sợ hãi, nó dùng vẻ mặt hoảng hốt mà nhìn Trình Hàn Lang, khát vọng có thể trao đổi cùng hắn một cách bình thường.

Trình Hàn Lang không nhìn đến biểu tình đau khổ đáng thương của Thành Thành, hắn cảm lấy một sợi dây thắt lưng ở cách đó không xa, Thành Thành từ từ to hai mắt mà nhìn, nó cuống quýt lui về phía sau. Trình Hàn Lang bước qua, thoáng cái đã cột hai tay của nó vào đầu giường, cố định một cách chặt chẽ, Thành Thành giãy người một cái, lại phát hiện hai chân của mình cũng bị trói lại, mỗi chân cột vào một góc giường.

Điên thật rồi, đây là suy nghĩ duy nhất trong đầu thật rồi, Trình Hàn Lang đã tức giận đến nỗi mất đi lý trí. Thành Thành kêu một tiếng anh đây cầu xin, trong ánh mắt Trình Hàn Lang hiện lên một chút không nỡ, nhưng chỉ là thoáng qua rồi biến mất ngay. Có phải tác dụng của thuốc đã phát tác không? Trong đầu Thành Thành nghĩ đến điều này, trên trán liền toát mồ hôi.

Trình Hàn Lang cười lạnh một cái, chậm rãi đè lên người của Thành Thành, mặt đối mặt với Thành Thành, chỉ cách nhau vài ly. Trình Hàn Lang nhìn một khuôn mặt trắng nõn thanh tú xinh đẹp của nó mà nói: "Còn nhớ rõ lời thề em từng nói với anh không? Ở bờ sông đấy."

Thành Thành gật đầu, nhỏ giọng nói: "Nhớ ạ... Em đã nói, từ nay về sau, cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì, em cũng không rời xa anh của em, đời này kiếp này chỉ theo một mình anh ấy."

Trình Hàn Lang cười gằn một tiếng, "Còn nhớ rất rõ nhỉ..." Nói xong câu đó, Trình Hàn Lang lập tức hôn xuống, căn bản là không cho Thành Thành thời gian để suy nghĩ. Những chiếc hôn rơi như mưa xuống miệng Thành Thành, răng môi cắn kết, bạo ngược mà cuồng dã, tiếng thở dốc nặng nề của Trình Hàn Lang đủ để nói rõ dục vọng của hắn đã đạt đến mức nào, mặt của Thành Thành bỗng chốc trở nên đỏ bừng, tâm tình trong mắt Trình Hàn Lang chớp mắt đã lôi kéo được nó, Thành Thành từ chống cự bắt đầu trở nên chủ động, khẽ rên thành tiếng.

Tâm tình biến đổi quá lớn khiến Thành Thành trong nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào, Trình Hàn Lang dùng sức nâng mặt Thành Thành lên, thống khổ nói: "Sao em lại tàn nhẫn như vậy? Em nói xem anh phải bắt em làm thế nào đây? Giết em anh cũng chưa hết giận được, em nói xem nếu như em đi ra ngoài lại có chuyện gì thì có còn để cho người khác sống hay không đây? Sao em muốn làm cái gì thì làm vậy hà..."

Nước mắt Thành Thành bỗng chốc chảy xuống, nước nỡ nói: "Anh... Em sai rồi... Em thực sự không biết nên làm cái gì bây giờ, em không muốn thấy anh và người khác ở cùng một chỗ..."

Trình Hàn Lang dùng sức đâm một cái vào chiếc tủ đầu giường, tiếng vang "ầm" một cái thật lớn khiến Thành Thành lập tức khóc thành tiếng, nó cố gắng vùng vẫy lại không thể ngăn cản hành động của Trình Hàn Lang. Thành Thành vừa khóc vừa cầu xin Trình Hàn Lang đừng nên như vậy, Trình Hàn Lang mở to ánh mắt đầy tơ máu mà nhìn nó, cúi đầu lại hôn lên một lần nữa.

"Ừm... Không... A a..."

Trình Hàn Lang hôn lên bên cổ Thành Thành, vừa dùng đầu lưỡi càn quét, vừa dùng miệng hút lấy, chiếc hôn thô bạo chuyển đi, lập tức lưu lại một vết hôn màu xanh tím. Cho tới bây giờ Thành Thành chưa hề cảm nhận qua một loại tình cảm mãnh liệt như thế, theo từng động tác bạo ngược của Trình Hàn Lang áp đến, mỗi một lần tiếp xúc đều bá đạo như vậy, không để cho người khác chút đường chống trả. Thành Thành chỉ có thể hồn hên thờ dòn dập, mong sao có thể giữ lại một chút lý trí.

Trình Hàn Lang nắm lấy quần áo của Thành Thành kéo xuống, chiếc mông trắng nõn bại lộ trong không khí, kích thích thứ bên dưới của Trình Hàn Lang, dường như, chút rượu kia đã bắt đầu có tác dụng rồi, Trình Hàn Lang thấy đầu có chút nóng lên, ý thức có chút mờ ảo, chỉ còn lại gương mặt tuyệt mỹ của Thành Thành.

Những chiếc hôn thô bạo bắt đầu rơi xuống thân thể Thành Thành, nhấn nháy đã gần một năm, trạng thái đòi hỏi ở Trình Hàn Lang đã gần như bùng nổ. Hân thô bạo liếm mát khuôn ngực của Thành Thành, một ngum ngậm lấy điểm đỏ kia, mặc sức chà đạp và nhẹ cắn. Điểm đỏ thoáng cái đã trở nên sưng đỏ không chịu được, tắn ra màu sắc uể oải, Thành Thành giãy giụa thất lung, tiếng rên rỉ trong miệng càng rõ rệt, nó thực sự không chịu nổi loại cảm giác kích thích này, rõ ràng có đau đớn rồi lại hết sức hưởng thụ.

"Ừm... Ô... A a... Đừng mà... A..."

Tiếng kêu của Thành Thành quẩn rữ không ai so được, Trình Hàn Lang ở bên cạnh đã rút ruột đến mức bạo phát, hân cảm thấy phía dưới của mình cũng sắp nổ tung rồi. Trình Hàn Lang xé rách chiếc quần lót màu trắng còn lại duy nhất của Thành Thành, phần dưới thẳng đứng lập tức bắn ra, khuôn mặt xấu hổ của Thành Thành đỏ bừng như cà chua, đôi chân trắng nõn thon dài lúc này đang mở rộng vì bị trôi buột.

"Đừng mà, anh, em biết sai rồi mà, a..." Thành Thành vừa sợ hãi lại vừa mong đợi động tác kế tiếp của Trình Hàn Lang, trong lòng thầm mong sao lại dâm dăng như vậy.

Trình Hàn Lang một hơi ngậm lấy nó, rốt cuộc hân vẫn rất có ý chí cùng nhẫn nại, phần dạo đầu nhất định phải làm, có gấp cũng không thể khiến Thành Thành thương tổn quá nhiều được, đây là chút lý trí duy nhất còn sót lại của Trình Hàn Lang.

Liếm láp phần trên, phun ra rồi lại nuốt vào, đầu lưỡi quét ngang quả bóng nhỏ ở phía dưới. Thành Thành rên rỉ từng cơn theo tiết tấu của Trình Hàn Lang, thanh âm dâm loạn không chịu nổi, ý chí của Trình Hàn Lang đã đến sát biên giới của sự tan vỡ, hân lại mở chân Thành Thành ra một chút, thăm dò càng sâu thêm một chút.

"Không được..." Thành Thành khóc hô lên, hồi ức đau khổ ngày trước vẫn còn trong đầu, biết là sẽ có một ngày như vậy, nhưng khi thật sự đến, vẫn khản trương và bất an như vậy.

Trình Hàn Lang dùng đầu lưỡi thăm dò nơi cửa vào bí ẩn khiến mặt của Thành Thành nhất thời nóng cháy vô cùng, cảm giác cực xấu hổ bao phủ lấy nó. Nhưng loại khoái cảm trước nay chưa từng có này khiến Thành Thành có chút sợ sệt, nó vận vẹo thất lung, không kiềm được mà rên rỉ ra.

"Anh... Đừng vậy mà... Kỳ quá, đừng mà..."

Trình Hàn Lang lấy một ít chất bôi trơn ra tay, xoa lên nơi cửa vào chật chội kia, xúc cảm lạnh lạnh khiến Thành Thành hơi muốn trốn tránh, Trình Hàn Lang kéo chân nó lại, một ngón tay cứ như vậy không chút do dự cắm vào.

"A..." Thành Thành bỗng nhiên ngửa cổ về phía sau, kêu lên một tiếng kinh hoàng, ngón tay của Trình Hàn Lang chậm rãi rút ra, hô hấp của Thành Thành trở nên vô cùng khản trương. Đau đớn lần thứ hai kéo tới. Thành Thành cầu xin, nhưng lại chẳng có chút tác dụng nào. Trình Hàn Lang co ngón tay lại, liên tục thăm dò bên trong, động tác rút cắm qua lại khiến Thành Thành nức nở, tiếng khóc xen lẫn trong tiếng rên.

"Ồ ô... A... Sai rồi... Không đi nữa..."

Đột nhiên, thân thể Thành Thành run lên, Trình Hàn Lang lập tức hiểu ra, chính là chỗ này. Hân nhấn vào chỗ đó một cái, Thành Thành càng không ngừng run rẩy, khóc nói: "Anh... Đừng mà... Thực sự kỳ lắm... A..."

Trình Hàn Lang lại đưa vào thêm một ngón tay, lần này dường như không có tổn sức như lần trước, chỉ là Thành Thành vẫn cảm thấy đau, hơn nữa trong lòng có hổ thẹn và tủi thân, khuôn mặt Thành Thành đã khóc đến lem luốc. Cái này lại càng khơi dậy dục vọng ngược đãi của Trình Hàn Lang, Trình Hàn Lang cũng không nhịn được nữa, hân kéo sợi dây lòi Thành Thành ra, xoay người một cái, để nó nằm sấp trên giường.

"Không. . ." Thành Thành cự tuyệt loại tư thế làm cho người ta khó chịu này, nó ra sức dùng dằng. Trình Hàn Lang cũng không để ý, như vậy thì có thể tiến sâu thêm một chút, lúc này hân chỉ muốn cướp đoạt triệt để.

Động người một cái, Trình Hàn Lang lập tức đưa thứ to lớn của mình vào được một nửa, Thành Thành kêu một tiếng thảm thiết, quay đầu lại vô cùng thương mà nhìn Trình Hàn Lang. Trình Hàn Lang không chút do dự, lại đẩy một cái đưa thẳng phần còn lại vào trong. Thành Thành nhất thời khóc lớn lên, nơi nhỏ như vậy căn bản không chứa được vật lớn như thế, Thành Thành cảm thấy mình đã tươi sống bị xé rách. Nó khóc lóc cầu xin, mong sao trận trừng phạt này có thể kết thúc sớm.

"Đừng! Đừng cử động mà... Đau quá... Xin anh mà... A... Đừng mà... Ô ô..." Thành Thành dùng hai tay ra sức nắm lấy khăn trải giường, đôi mắt đã mất đi tiêu cự, chỉ còn lại tiếng khóc vụn vặt xen lẫn cầu xin tha thứ.

Trình Hàn Lang bắt đầu di chuyển theo quy luật, tiết tấu chậm rãi khiến Thành Thành khóc lớn lên, thật sự là đau như xát muối châm kim, cả người Thành Thành xụi lơ, ngã vật xuống giường. Trình Hàn Lang không mềm lòng chút nào, lại kéo một cánh tay lôi nó lên, vẫn là ra vào không nhanh không chậm.

"Ô ô... A... Tha cho em đi..." Thành Thành khóc bù lu bù loa, lực đâm chọc phía sau không giảm bớt chút nào khiến lời cầu xin tha thứ của Thành Thành có vẻ không có ý nghĩa gì. Thành Thành thực sự hối hận, lúc này đây nó cảm thấy như mình bị vứt bỏ, không ai yêu thương, chỉ có thể bất lực gào khóc.

Lòng Trình Hàn Lang đã dần mềm đi, nhưng tác dụng của thuốc khiến khát vọng của hắn không dừng lại chút nào. Trái lại càng ngày hắn càng muốn đẩy nhanh tốc độ hơn nữa, nước mắt của Thành Thành một mặt khiến tim Trình Hàn Lang bắt đầu đau nhức, mặt khác lại như thuốc trợ tình, khiến Trình Hàn Lang nhịn không được mà kích động một trận, càng đâm chọc mãnh liệt hơn.

"A... Vì sao... Ô ô... đối xử với em như vậy..." Thành Thành lớn tiếng gào khóc, như con búp bê vải rách rưới mặc Trình Hàn Lang chi phối, Trình Hàn Lang lật người nó lại, đối diện với nó. Cầm hai chân của nó giơ lên thật cao, cứ thế đặt lên vai, đẩy người một cái lại đi vào lần nữa.

"Xin anh mà... Xin anh mà..." Giọng của Thành Thành đã bắt đầu trở nên khàn khàn, nó chỉ có thể phát ra vài lời cầu xin rất vụn vặt, dần dần, tiếng cầu xin của Thành Thành bắt đầu xảy ra sự thay đổi nhỏ. Trình Hàn Lang tìm được đúng vị trí, vẫn mãnh liệt dao động như lúc đầu, âm thanh của nó lại không còn thống khổ như ban đầu nữa.

Cuối cùng, em cũng cảm nhận được loại khoái cảm này rồi, Trình Hàn Lang yêu thương nhìn Thành Thành, nước mắt của Thành Thành đã khóc đến khô cạn, mắt sưng ghê gớm, lại có thể thấy rõ vẻ mặt sáng khoái của Trình Hàn Lang. Bây giờ mới phát hiện, lúc này đây hắn anh tuấn khiến người ta rung động như vậy, trên trán mang theo những giọt mồ hôi, cả người tràn đầy năng lượng, lần này là thực sự, kết hợp thành một rồi.

Trình Hàn Lang đẩy nhanh tiết tấu, đầu đón kèm theo vui sướng trước nay chưa từng có khiến đằng trước của Thành Thành lại đứng lên một lần nữa, Trình Hàn Lang mở hai chân nó rộng ra hết mức, mỗi một lần đều chính xác không hề lệch chút nào mà đánh vào cái điểm kia, trên mặt Thành Thành mang theo biểu tình sung sướng không thôi, mồ hôi lăn tròn từ trên trán xuống, nó lắc đầu dữ dội, miệng thì lớn tiếng rên rỉ ra.

"Đừng mà... A... Ừm... Nhanh đi... Xin anh mà..."

Dục vọng của Trình Hàn Lang đã sắp đến giới hạn, hắn dùng tay nhẹ nhàng nắm lấy phía dưới của Thành Thành, chà xát trên dưới. Trước sau đồng thời chịu kích thích mạnh mẽ khiến Thành Thành đã đến gần ranh giới vỡ oà, ngón chân của nó cố sức co lại, không còn quan tâm vấn đề mặt mũi nữa, vào lúc này lời nói lộn xộn gì cũng nói ra khỏi miệng hết.

"Thành Thành, đừng rời xa anh..."

Một tiếng gầm sâu muộn, một tiếng gọi nức nở, hai người cùng nhau lên đến cao trào. Trình Hàn Lang lưu lại dịch thể của mình trong cơ thể Thành Thành, Thành Thành bắn vào bụng của hắn. Đây là cao trào mà cả hai người đều chưa từng đạt đến, mấy giây sau vẫn còn run rẩy, tiếng rên rỉ mang theo nước nỏ của Thành Thành vào tai Trình Hàn Lang lại dễ nghe vô cùng, rốt cuộc, ngày hôm nay, em đã trở thành người của anh rồi.

Thân thể của Thành Thành thoáng cái đã xụi lơ, trên người ướt đẫm mồ hôi, nó hé hé môi, một môi hỏi: "Anh, có phải em cũng có thể cho anh thỏa mãn phải không?"

Trình Hàn Lang không nói gì, mặt Thành Thành trắng bệch cả ra, khẽ cười một cái, "Nhưng mà không thể sinh một đứa bé cho anh, anh cứ giận em đi, có giận thì chuyện này vẫn là sự thật, em thực sự thực sự không làm được, hức hức..."

Trái tim Trình Hàn Lang đau thắt cả lại, hắn lật người qua, ôm lấy Thành Thành thật chặt, hôn lấy cái miệng của nó rồi tức giận quát nhẹ: "Không cần cho anh cái gì hết, em chỉ cần đừng rời xa anh thôi, anh không cần gì hết."

Ngoài cửa có tiếng động vang lên khiến hai người tỉnh táo một chút, Trình Hàn Lang ngẩng đầu, thấy một cô gái xa lạ đứng ở cửa, đang trừng to đôi mắt nhìn hai người, Thành Thành có chút sợ hãi, Trình Hàn Lang dùng chân che nó lại, nói vọng ra phía cửa: "Cút. Nhìn cái gì?"

Cô gái kia vừa nghe vậy thì vội vàng chạy ra ngoài, Trình Hàn Lang quay đầu lại, Thành Thành đã nhắm hai mắt lại, không biết là đang nghĩ gì. Trình Hàn Lang hung hăng néo mặt nó một cái, nói: "Đều là chuyện tốt em làm đó, em nhìn bây giờ coi, coi tưởng bị người ta nhìn cũng không biết."

Thành Thành nghe câu này xong mới có chút tươi cười, Trình Hàn Lang lại cảm thấy dây thần kinh trong quần mình lại bắt đầu rục rịch rồi. Hắn cọ cọ vào người Thành Thành, ám chỉ với nó một cái, Thành Thành lập tức hoảng cả lên, "Đừng, đừng mà, em thực sự không được nữa..."

"Tự em làm ra chuyện tốt thì tự em kết thúc nó đi!" Chỉ một câu của Trình Hàn Lang, Thành Thành nhất thời khóc không ra nước mắt. Thân thể vừa trải qua hoan ái hết sức mãn cảm, Trình Hàn Lang chạm vào Thành Thành một cái, Thành Thành lập tức khẽ rên lên, nó biết thể lực của mình đã tiêu hao nghiêm trọng không còn sức chống đỡ, thế nhưng dưới sự âu yếm của Trình Hàn Lang lại không tự chủ được mà ngừng đầu một lần nữa.

Lần này, Trình Hàn Lang lại bế Thành Thành lên, hắn ngồi trên ghế sofa, muốn Thành Thành ngồi trên người hắn. Thành Thành vừa ngồi vào phần nửa đã đau không chịu nổi, Trình Hàn Lang không lưu tình chút nào, nhấn xuống một cái, cửa vào sung đỏ của Thành Thành lại một lần nữa thừa nhận thứ to lớn của hắn.

Trình Hàn Lang nhìn Thành Thành, muốn nó tự chuyển động, Thành Thành sớm đã mệt chịu không nổi, hai chân như nhũn ra, mặt đầy cầu xin nhìn Trình Hàn Lang. Gương mặt Trình Hàn Lang vẫn đầy hơi thở hung bạo, Thành Thành cắn môi một cái, vịn vai Trình Hàn Lang đẩy mình lên một cái, bởi vì không có kỹ xảo, Thành Thành cảm thấy một sự ma sát mang tới đau nhức như bị xé ra, nó thực sự không làm được, trên đùi không có chút khí lực nào, không thể làm gì khác hơn là lại ngồi xuống. Ngồi xuống một cái lại thiếu chút nữa khóc lên, Thành Thành chỉ có thể dùng ánh mắt xin trợ giúp mà nhìn về

phía Trình Hàn Lang.

"Anh, xin anh mà... Tha cho em đi, em động nhẹ là lại đau... Không cần làm cái tư thế này... được không?"

"Không được!" Trả lời không chút do dự.

Trình Hàn Lang liếc mắt nhìn Thành Thành, đỡ lấy eo nó giúp nó di chuyển, lần này mỗi lần hạ xuống đều là cắm vào hoàn toàn, Thành Thành ở phía trên đã không ngừng cầu xin, không thể chịu đựng nổi hai lần chạy nước rút như thế, đau đớn không cách nào hình dung, cảm giác tê dại kèm theo đau đớn lan ra toàn thân, hai luồng cảm giác hỗn loạn cùng một chỗ khiến Thành Thành không chịu nổi, chỉ có thể cầu xin tha thứ.

Lại một lần nữa bị bắn vào trong cơ thể, Thành Thành kích động kêu lên sau đó bắn ra, tiếp theo thì rơi vào trạng thái hôn mê, đến nửa đêm nó lại cảm thấy Trình Hàn Lang kéo nó dậy làm tiếp, một đêm này không biết làm bao nhiêu lần, cũng không biết Trình Hàn Lang bắn trong cơ thể nó bao nhiêu lần, Thành Thành chỉ nhớ mang máng là mỗi lần Trình Hàn Lang lên cao trào đều sẽ gọi tên nó, lớn tiếng nói đừng rời xa anh.

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131

Tình dậy, trời đã sáng choang, Thành Thành theo bản năng nhìn về phía bên kia giường, trên giường chỉ có một mình nó, chẳng thấy bóng dáng Trình Hàn Lang đâu. Thành Thành có chút hoảng hốt, ngồi bật dậy, nửa người dưới truyền đến một trận đau đớn, Thành Thành kêu lên "A..." một tiếng, về mặt đây nét đau đớn.

Thành Thành nhớ lại trận vận động mây mưa đảo lộn của hai người đêm hôm qua, trên mặt liền nóng bừng lên một trận. Lại nghĩ tới gương mặt nổi giận của Trình Hàn Lang, trong lòng càng căng thẳng hơn, nó vội vàng nhìn chung quanh tìm kiếm bóng dáng của Trình Hàn Lang.

Đây là một góc độ rất tốt, cho dù Thành Thành đang nằm cũng có thể thấy được bóng dáng của Trình Hàn Lang. Trình Hàn Lang đang lẳng lặng ngồi trên ghế sofa ở bên ngoài, chỉ lộ ra một bên mặt. Trong lòng Thành Thành quặn lên, kêu một tiếng "Anh!", Trình Hàn Lang không phản ứng lại chút nào, Thậm chí ngay cả động tác quay đầu cũng không có.

Trình Hàn Lang lúc này, đã không còn thô bạo và xúc động như tối hôm qua, trái lại dường như có một chút cô đơn, Thành Thành nhớ lại lời Trình Hàn Lang đã nói đêm qua, vồn vện một ngày, Thành Thành đã từ quyết tâm hết sức kiên định chuyển thành hối hận và tự trách vô hạn.

Anh ấy hẳn là còn đang giận mình nhỉ? Trong lòng Thành Thành nghĩ, Anh ấy chắc là nghe được mình gọi, chỉ là không muốn để ý đến mình thôi! Nghĩ đến đây, Thành Thành cũng không nhìn được nữa, nhanh chóng cố gắng bước xuống giường. Động tác tách hai chân ra khiến nó cảm thấy phía sau truyền đến một trận đau đớn như xé rách, thế nhưng Thành Thành không dám kêu lên, chỉ có thể đi từng bước từng bước nhỏ đến phòng khách.

Đầu óc choáng váng mờ mịt, như bị ai đánh, mỗi một chỗ trên người đều đang kêu gào đau đớn, mỗi bước đi của Thành Thành đều rất cố sức, Trình Hàn Lang ở ngay đó không xa, nhưng lại giống như cách nhau cả vạn dặm vậy. Thành Thành mong sao Trình Hàn Lang có thể quay đầu lại nhìn nó một cái, cho dù chỉ là một cái liếc mắt, cũng có thể khiến nó an tâm, nhưng từ đầu đến cuối Trình Hàn Lang vẫn cứ thờ ơ.

Thành Thành đi tới phía sau Trình Hàn Lang, cánh tay vịn vào mép ghế sofa. Đến bên rồi dùng hai tay áp lên mặt Trình Hàn Lang, chậm rãi đến gần.

"Anh, em sai rồi, em thực sự biết sai rồi..." Thành Thành thủ thủ nói, tay áp lấy thật chặt, rất sợ Trình Hàn Lang cứ như vậy mà đẩy nó ra.

Thật lâu sau, tiếng nói của Trình Hàn Lang mới vang lên bên tai Thành Thành, giọng nói nguội lạnh mà cứng rắn.

"Em có lỗi gì? Em sai ở đâu?"

"Em không nên lừa anh uống rượu, em không nên gạt anh lên rồi khỏi nhà, em không nên làm trái lời thề của chúng ta... Anh... Anh muốn em đi, anh đánh em đi, xin anh mà, nhìn em một cái, đừng tức giận được không?"

Trình Hàn Lang cảm thấy ở bên dưới nơi hai người tiếp xúc nhau đã nóng hổi. Hắn đứng lên, cúi xuống bế Thành Thành lên trong ánh mắt kinh ngạc của nó, trong lòng Thành Thành nổi lên một tia sợ hãi, bắt đầu hoảng hốt giữa giữa, vừa giữa giữa vừa cầu xin nói: "Anh, em sai rồi, đừng ném em đi mà!". Trình Hàn Lang cúi đầu giận dữ liếc nó một cái, Thành Thành lập tức ngậm miệng.

Đợi đến khi Thành Thành được ôm đến trên giường, nó mới thở phào một hơi. Thì ra Trình Hàn Lang chỉ thả mình lại lên giường, mình nói mà anh ấy sẽ không nhẫn tâm vậy đâu, anh ấy nhất định là sợ mình bị cảm nè! Thành Thành lẩm bẩm trong miệng, một cảm giác ngọt ngào dâng lên trong lòng, nó mím môi nở nụ cười. Nó mang về mặt hạnh phúc nhìn về phía Trình Hàn Lang, lại đối diện với một khuôn mặt lạnh lùng băng giá, nhiệt độ trong lòng Thành Thành mười phần thoáng cái giảm hết bảy tám phần.

Trình Hàn Lang lấy một cái nhiệt kế từ bên cạnh, quảng sang cho Thành Thành, Thành Thành rất ngoan ngoãn mà đem kẹp dưới nách, nó ra về tội nghiệp mà nhìn Trình Hàn Lang, cố gắng tìm lời để nói chuyện: "Thôi mà, anh, hôm trước không phải anh nói chúng ta nên nói chuyện rõ ràng sao? Bây giờ mình nói chuyện được không?"

Trình Hàn Lang liếc mắt nhìn Thành Thành, Thành Thành lập tức run lên. Trình Hàn Lang ôn hòa nói: "Anh chỉ có một lời với em, đó là hai chúng ta không có tiếng nói chung, không có cách nào nói thông được."

"Vì sao?" Thành Thành sốt ruột hỏi.

Trình Hàn Lang cũng không trả lời, hần đứng dậy đi ra phía bên ngoài, Thành Thành gượng cười hỏi một câu: "Anh, anh có thể không đi, ở lại đây với em được không?"

Không biết là vì Thành Thành nói nhỏ nên Trình Hàn Lang không nghe được hay là vì cái gì, Trình Hàn Lang vẫn vô cảm như cũ mà đi ra bên ngoài, Thành Thành chán nản mà thả người xuống giường, về mặt tuyệt vọng.

Qua khoảng năm phút sau, Trình Hàn Lang mới đi vào, trên mặt Thành Thành lập tức lại hiện lên nét vui sướng, Trình Hàn Lang vươn tay về phía Thành Thành, Thành Thành cười đưa tay mình ra, nhẹ nhàng nắm lấy tay Trình Hàn Lang, muốn mượn lực của hắn để ngồi dậy.

"Nằm xuống cho anh!" Trình Hàn Lang rống lên một tiếng, Thành Thành bị dọa nên nhanh chóng chui vào nằm trong chăn. Trình Hàn Lang trừng mắt nhìn nó mà nói: "Ai cần em đưa tay cho anh, anh muốn xem nhiệt kế."

Lúc này Thành Thành mới ý thức được hành động vừa rồi của mình có bao nhiêu ngu xuẩn, nó nhanh chóng lấy nhiệt kế ra, ngượng chín cả mặt mà đưa cho Trình Hàn Lang, cũng không dám làm thêm động tác gì nữa.

Trình Hàn Lang cúi đầu nhìn, Thành Thành vẫn còn phát sốt, không Khỏe hơn đêm qua bao nhiêu. Đêm qua lúc gần đi ngủ Trình Hàn Lang đã lấy hết chất lỏng lưu lại trong thân thể của Thành Thành ra, nhưng vẫn không tránh được việc khiến cho nó phát sốt, cúi đầu nhìn gương mặt tái nhợt của Thành Thành phủ một mảng ửng hồng, Trình Hàn Lang không biết nên hận hay nên thương nó.

Thành Thành chú ý tới ánh mắt của Trình Hàn Lang, nó nhanh chóng nắm bắt cơ hội hỏi: "Anh, sao anh nói chúng ta không có tiếng nói chung? Vì em không nghe lời sao? Hay anh thấy ở bên cạnh em rất vô vị?"

Thấy Trình Hàn Lang lại muốn đi, trong lòng Thành Thành nôn nóng, vội vàng bắt lấy tay hắn, nắm thật chặt. "Anh, anh đừng đi mà, anh nói như vậy em sợ lắm, có phải anh chán ghét em không?"

Trình Hàn Lang muốn kéo tay Thành Thành ra thì dễ như trở bàn tay, nhưng hắn vẫn là mềm lòng, mặc cho Thành Thành nắm lấy.

"Không có, anh không cần thiết phải tức giận, em muốn làm cái gì là quyền tự do của em."

"Anh có giận, anh rõ ràng có giận, sao anh lại không thừa nhận?"

"Em muốn anh nói thế nào với em đây?" Trình Hàn Lang không cách nào che giấu lửa giận trong lòng, hắn lớn tiếng nói: "Muốn anh nói em đừng rời bỏ anh? Hay nói em đừng làm chuyện điên rồ? Những lời này có tác dụng sao? Em nghe thông sao? Trước đây anh nói bao nhiêu lần rồi, chẳng phải là em vẫn chỉ nghe lời người khác sao, thu thập hành lý, để lại một lá thư như vậy rồi rồi đi, anh có từng nói em đừng để anh thất vọng hay chưa?"

Mỗi một câu nói của Trình Hàn Lang, đều như một cây búa, hung hăng đập vào tim Thành Thành. Thành Thành không biết trả lời như thế nào, chỉ có thể tự lẩm bẩm "Em sẽ nghe lời mà, sau này không làm chuyện điên rồ nữa, đừng thất vọng về em mà..."

"Em cứ suy nghĩ thật kỹ đi! Nghiêm túc nghĩ xem rốt cuộc bản thân em nên làm thế nào, đừng tùy ý muốn làm gì thì làm nữa, anh không muốn nhìn thấy sự do dự ở em."

Trình Hàn Lang nói xong câu đó, tay của Thành Thành lại buông lỏng ra, Trình Hàn Lang không nhìn nó, mang theo ánh mắt phức tạp mà đi về phía cửa phòng.

Căn phòng trống rỗng, chỉ còn lại Thành Thành với vẻ mặt mờ mịt, cho đến bây giờ nó chưa hề nghĩ tới có một ngày còn có thể nghe được những lời này từ miệng Trình Hàn Lang. Từ lúc nó bắt đầu thích Trình Hàn Lang cho đến hiện tại, Thành Thành chưa từng hoài nghi tình cảm của nó đối với hắn, nó chỉ sợ có một ngày Trình Hàn Lang sẽ hối hận vì quyết định của bản thân, hôm nay xem ra, Trình Hàn Lang cũng có lo lắng như thế, đến cuối cùng là vì cái gì, Thành Thành vẫn không nghĩ ra.

Trình Hàn Lang gọi điện mời bác sĩ, Thành Thành lại bắt đầu truyền nước. Nhìn dung dịch trong chiếc bình treo cao nhỏ từng giọt mà chảy vào mạch máu của nó, hai người đều trầm mặc. Lần này Trình Hàn Lang không ra khỏi phòng nữa, hắn vẫn sợ Thành Thành sẽ có chuyện gì sơ xuất, tuy rằng trong lòng hắn vẫn không muốn thừa nhận mình lo lắng. Thành Thành thì ngơ ngác nhìn về phía Trình Hàn Lang, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú đầy dè dặt, hy vọng có thể thấy được ý nghĩ chân thật của Trình Hàn Lang.

Người đàn ông hôm qua còn nhiệt tình như lửa, sao ngày hôm sau lại lạnh lùng như băng? Đêm qua còn gắt gao quấn lấy nhau, hôm nay lại như cách nhau một con kênh không cách nào vượt qua.

Tiếng chuông cửa vang lên, Thành Thành hoảng sợ trong lòng, Trình Hàn Lang đã đứng dậy đi mở cửa. Thành Thành ở trên giường bắt đầu lo lắng, có phải mẹ Trình đã về không? Sáng sớm nay nó kích động quá, quên sạch chuyện mẹ Trình, phải ăn nói thế nào, phải đối mặt ra sao, những vấn đề khó

khăn này lần lượt đặt ra trước mặt nó, Thành Thành lại bắt đầu đau đầu.

Mở cửa ra, Trình Hàn Lang liền thấy mẹ Trình và Cùng Chí đứng ở cửa. Mẹ Trình nhìn thấy Trình Hàn Lang thì mấp máy miệng, không nói ra lời. Trình Hàn Lang chỉ theo thói quen chào họ một tiếng, cũng không nói chuyện gì, cứ như vậy, vợ chồng hai người mang theo sắc mặt phức tạp đi vào nhà.

Mẹ Trình đã hiểu ra hết thấy mọi chuyện, sự việc kết thúc thất bại. Hơn nữa với đầu óc của Trình Hàn Lang, hẳn hẳn là có thể đoán được ai là người sắp xếp ra chuyện này. Mẹ Trình cũng không muốn giải thích điều gì, bà vẫn cho rằng bà làm ra việc như vậy không hề sai, sai chỉ là sai ở cách thức mà thôi.

Mẹ Trình về phòng mình, không hề nói lời nào. Cùng Chí đưa ánh mắt áy náy sang nhìn Trình Hàn Lang, nhẹ nhàng nói: "Mẹ con chỉ là nhất thời luẩn quẩn trong lòng, Hàn Lang, chú có thể tâm sự với con không?"

Trình Hàn Lang gật đầu, về phòng mình trước. Thành Thành đang ở trong đó duỗi cổ nhìn ra ngoài, thấy Trình Hàn Lang thì mắt sáng lên một cái.

Trình Hàn Lang nhìn bình dịch một chút, dung dịch bên trong còn không ít, lại đi tới sờ sờ trán Thành Thành, xem xét sắc mặt nó, thấy không có gì khác thường mới yên tâm đi ra ngoài. Thành Thành không dám tùy tiện hỏi gì, không thể làm gì khác hơn là nhìn cánh cửa chậm rãi bị Trình Hàn Lang đóng lại, lẳng lặng ở trong phòng chờ Trình Hàn Lang.

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132

Trình Hàn Lang và Cùng Chí đi đến một căn phòng khác, căn phòng này là của Trình Thế, rất lớn rất rộng rãi. Trong đó có rất nhiều đồ quý giá của Trình Thế, Trình Thế thích sưu tầm, mỗi lần về nhà đều sẽ đem theo vài món đồ quý hiếm rồi xếp thật ngay ngắn lên kệ, nhưng về sau lại rất ít khi nhìn đến chúng nữa.

Trình Hàn Lang nhớ lúc nhỏ hẳn từng làm hư một thứ ở tầng cuối cùng của chiếc kệ, cụ thể là cái gì hẳn cũng không nhớ rõ, chỉ biết giá trị không hề nhỏ. Sau khi mẹ Trình nghe được thì lo lắng hết mấy ngày, rất sợ Trình Thế biết được chuyện này. Cuối cùng Trình Thế vẫn phát hiện ra, thế nhưng ngoài dự đoán của mẹ Trình, Trình Thế chỉ nhìn thoáng qua, hỏi hột nói một câu "không phải chuyện gì lớn" rồi lại rời khỏi nhà. Trình Hàn Lang vẫn không biết có phải Trình Thế thật sự không coi trọng vật kia không, hay là cố tình làm ra bộ dáng đó để hẳn thoải mái.

Thấy bụi bặm trên kệ rơi xuống, Trình Hàn Lang mới nhận ra mình đã phân tâm khá lâu. Hắn nâng mắt nhìn qua, phát hiện Cùng Chí đã sớm ngồi ở một chỗ bên cạnh cửa sổ, an tĩnh nhìn ra bên ngoài khung cửa.

Trình Hàn Lang đi tới, đưa cho Cùng Chí một điều thuốc, Cùng Chí ngẩng đầu ngại ngần cười một cái, nói: "Chú không hút thuốc lá."

Trình Hàn Lang gật đầu, đưa thuốc vào miệng mình, bật hộp quẹt, chậm rãi phun ra một luồng khói. Cùng Chí ở bên cạnh ngơ ngác nhìn một hồi, có chút lơ đãng nói: "Con thật sự rất giống ba con!"

Trình Hàn Lang có chút kinh ngạc nhìn về phía ông ấy, hẳn hỏi: "Chú rất hiểu ba con sao? Nhìn giống thế nào ạ?"

Cùng Chí cúi đầu cười cười, "Vừa vào căn phòng này, chú đã nhớ đến ba con, trong phòng này để toàn đồ ba con thích. Con và ba con giống nhau rất nhiều điểm, dáng vẻ, động tác, vừa rồi con kéo khói, trong giây lát chú lại nhớ đến cậu ấy. Thoáng cái đã nhiều năm như vậy chưa gặp nhau, thật không biết hiện tại cậu ấy sống có tốt không."

Trình Hàn Lang rút một hơi thuốc, chậm rãi nói: "Ông ấy cũng coi như là sống tốt ạ, cũng lâu rồi con không gặp ông ấy, hiện tại ba con đang ở Mỹ. Con định vài ngày nữa dành thời gian đi thăm ông ấy một chút, nhân tiện mang Thành Thành ra ngoài chơi mấy hôm."

Chỉ cần sống tốt là được rồi, Trình Thế và ông ấy, vĩnh viễn là người của hai thế giới khác nhau mà thôi! Cùng Chí thở dài, không nói gì thêm.

"Chú muốn nói với con chuyện của mẹ ạ?" Trình Hàn Lang bắt chuyện trước bằng cách đặt câu hỏi với Cùng Chí.

Cùng Chí gật đầu, nói: "Chuyện lần này con cũng đã biết rồi, kỳ thực mẹ con không có ác ý gì, cô ấy chỉ là có chút hồ đồ, có chút cố chấp, chú vẫn luôn khuyên cô ấy, nhưng loại chuyện này trong nhất thời cũng không khuyên được ngay. Chú chỉ mong con đừng vì chuyện này mà oán hận mẹ con, nếu con như vậy, cô ấy sẽ thực sự chẳng còn gì để hy vọng nữa."

"Con biết... Con chưa từng oán hận mẹ một chút nào, con hiểu tâm tình của bà, từ ngày mẹ về, con đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng. Chú biết đó, Thành Thành là một người lòng ngay dạ thẳng, căn bản là không biết dùng thủ đoạn, nó mà nói dối thì chưa nói xong đã lòi đuôi. Cho nên con cũng không lo là chuyện này sẽ thành công, nếu như nói hận thì con càng hận vật nhỏ kia hơn một chút."

Trình Hàn Lang vừa nói xong, trong lòng lại thầm mắng Thành Thành một phen. Cùng Chí ở bên cạnh vội vàng khuyên giải an ủi, "Không có chuyện gì

đâu, Thành Thành chỉ là muốn tốt với con, luôn muốn dùng cách giải quyết có lợi cho con nhất thôi. Như con cũng đã nói, nó không phải người lý trí như con, làm một vài việc ngốc nghếch về tình về lý cũng có thể tha thứ mà. Chú hy vọng cuộc sống của các con không vì mẹ và chú đến mà phải chịu ảnh hưởng gì."

Trình Hàn Lang lộ ra vẻ mặt cảm kích với Cùng Chí, quả thực, dưới tình huống này còn có thể nhận được sự tán thành của người lớn là một chuyện rất khó có được. Hần mỉm cười nói với Cùng Chí: "Thực sự rất cảm ơn chú, kỳ thực con cũng buồn phiền lắm, sao chú không có chút bài xích nào với chuyện này vậy ạ?"

Cùng Chí cười khẽ một tiếng, "Chú cũng không biết nữa, có thể là do đàn ông thì nghĩ thoáng hơn phụ nữ một chút, riêng mẹ con thì cứ thích để tâm vào những chuyện vụn vặt thôi."

Trình Hàn Lang hút xong liều thuốc thì vùi nó vào cái gạt tàn, hần nói: "Mấy năm nay mẹ con thế nào ạ? Thân thể bà có khỏe mạnh không chú?"

Về mặt Cùng Chí ngưng đọng một chút, nhưng một lát sau lại bình thường, ông ấy vỗ vỗ vai Trình Hàn Lang rồi nói: "Con không cần lo lắng cho mẹ con, cô ấy tốt lắm, hai ngày nữa mẹ và chú sẽ đi, về rồi chú sẽ lại khuyên cô ấy thêm, có lẽ không thấy các con trong lòng cô ấy nhớ thương thì sẽ thông suốt được chuyện này."

Trình Hàn Lang cũng nói: "Mẹ con đành giao cho chú vậy, bây giờ nói điều này thì hơi trễ, nhưng con chỉ mong mẹ có thể sống thật tốt, chú nói mẹ con chú ý thân thể nhiều hơn nhé."

Nói xong rồi, Trình Hàn Lang nhanh chóng về phòng, Thành Thành nhắm mắt lại nằm ở trên giường, Trình Hàn Lang biết nó đang giả bộ ngủ. Dung dịch trong chiếc bình treo ngược cũng sắp truyền xong rồi, Trình Hàn Lang đi tới, Thành Thành nghe tiếng bước chân ngày càng gần, nó mở mắt ra một đường tí hí, phát hiện Trình Hàn Lang đang nhìn nó chằm chằm, Thành Thành lại nhanh chóng nhắm tịt mắt.

"Đêm qua có đau không?" Câu hỏi đột ngột của Trình Hàn Lang khiến Thành Thành giật mình, nó mở mắt nhìn quanh một vòng, xung quanh không có ai, chỉ có hai người họ, lời này là nói với nó.

"Cái gì đau không?" Thành Thành mở to đôi mắt tròn vo mà nhìn Trình Hàn Lang.

Trình Hàn Lang đưa hai bàn tay vào trong chăn của Thành Thành, sờ soạng dưới gốc rễ của nó một cái. Chân Thành Thành bị ép tách ra, nó đau đến nỗi rên lên một tiếng, không dám ngẩng đầu nhìn Trình Hàn Lang.

"Bây giờ biết anh hỏi cái gì chưa?"

Lời Trình Hàn Lang nói khiến hô hấp của Thành Thành trở nên căng thẳng, hai bên tai bắt đầu phập phồng, thảo luận chuyện này thẳng mặt với Trình Hàn Lang, Thành Thành thấy khó có thể mở miệng được, nó có chút mất tự nhiên mà nói: "Biết rồi, không có đau..."

"Không đau thì tốt, không đau thì tối nay làm tiếp, sau này mỗi ngày ba lần, đến khi nào không bắn được nữa mới thôi..." Trình Hàn Lang nói mấy lời này không chút ngại ngùng, cũng không có chút ý tứ đùa giỡn gì, hơn nữa nói xong thì trực tiếp đứng lên đi ra ngoài luôn.

Một mình Thành Thành nằm trong chăn mãi mới phản ứng kịp, sau đó nó ngồi bật dậy, hô to trong căn phòng không còn một bóng người: "Em không muốn, có ai không mau tới cứu người đi?"

"Không ai tới cứu em đâu!" Không biết từ lúc nào, Trình Hàn Lang đã đứng ở cửa, thấy được toàn bộ quá trình làm chuyện khủng khiếp của Thành Thành.

Thành Thành xoay đầu qua, Trình Hàn Lang cầm một vật trong tay mà đi đến, chờ đến gần mới biết được, là thuốc để thoa. Thành Thành nhớ rõ cái chai thuốc này, thuốc này rất hiệu quả nhưng mà lúc bôi thì đau muốn chết, lần trước trên đùi nó bị xước một đường, vốn không có chuyện gì lớn, Trình Hàn Lang lại nhất quyết bắt nó dùng thuốc này, nói là không muốn để lại sẹo, Thành Thành không thể làm gì khác hơn là nghe lời. Kết quả cái thuốc này chẳng khác gì cồn, vừa chạm vào vết thương là bắt đầu kích thích người ta ngay, đau đến độ Thành Thành muốn nhảy lên.

"Em không muốn dùng, anh, em không cần cái này, anh còn nhớ không? Lần trước đó..."

Thành Thành còn chưa nói hết câu, Trình Hàn Lang đã tháo bình dịch treo phía trên đầu Thành Thành xuống. Hần ngồi thẳng lên giường, không chút dè dặt mà ôm Thành Thành lên trên đùi mình, cho nó nằm sấp trên đó.

Đầu Thành Thành xây xẩm, hai tay vẫn rất có lực. Nó nắm chặt lấy cánh tay Trình Hàn Lang, vùng vẫy trên đùi Trình Hàn Lang như con thú bị bắt, "Anh, đừng mà! Sẽ đau chết người đó, thiệt đó, em không lừa anh đâu, em mà chết rồi ai nấu cơm cho anh ăn nữa..." Nó cứ rung rung nhìn hần rồi ngo ngoáy nài, Trình Hàn Lang có chút bức mình, dùng sức nhéo mông nó một cái, thừa lúc Thành Thành nhe răng há miệng hần tách mông nó ra, bôi thuốc lên giữa lổ vào sung đó.

"A..." Lúc bàn tay Trình Hàn Lang tiếp xúc với thân thể Thành Thành thì nó lập tức hô lên, hô đến là bi tráng mà khàn cả giọng. Kết quả sau đó căn bản chẳng cảm thấy đau đớn xé ruột xé gan gì, chỉ cảm thấy lạnh lạnh, còn dễ chịu nữa. Chân mày Thành Thành nhất thời giãn ra, thoải mái rồi còn nằm lăm ba lăm bằm.

Trình Hàn Lang liếc mắt nhìn bộ dáng thỏa mãn ngốc nghếch kia thì lại muốn khi dễ nó. Trình Hàn Lang đưa mắt về lại nơi cửa vào sung đó, xem ra đêm qua thật sự quá thô bạo rồi, đã sung đến không còn hình dạng gì. Trình Hàn Lang vừa xót thâm trong lòng, vừa cảm thấy miệng khô lưỡi khô, có xúc động muốn tiếp tục chà đạp nó.

Thành Thành ở bên dưới hẳn nhiên sẽ không phát hiện ra ý nghĩ trong đầu Trình Hàn Lang, một mình một cõi ở đó hí hoáy cái chai thuốc kia, suy nghĩ sao hai lần dùng cảm giác lại không giống nhau. Ngay lúc nó đang trầm tư suy nghĩ, bỗng nhiên cảm giác có một ngón tay lại cắm vào mông nó. Thành Thành sợ hãi quá, vội vàng cầu xin tha thứ. *(Cho bạn nào ko hiểu giống Thành Thành thì đau là do vết thương hở, còn cái này chỉ bị sưng thôi nên ko rát)*

"Anh, hôm nay coi như xong đi mà, anh cũng nghỉ ngơi chút đi."

"Lúc nào nghỉ do anh quyết định, khi anh muốn em trốn cũng trốn không thoát đâu, khi anh không muốn thì em có cầu xin cũng vô ích."

"Anh... Anh không để ý tới cảm nhận của em chút nào sao?"

"Hừ... Trước đây có để ý, mà phát hiện không ích gì."

"Anh, anh nói vậy trong lòng em khó chịu lắm..."

"..."

"Vậy được rồi, anh tới đi, em nghe lời anh..."

Thành Thành nói xong câu đó, Trình Hàn Lang đã lật nó lại, đặt nó nằm lên giường một lần nữa. Thành Thành cho rằng Trình Hàn Lang thực sự muốn bắt đầu, chỉ có thể hít một hơi thật sâu, cố sức nhắm chặt mắt. Đợi hồi lâu, cũng không thấy có động tĩnh gì, Thành Thành mở mắt ra, mới phát hiện Trình Hàn Lang đã rời đi từ lâu.

Sáng sớm hai hôm sau, mẹ Trình và Cùng Chí lên máy bay về nhà, cho đến tận lúc lên máy bay, mẹ Trình và Trình Hàn Lang cũng không nói câu nào. Thành Thành kêu mẹ Trình một tiếng, mẹ Trình cũng chỉ nhìn nó một chút, không có bất kỳ biểu hiện gì. Đêm qua lúc Thành Thành truyền dịch, mẹ Trình còn âm thầm để một ly nước ấm trên tủ đầu giường của nó, nghĩ đến đây trong lòng Thành Thành thấy hồ thẹn vô cùng. Lúc mẹ Trình đến cả người sáng ngời, lúc về lại hết sức tiêu tụy, nhìn thấy trong lòng ai cũng thật sự không dễ chịu.

Trên đường về nhà, mặt trời đã lên, chiếu vào người thật ấm áp. Đã lâu rồi Thành Thành không ra khỏi nhà, trước đây chỉ trông mong kỳ thi đại học kết thúc, còn muốn nhân dịp hè này thoải mái ung dung một chút, kết quả đã sắp hết một tháng, cứ liên tiếp xảy ra hai ba chuyện không vui, Thành Thành chưa bao giờ cảm thấy mệt mỏi rồi như lúc này, nó nhìn về bóng lưng của Trình Hàn Lang ở ghế tài xế phía trước, trong lòng lại bắt đầu khó chịu.

Trở ngại chỗ mẹ Trình đã không còn tồn tại, thế nhưng cũng không được như Thành Thành dự đoán, tất cả mọi chuyện đều không phát triển theo hướng tốt nhất. Hai người đã có thể thoải mái thở mạnh một hơi, nhưng sau đó lại càng cảm thấy áp lực hơn. Thành Thành luôn cảm thấy sau khi hai người triền miên, Trình Hàn Lang đã thay đổi, hẳn không còn dịu dàng săn sóc như trước khi thi đại học, chỉ có mỗi gương mặt lạnh lùng, cho dù bình thường vẫn quan tâm và chăm sóc Thành Thành một chút, nhưng toàn là dùng kiểu cứng rắn. Thậm chí, hai hôm nay, Trình Hàn Lang đến ngủ cũng không như trước đây tự mình ngủ trước một lát rồi sau đó sẽ ôm lấy nó, mà hẳn chỉ ngủ một mình, nếu như Thành Thành không sinh bệnh, có lẽ Trình Hàn Lang đã không nhìn đến sự hiện hữu của nó.

Hy vọng sau này có thể làm thêm một vài chuyện khiến Trình Hàn Lang vui vẻ, có lẽ qua một thời gian dài, Trình Hàn Lang sẽ từ từ quên đi chuyện này. Thành Thành tự an ủi bản thân, cũng thâm động viên chính mình.

Hai người về đến nơi, mới từ trong thang máy đi ra đã nghe thấy tiếng hò hét loạn cào cào trên hành lang. Thành Thành và Trình Hàn Lang đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc, tầng lầu này chưa bao giờ có tiếng động huyền ảo như thế, hơn nữa hình như còn là truyền ra từ chỗ nhà mình, chờ hai người đi đến cửa nhà mới phát hiện một đám người đàn chen chúc ở đó, ít nhất cũng mười mấy người, bọn họ nhìn thấy Trình Hàn Lang và Thành Thành, lập tức nhón nháo cả lên. Có mấy bạn nữ ở giữa đang líu ra líu ríu, liên tục tán thưởng Trình Hàn Lang đẹp trai thế này thế kia, còn có mấy đứa đứng ngăn ra nhìn thẳng vào Trình Hàn Lang, chưa bao giờ thấy người đẹp trai như vậy ở ngoài ti vi cả.

"Thành Thành, cậu về rồi, cậu nói mời bọn mình ăn cái gì vậy, tụi này đều đến cả rồi, sao cậu còn trẻ hơn tụi này thế?" Trong đám có một cô bé đáng vẻ hơi đen nói với Thành Thành.

Trình Hàn Lang quăng một ánh mắt qua hỏi Thành Thành, vẻ mặt Thành Thành vô cùng kinh ngạc, vô đầu nghĩ không ra mình mời một đám người như thế lúc nào. Cũng may Lâm An An bước ra, ngọt ngào nói với Thành Thành: "Hai hôm trước, mình gọi điện cho cậu, cậu đáp ứng thoải mái lắm mà! Đừng nói là cậu quên rồi nhé!"

Thành Thành cau mày, nghĩ thế nào cũng không ra, có thể là mấy hôm trước tâm tình nó không tốt, bản thân đã nói cái gì cũng không biết. Lâm An An thấy vẻ mặt Thành Thành mờ mịt, nhanh chóng giải vây cho nó. "Không sao không sao, mình biết có thể là cậu nhớ nhầm ngày rồi. Lần trước cậu nói với mình cậu nấu cơm ngon lắm mà, tụi mình đừng ra ngoài nữa, hôm nay cậu nấu cho bọn mình ăn được không?"

Mấy đứa bên cạnh bắt đầu nhao nhao phụ họa, có một bạn nam đang nhảy nhảy chui chui chen tới, cực kỳ không an phận, cậu ấy tiến đến trước mặt Thành Thành, ôm lấy vai của nó sáng khoái nói: "Chuyện này mà còn dùng đáng cái gì! Nhanh vào thôi, mình biết cậu đã muốn bộc lộ tài năng lâu rồi!"

Trình Hàn Lang nhìn cánh tay đang ôm Thành Thành của cậu bé kia, thiếu chút nữa nhào lên chặt tay người ta. Hắn đoạt Thành Thành lại, kéo nó đi vào bên trong. Mấy bạn học bên ngoài cũng không nhìn ra cái gì khác thường, lập tức tràn vào. Cũng biết nhà Thành Thành có tiền, đang muốn đến tham quan xem thế nào, bây giờ có thể xem kỹ một chút rồi.

Sau khi kéo Thành Thành vào cửa, Trình Hàn Lang cho nó một ánh mắt cảnh cáo rồi liền thả ra. Thành Thành cũng không hiểu cái ánh mắt đó là có ý gì, chỉ lo tiếp bạn học. Những bạn bình thường đi học mấy ngày không nói được một câu, bây giờ cũng đều trở nên vui vẻ, ngay cả Lâm An An cũng chạy tới

chạy lui trong nhà.

"Ồ... Minh phát hiện nhà họ sạch sẽ thật đó, nhà vệ sinh trắng sáng lóa mắt luôn..."

"Cậu chưa thấy giường trong phòng Thành Thành đâu, chơi vui lắm..."

"Thiệt á hả?"

"Thiệt, không tin cậu tự qua xem đi."

"Đi, chúng ta đi xem thử..."

Trong nháy mắt, mười mấy người tràn vào một căn phòng ngủ, cùng nhau đề lên cái giường, bọn nó căn bản không kiêng dè gì, trong nhà không có người lớn, hơn nữa đều là bạn học với nhau, cùng không ngại gì. Chỉ có một mình Thành Thành đứng trong phòng khách, mặt mày đen thui, Trình Hàn Lang ở cách đó không xa, lúc Thành Thành ngượng ngùng nhìn qua hắn, hắn nở một nụ cười như có như không với Thành Thành, khiến Thành Thành lạnh buốt cả người.

"Xem ra mấy đứa đều rất quý Thành Thành ha!" Chờ đến lúc tất cả bạn học cùng ngồi chung một chỗ, Trình Hàn Lang hỏi bọn nó.

Đây là câu đầu tiên Trình Hàn Lang nói từ khi vào nhà. Có mấy bạn nữ còn rất hưng phấn, vội vàng muốn trả lời, Thành Thành ra hiệu cho mấy bạn bằng một ánh mắt, Bùi Thiên Vũ hiểu ý, tranh nói trước: "Dạ, Thành Thành được hoan nghênh lắm ạ, thầy cô muốn gặp, bạn bè yêu mến, anh chắc là không biết đâu, thư tình của cậu ấy ý, mỗi ngày có một bọc luôn." (*Xong, tiền đời thắng nhỏ :v*)

Bùi Thiên Vũ vừa nói xong, ngoại trừ Trình Hàn Lang và Thành Thành không cười, những người khác đều cười phá lên. Còn có một bạn nam đứng dậy nói: "Trong phòng này có một người nè! Ai ấy nhỉ? Ai nào? Mau bước ra..."

Ánh mắt một đám người quét về phía Lâm An An, Lâm An An nói một câu đáng ghét rồi liếc mắt nhìn về phía Thành Thành, không dám bước ra. Đám người bên cạnh càng làm ầm ầm hơn. Thành Thành ở bên cạnh vô đầu bứt tóc, cái gì vậy chứ! Bình thường ở lớp nó căn bản không nói được mấy câu, nào có bạn nữ nào theo, càng miễn bàn đến thư tình, nó mang về mặt cầu xin nhìn về phía Trình Hàn Lang, Trình Hàn Lang cười lạnh một cái.

"Thư tình một bọc, thế mà một lá cũng chưa từng cho anh xem... Sức hấp dẫn cũng thật là lớn nhỉ." Trình Hàn Lang nhỏ giọng nói với Thành Thành, hắn lại liếc mắt một cái nhìn Lâm An An ở cách đó không xa, vừa vặn hôm nay Lâm An An còn có ý nghĩ riêng tư mà ăn diện một phen, nhìn cũng ra dáng lắm, nếu như cô bé ăn mặc như bình thường, như vậy mà nói, có thể Trình Hàn Lang cũng không suy nghĩ gì.

Tại sao đến thời điểm mấu chốt lại thay đổi chứ! Thành Thành dùng sức nắm chặt tay một chút, mặt ủ mày chau đi vào phòng bếp.

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133

Thành Thành một mình ở trong bếp, đầu vẫn cứ ngó nghiêng ra bên ngoài thăm dò, cảm thấy nhìn kiểu đó mãi cô quá nên nó kiễng mũi chân lên trông ra phía ngoài. Trình Hàn Lang đang nói chuyện với đám bạn học của nó, bộ dáng nhìn qua còn có vẻ rất hưng phấn. Thành Thành một mình ở trong bếp lo lắng không thôi, thật không biết bọn họ sẽ nói gì nữa, lỡ như lại có đứa ăn nói lung tung như Bùi Thiên Vũ thì nó thật sự sẽ không ngóc đầu lên được nữa.

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên có người nhón chân đi tới, Thành Thành ngẩng đầu lên, vừa vặn đối diện với khuôn mặt tươi cười của Lâm An An. Lâm An An đi qua đi lại bên cạnh nó, Thành Thành trở nên có chút ngượng ngùng, không biết bản thân nên làm cái gì. Lâm An An thấy bộ dạng lúng túng của nó thì vội vàng nói: "Cậu cứ làm việc của cậu đi, mình chỉ đứng đây xem thôi."

Có Lâm An An đứng bên cạnh, Thành Thành không thể đuổi cổ nhìn ra ngoài nữa, cũng chỉ đành thành thành thật thật đứng đó làm com, thỉnh thoảng nhìn sang Lâm An An cứ đang lắc lư ở bên cạnh, mỉm cười với cô bé một cái. Lâm An An vén tay áo lên, cứ muốn giúp một tay, lại không biết nên bắt tay làm từ đâu, mọi thứ đều được Thành Thành làm đâu ra đó cả rồi.

Trình Hàn Lang ngồi ở bên ngoài, một đám nữ sinh vây quanh bên người hắn, liên tục hỏi hết cái này đến cái kia, còn có một bạn nữ gan lớn hỏi Trình Hàn Lang có phẫu thuật thẩm mỹ không, còn nói là bây giờ con trai cũng rất thích phẫu thuật thẩm mỹ. Trình Hàn Lang vốn cũng không phải là một người đặc biệt thích nói chuyện, nếu không nể bọn nó là bạn học của Thành Thành, chắc là hắn căn bản sẽ không liếc mắt tới cũng nên.

Bùi Thiên Vũ ngồi trên ghế sofa nhà Thành Thành, sofa lập tức lồm xồm xuống một cái hố to. Cô bé cũng không thấy xấu hổ gì, hăng hái bùng bùng hỏi, "Đúng rồi, anh ơi, Thành Thành mà yêu đương anh sẽ không để ý chứ ạ?"

Trình Hàn Lang nhất thời sững sờ một chút, nhiệt độ trên mặt giảm xuống mấy phần, hắn nhướn mày hỏi: "Lời này của em ý là Thành Thành yêu đương ở

trường rồi sao?"

Bùi Thiên Vũ cười hề hề vài tiếng nói rằng: "Không có ạ, em chỉ hỏi giúp người ta một chút, sợ đến lúc đó có trở ngại thôi đó mà!"

Trình Hàn Lang vừa muốn nói không có cửa đâu, đúng lúc đó Thành Thành lại bung đồ ăn đi ngang qua. Lời thoại của Trình Hàn Lang đổi nhanh như gió, lập tức nói: "Nó muốn yêu thì yêu, đó là tự do của nó, anh không bao giờ để ý cả."

Lời này của Trình Hàn Lang vừa nói ra, cả phòng lại liên tục làm âm lên, Lâm An An đứng trốn ở cửa nhà bếp không dám ra. Trong đám người sôi nổi ở đây, chỉ có một mình Thành Thành bung đồ ăn cô đơn đứng ở đó, bàn tay có chút run rẩy mà đặt đồ ăn lên bàn, không có ngẩng đầu nhìn về phía này, một mình quay về nhà bếp.

Sau đó, Thành Thành một mình buồn bực không lên tiếng đứng đó làm com, làm đến là nghiêm túc, giống như đang làm bài kiểm tra vậy. Lâm An An ở bên cạnh hỏi rất nhiều thứ, nhưng Thành Thành vẫn không để ý, Lâm An An đại khái cảm thấy không thú vị gì, nói với Thành Thành một tiếng rồi ra khỏi nhà bếp, đến nói chuyện phiếm cùng mọi người.

Một đám người trò chuyện về Thành Thành, chỉ có Lâm An An nói ít nhất, thế nhưng chỉ cần cô bé nói ra vài câu thì đều tỏ ra mình có một sự hiểu biết cực kỳ thấu đáo về Thành Thành. Trình Hàn Lang cảm thấy mình có chút xem thường cô bé này rồi, cô bé bề ngoài thoạt nhìn mong manh yếu đuối, nhưng khả năng quan sát cũng rất là sắc bén, trong tất cả những người ở đây, chỉ có một mình Trình Hàn Lang biết rõ kỹ thực chỉ có Lâm An An thật sự hiểu Thành Thành, xem ra cô bé thật đúng là phí không ít tâm tư lên người Thành Thành.

Món ăn vẫn chưa lên hết, một đám người đã xúm nhau tới bên cạnh bàn, ngồi thành một vòng tròn lớn. Bình thường Trình Hàn Lang và Thành Thành không ngồi cái bàn này, hai người thích dùng cái bàn nhỏ hơn, khiến bữa ăn càng ấm áp thêm một chút.

Một đám người đứng lên chạm cốc, Trình Hàn Lang cũng không có ngồi trên bàn cùng ăn với mọi người, tìm một cái có, nói là sợ hấn tham dự lại khiến bạn học của Thành Thành câu nệ. Cứ như vậy, Trình Hàn Lang một mình ngồi trong phòng riêng nhàn nhả mà đối diện với máy vi tính, bên ngoài truyền đến từng đợt từng đợt reo hò, Trình Hàn Lang cũng không muốn để ý tới bọn nó, ở trong mắt hấn, bọn nó đều giống như Thành Thành, chỉ là một đám con nít, có làm âm làm ĩ cũng không gây ra chuyện gì được.

Chỉ chốc lát sau, cửa phòng mở ra, Trình Hàn Lang nghiêng đầu qua chỗ khác, Thành Thành bung một mâm com tiến đến, trên đó có đồ ăn cũng có com, Thành Thành không quấy rầy Trình Hàn Lang, chỉ nhìn hấn mấy lần, lại không nói tiếng nào rồi đi ra ngoài. Trình Hàn Lang xoay đầu thoáng nhìn qua com nước, màu sắc nhìn thật sự rất là ngon miệng, thế nhưng Trình Hàn Lang chẳng có chút khẩu vị nào.

Cuộc nói chuyện với bạn học của Thành Thành không chỉ không khiến tâm tình của Trình Hàn Lang tốt lên, trái lại còn khiến tâm tình hấn kém hơn, hình tượng của Thành Thành trong mắt các bạn học kia là điều Trình Hàn Lang chưa từng thấy qua, không biết người nào mới là Thành Thành thật sự. Nói chung để bạn học của Thành Thành gặp được một Thành Thành không giống thường ngày trên lớp thế này, trong lòng của Trình Hàn Lang lại phiền muộn, giống như một vài đặc quyền riêng của mình bị tước đoạt vậy.

"Hát đi! Hát đi! Hát đi! . . ." Một đám người mang vẻ mặt mong đợi nhìn Thành Thành, Thành Thành bị một bạn đẩy đứng lên, mặt ngẹn đến đỏ bừng, từ trước đến giờ chưa từng hát trước mặt nhiều người như vậy, trong lòng nó rất muốn cự tuyệt, nhưng lại sợ phá hủy bầu không khí của mọi người.

Thành Thành suy nghĩ một chút, bình thường nó rất ít nghe nhạc, bài hát duy nhất có thể hát trọn bài vẫn là bài hát ngày trước Trình Hàn Lang dạy nó, bài hát dành cho người mình yêu nhất. Thành Thành nhìn sang cửa phòng của Trình Hàn Lang, cửa đóng rất chặt, nó có chút hưng phấn lại có chút mất mát. Trong lòng thầm nghĩ để hấn nghe được rồi lại sợ hấn nghe được, bởi vì thực sự không biết giọng hát của mình tốt cuộc là như thế nào.

Thành Thành hát lên, lúc nó đang hát đến là xúc động, trong giây lát nó phát hiện trên mặt các bạn học xung quanh đều lộ ra ánh mắt kinh ngạc. Có phải mình hát rất tốt không? Thành Thành vừa hát vừa thầm nghĩ trong lòng. Nghĩ như vậy, âm thanh của Thành Thành chậm rãi nhỏ đi, tựa như đang thăm dò, cứ hát một câu lại liếc mắt nhìn mọi người. Thật vất vả hát xong rồi, lúc này Thành Thành mới thở dài một hơi, nhanh chóng ngồi xuống. May là, không có nghe thấy ai cười âm lên.

"Wow... Thành Thành cậu hát thật là dễ nghe, trước đây sao lại không nghe cậu hát vậy? Bày đặt khiêm tốn nữa hả?" Một bạn nam đứng lên trêu chọc, mọi người xung quanh đều dùng ánh mắt khen ngợi nhìn về phía Thành Thành, còn vỗ tay nữa. Thành Thành có chút ngượng ngùng, vội vàng xua xua tay bảo mọi người thôi.

Đúng lúc đó, Lâm An An bỗng nhiên đứng lên, nói với mọi người: "Mình có thể hát hay hơn cậu ấy nữa."

Một đám người đầu tiên là giật mình, sau đó một bạn vỗ tay dẫn đầu, một đám người lập tức ồn ào hòa theo. Thành Thành cũng mang vẻ mặt mong đợi nhìn Lâm An An, Lâm An An uống một ít bia, trên mặt cũng có chút phiếm hồng rồi, tâm tình cũng có chút kích động. Cô bé mang vẻ mặt tươi cười nói với mọi người: "Mình muốn tặng bài hát này cho người mình thích nhất, là người ấy, khiến mình lần đầu tiên học được cách đan khăn choàng cổ; cũng là người ấy, khiến mình lần đầu tiên hiểu được..."

"Đừng lằng nhằng nữa, mau hát đi bà!" Một cậu bé cười ha hả một tiếng, Lâm An An lập tức trừng mắt liếc cậu bé kia, đúng là một tên quê mùa, chỉ toàn ở đó phá hư không khí.

Lâm An An tràn đầy tâm tình mà hát lên, tuy rằng hát rất nhập tâm, tình cảm đặt vào cũng rất đúng chỗ, nhưng giọng hát và nhịp điệu cũng không phải là tốt, cho nên vẫn kém hơn Thành Thành một chút. Thế nhưng mọi người chơi đùa cũng chỉ cần náo nhiệt, lúc hát đến phần cuối, một đám người liền bắt đầu nhón nháo lên. Lúc đầu nói loạn cả lên, rồi sau đó liên tục hô lên cực kỳ đồng đều.

"Tò tính! Tò tính! Tò tính!..."

Ngoài cửa truyền đến âm thanh rõ ràng. Trình Hàn Lang ở trong phòng vẫn là nhũu mảy một cái, ồn ào hơi quá rồi đó! Cho dù là như vậy, Trình Hàn Lang cũng không tiện nổi nóng ở trước mặt mọi người. Dù sao thì những người bạn học kia của Thành Thành đều còn nhỏ chưa hiểu chuyện, hơn nữa hắn vẫn muốn giữ mặt mũi cho Thành Thành. Về phần sau đó hai người họ muốn giải quyết như thế nào, thì đó là chuyện của hai người họ khi không có ai, nghĩ như vậy, Trình Hàn Lang lại chuyển tầm mắt đến trên màn hình máy tính.

Mặt của Lâm An An đã đỏ hồng, Thành Thành còn không biết chuyện gì, mang về mặt mong đợi như mọi người bên cạnh mà nhìn Lâm An An. Lâm An An thấy cái vẻ mặt kia của Thành Thành, trong lòng vô cùng hưng phấn. Có thể Thành Thành chỉ là không đoán ra được, nhưng vẫn thoải mái được tâm hỷ vinh nho nhỏ của Lâm An An, dù sao Thành Thành cũng không có biểu hiện ra vẻ mặt quá sợ hãi hay bài xích trước mặt mọi người. Như vậy trong mắt người ngoài, có vẻ cũng xem như là một loại kết quả không tệ rồi.

Một bữa cơm mọi người ăn đều thấy mỹ mãn, trước khi đi, còn có vài bạn học đóng gói một chút thức ăn mang về, thật sự cảm thấy là rất hiếm khi ăn được đồ ăn ngon như thế, cứ ném đi như vậy thì thật lãng phí. Đợi đến khi tất cả bạn học đều ra về, Lâm An An vẫn ở lại, phụ giúp Thành Thành thu dọn đồ đạc. Nhìn cả bàn bừa bãi, Thành Thành thở dài một hơi, nói với Lâm An An: "Cậu qua bên kia uống chút gì đi! Mình dọn một mình là được rồi."

"Uống nữa hả? Uống nữa thì dạ dày không chứa nổi đâu." Lâm An An vừa nói, vừa chạy tới chạy lui ở bên cạnh, động tác thoạt nhìn rất nhanh nhẹn, nhưng lại chỉ khiến mọi thứ có chút mất trật tự mà thôi. Cô bé tìm một thời cơ vừa vận mặt đối mặt với Thành Thành nhỏ giọng nói: "Thành Thành, cậu biết vừa rồi mọi người bảo tỏ tình là bảo ai không..."

"Thành Thành!" Trình Hàn Lang ở cửa vừa gọi một tiếng, Thành Thành giống như là nghe thấy thần linh triệu hồi, hưng phấn ngẩng đầu lên, nhìn về phía Trình Hàn Lang. Trình Hàn Lang không nhanh không chậm nói: "Buổi chiều anh nghỉ, lát nữa cùng anh đến công ty."

Thành Thành có chút không dám tin mà hỏi: "Thật à? Em có thể đến công ty cùng anh sao?"

Trình Hàn Lang gật đầu, nhất thời Thành Thành cả người tràn đầy năng lượng, ngay cả động tác cũng trở nên nhanh nhẹn hơn rất nhiều. Lâm An An thấy mình bị bỏ qua một bên, nhanh chóng bắt đầu chen vào nói, "Thành Thành, nếu vậy, một lát mình đi trước, khi nào rảnh rồi lại tìm cậu chơi nha."

"Ừ! Ừ!..." Thành Thành hăng hái gật đầu, hưng phấn đầy năng lượng thế kia khiến Lâm An An nhìn thấy mà trong lòng ai oán không thôi, ngay cả chút ý tứ giữ lại cũng không có, ít nhất cũng nên biểu hiện là hoan nghênh lần sau tới chứ!

Cứ như vậy, Lâm An An rất chán nản mà rời khỏi nhà Thành Thành. Cô bé vừa đi, Thành Thành liền nhanh chóng chạy vào trong phòng Trình Hàn Lang, kéo tay hắn hỏi: "Anh, khi nào mình đi?"

"Đi đâu?" Trình Hàn Lang ngẩng đầu, vẻ mặt không hiểu chi hết.

"Đi công ty anh đó!" Thành Thành có chút lo lắng, sợ Trình Hàn Lang đổi ý.

Quả nhiên, Trình Hàn Lang quay mặt tiếp tục nhìn vào màn hình máy tính, lạnh nhạt nói: "Anh vừa rồi chỉ muốn逗逗 con nhóc ốm yếu kia đi thôi."

"Tại sao?"

"Anh nhìn nó không vừa mắt!" Trình Hàn Lang trả lời rất dứt khoát.

Thành Thành gật đầu, không nói nữa, yên lặng rời khỏi phòng Trình Hàn Lang, nó vừa dấy lên một ngọn lửa hy vọng, trong khoảng khắc đã bị dập tắt. Thành Thành đột nhiên thấy mũi ê ẩm, nhưng lại không thể khóc được, ngày nào cũng khóc lóc suốt mướt, Trình Hàn Lang không chán ghét, thì nó cũng sẽ chán ghét chính mình. Thành Thành lẩm bẩm với cái cây lớn ngoài cửa sổ phòng ngủ: "Sao anh ấy cứ chán ghét mình như vậy chứ? Có phải mình thực sự khiến người ta không thích nổi không..."

Buổi tối Thành Thành nhận được điện thoại của Trình Hàn Lang, Trình Hàn Lang bảo Thành Thành buổi tối không cần chờ hắn, phải đến khuya hắn mới có thể về. Thành Thành vốn đã chuẩn bị nguyên liệu sẵn sàng, chờ Trình Hàn Lang về thì nấu ngay, kết quả Trình Hàn Lang lại nói không về, Thành Thành chẳng còn chút hứng thú làm cơm nào nữa, nó cũng không có đói bụng. Nó ngơ ngác nhìn nồi to nồi nhỏ, lò nướng, lò vi sóng, rồi dùng sức mà thở dài.

Nên làm gì đây? Nên làm gì đây? Thành Thành bước qua bước lại trong phòng, cả người như con cừu non lạc đường. Nó đột nhiên phát hiện hình như bình thường nó cũng không có cuộc sống riêng của bản thân, sở thích, hay thậm chí cả một bí mật nhỏ cho riêng mình cũng không có, toàn bộ mọi thứ đều trần trụi trước mặt Trình Hàn Lang, giống như sống chỉ vì hắn thôi. Bình thường lúc này Trình Hàn Lang đã về nhà, nó sẽ nấu cơm nấu nước cho hắn, ở xa xa nhìn xem hắn cần gì rồi thật vui vẻ mà đem qua, giống như một cái máy chăm nom cho cuộc sống của hắn vậy, hai mươi bốn tiếng đồng hồ đều vì Trình Hàn Lang mà tồn tại.

Có phải như vậy khiến cho anh ấy chán ghét không? Thành Thành lại nhớ tới những lời Đỗ Công đã từng nói với nó một lần, chung sống với nhau không thể cứ luôn duy trì một hình thức, muốn người kia hạnh phúc thì đồng thời cũng phải cho người kia một chút đau khổ. Có lẽ Đỗ Công nói đúng, chỉ là bản thân Thành Thành căn bản không vận dụng được cái cách đó, nó tình nguyện tốt với Trình Hàn Lang từng li từng tí, cho dù có một ngày Trình Hàn Lang sẽ chán ghét nó.

Sau khi cảm khái một phen, tinh thần của Thành Thành trong giây lát đã tỉnh táo lại. Đúng rồi, có thể đi đưa cơm tối cho anh ấy mà, như vậy hẳn là rất tốt nhỉ? Anh ấy ở công ty nhất định sẽ chỉ đơn giản đi ra ngoài ăn uống một chút, mình tới thì còn có thể cho anh ấy ăn ngon một chút. Nói là làm, Thành Thành lại bắt đầu hăng hái hoạt bát lên, chạy đến nhà bếp vội qua vội lại, trong chốc lát, đã làm xong mấy món ăn.

Thành Thành trút mỗi loại thức ăn ra một chút bỏ vào trong nồi cơm mini đã chuẩn bị xong trước đó. Lại nghĩ đến Đỗ Công không chừng cũng ở công ty

tăng ca, nó lại chuẩn bị nhiều hơn một chút, nhìn nồi com nhỏ được chất đầy ắp, Thành Thành rất có cảm giác thành tựu mà ôm nồi ra khỏi nhà. Thật muốn nhìn thấy bộ dáng lúc làm việc của Trình Hàn Lang một chút, Thành Thành vừa đi dưới khuôn viên khu nhà vừa mơ màng nghĩ. Anh ấy chắc sẽ mặc âu phục ngồi trước bàn làm việc với vẻ mặt nghiêm túc. Thật không biết cái cảnh mấy anh chị nhân viên bị mắng sẽ như thế nào, Trình Hàn Lang nghiêm túc lên rất là đáng sợ đó.

"Tiểu Khê, cô sắp xếp lại các số liệu này xong thì có thể vào nhà, ngày hôm nay cực khổ rồi." Trình Hàn Lang ngẩng đầu nói với Tiểu Khê.

Tiểu Khê nở nụ cười một chút, dùng tay nhẹ nhàng gõ lên bàn hai cái rồi nói: "Ngài cũng vậy, đã bận rộn nhiều ngày như vậy rồi, cũng nên nhân cơ hội này nghỉ ngơi hai ngày để điều hoà lại đi."

Trình Hàn Lang lắc đầu nói: "Tôi không có vấn đề gì, quen rồi, vừa về tới nhà là điều hoà được ngay."

Tiểu Khê suy nghĩ một chút, thử thăm dò mà hỏi: "Trình tổng ở một mình sao?"

"Không phải, còn có em trai tôi nữa." Trình Hàn Lang vừa nghĩ tới Thành Thành, đầu óc lại rối loạn một chút, không thể làm gì khác hơn là điều chỉnh lại suy nghĩ của mình một lần nữa.

"Vậy sao, tôi còn tưởng rằng ngài ở một mình đó chứ! Kỳ thực hai anh em ở cùng nhau cũng rất tốt, có thể chăm sóc lẫn nhau, chỉ là tôi nghĩ người như ngài chắc cũng không thích bị người khác quấy rầy, em trai ngài tuổi cũng không lớn phải không? Bình thường ở nhà có nghịch không?"

"Hừ!" Trình Hàn Lang hừ một tiếng khiến Tiểu Khê không biết nói gì, cho tới giờ chưa từng thấy qua cái vẻ mặt này của Trình Hàn Lang. "Nó chẳng nghịch chút nào cả, tôi còn mong nó nghịch kia, cả ngày tự mình im im nghĩ chuyện của mình, có chuyện gì cũng không nói với tôi..."

Trình Hàn Lang đang nói, ngẩng đầu thì đột nhiên thoáng nhìn thấy một bóng dáng, hẩn nhìn thấy ở cửa có một người lén la lén lút đứng đó, còn cho là mình trốn kỹ lắm cơ, lại không biết cái kính đối diện có thể phản xạ ra hình ảnh của mình, Trình Hàn Lang rất hứng thú mà nhìn bộ dáng đứng ở cửa cố gắng muốn thăm dò rồi lại run sợ trong lòng của Thành Thành, đến cả câu hỏi của Tiểu Khê hẩn cũng không có nghe được.

"Trình tổng!" Tiểu Khê lên giọng, Trình Hàn Lang mới phản ứng được mà nhìn về phía cô, Tiểu Khê cười hỏi: "Trình tổng nghĩ gì thế? Nghĩ đến gì mà vui vẻ như vậy."

Tôi rất vui về sao? Về mặt Trình Hàn Lang đen thui, hẩn đột nhiên đổi lời ngay, lớn tiếng hỏi: "Tiểu Khê, cô có bạn trai chưa?"

Tiểu Khê sửng sốt, Thành Thành trốn ở bên ngoài cũng ngây ngẩn cả người. Tiểu Khê có chút ngượng ngùng nhìn Trình Hàn Lang, vậy mà lại đối diện với một vẻ mặt tươi cười. Cô nhất thời kinh ngạc đến nỗi không nói nên lời, bị vẻ tươi cười chưa từng có của Trình Hàn Lang làm cho chấn động đến mức bối rối.

Thành Thành ở bên ngoài thò đầu ra, vừa vặn thấy Trình Hàn Lang vẻ mặt tươi cười nói chuyện với một nữ nhân viên, không hề có chút trầm lắng như khi ở nhà gần đây. Thành Thành hít sâu một hơi, trong lòng ần ần đau. Bỗng nhiên, nó lại thoáng thấy Trình Hàn Lang vẫy tay một cái, Tiểu Khê Tiểu Khê lại gần, Trình Hàn Lang đưa miệng đến bên tai Tiểu Khê nói gì đó. Nhìn thấy một màn này, Thành Thành triệt để đau lòng, hoàn toàn mặc kệ mình dùng phương thức gì để ra sân khấu, cả người đã bại lộ ở cửa vào, tay cầm nồi com mini khẽ run lên.

"Ô, bé tìm ai đây?" Tiểu Khê quay đầu theo đường nhìn của Trình Hàn Lang, thấy một cậu bé thanh tú đáng yêu đứng ở cửa, cặp mắt to tròn dường như sắp rớt nước mắt đến nơi, khuôn mặt đầy phẫn nộ và tủi thân.

Thành Thành không trả lời cô, đi thẳng vào trong phòng, đem nồi com mini nhét vào lòng Trình Hàn Lang rồi thẳng lưng đứng đó, không nói một câu.

Trình Hàn Lang cúi đầu nhìn cái nồi com mini một chút, lại ngẩng đầu nhìn Thành Thành, biết rõ rồi còn hỏi: "Em tới làm gì?"

"Em.. em sợ buổi tối anh ăn không ngon, đến đưa cơm cho anh..." Vừa đối diện với ánh mắt của Trình Hàn Lang, dũng khí mới nhắc lên được của Thành Thành lại rớt xuống, dường như, luôn thấy mình lo lắng không đủ, dường như lúc nào cũng ôm một loại cảm giác thiếu sót ở trong lòng. Cho dù trong lòng có oán giận, cũng không thể phát tiết ra ngoài.

Trình Hàn Lang gật đầu, cười nói với Tiểu Khê: "Tôi không đói bụng, cô ăn không? Cô chưa ăn mà cô cứ ăn một chút trước đi."

Tiểu Khê cười rồi tiếp nhận nồi com mini trong tay Trình Hàn Lang, vừa mở ra, một mùi thơm lập tức xông lên mũi, nếu không thấy ánh mắt của Trình Hàn Lang, Tiểu Khê chắc sẽ thực sự đồng ý rồi cứ như vậy mà ăn hết. Cô cầm lấy chiếc đũa, làm bộ đưa đũa vào bên trong nồi com mini.

Thành Thành nhìn thấy hai người vẫn cứ nói chuyện với nhau như cũ, cảm thấy mình cực kỳ dư thừa, nó không chào hỏi gì cả, lặng lẽ đi ra ngoài.

Đợi đến khi Thành Thành vừa đi khỏi, sắc mặt của Trình Hàn Lang lại lập tức thay đổi. Tiểu Khê rất thức thời mà để đũa xuống, tuy rằng không hiểu quan hệ của Trình Hàn Lang và em trai hẩn lắm, thế nhưng cũng có thể thấy Trình Hàn Lang rất xem trọng người em trai này.

Trình Hàn Lang nhìn com nước màu sắc bắt mắt, nấu khéo léo vô cùng, vừa nhìn là biết dụng tâm mà làm. Hẩn mới ăn một miếng, cũng không chịu được nữa, ngẩng đầu nói với Tiểu Khê: "Cô làm xong thì cứ về đi, tôi ra ngoài một chút, com này không ai được động vào, nhất là Đỗ Công."

Tiểu Khê gật đầu, Trình Hàn Lang nhanh chóng rời khỏi phòng, chạy ra phía ngoài.

Chú thích:

Nồi com mini, cắm điện vào có thể dùng gần lớn ở dưới nấu com tiện thể nấu đồ ăn ở gần trên luôn, cũng có thể hâm com và đồ ăn lại.

Bạn đang đọc truyện *Án Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134

Trình Hàn Lang mang sắc mặt phức tạp đuổi theo, xuống đến sảnh đón khách ở lầu dưới thì không thấy bóng người đâu, Thành Thành trong chớp mắt đã không thấy bóng dáng. Trình Hàn Lang vẫn không yên lòng, gọi điện thoại cho Thành Thành.

"Anh. . ."

Trình Hàn Lang thở dài một hơi, kế tiếp lại nghiêm túc nói rằng: "Ngoan ngoan về nhà đi, không được đi đâu hết."

"Dạ. . . Em đâu có muốn đi chỗ nào đâu, em về nhà mà."

Trình Hàn Lang nghe thấy bên kia truyền đến một đoạn trầm mặc thật lâu, muốn nói gì đó, lại cảm thấy không nói nên lời. Đại khái là Thành Thành cho rằng Trình Hàn Lang muốn nó cúp máy trước, nó vội vàng nhấn nút ngắt cuộc gọi, chỉ chốc lát sau, Trình Hàn Lang chợt nghe thấy âm báo máy bận truyền đến từ điện thoại.

Đỗ Công đi dạo đến trước cửa phòng làm việc của Trình Hàn Lang thì nghe được mùi thơm của thức ăn. Y thò đầu vào, phát hiện trong phòng làm việc vậy mà không có lấy một bóng người. Có một cái nồi com mini để trên bàn làm việc của Trình Hàn Lang. Đỗ Công thấy thế, không nói hai lời, trực tiếp chạy vào phòng làm việc của Trình Hàn Lang, mặt mũi hí hửng ngồi lên cái ghế dựa ở bên cạnh.

"Cái này không được ăn đâu." Không biết từ lúc nào, Tiểu Khê đã đứng ở cửa, vẻ mặt nghiêm túc nói với Đỗ Công.

"Tại sao?"

"Đây là com của em trai Trình tổng đặc biệt đem đến cho cậu ấy."

Đỗ Công vừa nghe thế hàng mày rậm liền nhăn nhó, bá đạo nói: "Vậy tôi càng phải ăn, nói không chừng com này còn có một phần của tôi đó."

Đỗ Công nói xong liền cầm lấy chiếc đĩa tấn công nồi com, đợi đến khi Tiểu Khê chạy đến trước mặt y, Đỗ Công đã ngón nga ngón nghiền hơn phân nửa phần com. Tiểu Khê chán nản hết sức, bây giờ phải làm sao đây? Trình Hàn Lang đã đích thân dặn dò cô. Đỗ Công nhìn thấy Tiểu Khê mang vẻ mặt lo lắng ở bên cạnh, cười nói trêu ghẹo: "Không ấy cô cũng ăn miếng đi, tôi đút cho cô nha."

Tiểu Khê vừa nghe lời này mặt lập tức đỏ lên, bĩu môi đứng đó nhìn Đỗ Công. Đỗ Công tiếp tục vui đầu ăn, vừa ăn vừa sung sướng ngất ngây. Vẫn là com Thành Thành làm ăn ngon, sau này cho dù không cưới được nó, cũng phải cưới một người làm được com giống như nó, đáng đáp không thể kém hơn nó, còn phải đơn thuần như nó, hiểu chuyện như nó nữa...

Đợi đến khi Đỗ Công ăn không còn một miếng, lúc đang rút khăn giấy lau miệng thì vừa vặn bắt gặp đôi mắt đang phun ra lửa của Trình Hàn Lang. Trình Hàn Lang lòi y dậy, rống lên với y: "Ai cho mày ăn com này hả?"

"Mày để đó thì tao ăn thôi! Mày để đó không ăn thì để cho nguội à? Thành Thành thật vất vả mới đưa com đến được một lần, không thể lãng phí được!"

"Ai nói tao không ăn? Để ở đây là vì vừa nãy tao không rảnh, cái miệng của mày vậy mà nhanh thật nhỉ..."

"Mày nhìn coi cái nồi com này bao lớn, nhìn là biết để đưa cho hai người rồi, bộ Thành Thành nói chỉ cho một mình mày thôi à? Mày không tin thì mày hỏi Thành Thành đi, xem thằng bé rốt cuộc là đưa cho mấy người."

"Khỏi mày!" Trình Hàn Lang thu dọn hết đồ đạc trên bàn rồi mang theo nồi com đi ra ngoài.

Đỗ Công hung hăng chửi với theo một câu, ánh mắt lại chuyển sang Tiểu Khê mà hỏi: "Cô nói xem thằng kia có phải bị động kinh không vậy? Đã tối vậy rồi còn cãi nhau vì một chén com. Lúc nào cũng tự mình thấy khó chịu, rảnh rồi lại nổi cơn điên lên chơi, Thành Thành theo nó cuối cùng lại mớ meo hết cả đời."

Tiểu Khê nghe không hiểu lắm, hơi do dự mà hỏi thăm: "Lời cậu nói vừa rồi là có ý gì? Thành Thành là ai?"

Lúc này Đỗ Công mới phát hiện suýt chút nữa mình đã lỡ miệng nói lộ ra hết, nhanh chóng giải thích lại: "Không có ai hết, là em trai Trình Hàn Lang đó, kỳ thực cũng không thể tính là em trai, ày... Tôi cũng không biết nói sao với cô nữa, mặc kệ nó đi, tối nay mấy giờ cô về? Tôi đưa cô về."

"Cậu cũng có xe hả?" Tiểu Khê mở to hai mắt hỏi: "Sao chưa bao giờ thấy cậu lái xe."

"Có đâu, tôi với cô cùng đi tàu điện ngầm nè."

"Bỏ đi, tôi vẫn là tự mình đi cho rồi, ít đi một người còn rộng chỗ hơn một chút..."

...

Lúc Trình Hàn Lang về đến nhà, Thành Thành đã nằm trong chăn, chỉ lộ ra mỗi cái đỉnh đầu tròn tròn, Trình Hàn Lang đi tới, vén mái tóc mềm mại của Thành Thành lên, sờ sờ trán của nó, vẫn bình thường, không có nóng lên. Trình Hàn Lang nhìn nó lần nữa rồi đi vào nhà vệ sinh tắm rửa thay quần áo.

Thành Thành ló cái đầu nhỏ ra, đôi mắt to tròn nhìn về phía trần nhà, tai thì lắng nghe động tĩnh ở bên ngoài. Dường như, từ khi mẹ Trình đi rồi, trong nhà càng ngày càng yên tĩnh, không còn tiếng cười và những cuộc tranh cãi âm ỉ như lúc trước nữa. Thành Thành biết bây giờ mình hối hận thì cũng chẳng ích gì, ngược lại càng cần phải nghĩ xem bù đắp như thế nào, nhưng ngoại trừ đối tốt với Trình Hàn Lang, dường như nó chẳng nghĩ ra phương pháp nào khác cả.

Trong đầu Thành Thành lại hiện lên một màn nó thấy hôm nay ở công ty của Trình Hàn Lang, Trình Hàn Lang bày ra vẻ tươi cười trước mặt cô gái kia. Thành Thành cảm thấy mình cũng rất ít khi thấy nụ cười như vậy của Trình Hàn Lang, rực rỡ mà trong lành, thật giống những nụ cười chỉ có trong một vài ký ức của mình. Thế nhưng những ký ức ấy dường như đã trôi đi quá xa, nó có chút không nắm bắt được, nó chỉ muốn nắm bắt được phần hạnh phúc kia của Trình Hàn Lang mà thôi.

Lại là một đêm trầm mặc, trước khi Trình Hàn Lang tắt đèn phòng ngủ, Thành Thành quay đầu sang, Trình Hàn Lang xoay lưng về phía nó mà ngủ, Thành Thành khe khẽ kêu một tiếng anh ơi, Trình Hàn Lang không quay đầu, cũng không có trả lời, Thành Thành lại gọi một tiếng nữa, Trình Hàn Lang vẫn không có phản ứng. Chắc đã ngủ rồi, Thành Thành nghĩ trong lòng. Nó chậm rãi tiến lại gần, ôm lấy hán từ phía sau.

"Anh, có phải anh chán ghét em không?"

"Không có. . ."

Hồi lâu sau, Thành Thành mới phản ứng được rằng Trình Hàn Lang không hề ngủ, nó bò lên người Trình Hàn Lang, đè lên trên người Trình Hàn Lang, mặt nhìn xuống Trình Hàn Lang ở phía dưới mà nói: "Vậy tại sao anh cười với chị kia mà không cười với em? Có phải anh thích chị ấy rồi không?"

"Em cảm thấy thế nào?" Trình Hàn Lang lẳng lặng hỏi: "Em ghen ỉ? Không chịu được?"

Ánh mắt của Trình Hàn Lang trong bóng đêm có vẻ vô cùng sâu xa, Thành Thành vô ý thức mà rơi vào trong đó, nó si ngốc gật gật đầu.

Trình Hàn Lang khẽ cười một tiếng, lập tức xoay người, đem Thành Thành đặt dưới thân hán, nắm lấy cằm của nó mà hỏi: "Như vậy đã chịu không nổi? Vậy sao em chịu được anh lên giường với người phụ nữ khác hả?"

Trong giây lát Thành Thành đã thanh tỉnh, giọng nói của Trình Hàn Lang từ trạng thái tĩnh lặng trước khi giông bão đến đã chuyển thành thô bạo ngang ngược, hán không chút nể mặt mà hỏi: "Anh chỉ nói chuyện bình thường với nhân viên của anh, em chỉ biết em đau lòng, khó chịu; vậy sao em không nghĩ tới bạn học của em tổ tình với em trước mặt anh thì tâm tình của anh thế nào, vậy sao em không nghĩ tới em ném lời thề của chúng ta ra sau đầu thì tâm tình của anh thế nào."

Thành Thành lắc đầu, ngắc ngứ mà khẽ nói: "Em thực sự không biết... Anh, em sai rồi, tha thứ cho em một lần đi..."

"Tha thứ cho em? Cứ chuyện gì sau khi xong rồi thì một người xin tha thứ, một người tha thứ sao? Thành Thành, vì sao khoảng cách giữa chúng ta lại xa như vậy, tình yêu trong mắt em đơn giản như vậy, sao trong mắt anh lại nặng nề như vậy. Anh thực sự..."

Trong lời nói của Trình Hàn Lang bắt đầu mang theo sự bất đắc dĩ, hán không tiếp tục nói nữa. Thành Thành hoảng loạn, nó sợ nhất là giọng điệu đại biểu cho sự tuyệt vọng này của Trình Hàn Lang. Nó nắm chặt lấy hai vai của Trình Hàn Lang mà nói: "Anh, em biết em ngốc, em không cảm nhận được tâm tình của anh... Xin anh nói cho em biết đi, nói cho em biết làm thế nào mới có thể làm cho anh vui về."

Trình Hàn Lang lẳng lặng nhìn về phía nó, không nói lời nào. Thành Thành rất sợ Trình Hàn Lang lại đứng dậy rồi đi, vươn tay ôm lấy hán thật chặt, vẫn bước bình như trước mà nói: "Anh, nói cho em biết đi, rốt cuộc là phải như thế nào..."

"Thành Thành, em có biết anh tin tưởng em thế nào không?" Ngay sau đó, thanh âm của Trình Hàn Lang vang lên trong đêm tối tĩnh lặng, rõ ràng mà sâu lắng. Thành Thành khẽ vào trong ngực hán, lẳng lặng lắng nghe.

"Mặc kệ em thân mật với ai cỡ nào, cho tới bây giờ anh chưa bao giờ hỏi em có phải em thích người khác không. Anh tin em đến mức em đưa anh ly rượu kia anh cũng cam tâm tình nguyện uống vào, nhưng còn em? Cả đời Trình Hàn Lang anh cho tới bây giờ chưa từng cúi thấp đầu với ai, hôm nay anh cúi đầu với em, Thành Thành, xem như là anh xin em, xin em sau này đừng tùy tiện đem bản thân mình ra đùa giỡn nữa, cho dù là chính miệng em nói với anh em yêu người khác rồi, cũng đừng nói với anh em muốn ra ngoài sống một mình như vậy nữa."

Thành Thành cảm giác có một giọt chất lỏng chảy đến trên mặt của nó, nó chôn mặt bên cổ Trình Hàn Lang, oà một tiếng mà khóc lên. Tiếng khóc kia khiến trái tim Trình Hàn Lang thương yêu không thôi. Hán ôm chặt lấy Thành Thành, giọng nói khàn khàn mà bi thương.

"Thành Thành, em vẫn mãi không hiểu vì sao anh tức giận, vì sao lại muốn đối xử với em như vậy. Em cứ luôn nghĩ anh giận là vì em kéo phụ nữ lên giường anh, kỳ thực điều khiến anh khó chịu là em cứ như vậy không một lời mà rời đi. Thành Thành, em có biết lúc anh thấy lá thư kia tâm tình anh thế nào không? Anh nghĩ chắc cả đời anh cũng sẽ không thoát khỏi cái bóng ma này được, anh chỉ vừa nghĩ tới những khổ sở trong một năm khi em rời đi, chứng kiến tất cả những vết thương lớn nhỏ trên người em, anh lại hận không thể cho chính mình mấy bạt tai. Anh thực sự sợ, sợ em lại phải sống qua những ngày như thế, nếu là như vậy, không bằng để anh đi tìm cái chết còn hơn..."

"Anh, em sẽ không bao giờ đi đâu nữa, em thực sự sẽ không đi nữa đâu, sau này cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì, em đều sẽ nói hết với anh, không bao giờ làm vậy nữa... Anh... Em yêu anh, em thực sự yêu anh mà..." Thành Thành liên tục khóc nức nở, hối hận không thôi. Nó không biết những chuyện mình làm ra đã tạo thành đau khổ và khủng hoảng tâm lý lớn như vậy cho Trình Hàn Lang.

Hai người ôm lấy nhau hồi lâu, không ai tiếp tục nói gì nữa, khúc mắc nhiều ngày qua đã được tháo gỡ, Hàn Lang thở dài một hơi, chậm rãi khôi phục lại sự bình tĩnh. Thành Thành còn đang lớn tiếng mà khóc, Trình Hàn Lang chậm rãi vỗ lưng nó, nhẹ giọng dỗ dành, hồi lâu sau, Thành Thành mới dần dần dịu lại, biến thành nhỏ giọng nức nở.

Trình Hàn Lang hít sâu một hơi, mở đèn lên. Hắn đi đến nhà vệ sinh, dùng nước nóng làm ấm một cái khăn, quay lại lau mặt cho Thành Thành. Động tác vô cùng nhẹ nhàng, cứ như rất sợ mình vừa chạm vào thì người trước mắt này sẽ vỡ tan vậy. Thành Thành rất nghe lời, không nói câu nào, lặng lẽ chờ hắn lau xong.

Đợi đến khi Trình Hàn Lang lau xong chuẩn bị đứng dậy đi vào nhà vệ sinh, Thành Thành níu hắn lại, nhỏ giọng nói: "Anh, sau này anh còn có thể cười với em, đối xử tốt với em không..."

Trình Hàn Lang gật đầu, Thành Thành lại hỏi: "Giống như trước đây vậy, chúng ta sẽ bắt đầu lại từ đầu. . ."

Trình Hàn Lang nở nụ cười, sờ sờ khuôn mặt của nó mà nói: "Được, em cứ tiếp tục làm Thành Thành gốc của em đi, anh sẽ làm Trình Hàn Lang của em, em không cần suy nghĩ cái gì cả, chỉ cần ngoan ngoãn ở bên cạnh anh là được."

"Không, em không muốn gốc nữa đâu, em phải nỗ lực, nỗ lực khiến cho hai chúng ta đều hạnh phúc."

Thành Thành nín chặt môi, mắt mở thật to, vẻ mặt phần đầu quên mình vì cách mạng, trông rất buồn cười. Trình Hàn Lang khẽ nâng khoé miệng lên, dùng ngón tay búng lên trán của nó rồi nói: "Nhìn cái bộ dáng gốc ghê tởm của em đi!"

Đùa giỡn một câu, bầu không khí đã hoàn toàn thả lỏng. Trình Hàn Lang vừa muốn đi cắt khăn mặt. Thành Thành lại không ngại ngần giữ hắn lại, Trình Hàn Lang kinh ngạc nhìn nó, Thành Thành áp úng nói: "Anh, đừng đi..."

Trình Hàn Lang nhẹ nhàng nhếch khoé miệng lên một chút, "Ngao, anh đi cắt khăn mặt lát sẽ trở lại."

"Đừng mà..." Thành Thành bướng bỉnh níu hắn lại, giống như là làm nũng, nó ngồi dậy ôm lấy Trình Hàn Lang. Trình Hàn Lang có chút bất đắc dĩ, vuốt vuốt lưng nó hỏi, "Làm sao vậy?"

Thành Thành cắn môi nhìn hắn một hồi, lập tức nhào qua mở lên miệng Trình Hàn Lang, hôn hôn một chút rồi sau đó đỏ mặt nhìn hắn. Trình Hàn Lang hiểu ra ý của Thành Thành, hắn kéo Thành Thành lên đùi, cố ý hỏi: "Rốt cuộc làm sao vậy? Em không nói làm sao anh biết?"

Thành Thành vẫn không nói, dùng đầu cọ cọ vào ngực Trình Hàn Lang, sau đó ngẩng lên ngọt ngào cười. Trình Hàn Lang có vẻ muốn trêu ghẹo nó nên không có phản ứng gì, Thành Thành bĩu môi, đôi mắt to lúng liếng chuyển một vòng, sau đó thần tốc vén áo ngủ của Trình Hàn Lang lên, cắn về phía điểm nhỏ nhô ra trên ngực hắn, tiếp đó thì mặt mày đỏ bừng nhìn Trình Hàn Lang.

Trình Hàn Lang khẽ run một cái rồi cười phá lên, dùng tay bắt lấy phía dưới của nó mà nói: "Thì ra cục cưng của anh đói bụng rồi."

Thành Thành khẽ xoay xoay một chút rồi hất tay hắn ra, làm bộ dừng mảnh nói: "Em chính là đói bụng đó thì thế nào? Em chính là muốn ăn anh đó, hừ!"

Trình Hàn Lang lập tức đẩy nó lên giường lớn mềm mại, tùy tiện ném cái khăn mặt trong tay ra xa, mạnh mẽ đè lên. Trong mắt của Thành Thành thoáng hiện lên vẻ ngượng ngùng, lại không che giấu được sự chờ mong, vẻ mặt khiến người ta muốn phạm tội của nó thoáng chốc đã khiến hô hấp của Trình Hàn Lang trở nên dồn dập, lập tức cúi đầu hôn xuống. So với sự hung bạo của lần trước, lần này động tác của Trình Hàn Lang có vẻ cực kỳ dịu dàng, khiến Thành Thành phát ra tiếng kêu thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 135

Trình Hàn Lang rõ ràng cảm giác được lần này Thành Thành hết sức chủ động, hơn nữa biểu hiện cũng càng cởi mở hơn lần trước. Trình Hàn Lang vừa

mút vành tai của nó vừa trêu chọc nói: "Thành Thành, có phải đã lên lút xem cái gì không nên xem đúng không?"

Thành Thành vừa nghe câu này thì phản ứng rất mãnh liệt, khuôn mặt thanh tú nghẹn đến đỏ bừng, dùng sức mà cào ra một đường sau lưng Trình Hàn Lang, "Em mới không có đâu, em chưa hề xem cái gì hết, anh đừng có nói oan cho em."

"Thật không?" Trình Hàn Lang nhướn mày nhìn nó, tay thì vuốt ve hai bên bắp đùi của nó.

Thành Thành nhịn không được mà xoa người một chút, thờ hồng học nói: "Thật... Ừm..."

Trình Hàn Lang gật gật đầu như đang suy nghĩ điều gì, sau đó lại kẻ sát tai Thành Thành hỏi: "Vậy sao hôm nay em hưng phấn như thế?"

Thành Thành có chút oan ức mà nói: "Em muốn chủ động một lần thôi mà, cũng để cho anh hưởng thụ một lần."

Động tác của Trình Hàn Lang bị kiềm hãm, trong lòng dâng lên một cảm giác ám áp. Hắn lui xuống khỏi người Thành Thành, lại ngoan ngoãn nằm bên cạnh, vẫy tay một cái nói: "Được rồi, anh đã chuẩn bị xong xuôi rồi, anh bạn nhỏ Thành Thành mau bắt đầu đi nào, để anh nhìn thử xem kỹ thuật của cậu thế nào, xem có tiềm năng để tiếp tục bồi dưỡng không."

Những lời này của Trình Hàn Lang cho Thành Thành áp lực rất lớn, nó có chút chần chừ mà nhìn Trình Hàn Lang một chút, không biết nên xuống tay từ đâu. Trình Hàn Lang thả lỏng nằm trên giường nhắm mắt lại, vóc người cao lớn khiến Thành Thành nhìn thấy mà ngẩn ra, trước giờ không nhìn kỹ, thì ra dáng người của Trình Hàn Lang tốt như vậy. Thành Thành dè dặt cẩn thận mà sờ sờ, bắp thịt tròn nhẵn căng chắc, có vẻ vô cùng gọi cảm.

Trình Hàn Lang cảm thấy có chút ngứa ngáy, hơi mở mắt ra, lại thấy Thành Thành thăm dò tìm tòi thân thể hắn như đang giám định đồ quý giá. Trình Hàn Lang nhú mày một cái rồi hỏi: "Em đang khởi động đấy à?"

Thành Thành lúc này mới ý thức được bản thân mình thất thần, nó có chút áy náy mà nhìn Trình Hàn Lang, sau đó dán lên người Trình Hàn Lang như một con bạch tuộc. Nó có chút lo lắng mà nói: "Mau nhắm mắt lại đi, không được mở ra đâu đó!". Thấy Trình Hàn Lang thật sự nhắm hai mắt lại, Thành Thành mới thả lỏng hô hấp của mình. Nó cúi đầu, lẳng lặng nhìn khuôn mặt khí khái bức người của Trình Hàn Lang, trong lúc vô thức lại hôn lên.

Đầu lưỡi ẩm ướt của Thành Thành không ngừng khuấy loạn trong miệng của Trình Hàn Lang, chẳng có quy luật gì cả, chỉ là không ngừng va chạm, muốn tìm được một chút kích thích, cuối cùng lại khiến cho bản thân hô hấp không thuận, thở hỗn hển. Tuy rằng Trình Hàn Lang chỉ biết thờ dãi với kỹ thuật của Thành Thành, nhưng vẫn vô thức bị cuốn theo nó, kỳ thực từ một khắc khi Thành Thành dán lên trên người của hắn, Trình Hàn Lang đã say mê rồi.

Thành Thành thấy chưa đủ, lại dờn miệng xuống dưới, đi tới cổ của Trình Hàn Lang, khi đầu lưỡi của nó chạm vào hầu kết của Trình Hàn Lang, hơi thở của Thành Thành đã hoàn toàn hỗn loạn. Có một sự khô nóng không rõ ràng truyền đến tâm trí, trước đây chỉ là tiếp nhận, bây giờ là chính mình tự tìm đến, quả nhiên càng có cảm giác hơn.

Thành Thành lại cố gắng dờn xuống, rốt cục đi đến trước ngực Trình Hàn Lang, nó nhìn nơi nhô ra trước ngực Trình Hàn Lang, nó gian nan nuốt xuống một ngụm nước bọt. Lễ nào bản chất của mình cũng rất háo sắc sao? Thành Thành có chút ảo não. Trình Hàn Lang đang nhắm mắt chờ, đột nhiên cảm thấy một chút đau nhức ập tới, hân mở mắt ra, thấy Thành Thành đang nằm trên người hắn mà găm cán phần ngực, giống như một đứa trẻ khuyết thiếu tình thương của mẹ nên gắng sức mút ngực của cha để đỡ cơn khát, Trình Hàn Lang triệt để mất bình tĩnh.

Thành Thành thấy Trình Hàn Lang mở mắt ra, cười với hắn rồi hỏi: "Có phải đặc biệt thoải mái không?". Thấy Trình Hàn Lang không trả lời, Thành Thành còn bắt chước hắn, nhướn tới trước mặt Trình Hàn Lang, học theo giọng trêu ghẹo của Trình Hàn Lang mà nói: "Có phải anh thoải mái đến không nói ra lời hay không? Hề hề... Em sẽ khiến anh càng thoải mái hơn nữa..."

Khoé miệng Trình Hàn Lang giật giật, huyết thái dương thấy nhói nhói. Thành Thành nhìn nửa người dưới của Trình Hàn Lang một chút, vừa muốn sờ lên để cảm nhận độ cứng của nó, lại vừa không có dũng khí. Nó do dự nửa ngày, cuối cùng chậm rãi cởi áo ngủ của Trình Hàn Lang ra, lại liếc mắt nhìn Trình Hàn Lang một cái. Xác định là Trình Hàn Lang đang nhắm mắt, nó lại thò tay vào thăm dò như kẻ trộm, Trình Hàn Lang cảm nhận được bàn tay của Thành Thành đang không ngừng run run mà đặt lên nơi ấy của mình, hân khẽ mở mắt ra một đường nhỏ, thấy trên đầu Thành Thành đã toát ra cả mồ hôi.

Thành Thành cảm thấy mục tiêu cách mình ngày càng gần, tay lại càng liên tục run run. Trình Hàn Lang cũng có chút gấp gáp, loại khiếu khích không chút kỹ thuật này của Thành Thành lại khiến hân sinh ra ham muốn rất mãnh liệt. Cuối cùng Thành Thành đã mò ra mục tiêu của nó, đây là lần đầu tiên nó chủ động chạm vào nơi đó của Trình Hàn Lang trong lúc Trình Hàn Lang không có chạm vào nó, sờ vào được cái thứ cứng nóng này, Thành Thành như mò phải một củ khoai lang bồng tay, nó "A!" lên một tiếng rồi nhanh chóng rút tay lại.

Trình Hàn Lang nuốt chút nữa cười phá lên, hân khẽ nâng đầu lên, chọc ghẹo nói: "Được chưa đấy? Không được thì đổi lượt để anh lên?"

Lời của Trình Hàn Lang vừa vang lên, Thành Thành liền có chút ừ ừ, vì sao người ta chỉ nói ra một câu thế thôi lại có vẻ có lực trấn áp như vậy chứ. Thành Thành lắc lắc cái đầu một chút, hít sau một hơi, tự nói bản thân phải phấn chấn lên. Nó nhảy mạnh xuống giường, chạy đến bên cạnh lục lợi tìm kiếm cái gì đó. Trình Hàn Lang vươn một ngón tay, quơ qua quơ lại, rồi nói: "Tầng thứ hai ngăn tủ đầu tiên ở bên trái, có hai mùi đó."

Thành Thành quay đầu hừ một tiếng, "Em cũng biết chứ bộ! Em trực tiếp tới lấy cái này cũng là vì em thấy em đã làm tiền hí rất đủ rồi, có thể tới thật rồi đó."

Trình Hàn Lang khẽ cười một tiếng, hiếm có khi Thành Thành chủ động được như lần này, tuy rằng kỹ thuật không được tốt lắm, nhưng mà những thứ này có thể chậm rãi bồi dưỡng thêm. Sinh hoạt giường chiếu sau này hân là sẽ có thêm rất nhiều hứng thú, Trình Hàn Lang đột nhiên nghĩ Thành Thành cũng không phải người dễ xấu hổ như mình nghĩ, thời điểm nên phóng túng thật đúng là không khiến hân thất vọng.

Trình Hàn Lang đang nghĩ ngợi, đột nhiên cảm thấy một trận mát lạnh, Thành Thành đang giơ tay, cố gắng lấy bôi trơn thoa lên phía sau của Trình Hàn Lang. Mày mà Trình Hàn Lang biến sắc hoàn toàn, hẳn không nghĩ tới Thành Thành vậy mà lại chủ động đến mức này. (sợ hờ là chết :))))))

Trình Hàn Lang ngồi bật dậy, thoáng cái đã đẩy ngã Thành Thành, dùng sức đè lên. Hai tay gắt gao nắm chặt lấy cánh tay của Thành Thành, giữ chúng cố định ở hai bên đầu của Thành Thành. Hắn nghiêng răng nói: "Nhóc con này, em được lắm, coi trời bằng vung à, cũng dám đè anh, Hửm?"

"Thì lần trước là anh rồi, thì... lần này tới lượt em chứ gì nữa?"

"Việc này không có theo lượt gì hết, em cứ chuẩn bị để anh đè cả đời đi!"

"Cả đời dài lắm, chờ anh già rồi em cũng có thể phản công anh thôi."

"Chờ anh già thì em cũng già nót rồi..."

"Ồ..."

Trình Hàn Lang cúi đầu hôn lên môi Thành Thành một cái, nhẹ nhàng vuốt ve tóc của nó, động tác mềm dịu vô cùng. Thành Thành bắt đầu thờnhanh, Trình Hàn Lang nghe vào tai cực kỳ rõ ràng. Trình Hàn Lang nhẹ nhàng gặm nhấm xương quai xanh của Thành Thành, hắn hỏi: "Thích không?"

"Thích. . ." Thành Thành rên rỉ một tiếng

Tay của Trình Hàn Lang, dò dẫm vào trong áo ngủ của Thành Thành, dịu dàng vuốt ve da thịt nhẵn nhụi tinh tế. Đầu tiên dùng hai ngón tay kẹp lấy điểm nhỏ, khiến Thành Thành cảm thấy hơi đau đớn, sau đó ngón tay không thành thật lại bắt đầu khẽ xoa, cảm giác tê dại kéo tới, Thành Thành có chút choáng váng. Trình Hàn Lang đưa cột đầu nhũ xinh xắn của Thành Thành, đem bộ phận kia của mình dán chặt vào phía dưới của Thành Thành. Sau đó hắn cúi đầu ngậm lấy đầu ti mẫn cảm đã bị mình khiêu khích. Nhẹ nhàng vỗ về, sau đó ngẩng đầu hỏi: "Như vậy nhé?"

Thành Thành thoải mái mà nhắm mắt, khuôn mặt đỏ hây hây, lâm bẫm: "Ồ... Thích... thích lắm..."

Trình Hàn Lang thối lui bên tai Thành Thành, Thành Thành ngửa đến mức rụt cổ, giọng nói trầm thấp của Trình Hàn Lang vang lên bên tai Thành Thành, "Vậy anh sờ ở đâu thì em thích nhất?"

"Đừng hỏi như vậy mà..." Thành Thành vừa thẹn vừa giận, vùi đầu vào trong gối.

Trình Hàn Lang cười khế một cái, chậm rãi ngồi dậy, nâng vòng eo mảnh khảnh của Thành Thành lên, tách hai chân nó ra để nó ngồi vào trong lòng mình. Hai phần đùi trong bị tách ra của Thành Thành cảm nhận rõ ràng biến hoá bên dưới của Trình Hàn Lang, nó bất an cọ tới cọ lui, nâng đôi mắt to tròn đen láy lên liếc mắt nhìn Trình Hàn Lang. "Can đảm" ban này đã sớm chẳng còn, hai gò má đỏ ửng.

Trình Hàn Lang kéo dây buộc áo ngủ của Thành Thành ra, Thành Thành hô hấp dồn dập, theo bản năng mà kháng cự bàn tay của Trình Hàn Lang. Trình Hàn Lang như đang cùng nó chơi trò chơi, đẩy tay của nó ra, hắn cảm nhận được tay của Thành Thành thật ra đã sớm vô lực, lại càng giống như là một sự mời gọi vô thanh. Trình Hàn Lang cười không đúng đắn một tiếng, dễ dàng xà dây cột áo của nó xuống, cái áo ngủ bị liên lụy bay phấp phới trên không trung rồi rơi xuống sàn phòng ngủ.

Đèn trên tường chỉ có sắc cam, mờ nhạt mờ lung, trong phòng tản mát hương trái cây thơm dịu của sữa tắm, hết thảy đều có vẻ hết sức ấm áp. Thành Thành nhẹ nhàng che lại hai mắt của Trình Hàn Lang, giống như làm nũng vậy, không muốn để cho ánh mắt của Trình Hàn Lang thăm soi từng tác da thịt trên người mình. Trình Hàn Lang hết lần này tới lần khác lại dùng một tay không chế hai bàn tay nhỏ bé của Thành Thành, nhẹ nhàng nắm lại trong tay, mềm mại mịn màng.

Bàn tay kia của Trình Hàn Lang đi tới trên phần thân của Thành Thành, nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa, nó cứ để nơi riêng tư của mình bại lộ ra trước mặt Trình Hàn Lang như thế rồi mặc hắn đùa nghịch. Thành Thành xấu hổ đỏ mặt, nhưng không sao ức chế được khoe miệng phát ra tiếng rên rỉ vỡ vụn. Bàn tay của Trình Hàn Lang nhẹ nhàng gây loạn phần đỉnh phần thân của Thành Thành, thân thể Thành Thành đang phát run, hai tay nó đã được thả ra, nắm chặt lấy hai vai Trình Hàn Lang, thất lực đã mềm yếu không còn sức rồi.

"Thích không?" Trình Hàn Lang vừa chơi đùa vỗ về vừa hôn lấy đôi môi của Thành Thành.

"Ừm... Thích..." Thành Thành cảm thấy miệng lưỡi mình khô khốc, không kèm được mà vờn lưỡi liếm liếm. Trình Hàn Lang tùy ý thưởng thức vẻ mặt của nó. Thành Thành vùi đầu vào vai Trình Hàn Lang, ý đồ trốn tránh ánh mắt của hắn, lại bị Trình Hàn Lang cưỡng chế xoay lại. Cũng tăng lực độ trên tay, cảm nhận được nơi yếu đuối kia của Thành Thành đã hơi run lên, trên đỉnh chảy ra chất lỏng trong suốt.

"Ừm... Ừm... Đừng mà... Đáng ghét..." Thành Thành cau mày, tiếng rên rỉ từ từ lớn lên, nó muốn đè nén cảm giác bị kích thích của mình, thất lực lại không tự chủ được mà bắt đầu gầy dụa.

Ngón tay của Trình Hàn Lang đột nhiên rời đi phần thân của Thành Thành, đi tới khu vực giữa hai đùi của Thành Thành, dọc theo khe rãnh, rồi đến cửa vào bí ẩn của nó.

"Ừm..." Thành Thành co cựa vào hông nhặt kia lại, khẽ nói nhỏ: "Em không muốn..."

"Sao lại không muốn?" Trình Hàn Lang dùng ngón tay lấy một chút chất bôi trơn lỏng như nước, bôi lên lối vào kín kẽ kia.

"Ừm... Bởi vì... đau..." Trong đôi mắt to đầy tủi thân kia của Thành Thành suýt chút nữa rớt ra nước mắt.

Trình Hàn Lang khẽ thở dài một tiếng, hai lần trước đều vì sốt ruột và tức giận đã để lại bóng ma trong lòng Thành Thành, khiến nó luôn cảm thấy quan hệ là sẽ kèm theo đau đớn. Lần này nhất định phải cẩn thận, tỉ mỉ yêu thương nó một phen. Trình Hàn Lang hôn nhẹ lên chóp mũi của Thành Thành, dịu dàng nói: "Ngoan, lần này nhất định không để em đau."

Thành Thành nhẹ nhàng gập đầu, chất bôi trơn trong suốt theo ngón tay của Trình Hàn Lang chậm rãi chen vào, vô cùng thuận lợi.

"A..." Nơi bí ẩn lại co rút, gất gao hút lấy ngón tay của Trình Hàn Lang, Thành Thành thở phào một tiếng, thì thào: "Thích... thích quá..."

Trình Hàn Lang nhẹ nhàng ra vào, Thành Thành ngồi trong lòng hần lộ ra vẻ mặt mê say, chân cong lên mở ra, cửa vào bí mật ngấm lấy ngón tay mà tham lam phun ra nuốt vào. Mặc dù chỉ là một ngón tay, Trình Hàn Lang lại cảm thấy đặc biệt mềm mại chặt chẽ.

Thành Thành đã hoàn toàn chìm đắm trong đó, hàng mi mảnh dài đen dày đã thấm ướt một chút bọt nước, hô hấp dồn dập khao khát. Trình Hàn Lang càng không ngừng thêm ngón tay vào, cuối cùng cũng đưa nơi đã ngẩng cao nóng rực của mình đặt ở cửa vào bí ẩn của Thành Thành, không ngừng cọ cọ ở nơi ấy. Thành Thành cúi đầu nhìn một cái, không khỏi hoảng sợ. Mặc dù đã vô số lần thấy nó thật lớn, Trình Hàn Lang cũng đã cam đoan với nó, nhưng sự đau đớn lúc đầu khi tiến vào vẫn khiến cho nó ghi lòng tạc dạ.

Thành Thành có chút khiếp đảm, Trình Hàn Lang nâng thất lưng của nó lên, lại là một tư thế như vậy, Trình Hàn Lang dường như rất thích tiếp nhận trọng lượng của Thành Thành như thế, khiến cho Thành Thành tiếp thu toàn bộ dục vọng của hắn. Thành Thành sợ hãi nhắm mắt, chân hơi khép lại, kinh hãi nói: "Đừng mà..."

"Không muốn sao?" Trình Hàn Lang trêu ghẹo hỏi, tay thì vẫn quanh quẩn bên hông của nó.

Thành Thành cúi thấp đầu, cửa vào lại co rút, tha thiết muốn có thứ gì đó nhồi vào, nó giật giật cái miệng nhỏ nhắn đang đóng chặt, đáng vẻ đáng thương nói với Trình Hàn Lang: "Muốn..."

Trình Hàn Lang không do dự nữa, bàn tay to lớn nâng eo của Thành Thành lên, đem thứ to lớn của mình nhắm ngay lối vào của Thành Thành, sau đó buông lỏng tay, hai tay của Thành Thành đang ở trên không trung, không có nơi để chụm lấy, chỉ có thể đột ngột ngồi xuống, mặc dù có tác dụng của dịch bôi trơn, thế nhưng bỗng nhiên mạnh mẽ ngồi xuống như vậy, Thành Thành vẫn kêu lên mang theo giọng nức nở.

"Ồ... Đau quá..."

Biểu cảm trong ánh mắt Trình Hàn Lang nhìn Thành Thành vô cùng lạnh lùng hà khắc, hần lại nâng eo Thành Thành lên, rút ra toàn bộ, đỡ lấy rồi lại buông ra, Thành Thành ôm chặt lấy cổ của Trình Hàn Lang, nhưng vẫn khiến Trình Hàn Lang đi vào toàn bộ. Tiết tấu chậm rãi khiến Thành Thành có một loại cảm giác khó chịu hít thở không thông, hơn nữa mỗi một cơn đau lại mang đến những cảm nhận phức tạp, Thành Thành xin tha: "Anh... Ồ..."

"Cấn chặt răng, chịu đựng!"

Lời nói không lưu tình chút nào của Trình Hàn Lang kích thích Thành Thành, Thành Thành dùng sức đánh đấm vào ngực Trình Hàn Lang, nó thờ phỉ phò, dùng ánh mắt oán hận trừng Trình Hàn Lang rồi nói: "Anh gạt người, anh còn nói không đau, anh khi dễ em."

Một câu nói khiến Trình Hàn Lang hoàn toàn không nỡ kiên quyết nữa, hần hôn nhẹ lên vệt nước mắt ở khoé mắt Thành Thành, nhẹ giọng dỗ dành, "Thành Thành ngoan, đây không phải là khi dễ, đây là yêu, anh muốn yêu em thật nhiều một lần."

Thành Thành dùng sức ôm lấy cổ của Trình Hàn Lang, tay Trình Hàn Lang giam giữ eo của nó, bắt đầu di chuyển theo quy luật, từ chậm chuyển nhanh. Thành Thành đã cảm nhận được thứ khoái cảm mà Trình Hàn Lang nói, mỗi lần mãnh liệt xông tới lại làm cho tiếng hét chói tai của Thành Thành bật ra khỏi miệng. Trong lúc nhất thời khó có thể thừa nhận động tác mạnh như vậy, thân thể Thành Thành lắc lư theo thân thể Trình Hàn Lang, trên mặt mang theo vẻ hưởng thụ.

"Ồ... Anh ơi..." Thành Thành ngọt ngào kêu lên.

"Gọi Hàn Lang." Trình Hàn Lang nghiêm mặt, lại mãnh liệt xuyên qua.

"A... Hàn... Hàn Lang... Ừm..."

Trình Hàn Lang đứng lên, vẫn ôm Thành Thành mà làm. Treo lơ lửng giữa không trung như thế khiến Thành Thành sợ hãi cố gắng bắt lấy cánh tay Trình Hàn Lang, tất cả điểm tựa đều tập trung vào một nơi ở phía sau lưng. Vui sướng mãnh liệt khiến Thành Thành lắc đầu dữ dội, trong tiếng rên rỉ xen lẫn tiếng khóc nức nở.

Trình Hàn Lang ôm nó hôn môi vài lần, lại nhanh chóng ra vào, Thành Thành dưới thế tiến này lập tức sắp đến giới hạn bùng phát, nó nắm lấy tóc Trình Hàn Lang, hô lớn đừng mà, cuối cùng run rẩy bắn dịch vào ngực Trình Hàn Lang và nơi kết nối dưới bụng.

Thành Thành mở lớn miệng thờ hồn hển, nhìn vết bẩn trắng đục dưới bụng Trình Hàn Lang mà đỏ mặt. Trình Hàn Lang ôm nó đến bên giường, muốn nó nằm sấp bên mép giường, trút ra xong toàn thân Thành Thành đã xụi lơ, chân có chút không vững. Trình Hàn Lang đánh lên cái mông nó một cái, trên mông lập tức hiện ra một dấu tay. Thành Thành ô ô mà yên ổn nằm sấp bên mép giường.

Trình Hàn Lang lại đi thẳng vào một lần nữa, sau khi ra hết Thành Thành đã không còn sức thừa nhận động tác của Trình Hàn Lang nữa, Trình Hàn Lang

đường lại vẫn tràn đầy sinh lực, động tác vẫn nhanh mà có lực như trước, Thành Thành ở bên dưới thân thể của hắn càng không ngừng xin tha: "Anh... Em thực sự không được nữa... Tha cho em đi... Lại nữa sẽ hỏng mất... Thật đó..."

"Có thể mà đã hỏng rồi? Không phải em còn muốn đợi lúc anh già thì phản công với anh sao?" Trình Hàn Lang vừa thờ dốc vừa nói.

"Không đâu... Không phản nữa..."

Trình Hàn Lang thấy Thành Thành đã sắp trượt xuống đất, vẫn là xót nó. Trước tiên hắn ra khỏi thân thể Thành Thành, ôm nó đến trên giường. Tách đôi chân thon dài trắng nõn của Thành Thành ra, phát hiện bên dưới của Thành Thành lại bắt đầu ngẩng lên. Trình Hàn Lang cười gian xảo, nhẹ nhàng kéo kéo lỗ tai Thành Thành một chút, nói giọng treu tức nó: "Khi nào học được mạnh mẽ đó?"

Thành Thành xấu hổ đỏ mặt, theo bản năng che đi nơi nào đó, lại bị Trình Hàn Lang đè hai chân lên trước ngực, tay bị ép phải buông ra. Hai tay Trình Hàn Lang nắm lấy tay của Thành Thành, mười ngón giao nhau, vừa hôn nó vừa bắt đầu ra vào, cả người Thành Thành đã mềm thành một đồng bóng, chỉ còn âm thanh là vẫn có tinh thần, sức bền của Trình Hàn Lang khiến nó khóc không ra nước mắt.

"Gọi tên của anh."

"Ừm . . Trình . . Hàn . . Hàn Lang . . Ừm . ."

"Nói yêu anh!"

"Em.. yêu anh..."

Một câu nói kích thích thần kinh của Trình Hàn Lang, tốc độ của hắn đạt tới mức lớn nhất, cảm giác hưng phấn chạy vọt khắp thân thể, rốt cuộc gầm nhẹ một tiếng rồi bắn ra. Thành Thành cũng bắn ra theo, chất dịch đã trở nên loãng đi một chút, nhắm mắt lại liên vù vù thiếp đi. Trình Hàn Lang ôm lấy nó, hôn lên trán của nó một cái rồi bế nó đến phòng tắm.

Bạn đang đọc truyện *Án Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 136

"Thành Thành, chúc mừng cậu nha!"

"Cảm ơn An An, cậu..."

"Lúc đầu còn định học trường nguyên vọng hai, nhưng mình vẫn muốn học lại một năm, trong nhà cũng không thích mình ra ngoài lắm, quên đi, một năm sẽ qua rất nhanh thôi."

"Vậy cậu đừng để bản thân mệt mỏi quá, cố gắng hết sức là được rồi."

"Ừ... Mình về đây."

Thành Thành nhìn bóng dáng càng lúc càng xa của Lâm An An, trong lòng cảm thán một tiếng, một kỳ nghỉ hè, những người đã từng sớm chiều kề cận bên nhau lại mỗi người một nơi như thế này. Sẽ lập tức bắt đầu một cuộc sống khác, quen biết một nhóm người khác, cuộc sống lại có thêm những biến hoá nghiêng trời lệch đất khác. Lần này quay lại trường học, Thành Thành nhìn ngôi trường to lớn kia, nó không còn thấy áp lực và buồn khổ như đã từng nữa.

Thành Thành vừa ngâm nga ca hát vừa đi về phía cổng trường, bỗng nhiên di động trong túi vang lên, Thành Thành tưởng là Trình Hàn Lang, kết quả lại là Lâm An An vừa mới đi không xa. Thành Thành cười hỏi Lâm An An: "Sao vậy? An An, có chuyện gì khác sao?"

"Mình muốn hỏi cậu một vấn đề, mình sợ sau này không có cơ hội hỏi nữa."

"Cứ hỏi đi..." Thành Thành cười ha ha hai tiếng, "Cậu muốn hỏi thì cứ hỏi đi!"

"Mình muốn hỏi... người... cậu thích là ai?"

". . ."

"Vấn đề này rất khó trả lời sao?" Lâm An An cảm thấy lòng bàn tay của mình đã đổ mồ hôi.

"Không phải vậy... An An... xin lỗi, mình không thể nói cho cậu biết được."

"À... Không sao, không vấn đề gì cả, cậu không muốn nói mình cũng không thể miễn cưỡng cậu được, được rồi, cứ vậy đi ha..." Lâm An An cấp tốc ngắt cuộc gọi, bóng dáng nhỏ gầy nhanh chóng biến mất trong tầm nhìn của các bạn học.

Trình Hàn Lang cảm thấy hai mắt của mình bị người khác che lại, lúc đầu hắn còn rất kinh ngạc, bởi vì dù sao nơi này cũng là công ty, ai dám tùy tiện làm loại chuyện này. Đợi đến khi hắn sờ vào đôi tay nhỏ bé mềm mại nhắn mịn kia, thì mới biết là ai ấu trĩ như vậy. Trình Hàn Lang cầm tay của Thành Thành bỏ xuống, Thành Thành từ phía sau chạy lên cười với hắn.

Từ lần trước Thành Thành đưa cơm qua cho Trình Hàn Lang, gần như ba ngày thì có hai bữa nó chạy đến công ty Trình Hàn Lang. Một là nhàn rồi không có chuyện gì làm, hai là còn có thể nhìn thấy bộ dáng làm việc thường ngày của Trình Hàn Lang. Rảnh rỗi nó còn thích nhìn chăm chăm Tiểu Khê, tuy rằng chưa từng thừa nhận cái gì, thế nhưng Trình Hàn Lang biết kỳ thực Thành Thành có để ý, cho dù Thành Thành thâm nhủ trong lòng không nên nghĩ như vậy, nhưng trong tiềm thức vẫn không nhịn được mà để ý một chút.

Thành Thành mang ra một cái ghế tròn nhỏ ở gần đó, ngồi bên cạnh Trình Hàn Lang. Trình Hàn Lang nhìn Thành Thành đang nằm sấp trên bàn rồi hỏi: "Sao vậy? Nghĩ gì thế?"

"Em đang suy nghĩ em còn có thể làm chút gì không, ở nhà cả ngày có hơi vô nghĩa, anh lại không cho phép em đi ra ngoài."

Thành Thành nằm sấp trên bàn, đầu gối lên cánh tay, cứ thế nhìn Trình Hàn Lang, một bộ râu rĩ.

Trình Hàn Lang thở dài một hơi, kéo nó lên trên đùi, vuốt vuốt tóc mái của nó mà nói: "Không sao, chờ hai ngày nữa anh làm xong chuyện ở đây, là có thể có một kỳ nghỉ. Anh mang em ra ngoài chơi, được không?"

"Thật sao?" Thành Thành mở to hai mắt, tinh thần thoáng cái đã phấn chấn lên.

Trình Hàn Lang nhìn bộ dáng ngốc nghếch của nó, không khỏi nở nụ cười một chút, nói: "Đương nhiên là thật, anh lừa em làm gì?"

"Để em nghĩ thử, chúng ta đi đâu đây?" Thành Thành đặt ngón tay trên miệng rồi lẩm ba lẩm bầm, "Có rất nhiều chỗ em chưa đi qua đó, mà em lại không biết chỗ nào chơi vui..."

"Đừng nghĩ nữa, mình đi Mỹ, ngay cả vé máy bay anh cũng đặt rồi, là ba ngày sau."

"Ó! Có thể ra nước ngoài sao..." Thành Thành lại một bộ giật mình, thật không nghĩ tới đi một cái lại đi xa tới như vậy. "Tại sao lại muốn đi Mỹ vậy? Đột nhiên lại chọn nơi xa như thế."

"À, ba đang ở đó, đã hơn một năm rồi không gặp, anh muốn đi thăm, tiện thể mang em đi dạo xung quanh một chút."

Thành Thành hưng phấn mà gật đầu, mặc kệ đi đâu, chỉ cần là đi cùng Trình Hàn Lang. Thành Thành đã cảm thấy là một chuyện hết sức đáng hưởng thụ. Đang nói thì Đỗ Công đi ngang qua, thò đầu vào, vừa nhìn thấy Thành Thành ở chỗ này thì nhanh chóng vọt vào. Vừa nhắc chân đã theo thói quen ngồi lên trên bàn làm việc của Trình Hàn Lang.

Thành Thành vội vàng xuống khỏi người Trình Hàn Lang, ngẩng đầu cười với Đỗ Công. Đỗ Công vươn tay, vỗ một cái lên đầu Thành Thành, cười ha hả nói: "Vật nhỏ, sao em lại tới đây? Không ngoan ngoãn ở nhà, lại ngày ngày tới đây làm cu li. Hôm nay không mang cơm tới sao?" Đỗ Công đuổi cổ, tìm kiếm chung quanh, cũng không phát hiện được bóng dáng cái nồi cơm mi ni đâu.

"Ha ha... Em mới đi nhận giấy báo kết quả, liền dạo qua đây một chút ạ, không có mang cơm đến."

Đỗ Công sờ sờ bụng, mặt mày như đưa đám. Trình Hàn Lang ở bên cạnh liếc mắt khinh thường, không thèm phản ứng với y. Đỗ Công lại nhìn Thành Thành một cái, cười nói: "Thi đậu là tốt rồi, anh cũng yên tâm. Em không có biết đâu! Thành Thành, anh Đỗ của em hai ngày nay bận đi xem mặt nè. Mẹ anh cứ nhất định đòi giới thiệu đối tượng cho anh, khiến anh râu muốn chết."

"Là chuyện tốt mà, từ nhỏ tới giờ em còn chưa từng thấy anh có bạn gái, em còn thật sự muốn nhìn thử một chút đó."

"Chuyện tốt cái gì chứ?" Đỗ Công lớn giọng rồi lại nói, "Không phải là anh không tìm được đối tượng, mẹ anh nói con gái người ta đẹp, cứ dẫn về nhà. Đáng đáp thì rất đẹp, nhưng mà tốt nghiệp đại học lớn, lại quá coi trọng tiền tài, trước mặt mẹ anh thì không nói gì, đến lượt anh thì nói vòng nói vo nào xe nào nhà..."

Thành Thành nhìn bộ dáng nóng nảy của Đỗ Công không khỏi thấy buồn cười, nó vỗ vỗ cánh tay Đỗ Công rồi nói: "Coi trọng tiền tài cũng không tốt, sau này dễ chạy theo người khác lắm. Vu Tiểu Đồng sẽ không coi trọng tiền tài đâu..." Thành Thành nói xong còn cho Đỗ Công một ánh mắt, miệng cười hi hi.

Sắc mặt của Đỗ Công đổi đổi, hừ một cái rồi nói: "Cô ấy đúng là không coi trọng tiền tài, nhưng anh cũng phải đi tìm cô ấy mới được chứ!"

"Sao vậy? Vu Tiểu Đồng đi đâu rồi? Hình như cũng lâu rồi em không có thấy cậu ấy." Thành Thành đột nhiên ý thức được, hình như từ khi ba của Vu Tiểu Đồng xuất viện thì nó không thấy Vu Tiểu Đồng đâu nữa.

Đỗ Công lắc đầu, vẻ mặt rất phức tạp, Thành Thành cũng không đoán ra ý của y. Trình Hàn Lang ở bên cạnh nửa ngày không lên tiếng, sắc mặt có chút tối tăm, Thành Thành trộm nhìn sang, phát hiện Trình Hàn Lang có cái gì không đúng, lập tức chột hấn một cái, Trình Hàn Lang quay đầu về mặt thân

nhiên hỏi : "Có chuyện gì sao?"

"Không có, anh, sao anh không nói chuyện vậy?"

"À... Thấy hai người trò chuyện hăng hái quá, anh không đành lòng cắt đứt."

Thành Thành cho dù vô tâm đến thế nào đi nữa, cũng có thể rõ ràng rút cuộc Trình Hàn Lang có ý gì, Thành Thành lập tức ngồi yên trở lại, không nói thêm gì nữa. Thái độ của Đỗ Công cũng khác thường, không có khiêu khích Trình Hàn Lang, chỉ nói một câu là mình còn đang có việc vội, nhảy xuống khỏi bàn, sờ sờ đầu của Thành Thành rồi đi ra ngoài.

Lần này Trình Hàn Lang và Thành Thành đi bộ về nhà, xe để ở công ty, Trình Hàn Lang cũng không đi xe. Thành Thành nói muốn đi tản bộ một chút, Trình Hàn Lang liền đi cùng nó. Lúc đi từ công ty ra vẫn còn là ban ngày, đi một hồi trời đã đen, đèn đường đều sáng lên. Quán rượu, quán karaoke, cửa hàng khắp nơi đều náo nhiệt. Trình Hàn Lang dùng sức nắm chặt lấy tay Thành Thành một chút rồi nói: "Sau này lên đại học, không nên tùy tiện tụ tập ở mấy chỗ này, rồi uống rượu này nọ, nếu như để anh biết thì em chờ đó!"

Thành Thành nắm lại tay Trình Hàn Lang một chút, nó nói: "Em sẽ không đi mấy chỗ đó đâu, em cũng không thích mà, lên đại học rồi, có thêm thời gian, em sẽ đọc sách thêm một chút."

Trình Hàn Lang gật đầu, Thành Thành lại hỏi: "Anh, có phải chờ em lên đại học rồi thì không cần ở nội trú trong trường đúng không?"

Trình Hàn Lang dừng lại một chút, bình tĩnh nói: "Có thể lúc ban đầu thì nhất định phải ở trường, anh sẽ hỏi thăm một chút, trường đại học của em phải đi tập huấn quân sự, đến lúc đó có thể là một tháng cũng không được về nhà."

"Hả?" Thành Thành lập tức làm vẻ mặt cầu xin, giật nhẹ ống tay áo của Trình Hàn Lang mà nói: "Đừng như vậy mà!"

"Cũng không phải do anh quyết định, sao em vẫn như lúc còn nhỏ thế? Tập quân sự mới có lợi với em, tuy rằng có cực một chút. Hơn nữa cũng không phải lần đầu tiên em ở lại trường, đừng lưu luyến gia đình như thế hiểu không? Ở bên ngoài phải học cách bảo vệ bản thân đó."

"Em chỉ là luyến tiếc anh thôi, anh, nếu như em đi rồi sẽ không có người nấu cơm cho anh, giặt quần áo nữa. Một tháng không được gặp mặt, chẳng lẽ anh không nhớ em sao?"

"Tự anh có thể chăm sóc bản thân, quan trọng là em đó, nếu như cơm trong trường không ăn được em phải đi ra bên ngoài ăn, nhất định phải ăn chỗ vệ sinh một chút; không được tắm trong phòng tắm chung ở trường, cũng đừng thay quần áo trước mặt người ở trong ký túc xá; chờ đến khi bắt đầu đi học quân sự thì mang thêm một vài mỹ phẩm dưỡng da, đừng để mình phơi nắng đến bệnh..."

Thành Thành gật đầu, nhỏ giọng lầm bầm nói: "Bây giờ mà nói với em mấy cái này làm gì? Cứ như muốn em ngày mai đi luôn không bằng..."

"Anh là đang nhắc nhở em trước, đừng như trẻ con thế, chưa đầy một năm nữa là em mười tám tuổi rồi, phải học cách chăm sóc bản thân mình." (Cho bạn nào thắc mắc tại sao Thành Thành học trễ 1 năm mà 18 tuổi vào đại học, ở TQ học có 11 năm thôi, đi học từ năm 7 tuổi, 5 năm tiểu học, 3 năm sơ trung và 3 năm cao trung, riêng ở những thành phố lớn như Bắc Kinh thì có thể đi học từ năm 6 tuổi => 17 tuổi vào đại học mà Thành Thành trễ 1 năm thì sẽ là 18. Trước đây mình có chủ thích về cái lớp của Thành Thành á, lúc đó mình tìm hiểu bị nhầm nên nói tiểu học bên đó học 6 năm, xin lỗi mn nha, mình sửa lại luôn rồi, cái này mới đúng nha, đính chính lại với mn.)

Thành Thành nhìn Trình Hàn Lang một chút, cúi đầu không nói tiếng nào, đá bay cục đá ven đường. Trình Hàn Lang ngừng lại, Thành Thành cũng không đi nữa, Trình Hàn Lang nâng mặt của nó lên hỏi: "Em lại cự nự cái gì đó?"

"Không có. . ."

Trình Hàn Lang thờ dãi một hơi, néo néo gương mặt trắng nõn của Thành Thành rồi nói: "Anh sẽ nhớ em mà, chỉ cần có cơ hội, anh sẽ không để cho em ở lại trong trường."

"Thật sao?" Đôi mắt to của Thành Thành lập tức sáng lên.

Trình Hàn Lang gật đầu, tiếp tục kéo nó đi, bàn tay trong tay không biết từ lúc nào đã trở nên thon dài đều đặn, không còn trắng trắng tròn tròn như lúc nhỏ nữa. Trong chớp mắt đã qua nhiều năm như vậy, người bên cạnh vẫn luôn ở đó, nhưng ý nghĩa thì đã thay đổi rồi lại thay đổi. May mắn, vẫn có thể nắm tay nó kéo đi như vậy, chậm rãi dạo trên phố phường, trò chuyện về cuộc sống của hai người.

Bỗng nhiên, Trình Hàn Lang cảm thấy tay của mình nặng hơn, Thành Thành đè hai tay của Trình Hàn Lang xuống, nhón chân lên, chụm một cái lên mặt của Trình Hàn Lang. Trình Hàn Lang nhất thời kinh ngạc đôi chút, Thành Thành le lưỡi một cái, buông tay hất ra, cười chạy đến cách đó không xa, lưu lại một cái bóng thật dài dưới ánh đèn đường...

Chương 137

Minh là Thành Thành, năm ấy sáu tuổi, mình có tên của mình.

Mình còn nhớ rất rõ khi nào thì mình bắt đầu nhớ được chuyện, nếu như khi đó mình có tuổi, thì chắc mình bốn tuổi. Tết âm lịch khi đó, đối với trẻ con mà nói chính là sẽ có một bộ quần áo mới, sẽ có vài viên kẹo. Mình thì không có quần áo mới gì đáng nói, một năm bốn mùa đều chỉ một bộ, lúc mùa đông thì bên trong mặc chiếc áo bông lớn màu xanh lá, bên ngoài vẫn mặc áo ba lỗ như mùa hè, là để có thể ấm áp hơn một chút. (sao em bận gì kỳ vậy em @@)

Tết âm lịch năm bốn tuổi ấy, có một đứa trẻ lớn hơn mình một chút ăn xấu mức quả ở trước mặt mình, mình vẫn chưa từng ăn qua cái vật đó, nhìn hồng hồng, xấu thành một chuỗi rất đẹp. Đứa trẻ kia phát hiện mình đang nhìn, vươn tay cho mình một cái bạt tai, trên mặt đau rất, đứa trẻ kia khóc lên trước, một người lớn hốt hoảng chạy tới. Mình theo bản năng chạy đi thật xa, bên tai là tiếng pháo nổ ùng ùng đoàng đoàng, mình vuốt gò má có chút đau rất, lần đầu tiên mình có ý thức sống còn.

Năm đó sáu tuổi, mình có nhà của mình, có tên của mình. Trời xui đất khiến hay nói là duyên số trùng hợp, mình và anh trở thành anh em.

Mẹ nói cho mình biết, mình là được anh yêu cầu giữ lại. Có lẽ là mình đã mang tới cho anh rất nhiều phiền phức, lúc đầu anh cũng không thích mình lắm. Bình thường anh sẽ mắng mình, đôi khi sẽ đánh mình hai cái, khó chịu nhất chính là anh có thể không để ý tới mình mấy ngày luôn.

Khi đó mình rất hy vọng mẹ sẽ trở về, bởi vì chỉ cần mẹ có ở nhà, anh mình sẽ cười gọi "Thành Thành", chứ không phải "nhóc ăn xin", mình cũng không cần lo lắng sẽ gọi sai, bởi vì trong đầu mình, anh chính là anh trai, không phải lão đại gì đó.

Sau đó mẹ rời bỏ anh em mình, ngày đó mình đã lên lên khóc, mình sợ có một ngày anh cũng sẽ rời bỏ mình. Những ngày đầu rất khổ, cuộc sống của bọn mình loạn cả lên. Anh mình sẽ nhằn mày lên kế hoạch tất cả mọi việc, còn phải đến trường học nộp học phí cho mình, phải hợp phụ huynh. Cứ mỗi ba tháng, anh mình sẽ dẫn mình đi mua quần áo. Điện, nước, ăn, ở mỗi thứ trong nhà anh mình đều phải cân nhắc. Khi đó anh chỉ có 16 tuổi, lại sống còn mệt hơn 25 tuổi.

Vòi nước nóng trong nhà bị hư, lúc mình đi tắm thì bị nóng lên, chỉ có thể lớn tiếng gọi anh, anh mình liền xông vào bế mình ra ngoài. Hôm sau cái vòi phun kia đã được sửa rồi, anh kéo mình đến phòng tắm, cầm vòi phun nước lên tay mình, nước ấm áp, không hề nóng chút nào...

Mùa hè ban đêm có sấm chớp, tiếng vang rất lớn, mình đột nhiên bị đánh thức, nhanh chóng chui vào trong chăn của anh, anh ôm mình vào trong lòng, dỗ dành mình nói không có gì đâu, mình thoáng cái đã không còn sợ nữa. Hôm sau, mình hỏi anh có phải đêm qua đã ôm mình không, anh thề thốt phủ nhận, còn lộ ra biểu tình khinh thường, thế nhưng giây phút đó, mình vẫn cảm thấy thật vui vẻ...

Nếu như nói niềm vui tuổi thơ rất đơn giản, thì niềm vui của mình có thể nói là đơn giản nhất. Niềm vui tuổi thơ của mình hoàn toàn xoay quanh anh mình, mỗi sáng sớm thức dậy chuyện mình nghĩ tới đầu tiên chính là anh có thể dẫn mình đi ra ngoài chơi hay không, mặc dù mình biết cơ hội đó rất là nhỏ bé. Khi đó có một người anh trai như vậy ở bên cạnh đó là một chuyện rất đáng tự hào, cho dù lúc anh chơi bóng rổ, mình ở bên cạnh ngồi trên cỏ nghịch cái còi vừa nhỏ vừa hư, mình cũng thấy ngày hôm đó rất là có ý nghĩa.

Khi đó mình cảm thấy bản thân vừa nhút gan lại nhu nhược, hơn nữa còn không biết cách nói chuyện, trong trí nhớ của mình, cho tới bây giờ mình chưa từng nói được một câu nào khiến anh mình thoải mái cười lớn. Dần dà về sau, mình cũng không nói thêm nữa, chỉ yên lặng ngồi một chỗ. Từ khi anh mình lên cấp ba thì rất ít khi dẫn mình ra ngoài, đôi khi mình nhỏ giọng hỏi han thì anh sẽ nói là tuần sau dẫn mình đi, đợi đến tuần sau thì anh lại sẽ quên mất chuyện này.

Lúc nhỏ, không hiểu thế nào là oán giận, không hiểu thế nào là ưu sầu, những lúc anh lạnh nhạt với mình như thế thì mình chỉ cảm thấy muốn khóc, rồi lại gắng gượng nhin xuống, mình biết anh không thích những đứa nhỏ hay khóc lóc. Đợi đến khi anh mua cho mình một món đồ mới hoặc dẫn theo mình đi ra ngoài chơi một lần, mình sẽ đem những chuyện không vui quên hết đi, một lần vui vẻ là vui vẻ được đến mấy ngày.

Nhìn anh còn quá trẻ mà đã phải đảm đương những gánh nặng trong nhà, mình chỉ có thể cố gắng hết sức làm một chút chuyện mình có khả năng. Quét dọn vệ sinh, giặt quần áo, nấu cơm... Những việc này tuy nhỏ, thế nhưng mình lại làm rất vui vẻ, bởi vì như vậy chứng tỏ mình ở nhà không phải là không có chút ý nghĩa nào, mình cũng có thể gánh vác một phần trách nhiệm.

Cho đến khi mình học cấp hai, lần đầu tiên học nội trú, mình mới hiểu được chênh lệch giữa mình và các bạn nam khác. Khi đó bọn họ đã bắt đầu dậy thì, trên cánh tay xuất hiện những phần bắp thịt rắn chắc, nhưng mình vẫn chỉ có một lớp da. Trong ký túc xá bạn nam cao nhất so với mình cao hơn cả một cái đầu, mình đứng trong một đám nam sinh như là một chú lùn. Bọn họ sẽ không mang đồ chơi trẻ con đến trường, ở nhà bọn họ sẽ không nấu cơm giặt giũ, bọn họ sẽ không ngồi trong phòng học cả ngày như mình... Thậm chí, bọn họ sẽ không như mình, lần đầu tiên đứng trên bục giảng khiến người khác không phân biệt được là nam hay nữ.

Bắt đầu từ cấp hai, mình đã hiểu được cảm giác tự ti. Mặc dù thành tích của mình vẫn tốt, thế nhưng các bạn nam trong lớp đều coi thường mình, bọn họ nói mình eo lá, nói mình dễ bắt nạt, còn chỉ trỏ chê cười "bé Tê Công" của mình... Loại cảm này thật sự khiến mình rất bất lực, mỗi lần về đến nhà, đứng trước mặt anh trai mình đều muốn ôm lấy anh khóc lớn một hồi, nói cho anh biết mình tủi thân, mình đau khổ. Nhưng nhìn khuôn mặt anh khí bức người của anh, mình rút lui, anh quá ưu tú, tựa như một ngôi sao giữa đám bạn đồng trang lứa. Nếu như mình nói cho anh biết tình cảnh của mình, mình sợ anh sẽ khinh thường mình, thậm chí, bạn học của anh cũng sẽ chê cười anh có một đứa em trai như vậy.

Nội trú ở trường một năm khiến mình bắt đầu trưởng thành, cơ thể dậy thì nhanh chóng khiến mình bắt đầu sợ hãi. Đối mặt với những đặc thù nam giới

ngày càng xuất hiện rõ ràng trên cơ thể, mình cảm thấy vô cùng mê man và lo lắng. Mình đã là một người đàn ông rồi sao? Mình không thể tùy tiện phạm một vài sai lầm ấu trĩ như lúc nhỏ nữa sao? Mình còn phải tập độc lập, tập kiên cường, tập thoát khỏi phần ý lại vào anh mình.

Số phận dường như mở ra một trò đùa không nhỏ với mình, một năm ở lại trường kĩ, mình trải qua lần mộng tỉnh đầu tiên trong đời. Khi mình nhìn chất lỏng dính dính màu trắng trong quần lót, mình không có bình thần hay khấn nguyện như bạn bè cùng lứa, tâm lý của mình là sợ hãi cực độ. Mình không dám nói với bất kỳ ai, suốt mấy đêm mình trần trọc không ngủ được đều suy nghĩ vì sao mình mơ thấy anh mình ở trong mộng, vì sao dấu hiệu trưởng thành đầu tiên của mình lại xuất hiện vì anh.

Mình bắt đầu trốn tránh, bắt đầu gắng sức quên đi chuyện này, mình tự nói với bản thân đây chỉ là ngoài ý muốn. Một buổi tối nào đó, anh ôm mình ngủ, nửa đêm cả người mình khô nóng, khi lén lút đi vào nhà vệ sinh, mình thấy phía dưới đã đứng thẳng lên, mình ngượng chín cả mạng tai. Hơn nửa đêm lại bị kích thích bởi cơ thể của anh trai, mình hận không thể cho bản thân mấy bạt tai. Quan trọng nhất, đây đã là lần thứ hai phạm sai lầm.

Mình bắt đầu lên mạng tra tư liệu, bắt đầu tìm một giải thích hợp lý cho phản ứng của mình, đối mặt với màn hình máy tính, tay mình vẫn luôn run rẩy, mình cẩn thận tỉ mỉ xoá bỏ toàn bộ lịch sử trình duyệt. Từ một khác kia trở đi, bốn chữ "đồng tính luyến ái" đã đi vào cuộc sống của mình.

Mình bắt đầu học trốn tránh, học lừa gạt bản thân, mình cho rằng chỉ cần ít tiếp cận với anh mình, mọi chuyện sẽ dễ dàng được giải quyết, cảm giác của mình đối với anh cũng chỉ là một loại ý lại, một loại ảo giác mà thôi. Nhưng mình càng trốn tránh, càng ra về không quan tâm, cái loại yêu thích này lại càng ngày càng rõ ràng. Mình bắt đầu ngày càng mê luyện khuôn mặt của anh, chỉ cần anh cười, mình có thể vui vẻ cả ngày. Nếu anh nắn mình một câu hoặc cho mình một vẻ mặt bức bối, mình sẽ vô cùng khó chịu. Thậm chí, chỉ cần một động tác cau mày của anh, tâm tình của mình sẽ hoàn toàn bị sa sút.

Toàn bộ cuộc sống của mình bắt đầu xoay quanh anh, khóc vì anh khóc, cười vì anh cười. Mình không thể nói ra tâm tình của mình với bất kỳ ai, chỉ có thể lén lén lút lút dùng một quyển nhật ký để phát tiết buồn khổ trong lòng. Hàng trăm đêm mình nhiều lần tự trách, mình hận bản thân làm bản tính thân tốt đẹp giữa mình và anh, mình bắt đầu lo lắng, bắt đầu hoảng hốt, bắt đầu sợ có một ngày sự thật này bại lộ, mình sẽ vĩnh viễn mất đi anh trai của mình.

Từng ngày từng đêm trôi qua, mình nỗ lực đè ép phần tình cảm này xuống đáy lòng, cân bằng lại tâm tình của bản thân. Chỉ đơn thuần đối tốt với anh, cố gắng hết sức bù đắp sai lầm mình đã phạm phải. Mình không cầu mong điều xa vời gì, chỉ hy vọng mình có thể sống thật yên ổn bình lặng, giống như khi đó mà thôi. Nhưng mình sợ một ngày nào đó loại hạnh phúc này sẽ bị người khác khuấy rầy. Mình chỉ muốn giặt vài bộ quần áo, nấu một ít cơm canh cho anh mà thôi. Mình không nghĩ đến việc anh và mình sẽ yêu nhau, đây là một giấc mộng quá xa xôi.

Sau đó, anh của mình rốt cuộc có một người bạn gái chân chính, chị ấy tên là Ngô Ngọc, là em gái của người bạn tốt nhất của anh. Sinh nhật năm đó của anh mình, chị Ngô Ngọc đến nhà mình, từ ánh nhìn đầu tiên mình đã có một cảm giác rất thân thiết với chị. Một cô gái rất trong sáng, rất đáng yêu, nếu như anh mình thật sự muốn có một người yêu thương anh, mình hy vọng sẽ là một cô gái tốt thấu hiểu lòng người như thế này.

Chị ấy tặng anh mình một bộ quần áo do chính tay chị thiết kế, thời khắc đó mình thấy quà sinh nhật của mình thật quá thấp kém, mình cẩn thận giấu kỹ vào ngăn kéo, trong lòng khó chịu không thôi. Vốn dĩ mình cho rằng mình sẽ buông tha quá khứ, cho rằng tình yêu của chị Ngô Ngọc sẽ khiến mình học được cách buông bỏ anh mình, thế nhưng sự thực chứng minh mình vẫn đau lòng, trong lòng mình không thể cười nói chúc phúc khi nhìn anh sắp thuộc về một người khác.

Chị Ngô Ngọc thường xuyên đến nhà mình ăn cơm, nhìn tình cảm của họ ngày càng tốt đẹp hơn, điều mình có thể làm chỉ là nhắc nhở bản thân hãy mau chóng quên đi. Mỗi ngày mình đều cố gắng chế bản thân ít nhớ đến anh một chút, nhưng trái tim của mình thật sự quá tự do, mình không quản được nó. Hằng đêm mình sẽ không nhìn được mà nghĩ, nếu có một ngày, anh cũng sẽ nắm lấy tay mình, cũng sẽ hôn lên môi mình, thì sẽ là một cảnh tượng như thế nào. Có đôi khi cũng có thể tưởng tượng ra sau đó nghĩ đến lại rơi nước mắt. Mỗi ngày mình đều gom góp một chút quan tâm nhỏ nhỏ của anh, giống như đang tìm kiếm dấu vết của tình yêu, an ủi trái tim này. Đến sáng hôm sau thức giấc, hết thấy đều tiêu tan, trong lòng có một loại cảm giác đau đớn đến không muốn sống nữa.

Đêm đó, anh mình rốt cuộc cả đêm không về, mình lê chân bò về phía trước, chỉ còn vài giây nữa lại lỡ mất dịp gặp anh. Nằm trên sàn nhà lạnh lẽo, mình từng nghĩ kỳ thực cứ như vậy chết đi cũng rất tốt, như vậy mình còn có thể cảm nhận được sự xót xa, sự quan tâm của anh. Mình cũng không cần phải trở mặt nhìn anh che chở người anh yêu, bản thân thì chỉ có thể trốn ở góc phòng liếm láp vết thương.

Từ đó về sau, anh mình thay đổi, anh rất ít khi cười, cũng không la mắng mình, mình chỉ nghĩ là sự quan tâm của anh không lộ rõ như trước mà thôi. Anh bắt đầu dùng ánh mắt lo lắng nhìn mình, bắt đầu thích thờ dài, bắt đầu tận lực bao dung hết thấy đối với mình. Giữa anh và mình dường như gần hơn, lại như xa hơn, một bức tường ngăn cách trong lòng, không ai phá bỏ nó đi.

Lần đầu tiên chị Ngô Ngọc ngủ lại nhà mình, mình khóc suốt một đêm. Mình nghe thấy tiếng động trong căn phòng thuộc về hai người họ, họ nhất định đang ôm nhau ngủ, chiếc giường kia mình từng ngủ suốt 10 năm, hôm nay người chân chính thuộc về Trình Hàn Lang đã nằm lên. Giây phút đó tim mình như bị dao cắt, cảm giác như bản thân đã chết qua một lần, vẻ kiên cường ngày xưa bao lâu nay âm ỉ sập đổ trong tiếng động vụn vặt nhưng đặc biệt rõ ràng kia. Rốt cuộc, chị ấy đã thuộc về anh, người mình yêu, đã cùng một người khác, kết duyên trên chiếc giường thuộc về họ.

Hôm sau, mình cam tâm tình nguyện gọi chị là chị dâu, một tuần sau đó, anh mình rời khỏi cái nhà này. Ở đây, cũng chỉ còn lại một người, một mình uống nước, một mình ăn cơm. Mình bỏ rất nhiều nguyên liệu trong tủ lạnh, mãi cho đến khi chúng đều thối rữa, anh mình cũng không quay trở lại. Thực sự cứ như vậy mà ra đi, đến cuộc sống bình thân đã từng có cũng trở thành một loại hy vọng xa vời.

Mỗi ngày mình đều làm bài tập ngoài ban công, nhìn người đi đường ở phía dưới, tìm kiếm người mình mong chờ. Mình không muốn nghe ngóng tiếng cửa mở, không muốn chờ mong tiếng chuông cửa reo, bởi vì chúng vĩnh viễn cũng sẽ không kêu. Chỉ có ở trên ban công nhìn xuống, mình mới có thể nhìn lầm một ai đó, ngỡ đó là anh mình, đó là một loại rung động ngăn ngủi, chứng minh mình vẫn còn hy vọng, có lẽ chỉ qua ngày hôm sau, người mình nhìn thấy sẽ thực sự là anh. Cho đến khi mình bị nhiễm gió lạnh, cũng không đợi được anh của mình. Mỗi đêm mình ho khan dữ dội, đôi khi không thể thở nổi, nhưng mình không muốn uống thuốc, chỉ có đau ốm mới có thể khiến đầu óc mình vô tri vô thức tạm thời, mình mong mình cứ bệnh như vậy không dậy nổi, như vậy anh sẽ đến thăm mình. Cho dù anh sẽ khinh thường mình, mình cũng không quan tâm, bởi vì, mình thật sự nhớ anh lắm.

Anh mình thực sự đến, còn nói sẽ ở nhà với mình, chăm sóc mình, một khác kia, mình thực sự nghĩ hạnh phúc chỉ đơn giản là như vậy thôi, chỉ cần nắm thật chặt sẽ có thể giữ được nó, mình cũng không cưỡng cầu gì nữa. Ngày hôm đó mình còn ngủ trên chiếc giường lúc trước, vuốt ve tấm ga giường quen thuộc, cái chăn quen thuộc, trong lòng mình kích động không sao tả được. Mình thực sự cảm tạ ông trời đã đối xử tử tế với mình như thế, còn cho mình một cơ hội tìm về thứ đã mất.

Tỉnh lại sau một cơn mê dài, hết thấy mọi thứ đều chỉ là một mặt ảo ảnh, mình nhớ đến thăm trạng của chị Ngô Ngọc, còn chưa kịp xin lỗi vì sự bất lực của bản thân, đã nhận được lệnh đuổi khách vô tình, anh cậu bảo cậu rời khỏi nơi này. *(đây là Thành nhớ lại câu nói của Ngô Chấn, chứ ko phải mình đối nhân xưng nha.)*

Trong phút chốc lòng mình như tro tàn, anh mình rốt cuộc đã bảo mình rời khỏi nơi này. Lần cuối cùng nghe anh gọi tên mình, mình gất gao ôm chặt anh không buông. Mình rất hy vọng anh có thể tỉnh lại liếc mắt nhìn mình một cái, anh, em là Thành Thành của anh, đã sống cùng anh hơn mười năm, em biết em nhất gan, không có bản lĩnh, không có tiền đồ, thế nhưng em chỉ muốn yên ổn làm một đứa em trai của anh thôi mà! Lẽ nào tình cảm hơn mười năm cũng không đổi được một tư cách để ở lại sao?

...

Những ngày xa nhà dài đằng đẵng, dai dẳng đến mức mình đã cho rằng mình sẽ ở lại địa phương xa lạ này cả đời.

Ở đây, mình quen biết rất nhiều người, có người tốt cũng có người xấu. Bọn họ như kính vạn hoa muôn hình muôn vẻ, mỗi người sắm một vai diễn khác nhau. Xã hội không giống như trường học, rất nhiều thứ mình không hiểu được, cũng không muốn động chạm đến, mỗi ngày mình chỉ làm việc để có ăn có uống, về phần tại sao phải tiếp tục sinh tồn, ngay cả bản thân mình cũng không rõ lắm.

Từng ngày từng đêm lại trôi qua, mình bắt đầu học được cách từ biệt cuộc sống trước kia. Chỉ là bình thường khi nhìn đến một vật nào đó sẽ theo thói quen nhớ đến người kia. Nhớ anh cũng thích uống rượu có hương vị này, nhớ anh cũng thích mặc quần áo có màu sắc này, nhớ anh cũng thích làm những động tác như vậy... Mỗi đêm mình đều mơ về anh, không hề có ngoại lệ. Mình sẽ mơ về hai người ở khu vui chơi, anh ôm mình ngồi trên vòng xoay ngựa gỗ; mơ về khi mình đứng trong nhà bếp, vui vẻ mà khua nồi gỗ chén ở trong đó; mơ về con đường trước bệnh viện, anh cổng mình đi dưới ánh đèn đường, mình đếm từng bước chân của anh, một bước lại một bước...

Buổi sáng ánh nắng lên, nhìn quanh chiếc giường xa lạ, vật dụng xa lạ, con người xa lạ, trong lòng của mình dần sinh ra một loại cảm giác tuyệt vọng. Mình nên hoàn toàn triệt để quên đi, vì vài chục năm sau này, mình sẽ phải một thân một mình mà sống. Khi đó nỗi tuyệt vọng khiến mỗi buổi sáng mình đều tỉnh lại vì lồng ngực bị đè nén, vì rằng khi mọi thứ rõ ràng hiện ra trước mắt mình sẽ ý thức được, buổi tối cuối cùng ôm lấy nhau, đã trở thành vĩnh biệt. *(cho bạn nào ko biết, tình trạng của Thành là như bị bóng đè á, khi mà mình quá mệt, cơ thể của mình sẽ theo bản năng thức tỉnh trước nhưng trí não vẫn chưa tỉnh nên ko thể điều khiển cơ thể được, lúc đó mình sẽ cảm thấy cả người căng cứng ko cử động được, riêng ở phần ngực vốn dĩ có một bộ phận vẫn luôn hoạt động thì lúc đó cảm giác ở đó sẽ rõ ràng nhất, nên mình sẽ có cảm giác có ai đè lên ngực mình khiến mình tỉnh giấc)*

Anh Tạ là quý nhân trong số mạng của mình, mọi người thường nói mỗi con người khi còn sống đều sẽ gặp được một quý nhân, quý nhân của mình chính là anh Tạ. Anh ấy xuất hiện khi mình đang rất cần một nơi để ký thác tinh thần, cho mình dũng khí để tiếp tục sống. Đối với mình ý nghĩa của anh ấy không giống như anh trai mình, cũng không giống Vu Tiểu Đông và anh Đỗ. Tình cảm của bọn mình rất thuần khiết, thật âm áp, nhưng không liên quan đến tình yêu.

Mỗi ngày anh ấy đều sẽ pha cho mình một ly rượu, tươi cười vui vẻ nhìn mình; chỉ có anh ấy ra mặt nói chuyện thay mình khi mọi người trong quán bar đều lạnh nhạt với mình; đêm ba mươi, anh ấy đặc biệt chạy từ quê nhà đến mừng năm mới cùng mình; có người xông vào quán bar ức hiếp mình, cũng vì mình mà anh bị người kia đánh trọng thương...

Nếu như có người đối xử thật tốt với mình, mình sẽ nhớ đến người đó cả đời. Anh Tạ chính là người này, mình nghĩ cả đời này mình cũng không thể báo đáp lại lòng tốt của anh ấy. Cho tới bây giờ chưa bao giờ thấy trên mặt anh ấy có quở trách hay buồn giận, vĩnh viễn chỉ có thấu hiểu và khoan dung. Đoạn thời gian cùng anh ấy vượt qua cuộc sống bình thân không chút gợn sóng, nhưng trong lòng mình cũng không có trải qua thay đổi gì quá lớn. Khi đó mình chỉ nghĩ kiếm tiền mau một chút, rồi sau đó sẽ bình bình đạm đạm như vậy mà sống cả đời.

Mình cho rằng, anh mình cứ như vậy đã vĩnh viễn rời khỏi cuộc sống của mình, trở thành một giấc mộng xa không với tới; mình cho rằng, mình đã chôn vùi đoạn tình cảm của mình và anh trên đường phố phồn hoa của Bắc Kinh, từ nay về sau, mình là Lưu Ân, một kẻ phiêu bạt nơi đất khách quê người mà ngay cả bản thân mình cũng không nhận ra...

Mà khi mình mang một dáng vẻ vô cùng khó coi gặp lại anh một lần nữa, mình mới phát hiện những thứ này đều là "cho rằng", chẳng qua là bản thân mình mộng tưởng hảo huyền. Chỉ một ánh mắt giao nhau, mình liền cảm thấy đau đớn như sóng cuộn biển gầm ập về phía mình, vết thương tồn một năm để chữa lành thoáng chốc lại bị xé ra. Kiên cường cái gì, chết tâm cái gì, học sống một cuộc sống khác, làm một người khác cái gì... Anh tới, mọi thứ đều chẳng còn là gì.

Bấy giờ mới phát hiện, thời gian dài như thế, vậy mà không có một giây nào mình ngừng yêu anh.

Anh xé rách quần áo của mình, hung hăng ném sang một bên, nước mắt của mình tràn khỏi mi. Đừng mắng em, đừng như bọn họ dùng ánh mắt khác thường nhìn em, đừng nói em tí tiện, đừng lộ ra vẻ mặt chán ghét ngay trước mắt em... Sâu thật sâu trong đáy lòng mình cảm thấy hoảng sợ, bởi vì nếu những lời này nói ra từ trong miệng anh, mình sẽ hối hận một năm trước khi còn trong sạch thuần khiết sao lại không chọn lấy cái chết.

Nhưng anh không làm bất cứ điều gì mà mình sợ hãi, chỉ ôm thật chặt lấy mình. Anh nói anh nhớ mình, anh nói anh không thể không có mình, tìm mình đau xót, khóc lên thật lớn. Thời điểm đó mình thực sự nghĩ cho dù mình không thể trở về nhà, cho dù bản thân phải một mình ở lại chỗ này đối mặt với khó

khăn, trong lòng mình vẫn sẽ cảm kích. Bởi vì trên thế giới này, có một người, đã nhớ mình như mình nhớ anh, cũng cần mình như mình cần anh, anh vẫn là anh trai của mình, là toàn bộ sinh mạng của mình.

Kỳ thực trong lòng của mình vẫn luôn biết rõ, anh trai của mình mới là người tốt với mình nhất trên thế giới này. Mặc kệ người khác nói thế nào, trong mắt mình anh vĩnh viễn không có bất kỳ khuyết điểm gì. Bởi vì chỉ có mình biết đoạn thời gian khi còn nhỏ sống gian khổ thế nào, cũng chỉ có mình có thể hiểu được sự yêu thương và quan tâm lặng lẽ mà anh dành cho mình. Cho tới bây giờ anh cũng không nói ra, thế nhưng trong lòng mình đều hiểu, những gì anh bỏ ra vì mình, có lẽ còn nhiều hơn những gì mình cố gắng vì anh.

Bên bờ sông vắng vẻ, mình lại trở về là mình trước đây, mình chỉ là Thành Thành, mình nhát gan, mình nhu nhược, chỉ muốn làm nũng trong lòng anh trai của mình, nghe anh nói sao mà giống trẻ con thế. Mình tình nguyện ngồi như vậy cả đêm, chờ đến sáng hôm sau khi tia nắng đầu tiên chiếu vào trên người bọn mình, mình tự nhéo má một cái, có đau. Cả đêm mình đều thanh tỉnh, câu "anh yêu em" kia không phải là mộng, sự ngọt ngào kia cũng là chân thật.

Tình yêu đến không hề báo trước, mình lại hăm sâu vào trong đó một lần nữa. Mình biết, lần này mình cũng không rút ra được nữa, mình nhất định, dùng cả đời này, để yêu anh trai của mình.

"Tôi, Trình Thành, từ nay về sau, cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì, cũng sẽ không rời xa anh trai của tôi, đời này kiếp này chỉ theo một mình anh ấy."

...

Bối rối vấp ngã, rồi lại cùng nhau đi tới, mình và anh giống như từ một điểm khởi đầu chạy đi thật nhanh, vòng qua một cái sân tập, lại trở về vị trí ban đầu. Mọi thứ lại khôi phục, anh Tạ rời xa cuộc sống của mình, mình mang theo niềm tiếc nuối duy nhất này, quay trở về nhà.

Gần một năm không về nhà, mọi thứ trong nhà cũng không có thay đổi, cũng vì như vậy, mới khiến cho mình có một cảm giác muốn khóc rống lên, thật không nghĩ đến sau một năm mình còn có thể về đến đây, còn có thể trải qua cuộc sống gia đình đơn giản mà mình nằm mộng cũng nghĩ đến, ngày qua ngày chỉ có mình và anh, một ngày ba bữa, vô cùng đơn giản, lại có vẻ cực kỳ phong phú.

Mình gặp lại chị Ngô Ngọc, không biết vì sao, lần này nhìn thấy chị ấy, mình lại có cảm giác sợ hãi. Chị ấy thay đổi rồi, cách biệt một trời một vực so với lần đầu mình thấy chị cách đây mấy năm về trước, chị ấy trở nên sa sút, trở nên kích động. Trước mặt mình chị ấy lớn tiếng mắng mình ti tiện, khi đó mình cảm thấy lòng tự tôn bị chị ấy hung hăng giày xéo, thế nhưng mình lại không có tư cách phản kháng. Bởi vì mình nợ chị ấy nhiều lắm, nếu như lúc đó không phải do mình ngu ngốc đáp ứng cùng chị ấy đi leo núi, cũng sẽ không gặp phải nguy hiểm như vậy. Nếu như không phải mình không có năng lực gì thì bị kịch sẽ không phát sinh như vậy. Tất cả đều là lỗi của mình, cuối cùng, mình còn cướp đi người chị ấy yêu.

Mình nghĩ, nếu như mình là chị ấy, mình có lẽ cũng sẽ rất hận!

Mình đã từng nghĩ khôi phục lại cuộc sống như trước, vô cùng đơn giản lắm em trai của anh, để chị Ngô Ngọc đã bị tổn thương có thể tiếp tục cùng một chỗ với anh trai mình. Trong mắt mình, mình vẫn cảm thấy anh phải trải qua cuộc sống của người bình thường, có hôn nhân mỹ mãn, có sự nghiệp thành công... Có rất nhiều thứ, cũng không phải là mình có thể cho anh, điều mình có thể làm nhiều nhất là ở bên cạnh ủng hộ anh, chăm sóc anh.

Vì vấn đề này, mình và anh cãi nhau một trận, anh nói mình: "Tình yêu không giống những tình cảm khác, không thể chuyển nhượng, em cho rằng đây là không cầu lợi, kỳ thực đây là ích kỷ, em đã hoàn toàn bỏ quên cảm nhận của anh."

Những lời này như kim châm ghim thật sâu vào lòng mình, mình vẫn cho rằng chỉ cần mình đối tốt với anh vô điều kiện, suy nghĩ vì anh là đủ rồi, không ngờ như vậy lại biến thành một loại thương tổn. Ngày đó mình đã suy nghĩ thật lâu, dần dần đã có chút hiểu ra, yêu là ích kỷ, cũng là suy nghĩ cho đôi bên, cần tìm hiểu và yêu thương lẫn nhau, chứ không phải một vở kịch độc tấu.

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 138

Về nhà chưa được bao nhiêu ngày, anh mình lại bị thương, lần bị thương này với mình mà nói như là khắc cốt ghi tâm. Khi thấy anh mình mặt mũi trắng bệch nằm trên xe cấp cứu, lần đầu tiên mình cảm nhận được tư vị của sinh ly tử biệt. Nhìn bụng anh chậm rãi chảy ra máu, mình cảm thấy mạng sống của bản thân cũng đang dần xói mòn. Tuy rằng mình và anh không phải anh em ruột, tuy rằng hôm nay đã biến đổi thành một loại quan hệ khác, thế nhưng tình thân máu mủ cũng đã cắm rễ trong lòng của mình. Khi đó điều mình nghĩ nhiều nhất là nếu như anh đi thật, vậy mình liền đi theo anh. Đối với mình mà nói, sinh mạng của mình phần lớn là do anh cho, nếu như anh đi, mình ở lại cũng không còn ý nghĩa gì.

Sau này mình và anh nói lại chuyện này, anh liền nghiêm mặt bảo mình đừng có làm chuyện điên rồ. Trong trí nhớ, anh mình dường như rất ít cười, anh chỉ luôn cho mình thấy một bộ mặt nghiêm túc, thế nhưng trong khoảng thời gian anh sinh bệnh, mình sẽ thường xuyên thấy được anh dịu dàng cười với mình. Mình biết, vào thời điểm yếu ớt nhất con người sẽ chân chính biểu hiện ra bản thân họ. Anh mình thật ra là một người trong lòng tràn đầy âm áp, chỉ là anh ngại biểu đạt, lâu ngày, anh liền quen trung ra cái gương mặt lạnh lùng kia. Đến khi anh lộ ra vẻ dịu dàng, mình lại càng thương anh hơn. Mình nghĩ, vào lúc này, anh nhất định rất cần một người ở bên cạnh chăm sóc anh, cổ vũ anh, thấu hiểu anh.

Đoạn thời gian anh mình nằm viện đó, trong phòng bệnh luôn có vẻ vô cùng náo nhiệt, sẽ thường có người đến thăm bệnh. Ngô Chấn đã tới hai lần, thế

nhưng đều rơi vào lúc mình ngủ. Trong chuyện này anh mình lại khuyên nhủ mình đối đãi khoan dung. Lúc đầu nghe Ngô Chấn nói anh ta đâm anh mình bị thương mình thật hận không thể đi tới đánh chết anh ta, mình chưa bao giờ có ý nghĩ bạo lực như vậy trong đầu. Lúc đó vì sốt ruột lo cho anh mình, mình một tắc cũng không rời khỏi bên người anh, mình nghĩ chờ anh khỏe hơn rồi mình nhất định phải đi nói cho ra lẽ.

Lần đầu Ngô Chấn tới, kỳ thực mình đã tỉnh lại giữa chừng, nghe anh mình và anh ta nói chuyện không hề có ngăn cách, mình luôn cảm thấy có nhiều chỗ không đúng. Chuyện họ nói có rất nhiều chỗ mình nghe không hiểu, thế nhưng mình thoáng biết được họ nhất định là có chuyện gì giấu mình. Sau đó mình có lên lên đi đến nhà chị Ngô Ngọc, thế mới phát hiện, chị ấy đã rời đi từ lâu, cứ như đã bốc hơi khỏi nhân gian, làm thế nào cũng không nghe được tung tích của chị ấy.

Mình đã từng nghĩ tới có phải chị Ngô Ngọc đã làm anh mình bị thương không, nếu là như vậy, trong lòng mình sẽ không mang hổ thẹn với chị ấy nữa. Nhưng mà, đến cuối cùng, mình cũng không thể làm rõ chân tướng của chuyện này. Anh mình nói, biết nhiều cũng không ích gì, ngược lại sẽ khiến cuộc sống sau này phức tạp hơn. Mình tin anh mình làm chuyện gì đều có đạo lý của anh ấy, nếu như mình cứ muốn làm trái lại thì sẽ phạm vào điều cấm kỵ của anh, cho nên mình cũng chỉ có thể im lặng chấp nhận kết quả này. Mãi cho đến bây giờ, chuyện này vẫn là một khúc mắc trong lòng mình.

Những ngày sau đó lại trở về bình yên, mình lần thứ hai đi đến trường, anh mình cũng bắt đầu sự nghiệp của anh ấy. Cuộc sống như nước chảy, trôi qua thật nhanh. Một năm này, cách thức sống của mình xảy ra biến hoá rất lớn, anh mình không hề bảo mình xuống bếp, không hề bảo mình làm việc nhà. Mỗi ngày mình đi học anh đều đưa đi đón về, thậm chí vài chuyện vặt trong nhà anh cũng học làm một chút.

Có đôi khi mình đang làm bài tập, nhìn anh mình thu xếp giường chiếu ở bên cạnh, mình sẽ đứng ngồi không yên, cứ nghĩ việc này vốn dĩ mình phải làm, cuối cùng lúc nào cũng để anh làm thay. Mỗi lần mình nghĩ như vậy, anh mình sẽ nheo mắt mình nói mình là trời sinh mệnh khổ, không biết hưởng phúc.

Cứ như là trong lòng mình có cái ý kiến gì anh cũng đều có thể đoán được, y hệt con giun trong bụng mình. Thậm chí lúc anh đưa lưng về phía mình, cũng có thể biết mình đang làm cái gì mờ ám. Lúc đầu mình rất ảo não, cứ như lúc còn nhỏ, thầy cô lừa bịp mình nói trên bảng có một mặt kính ẩn, phụ huynh có thể thấy được biểu hiện của từng bạn nhỏ trong lớp, khi đó mỗi ngày mình đều thiết cẩn thận chú ý, thậm chí làm sai một đề bài cũng sợ hãi cái gương này sẽ soi thấy.

Không nghĩ tới trưởng thành rồi cái gương này lại thực sự xuất hiện, còn được lắp đặt trong lòng anh mình, anh nói anh có thể cảm giác được là vì trong lòng anh có mình, mỗi lần nghĩ đến câu này mình đều cảm thấy trong lòng thật ngọt ngào. Vu Tiểu Đồng nói với mình một người mà để người ta nhìn thấu hết thì sẽ bị ăn sạch sành sanh, thế nhưng mình không hề sợ chút nào, bởi vì từ khi còn bé mình đã sớm bị anh mình nắm chặt rồi, chỉ cần trong lòng anh có mình, mình nguyện ý để lộ toàn bộ bản thân trước mặt anh.

Một năm này, mình lại hiểu về anh mình nhiều hơn. Lúc này mình mới biết trước đây không phải anh lạnh nhạt mình, mà là do mình cứ mãi đứng cách anh thật xa không dám tới gần. Tâm tư của anh rất tinh tế, đôi khi anh luôn ra vẻ không quan tâm, kỳ thực mỗi một câu mình nói anh đều sẽ nhớ rõ ràng ở trong lòng. Ví dụ như anh sẽ chú ý bình thường bao lâu mình giặt ga giường một lần, sau đó nói với bác giúp việc dựa theo thói quen của mình để giặt; lúc mình lơ đãng phàn nàn gì đó anh sẽ suy nghĩ về vấn đề này cả ngày, sau đó về nói lại cho mình tất cả những cách giải quyết anh đã nghĩ được; anh còn có thể cẩn thận để ý phát hiện những khuyết điểm thường xuất hiện trong quá trình mình làm bài rồi chỉ dạy lại cho mình...

Đôi khi, mình thấy hình thức chung sống của mình và anh giống như là người nhà ở chung với nhau hơn, anh cũng từng nói với mình "anh cả như cha, mình còn chưa trưởng thành, cần phải có người có trách nhiệm để ý", cho nên giữa mình và anh thiếu đi một phần mãnh liệt vốn nên có trong tình yêu, nhiều hơn một phần dầy dổ và yêu thương như anh lớn với em nhỏ. Nhưng mà mình rất thích cuộc sống thế này, tình yêu chỉ có dựa vào tình thân mới càng vững chắc hơn, bền lâu hơn. Cho nên mình chưa bao giờ oán hận vì anh không nói yêu mình, cũng không cần anh phải mỗi ngày cầm một bó hoa đưa đến trước mặt mình. Chung quy tình yêu của anh và mình cũng không phải tình yêu nam nữ bình thường, cần phải bao dung và thấu hiểu nhiều hơn mới có thể giảm bớt những phiền nhiễu về vấn đề giới tính.

Mình rất cảm kích sự tôn trọng anh dành cho mình, trong cuộc sống hàng ngày, anh cũng không xem mình như con gái, mà sẽ cố gắng để khiến mình trở nên kiên cường hơn. Cho tới bây giờ anh cũng không hề nói bổn phận của mình là nên ở nhà làm việc nhà, cũng không khiến cho mình phải học cách làm nũng giận dỗi để chiếm được sự yêu thích của anh. Anh không biến mình thành con gái để xây dựng một ảo ảnh tình yêu, mà là thật tâm thật lòng yêu lấy con người của mình, tiếp thu tất cả về mình, kể cả cơ thể của mình. Vì có được sự thấu hiểu của anh, mình mới có thể buông xuống gánh nặng trong lòng, đường hoàng mà làm một người con trai.

Trong cuộc sống của mình và anh cũng sẽ có rất nhiều xung đột, cái này không cách nào tránh được. Sẽ không thực sự tranh cãi âm ỉ, có lẽ là vì tính cách của mình, thông thường mình và anh xảy ra hiểu lầm gì thì sẽ duy trì một trạng thái chiến tranh lạnh. Đại đa số thời gian là một mình anh ấy chiến tranh lạnh, mỗi lần như vậy mình sẽ rất khó chịu. Anh ấy sẽ không thực sự không để ý tới mình hoặc mắng cho mình một trận, nhưng mà anh ấy sẽ nói mấy lời lạnh nhạt, xem nhẹ sự tồn tại của mình, mặc kệ mình có nhận sai như thế nào.

Có thể là vì kinh nghiệm yêu đương của mình quá ít, không thể nào làm một người linh hoạt được. Mình vẫn là một kiểu tâm tính như trước giờ, mặc kệ anh làm cái gì cũng đúng, anh nói cái gì mình sẽ nghe cái nấy, ở bên cạnh tiếp thu mọi thứ anh đưa ra. Cho nên trong lúc vô tình khiến anh tức giận hoặc ghen tuông mình vẫn hồn nhiên chẳng biết, có khi đến lúc anh nổi trận lôi đình mình mới biết được anh tức giận vì cái gì.

Vì mấy chuyện phức tạp này, mình còn từng học hỏi anh Đỗ, nhưng mà cách của anh ấy lại phản tác dụng đối với mình. Hôm đó mình rút cuộc hoàn toàn chọc giận anh mình, đã sắp thành niên còn bị anh đặt trên đui cho ăn đòn. Bình thường mình cũng có bị đòn một vài lần, nhưng mà mấy lần đó chỉ là dùng để khiến mình tỉnh ngủ, anh mình rất ít khi tay thật sự, cho nên lần ăn đòn đó khiến mình thanh tỉnh hơn rất nhiều. Mỗi người đều sẽ bất đồng, mỗi phần tình cảm đều cần một phương thức bất đồng để duy trì, giữa anh và mình là khuyết thiếu sự giao lưu, chứ không phải tình thù.

Ngoại trừ hiểu lầm trên phương diện tình cảm, rắc rối giữa mình và anh còn đến từ vấn đề thân thể nhiều hơn. Mình vẫn luôn có chút sợ hãi về quan hệ đồng tính, chủ yếu là vì đoạn trải nghiệm không vui ở Nam Kinh. Anh mình cũng rất hiểu cho mình, lúc ban đầu cũng vô cùng đơn giản là lấy tay giải quyết cho nhau, thỉnh thoảng anh còn có thể hạ mình làm cho mình. Bản thân mình không có kinh nghiệm mấy, cũng vì học hành khá vất vả nên bình thường cũng không có nhu cầu quá lớn. Thế nhưng mình biết anh nhất định đã rất khó chịu mà nhẫn nhịn, có lúc nửa đêm tỉnh giấc mình có thể cảm nhận được tay của

anh vuốt ve trên người mình, còn có mỗi lần sau khi phóng ra anh sẽ thường chưa được thỏa mãn mà cọ cọ phía sau của mình.

Những điều này cũng khiến mình hồ thẹn rong lòng, tuổi mình đã không còn nhỏ, cũng hiểu được phần nào tầm quan trọng của việc giường chiếu đối với một cặp tình nhân. Cho nên mình hạ quyết tâm, lần đầu tiên cùng anh nếm thử đến giai đoạn cuối cùng. Thế nhưng lần nếm thử đó trở thành một kinh nghiệm đau thương của mình. Đau đớn kịch liệt khiến mình không chịu được mà run rẩy cả người, thật sự là không thể chịu được, mình liền khóc ầm cả lên, một phần là vì đau, một phần là khó chịu vì bản thân vô dụng như vậy. Cuối cùng anh mình vẫn là lui ra, lần đầu tiên tuyên bố kết thúc thất bại.

Sau thất bại lần đó anh mình liền không có nhắc lại chuyện này nữa, nhưng trong lòng mình vẫn luôn nghĩ đến, vừa nghĩ đến sẽ rất khó chịu. Mình lén lén mạng tìm hiểu rất nhiều tài liệu, muốn giải quyết hoàn cảnh lúng túng này. Nhưng một số người từng trải nói loại chuyện này là phải nhìn thể chất, bản thân cơ thể của mình cũng có chút yếu, chỉ có thể từ từ thích ứng. Từ đó về sau, mình thường xuyên tranh thủ rèn luyện thân thể một chút lúc đi học, mặc dù không biết có tác dụng hay không, mình vẫn luôn kiên trì. Một năm học lại cho mình rất nhiều trải nghiệm, cũng lớn lên rất nhiều. Áp lực tâm lý lúc cuối học kỳ khiến mình có một đoạn thời gian tâm tình sa sút đi rất nhiều, ý nghĩ cũng trở nên rất cực đoan. May là đoạn thời gian đó có anh mình, đối với sự tự hững của mình, anh bao dung hết thảy, khi đó mình thực sự nghĩ đời trước chắc là mình tích được phúc đức. Nếu không sao lại luôn có được một người ở bên cạnh trông nom khi mình bị bệnh, đến lúc tỉnh ngủ người ấy vẫn ở bên giường chứ?

Một tháng cuối cùng, trong trí nhớ của mình cũng chỉ còn lại hình ảnh anh ngồi bên cạnh mình. Mỗi đêm đều đợi đến tận khuya, lúc nào mình cũng khuyên anh đi ngủ trước đi, nhưng anh luôn nói là không phải đang thức cùng mình, anh cũng đứng lúc có việc cần làm. Mình cau mày một cái, anh mình sẽ lập tức chỉ ra phương pháp giải quyết, khi đó mình thật sự muốn cứ như vậy mà dựa vào người của anh, không làm cái gì cả, cùng anh nghỉ ngơi đàng hoàng. Thế nhưng từ trước đến nay mình không bao giờ bỏ dở nửa chừng, vì mình biết, mình không có đầu óc thông minh, chỉ có thể dựa vào tinh thần cố chấp để xông về phía trước, chỉ có như vậy, mình mới không còn là người rớt lại phía sau.

Thể hiện của mình ở cuộc thi khiến mình rất ủ rũ, một tuần sau khi thi mình vẫn không thể động viên bản thân điều chỉnh lại tâm lý. Mình thực sự sợ phải lặp lại cuộc sống như vậy một năm nữa, không riêng gì mình, anh mình cũng sẽ không chịu nổi cuộc sống như thế.

Mình là một người quá chăm chú, nếu như muốn làm tốt một việc, mình sẽ hết lòng dốc sức mà làm. Mình không cách nào để tâm làm cùng lúc hai việc được, nếu như hiện tại mình đang ăn cơm, mình sẽ chăm chú nghiêm túc ăn, nếu như anh mình muốn mình nói chuyện với anh, mình nhất định phải để đũa xuống rồi nói, bằng không mình sẽ không nghe được anh nói gì hoặc ăn cơm không ngon.

Anh mình thường xuyên chê cười mình vì cái tính này, mình sẽ tỏ ra là không quan tâm, kỳ thực trong lòng vẫn rất khó chịu. Ngày thường sở thích của mình lại càng ít, ngoại trừ học tập, dường như không có sở trường gì đặc biệt. Anh mình làm việc gì thì sẽ làm rất xuất sắc, anh là niềm kiêu ngạo của mình, thế nhưng mình không muốn cứ mãi ôm vẻ mặt si mê mà ngửa mặt nhìn lên như thế.

Mình cũng là một người đàn ông, cũng có dự định tương lai cho bản thân. Mình có thể không làm ra được sự nghiệp lớn như anh mình, nhưng mình cũng phải có một chí hướng riêng cho mình. Mình chỉ muốn làm một giáo viên, giảng bài dạy học, đem những gì mình suy nghĩ, những gì mình học được dạy cho người khác, với mình mà nói đó là một chuyện rất đáng tự hào. Tiền lương không nhất định phải nhiều, chỉ cần có thể kiếm được đủ tiền lo củi gạo dầu muối trong nhà là được.

Thế nhưng những ý nghĩ này nhất định phải dựa trên cơ sở mình từng bước đi lên, có lẽ cho dù mình không vào được một trường đại học tốt, sau này anh mình cũng có thể giúp mình liên hệ một trường tốt để dạy, mình vẫn có thể có được đời sống rất tốt. Nhưng đó cũng không phải điều mình mong muốn, việc của bản thân mình muốn phải dựa vào chính sức mình nỗ lực làm nên. Chính là cái loại ý nghĩa này có vẻ rất ngu dốt trong hoàn cảnh xã hội hiện tại, nhưng đây là việc duy nhất đời này mình muốn làm, nếu như cứ mãi dựa vào tình cảm để sống, không những anh mình sẽ khinh thường mình, mà mình cũng sẽ khinh thường bản thân.

May mắn là kết quả vẫn được như nguyện. Ngày đó mình và anh đều rất vui sướng, anh ôm mình xoay vòng vòng trong phòng, mình cảm thấy cả ánh mặt trời hôm đó cũng ấm áp hơn bình thường. Anh mình dán mặt lên lồng ngực của mình, lắng nghe tiếng tim đập hưng phấn truyền ra từ đó. Anh nói mình tương đối dễ thỏa mãn, kỳ thực mình nghĩ hạnh phúc vốn chỉ đơn giản như vậy thôi.

Xa cách hai năm, mình rốt cuộc lại được gặp mẹ của mình, mẹ vẫn trẻ trung như trong quá khứ, trên mặt vẫn là nụ cười hiền hoà. Mình hưng phấn kể với mẹ thành tích thi đại học của mình, muốn chia sẻ niềm vui này cùng mẹ.

Nhưng đến ngày hôm sau, tất cả đều trở nên vô hình khi anh mình thẳng thắn công khai mọi chuyện. Mẹ đã biết chuyện của mình và anh, không chút chần chừ, mẹ không đồng ý phản tình yêu này, mặc dù mình và anh đều rất kiên trì.

Đêm hôm đó lần đầu tiên mình nằm trong lòng anh mà lại có cảm giác bất an. Có lẽ cuộc sống quá thoải mái, quá ngây thơ, nên chưa bao giờ mình lo lắng đến những thứ mà tình yêu này phải đối mặt. Bạn bè xung quanh rất thấu hiểu, nhưng điều này không có nghĩa là tất cả mọi người đều thấu hiểu và tiếp thu được. Mình cảm thấy mình rất bất lực với cái hiện thực như vậy, mình không để ý ánh mắt của mọi người xung quanh, mình chỉ sợ anh mình vì vậy mà bị thương tổn.

Lời mẹ nói với mình rất đúng, anh mình có sự nghiệp, anh là một người sống trong hoàn cảnh xã hội phức tạp, người bên cạnh anh có tốt có xấu, biết đâu vì một vết nhơ sẽ khiến anh không trở mình được. Anh vì lòng tự tôn mà cố gắng dùng sức mình đi lên như vậy, nếu sự nghiệp bị đã kích nhất định sẽ khiến anh trọng thương. Thế nhưng mình không muốn phản bội lời thề với anh, cho dù bảo mình sau này không bước ra dưới ánh mặt trời, hoặc mãi mãi là em trai trên danh nghĩa của anh cũng được.

Mẹ bảo mình để anh có một đứa nhỏ, nghe thấy yêu cầu này, mình không biết tâm tình bản thân của lúc đó là gì, có lẽ đoạn thời gian đó đầu óc của mình vẫn luôn không có cách nào suy xét được. Đêm hôm đó, anh nói với mình: "Thành Thành, em biết vì sao hôm nay anh lại phải uống ly rượu giao bôi với em trước mặt mẹ không? Bởi vì anh muốn nói cho em biết, anh đối với phản tình yêu này của hai ta sẽ vĩnh viễn giữ vững không rời, mặc kệ chuyện gì xảy ra, đối diện với cái nhìn của ai, anh cũng sẽ không có một tia dao động nào. Thành Thành, em nói cho anh biết đi, có phải em cũng sẽ giống như anh không?"

Những lời này như một chiếc bàn là nóng hổi đè lên trái tim mình, đau đến mức không thở nổi. Đến mức về sau mình nghĩ tới câu nói kia, mình vẫn tự trách thật sâu vì những gì bản thân từng làm.

Anh lỗi mình về từ sân bay, lần đầu tiên ép buộc mình quan hệ với anh. Mình biết anh đã giận đến điên rồi, mỗi một động tác đều không chút nương tay, để lộ ra phần hận của anh đối với mình. Giây phút đó mình rút cuộc biết mình đã sai rồi, hoàn toàn sai rồi, mình khóc cầu xin tha thứ, không phải là muốn anh dừng lại, mà là muốn anh cứ tùy tiện mà trừng phạt mình, để mình phải trả giá thật lớn cho tất cả những gì mình đã làm.

Buổi tối hôm đó là lần đầu tiên mình và anh làm đến cuối cùng, đau đớn kịch liệt khiến mình ngất đi giữa chừng một lần, nhưng điều đó cũng không khiến anh dừng động tác lại. Cả đêm hưng tàn, mình coi như đã nếm được mùi vị tình yêu của anh, cho dù là đau đớn, nhưng lại khiến mình rút cuộc có thể an lòng.

Em vẫn là Thành Thành nhát gan hèn yếu đó, là người không đáng tin cậy, không có kiên định lập trường, loay quanh luẩn quẩn nhiều năm như vậy, vẫn không cách nào tìm được phương hướng. Anh nói bất kể thế nào em cũng không thể rời xa anh, kỳ thực làm sao em có thể rời xa được. Mười năm trước anh nói em khờ dại, đã định trước cả đời này em phải dựa vào anh mới có thể bước tiếp được.

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139

Tên của tôi là Trình Hàn Lang, là do ba tôi đặt, hàn nhược thủy sương, chỉ là ông không thích chữ "Sương" này nên đổi thành "Lang", vì vậy trong cuộc đời đi học hơn mười năm trời của tôi, thầy cô vẫn đọc chữ Lang này thành "Long". (*Lang này phiên âm là "lóng", đồng âm với chữ long, long này là rồng á. Hàn nhược thủy sương nghĩa là nước nếu đủ lạnh thì sẽ hoá sương, mà chắc sương nghe bánh bèo quá nên đổi thành Lang là nước chảy xiết*)

Tên là ba tôi đặt, thế nhưng số lần nó phát ra từ miệng ông thì ít lại càng ít. Trong trí nhớ khi còn bé của tôi không có ba, mỗi lần ông về nhà tôi đều phải hỏi mẹ người này là ai, bởi vì khoảng cách mỗi lần ông trở về so với lần trước đó quá dài. Có một lần là cách hẳn hai năm, giữa khoảng thời gian đó ông có gửi về cho tôi một ít đồ chơi mới lạ, chờ tôi chơi chán, mấy thứ này liền chạy đến tay người khác.

Lúc nhỏ tôi rất phản nghịch, tôi còn nhớ trong thời kỳ tôi chưa hiểu chuyện, sẽ thường khiến mẹ tức giận đến phát khóc. Khi đó tôi không hiểu được hàm nghĩa của nước mắt, mẹ nói tôi sinh ra tính cách đã cứng rắn, ngoại trừ lúc ra đời rơi vài giọt, trong quá trình trưởng thành nước mắt liền chẳng mấy khi rơi. Chờ tôi hiểu chuyện rồi, mới biết được nước mắt của một người mẹ có bao nhiêu xót xa đau đớn, cũng không phải người mẹ nào ở nhà cũng phải rơi nước mắt.

Có thể vì mẹ nuôi tôi lớn, từ nhỏ tôi đã không hiểu thế nào là khiêm nhường, thế nào là bao dung, cũng không hiểu thế nào là chia sẻ. Trong thế giới của tôi chỉ có mẹ, lúc đầu khi đến trường tôi thậm chí không có cả một người bạn quen biết, trong thế giới của tôi, thêm một người là thêm một phần âm ỉ, tôi chẳng hiểu biết nhiều về mùi vị của cô đơn, chỉ cảm thấy một mình mẹ đã có thể thoả mãn toàn bộ nhu cầu của tôi.

Kiều ngạo và cường ngạnh thuở bé vừa vặn khắc xạ ra một nhược điểm trong tính cách của tôi, khi đó tôi luôn luôn coi nhẹ ánh mắt hâm mộ của kẻ khác, kỳ thực trong lòng tôi càng khát vọng cuộc sống của bọn họ. Xung quanh bọn họ đều là tình yêu, bọn họ lại đi ước ao căn phòng lớn nhất tôi ở, quần áo tôi mặc và đồ chơi tôi có. Tôi lại càng khát vọng cuộc sống của bọn họ, trong cuộc sống của họ có ba, có mẹ, thậm chí còn có ông bà hiền lành, người một nhà vui vẻ ấm áp, chẳng bao giờ hết thứ để trò chuyện.

Sau này khi chậm rãi dung nhập vào tập thể, tôi bắt đầu có người bạn đầu tiên của mình, Ngô Chấn, Đại Dũng cùng một vài đứa nhỏ gần nhà. Bình thường chúng tôi ở chung cũng giới hạn ở việc chơi banh chơi bóng, đua xe này nọ, hoặc là khi dễ mấy đứa nhóc nhỏ hơn chúng tôi mà thôi. Cho dù có bạn bè, tôi vẫn không thích mở lòng hoà nhập, thậm chí ngay cả mấy lời cảm ơn, xin lỗi, ngại quá này kia tôi cũng không nói nên lời. Trong ý thức của tôi, nếu đã chơi, tôi nhất định phải là kẻ thống lĩnh, bất kể là ai ở cùng tôi đều phải nghe lời tôi.

Ngô Chấn coi như là người bạn thân với tôi nhất, đi cùng tôi rất nhiều năm. Trong nhà cậu ấy có một cô em gái, cho nên cậu ấy không phải con một. Tương đối mà nói tính cách cậu ấy tốt hơn tôi. Chúng tôi ở gần nhau, vẫn luôn là Ngô Chấn bao dung nhường nhịn tôi, trong ấn tượng của tôi, mặc kệ tôi cáu kỉnh thế nào, cậu ấy vĩnh viễn đều nở nụ cười với tôi.

Năm ấy 12 tuổi, bởi vì một sơ xuất, tôi đụng phải một đứa nhỏ ăn xin ở ven đường, số phận thật sự là một thứ rất kỳ quái, có đôi khi chỉ là một cái va chạm như vậy, lại thay đổi cả một đời người.

Lúc đầu mẹ tôi vì thương hại đứa nhỏ này nên nhận nó vào nhà, gọi là Thành Thành.

Trong khoảng thời gian ngắn tôi không sao tiếp thu được việc tôi phải trở thành anh em với một người ăn xin, cũng không cách nào tiếp thu được việc có người muốn chia sẻ cái nhà này, chia sẻ mẹ với tôi. Tôi bắt đầu xa lánh, bắt nạt thẳng bé, thậm chí trước mặt người bên ngoài cũng lười nhắc đến tên của nó. Lúc đầu trong ý thức của tôi cho rằng nếu thằng bé ở đây, cũng chỉ là một người để tôi ức hiếp, là công cụ của tôi, không có tình thân gì đáng nói.

Đối với những việc tôi làm, Thành Thành luôn yên lặng tiếp thu, trên mặt thẳng bé vĩnh viễn đều lộ ra vẻ nhát gan. Theo thời gian trôi qua, vẻ mặt này lại

càng xuất hiện trong mắt tôi nhiều hơn, cũng không khiến tôi quen mắt, mà trái lại khiến trong lòng tôi có chướng ngại mỗi khi bắt nạt nó. Tôi bắt đầu có chút không nhìn được về mặt này, thậm chí cuối cùng sau khi bắt nạt nó xong trong lòng còn có thể cảm thấy không thoải mái, khi đó tôi không biết như vậy gọi là đau lòng, tôi vẫn cho là mình chỉ vừa tìm thấy lương tâm mà thôi.

Lúc tôi đi ra ngoài thằng bé sẽ đứng ở cửa, mở to mắt nhìn tôi, muốn hỏi tôi có thể dẫn theo nó ra ngoài chơi không nhưng lại không dám hỏi. Đối với sự cầu xin rõ ràng này của nó, tôi vẫn luôn áp dụng về mặt không để ý, tôi vẫn cho rằng nếu đáp ứng sẽ đồng nghĩa là mình thỏa hiệp, vì vậy cuối cùng thằng bé đành lác lác thân thể bé nhỏ trở lại tiếp tục chơi trò giáo viên của nó.

Tôi chỉ từng dẫn nó ra ngoài chơi vài lần, những người bạn học của tôi luôn lấy chuyện khi dễ thằng bé làm niềm vui, có lẽ thái độ lúc ban đầu của tôi đối với Thành Thành đã đâm rễ trong lòng bọn họ, nên họ luôn thay đổi cách thức để ức hiếp nó, cho rằng như vậy sẽ lấy lòng được tôi. Lúc Thành Thành bị trêu chọc luôn gào thét gọi "lão đại", giọng nói non nớt mềm mại khiến tôi nghe thấy mà vô cùng lo lắng, tôi muốn ngăn mấy người kia, nhưng lại sợ bọn họ sẽ vì vậy mà coi thường tôi. Từ đó về sau, tôi không bao giờ mang theo Thành Thành ra ngoài chơi nữa.

Thành Thành lại cố tình là một đứa nhỏ cực kỳ cố chấp, mặc kệ cơ hội đạt được là bao nhiêu, nó đều vẫn canh chừng, cho nên mỗi lần tôi đi ra ngoài, nó vẫn đứng ở cửa mở to mắt nhìn tôi, cuối cùng tôi thỏa hiệp, thỉnh thoảng đi một mình sẽ dẫn nó ra ngoài chơi một chút. Chênh lệch tuổi tác giữa chúng tôi quá lớn. Khi đó tôi cứ thầm nghĩ, có phải đứa bé nào lúc nhỏ cũng đều ngây thơ, dễ thỏa mãn như vậy không, lúc tôi còn nhỏ có phải cũng lộ ra vẻ mặt ngốc nghếch như vậy không.

Sau đó mẹ tôi rời đi, điều đó đối với tôi mà nói coi như là đã kích dâm đầu đời. Nhìn mẹ tôi cười cười nói nói cùng một vài người xa lạ trên bàn rượu, lần đầu tiên tôi cảm thấy trước mặt bà tôi như một kẻ dư thừa. Tôi là một người cực đoan, tôi không thích đem tình cảm dồn vào quá nhiều người khác, thế nhưng một khi tôi tin cậy người nào đó thì sẽ cho người đó tất cả tình cảm, phần còn lại cho những người khác đã ít lại càng ít. Mẹ chính là người đầu tiên tôi kỷ thác tình cảm, mẹ vừa đi, thế giới tình cảm của tôi liền bắt đầu có chỗ trống.

Về đến nhà, đối mặt với căn nhà lớn này, tôi lại có loại tâm lý sợ sệt. Tôi phải sống một mình ở đây cả đời sao? Tôi thật sự có thể sống được sao? Tôi hận sự nhu nhược này của mình, trong ý thức của tôi, nhu nhược là điều không thể tha thứ nhất. Cho nên cho dù đứng lên không nổi, tôi cũng phải đứng lên, cho dù chỉ có một mình tôi trông ngóng vào bản thân mình.

Quay về phòng ngủ, thấy Thành Thành nằm ngủ yên tĩnh trên giường, lần đầu tiên tôi có một loại xung động muốn hôn nó, có lẽ sự yếu đuối khiến ta bắt đầu coi trọng người ở bên cạnh. Tôi nhẹ nhàng để lại một cái hôn lên gương mặt trắng nõn của nó, lặng lẽ nhìn đứa bé trước mắt này, có lẽ, đến cuối cùng, thật sự sống cùng tôi cả đời, chính là người này.

Trong khoảng thời gian cùng nhau sinh hoạt đó, khó khăn tầng tầng, đôi khi tình tình của tôi trở nên rất nóng nảy. Bởi vì tôi một người 14 tuổi phải cân nhắc rất nhiều thứ về sinh hoạt trong nhà, phải lo lắng tiền bạc, lo lắng cuộc sống của chúng tôi. Có đôi khi tôi cảm thấy trong lòng một mối rã rời, cũng may, ở phía sau có Thành Thành. Mặc dù tôi không muốn khen nó ngay trước mặt, thế nhưng tôi không thể không thừa nhận thằng bé là điều khiến tôi cố gắng vượt qua những ngày tháng đó.

Ở sâu trong lòng tôi luôn luôn cất giữ một ấn tượng về Thành Thành, đó chính là thiên sứ, một đứa nhỏ đáng yêu như thiên sứ. Nó dường như vĩnh viễn không trưởng thành, lúc nó có thể làm được một bàn đầy đồ ăn thì chỉ vèn vèn cao hơn cái bàn một chút mà thôi. Cái đầu nho nhỏ có thể suy nghĩ chu toàn mọi chuyện, lác lác thân mình bé bé có thể làm tốt toàn bộ việc nhà.

Thằng bé không bao giờ đứng trước mặt kéo tay áo tôi làm nũng nói mình muốn đồ chơi gì, cũng không khóc lóc hô to muốn báo thù lúc chúng tôi gây gổ. Lúc tôi không có mặt, nó cũng không chạy lung tung, chỉ ở nhà ngồi trên chiếc ghế sofa lớn đọc sách thiếu nhi. Một khi tôi trở về, nó luôn có thể xuất hiện đúng lúc bên khung cửa sổ trên ban công, một năm rồi lại một năm, ở nơi đó có thể xuất hiện một đôi mắt rồi dần dà có thể lộ ra toàn bộ khuôn mặt.

Những lời nói dễ nghe này tôi chưa bao giờ nói trước mặt thằng bé, cho dù trong đầu nghĩ là thiên sứ thì cuối cùng có thể thốt ra cũng chỉ là bà chủ nhỏ của gia đình. Cho nên từ đầu đến cuối, thằng bé dường như vẫn luôn cho rằng đối với tôi mà nói nó có cũng được không có cũng không sao, kỳ thực bắt đầu từ khi đó, thằng bé đã là phần không thể thiếu nhất trong cuộc sống của tôi. Tôi đã quen có nó ở nhà lâu bầu lấm bầm, giảng một vài bài toán cho bé té công của nó; cũng quen với việc nó mở to mắt nhìn tôi hỏi món này ăn có ngon không, dù cho mỗi lần tôi đều trả lời là "bình thường"; thậm chí tôi còn hy vọng nó vĩnh viễn đừng trưởng thành, chúng tôi sẽ cứ hi hi ha ha như vậy mà qua một đời.

Lần đầu tiên tôi ở lại trường, trải qua cuộc sống khi rời xa thằng bé. Tôi nằm trên giường của ký túc xá mà trần trọc, không cách nào tiếp thu rằng bản thân vậy mà hoài niệm những lúc tôi ôm thằng bé ngủ, nó thì nằm sấp trên người tôi bóp tới nắn lui. Tôi không thường xuyên mang theo di động, tôi luôn ném vào một chỗ nào đó, đến khi mở ra phát hiện từng dòng chữ nói nhớ tôi ừn ừn hiện lên trong hàng loạt tin nhắn mà thằng bé gửi tới, mới phát hiện đã là một tuần qua đi, thế nhưng trong lòng lại âm ỉ, đây là cảm giác chỉ có người nhà mới có thể mang đến.

Tôi nhớ tết nguyên đán năm nhất đại học, bạn học trong lớp tổ chức tiệc liên hoan bên ngoài, cả lớp đều uống say khướt. Giữa trưa ngày hôm sau tôi mới tỉnh lại, phát hiện trong di động có một tin nhắn được gửi tới, "Anh ơi, em tới đưa sùi cào cho anh nè, ở dưới lầu chờ anh, anh đứng ở cửa sổ nhìn xuống là có thể thấy em nha!" (cho bạn nào ko biết thì phong tục TQ thường ăn sùi cào vào năm mới)

Tôi nhìn thời gian, gửi đến từ 8 giờ sáng, lúc đó đã là 11 giờ rồi. Nhưng tôi vẫn chạy đến bên cửa sổ, vì tôi sợ đứa nhỏ ngốc kia vẫn còn chờ. Bên ngoài một mảnh trắng xóa, là trận tuyết đầu mùa của Bắc Kinh, Thành Thành một mình lẻ loi đứng trong tuyết, đã thành một người tuyết. Nó ngẩng đầu cười với tôi, vẫy tay với tôi, tôi nuốt chút nữa đã rồi nước mắt. Tôi gạt thằng bé là trường học có hoạt động không cho về nhà, kỳ thực chẳng qua là tôi cảm thấy đi đi về về phiền phức mà thôi, thế nhưng thằng bé lại đứng trong tuyết hơn ba tiếng đồng hồ.

Bát sùi cào kia vẫn còn nóng, tay Thành Thành lại lạnh như băng, ngày hôm đó ngay cả câu nói "Sao lại ngốc như vậy" tôi cũng không nói nên lời. Ngày hôm đó lần đầu tiên tôi ôm thằng bé vào trong phòng, khi đó nó học cấp hai, lại chỉ cao tới ngực tôi như vậy, mùa đông năm đó, tay của Thành Thành xuất hiện đầy vết nứt nẻ, sưng đỏ biến dạng.

Sau đó tôi lại tiếp tục quay về nhà ở, Thành Thành chậm rãi trưởng thành, từ một đứa bé bắt đầu trở nên có góc cạnh hơn. Thằng bé bắt đầu thay quần áo ở nơi tôi không nhìn thấy, bắt đầu tự mình tắm rửa, bắt đầu không còn nằm sấp trên người tôi mà cười ha ha nữa, thậm chí ngay cả bị tôi chạm vào nó cũng nhanh chóng né tránh như bị điện giật. Đoạn thời gian đó tôi cảm nhận được sự mất mát trước nay chưa từng có, tôi không cách nào chấp nhận được rằng thằng bé đã trưởng thành, lại muốn xa lánh tôi. Trong mắt tôi thằng bé vĩnh viễn đều là trẻ con, vĩnh viễn đều sẽ vây quanh tôi, cho dù một ngày nào đó nó có thể sẽ cao lớn hơn cả tôi, thì nó vĩnh viễn vẫn là em trai của tôi.

Khi đó tôi đã quen biết Đỗ Công, người bạn đúng nghĩa thứ hai của tôi. Sự yêu thích quá mức của Đỗ Công với Thành Thành khiến tôi lần đầu tiên khiến tôi cảm nhận được mùi vị chua xót khổ sở. Đoạn thời gian đó Thành Thành cũng không có xa lánh Đỗ Công, đãi ngộ khác biệt này luôn khiến tôi nổi giận vô duyên vô cớ. Đôi khi là giận cho Thành Thành xem, đôi khi là giận bản thân sao lại nhỏ mọn như vậy.

Thành Thành vẫn sẽ cẩn thận chăm sóc tôi, vẫn sẽ xem tôi như tất cả mọi thứ của nó như lúc còn nhỏ, nhưng trong ánh mắt của thằng bé lại bắt đầu có những thứ tôi nhìn không thấu. Nó vẫn sẽ một mình ngồi trên ghế sofa đọc sách, nhưng trong mắt lại luôn mang theo vẻ cô đơn, có một đoạn thời gian sự xa cách trong tâm tưởng này khiến tôi sinh ra một loại cảm giác sợ hãi không biết tên, tôi sợ có một ngày Thành Thành cũng sẽ dùng bộ dáng này rời khỏi tôi như mẹ đã từng, tôi sợ chính mình sẽ lại một lần nữa hai bàn tay trắng.

Người bạn gái đầu tiên thuần túy là kết quả của loại tâm tình này. Mỗi tình đầu của tôi tôi chậm hơn so với những người xung quanh, ảnh hưởng của ba mẹ đối với tôi quá lớn, cho nên tôi không dễ dàng nói yêu thương ai, tôi không muốn tổn thương những người phụ nữ giống như mẹ tôi. Cho nên tôi một mực chờ, chờ một người con gái có thể khiến cho tôi yêu cả đời, nhưng tôi vẫn luôn không đợi được. Lần đầu yêu thử tôi tìm một người bạn gái ngoại quốc, tư tưởng của cô ấy và tôi có chênh lệch rất lớn, như vậy sẽ không lún quá sâu vào một đoạn tình cảm, còn có thể giảm bớt sự chú trọng quá mức của tôi với Thành Thành. Chính vì vậy tôi không có bao nhiêu áp lực tâm lý đã tiến tới với cô ấy.

Như tôi dự liệu, đoạn tình cảm đầu tiên rất nhanh đã kết thúc, khi tôi hoàn toàn không cảm nhận được sự náo nức và vui thích của mối tình đầu, nó đã lặng lẽ trôi qua. Mặc dù tôi không bỏ ra bao nhiêu sinh lực, thế nhưng mất mát và buồn khổ trong lòng vẫn ảnh hưởng tới tôi một đoạn thời gian. Sau đó, tôi lại khôi phục về cuộc sống bình yên, vô cùng đơn giản cùng Thành Thành sống chung một nhà.

Sau khi ra trường, tôi bắt đầu công việc đầu tiên của mình. Ở đó tôi gặp lại Ngô Ngọc, tuy rằng lúc nhỏ tôi không có nhiều ấn tượng với cô ấy, thế nhưng dù sao cô ấy cũng là em gái của Ngô Chấn, chúng tôi cũng coi như là gặp lại sau nhiều năm. Lúc gặp lại cô ấy tôi vẫn không hề có nhiều cảm giác, bởi vì cô ấy thường xuyên ở gần nên tôi mới dần dần chú ý tới cô ấy.

Ấn tượng của tôi đối với cô ấy lúc ban đầu chính là giống như Thành Thành, như một đứa trẻ, cũng có thể bởi vì nguyên nhân này, tôi mới thích ở cùng một chỗ với cô ấy. Cô ấy ngây thơ hồn nhiên, thích cười, cũng thích quần quýt lấy tôi, giống như Thành Thành khi còn bé, cô ấy đã bù đắp rất nhiều cho cảm giác trống trải vì quá hoài niệm về Thành Thành thời thơ ấu trong tôi.

Đoạn thời gian đó Thành Thành rất không bình thường, luôn rất rõ ràng tỏ ra tác hợp tôi và Ngô Ngọc ở cùng một chỗ, tôi không biết cảm giác trong lòng mình là như thế nào, cứ như bị người khác cưỡng ngạnh đẩy ra ngoài, trong lòng đắng chát lại trống rỗng. Cũng vào lúc đó tôi lại thấy ba tôi cùng một người đàn ông triền miên, là một người mình mến thì đều hiểu như vậy đại biểu cho điều gì. Khi đó trong lòng tôi rất loạn, rất muốn tìm một nơi nào đó tĩnh lặng để sắp xếp lại suy nghĩ của mình cho ổn định, cũng là dưới trạng thái tâm lý như vậy, tôi và Ngô Ngọc đến với nhau, chân chính nói chuyện yêu đương đúng nghĩa.

Đối với phần tình cảm này tôi ôm một thái độ rất nghiêm túc, tôi từng nghĩ cứ như vậy cùng một người sống qua cả đời đi, không đụng chạm đến những góc khuất khác nữa. Tôi cũng không phải là người sống quá cảm xúc, trong chuyện tình cảm chung quy tôi vẫn luôn ôm một phần lý trí, tôi chỉ không muốn để người phụ nữ bên cạnh tôi lặp lại bi kịch của mẹ tôi mà thôi. Về phần ngọt ngào thế nào, lãng mạn ra sao, tôi cũng không cố gắng tạo ra, cứ thuận theo tự nhiên, đơn giản đến tối giản, tôi không muốn bị tình cảm ràng buộc quá nhiều.

Cuộc tình này không xuất phát từ trái tim, mà là kết quả sau khi tôi đã suy đi tính lại. Ngô Ngọc, vì lúc ban đầu cô ấy hợp với tôi, chúng tôi ở chung rất vui vẻ, tôi cũng thích con người cô ấy, nên tôi tiến tới với cô ấy.

Khi chân chính xác định quan hệ tôi mới nhận ra, Ngô Ngọc không giống cô bạn gái ngoại quốc kia, cô ấy có cảm giác ý lại rất rõ ràng của con gái Trung Quốc. Lúc ban đầu tôi luôn nhân nhượng cô ấy. Phần lớn thời gian nghỉ ngơi đều dùng để đi theo cô ấy, sau đó tôi dần dần bắt đầu mệt mỏi, yêu cầu của cô ấy rất nhiều, tôi bắt đầu không theo được. Cô ấy sẽ vì một câu nói của tôi mà nói bóng nói gió không vui, sẽ vì tôi chưa trả lời một cái tin nhắn mà không để ý tới tôi vài ngày, cô ấy bắt đầu đòi hoa, đòi quà, bắt đầu khuếch trương bản chất nguyên thủy nhất trong bản thân người phụ nữ.

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 140: Pn - Mưa Đông Bão Tố: Chương 1

Mặt trời ban trưa vô cùng nhẹ nhàng chiếu rọi khắp sân cỏ trong vườn trường, một cậu trai khoảng chừng 16 tuổi đang nhắm mắt nằm trên bãi cỏ tươi mới xanh biếc, trong miệng ngậm một nhánh cỏ dài, chân gác lên miệng ngậm nga. Có lẽ là quá thoải mái, cậu trai không để ý mà ngủ thiếp đi. Thỉnh thoảng có một hai nhánh cỏ vụn bay lướt qua, hẳn không nhận được phũ phũ mặt vài cái, lộ ra một khuôn mặt khôi ngô dưới ánh mặt trời.

"Trình Thế... Trình Thế... Dậy dậy, phải đi phát thanh rồi..."

"Hà?" Trình Thế ngồi bật dậy, mở đôi mắt mông lung còn ngái ngủ ra nhìn xung quanh, nhìn người trước mặt một cái, sau đó thở ra một hơi rồi lại tiếp tục nằm xuống. Cùng Chí sốt ruột, dùng sức kéo Trình Thế dậy, Trình Thế hé một mắt, thừa dịp Cùng Chí không chú ý, gạt chân cậu một cái, Cùng Chí ngã lăn ra đất.

"Ha ha ha..." Trình Thế phì cười vụn cổ trên người, vừa ngâm nga bài dân ca nào đó vừa dặc ý đi về phía xa xa, Cùng Chí khập khễnh đi theo phía sau.

Trình Thế đi tới phòng phát thanh của trường, thiết bị bên trong thật cổ lỗ sĩ, nhưng vào thời đó đã coi như là hàng hiếm. Trình Thế rất quy củ ngồi trên một băng ghế gỗ, đọc một cách to rõ diễn cảm trước một cái micro nhỏ được bọc vải: "Đây là không gian tuyên truyền kiến thức, nhịp cầu kết nối tình cảm, sân khấu của những màn biểu diễn tài hoa, xin chào mọi người, hiện tại là thời gian phát thanh của trường, tôi là bạn học Trình Thế lớp 4 năm hai. Ngày hôm nay sẽ đọc cho mọi người bài viết "Thanh xuân", ngày hôm qua phác họa nên những kế hoạch to lớn chính là thanh xuân; ngày hôm nay đan dệt nên một khung cảnh hoàn toàn mới cũng chính là thanh xuân. Người xưa nói: lấy sử sách làm gương, có thể nhìn rõ thời cuộc. Ngóảnh đầu nhìn lại quá khứ rồi lại khát khao về tương lai. Nhìn lại đường sắt của người đương thời, cũng như tuổi thanh xuân vậy..." (lớp 4 năm hai kiểu như lớp 11A4 bên mình vậy đó)

Giọng nói của Trình Thế bay bổng khắp mọi ngõ ngách trong sân trường, con gái thời đó có người cắt tóc ngắn ngang tai, có người thắt tóc bím, ăn com xong mọi người đều ngồi ngay ngắn trật tự trên bậc thang cách phòng học không xa để nghe phát thanh, có người còn cầm một cuốn sổ nhỏ để ghi chép, trích lại những lời hay ý đẹp từ buổi phát thanh.

Không ai không biết Trình Thế, hẳn được mệnh danh là "Tài tử vườn trường", không chỉ có giọng nói êm tai, bộ dáng cũng anh tuấn hiếm thấy. Bình thường trường học tổ chức liên hoan kỷ niệm phong trào ngũ tứ, Trình Thế vừa làm người dẫn chương trình, vừa tham gia văn nghệ hát múa, sớm đã trở thành một nhân vật của công chúng. Hơn nữa ngày thường hẳn thích giao lưu kết bạn với người khác, cũng có chút danh tiếng ở các trường học gần xa, bình thường trường khác tổ chức hoạt động gì, cũng sẽ tìm Trình Thế nhờ hẳn hỗ trợ. (Phong trào ngũ tứ diễn ra ngày 4/5/1919, là phong trào vận động biểu tình của học sinh sinh viên Bắc Kinh, qua phong trào này chủ nghĩa cộng sản đã nhanh chóng truyền bá vào TQ nên ngta mới kỷ niệm)

Cùng Chí học ở một trường cấp ba khác, từ nhỏ đã lớn lên cùng Trình Thế, đối với người bạn Trình Thế này, trước nay Cùng Chí đều lấy làm tự hào. Trình Thế thường đến nhà Cùng Chí ăn com, khi đó nhà Cùng Chí khá giả hơn nhà Trình Thế một chút, cha mẹ Cùng Chí cũng thích Trình Thế, cứ hay gọi hẳn là "con trai, con trai". Trình Thế thường ở lại nhà Cùng Chí hẳn mấy ngày, trong nhà Trình Thế cũng không có ý kiến gì, bởi vì Trình Thế có 2 người anh trai, 2 người em gái, cuộc sống vốn dĩ túng thiếu, có thể bớt đi một bộ chén đĩa người nhà hẳn cũng không có gì là không vui.

"Cái thằng ngốc tên Trình Thế này một ngày nào đó tao nhất định phải tóm được mày..." Lê Trung Tín hung hăng mắng chửi một câu, luống loát nhảy khỏi giường, cầm một điều thuốc đứng trước cửa sổ rít một hơi. Nghe âm thanh bên ngoài, huyết thái dương của y nhảy lên thịnh thịnh, về mặt u ám lạnh lẽo. Thứ gì vậy! Ngày nào giữa trưa cũng làm âm ỉ không cho người ta ngủ, khoe khoang cái giọng rách nát, cả ngày léo nhéo mấy bài thơ tào lao.

Lê Trung Tín 20 tuổi, tốt nghiệp trung cấp chuyên nghiệp, thời điểm đó học trung cấp chuyên nghiệp so ra tốt hơn học cấp ba một chút, có thể được sắp xếp công việc. Lê Trung Tín được sắp xếp làm công nhân ở một nhà máy cơ khí, làm chưa đến hai ngày đã không chịu nổi nữa, ầu ầu với xưởng trường ba lần, còn tìm một nhóm người đến nhà xưởng trường cướp đồ. Lúc xưởng trường báo lên thị trấn, Lê Trung Tín đã ngồi xe lửa đến Bắc Kinh từ lâu, hiện tại y lẫn lộn ở đây đã gần một năm. (ở đây chắc là chủ Tín học hệ 3 năm của trung cấp, học xong cấp 2 thì vào trung cấp học 3 năm là có bằng cấp 3 và bằng nghề luôn, cho nên mới so sánh với học cấp 3 bình thường)

Trung tâm thành phố Bắc Kinh cũng vừa mới bước vào giai đoạn phát triển, lúc đầu Lê Trung Tín xem như là không có đồng nào trong người mà đi tới nơi này, hơn nữa người địa phương có tính bài ngoại, y phải trải qua cuộc sống gian khổ một đoạn thời gian. Thời điểm đó kẻ có tiền trên cơ bản đều là bộ tộc "cật lão" ở địa phương, trong nhà có người làm bếp kiếm được chút tiền, đời tiếp theo liền sống khá giả hơn một chút. (cật lão, trích từ cật lão bản, cật là ăn - lão là cũ - bản ở đây là tiền vốn, chỉ việc sử dụng vốn sẵn có trước đó mà ko tạo ra cái mới, ví dụ như làm việc theo nếp cũ ko có đổi mới, hoặc như ở đây là nhà có tiền sẵn chỉ việc xài ko kiếm nguồn tiền mới)

Sau đó Lê Trung Tín theo nghiệp bảo kê, lúc ấy nghề bảo kê vừa mới nổi lên, đều là làm việc với kẻ có tiền, Lê Trung Tín nhân cơ hội hung hăng vơ vét được một khoản, còn làm quen không ít nhân vật có mặt mũi. Người trong bang Lê Trung Tín trước giờ làm việc luôn sạch sẽ luống loát, y tuổi còn trẻ thủ đoạn lại lão luyện tàn nhẫn. Cho nên gần gũi một năm, Lê Trung Tín đã phát triển được một thế lực không nhỏ ngay tại Bắc Kinh.

Lê Trung Tín có thói quen ngủ trưa, y nhìn trũng khu đất này, để tiện tập trung cho sự nghiệp của mình, y mua một căn nhà ở đây. Ai ngờ cái chỗ này lại vừa vặn đối diện với một trường cấp ba của thành phố, buổi trưa nào y cũng bị tiết mục phát thanh vườn trường đánh thức. Khi đó xe cộ trên đường phố rất ít, thậm chí thấy xe hơi còn là một việc rất mới mẻ, cho nên cả thành phố có vẻ rất là an tĩnh, âm thanh từ trạm phát thanh có thể rõ ràng truyền tới khắp mọi nơi.

Tính cảnh giác của Lê Trung Tín rất mạnh mẽ cả khi ngủ, có một chút động tĩnh y sẽ lập tức tỉnh lại. Cho nên tiết mục tuyên truyền đạo dạt mãnh liệt đầy cảm xúc không khỏi trở thành một cái tâm bệnh của Lê Trung Tín. Tháng trước y định đến trường học kia, kiến nghị bỏ trạm phát thanh đi, nếu như không đồng ý thì trực tiếp đập luôn cái loa kia luôn. Ai ngờ giữa chừng thì nguồn hàng xảy ra chút vấn đề, y đi Sơn Tây một đoạn thời gian nên quên mất việc này. Vừa mới trở lại đang định nghỉ ngơi xả hơi một trận, lại nghe thấy cái loa phát thanh phẫn chết người này, một ngày ba lần, sáng trưa chiều, ngay cả phát thanh viên cũng không đổi, nội dung vĩnh viễn là tuổi trẻ và tổ quốc, Lê Trung Tín chán nản.

"Trình Thế... Coi như mày khiến tao ghi nhớ rồi, tao không phá được đài phát thanh của tụi mày, tao cũng phải phá cái giọng không ra gì của mày." Lê Trung Tín đứng bên cửa sổ, nghiêng răng nhìn ngôi trường cách đó không xa.

Chương 141: Chương 2

"Trình Thế, chuẩn bị một chút, chủ nhật tuần sau có một buổi liên hoan, sẽ có rất nhiều ông chủ tới đó!"

"Tự em viết lời thoại ạ?"

"Ừ, tự em viết đi, người ta hỏi tới thầy còn có thể khen em vài câu. Rất nhiều người đến đây đều là chủ doanh nghiệp thường tài trợ trường mình, em cứ vung tay thôi phỏng họ lên là được. Chủ yếu là về hình thức thôi, nếu như em biểu hiện tốt không chừng lại được trực tiếp nhận vào làm người tuyên truyền gì đó cho xí nghiệp, sau này không cần tự mình đi tìm việc làm nữa."

Trình Thế nghiêm túc gật đầu, chờ đến lúc giáo viên vừa đi, khuôn mặt của hắn lập tức thay thành một biểu tình khác, từ nghe lời biến thành cười xấu xa. Thật tốt quá, lại có dịp diễn xuất, chỉ cần trường học có việc cần diễn xuất, hắn lại có thể nhân cơ hội trốn nghĩa vụ lao động tay chân. Khi đó bàn tay mỗi đứa nhỏ cơ bản đều thô ráp, duy chỉ có tay của Trình Thế dài thon trắng tinh, có thể thấy được hắn đã mất rất nhiều công sức cho cái mục tiêu trốn tránh lao động này. *(Ra chú lưu manh từ nhỏ, phần pn này là về chú Thế và chú Tín, từ bị kịch của gia đình Hàn Lang hiển nhiên có thể thấy Trình Thế ko phải người tốt đẹp gì, pn này nói về quá khứ của chú ấy thì tất nhiên ko tươi đẹp mộng mơ gì cho cam rồi, sau pn này sẽ có pn nói tiếp thời điểm hiện tại của chính văn, đọc pn này để pn sau có thể hiểu và thấm thía hơn thôi. Nói trước để bạn nào tiếp tục đọc thì chuẩn bị tinh thần tiếp nhận thực tế, hi vọng đừng ai cmt nói thất vọng về nhân vật, nếu bạn nào sống duy mỹ quá thì cứ bỏ qua mình có thể hiểu, hoặc nếu muốn nói gì thì nói với những người chung quan điểm với bạn á, mong các bạn đừng để lại cmt kiểu chê bai thất vọng này nọ, wattpad nó hiện thông báo mình đọc được mình lại quaqu quọ, tách mình nhiều lúc cũng khó ăn khó ở lắm :v, mong các bạn hiểu cho, xin cảm ơn)*

"Này!" Trình Thế vẫy tay với Cùng Chí đứng ở cổng, Cùng Chí thấy hắn, lập tức lộ ra nụ cười.

Trên lưng Cùng Chí mang một cái túi màu xanh lục, mặc một bộ đồng phục xanh lam, phần vai áo bị rộng, vô cùng không hợp với gương mặt thon gầy. Cùng Chí thấp hơn Trình Thế nửa cái đầu, dáng dấp rất thanh tú, ăn nói nhẹ nhàng, Trình Thế nghe vào tai thấy đặc biệt thoải mái.

"Được rồi, chủ nhật tuần sau có tiết mục đó, cậu muốn xem không?"

"Muốn!" Cùng Chí dùng sức gật đầu, vẻ mặt mong đợi nhìn Trình Thế.

Khỏe miệng Trình Thế hiện lên nụ cười, hắn dương dương tự đắc nhưng này nói với Cùng Chí: "Muốn xem cũng được, gọi 'anh' nghe một cái xem!"

Cùng Chí vừa nghe xong thì im bật, vẻ mặt quần bách, cúi đầu không nói. Trình Thế hừ một tiếng, bước nhanh về phía trước.

"Anh, gọi cậu là anh rồi còn không được sao?" Cùng Chí đâm đầu chạy theo, Trình Thế cười toe toét, giống như chiếm được tiện nghi lớn lắm, Cùng Chí thấy vẻ mặt của hắn, buồn bực khó chịu nói: "Trình Thế, sau này đừng bắt mình gọi cậu là anh mãi thế, người ta cũng đến tuổi tìm đối tượng rồi, con gái mới gọi con trai là anh, cậu cứ bắt mình gọi cậu thế là sao chứ?"

"Cậu biết tìm đối tượng? Sao cậu biết được?" Trình Thế dùng ngón tay chỉ vào đầu Cùng Chí, ánh mắt một bộ âm hiểm, "Nói, có phải cậu lén lút thích ai không?"

Cùng Chí vẻ mặt đỏ bừng, gãi đầu một cái nói: "Cậu đừng nói mò, mắt mặt lắm!"

Trình Thế đột nhiên thấy trong lòng bị đè nén một trận, từ nhỏ đến lớn, cái gì Cùng Chí cũng nói với hắn, thế nhưng gần đây hình như luôn có chuyện gì gạt hắn. Hỏi đến thì cậu luôn luôn né né tránh tránh, Trình Thế vừa nghĩ tới Cùng Chí có điều gì không chia sẻ với hắn, trong lòng đã cảm thấy rất không thoải mái.

"Cho cậu!" Trình Thế kéo tay Cùng Chí, nhét vào tay cậu một vốc đậu phộng.

Cùng Chí cúi đầu đếm, lại ngẩng đầu trừng lớn mắt nhìn Trình Thế hỏi: "Cậu lấy đậu phộng ở đâu ra vậy?"

"Hai ngày trước họ hàng đến nhà mình, mang đến cho, một mình mình không ăn, giữ lại cho cậu đó."

Cùng Chí vẻ mặt cảm động, Trình Thế có chút chẳng thêm nhận, quái gở kỳ quặc nói: "Mình chính là muốn nói cho cậu biết, mình có cái gì cũng chia sẻ với cậu, cậu cũng phải như vậy đối với mình."

"Hai ngày trước mình ăn khoai lang không phải còn cho cậu phân nửa sao?"

"Ai nói cái đó!" Trình Thế nhảy dựng lên, dùng sức vỗ vào đầu Cùng Chí một cái, lại nói tiếp: "Mấy cái đó không tính, ý mình là cậu suy nghĩ cái gì cũng phải nói với mình, có gì cũng phải nói cho mình biết."

Cùng Chí sừng sốt một chút, vắn gặt đầu một cái, lúng túng nở một nụ cười với Trình Thế, đem đầu phụng cất vào trong một ngăn nhỏ bên ngoài tủ.

Buổi tối Lê Trung Tín ra ngoài uống rượu với người ta, bên trong một hộp đêm mới mở, vài người ngồi yên ổn trong một phòng riêng rất lớn, ánh đèn bên trong vô cùng mờ ảo. Mấy cô phục vụ bung trà rót nước ở đây đều như nhau tóc uốn xoăn, môi đỏ tươi, chỉ có mỗi hàng chân mày khác nhau để mà chọn, Lê Trung Tín thấy mà trong lòng chán ngấy không thôi.

Uống vào chút rượu, đám người này đã hăng hái vang dội, lác lác loạn xạ trên sàn nhảy giữa phòng, một mình Lê Trung Tín ngồi trên ghế sofa, thờ ơ nhìn mấy ông viên chức kia như một bầy sói đói sờ tới sờ lui trên người nữ phục vụ, y phẩy tàn thuốc lá trong tay một cái, cười hừ một tiếng.

"Chàng trai trẻ rất có định lực nha!" Chẳng biết lúc nào, một người đàn ông trung niên chừng 40 tuổi đến bên cạnh Lê Trung Tín, mặt mày tươi cười nhìn y.

Lê Trung Tín cười khẽ một cái, lạnh nhạt nói: "Không phải có định lực gì, không có hứng thú mà thôi."

"Hà? Thật là lạ nha, đàn ông lại không có hứng thú với mỹ nữ, lần đầu tiên tôi nghe đấy." Người trung niên có chút kinh ngạc nhìn Lê Trung Tín, người này tuy rằng chỉ mới 20 tuổi, nhưng cũng coi như một kẻ lợi hại ở thành phố thành Bắc Kinh này, nếu không đi lái xe cho anh hai ông ta, ông ta cũng không gặp được nhân vật như thế.

"Ngài bận rộn nên chưa nghe thấy thôi... Ha ha... Tôi có bệnh sạch sẽ, không chạm mấy người đó nổi."

Người trung niên cái hiểu cái không mà gật đầu, Lê Trung Tín nhún mày một cái, bỗng nhiên quay đầu nhìn người trung niên, yên lặng nhìn mấy giây, sau đó hỏi: "Ngài có phải hiệu trưởng trường trung học A không?"

Người trung niên sừng sốt, lúng túng cười một cái rồi lập tức nói: "Không phải hiệu trưởng, chỉ là trưởng bộ phận hậu cần, một cái chức danh thôi, bình thường cũng không có trách nhiệm gì." *(bộ phận hậu cần kiểu như quản lý về mặt cơ sở vật chất này nọ, ko trực tiếp tham gia giảng dạy đào tạo)*

Lê Trung Tín gật đầu, lập tức trầm mặc một lúc lâu, người trung niên như chợt nhớ ra cái gì đó, vỗ chân mình một cái rồi nói: "Đúng rồi, chủ nhật tuần sau trường học muốn mở đại hội biểu dương, cậu cũng phải một thuộc hạ sang nghe tăng bốc một phen đi, bực diễn thuyết và cột cờ dựng trước sân kia còn là do các cậu ra tiền mà!"

Lê Trung Tín suy tư một trận, sau đó nói: "Tôi muốn tự mình đi xem."

Người trung niên mở to hai mắt nhìn, ông ta không ngờ Lê Trung Tín còn rất nể tình như vậy. Lê Trung Tín nở nụ cười một chút, chuyển chủ đề một cái, hỏi: "Có thể bỏ cái trạm phát thanh trường mấy ông đi không?"

Những lời này nói ra thì là kiến nghị, nghe vào tai lại càng giống như một mệnh lệnh. Người trung niên dùng ánh mắt thăm dò nhìn về phía Lê Trung Tín, cũng đành phải nhắm mắt gật đầu đáp ứng.

Bạn đang đọc truyện *Án Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.